

# Giới thiệu Thơ Tình Trong Gió

**Thể Loại:** Thanh Xuân Vườn Trường, Thanh Mai Trúc Mã, Từ Đồng Phục Đến Áo Cưới, Ngọt, HE,...

**Tình Trạng Bản Gốc:** Hoàn (88 Chương + 34 Phiên Ngoại)

**Trans|Edit:** Yi

1. Soái ca nổi tiếng ở trường cao trung số 3 là một người trầm tĩnh, học giỏi cực kì. Cũng vì thế cho dù là một người lạnh lùng nhưng các thiếu nữ vẫn cuồng nhiệt truy đuổi.

Mãi cho đến một ngày, thấy được cảnh chàng nam thần ấy vì một bài toán mà khiến một nữ sinh khóc nức nở, không còn cô gái nào dám lân la lại hỏi bài.

Sau đó vào một đêm nọ, cô gái ấy ngồi bất chéo chân, ngón tay mảnh mai tùy ý gõ lên mặt bàn: "Cậu phải giúp tớ giải ra bằng được đáp án đấy nhé, giải không ra tớ bắt cậu ở đây luôn."

Thanh âm vừa dứt, học bá đẹp trai kiem lời đang tính cúi xuống chép đáp án liền quăng bút: "Khó quá, giải không ra."

2. Lục Kinh Tà đứng hút thuốc trong hẻm bị Tổng Kiêu Kiêu phát hiện, Tổng Kiêu Kiêu ngay lập tức uy hiếp: "Chỉ cần cậu cầu xin tớ, tớ hứa sẽ không nói với ai về vụ này, hmm?"

Vô số đêm sau này, cô bị anh ghì chặt, đôi môi mỏng nhẹ thủ thi bên tai: "Chỉ cần em cầu xin anh, anh hứa sẽ tha cho em, hmm?"

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 1

Sau lễ Quốc Khánh, chênh lệch nhiệt độ giữa ngày và đêm tại thành phố D vô cùng lớn, một cơn gió lạnh len vào cổ ngay khi vừa mở cửa, Tổng Kiêu Kiêu vô thức co người lại. Vương Tuệ Lâm vừa ra khỏi bếp sau khi ăn sáng, thoáng thấy bóng cô, bà nhíu mày trách móc: "Con bé này, mặc nhiều quần áo vào một chút."

"Con mặc tận ba lớp đấy nhé." Áo lót, áo thun thêm cả áo khoác đồng phục.

Vương Tuệ Lâm liếc cô, bực bội nhét túi đồ ăn sáng vào tay cô: "Con đợi đã, để mẹ lấy thêm quần áo cho con."

Tổng Kiêu Kiêu nghe bà nói đi lấy thêm đồ cho mình thì đuôi mày chột nhướn lên, đợi Vương Tuệ Lâm vào phòng ngủ, cô nhanh chân chuồn ra khỏi cửa, vừa chạy vừa hét: "Mẹ, trễ mất rồi, con đi trước đây!"

Vương Tuệ Lâm lấy đồ ra rồi lập tức đuổi theo, nhưng người đã đi không thấy bóng dáng, chỉ nghe mấy âm thanh "lạch cạch lạch cạch" dưới lầu, bà la lớn: "Con à, mặc thêm đồ đã rồi hãy đi!"

Không thấy ai trả lời, bà lại nói: "Đừng quên đưa bữa sáng cho Kinh Tà đấy!"

"Biết rồi!" Phía dưới nhanh chóng truyền lên câu trả lời của Tổng Kiêu Kiêu.

Vương Tuệ Lâm nghe thấy, đôi mày ngài chột nhếch lên. Con bé điên này, bắt nó mặc thêm đồ nó liền giả điếc.

Tổng Khánh Quốc vừa bước ra từ phòng ngủ thì thấy Vương Tuệ Lâm đang ngồi nhíu mày, ông hỏi với giọng điệu quen thuộc: "Con bé kia lại làm bà tức giận sao? Đợi khi nào nó về, tôi sẽ trừng phạt nó."

"Trừng phạt cái gì mà trừng phạt, ông thử trừng phạt nó xem, tôi cũng sẽ trừng phạt ông."

Thanh giọng của Tổng Khánh Quốc mang theo chút ám ức: "Tôi đây đều vì bà cả."

"Hai cha con các người cứ như sao hỏa va vào trái đất vậy, yên ổn một chút cho tôi nhờ đi."

Sau khi ra khỏi chung cư, Tổng Kiêu Kiêu nhìn thấy Lục Kinh Tà đang đứng tại bồn hoa cách đó không xa.

Chàng thiếu niên có thân hình hơi gầy, mái tóc đen ngắn, vừa gọn gàng lại tràn đầy sức sống. Đôi chân dài hấp dẫn được mặc trong bộ đồng phục xanh trắng, bên dưới phối cùng đôi giày thể thao trắng xám, toàn thân mang lại cảm giác vô cùng sạch sẽ ưu tú.

"Lục Kinh Tà." Cô hét lên với cậu. "Tại sao cậu không đợi tớ ngay cửa?"

Thiếu niên thanh gầy quay đầu lại nhìn cô.

Thân là nam sinh, vậy mà làn da của cậu lại trắng như muốn phát sáng, mịn màng đến mức không nhìn thấy lỗ chân lông, càng lớn khuôn mặt càng anh tuấn. Ngay cả khi cô biết cậu đã hơn mười năm, cũng không thể phủ nhận chàng trai này quả thực rất đẹp, cho nên không có gì ngạc nhiên khi từ bé cậu đã cực kỳ nổi tiếng.

"Ồ đây cũng vậy thôi." Thanh âm trầm ấm và nặng nề, hòa với chất giọng trầm khàn của thiếu niên đang trong thời kỳ vỡ giọng.

Tổng Kiều Kiều đưa túi đồ ăn sáng của mình ra trước mặt cậu: "Này, của cậu."

Lục Kinh Tà nhận lấy bữa sáng một cách thuần thục, cả hai cùng nhau ra khỏi tiểu khu. Cậu vừa đi vừa bóc quả trứng trong tay, ngón tay của cậu thon dài mà mảnh khảnh, làm nền cho màu vàng của vỏ trứng kia, nhìn đẹp đến nao lòng. Sau khi tách lòng trắng với lòng đỏ, cậu đưa lòng trắng cho cô.

Tổng Kiều Kiều lấy lòng trắng trứng cậu đưa, nhai hai ba cái rồi nuốt xuống bụng. Cô rất thích ăn trứng nhưng chỉ ăn lòng trắng, vì ăn lòng đỏ cô sẽ mắc nghẹn, thế nên lòng đỏ luôn do cậu xử lý.

\*\*\*

Từ Cầm nhú mày nhìn vào mấy tờ giấy trắng trên bàn, khi Tổng Kiều Kiều xuất hiện ngoài hành lang, đôi mắt cô chợt sáng lên: "Kiểu nhi, mau lại đây cùng nhau chép bài."

Tổng Kiều Kiều: "...". Cái gì mà cùng nhau chép bài chứ, rõ ràng cô ấy chỉ đang chờ cô chép lại bài của Lục Kinh Tà.

Cô đặt cặp sách xuống, thuần thục đưa tay về phía Lục Kinh Tà, Lục Kinh Tà nhìn cô, trong đôi mắt yên tĩnh ánh lên một tia cảm xúc. Nhưng cuối cùng, cậu vẫn đưa bài trong cặp cho cô, hành động giữa hai người trông rất tự nhiên. Dù sao, bài tập về nhà của Lục Kinh Tà đều bị cô chép từ năm nhất cao trung sang đến năm ba cao trung rồi.

Tổng Kiều Kiều không phát hiện ra sự bất thường ấy, sau khi lấy được bài, cô chạy đến chỗ của Từ Cầm rồi ngồi xuống chép miệt mài. Chép ABCD đối xứng, chép kết quả phương trình đối xứng, đề bài quá khó, không cần phải động não suy nghĩ.

Mười phút sau, Tổng Kiều Kiều hài lòng đặt bút xuống, thổi một hơi sạch sẽ lên mặt giấy: "Xong rồi."

Từ Cầm sau đó cũng buông bút, đột nhiên nói: "Kiểu Kiều, tớ cảm thấy thật tuyệt khi được làm bạn với cậu."

Tổng Kiều Kiều đang mải mê cõ tay đau nhức của mình, nghe những lời này, cô quay sang nhìn với vẻ mặt hoảng hốt: "Hà?"

"Nếu không làm bạn với cậu thì sao tớ được chép bài của học bá chứ?"

Tổng Kiều Kiều: "...".

Đúng lúc này, Kỳ Vị mang một mớ tóc rối bù bước vào, miệng ngập liên tục: "Chào buổi sáng."

Vài người trong lớp ngược lên nhìn, Tổng Kiều Kiều nói: "Cậu ta nhất định lại thức cả đêm chơi game nhỉ?"

Từ Cầm gật đầu, ai mà không biết Kỳ Vị nổi tiếng là một anh chàng nghiện internet chứ.

Kỳ Vị nhìn cả hai rồi cất giọng: "Kiểu Kiều thật hiểu tớ."

Tổng Kiều Kiều liếc cậu ta, không thèm phản ứng lại. Đến khi Kỳ Vị nhìn thấy mấy tờ bài tập trước mặt bọn họ, liền tiện tay vỗ nhẹ lên đầu Tổng Kiều Kiều: "Cậu lại chép bài à? Cứ thế này thì làm sao cải thiện được điểm số chứ?"

Tổng Kiều Kiều nhìn lên mắng: "Kỳ Vị, cậu bị ngứa chỗ nào sao?"

Kỳ Vị nhìn cô: "Kỳ Vị cái gì mà Kỳ Vị, còn không biết gọi thêm một tiếng 'ca'."

"Cậu xứng đáng sao? Cút!"

"Cút thì cút." Kỳ Vị lập tức quăng cặp trên bàn, cầm cái chai rỗng của mình lên rồi nói với Lục Kinh Tà: "Đi, đi lấy nước nóng với tớ."

Nghe thấy vậy, Tổng Kiều Kiều cũng nhanh tay lấy chai nước rỗng bên cạnh đưa cho Lục Kinh Tà: "Sáng nay tớ quên đổ nước rồi, đúng lúc cậu đi thì đồ giúp tớ với."

Kỳ Vị giữ tay cô lại: "Thừa cơ sai khiến người khác."

Tổng Kiều Kiều đưa nắm đấm lên: "Cũng không ai nhờ cậu đỡ, cậu đừng có mà nhảm nhí."

Lục Kinh Tà đưa tay xoa xoa mái tóc của Tống Kiều Kiều vừa bị Kỳ Vị vò lúc nãy, sau đó lấy chai nước rửa trên tay cô rồi nói với Kỳ Vị: "Đi thôi."

Kỳ Vị ôm vai Lục Kinh Tà rồi đi, thì thầm: "Con nhỏ đó thật nóng tính, cứ như sủng thần công vậy."

Lục Kinh Tà gỡ tay cậu ta xuống: "Cậu không thể bắt chộc ghẹo cậu ấy lại sao?"

"Chuyện này không được, mỗi khi nhìn vào tóc của cậu ấy, tớ thấy rất thú vị."

Lục Kinh Tà liếc cậu ta một cái, Kỳ Vị ngay lập tức đầu hàng: "Được được được, không trêu chọc nữa không được sao?"

Tầm mắt của Kỳ Vị chọt rơi vào chai nước của Tống Kiều Kiều trên tay Lục Kinh Tà: "Này, tớ nói này anh trai, mọi người đều là bạn bè cả, cậu không thấy cậu đối xử với con nhỏ đó quá tốt rồi sao?"

Lục Kinh Tà trả lời một cách lãnh đạm: "Vậy sao?"

Kỳ Vị: "..."

"Cậu cũng muốn tớ đối xử tốt với cậu?"

Kỳ Vị: "Tớ không có, tớ không có."

Từ Cầm nhìn theo bóng lưng vừa đi của hai người kia, giọng điệu hâm mộ: "Này, cậu nói xem, tại sao tớ lại không có một thanh mai trúc mã là học bá như Lục Kinh Tà chứ?"

Tống Kiều Kiều xếp bài tập của Lục Kinh Tà lại một cách ngay ngắn: "Thế Sở Nhập Ngô không phải à?"

Từ Cầm giờ giọng khinh bỉ: "Tớ công nhận cậu ấy là học bá, nhưng tuyệt đối không phải thanh mai trúc mã."

"Hai người đều là bạn học từ năm nhất sơ trung mà, tính ra cũng vậy thôi."

"Thôi đi."

Lục Kinh Tà đi lấy nước về, thấy Tống Kiều Kiều vẫn đang ngồi chơi với Từ Cầm, cậu đặt chai nước lên bàn, nói với cô: "Sắp học tới nơi rồi còn chưa về chỗ."

Tống Kiều Kiều đảo mắt nhìn sang chiếc đồng hồ lớn trên bảng đen, sau đó quay lại chỗ ngồi. Cô ôm chai nước trong tay, lòng bàn tay đang lạnh phút chốc liền ấm áp. Đột nhiên nhớ tới gì đó, cô "ah" lên rồi nói: "Bài tập của tớ kẹp trong sách giáo khoa của cậu rồi."

Lục Kinh Tà mở sách giáo khoa ra, quả nhiên thấy một chồng bài tập được xếp ngay ngắn, cậu "uhm" một tiếng.

Sau một lúc, đại diện mỗi nhóm bắt đầu hỏi nhau thu lại bài tập.

\*\*\*

Qua chín giờ sáng, nhiệt độ bắt đầu nóng lên, những tia nắng mặt trời rực rỡ chiếu rọi ngoài khung cửa. Tống Kiều Kiều ngồi cạnh cửa sổ, ánh nắng ấm áp khiến người ta cảm thấy thật uể oải. Duỗi tay ra ôm đầu, thoáng đưa mắt nhìn giáo viên vật lý trên bục giảng, ông ấy vẫn đang chuyên tâm giải thích mấy bài tập.

Tầm mắt cô lại rơi trên khuôn mặt của Lục Kinh Tà, cậu ấy ngồi rất nghiêm chỉnh, sống lưng thẳng tắp, mắt đang nhìn giáo viên vật lý, xương quai hàm nhẵn mịn mà góc cạnh, đôi môi mỏng hồng hào khỏe mạnh đang khẽ nhếch nhẹ. Từ góc độ này, nét nghiêng của cậu ấy quả là kinh điển.

Nhưng dù cho mỹ sắc có hơn người vẫn khó mà ngăn nổi cảm giác đi gặp Chu Công. Cô nghĩ dù sao giáo viên vật lý cũng không để ý đến mình, thế là các dây thần kinh từng bước thả lỏng, đôi mắt to vừa phải theo bản năng dần khép lại.

Khoảnh khắc khi cô vừa chợp mắt, đôi đồng tử đen nhánh sâu xa của Lục Kinh Tà lóe lên một tia sáng, tầm mắt đang chăm chú trên người giáo viên vật lý chuyển qua khuôn mặt cô.

Cô đang ngủ rất ngoan, khuôn mặt trắng ngần nhỏ như lòng bàn tay, vài sợi tóc đen mềm rơi ngẫu nhiên trước trán. Đôi mắt khép hờ lúc này có chút lay động, hàng mi vừa dài vừa cong giống như một cánh quạt nhỏ dày, cặp môi đỏ mọng khẽ hé mở, thoáng lộ hàm răng trắng.

Ngón tay thon dài đang cầm bút của Lục Kinh Tà hơi dừng sức, đôi mắt không cảm xúc nhất thời yên tĩnh mà sâu xa. Một lúc sau, bờ môi mỏng của cậu nhẹ phác họa một đường cong, di chuyển thân mình một chút, vừa hay chắn ngang tầm nhìn của giáo viên vật lý.

Tống Kiều Kiều ngủ một giấc không dài, có thể do bất an mà chỉ một lúc sau đã tỉnh. Cô nhìn thấy bóng lưng của Lục Kinh Tà trong nháy mắt quay lại thẳng tắp, liếc nhìn phía trên bục giảng liền hiểu rõ, cô đưa tay chọc nhẹ vào lưng cậu ấy.

Sống lưng nghiêm chỉnh của Lục Kinh Tà nhất thời cứng đờ, cậu nghiêng đầu về phía cô: "Dậy rồi?"

Tổng Kiều Kiều chớp chớp mắt rồi gật đầu: "Cám ơn."

Khi cô chớp mắt, trong đôi đồng tử của Lục Kinh Tà ánh lên một tia sáng, cậu lặng lẽ dời tầm mắt đi, lạnh nhạt "uhm" một tiếng rồi nói: "Dậy rồi thì sửa bài tập đi."

"Sửa... sửa bài tập?" Cô thậm chí còn không hiểu thì sửa thế nào chứ?

Cô nghĩ gì đó, rồi nghiêng người về phía cậu ấy, nhỏ giọng: "Tớ trực tiếp lấy bài của cậu chép là được rồi."

Lục Kinh Tà nhìn cô: "Có cần tớ giải thích cho cậu không?"

Tổng Kiều Kiều nghe vậy liền lắc đầu: "Không cần không cần, cậu nói với tớ thì tớ cũng không hiểu, chỉ bằng cứ chép trực tiếp của cậu."

Lục Kinh Tà: "Nếu ba cậu biết thì nhất định sẽ dạy cho cậu một bài học đấy."

Tổng Kiều Kiều nhìn vào đôi mắt lạnh lùng kia, bất chợt mỉm cười: "Chỉ cần cậu không nói thì ba tớ sẽ không biết, chắc chắn cậu sẽ không phản bội tớ, đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 2

Vào buổi trưa, ánh nắng mặt trời ngày càng gay gắt, Từ Cẩm xoay người nằm sấp xuống bàn học của Tổng Kiều Kiều: "Cái thời tiết quỷ quái này, sáng sớm thì lạnh công, đến giữa trưa lại nóng muốn chết. Đi, đi cùng tớ xuống căn tin, tớ mời cậu ăn kem."

Tổng Kiều Kiều liếc đôi môi khô khốc: "Tớ muốn ăn kem que."

"Được."

Hai người cùng nhau xuống căn tin, dưới đây đang đặc biệt đông đúc, thoạt nhìn chỉ thấy toàn đầu người, phải vô cùng vất vả mới lấy được hai cây kem rồi tính tiền. Cả hai không về lớp mà ngồi xuống một cái ghế cách đó không xa.

Cắn một miếng, thứ kem lạnh bốc khói men theo cổ họng rơi xuống, một cảm giác sáng khoái không diễn tả thành lời xông thẳng lên đỉnh đầu: "Thật con mẹ nó tuyệt vời."

Tổng Kiều Kiều xị mặt nhìn Từ Cẩm: "Con gái con đũa không thể nói chuyện tốt đẹp hơn một chút à?"

Từ Cẩm vẻ mặt kinh ngạc: "Cậu khẳng định sao?"

Tổng Kiều Kiều mỉm cười châm chọc: "Không khẳng định."

Hai người hìhahaha với nhau một hồi, đột nhiên cặp mắt của Từ Cẩm mở to rồi chỉ về phía hành lang lầu ba đối diện, nói với cô: "Cậu nhìn kia."

Tổng Kiều Kiều thuận miệng hỏi: "Nhìn cái gì?"

Trên dãy hành lang lầu ba có một vài nam sinh lớp họ đang đứng, cũng không biết đang nói chuyện gì. Trong đó, người thu hút sự chú ý nhất chính là chàng trai có vóc dáng cao nhất. Cậu dựa vào lan can, vì trời nóng mà áo khoác đồng phục mở ra thoải mái, để lộ chiếc áo phông trắng bên trong, vạt áo tùy ý bay hừng hờ trong gió.

"Thật ra thì Lục Kinh Tà rất đẹp trai, nữ sinh trường chúng ta thích cậu ấy cũng rất nhiều."

Tổng Kiều Kiều cắn một miếng kem, gật đầu đồng ý. Cô và Lục Kinh Tà lớn lên cùng nhau, nhưng từ lúc bắt đầu học tiểu học cô đã chứng kiến sự nổi tiếng đó rồi. Cậu ấy đẹp trai, đáng người cao ráo, thành tích lại tốt, nữ sinh không thích mới lạ.

"Nhưng mà cậu ấy có một điểm không tốt."

Không tốt? Tổng Kiều Kiều nhướn mày nhìn về phía Từ Cẩm: "Cậu ấy có cái gì không tốt?"

"Chính là quá trầm tình, quá có khoảng cách."

Tổng Kiều Kiều: "Vậy sao? Sao tớ thấy vẫn ổn nhỉ?"

"Cậu và cậu ấy lớn lên cùng nhau, đương nhiên cảm thấy ổn rồi."

Tổng Kiều Kiều: "..."

"Này, nhưng thật ra tớ thấy Lục Kinh Tà đối xử với cậu rất tốt. Trong lớp chúng ta, cô gái nói chuyện với cậu ấy nhiều nhất chính là cậu."

"Đó chẳng phải những gì cậu vừa nói sao? Tớ lớn lên cùng cậu ấy?"

Từ Cẩm: "..."

Tiết học cuối cùng kết thúc lúc hơn năm giờ, mặt trời đỏ rực dần lặn mình xuống phía Tây, ánh tà dương chiếu rọi góc sân trường đang yên tĩnh phút chốc bỗng trở nên náo nhiệt. Bên ngoài hành lang học sinh bắt đầu tụm năm tụm ba, âm thanh cãi nhau ồn ào huyên náo không dứt bên tai.

Kỷ Vĩ bước vào lớp, hét to với Tổng Kiều Kiều: "Tổng Kiều Kiều, cậu xong chưa?"

Tổng Kiều Kiều nhét vội sách giáo khoa vào cặp, miệng trách móc: "Sắp rồi sắp rồi, gấp gì chứ?"

"Sao lại không gấp, Thanh Nghiên vẫn đang đợi chúng ta kìa?"

"Đến rồi đây." Tổng Kiều Kiều hẹn Từ Cẩm thứ hai gấp lại, sau đó cô liền chạy ra chỗ bọn họ.

Tới trước công trường quả nhiên thấy Triệu Thanh Nghiên đang đứng đó, Kỷ Vĩ khoác vai cậu ta: "Tốc độ của cậu cũng nhanh thật."

"Không phải tớ nhanh, mà là các cậu chậm." Triệu Thanh Nghiên nói băng quơ.

Kỷ Vĩ ngay lập tức tận dụng kẽ hở, nhìn Tổng Kiều Kiều: "Cậu nhìn xem, người ta nói cậu chậm kìa."

"Tớ..."

"Cậu cậu cậu, cậu cái gì mà cậu, bớt giải thích lại đi."

Tổng Kiều Kiều lấy cặp đánh cậu ta một phát: "Ngày nào cũng hỏi như vậy."

"Ai bảo cậu không nhanh lên chứ?"

"Tớ đã rất nhanh rồi đấy."

"Tốc độ của cậu như rùa mà nhanh sao?"

"Cậu nhiều lời quá, toàn nói mấy thứ vô nghĩa."

"Này, cậu có thôi đi không?"

"Sao, muốn đánh nhau hả?"

"Có tin tớ đánh cậu đến đi cũng không nhận ra không?" Kỷ Vĩ ngay lập tức xắn tay áo lên.

Triệu Thanh Nghiên nhìn hai người cãi nhau phía trước, không nhịn được bật cười: "Hai đứa này đánh nhau từ nhỏ tới lớn, mỗi khi ở cạnh liền gây nhau."

Đôi môi của Lục Kinh Tà cong lên một chút, ánh mắt nhìn về phía Tổng Kiều Kiều ôn hòa một cách bất thường.

\*\*\*

Khi Tổng Kiều Kiều về đến nhà thì thấy Vương Tuệ Lâm và Tổng Khánh Quốc đang bận rộn trong bếp. Không cần nhìn cũng biết, nhất định lại một người nấu một người phụ, không hài hòa cho lắm.

Sau khi thay giày cô liền hét to vào bếp: "Ba mẹ, con về rồi!"

Vương Tuệ Lâm mang canh cá ra: "Về rồi sao, mẹ nấu canh cá này, mau rửa tay rồi ra ăn cơm."

Tổng Kiều Kiều ngửi thấy mùi canh cá, sau khi nghe xong liền ném cặp lên ghế sofa, chạy vào phòng tắm: "Đến ngay."

Vương Tuệ Lâm nhìn bộ dạng vội vã của con gái mà không khỏi buồn cười, Tổng Khánh Quốc cũng mang đồ ăn ra, thấy vậy nói: "Lớn rồi mà vẫn còn hấp tấp hấp tấp."

Tổng Kiều Kiều vừa ra liền nghe ba già nói mình hấp tấp, cô thoáng cúi mặt.

"Được rồi, mau ngồi xuống ăn cơm đi."

Vương Tuệ Lâm múc một chén canh cá cho cô: "Húp chút canh trước khi ăn, ăn nhiều cá sẽ trở nên thông minh, bỏ não."

Tổng Khánh Quốc liếc nhìn cô, hỏi: "Thành tích học tập gần đây thế nào?"

Tổng Kiều Kiều: "Còn có thể nào?"

"Cái gì gọi là còn có thể? Thử hạ thi sao? Đã cải thiện chưa?"

Tổng Kiều Kiều nhìn về phía Vương Tuệ Lâm như cầu xin sự giúp đỡ.

"Con xem mẹ con làm... ui..." Đang nói, Tổng Khánh Quốc thở hắt ra một hơi, ông chà chà chỗ bị cẩu, khuôn mặt nghiêm túc lúc này lập tức trở nên đáng thương, ông hỏi: "Bà này, bà cẩu tôi làm gì?"

Vương Tuệ Lâm liếc ông: "Ông không để con gái ăn một bữa ngon được à?"

Tổng Khánh Quốc: "Không phải tôi đang quan tâm thành tích học tập của nó sao?"

"Cứ phải quan tâm lúc nó đang ăn cơm mới được?"

Tổng Khánh Quốc: "..."

Tổng Kiều Kiều âm thầm cầm chén canh lên, kinh nghiệm nói cho cô biết, lúc này cô phải cố gắng ăn thật ngon.

Sau bữa tối, Tổng Kiều Kiều giúp Vương Tuệ Lâm thu dọn chén đĩa. Tổng Khánh Quốc đang đeo tạp dề, thấy cô vào lại nhớ đến chuyện ban nãy, liền nói: "Chuyện vừa rồi ba nói con không được xem nhẹ, thử hạ của con vẫn trên một trăm?"

Tổng Kiều Kiều cắn môi dưới, dè dặt gật gật đầu: "Uhm."

Tổng Khánh Quốc nhăn mặt: "Con nhìn con xem, rồi nhìn sang gia đình của Kinh Tả kia. Cả nhà người ta đều giỏi, gia đình ai cũng có năng lực bậc nhất. Còn con thì hay rồi, đến tên cũng không leo nổi lên hạng năm mươi."

"Cái đó... cho dù cậu ấy có tài giỏi thế nào đi nữa cũng không phải con ruột." Tổng Kiều Kiều nhỏ giọng lầm bầm.

"Con đang lầm bầm cái gì đấy?"

Tổng Kiều Kiều lập tức lắc đầu: "Không có gì."

"Thôi được rồi, mau quay lại làm bài tập đi."

Tổng Kiều Kiều "uhm" một tiếng rồi đặt mâm xuống rồi đi, Tổng Khánh Quốc nhìn thấy chỉ biết lắc đầu bó tay.

Sau khi về phòng, Tổng Kiều Kiều mang hết đồng bài tập ra làm, không nên tiếp tục chép bài của Lục Kinh Tả nữa. Vừa mới bỏ bài vào cặp, di động trên bàn đột nhiên "ding--" một tiếng.

Tin nhắn của Lục Kinh Tả hiện trên màn hình.

\_ Làm bài tập xong chưa?

Tổng Kiều Kiều nghĩ gì đó, rồi nhắn lại:

\_ Vẫn còn vài bài, làm xong rồi sao?

\_ Không làm bài tập toán?

\_ Có.

\_ Bằng cách nào?

\_ Nhiều lắm.

\_ Gửi qua cho tớ, tớ chỉ cậu.

\_ Chụp bài của cậu gửi qua tớ chép.

Hai tin nhắn hiện lên cùng lúc trong hộp thoại của mỗi bên, Tổng Kiều Kiều nhìn thấy liền bật cười, cô gửi một tin nhắn thoại cho Lục Kinh Tả.

Lục Kinh Tà đặt cây bút trong tay xuống rồi nhấn vào tin nhắn cô vừa gửi.

\_ Tà ca, trực tiếp gửi bài của anh cho em chép đi.

Âm cuối bị cô cố tình kéo ra thật dài, cực kỳ mềm mại. Cậu nghe được hàm ý nhỉnh bợ bên trong, thường ngày cô đều gọi cả họ lẫn tên, chỉ khi nào có chuyện nhờ vả mới lấy lòng gọi Tà ca.

Lục Kinh Tà bật cười, nhấn vào nút thu âm: "Dạy cậu làm bài chẳng phải tốt hơn sao?"

Tổng Kiều Kiều nghe xong liền đáp lại: "Cậu không có khả năng dạy tớ đâu."

"Tớ còn chưa dạy thì sao cậu biết?"

"Vì tớ vẫn tương đối hiểu bản thân." Tổng Kiều Kiều thành thật.

"Chúng ta cứ từ từ thôi, tớ sẽ giải thích cho cậu."

Đôi mày thanh tú của Tổng Kiều Kiều nhíu lại, cô có chút không hiểu gần đây Lục Kinh Tà bị sao. Lúc trước cô vẫn thường chép bài của cậu, cậu cũng không nói gì, nhưng từ khi lên năm ba cao trung thì cậu có vẻ không mấy hài lòng khi đưa bài cho cô chép.

"Có phải cậu không muốn cho tớ chép bài nữa?"

Không đợi bên kia hồi âm, cô tiếp tục: "Cậu không nên hứa rồi thất hứa như vậy, không nhớ lúc trước khi học năm nhất cao trung cậu đã nói gì sao?"

Năm nhất cao trung? Lông mày Lục Kinh Tà nhướng lên một chút, cô vẫn còn nhớ những chuyện khi đó sao?

"Rõ ràng trước kia cậu đã đồng ý với tớ, chỉ cần tớ giúp cậu ngăn cản đào hoa thì sau này bài tập về nhà tớ cứ chép thoải mái. Lúc đó vì phối hợp với cậu mà tớ đã tận dụng hết kỹ năng diễn xuất cả đời của mình đấy."

"Cậu là đồ lừa đảo!"

Tổng Kiều Kiều chất vấn liên tục.

Lục Kinh Tà dờ khóc dờ cười, cô hoàn toàn hiểu sai ý cậu rồi. Ngẫm nghĩ gì đó, cậu liền nhấn nút gọi video.

Tổng Kiều Kiều bên kia bị dọa một phen vì cuộc gọi video đột ngột này, bàn tay giữ điện thoại run lên không vững. Cô nhấn đồng ý rồi để di động dựa vào tường, khuôn mặt của Lục Kinh Tà xuất hiện trên màn hình.

"Làm sao?"

"Cậu nghĩ tớ không muốn đưa bài tập cho cậu chép?"

"Không phải à?"

"Đương nhiên không phải."

"Vậy thì vì cái gì? Chẳng phải trước giờ vẫn chép rất bình thường sao?"

"Trước kia là năm nhất cao trung và năm hai cao trung, có chép cũng không sao. Nhưng bây giờ đã lên năm ba cao trung rồi, nếu cậu không cố gắng thì không kịp mất. Cậu nghĩ xem, lỡ ngày 5 tháng 6 năm sau cậu thi không tốt thì phải làm thế nào?"

Tổng Kiều Kiều trầm mặc, sau một lúc cô mới lặng lẽ lấy đồng bài tập vừa nhét vào ra: "Được rồi, cậu không cần nói nữa. Tớ học, tớ học được chưa?"

Lục Kinh Tà nở nụ cười: "Đầu tiên chúng ta xem qua mấy bài toán hôm nay đi."

"Ah, bài này hơi khó đấy, đã biết  $M = \{x| -2 \dots$ "

Lục Kinh Tà nhìn cô nhăn mặt đọc đề, khóe miệng chọt cong lên. Rõ ràng chỉ là một câu hỏi đơn giản, nhưng trông điệu bộ của cô lúc này giống như đang đối mặt với kẻ thù vậy, cậu cười nhẹ một cái, cất giọng ôn hòa phân tích: "Căn cứ vào  $M$  cùng với  $N = M$ , ta thấy  $N$  không lớn hơn  $M$ . Vì vậy ta có thể liệt kê, khi  $N = \{\emptyset\}$  thì  $a = 1 > 2a - 1$  và  $a > 2$ . Vì vậy giá trị của  $a < 3$ , hiểu chưa?"

Tổng Kiều Kiều đưa tay nâng má, theo tiềm thức cắn cắn đầu bút: "Cậu để tớ bình tĩnh lại đã."

Lục Kinh Tà nhìn dáng vẻ cô cắn bút, theo bản năng muốn nhắc cô đừng cắn nữa. Nhưng lại thấy khuôn mặt trầm tư kia, lo sợ sẽ làm xáo trộn mạch suy nghĩ của cô nên cậu đành im lặng.

Khoảng nửa phút sau, Tổng Kiều Kiều "ah" một tiếng rồi nhìn lên.

Lục Kinh Tả cất giọng ôn hòa: "Hiểu rồi sao?"

Giây tiếp theo khuôn mặt Tống Kiều Kiều liền buồn như đưa đám: "Không, vẫn không hiểu."

Sau khi Lục Kinh Tả kiên nhẫn giải thích mấy lần, Tống Kiều Kiều vẫn nói không hiểu, cô ném cây bút lên bàn, thanh âm nghẹn ngào: "Tớ không hiểu!"

Lục Kinh Tả hơi sùng sốt, nóng lòng nhìn bộ dạng tủi thân của cô. Cúi đầu đặt bàn tay trắng thon lên khoe miệng, sau hai giây liền ngẩng đầu, thanh âm mang theo ý cười: "Không hiểu thì không hiểu, có gì phải khóc chứ?"

"Tớ không hiểu..."

"Không sao cả, tớ nói thêm mấy lần nữa cũng được."

"Cậu đã nói nhiều lắm rồi, nhưng tớ vẫn không hiểu. Thật khó hiểu, quá khó hiểu. Tớ không thể chép đáp án được sao?"

"Không."

Tống Kiều Kiều thở một hơi nặng nề, bực bội vò đầu: "Toán học chính là khắc tinh của tớ!"

Lục Kinh Tả ngược tầm mắt lên nhìn cô: "Không phải vật lý tổng hợp mới là khắc tinh của cậu sao?"

Tống Kiều Kiều đột nhiên không muốn nói nữa. Cô đưa tay giữ đầu, vừa nghe vừa xoay bút: "Lục Kinh Tả, đầu óc của cậu giỏi thật đấy, nếu vậy thì có phải tất cả đề thi ở đây đều quá đơn giản với cậu không?"

Lục Kinh Tả dừng lại, ngẩng đầu nhìn cô rồi bất giác mỉm cười. Cậu ấy cười, đôi mắt Tống Kiều Kiều dao động một chút, chàng trai này quả nhiên rất đẹp, cười lên làm cô một chút năng lực miễn dịch cũng không có. Nhưng giây tiếp theo cô liền tự khinh bỉ bản thân mình, thật là ham mê mỹ sắc mà, cô chợt dạ tránh tầm mắt đi.

"Toán học không khó, chỉ cần cậu nắm vững các nguyên tắc là được, thực ra tất cả các câu hỏi đều như nhau cả."

Tống Kiều Kiều chán nản thở dài: "Học bá nào cũng đều nói thế, nhưng quy luật là thứ có thể dễ dàng nắm vững như vậy sao?"

"Cho nên mới phải học từ từ."

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 3

Hơn mười hai giờ sáng, Vương Tuệ Lâm tính vào bếp rót nước, nhưng lúc đi ngang qua phòng ngủ của Tống Kiều Kiều bà lại vô cùng ngạc nhiên vì đèn phòng vẫn sáng. Bà rất rõ đời sống sinh hoạt của cô, thường ngày đúng mười giờ là lên giường ngủ rồi, hiện tại thế nào lại...

Vô cùng tò mò, bà nhẹ nhàng đi tới, từ khe cửa khép hờ liền nhìn thấy Tống Kiều Kiều đang ngồi bên bàn học múa bút thành văn. Bà che miệng không tin nổi, con gái bà đã trẻ thế này mà vẫn còn thức làm bài tập?!

Bà không dám làm phiền cô, vội rón rén trở về phòng ngủ, thấy Tống Khánh Quốc đang nằm trên giường xem bóng đá bèn la lên: "Tống Khánh Quốc, thật không tin được."

Tống Khánh Quốc nhìn sang: "Cái gì mà không tin được?"

Vương Tuệ Lâm men theo mép giường ngồi xuống: "Ông có biết vừa rồi tôi nhìn thấy gì không?"

"Không biết." Tống Khánh Quốc lắc đầu. "Bà nhìn thấy gì?"

"Con gái chúng ta, con gái chúng ta đã trẻ thế này mà vẫn còn thức làm bài tập."

"Bà có nhìn lầm không vậy?"

"Nếu không thì ông tự mình xem đi."

Tống Khánh Quốc lúc này cũng mặc sức, thật sự vén chăn ra nhẹ nhàng đi theo Vương Tuệ Lâm xem thế nào. Khi cả hai vừa mở cửa thì thấy một tay cầm đồ ngủ, một tay xoa cổ đang từ trong phòng đi ra.



Tổng Kiều Kiều bị hai người dọa hết hồn, lại nhìn sang động thái lén lút của họ, không nhịn được nhướn mày hỏi: "Hai người... khuya rồi còn làm gì ở đây?"

Hai vợ chồng nhìn nhau ngượng ngập rồi đứng thẳng dậy, Vương Tuệ Lâm giải thích: "Không làm gì cả, không làm gì cả."

"Trề như vậy rồi sao con còn chưa ngủ?" Tổng Khánh Quốc hỏi bóng gió.

"Con? Vừa mới làm bài tập xong, buồn ngủ chết mất." Đang nói cô liền ngáp một cái. "Hai người ngủ sớm chút đi, con đi tắm đã."

"Con gái, có muốn ba hâm cho con một ly sữa bò không?"

Tổng Kiều Kiều thật sự quá buồn ngủ nên cũng không nhận ra điểm bất thường của Tổng Khánh Quốc, vừa đi vào phòng tắm vừa nói: "Được, để trên bàn cho con."

"Uhm."

Sau khi Tổng Kiều Kiều đi tắm, Tổng Khánh Quốc vui vẻ đi hâm sữa bò cho cô. Ông vào bếp hỏi: "Bà à, bình thường sữa ấm nhà mình hâm ở đâu?"

Vương Tuệ Lâm mỉm cười nhìn ông, đi lướt qua nói: "Phía dưới cái tủ thứ ba."

"Được rồi."

"Vui vậy sao?"

"Con gái chịu khó học hành, sao có thể không vui?"

\*\*\*

Cũng vì tối hôm qua ngủ trễ nên khi Tổng Kiều Kiều tỉnh dậy đã gần mười một giờ. Cô khép đôi mắt lim dim lại một lúc rồi từ từ rời giường. Sau khi ra ngoài thì thấy Vương Tuệ Lâm đang nấu ăn trong bếp, bên cạnh còn có bóng dáng cao gầy nào đó đang phụ rửa rau, nghe giọng điệu của họ có vẻ đang bàn về chuyện gì đó rất vui.

Tổng Kiều Kiều la lên: "Mẹ."

Vương Tuệ Lâm xoay người lại, nói: "Dậy rồi thì mau đánh răng rửa mặt đi, lát nữa chúng ta cùng ăn trưa."

Trong lúc hai người đang nói chuyện, Lục Kinh Tà ngoảnh đầu lại nhìn một chút. Cô nhóc trắng nõn mang theo khuôn mặt lơ ngơ vừa mới tỉnh ngủ, mái tóc dài xua nay luôn mềm mượt giờ lại xấp xỉ sau vai. Tổng Kiều Kiều thấy cậu nhìn mình thì tự nhiên vẫy tay về phía cậu, sau đó nhanh chóng chui vào phòng tắm.

Hai nhà Lục - Tổng làm bạn với nhau đã hơn mười năm. Mà Lục Giản và Trịnh Tú Vận công việc lại vô cùng bận rộn, nên Lục Kinh Tà từ nhỏ đến lớn hầu như đều được bên nhà Tổng chăm sóc, cùng Tổng Khánh Quốc và Vương Tuệ Lâm quan hệ vô cùng thân thiết. Vì thế đối với việc cậu ấy thường xuyên xuất hiện ở đây, Tổng Kiều Kiều đã sớm tập mãi thành quen.

Chờ đến khi cô ra, thức ăn đều đã bày sẵn trên bàn. Lục Kinh Tà bới com lần lượt rồi đưa cho cô, Tổng Kiều Kiều nhìn lướt qua, miệng lẩm bẩm: "Nhiều quá."

Lục Kinh Tà đặt chén com xuống trước mặt cô: "Không nhiều."

"Nhiều cái gì mà nhiều, năm ba cao trung học hành vất vả, phải ăn nhiều một chút để tẩm bổ." Vương Tuệ Lâm nói.

Tổng Kiều Kiều thấy bọn họ đều nói thế, đành chấp nhận ăn chén com này.

Ngồi ăn một lúc, Vương Tuệ Lâm gấp cho Lục Kinh Tà một phần cánh gà. Bà gần như đã nhìn Lục Kinh Tà từng ngày lớn lên, tình thương dành cho cậu không hơn không kém so với Tổng Kiều Kiều. Đứa nhóc này lại còn thông minh và lễ phép, quan trọng nhất là lớn lên rất tốt, chỉ cần nhìn vào là thấy cảnh đẹp ý vui. Bà liền nhìn cậu dịu dàng như một người mẹ: "Kinh Tà, đây, ăn cánh gà đi, di thấy dạo này con gầy đi không ít đấy."

"Cảm ơn dì."

"Đứa nhóc này, đối với dì mà còn khách sáo như thế làm gì, ăn đi."

Tổng Kiều Kiều tự gấp cánh gà ăn, nghe hai người bọn họ nói chuyện mãi thế này cô cũng đã quen. Từ nhỏ đến lớn, cô hiểu rõ ba mẹ cô thích Lục Kinh Tà nhiều thế nào, nếu không phải vì thấy cậu ấy đối xử với mình cũng khá tốt thì cô đã sớm bảo vệ chủ quyền rồi.

Ăn com xong, Lục Kinh Tà giúp Vương Tuệ Lâm thu dọn chén đĩa, ngay khi cậu định rửa chén thì Vương Tuệ Lâm lại không cho, Tổng Kiều Kiều cảm quả táo vừa ăn vừa nói: "Mẹ, cứ để cậu ấy rửa đi."

Vương Tuệ Lâm nhướn mày: "Nha đầu con thì biết cái gì, con trai sau khi kết hôn mới được rửa chén, hiện tại rửa cái gì mà rửa?"

Tổng Kiều Kiều nghe xong liền bật cười, cô giơ ngón cái lên. Mẹ cô nếu mà có con trai, chắc chắn sẽ đem đứa trẻ dạy dỗ thành một người bạn trai hiếu thảo và là một người chồng tốt.

Cuối cùng Vương Tuệ Lâm vẫn đuổi Lục Kinh Tả ra khỏi bếp: "Kinh Tả, không có việc gì thì con giúp Kiều Kiều ôn bài một chút đi."

"Được." Lục Kinh Tả gật đầu đồng ý.

Tổng Kiều Kiều đang gặm táo thì dừng lại, tối hôm qua vừa mới ôn xong, bây giờ lại phải ôn nữa?

Lục Kinh Tả lấy áo khoác trên ghế: "Trước mắt thì chúng ta đi thư viện đã."

"Đi thư viện làm gì chứ?"

"Đi rồi cậu sẽ biết."

Lục Kinh Tả chào Vương Tuệ Lâm một tiếng, Vương Tuệ Lâm liền biết cả hai sẽ ra ngoài cùng nhau.

Thư viện vào thứ bảy rất nhiều người, cách vài kệ sách sẽ thấy dán mấy biểu ngữ "Không được ồn ào." Vì thế Tổng Kiều Kiều tự mình hạ thấp giọng xuống rồi nói: "Cậu đưa tớ đến thư viện rồi cuộc là để làm gì thế?"

Lục Kinh Tả dường như có mục đích của riêng mình: "Đi theo tớ."

Tổng Kiều Kiều thấy cậu không chịu nói thì cũng không thèm hỏi nữa, phồng má đi theo phía sau, mãi đến khi theo tới khu tài liệu ôn tập dành cho năm ba cao trung, cô mới quay ra phản ứng: "Thì ra cậu muốn mua tài liệu à, thành tích của cậu đã tốt thế rồi mà vẫn cần mua tài liệu sao?"

Sau khi nghe cô nói, Lục Kinh Tả liền nhìn cô, cậu không nói gì, tự mình lấy bộ 《Ba Năm Cao Khảo, Năm Năm Mô Phỏng》\* cho cô.

(\* Tựa gốc là 《Năm Năm Cao Khảo, Ba Năm Mô Phỏng》do nhà xuất bản Đại học Sư phạm Thủ đô xuất bản, là sách tham khảo trợ giúp thi đại học.)

Tổng Kiều Kiều vẫn chưa phản ứng kịp, cô nhìn cậu, ngây ngốc nói: "Cậu... cái này cậu không phải cho tớ đây chứ?"

"Cũng không tính là ngốc."

Tổng Kiều Kiều trừng to mắt, như thể trong tay đang cầm củ khoai nóng\*, lập tức trả treo lại cậu: "Không cần, tớ không cần."

(\* Từ gốc trong câu này là 烫手山芋 - Nặng thủ sơn dự: Chỉ những việc gian nan, khó giải quyết.)

Lục Kinh Tả cũng không bắt cô cầm, quay người đi ra quầy thanh toán: "Theo cho kịp."

Tổng Kiều Kiều miễn cưỡng theo phía sau cậu: "Tà ca, em thật sự không cần mà."

《Ba Năm Cao Khảo, Năm Năm Mô Phỏng》là cái gì, đó chính là ác mộng đối với mỗi học sinh trung học phổ thông.

"Cậu chỉ cần làm cho thật tốt, thành tích nhất định sẽ được cải thiện." Lục Kinh Tả nét mặt vô cảm trả lời cô.

"Chẳng trách lúc đầu tớ hỏi cậu, cái gì cậu cũng không nói, cảm giác nhất định có âm mưu gì đó?"

"Nếu tớ nói sớm với cậu, cậu vẫn sẽ đi tới đây sao?"

Tổng Kiều Kiều bĩu môi, cậu quả nhiên hiểu cô. Nếu biết cậu dẫn đi mua 《Ba Năm Cao Khảo, Năm Năm Mô Phỏng》thì nhất định có đánh chết cô cũng không theo cậu bước nửa bước ra khỏi nhà. Đúng lúc đang đi, tầm mắt cô đột nhiên bị một dây sách trên kệ thu hút lại, ngay tức khắc liền không di chuyển được.

Lục Kinh Tả cảm giác được bước chân cô dừng lại bèn nghiêng đầu qua nhìn, giây tiếp theo Tổng Kiều Kiều đã nắm chặt tay cậu chạy đến dây sách, xúc cảm nơi bàn tay vô cùng mềm mại ấm áp, lại trơn nhờn như miếng bạch ngọc. Điều này khiến não bộ Lục Kinh Tả trước đây luôn thanh tịnh bỗng hỗn loạn một chút, cậu cúi đầu nhìn đôi tay nhỏ nhắn đang nắm cậu.

"Tớ đang nói chuyện với cậu đấy." Thanh giọng Tổng Kiều Kiều truyền vào tai.

Lục Kinh Tả phản ứng lại, cậu nhìn cô, hỏi: "Cậu vừa nói cái gì?"

Tổng Kiều Kiều cong mày, cô buông tay cậu ra rồi cầm một quyển sách mới: "Tớ nói cậu mua cho tớ được không?"

Tầm mắt Lục Kinh Tả dừng trên quyển sách kia, đó là nhà văn Nhật Bản nổi tiếng Đông Dã Khuê Ngô\* cùng tác phẩm 《Bạch Dạ Hành》trứ danh: "Muốn có sao?"

(\* Higashino Keigo hay Đông Dã Khuê Ngô là một nhà văn người Nhật Bản được biết tới rộng rãi qua các tiểu thuyết trinh thám của ông.)

Tổng Kiều Kiều ra sức gật đầu, Đông Dã Khuê Ngô chính là nhà văn cô thích nhất, tác phẩm 《Bạch Dạ Hành》 này cô đã mơ ước từ rất lâu rồi. Nhưng mà đối với người nghèo như cô là quá xa xỉ, vì thế cô chỉ có thể mặt dày đòi lão đại: "Tà ca? Tà ca?"

Lục Kinh Tà mỉm cười rồi lấy quyển sách từ tay cô, đôi mắt Tổng Kiều Kiều ngay lập tức sáng lên: "Tà ca, anh thật là quá..."

Lời khen vẫn chưa nói xong liền đột nhiên im bặt, bởi vì Lục Kinh Tà mang quyển sách kia đặt tại tầng cao nhất của kệ sách. Sau khi đặt xong, cậu đưa tay đánh vào trán cô một cái: "Nếu cậu đem tinh lực khi đọc tiểu thuyết vào việc học tập, thành tích của cậu nhất định không tệ hơn tớ."

Tổng Kiều Kiều: "..."

"Nhưng tớ thật sự thích cuốn tiểu thuyết này, nó rất hay." Tổng Kiều Kiều không từ bỏ, tiếp tục nói.

"Cậu xem rồi?"

Tổng Kiều Kiều: "Không có, tớ nghe mấy đứa bạn cùng lớp nói."

Lục Kinh Tà chậm rãi nói: "Mua cho cậu cũng không phải không được."

Tổng Kiều Kiều ngay lập tức nhảy lên: "Thật sao? Thật sao?"

"Nhưng có một điều kiện."

Tổng Kiều Kiều vỗ vào bộ ngực phẳng lì: "Cậu nói, đừng nói một cái, cho dù có một trăm cái thì đầu mày tớ cũng không nhăn."

Đáy mắt Lục Kinh Tà hiện lên ý cười: "Nếu kỳ thi tháng này cậu vào được top một trăm, tớ sẽ mua cho cậu."

Nụ cười trên khóe miệng Tổng Kiều Kiều dần biến mất: "Cậu... việc này cậu không phải làm khó tớ sao?"

Lục Kinh Tà ho nhẹ một tiếng, nói: "Kỳ thi tháng trước cậu xếp hạng thứ một trăm mười, lần này cậu chỉ cần vượt qua trước mười người là có thể vào top một trăm."

"Cậu cho là tớ ngốc hả, mười người trong lớp chúng ta có thể dễ dàng vượt qua vậy sao?"

Lục Kinh Tà lắc lắc 《Ba Năm Cao Khảo, Năm Năm Mô Phỏng》trong tay: "Chẳng phải có thứ này rồi sao?"

Tổng Kiều Kiều cắn môi dưới rồi đi đến trước mặt cậu: "Tớ không cần cậu mua, tớ tự góp tiền mua, hừ."

Lục Kinh Tà đưa tay vuốt vuốt cánh mũi rồi đi theo.

Tổng Kiều Kiều sau khi đi trước một hồi, cô đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn Lục Kinh Tà: "Chuyện vừa rồi cậu nói sẽ giữ lời sao? Cậu nói tớ chỉ cần vào top một trăm sẽ mua cho tớ?"

"Uhm, giữ lời."

"Vậy, vậy được rồi, tớ sẽ cố hết sức để thi."

Lục Kinh Tà đi lên phía trước, mỉm cười đưa tay vuốt mái tóc mềm mại của cô.

"Kiểu Kiều, Lục Kinh Tà?" Một giọng nữ quen thuộc phát ra từ phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 4

Hai người đồng thời nhìn qua, là lớp phó học tập Quyền Gia Lệ và đại diện lớp hóa Triệu Tư Kỳ. Cả hai tiến về phía họ: "Trùng hợp quá, hai người cũng tới mua tài liệu sao?"

Tầm nhìn của Quyền Gia Lệ dừng trên người Tổng Kiều Kiều. Làn da trắng nõn, mày ngài mắt phượng, có lẽ bởi vì cuối tuần mà mái tóc đen dài dịu dàng buông nhẹ sau vai, áo thun đen bó thùng với quần jean sáng màu, lộ ra vòng eo cực kỳ nhỏ.

Tổng Kiều Kiều mỉm cười với họ: "Đúng vậy, thật trùng hợp."

Ánh mắt Quyền Gia Lệ nhìn thấy 《Ba Năm Cao Khảo, Năm Năm Mô Phỏng》 trong tay Lục Kinh Tà, nhẹ nhàng nói: "Lớp trưởng, cậu vừa mua 《Ba Năm》 sao?"

Lục Kinh Tà lạnh lùng đáp: "Cho cậu ấy."

Quyền Gia Lệ gật đầu: "Ra vậy."

Lục Kinh Tà "uhm" một tiếng rồi nói: "Hai người tiếp tục xem đi, bọn tớ về trước."

Tổng Kiều Kiều vẫy tay với họ: "Tạm biệt, thứ hai gặp lại."

"Uhm, thứ hai gặp lại."

Triệu Tư Kỳ nhìn bóng dáng một cao một thấp kia, nói với Quyền Gia Lệ: "Lớp trưởng đối xử với Tổng Kiều Kiều thật tốt, phải không?"

Quyền Gia Lệ cũng nhìn qua, hai người phía trước đang nói về cái gì đó. Tổng Kiều Kiều thảnh thơi nghiêng đầu nhìn Lục Kinh Tà, cô có thể thấy rõ ý cười trên khóe miệng Tổng Kiều Kiều. Sau vài giây, cô chậm rãi thu hồi tầm mắt, nói: "Bọn họ từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, có tốt cũng là chuyện bình thường."

Triệu Tư Kỳ nghĩ gì đó rồi lắc đầu: "Gia Lệ, cậu có cảm thấy lớp trưởng thích Kiều Kiều không?"

"Hả?" Quyền Gia Lệ sững sốt, cô mỉm cười: "Không thể nào. "

"Sao lại không thể? Cậu thấy ban nãy bọn họ vô cùng thân thiết không, lớp trưởng từ trước đến nay chưa từng đối xử với ai như vậy cả."

Nụ cười trên khuôn mặt Quyền Gia Lệ nhạt đi vài phần, cô kéo cánh tay Triệu Tư Kỳ: "Được rồi, đừng nói chuyện này nữa, chúng ta đi xem tiếp đi."

Tâm tư của Triệu Tư Kỳ nhanh đến nhanh đi, nói thế cô liền mang vụ việc kia ném sau đầu, tập trung chọn tài liệu ôn tập, cho nên Quyền Gia Lệ bên cạnh trạng thái không được bình thường cô cũng không phát hiện ra.

\*\*\*

Ráng chiều nhẹ chiếu rọi khắp mọi ngõ ngách của thành phố, không gian giữa những tòa cao ốc bên đường vẽ nên một sắc màu hỗn tạp, trên quốc lộ xe cộ đi đi lại lại, lao nhanh không dứt.

Khi đến trạm xe, xe vẫn chưa tới, Tổng Kiều Kiều thuận tiện ra ngay băng ghế dài ngồi xuống, cô vỗ vỗ vào vị trí bên cạnh, ý bảo Lục Kinh Tà ngồi đi. Khoảng hơn mười phút sau, tuyến xe số 812 chạy đến.

Lục Kinh Tà đứng dậy: "Đi thôi."

Tuy nhiên, cậu một bước cũng chưa kịp đi thì cổ tay liền bị Tổng Kiều Kiều nắm chặt lại. Cô nhỏ giọng áp ứng: "Đợi một chút."

Lục Kinh Tà nhìn cô từ trên xuống: "Làm sao vậy?"

Tổng Kiều Kiều cắn môi, cô cảm thấy nổi xấu hổ như che trời rợp đất đang bao vây mình. Chỉ vài giây trước, một cảm giác trào ra vô cùng quen thuộc từ phía bên dưới truyền đến. Bởi vì gần đây cô có chút lơ mơ, nên cũng không nhớ hôm nay đã tới ngày.

"Tớ... tớ... hình như..." Tổng Kiều Kiều khép chặt chân lại, mở miệng có chút khó khăn.

Lục Kinh Tà nhìn hai má cô đang trắng nõn chuyển sang đỏ ửng, dáng vẻ thì ngại ngùng, cậu liền đưa 《Ba Năm》 cho cô: "Ồ đây đợi tớ, tớ quay lại nhanh thôi."

"Lục Kinh Tà, cậu... cậu đi đâu thế?" Tổng Kiều Kiều vội gọi, nhưng lúc này vừa hay là đèn xanh nên cậu đã đi nhanh qua đường.

Tổng Kiều Kiều theo tiềm thức ngồi xuống, chưa đến một phần ba băng ghế đã lằm. Cô cảm nhận được bên dưới rất mãnh liệt, đến động cũng không dám động, chỉ có thể cầm 《Ba Năm》 đồ mắt trông chờ. Cô thậm chí còn không dám dịch chuyển vị trí một chút, cũng may hiện tại trạm xe chỉ có một mình cô, bằng không chắc cô thật sự khóc mất.

Vào lúc vô tình ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy Lục Kinh Tà trong tay đang cầm một cái túi nhỏ, từ phía bên kia đường đang tự mình chạy sang đây. Mái tóc đen của chàng thiếu niên tỏa sáng rực rỡ dưới ánh mặt trời, rất nhanh, cậu chạy đến bên cô. Có lẽ vì vội vã mà hơi thở của cậu không được ổn định, bờ môi mỏng khẽ hé mở, cậu đưa cho cô một cái túi đã bọc qua ba lớp vừa mua trong siêu thị.

Sau khi Tổng Kiều Kiều nhìn vào đồ vật bên trong, sắc mặt phút chốc càng đỏ hơn. Cô ngẩng lên nhìn cậu, cậu cũng đồng thời nhìn lại cô. Đôi mắt cậu sáng ngời mà sâu xa, tựa như chan chứa cả dãy ngân hà.

Lục Kinh Tà đưa tay kéo khóa chiếc áo khoác đen, mở rộng áo che lại giúp cô rồi xoay mặt đi.

Cậu không nói gì, nhưng Tống Kiều Kiều hiểu rõ ý cậu, điều này mang đến cho cô một chút cảm giác an toàn. Cô nhanh chóng lấy bịch khăn ướt bên trong chuẩn bị lau sạch băng ghế, nhưng cuối cùng lại phát hiện trên ghế không có gì, chắc là do lúc này cô chỉ ngồi một chút, nhưng cô vẫn dùng khăn ướt lau đi lau lại vài lần.

Sau khi lau xong, cô đưa tay khều nhẹ cánh tay Lục Kinh Tả. Lúc này cậu mới ngoảnh đầu lại nhìn, giọng hơi trầm xuống: "Xong rồi?"

Tống Kiều Kiều khẽ gật đầu, nhưng mà trên ghế không có gì, đều dính vào quần cô cả rồi..

Lục Kinh Tả đưa áo khoác cho cô: "Buộc vào bên trên."

"Hả?"

"Buộc vào thắt lưng."

"Uhm, được."

Tống Kiều Kiều cúi đầu buộc chặt áo.

"Đi thôi, vào nhà vệ sinh công cộng phía trước xử lý một chút."

Tống Kiều Kiều khẽ gật đầu, lúc đi ngang qua thùng rác phía trước, cô vứt tờ khăn ướt bẩn đã mua trong túi vào đó.

"Cậu vào đi, tớ đợi cậu bên ngoài."

Tống Kiều Kiều nắm chặt túi đồ: "Uhm."

Sau khi vào trong, lúc đi ngang qua tấm gương trên bồn rửa tay, Tống Kiều Kiều nhìn thấy khuôn mặt đỏ ửng của mình, ép buộc phải áp chế sự xấu hổ đang sôi trào xuống. Đến khi xử lý xong, cô ra mở vòi nước, đem nước lạnh vốc lên hai bên má đang hùng hực để hạ nhiệt độ xuống.

Khi cô ra ngoài, Lục Kinh Tả vẫn đứng đó, nhưng trên tay cầm thêm một ly trà sữa.

Sau khi thấy cô đi tới, cậu liền cầm lấy túi đồ trong tay rồi đưa trà sữa cho cô: "Nóng đấy, cẩn thận phòng."

Bởi vì vẫn còn bọc qua hai lớp túi nên người khác cũng không biết rốt cuộc bên trong để thứ gì, Tống Kiều Kiều yên tâm đem túi đồ chuyển qua tay cậu, tiếp đó nhận lấy trà sữa bằng cả hai tay. Sau khi chạm vào, cô cảm nhận được nhiệt độ của thành ly, xem ra thật sự rất nóng.

Hai người từ từ quay lại phía trước trạm xe, Tống Kiều Kiều vừa uống trà sữa vừa thỉnh thoảng nhìn qua Lục Kinh Tả bên cạnh. Sau một lúc, cô mới nhỏ giọng nói: "Cảm ơn, vừa rồi tớ thật mất mặt?"

Lục Kinh Tả nghiêng đầu nhìn cô, nói: "Không sao, dù gì đây cũng không phải lần đầu của cậu."

Sắc mặt Tống Kiều Kiều đột nhiên đỏ lên. Cô nhớ lại, lần đầu tiên của cô là khi vừa vào năm nhất cao trung. Lúc đó, cô so với ban này dường như còn xấu hổ hơn nhiều, nếu không có cậu, cô nghĩ lúc đó chắc đã ở trong lớp cả đêm.

Lục Kinh Tả thấy cô im lặng, bèn nói: "Nhớ lại rồi?"

Tống Kiều Kiều rũ mắt xuống, cắn cắn ống hút trà sữa, mơ hồ nói: "Chuyện... đã qua lâu rồi..."

Có một số người trong thời gian hành kinh, dù ăn lạnh hay ăn cay, nhảy lên hay chạy xuống cũng không mấy may bị ảnh hưởng, cứ như không có việc gì. Nhưng một số người khác lại chỉ có thể đau đến khóc ba kêu mẹ, lăn lộn trên giường, mà Tống Kiều Kiều chính là thuộc tuýp thứ hai. Bởi vì cô có bệnh này mà Vương Tuệ Lâm còn dẫn cô đi gặp bác sĩ Đông Y, bác sĩ cũng kê đơn thuốc điều dưỡng cho cô, nên mấy năm nay mỗi tháng cô đều phải uống một loại.

Đến khi về nhà mới cảm nhận được cơn đau mạnh mẽ ập tới. Vương Tuệ Lâm thấy khuôn mặt cô tái nhợt, sau khi cho cô uống ít thuốc và nước đường thì bảo cô đi ngủ. Đợi cô vào phòng rồi bà mới đặc biệt mang nồi thuốc chuyên dụng ra rửa sạch để nấu thuốc cho cô.

Tống Kiều Kiều ngủ một giấc đến khi tỉnh lại, bên ngoài cửa sổ bầu trời sớm đã tối đen, phòng ngủ một màn mờ mịt. Cánh cửa đang khép hờ được mở ra, Vương Tuệ Lâm ló đầu vào thì thấy cô đã tỉnh, dịu dàng nói: "Kiều Kiều, dậy rồi sao? Ra ngoài ăn tối nhé?"

"Uhm, con biết rồi." Tống Kiều Kiều xoa bụng rồi bò dậy.

Vương Tuệ Lâm đã đặc biệt nấu cháo cho cô, bên trong có nắm hương cốt nhỏ, rau thơm và thịt băm, hàm vừa nhừ vừa đặc.

"Ăn đi, ăn xong thì lấy thuốc uống rồi nghỉ ngơi sớm một chút."

Mắt Tống Khánh Quốc nhìn vào cháo của Tống Kiều Kiều, hít hít mũi, quay đầu sang Vương Tuệ Lâm nói: "Bà à, cháo vẫn còn chứ? Tôi cũng muốn ăn."

Vương Tuệ Lâm nhìn ông bắt lức, liếc mắt: "Lớn thế này còn giành cháo với con gái, xấu hổ không?" Dù nói vậy nhưng bà vẫn múc cho ông một chén lớn, bà biết ông cũng thích ăn món cháo này, nên mỗi lần nấu cho Kiều Kiều bà đều bỏ thêm nhiều gạo.

"Bà à, bà thật tốt."

Tổng Kiều Kiều giống như không nghe thấy, suy cho cùng cô đều bị ăn cầu lương như vậy từ nhỏ đến lớn rồi.

Sáng thứ hai, Vương Tuệ Lâm đổ thuốc Đông Y đã nấu vào ly giữ nhiệt đưa cho Tổng Kiều Kiều. Khi đi vẫn dặn dò cô: "Thuốc này trước buổi trưa phải uống hết, biết chưa?"

"Biết rồi."

Cô thay giày rồi mở cửa liền nhìn thấy Lục Kinh Tà đứng trước mặt, cô như ong mảy: "Không phải cậu vẫn thích chờ tớ ngay chỗ bồn hoa đó à?"

Lục Kinh Tà đi tới: "Ồ đây chờ cậu không được sao?"

Tổng Kiều Kiều khẽ gật đầu: "Tất nhiên là được rồi."

Cả hai cùng nhau xuống lầu, hai người vừa ra trạm xe vừa ăn sáng, đợi khi đến nơi cũng đã ăn xong. Vừa đến trạm thì xe buýt cũng đã tới, Lục Kinh Tà lên xe trước Tổng Kiều Kiều, sau khi vào cậu tìm một chỗ ngồi xuống, từ cửa sổ nhìn ra ngoài xa vẫn còn thấy Tổng Kiều Kiều bên dưới.

"Xin chào, cho hỏi... tớ có thể ngồi đây được không?" Một nữ sinh nhỏ giọng.

Lục Kinh Tà nghe tiếng rồi liếc nhìn nữ sinh kia, cất giọng lạnh nhạt: "Ngại quá, có người rồi."

Khuôn mặt cô gái có chút thất vọng cũng có chút xấu hổ. May mà bạn cô đứng lúc gọi một tiếng, cô mới thuận theo bậc thang đi mất.

Cảnh này đúng lúc bị Tổng Kiều Kiều trên xe nhìn thấy, khi đi ngang qua nữ sinh tóc ngắn cô không khỏi liếc nhìn. Nữ sinh kia vì thấy trên người cô mặc cùng đồng phục với chàng thiếu niên mà cũng quay lại nhìn, sau đó dõi theo cô đi đến bên cạnh cậu ấy, cậu ấy liền lấy cặp ra để cô ngồi vào.

"Tớ nói thường mà đẹp trai như thế nhất định là có bạn gái cả rồi."

"Nhưng mà cậu ấy đẹp trai thật đấy."

"Đẹp trai thì cũng có chủ rồi, đừng nghĩ nữa..."

Nữ sinh tóc ngắn: "..."

Tổng Kiều Kiều để cặp lên đùi, cô nghiêng đầu nhìn Lục Kinh Tà, dùng khuỷu tay hích cậu một cái, trêu chọc: "Cô gái xinh đẹp như vậy mà nỡ lòng nào từ chối vậy?"

Lục Kinh Tà lạnh lùng nhìn cô: "Cho cô ấy ngồi, cậu sẽ tha cho tớ sao?"

Tổng Kiều Kiều cười "hìhì" một tiếng, hất hất chiếc cằm xinh đẹp: "Xem như cậu hiểu chuyện, bao nhiêu năm như vậy bữa sáng đều bị cậu ăn không trả tiền."

Thấy vậy, Lục Kinh Tà lắc đầu bắt lức. Cậu lấy di động và tai nghe từ trong cặp ra, sau khi cắm vào liền đưa một bên cho cô. Đến khi Tổng Kiều Kiều nhận lấy tai nghe đeo vào, cô liền yên tĩnh lại.

Nắng sớm dịu dàng xuyên qua khung cửa trong suốt, chiếu rọi lên hai gò má đẹp đẽ mà thanh thuần, đan xen với bộ đồng phục xanh trắng sạch sẽ là dây tai nghe trắng được đeo chung, con gió nhẹ thổi qua, sợi tóc mềm khẽ lay.

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 5

Sau khi vào lớp, Tổng Kiều Kiều vô cùng thô bạo ném mấy tờ bài tập lên bàn Từ Cẩm, bộ dáng lão đại: "Cho cậu chép!"

Từ Cẩm nhìn vào nét chữ liền biết đúng là Tổng Kiều Kiều, cô lật một lượt mấy tờ bài tập ra, phát hiện cô ấy đều đã làm từng đề rồi. Từ Cẩm nhìn cô "oh" một tiếng: "Kiểu tỹ? Ghê thật, hôm nay chép trước luôn sao?"

Trên mặt Tống Kiều Kiều lão đại xuất hiện một chút vỡ vụn: "Chép cái gì chứ, tớ tự làm đấy."

Từ Cám trung ra khuôn mặt nghi ngờ: "Aiyo, đối với tớ mà còn ra về làm gì? Tớ còn không rõ cậu sao?"

Tống Kiều Kiều liếc cô ấy: "Tớ thật sự tự làm mà, Tà ca dạy đấy."

Từ Cám nghiêng mặt đưa mắt nhìn Lục Kinh Tà đang xếp sách vở trên bàn, hoài nghi hỏi: "Thật sao?"

Tống Kiều Kiều nhủ mảy: "Tin hay không tùy cậu, không tin thì đừng chép." Nói rồi cô chuẩn bị thừa dịp lấy bài của mình về.

Từ Cám thấy vậy vội che đồng bài tập lại, nịnh nọt cô: "Tin tin tin, tớ tin, tớ chép mà."

Sau khi chép bài xong, cả hai cùng đi vệ sinh và dạo một vòng căn tin, mua vài viên sữa rồi mới chậm chạp quay về lớp học. Ngồi còn chưa nóng mông thì tiếng chuông báo đầu giờ vang lên, khu dạy học một giây trước vẫn đang ồn ào từng bước dần yên tĩnh lại.

Tống Kiều Kiều đặt quyển sách lên bàn, bóc viên sữa bỏ vào miệng, vừa bỏ vào liền cảm nhận được một tia ánh mắt, cô vô thức nhìn qua thì thấy Lục Kinh Tà đang nhìn mình. Cô đảo tròn viên sữa trong miệng, bóc một viên cho cậu: "Này."

Lục Kinh Tà lắc lắc đầu: "Cậu tự mình..."

Đang nói được một nửa, Tống Kiều Kiều đã mang viên sữa đút vào miệng cậu. Cậu không thích ăn đồ ngọt, mà loại kẹo mang theo vị ngọt gắt lại càng không đụng vào. Nhưng đúng lúc này, một vị ngọt nhẹ đã lan tràn ra khắp khoang miệng, cùng với đó là xúc cảm mềm mại và ấm áp từ đôi tay nhỏ nhắn xuống vẫn còn lưu lại trên môi.

Tống Kiều Kiều thấy cậu vô thức nhắm mắt, đặc ý chớp mắt nhìn, hàng mi dài nhấp nháy nhấp nháy: "Kẹo tớ ăn chính là nhất nước mình rồi, đừng có nhả ra đấy."

Viên sữa kia ngậm trong miệng quả thực nhả không được mà nuốt cũng không xong. Cuối cùng, cậu dứt khoát mang viên sữa cắn nát vài cái rồi nuốt xuống.

Thấy vậy Tống Kiều Kiều bèn lấy tay che miệng cười trộm. Cậu ấy nhất định không biết là biểu cảm lúc này của mình có bao nhiêu đáng yêu.

Lục Kinh Tà thấy mặt mũi cô lộ lên, trong đôi mắt đen có chút bất lực. Cậu đưa tay vào học bàn, sau đó từ bên trong lấy ra một cái túi chườm nóng.

Tống Kiều Kiều chớp mắt: "Cho tớ sao?"

Cậu gật đầu: "Uhm."

Khuôn mặt xinh đẹp của Tống Kiều Kiều một lần nữa lộ lên, đôi mắt sáng ngời trong veo lúc này biến thành hình trăng khuyết. Cô nhận túi chườm từ tay cậu, độ ấm rất vừa phải, cô ngước mắt nhìn: "Cậu lấy túi chườm ở đâu thế?"

"Mang từ nhà theo."

Tống Kiều Kiều mở áo khoác đồng phục ra rồi đặt túi chườm dưới bụng: "Cậu luôn để trong cặp sao?"

"Uhm."

Tống Kiều Kiều lấy khuỷu tay chống lên bàn, nghiêng mặt trêu chọc: "Có vài người bên ngoài một chút cũng không sợ lạnh, nhưng sau lưng lại lén lút ở nhà ủ nước ủ ấm mình."

Lục Kinh Tà gờ tay thành nắm đấm, để lên môi rồi ho nhẹ vài tiếng: "Ủ nước ủ ấm cậu."

Túi chườm nóng qua một tiết liền nguội đi, vì vậy vừa hết tiết Tống Kiều Kiều đưa cái túi lại cho Lục Kinh Tà, đợi khi cô và Từ Cám dạo chơi một vòng về lớp, cô lại có túi chườm tiếp.

Kể từ khi Lục Kinh Tà mua 《Ba Năm》 cho Tống Kiều Kiều, thời gian cá nhân của cô liền bị hạn chế. Ví dụ như thời gian nghỉ trưa của cô đều bị cậu dùng để bắt làm 《Ba Năm》.

Giữa trưa, Lục Kinh Tà đưa tay lấy 《Ba Năm》 qua, khẽ gật đầu rồi hỏi: "Thế nào rồi?"

Tống Kiều Kiều đến gần cậu hơn một chút: "Vẫn vậy thôi, không biết thì tớ không làm."

Bởi vì gần kề mà cậu càng ngửi rõ được hương dầu gội thoang thoảng cô thường dùng. Ngón tay khẽ vờ vẽ tờ bài tập một chút, tầm mắt dừng lại trên bản nháp bị cô viết đầy lên, nói: "Lấy một tờ nháp mới ra đi, tớ dạy cho cậu."

Tống Kiều Kiều ngay lập tức lấy tờ nháp mới từ trong cặp ra đưa cho cậu.

Trong lúc đang nghe, Tống Kiều Kiều lại không tự chủ được mà mang đầu bút ngậm vào miệng, Lục Kinh Tà vừa nói vừa thản nhiên lấy cây bút bỏ ra

ngoài.

Nói đến cũng lạ, Từ Cẩm quen Tổng Kiều Kiều đã gần ba năm, cô ấy là người rất tùy tính, ghét nhất bị người khác gò bó, nhưng riêng với Lục Kinh Tà thì nói mười câu nghe hết chín câu mà không hề hay biết. Cậu ta bảo cô ấy làm 《Ba Năm》, cô ấy trong miệng thì làm bầm nhưng vẫn cứ thể làm theo. Đạo này bài tập lại còn không chép, không chỉ cô ấy không chép, mà còn không cho phép cô ấy chép theo. Báo hại cô hiện tại mỗi tối làm xong bài tập đều đến mười một, mười hai giờ đêm, cô muốn bác bỏ một câu, cô ấy ngay lập tức có thể ném lại cô mười một, mười hai câu đến á khẩu không trả lời được.

Cô dùng tay khều Kỳ Vị đang chơi game, Kỳ Vị cũng không ngẩng đầu lên hỏi: "Sao thế?"

"Cậu có cảm thấy mấy ngày nay Kiều Kiều đặc biệt bất thường không?"

Kỳ Vị liếc nhìn hai người bàn bên: "Thấy từ lâu rồi."

"Mấy ngày nay cậu ấy đột nhiên vô cùng thích học, tớ chưa bao giờ thấy cậu ấy như vậy cả."

Kỳ Vị cười một tiếng, thao tác trên tay không hề chậm đi: "Cậu ấy có thể nghĩ đến việc cố gắng học tập là chuyện tốt, hơn nữa thời gian thi đại học chỉ còn cách vài tháng, nếu cậu ấy không nỗ lực thì tiêu."

Gần đây bởi vì Tổng Kiều Kiều thay đổi lạ thường mà các giáo viên bộ môn đều phải nhìn với cặp mắt khác xưa, vì bọn họ thường bắt gặp cô ôm 《Ba Năm》 hi hà hi học làm, dáng vẻ xa lạ này nghiêm túc mà nói có bao nhiêu cảm động. Chính là kỳ kiểm tra toán tuần này, thời gian qua cô luôn quanh quẩn ở sát mức đạt tiêu chuẩn, vậy mà đột kiểm tra mới đây lại không tệ lắm, giáo viên toán còn vui mừng mang cô ra khen ngợi hết lời trong văn phòng.

Tiết cuối buổi chiều chính là của giáo viên chủ nhiệm toán Trần Thực.

Căn bản lúc đầu Tổng Kiều Kiều vẫn còn nghiêm túc cố gắng nghe, nhưng quả thực vì nghe không hiểu nên bị cơn mưa ngoài cửa sổ thu hút sự chú ý. Tháng mười trời mưa rất nhiều, khung cửa kính sạch sẽ bốc cao màn hơi nước, những giọt mưa tùy ý gõ lên mấy gốc cây đại thụ dưới lầu, lá cây bị cọ rửa đến xanh ngắt. Trải qua một trận mưa lớn, bầu trời ngoài cửa sổ tất thấy đều u ám lại, hòa cùng tia chớp mờ ảo. Mưa to mãnh liệt khua trên tấm kính pha lê, phát ra những âm thanh "lộp độp lộp độp" lạnh lạnh.

Ngay khi đang mê mẩn, khuỷu tay bỗng bị chạm nhẹ một cái. Cô vô thức quay đầu lại, đúng lúc đối diện tầm mắt với Lục Kinh Tà.

Đôi đồng tử của cô co rúm lại, cô có chút chột dạ, ngay lập tức thân thể liền ngồi thẳng, phút chốc nhìn bằng đen chăm chú không chớp mắt, ngay cả cây bút trong tay cũng bị siết chặt vài phần. Trong lúc đang nhìn tấm bảng, cô cũng đồng thời đưa mắt lên nhìn cậu, nhận ra cậu vẫn còn nhìn mình, đành nhanh chóng cúi mặt xuống, cất giọng yếu ớt: "Vừa nãy tớ có nghe, nhưng mà nghe không hiểu."

Lục Kinh Tà thận trọng khẽ nói: "Nghe không hiểu thì trước tiên hãy ghi ra, buổi tối tớ sẽ phân tích cho cậu, nhưng không được phép ngủ gật."

Bờ vai mỏng manh của Tổng Kiều Kiều vô lực rũ xuống, nhỏ nhẹ "uhm" một tiếng. Khoảng thời gian sau, cho dù cô có nghe không hiểu đi nữa thì vẫn mang hết công thức ghi lên tập.

Sau khi tiếng chuông tan học vang lên, bên ngoài hành lang rất nhanh bùng nổ những tiếng reo hò chạy nhảy rộn rã, tâm tư của các bạn học có chút rạo rức dâng trào. Một giọng nói không mấy êm hòa thoảng vang lên trong lớp, nhưng Trần Thực cũng không nổi nóng, chỉ không nhanh không chậm xếp bài tập lại.

Quả nhiên thanh âm không hòa nhã không duy trì được lâu, qua vài giây sau đã an tĩnh lại, đợi sau khi an tĩnh bà mới chịu nói: "Đều nói xong hết chưa?"

Bên dưới các học sinh bạn nhìn tôi, tôi nhìn bạn, đều ngẫm hiểu phải khép chặt miệng lại, Trần Thực nhìn quanh một vòng, vài giây sau mới nói: "Nếu các em nói xong rồi thì tôi đây bắt đầu nói, ngày mai sẽ làm bài thi hàng tháng, tôi hy vọng mọi người tối nay về nhà đều cố gắng ôn bài. Thứ hạng tiến bộ cần phải tăng lên, còn vốn bị thụt lùi thì nên vượt lên trước, hiểu rõ rồi chứ?"

Các bạn học bên dưới dùng sức gật đầu, lớn tiếng đáp: "Đã rồi."

Thấy vậy, Trần Thực hài lòng gật gật đầu, nói tan học, các bạn học đứng dậy cúi chào: "Tạm biệt lão sư!"

Sau khi Trần Thực rời đi, lớp học nháy mắt giống như nồi nước sôi nổ tung, âm thanh ồn ào náo động như sóng thủy triều dội vào tai.

Kỳ Vị mấy ngày nay cứ thấy Lục Kinh Tà bắt Tổng Kiều Kiều học nên cũng tự giác hơn nhiều. Cậu ta mang cặp đeo lên vai, nhìn hai người họ nói: "Các cậu về trước đi, tớ đi tìm đám lão Triệu lên mạng."

Lục Kinh Tà nhìn cậu ta gật đầu: "Uhm."

"Đi đây."

Khi ra ngoài cơn mưa đã nhỏ hơn nhiều, có thể thấy được khắp sân trường đều ẩm ướt. Chắc vì thời gian đã lâu mà trong không khí đều lẫn lẫn mưa bụi, khung cảnh quen thuộc lại đẹp hơn một chút, cảnh vật phía xa đều bị mưa bụi vây mờ, đến cả nhìn cũng không thấy rõ.

Tổng Kiều Kiều nhàm chán xoa xoa cán dù, cũng không biết nghĩ gì liền cầm cán dù xoay hai vòng, hạt mưa nhỏ từ trên tán dù bay ra ngoài, sau khi



xoay xong cô mới ý thức được bên cạnh mình có người.

Cô theo bản năng nghiêng đầu qua nhìn, quả nhiên thấy vừa nãy mình xoay dù làm nước mưa bắn ra văng hết lên mặt và quần áo Lục Kinh Tà. Mái tóc đen trên trán cậu hơi thấm ướt, đến cả lông mi cũng bị dính một chút, cậu rũ mắt xuống nhìn cô, sắc mặt bình tĩnh mà điềm nhiên.

Nhưng mặc dù vậy cô vẫn chột dạ kinh khủng, nhanh chóng lấy khăn giấy từ trong cặp ra đưa cậu: "Tà ca, chùi chùi."

Lục Kinh Tà bấm môi dưới, lấy khăn giấy của cô mở ra rồi chùi chùi mấy vệt nước trên mặt: "Hôm nay giải thích đề cậu có hiểu rõ không?"

Tổng Kiều Kiều nhanh chóng gật đầu: "Hiểu rõ hiểu rõ."

Lục Kinh Tà hí hóp đôi mắt đen lại, mang theo chút ngờ vực: "Thật sao?"

"Thật sự hiểu mà." Trầm mặc hai giây, cô lại nói thầm một tiếng: "Tớ cũng không có ngốc như vậy được chứ?"

Nghe vậy Lục Kinh Tà liền nghiêng đầu nhìn cô, khuôn mặt cô bị dù che đi phân nửa, cậu nói: "Đưa dù của cậu sang đây đi."

"Hả?" Tổng Kiều Kiều ngẩng đầu lên.

"Tớ đủ cao với cây dù, chỉ cần xòe ra một phát là xong rồi, đỡ mất công cậu lại lôn vòn xoay nước vào mặt tớ nữa."

Tổng Kiều Kiều hạ cằm, nói nhỏ: "Tớ không xoay nữa." Lời thì nói vậy nhưng cô vẫn tự đem dù chuyển lên trên.

Sau khi cùng nhau căng dù, cả hai liền áp sát lại gần, cũng may hiện tại cơn mưa không lớn lắm, nếu không cô thật không dám cùng cậu ấy căng dù, vì chắc cơn mưa lạnh buốt kia sẽ tấp hết vào mặt cô.

"Ngày mai thi rồi, có chắc chắn thành công không?" Cậu hỏi cô.

"Chắc là có thể."

"Có thể?"

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 6

Tổng Kiều Kiều ngây thơ chớp mắt, hỏi dò: "Tà ca, anh nói xem nếu em thật sự không thể vượt lên mười người, anh sẽ không mua 《Bạch Dạ Hành》 cho em thật sao?"

Lục Kinh Tà mỉm cười, hạ mắt nhìn cô, nói: "Cậu nghĩ thế nào?"

Tổng Kiều Kiều vô thức liếm môi dưới, như bong bóng bị đâm thủng, cặp mắt: "Được rồi, tớ hiểu mà."

Khi cô liếm môi, ánh mắt Lục Kinh Tà hơi thay đổi, cậu dừng lại trên bờ môi đỏ mọng của cô, trong tâm trí chợt hiện lên đầu lưới màu hồng phấn ban nãy. Cô rũ tầm mắt xuống, hàng mi vừa dài vừa rậm, tựa như một chiếc quạt nhỏ tinh xảo, hai tay cầm cán dù siết chặt không giải thích được, nhìn theo mà đáy lòng khẽ rung động.

Hơi thở phả ra có chút hỗn loạn, trong lòng xưa nay luôn giữ bình tĩnh lại rối bời, cậu vội vàng dời tầm mắt.

Đến khi Tổng Kiều Kiều không thấy cậu nói chuyện, liền không nhìn được ngẩng đầu nhìn một chút, lúc này lại ngạc nhiên phát hiện vành tai cậu ửng đỏ, cô kinh ngạc hỏi: "Lỗ tai cậu sao lại đỏ vậy?"

Thanh giọng của cô gái mềm mại, nhẹ nhàng gầy vào trong tim, Lục Kinh Tà cảm thấy cổ họng có chút khô khốc, ngay cả âm thanh phát ra cũng khàn đi vài phần: "Uhm, lạnh thôi."

Tổng Kiều Kiều "ah" lên một tiếng: "Lạnh?"

Nghe lại hiện tại đúng là rất lạnh, vì thế cô cũng không thắc mắc nữa mà cẩn thận dặn cậu: "Ngày mai cậu mặc nhiều đồ vào một chút, mẹ tớ nói gần đây chênh lệch nhiệt độ trong ngày rất lớn, cậu đừng để bị cảm."

Lục Kinh Tà nặng nề "uhm" một tiếng: "Tớ biết rồi."

Vương Tuệ Lâm biết ngày mai cô phải thi, cho nên ăn cơm xong liền đuổi cô về phòng: "Ngày mai làm kiểm tra, tranh thủ thời gian về phòng ôn bài cho thật tốt."

Tổng Kiều Kiều rút một tờ giấy chùi miệng trên bàn ăn: "Vậy ba mẹ, con đi ôn bài đây."

"Đi đi."

Vương Tuệ Lâm mỉm cười nhìn bóng lưng con gái, quay sang Tổng Khánh Quốc bên cạnh, nói: "Lão Tổng, ông có phát hiện Kiều Kiều gần đây dần không ít tâm tư vào việc học."

Nghe xong, Tổng Khánh Quốc đặt đôi đũa trong tay xuống: "Hình như đúng là nỗ lực không ít."

"Còn không phải sao? Mấy ngày nay buổi tối tôi ra ngoài uống nước, từ khe cửa có thể thấy đèn phòng con bé vẫn sáng đó."

"Đây là chuyện tốt, có điều con bé trông có phần gầy đi. Ngày mai khi tan làm tôi sẽ ghé siêu thị mua một ít sườn, bà hầm canh sườn cho con tắm bổ. Đúng rồi, cũng gọi cả Kinh Tà sang đây, thằng bé đã lớn mà trong nhà lại không có ai, tôi và lão Lục là bạn bè bao nhiêu năm, chúng ta nên chăm sóc nó nhiều hơn một chút."

Tổng Khánh Quốc và Vương Tuệ Lâm là thanh mai trúc mã, còn ba của Lục Kinh Tà cùng hai người họ lại là bạn học từ cao trung tới đại học. Tình nghĩa nhiều năm như vậy, bà dĩ nhiên cũng thật lòng mà đối xử với Lục Kinh Tà, nhưng chỉ cần nghĩ đến một số sự việc kia, bà lại cảm thấy đau lòng không nổi. Chung quy đều là chuyện của nhà người ta, họ cũng không có cách nào xen vào.

"Đưa nhò Kinh Tà này chính tôi nhìn nó lớn lên, tôi hiểu chứ."

Tổng Khánh Quốc thở một hơi nặng nề, đưa tay sờ nhẹ đỉnh đầu Vương Tuệ Lâm: "Được rồi, không nói chuyện này nữa, ăn cơm đi."

"Uhm."

Mép cửa trong phòng Tổng Kiều Kiều dần thu lại, cô lặng lẽ trở về bàn học, cũng không biết đang nghĩ gì. Qua một lúc, video trong di động vang lên, là Lục Kinh Tà gọi tới.

"Ngày mai thi rồi, tối nay không làm đề mới, trước mắt ôn tập trong sách và tớ sẽ giúp cậu tổng kết lại đề thi."

Tổng Kiều Kiều không nói gì, chỉ nhìn Lục Kinh Tà bên kia màn hình, ánh sáng đèn bàn trên đỉnh đầu cậu dịu nhẹ, quần áo trên người vẫn là bộ đồng phục xanh trắng, sống lưng rất thẳng, khuôn mặt trực diện với máy ảnh, đầu hơi cúi xuống, từ góc độ này có thể nhìn thấy sống mũi cao thẳng và bờ môi hơi nhếch lên.

Có lẽ vì Tổng Kiều Kiều trầm mặc khá lâu, bên kia video Lục Kinh Tà bèn ngẩng đầu lên, thấy ánh mắt cô lúc này có chút phức tạp, giống như đau lòng lại tựa như buồn bã, không đành lòng nhẹ nói: "Kiểu Kiều, cậu làm sao vậy?"

Tổng Kiều Kiều mím môi, thật ra vừa rồi cô suy nghĩ đến mấy lời cô nghe lén từ ba mẹ, nhưng cô cũng không thể mang đi nói thật với cậu. Vì vậy cô hạ cằm xuống, nhích lại gần máy ảnh, nói: "Lúc này tớ nghe ba tớ bảo, ngày mai tan làm về sẽ đi siêu thị mua sườn về hầm canh sườn."

"Uhm?"

"Hơn nữa, tớ còn nghe nói là hầm cho hai người chúng ta uống, bảo cậu ngày mai về cùng tớ ăn cơm."

Lục Kinh Tà sững sốt vài giây, có chút khó tin mà hỏi cô: "Chính là vì chuyện này mà cậu nhìn tớ với ánh mắt phức tạp thế sao?"

"Đúng vậy, tớ nghĩ đến ngày mai cậu muốn giành canh sườn với tớ, sao có thể không phức tạp cho được?"

Lục Kinh Tà mỉm cười một chút: "Tổng Kiều Kiều, cả ngày cậu nghĩ cái gì trong đầu vậy hả?"

Tổng Kiều Kiều đột nhiên bị nụ cười của Lục Kinh Tà làm cho không kịp đề phòng, cô nói với cậu: "Tà ca, anh cười lên thật sự rất đẹp, sau này cũng nên cười như vậy đi."

"Mỗi ngày đều cười thế này, chẳng phải sẽ thành kẻ ngốc sao?"

Tổng Kiều Kiều: "..."

"Nhưng mà nếu cậu thích, tớ có thể cười cho cậu xem"

"Tớ thích mà, có ai lại không thích người cười đẹp chứ. Đúng rồi, nhìn cậu cười tớ liền có thể hiểu được tâm tình của Chu U Vương thời xưa."

"Sao lại lòi Chu U Vương lên rồi..." Lục Kinh Tà dừng lại hai giây. "Cậu muốn nói câu chuyện Chu U Vương vì giành lấy một nụ cười của Bao Tự mà phóng hỏa trên đũa các nước chư hầu\* sao?"

"Đúng vậy, tớ cảm thấy nếu như có thể thả cậu ở thời cổ đại, tuyệt đối chính là kiêu hại nước hại dân."

Lục Kinh Tà không biết làm sao: "Tổng Kiêu Kiêu, tớ là con trai."

"Con trai thì sao chứ, dung mạo xinh đẹp chính là không phân biệt quốc gia, không phân biệt giới tính. Tà ca, anh nên tự tin một chút với khuôn mặt đẹp trai của mình."

"Thôi được rồi, bớt làm nhảm đi, tranh thủ thời gian ôn bài, hôm nay tớ chỉ giúp cậu ôn một tiếng thôi."

"Chỉ một tiếng thôi à? Vì sao vậy?"

"Ôn bài xong đi ngủ sớm một chút, phải ngủ ngon thì ngày mai mới có thể thi tốt được."

"Uhm... được thôi." Tin tưởng học thần, chắc là sẽ không có vấn đề.

Quả nhiên vừa đúng chín giờ rưỡi, Lục Kinh Tà liền bảo cô gom đề thi lại: "Được rồi, tối nay đến đây thôi, thu xếp lại một chút rồi đi ngủ đi."

"Được."

"Khi ngủ không được chơi di động."

"Biết rồi mà."

Sau khi kết thúc video, Lục Kinh Tà mở ngăn kéo dưới bàn học ra, bên trong để một quyển sách 《Bạch Dạ Hành》 mới tinh. Cậu đưa tay sờ sờ, nghĩ đến những gì cô nói lần trước, không khỏi mỉm cười.

(\* Chu U Vương tên là Cơ Cung Tĩnh, là vị vua thứ 12 của nhà Chu trong lịch sử Trung Quốc. Ông cũng là vị vua cuối cùng của thời kỳ Tây Chu.

Bao Tự hay Tự Tự, là vương hậu thứ hai của Chu U Vương, vị Thiên tử cuối cùng của giai đoạn Tây Chu trong lịch sử Trung Quốc.

Đây là một điển tích rất nổi tiếng gắn liền với danh tiếng của Bao Tự. Bao Tự là một mỹ nhân cực kỳ xinh đẹp và quyến rũ, Chu U Vương mê say nàng nhưng chưa bao giờ thấy nàng cười nên ra lệnh ai làm cho nàng cười sẽ thưởng nghìn lượng vàng. Để làm nàng cười, Chu U Vương nghe theo một nịnh thần, đã đốt lửa trên cột lửa hiệu triệu chư hầu, đùa giỡn với chư hầu rồi gây họa làm mất Cáo Kinh. Việc nhà Chu suy yếu và diệt vong bắt đầu từ đây.)

\*\*\*

Vào lúc ăn sáng, Tổng Khánh Quốc thoáng nhìn con mưa lớn ngoài cửa sổ, nói: "Bên ngoài mưa lớn quá, lát nữa ba đưa con đến trường, con sang đối diện gọi Kinh Tà thử xem, cùng nhau đi."

Tổng Kiêu Kiêu kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Tổng Khánh Quốc, rất ít dịp cô được ba tự đưa đến trường. Ông mỗi ngày đều đưa mẹ cô đi làm trước, buổi tối tan làm lại tiếp tục đón bà về nhà, còn cô từ khi bắt đầu đi học đều theo Lục Kinh Tà ngồi xe buýt đến trường rồi tan trường.

"Làm sao thế?"

Tổng Kiêu Kiêu lắc đầu: "Không sao, con ăn xong rồi, con đi gọi Lục Kinh Tà."

"Đi đi."

Tổng Kiêu Kiêu đeo cặp trên lưng, thay giày rồi ra mở cửa, vừa hay Lục Kinh Tà đứng lúc đứng đối diện.

"Đi sao?"

Tổng Kiêu Kiêu thấy cậu sắp xuống lầu, vội gọi cậu dừng lại: "Mẹ tớ nói mưa lớn quá, bảo sẽ đưa bọn mình đi học."

Lục Kinh Tà gật gật đầu: "Uhm."

Tổng Khánh Quốc và Vương Tuệ Lâm cũng thu xếp đi ra, Lục Kinh Tà lễ phép gọi một tiếng: "Chú đi, buổi sáng tốt lành."

"Chào, Kinh Tà."

Ánh mắt Tổng Khánh Quốc nhìn Lục Kinh Tà không mấy hài lòng, ông đưa tay vỗ vào vai cậu ấy: "Tiểu Tà có phải lại cao lên không? Nhìn cứ như nhánh cây đâm trở vậy."

Lục Kinh Tà cười nhẹ: "Chính là lại trưởng thành hơn một chút."

"Trưởng thành thật tốt, chỉ có điều gầy quá, buổi tối đi con hầm canh xương, sang đây ăn cơm tối, cố gắng tắm rửa." "

"Cám ơn chú."

"Thằng nhóc này thật là, con với chú mà còn khách sáo cái gì?"

Tổng Khánh Quốc lái xe, Vương Tuệ Lâm ngồi ở ghế lái phụ phía trên, Tổng Kiếu Kiếu và Lục Kinh Tà thì ngồi ở ghế sau.

"Hôm nay làm kiểm tra cố gắng phát huy, thành tích thi thật tốt."

"Vâng, thưa chú."

Tổng Khánh Quốc nhìn Tổng Kiếu Kiếu từ kính chiếu hậu: "Con cũng cố gắng thi, mỗi ngày đi chơi cùng người ta mà thành tích lại không tiến bộ, có xấu hổ không?"

Tổng Kiếu Kiếu cúi đầu "uhm" một tiếng.

Lục Kinh Tà hướng đến Tổng Khánh Quốc, nói: "Chú, gần đây thành tích của Kiếu Kiếu tốt lên không ít, giáo viên toán còn khen ngợi cậu ấy nhiều lần."

Nghe vậy, Tổng Khánh Quốc nói: "Đúng vậy sao?"

"Đúng ạ, Kiếu Kiếu gần đây rất nỗ lực, thời gian ngoài giờ học đều làm 《Năm Ba》, làm vật lý tổng hợp."

Đầu mày Tổng Khánh Quốc giãn ra không ít, nhìn Lục Kinh Tà nói: "Tiểu Tà, thành tích của con tốt, nhiều khi giúp chú dạy con bé. Nếu nó không nghe lời thì không cần khách khí, tùy ý chỉnh đốn."

Tổng Kiếu Kiếu: "..."

Cô cúi đầu xuống, siết chặt ngón tay. Người ta đều nói con gái kiếp trước chính là người yêu bé nhỏ của ba, nhưng cô cảm thấy bản thân kiếp trước có lẽ chính là giả dạng người yêu của ba, còn kiếp này là giả dạng làm con gái.

Tổng Khánh Quốc đưa hai người đến cổng trường, Lục Kinh Tà xuống xe căng dù trước.

"Chú đi, trên đường đi chậm một chút."

"Ba mẹ, tạm biệt."

Sau khi Tổng Khánh Quốc nhìn cả hai cùng nhau vào trường, lúc này mới quay đầu xe rời đi. Vương Tuệ Lâm nhìn sang ông nói: "Ông lại như vậy, không thể nói chuyện với con gái đang hoàng được sao?"

"Không phải tôi nói chuyện đang hoàng với nó sao? Nói chỗ nào không đang hoàng chứ?"

Vương Tuệ Lâm liếc ông một cái, không thèm nói chuyện với ông nữa.

Tổng Khánh Quốc: "..."

\*\*\*

Hai người cùng nhau về lớp học, Tổng Kiếu Kiếu nghĩ đến lời ba cô vừa nói liên hoàng sợ tủi thân, vì thế cô buồn rầu hỏi Lục Kinh Tà: "Lục Kinh Tà, ba tớ nói nếu tớ không nghe lời thì cho phép cậu chỉnh đốn tớ, cậu sẽ chỉnh đốn tớ sao."

Lục Kinh Tà nhếch miệng, cúi đầu nhìn cô: "Sẽ không."

Tổng Kiếu Kiếu ngay lập tức ngẩng đầu nhìn cậu: "Thật sao?"

"Thật." Lục Kinh Tà nói quả quyết.

"Nhưng mà nói thật, nếu tớ thật sự không nghe lời cậu, cậu sẽ làm thế nào?"

"Không nghe thì tớ nói chậm lại."

"Nếu nói vậy vẫn không nghe thì sao?"

"Vậy thì cứ nói mãi, nói cho đến khi cậu nghe mới thôi."

Tổng Kiếu Kiếu cười "hìhì", cô chân chừ hạ giọng xuống, tiếp tục nói: "Sau này cậu không cần nghe ba tớ, nghe tớ là được rồi."

Lục Kinh Tà: "Được."

Sau khi tiếng chuông vang lên, giáo viên toán mang theo một chồng đề thi bước vào, bà đem đề đặt trên bục giảng, ánh mắt lướt một vòng quanh lớp, nghiêm túc nói: "Đề đặc trên bàn của mình đều bỏ hết vào, trung thực giữ chữ tín, không được làm chuyện gì lén lút, sau khi tiếng chuông chính thức vang lên lần nữa thì làm bài, rõ chưa?"

"Đã rồi." Âm thanh phía dưới thưa thớt.

Tổng Kiều Kiều sau khi được phát đề thi trong tay, đầu tiên là lật ra sau một lượt, sau đó phát hiện phía sau có một số câu đều được Lục Kinh Tà dạy qua. Đôi mắt lấp lánh tia sáng, cô ngay lập tức nghiêng đầu nháy mắt ra hiệu với cậu.

Lục Kinh Tà biết vì sao cô lại vui vẻ như vậy, khoe miệng khê cong lên, ánh mắt cung chiều, đề thấp giọng nói: "Thi tốt."

Tổng Kiều Kiều hài lòng hát cảm: "Được."

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 7

Sau khi tiếng chuông chính thức vang lên, mọi người lúc này mới bắt đầu đặt bút làm. Đến khi làm Tổng Kiều Kiều mới phát hiện, không chỉ có câu hỏi mặt sau là quen thuộc, mà ngay cả mặt trước lựa chọn điền vào chỗ trống nhìn cũng quen không ít, suýt chút nữa lập tức bật dậy.

Cô nhớ trước kia khi kiểm tra vật lý đều phải nghiền cứu thể loại này đến khóc. Xưa đến giờ chưa từng nghĩ, một ngày nào đó bản thân lại có thể thích thú mà làm như vậy. Cô lặng lẽ dùng ánh mắt sùng bái nhìn sang Lục Kinh Tà bên cạnh đang nghiêm túc làm kiểm tra, đột nhiên hiểu rõ được thế giới của học bá, vốn dĩ học bá và học tra\* vẫn luôn có sự khác biệt rất lớn.

(\* Học bá và học tra nói nôm na cho dễ hiểu là những người học giỏi và những người học dốt.)

Nguyên nhân bởi vì liệu mạng học bổ sung mà phần thi vật lý cô làm vô cùng thuận buồm xuôi gió.

Tổng Kiều Kiều luôn là đối tượng quan tâm đặc biệt của ba giáo viên toán, lý, hóa. Khi giáo viên vật lý nhìn thấy cô vui đầu "hì hà hì học" viết không ngừng, nghĩ đến khoảng thời gian hiện tại cô có tiến bộ, không nhận được hướng về chỗ cô đi tới.

Tổng Kiều Kiều làm rất nghiêm túc, ngay cả khi giáo viên vật lý đứng phía sau lúc nào cô cũng không hề hay biết, còn giáo viên vật lý thì im lặng mà nhìn cô mương từng câu ra suy nghĩ rồi giải rành mạch, có chút không nhận được mà nhìn cô với cặp mắt khác xưa, ông liền nói cô nhóc này có lẽ rất thông minh, bình thường nhất định là không cố gắng học, nếu mà chịu khó thì thành tích sao có thể không đi lên cho được?

Lục Kinh Tà phát hiện giáo viên vật lý đứng sau đầu tiên, cậu vô thức quay người lại ngẩng đầu nhìn lên, giáo viên vật lý sợ làm phiền đến Tổng Kiều Kiều liền hướng về Lục Kinh Tà, bộ dạng ra hiệu đang thi, sau đó im lặng giờ tay lên "suýt" một tiếng, lúc này mới lặng lẽ từ phía sau bọn họ rời đi.

Sau khi tiếng chuông kiểm tra chấm dứt, giáo viên vật lý vừa thu bài kiểm tra của Từ Cẩm xong, Từ Cẩm liền rời rít mà hét với cô: "Kiểu Kiều, Kiểu Kiều, WC!"

Tổng Kiều Kiều thấy cậu ấy như bị dồn nén đến sôi ruột, không ngần ngại cười cợt: "Muốn nổ tung rồi à."

"Cậu mau ngâm miệng lại cho tót, GOGOGO!"

Tổng Kiều Kiều bị Từ Cẩm trực tiếp lời ra khỏi lớp, cô vội nói: "Chưa lấy đủ nữa."

Bên ngoài vẫn còn đổ mưa, mưa bụi bị gió thổi nghiêng tấp vào hàng hiên, trên hành lang đều là những dấu chân, Từ Cẩm thậm chí kéo cô không dừng lại: "Trời ơi, không kịp rồi, dù gì cũng không xa, vài bước là tới rồi."

Tổng Kiều Kiều không còn cách nào, chỉ có thể bị cậu ấy kéo vọt ra ngoài.

Cô đứng trước tấm gương lớn trong nhà vệ sinh, tiện tay sửa lại tóc mái của mình. Nghe thấy tiếng động trong ngăn phòng, cô nhìn không được bật cười: "Cậu đây là uống bao nhiêu nước vậy?"

Bên trong truyền đến âm thanh Từ Cẩm kéo quần sốt soạt, thanh giọng cũng vọng ra: "Đều do Sở Nhập Ngộ."

"Chuyện này với cậu ấy thì có liên quan gì?"

"Sáng nay cậu ấy mua hai ly sữa đậu nành, cậu ấy chê quá ngọt, không thể uống nên nhất định nhường lại cho tót uống."

"Cậu ấy nhường cậu uống thì cậu liền uống hả, sao nghe lời vậy?"

"Phí lời, cậu ấy dùng tiền tiêu vặt của tót để mua, tiền của tót, không uống thì lãng phí biết bao nhiêu."

Tổng Kiều Kiều liền vô lực thổ tào\*.

(\* Thổ tào (吐槽): Là tiếng lóng, có nghĩa từ trong hành vi hay lời nói của người khác tìm ra điểm sơ hở, không phù hợp để chen lời thách thức hay than thở. Chủ yếu mang tính vui đùa | đâm, chọc, nói móc.)

"À, đúng rồi, vừa nãy mục số ba cậu chọn câu nào?"

"Mục số ba?" Tổng Kiều Kiều suy nghĩ một chút, nói: "Chọn C."

Từ Cẩm nhú mày: "C sao? Là D chứ?"

"Là C."

"Tớ cảm thấy là D." Từ Cẩm khẳng định.

"Đề này Lục Kinh Tà và tớ từng nói qua rồi, là chọn C cơ."

"Aiz, vậy chắc là tớ chọn sai rồi."

Tổng Kiều Kiều: "...". Có thể có một chút điểm khí phách hay không.

Thời gian nghỉ cũng không dài, rất nhanh lại gõ chuông. Buổi sáng thi hai môn, khi nghỉ trưa Trương Hiểu Quang từ bên ngoài chạy vào, la lớn: "Lục Kinh Tà, Quyền Gia Lệ, chủ nhiệm gọi các cậu đến văn phòng một chuyến."

Quyền Gia Lệ ngẩng đầu lên từ 《Năm Ba》, đầu tiên cô thoáng nhìn qua Lục Kinh Tà, sau đó mới nhìn sang Trương Hiểu Quang: "Bây giờ sao?"

Trương Hiểu Quang dùng sức gật gật đầu: "Đúng vậy, ngay bây giờ."

"Uhm."

Tổng Kiều Kiều cũng đang bị Lục Kinh Tà bắt ôn tập hóa học và vật lý để buổi chiều thi. Sau khi nghe được chuyện kia trong mắt lóe lên một tia sáng, nghĩ rằng đợi cậu ấy rồi đi thì cô lập tức được giải thoát, mà Lục Kinh Tà tựa như hiểu rõ tâm tư cô, duỗi ngón tay ra trên đề thi gõ hai cái: "Cố gắng làm."

Thanh giọng Quyền Gia Lệ ở phía trước vang lên: "Lục Kinh Tà, đi chứ?"

Lục Kinh Tà ném xuống một câu: "Tớ quay về sẽ kiểm tra." Rồi đi lại phía Quyền Gia Lệ.

Tổng Kiều Kiều nhìn theo bóng cậu ấy, bĩu môi.

Vào lúc hai người bọn họ bước ra khỏi lớp, Từ Cẩm tò mò ngồi sang đây, cô dùng tay huych Tổng Kiều Kiều: "Cậu nói xem chủ nhiệm tìm bọn họ làm gì nhỉ?"

"Chuyện này sao tớ biết được."

"Sao cậu không hỏi?"

"Tớ còn chưa hỏi thì cậu ấy đã bị Quyền Gia Lệ gọi đi rồi." Sau khi nói xong, Tổng Kiều Kiều cảm thấy có phần không đúng lắm, cô nghiêng người qua nhìn Từ Cẩm: "Không đúng, cho dù tớ có hỏi, cậu ấy nhất định cũng không biết. Cậu ấy chính là đi đến văn phòng chủ nhiệm, chứ không phải từ văn phòng chủ nhiệm trở về."

Từ Cẩm cũng biết mình mồm năm miệng mười, ngay sau đó giải thích: "Nhất thời lạnh mồm lạnh miệng, nhất thời lạnh mồm lạnh miệng."

Buổi chiều mưa đã tạnh, trên hành lang không ít các học sinh tụm năm tụm ba vui cười đùa giỡn, đặc biệt khi đến trước các lớp năm nhất và năm hai cao trung thì âm thanh lại càng lớn.

Quyền Gia Lệ bất giác đưa mắt nhìn Lục Kinh Tà bên cạnh, nét mặt chàng thiếu niên thanh tuấn bình tĩnh như thường, đôi mắt không gọn sóng đang nhìn thẳng về phía trước, cô cắn môi dưới, cố gắng đè nén nhịp tim dồn dập xuống. lát sau, cô tựa như tùy ý hỏi cậu: "Cậu nói chủ nhiệm tìm chúng ta sẽ vì chuyện gì nhỉ?"

Lục Kinh Tà không hề nhìn cô, thanh giọng nhẹ nhàng: "Tớ cũng không rõ lắm."

Quyền Gia Lệ mỉm cười gật đầu, dọc đường đi hai người không nói thêm câu nào nữa.

Trong văn phòng, các giáo viên đang thảo luận chuyện gì đó.

Chủ nhiệm lớp số ba Trương Hoa Kiều nói: "Này, cô Trần, cô nói thi đấu khu vực tỉnh kỳ này có thể khó hay không?"

Chủ nhiệm lớp số một Trần Thực bỏ tách trà trong tay xuống, phân tích: "Theo lý mà nói, nhất định là không đơn giản. Còn nói muốn thật đơn giản, vậy thì thi đấu còn ý nghĩa gì nữa?"

"Nói cũng đúng là, tổng cộng học sinh chỉ có thể đi ba đứa, lớp mấy người chiếm hết hai đứa, bây giờ trên mặt có thể về vang rồi."

"Nào có, chuyện này có gì mà về vang chứ." Lòi thì nói vậy, nhưng khóe miệng Trần Thực tươi cười đến không hạ xuống được.

"Mấy người là lớp Lục Kinh Tả sao, thật là nhận thầu ba năm lớp hạng nhất. Tôi dạy học sinh nhiều năm như vậy mà không gặp qua học sinh nào thông minh hơn cậu ấy, nếu cậu ấy duy trì liên tục đến cuối học kỳ, không cần nói, mấy cái đại học trọng điểm đều thuận theo lựa chọn của cậu ấy. Cô nói xem, kỳ thi đại học năm nay trường chúng ta có thể xuất hiện thủ khoa không?"

Bị Trương Hoa Kiều nói vậy, Trần Thực ngay lập tức uống một ngụm trà định thần, thủ khoa đại học sao?

Có lẽ trường bọn họ thật sự có thể xuất hiện thủ khoa đại học, không chỉ toàn bộ trường được vinh dự, mà chính bà đây giữ chức giáo viên chủ nhiệm cũng được về vang. Vào khóa 07 của lớp Lưu lão sư có xuất hiện một thủ khoa đại học, thế nhưng mà hiện tại phong cảnh đi về nơi đâu!

"Chuyện này tôi cũng không dám tùy tiện nói, bất luận thế nào, tôi vẫn hy vọng Kinh Tả có thể toàn lực cố gắng." Trần Thực bảo thủ nói với Trương Hoa Kiều.

Đang nói, cánh cửa văn phòng bị gõ nhẹ, hai môn sinh tâm đắc của bà đã đứng ở cửa.

"Cô Trần."

Trần Thực vừa nhìn thấy bọn họ, nét cười trên mặt càng thêm rõ ràng. Bà vẫy vẫy tay với hai người: "Kinh Tả, Gia Lệ, mau vào đây."

"Cô Trần, cô tìm bọn em ă?" Thanh giọng Quyền Gia Lệ êm dịu.

"Uhm, đến đây, trước tiên các em nhìn cái này đã?" Trần Thực mang tờ giấy đặt trên chiếc bàn làm việc đưa cho bọn họ.

Lục Kinh Tả nhìn lướt qua, thi đấu toán học cấp tỉnh?

Trần Thực nói: "Chuyện là tình chúng ta mở một cuộc thi toán học, tham dự đều là học sinh mũi nhọn của các trường cao trung trong tỉnh. Một trường chỉ có thể cử ra ba em, vừa hay ba em lại đứng đầu lớp, vẫn còn một em là Triệu Thanh Nghiên ở lớp số hai..."

"Ngay vào thứ bảy tới đây, có thể đại diện trường ra ngoài thi đấu là vinh dự rất lớn, cô hy vọng các em có thể chú trọng hơn. Nếu lần này có thể bộc lộ tài năng trong cuộc thi lớn thì sẽ tăng thêm màu sắc rực rỡ cho kỳ thi đại học của các em."

Trần Thực nói vậy, Lục Kinh Tả và Quyền Gia Lệ cũng hiểu rõ cuộc thi lớn lần này mang tính chất quan trọng.

"Hiện tại khoảng thời gian đầu vòng loại vẫn còn vài ngày, mấy ngày này các em cố gắng củng cố lại một chút."

Hai người một vòng về lớp, trên lớp các bạn học mồm năm miệng mười hỏi: "Lớp trưởng, chủ nhiệm gọi các cậu lên văn phòng làm gì thế?"

"Có cuộc thi đấu toán học."

"Thi đấu toán học sao? Khi nào tớ mới được đại diện trường đi thi đấu toán học đây?"

Người bạn học kia nói một phát liền bị nã pháo.

"Quách béo mập? Cậu đang giả vờ mộng đẹp sao?"

"Béo ca, buổi tối về nhà tắm rửa rồi ngủ đi."

"Tớ đây chính là có mộng tưởng, các cậu có hiểu không?"

"Mộng thì đây, hiện thực lại không như vậy, hiểu, bọn tớ hiểu mà."

.....

"Lục Kinh Tả, cậu cùng lớp phó đều ôm đồm hết các cuộc thi lớn nhỏ của trường chúng ta, hăm mộ thật đấy."

Lục Kinh Tả điềm đằm hướng về người vừa nói kia mà cười một chút, sau đó quay về chỗ ngồi của mình.

Quyền Gia Lệ nhìn theo thân ảnh Lục Kinh Tả, tầm mắt còn chưa thu hồi đã nghe Triệu Tư Kỳ hỏi: "Gia Lệ, cậu tham dự thi đấu toán học à, cùng tớ nói chuyện đi?"

"Hả?" Quyền Gia Lệ nhất thời không phản ứng lại, đợi sau khi phản ứng cô mới cười một chút: "Được rồi."

Tổng Kiếu Kiếu đang cúi đầu xem bài thi, bọn họ ở phía đối diện nói chuyện có lọt tai một chút. Cô thấy cậu quay lại, nghiêng đầu qua hỏi: "Cậu lại phải ra ngoài thi đầu sao?"

"Uhm, được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, buổi chiều còn phải thi, xem đề."

"Uhm."

Bạn đang đọc truyện *Thor Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 8

Sau bài thi buổi chiều, sau khi quét dọn vệ sinh lớp xong, mọi người đều trực tiếp tan học.

Lúc về đến nhà, vẫn còn chưa vào cửa, Tổng Kiếu Kiếu đã ngửi được mùi hương của canh sườn bay ra từ trong khe cửa, cô dùng sức hít mũi một chút, nói với Lục Kinh Tả: "Cậu ngửi được mùi thơm không?"

Cánh mũi Lục Kinh Tả phập phồng: "Uhm, ngửi được."

Tổng Kiếu Kiếu tiến lên trước một bước, đưa tay nhấn chuông cửa, gọi: "Mẹ, con về rồi, mở cửa."

Đang gọi, Tổng Kiếu Kiếu nghe âm thanh va chạm của chìa khóa, cô xoay người lại, thấy cậu đang lấy chìa khóa ra, hỏi: "Cậu làm gì vậy?"

"Mở cửa, tớ về cất cặp trước đã."

Tổng Kiếu Kiếu giữ chặt cậu: "Cất làm gì chứ, gần như vậy, lúc đi mang theo thì có khác gì đâu?"

Rất nhanh bên trong có tiếng bước chân văng vẳng truyền đến, Tổng Khánh Quốc ra mở cửa, hỏi: "Về rồi sao?"

"Chú."

"Ba."

"Mau vào đi, có thể ăn cơm ngay rồi." Nguyên nhân vì có Lục Kinh Tả mà Tổng Khánh Quốc đặc biệt vui vẻ hòa nhã.

"Hôm nay khởi đầu thế nào? Có khó không?"

Bởi vì mấy đề kiểm tra kia đã quen thuộc nên Tổng Kiếu Kiếu đều làm được. Vì vậy khi Tổng Khánh Quốc hỏi chuyện này, lời nói đặc biệt cứng: "Không khó."

Tổng Khánh Quốc nhướn mày: "Trông con có vẻ rất chắc chắn?"

"Ba, ba không biết đâu, Lục Kinh Tả nhất định là áp đề\* gì gì đó, rất nhiều đề cậu ấy tổng kết cho con khi kiểm tra đầu ra." Tổng Kiếu Kiếu nói đến chuyện này mà mặt tươi như hoa.

(\* *Áp đề* (押题): Là trước khi thi sẽ suy đoán nội dung đề thi và tập trung chuẩn bị cho kỳ thi đó.)

Tổng Khánh Quốc thấy điệu bộ sôi nổi của cô, mỉm cười nói: "Cho nên mới nói con đi theo Lục Kinh Tả học thêm."

"Con biết rồi, ba."

"Được rồi, hai đứa đi rửa tay rồi lại đây ăn cơm, canh chắc là được rồi, ba đi lấy canh."

"Dạ."

Tổng Kiếu Kiếu và Lục Kinh Tả đang rửa tay trong phòng tắm, vừa rửa cô vừa nói: "Hình như vừa rồi ba tớ rất vui đúng không?"

"Uhm, chỉ cần cậu cố gắng học tập thì chú ấy sẽ rất vui."

"Cậu đây là nói thật."

Trong văn phòng, giáo viên các lớp từng người đều đang sửa bài thi tháng này. Đương nhiên vào lúc sửa bài, biểu cảm trên mặt mỗi giáo viên đều muôn màu muôn vẻ, có người mặt mày phấn chấn, có người đầu mày lại nhăn vào.



Lúc này Trần Thục đang sửa bài môn toán của bà, hiện tại bà đang sửa bài thi chính thức của Tống Kiều Kiều. Nhìn một lượt xuống phía dưới, đầu mày bà càng giãn ra, phần bài thi này bà sửa rất suôn sẻ. Sau khi sửa xong rồi tính điểm, bài thi một trăm sáu mươi điểm vậy mà cô thi được một trăm ba mươi lăm, so với thành tích trước kia của cô, quả thật tiến bộ vượt bậc.

Chủ nhiệm lớp số ba Trương Hoa Kiều ngồi đối diện bà, hỏi: "Thế nào? Sửa đến bài thi của Lục Kinh Tả à, sao tâm tình lại tốt vậy?"

"Không phải, là tiểu nha đầu Tống Kiều Kiều lớp chúng tôi."

"Tống Kiều Kiều à, tôi biết tiểu nha đầu đó, con bé không phải thiên khoa\* rất nghiêm trọng sao? Nhìn điệu bộ này của cô, xem ra là thi không tệ?"

"Con bé thi được một trăm ba mươi lăm điểm."

"Một trăm ba mươi lăm?" Trương Hoa Kiều có phần kinh ngạc. "Tôi còn nhớ lần trước con bé thi vừa đạt chuẩn thôi mà."

"Đúng vậy, tiểu nha đầu này gần đây rất cố gắng, thời gian nghỉ ngơi đều có thể thấy con bé ôm 《Năm Ba》 làm, để chút nữa tôi đi hỏi chuyện mấy giáo viên bộ môn khác, xem xem con bé thi thế nào?"

(\* Thiên khoa (偏科): Là trong quá trình học yêu thích một số môn học/khóa học nào đó hơn mà lơ là chênh mảng các môn học/khóa học khác.)

Giữa trưa, Trần Thục bê xấp bài thi toán bước vào lớp, cảnh tượng ồn ào sau khi bà bước vào trong nháy mắt lặng xuống. Bà mang bài thi đặt trên bàn, nói: "Thành tích tất cả các môn của mọi người tôi đã rõ rồi. Ba cái tên đứng đầu môn toán của lớp chúng ta vẫn không thay đổi, nhưng mà hôm nay tôi đến không phải để nói chuyện này, hôm nay tôi đến là để khen ngợi một người."

Vào lúc Trần Thục nói đến khen ngợi, các bạn học bên dưới đều ngồi ngay ngắn, bao gồm cả Tống Kiều Kiều.

Trần Thục mỉm cười, nói: "Hôm nay tôi muốn khen ngợi người bạn học này, em ấy thi toán được một trăm ba mươi lăm điểm, so với trước kia nhiều hơn tận ba mươi điểm. Mà người bạn học này, chính là Tống Kiều Kiều."

Tống Kiều Kiều đột nhiên nghe đến tên mình, ngay lập tức có phần không dám tin. Cô vô thức nhìn qua Lục Kinh Tả, Lục Kinh Tả hướng về phía cô gật gù đầu: "Rất lợi hại."

"Bạn học Tống Kiều Kiều không chỉ phát huy tốt trong đợt thi toán lần này, mà ngay cả môn khác tôi được biết cũng thi không tồi, tiến bộ rất nhiều. Mọi người hãy vỗ tay cho bạn học Kiều Kiều."

Âm thanh vỗ tay vang lên, Tống Kiều Kiều cảm thấy có chút xấu hổ, khuôn mặt hình như cũng hơi đỏ lên.

"Kiều Kiều, muốn duy trì, tiếp tục cố gắng."

Tống Kiều Kiều vội vàng nói: "Em biết rồi, chủ nhiệm!"

Ngày hôm sau, xếp hạng kỳ thi tháng đã được dán lên, vài người đi qua xem thứ hạng.

Từ Cầm kéo Tống Kiều Kiều chen vào trong, cô nhìn từ trên xuống dưới, đột nhiên trừng to mắt: "Kiều Kiều! Kiều Kiều! Cậu! Chín mươi chín!!!"

Tống Kiều Kiều ngay lập tức mơ hồ: "Bao nhiêu? Cậu nói bao nhiêu?"

"Chín mươi chín! Chín mươi chín!!!"

Tống Kiều Kiều cũng tự mình xem qua, quả nhiên thấy được tên mình tại dòng thứ chín mươi chín. Cô ngoảnh đầu lại nhìn Lục Kinh Tả, nhưng mà người nhiều quá, cô căn bản không nhìn đến cậu ấy được, vì thế cô nhanh chóng chen ra ngoài.

Lục Kinh Tả đứng tại nơi đó, nét mặt mang theo ý cười.

Tống Kiều Kiều ngay lập tức xúc động mà nhào qua, đột nhiên chui vào trong lòng cậu: "Cậu có nghe không? Tôi thi được hạng chín mươi chín? Chín mươi chín!!!"

Lục Kinh Tả đưa tay xoa nhẹ đỉnh đầu cô, hơi cúi đầu nhỏ giọng nói: "Nghe được rồi, nhưng mà nơi này rất nhiều người, nếu cậu không buông ra người ta có thể thấy đấy?"

Tống Kiều Kiều hơi không hiểu mà ngẩng đầu lên, qua vài giây cô mới phản ứng lại, vội vàng buông cánh tay ôm trên eo cậu ra, nhưng vẫn xúc động như cũ: "Lần này thứ hạng của tôi vượt lên tận mười một người, vậy cậu ưng thuận cho tôi mua..."

"Biết rồi, về nhà sẽ đưa cho cậu ngay."

"Về nhà? Cậu đã mua rồi?"

"Uhm"

Tổng Kiều Kiều chớp chớp mắt, trong đôi mắt xinh đẹp như chứa đựng cả dãy ngân hà lung linh rực rỡ: "Tà ca, anh thật tốt, em thích anh nhất."

\*\*\*

Nguyên do vì thi đấu toán học, mỗi tối sau khi kết thúc tiết học cuối cùng, Trần Thực và chủ nhiệm lớp số hai Châu Tuệ Mẫn đều lần lượt dành ra một giờ để tiểu tảo\* cho bọn họ. Mà căn bản trong lớp chỉ có bốn người, cuối cùng lại lòi thêm hai cái đuôi nhỏ.

(\* *Tiểu tảo (小灶): Là tiếng lóng, ẩn dụ về sự quan tâm, chăm sóc đặc biệt đối với một số người nào đó.*)

Kỷ Vĩ đeo tai nghe chơi game và Tổng Kiều Kiều đang cầm 《Bạch Dạ Hành》.

Trần Thực đưa mắt nhìn thời gian trên tường, đã sắp đến giờ, cho nên bà nói với bọn họ: "Hôm nay là đêm ôn tập cuối cùng rồi, ngày mai cố gắng thi đấu cho thật tốt."

Trần Thực từ cửa sau lớp học đi đến, lúc đi ngang qua chỗ ngồi của Tổng Kiều Kiều, bà đưa tay sờ đầu cô, giọng nói dịu dàng: "Ít xem sách ngoài giờ một chút, phải cố gắng nỗ lực."

Tổng Kiều Kiều có chút vừa mừng vừa lo, đôi mắt nai con chớp nhanh vài cái.

Kỷ Vĩ cũng hiếm khi ngẩng đầu lên từ máy chơi game, Trần Thực thấy vậy, nói: "Em cũng thật là, không bao lâu nữa là phải thi đại học rồi, ít chơi game lại."

"Chủ nhiệm, cô yên tâm, em chơi game nhưng nhất định sẽ không để ảnh hưởng đến thành tích."

Trần Thực cũng biết đứa nhỏ này nghiện internet cực độ, nhưng mà cho dù cậu nhóc có mang game ra đánh đến trời đất tối sầm, thì thành tích đúng là không sa sút chút nào.

Lúc này bà cũng thật sự không còn gì để nói, bà cười cười: "Được rồi, mấy em về nhà chậm một chút, chú ý an toàn, sau khi đến nơi thì nhắn tin cho tôi."

"Tuân lệnh!"

Trần Thực bị chọc cười, lúc này mới để lộ tâm tình cực kỳ tốt.

Tổng Kiều Kiều mang 《Bạch Dạ Hành》 bỏ vào trong cặp, bọn họ đi về phía Lục Kinh Tả: "Xong chưa?"

Đúng lúc Lục Kinh Tả đang kéo khóa cặp, ngón tay thon dài cầm ở đó, nhẹ nhàng xách lên: "Xong rồi."

Năm người đeo cặp ra khỏi lớp học, gần bảy giờ nên trong sân trường không có ai, gió đêm mát rượi thổi tan cái nóng ngày thường. Tổng Kiều Kiều buồn chán giẫm lên cái bóng của chính mình, Kỷ Vĩ thấy vậy, lại chịu không được mà trêu cô: "Tổng Kiều Kiều, cậu lớn như vậy rồi, không còn nhỏ nữa?"

Tổng Kiều Kiều liếc cậu ta một cái: "Cậu quản tớ?"

"Tổng Kiều Kiều, cậu có hay không..."

"Kỷ Vĩ, cậu nói ít lại hai câu đi." Triệu Thanh Nghiên ngắt lời cậu ta.

Kỷ Vĩ: "..."

Lục Kinh Tả mang Tổng Kiều Kiều kéo đến bên cạnh mình, cất giọng ấm áp: "Tiếp tục giẫm, không cần để ý cậu ta."

Kỷ Vĩ nghe xong, còn có gì không rõ hay sao?

Vào lúc đang nói, bọn họ đã đến trước cổng trường, liếc mắt đã thấy chiếc xe trắng đậu ở đó, Quyền Gia Lệ ngoảnh mặt về phía bọn họ nói: "Ba tớ tới đón tớ, ngày mai gặp lại, tạm biệt."

"Tạm biệt."

Sau khi đi vài bước, Quyền Gia Lệ đột nhiên dừng lại, cô ngoảnh đầu nhìn về phía bốn người đã đi xa.

"Lệ Lệ, về nhà, đang nhìn cái gì vậy?" Âm thanh của người đàn ông trung niên vang lên.

Quyền Gia Lệ lập tức chạy chậm về phía ông ấy: "Không nhìn gì cả."

Vào lúc đi ngang qua trạm xe, Quyền Gia Lệ thấy đám người Lục Kinh Tả đang đứng đó, mấy người bọn họ cũng không biết đang nói chuyện gì, trên mặt đều mang theo vui cười, cô có chút hâm mộ nhàn nhạt, vì thế nói: "Ba, thật ra sau này có thể đừng tới đón con nữa."

Ba Quyền nghe vậy, lập tức lắc đầu: "Như vậy sao được? Đã trễ thế này? Ba với mẹ con lo lắng bao nhiêu?"

"Con cũng không còn nhỏ nữa."

Ba Quyền cười nói: "Ồ trong mắt ba mẹ, con vĩnh viễn bé nhỏ."

Đợi vài phút thì xe buýt tới, mấy người bọn họ một lượt lên xe. Trên xe không còn chỗ ngồi trống nên chỉ có thể đứng, đám Lục Kinh Tả đáng người cao, vì thế liền đem cột vịn tay phía dưới nhường lại cho Tống Kiều Kiều.

Tống Kiều Kiều ngẩng đầu nhìn bọn họ cầm tay vịn dễ như chơi, có chút hâm mộ nói: "Nếu mà tớ trưởng thành cũng có thể cao như các cậu thì thật tốt."

Rõ ràng khi còn bé, ba người bọn họ đều không cao hơn cô, nhưng mà sau khi lên sơ trung, vóc dáng ba người bắt đầu điên cuồng thay đổi. Hiện tại chỉ mới năm ba cao trung mà thân hình ba người bọn họ đã cao hơn một mét tám, còn cô, kẹt ở một mét sáu hơn thì không dài thêm nữa. Chiều cao lý tưởng đối với cô chính là một mét bảy, tưởng tượng thấy một mét bảy ra đường mang theo khí chất thần thái, rất thu hút sự chú ý.

Kỷ Vĩ có chút vui vẻ: "Cậu thân là con gái, trưởng thành cao lên như vậy làm gì, chọc trời à?"

"Cậu cũng không tính là thấp." Triệu Thanh Nghiền mỉm cười, cậu thấy thật khó tưởng tượng, nếu cô cùng bọn họ cao lên giống nhau thì sẽ thành cái thể loại gì.

Lục Kinh Tả cúi đầu nhìn về phía cô, ánh mắt sâu xa mà dịu dàng: "Chiều cao này vừa đẹp."

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 9

Kỷ Vĩ và Triệu Thanh Nghiền xuống xe trước bọn họ, chân của Tống Kiều Kiều đứng đến sắp tê dại, cô bực bội giậm nhẹ dưới chân, Lục Kinh Tả cúi đầu nhìn cô: "Đứng mệt sao?"

Về mặt Tống Kiều Kiều đau khổ: "Chân đều sắp tê rồi."

Lục Kinh Tả nhìn quanh một vòng, trên xe căn bản không có chỗ ngồi: "Kiên trì một chút, còn vài trạm nữa thì có thể xuống xe rồi."

Tống Kiều Kiều gật đầu, ngoài kiên trì ra thì còn có thể làm gì đây?

Sau mười phút, âm thanh nhắc nhở lúc này mới vang lên: "Đến trạm tiểu khu Hoa Loan, hành khách xuống xe xin mời xuống bằng cửa sau, chú ý an toàn, trạm tiếp theo là Lâm..."

Trạm tiểu khu Hoa Loan người lại rất đông, sau khi xuống xe cô vỗ vỗ ngực, nghĩ lại mà rung mình, nói: "Nếu không có cậu, tớ nhất định bị dồn thành bánh kẹp thịt rồi."

Lục Kinh Tả rũ mắt xuống: "Yên tâm đi, tớ sẽ không để cậu bị dồn thành bánh kẹp thịt."

Tống Kiều Kiều cười "hihi", qua một lúc cô mới nói: "Lục Kinh Tả, cậu đối xử với tớ thật tốt."

Lục Kinh Tả nhìn cô, đưa tay xoa nhẹ đỉnh đầu cô, vừa định nói thì bàn tay bất ngờ bị phui xuống rồi chuyển đi, cô gái trước mặt nhướng cao mày: "Tớ biết, cậu đối xử với tớ tốt như vậy nhất định là muốn sau này qua nhà tớ ăn cơm chùa không thấy gánh nặng đúng không? Bạn bè nhiều năm như vậy, tớ còn không hiểu cậu sao?"

Lục Kinh Tả sờ đầu, sau đó cười dịu dàng, bất lực lắc đầu: "Cậu thật là."

Tống Kiều Kiều đi trước mặt cậu, bạo dạn lùi về sau. Bởi vì trong tiểu khu đường sá rộng rãi, cũng không có ai nên Lục Kinh Tả cũng không nói gì, chỉ là nhiều lúc chú ý giúp cô một chút.

"Cậu yên tâm, ba mẹ tớ đều rất thích cậu. Và lại cậu đối xử với tớ cũng tốt, tớ nhất định hoan nghênh cậu."

"Cậu cảm thấy tớ đối xử tốt với cậu chính là vì chuyện này?"

Tống Kiều Kiều nghiêng đầu xuống: "Lẽ nào không phải?"

Ánh mắt ôn hòa của Lục Kinh Tả hơi tối sầm đi, sau hai giây, cậu nói: "Uhm, đúng vậy."

Tổng Kiều Kiều hát cảm về phía cậu: "Xem đi, tớ đã nói tớ rất hiểu cậu mà."

Ngon đèn hai bên đường đều sáng lên, ánh đèn vô cùng rực rỡ, chiếc bóng của Lục Kinh Tà bị đèn đường kéo vừa dài vừa gầy. Tổng Kiều Kiều dâng lên sự thích thú, một chân giẫm vào chiếc bóng của cậu: "Lục Kinh Tà, cậu vẫn còn nhớ lúc bé bọn mình chơi trò giẫm bóng chứ?"

Lục Kinh Tà cười nhẹ, nói: "Dĩ nhiên nhớ rồi, cậu giẫm không qua thì chỉ biết khóc, muốn quên cũng khó."

Tổng Kiều Kiều phòng má: "Ai bảo cậu không nhường tớ một chút chứ?"

"Tớ mà nhường cậu không phải cậu sẽ giẫm qua tớ sao?"

"Bọn mình chơi lại lần nữa, hiện tại tớ khẳng định có thể giẫm qua cậu."

Lục Kinh Tà khẽ nhướn mày: "Vậy sao?"

"Dĩ nhiên."

Tổng Kiều Kiều vừa dứt lời, Lục Kinh Tà liền đi về trước mấy bước, mang chiếc bóng của mình kéo khoảng cách với cô, tiếp đó một chân giẫm lên cô. Tổng Kiều Kiều không chịu tỏ ra yếu thế, hai người một trước một sau chạy vội lên, cả hai cười rộn ràng. Cô chạy không qua cậu, xưa nay chính là chưa từng giẫm được chiếc bóng của cậu, mà thường thường cô đều sẽ bị cậu dẫn trước mấy bước chân.

Cuối cùng Tổng Kiều Kiều không chạy nữa, cô dứt khoát dừng lại, xua tay với cậu: "Không được rồi, tớ không chạy nữa."

Lục Kinh Tà phía trước cũng dừng lại: "Cậu lại đây, tớ chờ cậu."

Tổng Kiều Kiều bất động: "Không được, cậu lại đây."

Cặp mắt trong suốt của Lục Kinh Tà nhìn cô, cuối cùng thỏa hiệp đi về phía cô. Sau khi cậu đi lại gần, Tổng Kiều Kiều bất thành linh ôm chầm cánh tay cậu, không cho cậu nhúc nhích, từng chân từng chân giẫm lên chiếc bóng của cậu: "Lục Kinh Tà, tớ giẫm được cậu rồi nhé?"

Tầm mắt Lục Kinh Tà rơi trên cánh tay của chính mình, cậu cười một chút: "Uhm, xem như cậu thắng."

"Cái gì gọi là xem như tớ thắng, vốn dĩ đúng là tớ thắng cậu mà?"

"Được, đúng là cậu thắng." Lục Kinh Tà tiếp tục thỏa hiệp.

"Aiz, cậu trước hết đừng cựa quậy."

"Sao?"

Tổng Kiều Kiều buông cánh tay cậu ra, sau đó đi về phía trước, hai chiếc bóng màu đen chồng lên nhau. Cô quay đầu qua, mỉm cười nói: "Lục Kinh Tà, cậu nhìn xem, hình bóng của chúng ta chồng lên nhau kìa."

Lục Kinh Tà thuận theo nhìn qua, hình bóng hai người đúng là chồng lên nhau, cô gái trước mặt mỉm cười rạng rỡ, vào lúc cô cười lên, đôi mắt cong cong hình trăng khuyết, vậy nên cậu nói: "Uhm, chồng lên nhau."

Tổng Kiều Kiều chơi một lúc rồi mới lần nữa đi song song với cậu: "Bây giờ đã hơn tám giờ rồi, nếu không thì hôm nay cậu sang nhà tớ ăn cơm đi."

Lục Kinh Tà lắc đầu từ chối: "Không cần đâu, tớ về nhà ăn là được rồi."

"Bây giờ là đi tan làm rồi, hiện tại cậu về nhà thì cơm đã nấu xong cũng đã nguội, cậu còn phải tự mình hâm nóng lên, bao nhiêu phiền phức."

"Không sao, tùy tiện ăn một chút là được rồi."

Tổng Kiều Kiều còn tính nói gì đó, nhưng mà nghe cậu nói như vậy đột nhiên có chút đau lòng, thế là cô nói: "Đã thế thì hôm nay chúng ta đều không quay về ăn, ở bên ngoài ăn đi."

"Không phải chú đi nói để cơm lại cho cậu ăn sao?"

"Không sao, cùng lắm thì ngày mai tớ lại ăn được, bọn mình ăn ở ngoài đi, ăn cái gì?" Tổng Kiều Kiều nuốt nuốt nước bọt, nói đến ăn cô mới cảm thấy đúng thật là có hơi đói, cũng thật sự nghiêm túc suy nghĩ xem nên ăn cái gì?

"Bọn mình đi phố xá náo nhiệt phía trước đi, ăn quà vặt." Cô đề nghị.

"Chú không cho cậu ăn những thứ này, cậu quên rồi?"

Tổng Kiều Kiều bĩu môi: "Vậy bọn mình ăn cái gì?"

"Tớ dẫn cậu đi ăn súp thịt cừu, cho cậu thêm một phần thịt cừu."

Ánh mắt Tống Kiều Kiều sáng lên: "Cậu mời tớ ăn?"

Lục Kinh Tả nói: "Nếu không thì tớ còn có thể trông chờ cậu mời sao?"

Tống Kiều Kiều lập tức đưa nắm đấm nhỏ lên, vô cùng tội nghiệp nói: "Nhưng mà tiền sinh hoạt của cậu gấp đôi tớ mấy lần, cậu nỗ lực nào bóc lột tớ sao?"

Thấy vậy, Lục Kinh Tả đưa tay búng xuống vầng trán sáng bóng của cô: "Không nỗ, không nỗ, được rồi chứ?"

Tống Kiều Kiều giãy sau liền mặt mày hớn hở: "Tả ca, anh thật sự là người tốt nhất mà em từng gặp được!"

Lục Kinh Tả bị gấn thẽ người tốt: "..."

\*\*\*

Cả hai đi vào quán súp thịt cừu thường đến, ông chủ đang nấu súp thịt cừu ở cửa, từng miếng thịt cừu lớn được nấu chín mềm, hơi nóng hầm hập bốc lên sương trắng mù mịt. Ông chủ thấy người quen của mình, liền chào hỏi thân thiết với bọn họ: "Đến rồi sao?"

"Chú Dương, súp thịt cừu nhà chú thật sự rất thơm, chính mùi hương này đã câu dẫn bọn cháu quay lại." Tống Kiều Kiều cười nói.

Ông chủ nghe nói vậy, bật cười: "Tiểu nha đầu cháu thật khéo miệng."

Lục Kinh Tả kéo ghế dựa ra giúp Tống Kiều Kiều, sau khi thấy cô ngồi xuống mới nói với ông chủ: "Chú Dương, hai chén súp thịt cừu, thêm một phần thịt cừu."

"Được rồi, nghỉ chờ vài phút."

"Được."

Sau khi ngồi xuống, Tống Kiều Kiều vừa định gọi về nhà, rồi cuộc vừa lấy điện thoại ra thì Vương Tuệ Lâm gọi đến.

"Alo?"

"Kiểu Kiều, sao còn chưa về nhà thế?"

"Mẹ, con vừa định nói với mẹ đây, hôm nay con ăn ở ngoài rồi nên không về ăn."

"Vớ Kinh Tả?"

"Đúng vậy."

Vương Tuệ Lâm nghe cô nói đi cùng Lục Kinh Tả thì không có gì lo lắng, dặn dò hai câu liền cúp máy.

Sau khi cúp máy, Tống Kiều Kiều cười nói: "Tớ cảm thấy mẹ tớ đặc biệt yên tâm về cậu."

Lục Kinh Tả nhìn về phía cô: "Hmm?"

"Chính là chỉ cần tớ nói với mẹ tớ rằng tớ ở cùng cậu, bà hình như đều không lo lắng gì nữa."

Trong mắt Lục Kinh Tả lộ ra chút ý cười: "Chuyện này không phải rất tốt sao?"

Tống Kiều Kiều đang suy nghĩ, sau đó thì gật gật đầu: "Đúng là rất tốt, dù sao sau này nếu tớ đi cùng người khác ra ngoài chơi, tớ liền nói ở cùng cậu thì mẹ tớ sẽ không hỏi nữa."

Lông mày Lục Kinh Tả nhăn lại: "Cậu còn muốn cùng ai ra ngoài chơi?"

Tống Kiều Kiều không cảm thấy có gì bất thường, chống cằm tùy ý nói: "Không biết nữa, có thể sau này quen được bạn mới cũng nên."

Lục Kinh Tả mím môi dưới: "Còn tớ thì sao?"

Tống Kiều Kiều tròn xoe mắt, không hiểu ý cậu, liền hỏi: "Cậu? Chuyện này thì có liên quan gì đến cậu hả?"

Lục Kinh Tả không nói gì, đôi mắt sâu thẳm nhìn cô nặng nề, Tống Kiều Kiều bị cậu nhìn có chút lúng túng: "Cậu... Cậu nhìn tớ như vậy làm gì?"

Trong mắt Lục Kinh Tả có chút bất lực: "Không có gì."

"Sao?"

Đang nói thì chú Dương bưng hai phần súp thịt cừu nóng hổi đi qua, cậu nói: "Không nói nữa, ăn súp đi."

Đầu tiên cậu lấy nước nóng rửa qua đĩa muỗng rồi đưa cho cô, Tống Kiều Kiều nhận lấy, cũng không tiếp tục quẩn quýt vấn đề lúc nãy nữa. Tâm trí cô hiện tại đều dừng lại trên món súp thịt cừu trước mặt, nước dùng của súp thịt cừu hiện lên màu trắng sữa, trải một lớp thịt cừu thật dày, điểm xuyết thêm rau thơm cùng hành lá xanh mướt, hương vị thơm ngon ngào ngạt tứ phía, chú Dương còn dặn dò: "Cẩn thận nóng."

Tống Kiều Kiều ngẩng đầu về phía ông cười cười, ngoan ngoãn nghe theo, tiếp đó húp một ngụm nước dùng, mùi vị thơm ngon. Sau khi húp xong, cô ngẩng đầu nhìn sang cậu, nói: "Wow, uống siêu ngon."

Sau khi thấy nét mặt cô ngoan ngoãn hài lòng, Lục Kinh Tả đều mang chút cảm xúc lúc nãy áp xuống, ánh mắt nhìn về phía cô càng ôn hòa hơn: "Uống ngon thì uống một chút nữa đi."

Tống Kiều Kiều gật đầu, sau khi cô húp vài ngụm súp phía trên, tiếp đó mới bỏ thêm ớt vào trong. Lúc Lục Kinh Tả thấy cô thêm một muỗng rồi có ý định thêm một muỗng nữa, khẽ nhíu đôi mày thanh tú xuống, cũng không nói gì, chỉ ho nhẹ một tiếng rồi bảo Tống Kiều Kiều ngoan ngoãn mà mang hũ ớt để lại.

Tống Kiều Kiều mím môi dưới, lẩm bẩm nói: "Lục Kinh Tả, tớ cảm thấy hiện tại cậu thật là càng ngày càng giống ba tớ."

Lục Kinh Tả nghe nói vậy thì ngẩng đầu nhìn cô, thanh âm trầm ấm hỏi lại: "Người lần trước ăn nhiều ớt bị đau dạ dày là ai?"

Tống Kiều Kiều ngay lập tức không nói gì nữa, được rồi, người đó là cô.

Khi từ quán súp thịt cừu đi ra đã hơn chín giờ tối, gió đêm có chút lạnh, nhưng vì ăn súp thịt cừu mà ngược lại cũng không thấy lạnh lắm, ngay cả lòng bàn tay cũng đều ấm áp dào dạt. Lúc đi ngang qua siêu thị nhỏ nọ, Lục Kinh Tả kéo cô vào mua sữa bò tươi nguyên chất.

"Hôm nay bỏ ớt không nhiều nên dạ dày tớ không đau." Cô nói.

Lục Kinh Tả không nói gì, dẫn cô ra ngoài thanh toán tiền, lấy sữa bò đậm thùng rồi đưa cho cô: "Uống."

Tống Kiều Kiều chớp mắt, nhận lấy liền mút ổng hút. Sau khi uống xong, cô lắc lắc về phía cậu, nói: "Được rồi chứ?"

Sắc mặt Lục Kinh Tả bình thản mà lấy hộp sữa rỗng trên tay cô, giờ tay hướng về thùng rác bên cạnh ném vào, một cú liền trúng.

Tống Kiều Kiều khen ngợi: "Không tệ nha."

Lục Kinh Tả ngoảnh đầu nhìn cô, nói: "Đi thôi, về nhà."

"Uhm."

Sau khi lên lầu, Tống Kiều Kiều vừa đưa tay lấy chìa khóa vừa nói tạm biệt với cậu, đột nhiên nghe cậu hỏi cô: "Ngày mai cậu có muốn cùng tớ đi tham gia thi đấu không?"

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 10

Tống Kiều Kiều xoay người lại: "Tớ đi cùng cậu?"

"Uhm, đi chứ?"

Tống Kiều Kiều nhìn đôi mắt xinh đẹp của Lục Kinh Tả, trong lúc nhất thời không từ chối được mà nói: "Vậy... vậy thì đi."

Sau khi cô nói xong, bờ môi mỏng của Lục Kinh Tả khẽ nhếch: "Sáng mai đến trước chín giờ, địa điểm thi đấu tại Học viện Toán học thành phố S, cách chỗ chúng ta không xa, bảy giờ ba mươi chúng ta rời nhà là được."

"Uhm, được."

Tống Kiều Kiều vừa vào nhà thay giày xong, đúng lúc Vương Tuệ Lâm từ trong phòng ngủ đi ra, thấy cô về liền nói: "Kiều Kiều, ngày mai thứ bảy, có muốn cùng mẹ đi dạo phố không?"

"Đi dạo phố?" Ánh mắt Tống Kiều Kiều sáng lên, nhưng một giây sau, cô từ chối bà: "Không đi đâu."

"Sao vậy? Không phải con thích đi dạo phố nhất à?"

"Nhưng mà con vừa đồng ý với Lục Kinh Tả ngày mai sẽ cùng cậu ấy đi thi đấu rồi."

"Cho nên con liền bỏ rơi mẹ? Mẹ mới là mẹ ruột của con đấy." Bà nói.

Tống Kiều Kiều bĩu môi dưới, nói băng quơ: "Mẹ không nói con còn tưởng mẹ là mẹ ruột của Tả ca cơ."

Vương Tuệ Lâm thấy điệu bộ này của cô, mỉm cười đi lướt qua: "Con ghen sao?"

Tống Kiều Kiều "xi" một tiếng: "Ghen? Con mới là không thèm ghen."

Vương Tuệ Lâm đưa tay đánh vào trán cô: "Thùng giấm nhỏ."

"Con mới không ghen." Tống Kiều Kiều ngay lập tức phản bác.

Vương Tuệ Lâm bật cười mà không nói gì.

Tống Kiều Kiều: "...". Ngày bé cô còn có chút ghen, nhưng khi tuổi dần lớn cô sẽ không. Bởi vì cô phát hiện, ba mẹ cô càng đối xử tốt với Lục Kinh Tả thì Lục Kinh Tả lại càng đối xử tốt với cô hơn.

Sau khi trở về phòng, cô lấy di động ra gửi tin nhắn cho Lục Kinh Tả.

\_ Tớ vừa vì cậu mà từ chối đi dạo phố cùng mẹ tớ đấy.

Sau khi gửi xong cô nằm bò trên giường, đợi một lúc không thấy cậu trả lời nên cô chuẩn bị đi tắm, nói không chừng đến lúc tắm xong quay lại cậu đã trả lời rồi. Nửa tiếng sau, cô từ phòng tắm đi ra, sau khi mở khóa quả nhiên thấy Lục Kinh Tả trả lời.

\_ Vừa tắm xong.

\_ Nếu không thì thi xong tớ đi chơi với cậu?

\_ ???

Tống Kiều Kiều vén chăn ra chui vào, dựa ở đầu giường trả lời cậu.

\_ Tớ cũng vừa tắm xong. Đi dạo phố sao?

\_ Uhm đi không?

\_ Cậu cho tớ mua đồ hả?

\_ Để xem biểu hiện gần đây của cậu đã, ví dụ như kiểm tra hóa học lại tiếp tục cao.

\_ .....

Lục Kinh Tả mỉm cười, cậu đưa mắt nhìn thời gian trên màn hình, hiện tại đã hơn mười giờ rồi.

\_ Không còn sớm nữa, ngày mai muốn dậy sớm thì mau đi ngủ đi.

Tống Kiều Kiều nhìn lướt qua, hừ nhỏ một tiếng, duỗi tay tắt đèn đầu giường, sau đó mang di động nhét dưới gối rồi nhắm mắt lại ngủ. Cô không có ý định trả lời cậu, cứ như vậy qua vài phút, cô nhắm nhin mang di động từ dưới gối ra, nhanh chóng soạn một dòng tin nhắn gửi qua rồi mới ném di động đi.

Lục Kinh Tả đang dùng ngón tay cọ xát cạnh mép di động, nghĩ rằng cô nhóc kia đoán chừng không muốn để tâm đến cậu, vì thế cậu cảm ly nước rồi chuẩn bị ra ngoài rót nước, còn chưa đi được hai bước, "ding --" một tiếng, di động rung lên, một tin nhắn mới nhảy trên màn hình.

\_ Ngủ ngon!

Lục Kinh Tả nhìn hai chữ kia, không nhịn được bật cười.

\_ Ngủ ngon.

Lục Kinh Tả đi ra phòng khách rót nước, lúc đang uống, tiếng "tít tít tít --" vang lên trong không gian hoàn toàn yên tĩnh, âm thanh nhẩn mã khóa vô cùng rõ ràng.

"Cạch --" một tiếng, cửa chính được mở ra. Lục Giản âu phục giày da bước vào, ông nhìn thấy con trai đang đứng ngây ngẩn tại phòng khách, mỉm cười hỏi: "Hôm nay trẻ thế này sao còn chưa đi ngủ, chắc không phải đang đợi ba chứ? Sao con biết hôm nay ba sẽ về?"

Lục Kinh Tà nhìn ông, nói: "Ăn cơm tối chưa? Nếu chưa ăn, con lấy đồ đi Giang làm hâm nóng lại một chút cho ba."

Lục Giản thay giày ở lối vào, nói: "Không cần vội, ba đã ăn rồi."

Khi Lục Giản đến gần, Lục Kinh Tà ngửi được mùi rượu trên người ông: "Uống rượu sao?"

"Xả giao thôi, có uống một chút."

"Ba ở bên ngoài uống ít rượu thôi, chú ý thân thể."

"Uhm, ba biết rồi, lần sau sẽ uống ít lại. Bây giờ trẻ lắm rồi, con mau đi ngủ đi, ngày mai còn phải đến trường."

Lục Kinh Tà nhấp một ngụm nước, sau đó nói: "Ngày mai là thứ bảy."

Lục Giản: "..."

Lục Giản nói: "Ngại quá, ba bận nên quên mất."

Lục Kinh Tà gọi chuyện một lần nữa, hỏi ông: "Hôm nay trở về, khi nào lại đi?"

Nét mặt Lục Giản có chút áy náy: "Trưa mai phải đi rồi."

Lục Kinh Tà gật đầu: "Uhm, con biết rồi."

"Đúng rồi, đợt trước không phải con nói chuyện xe đạp hư sao? Ba đã mua cho con một chiếc mới, đặt ở trong cốp xe của ba, muốn đi xem không?"

"Bây giờ?"

"Uhm, ba thấy con nhất định sẽ thích."

Lục Kinh Tà nhìn thấy trên mặt Lục Giản rõ ràng là ngày đêm đảo điên mệt mỏi, nhưng khi nói chuyện với cậu trong mắt lại rạng rỡ lấp lánh, vì thế gật đầu, nói: "Được."

\*\*\*

Tống Kiều Kiều đặt đồng hồ báo thức lúc bảy giờ cho mình, vào bảy giờ cô lập tức thức dậy đúng giờ. Sau khi mở cửa ngủi được mùi vị của cháo thịt, cô thấy Vương Tuệ Lâm đang múc cháo, hỏi: "Mẹ, ba con đâu?"

"Ba con đã đi làm rồi."

"Hôm nay đi sớm vậy sao?"

"Nói là hôm nay mở hội nghị thường kỳ nên đi trước rồi."

"Uhm"

Ăn bữa sáng xong, cô về phòng ngủ thay quần áo, chào Vương Tuệ Lâm một tiếng rồi rời khỏi nhà. Vừa ra cửa cô đã nhận được điện thoại của Lục Kinh Tà, câu đầu tiên cô đã hỏi: "Tớ ra ngoài rồi, cậu ra chưa?"

"Tớ ở dưới lầu." Thanh âm trong trẻo của Lục Kinh Tà từ bên kia điện thoại truyền đến.

"Được, tớ xuống lầu ngay, cậu đợi tớ." Tống Kiều Kiều vừa chạy vừa hướng về dưới lầu.

Sau khi xuống lầu, cô thấy Lục Kinh Tà đang ngồi trên một chiếc xe đạp mới tinh, ngay lập tức chạy bước nhỏ qua, đôi mắt tròn xoe lại càng tròn tròn hơn, giọng điệu kinh ngạc: "Cậu đổi xe đạp mới khi nào thế?"

"Mới mua hôm qua."

"Hả?" Hôm qua cậu ấy mua khi nào, sao cô không hề hay biết?

Lục Kinh Tà nhìn khuôn mặt trắng ngần mù tịt của cô, giải thích: "Đêm qua ba tớ quay lại, ông ấy mang về cho tớ."

"Chú Lục trở về rồi?" Thanh giọng hân hoan.

"Uhm, trước tiên lên xe đã, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện."



"Được!"

Tổng Kiều Kiều ngồi nghiêng phía sau, một tay tự nhiên ôm chặt eo cậu. Cô vốn không phải là một người quá cẩn thận, hơn nữa đối với Lục Kinh Tà chính là quan hệ quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn. Vì vậy cô căn bản không hề chú ý, khi tay nhỏ của cô ôm chặt eo cậu, phía sau tấm lưng thẳng tắp mảnh khảnh kia bỗng nhất thời cứng đờ một chút.

Lục Kinh Tà vô thức cúi đầu liếc nhìn nơi eo bụng mình. Dưới ánh sáng mặt trời ấm áp, lộ ra đoạn cổ tay và bàn tay trắng như phát sáng.

"Sao không đi vậy?" Cô thấy cậu không động đậy, khó hiểu hỏi.

Giọng nói mềm mại trong trẻo của Tổng Kiều Kiều mang tâm tư của cậu kéo về, yết hầu nhô lên hơi chuyển động một chút, thanh âm có phần trầm khàn: "Đi."

"Uhm, vậy đi thôi."

"Uhm, ngồi cho chắc."

"Tớ ngồi chắc rồi."

Lục Kinh Tà hơi dùng sức, mũi chân cách mặt đất, vững vàng chờ Tổng Kiều Kiều rời tiểu khu.

Tổng Kiều Kiều ngồi trên xe đạp mới, mặc dù xe đạp này không phải của cô, nhưng cô vẫn rất vui vẻ. Vì vậy cô hỏi cậu: "Xe đạp mới có phải đi rất tốt không?"

"Cũng được, đi rất tốt."

"Vậy... đợi lúc bọn mình về, để tớ chở cậu thì sao?"

Lục Kinh Tà cười: "Cậu xác định là cậu có thể chở tớ sao?"

"Uhm... có thể, có điều cậu nhất định không đưa tớ nhanh như vậy, cho nên tớ mới nói lúc bọn mình về nhà, như vậy bọn mình cũng không vội, có thể chậm rãi đi..."

"Được."

"Hả?" Tổng Kiều Kiều còn chưa nói xong đã nghe cậu đồng ý, ngược lại ngớ ra một chút.

"Tớ nói được, lúc về cho cậu đi." Lục Kinh Tà tưởng cô nghe không rõ nên tốt bụng nói lại lần nữa.

Khóe miệng Tổng Kiều Kiều nhếch lên độ cong vừa đẹp, cười hì hì nói: "Huynh đệ không cần nói nhiều, đủ rồi."

Lục Kinh Tà: "..."

"Đứng rồi, chú Lục trở về, đợt này khi nào mới đi?"

"Trưa nay phải đi rồi."

Tổng Kiều Kiều cắn môi dưới, cô biết chú Lục vô cùng bận rộn. Một năm có ba trăm sáu mươi lăm ngày, về cơ bản chú ấy đều ở bên ngoài bay qua bay lại hết ba trăm sáu mươi ngày. Nghĩ đến chuyện này cô không khỏi có chút đau lòng, vì vậy thanh giọng ấm áp xoa dịu cậu: "Không sao hết, cậu còn có tớ đây."

Lục Kinh Tà cảm thấy nơi mềm mại nhất của đáy lòng bị chạm nhẹ một chút, cậu im lặng hồi lâu, trầm giọng nói: "Tổng Kiều Kiều, tớ nhớ rồi."

Bạn đang đọc truyện *Thor Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 11

Quyền Gia Lệ đến rất sớm, đầu tiên cô dạo một vòng nơi cầu thang giảng đường, nhìn quanh mà không thấy bóng dáng Lục Kinh Tà đâu, xem ra cậu ấy vẫn còn chưa đến. Cô suy nghĩ một lát rồi ra đứng đợi ngay cửa cầu thang giảng đường, vừa chờ vừa vuốt nhẹ di động, trên khung đối thoại của cô chính là tên của Lục Kinh Tà, cô ngần ngại không biết có nên nhắn cho cậu ấy không, hỏi xem cậu ấy đến chưa.

Nhưng mà cùng lúc đó, cô lại chán chừ, không biết rốt cuộc có nên gửi không. Vào lúc đang chán chừ, bỗng nhiên có hai hình bóng đập vào tầm mắt cô, chính là Lục Kinh Tà đang đi xe đạp cùng với Tổng Kiều Kiều ngồi phía sau cậu ấy.

Bọn họ cũng không chú ý đến cô, cứ như vậy chạy qua trước mặt cô. Cô nhìn khoe miệng Lục Kinh Tà hơi mang theo ý cười, cô và Lục Kinh Tà làm bạn cùng lớp đã ba năm, đối với ai thái độ của cậu ấy cũng đều như vậy, không nhiệt tình cũng không lạnh nhạt, chỉ cần thái độ đó vừa đủ để không khiến những người xung quanh cảm thấy khó chịu là được. Nhưng riêng khi đối mặt với Tổng Kiều Kiều, cậu ấy sẽ không như vậy.

Nghĩ đến Lục Kinh Tà bỗng nhớ đến câu Triệu Tư Kỳ nói hôm đó, cô ấy nói Lục Kinh Tà thích Tổng Kiều Kiều. Khi đó cô không tin lắm, nhưng lúc này đây cô lại cũng có một cảm giác giống như vậy.

Lục Kinh Tà dừng xe trong bãi đỗ xe đạp ở Học viện Toán học. Sau khi đỗ xong, hai người đi một mạch đến chỗ cầu thang giảng đường thi đấu. Vào lúc gần đến nơi, Tổng Kiều Kiều chợt nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đứng ngay cửa giảng đường, cô dùng tay chạm Lục Kinh Tà: "Cậu nhìn xem, đó có phải Quyền Gia Lệ không?"

Lục Kinh Tà đưa mắt nhìn, thấy Quyền Gia Lệ đang cúi đầu nhìn đi động. Cậu chỉ nhìn phớt rồi dịch chuyển tầm mắt, sau đó quay qua cô "uhm" một tiếng.

Đúng lúc này, Quyền Gia Lệ bên kia cũng ngẩng đầu nhìn họ. Tổng Kiều Kiều liền vẫy vẫy tay với cô ấy: "Quyền Gia Lệ, chào buổi sáng."

Khoe miệng Quyền Gia Lệ mang theo ý cười, cô bước hai bước về phía họ: "Chào buổi sáng."

"Sao cậu đợi bên ngoài vậy?" Tổng Kiều Kiều hỏi.

Quyền Gia Lệ mỉm cười: "Bên trong chán lắm, với lại một người quen cũng không có, chỉ bằng cứ ngây ngốc ở bên ngoài. Hôm nay cuối tuần, sao cậu cũng đến đây?"

Tổng Kiều Kiều nhìn Lục Kinh Tà, nói: "Tớ đây không phải xả thân giúp quân từ sao?"

Lục Kinh Tà thấy cô nhìn mình, khẽ nhướn mày về phía cô.

Quyền Gia Lệ nhìn hai người tương tác qua lại mang vào trong mắt, cảm xúc lẫn lộn.

"Bọn họ đều tới hết rồi kìa. Lão Triệu, cậu xem tớ nói có đúng không, tớ đã nói nhất định cô ấy sẽ đi cùng mà." Giọng Kỳ Vị từ phía sau truyền đến.

Triệu Thanh Nghiên gật đầu cười cười.

Sau khi bọn họ đi vào, Tổng Kiều Kiều hướng về hai người giờ giọng khinh bỉ: "Cậu thật vô vị."

Kỳ Vị cười nói: "Sao mà vô vị?"

Tổng Kiều Kiều liếc cậu ta một cái, không thèm hưởng ứng.

Quyền Gia Lệ đưa mắt nhìn thời gian, sau đó quay qua bọn họ nói: "Gần tới giờ rồi, nếu không thì chúng ta vào đi?"

Lục Kinh Tà nghiêng đầu nhìn Tổng Kiều Kiều, ánh mắt ôn hòa: "Ở đây chờ tớ."

Tổng Kiều Kiều gật đầu: "Tớ biết rồi, tớ cũng sẽ không đi đâu."

Kỳ Vị đưa tay đám nhẹ bả vai Lục Kinh Tà: "Người anh em, thi đấu thật tốt, bọn tớ ở bên ngoài đợi cậu."

Sau khi bọn họ đi vào, Tổng Kiều Kiều liền tới chỗ bồn hoa bên cạnh ngồi xuống rồi lấy di động ra. Kỳ Vị thấy vậy cũng đi theo ngồi kế cô, thấy Tổng Kiều Kiều không đã động gì đến mình, cậu dùng bả vai đụng nhẹ cô: "Chơi game không?"

Tổng Kiều Kiều nhắc mí mắt nhìn cậu ta.

Kỳ Vị lại nói: "Dù sao cũng phải đợi ở ngoài, chúng ta chơi vài hiệp chắc bọn họ cũng đã thi xong."

Tổng Kiều Kiều cắn môi dưới. Gần đây cô bị Lục Kinh Tà quản rất nghiêm, không thể xem tiểu thuyết, không thể chơi game, mỗi ngày đều không làm xong 《Ba Năm》, khiến cho hiện tại cô nhìn thấy hai chữ 《Ba Năm》 liền như đầu kinh khủng. Vậy nên lưỡng lự hai lần bèn đăng nhập vào trò chơi, nói: "Vậy thì đánh hai hiệp?"

Kỳ Vị ngoảnh mặt về phía cô chớp mắt, nhích sang chỗ cô một chút: "Đây mới là Tổng Kiều Kiều mà tớ biết."

Tổng Kiều Kiều: "..."

Hai người ngồi ở bồn hoa, vui đùa chơi game đến đất trời u ám, ngay cả người bên trong thi xong đi ra cũng không biết. Mãi đến khi Tổng Kiều Kiều nhìn thấy đôi giày kia đột nhiên xuất hiện trước mặt, ánh mắt bất giác từ tư di chuyển lên trên, ngay sau đó một dung mạo thanh tú hiện ra khắc sâu vào tầm mắt. Cô cười với cậu, nói: "Cậu xong rồi?"

"Aiz, Tống Kiều Kiều, cậu làm gì mà đực ra thế, nhanh lên chứ!"

Tống Kiều Kiều ngây người một lúc mà tinh lực công phu huyết đã giảm hơn một nửa, cô nhỏ giọng kêu một tiếng, vội vàng cầm lên điều khiển.

Lục Kinh Tà nhìn cô, trong đôi mắt sâu thẳm hiện lên sự bất lực.

Tống Kiều Kiều vừa chơi game vừa hỏi Lục Kinh Tà: "Lão Triệu với Quyền Gia Lệ đâu? Vẫn chưa xong hả?"

Lục Kinh Tà cứ thế ngồi xuống bên cạnh cô, "uhm" một tiếng.

Mãi đến khi Tống Kiều Kiều đánh xong một hiệp, Triệu Thanh Nghiên bọn họ mới từ bên trong đi ra.

Lục Kinh Tà mang Tống Kiều Kiều kéo lại: "Đi thôi."

Kỷ Vĩ lấy di động bỏ vào túi, nói với bọn họ: "Tớ biết gần đây mới mở một sân patin, có muốn chơi không?"

"Trượt patin?" Mắt Tống Kiều Kiều sáng rỡ, ngoài chơi game ra thì cô thích nhất chính là trượt patin. Nhớ lúc đầu trượt patin cũng chính Lục Kinh Tà chỉ cô, khi đó tan trường cô đã kéo cậu ấy vào sân patin để chỉ cô trượt patin.

Lục Kinh Tà chỉ vừa kiên nhẫn lại vừa cẩn thận, mặc dù cũng ngã vài lần. Nhưng mà sau khi ngã, cô từ từ nắm rõ cốt yếu, dần dần thích ứng được mà đứng lên.

"Tớ muốn đi, Lục Kinh Tà, cùng đi đi?" Tống Kiều Kiều nhìn Lục Kinh Tà bên cạnh.

Lục Kinh Tà nhìn vào mắt cô, không thể từ chối, gật đầu: "Uhm, đi."

Quyền Gia Lệ bên cạnh đưa mắt nhìn bọn họ, cô rũ mắt xuống, cũng không biết đang nghĩ gì. Đột nhiên giọng Kỷ Vĩ vang lên, giống như đang nói chuyện với cô, cô vô thức nhìn qua cậu ta. Kỷ Vĩ thấy trong mắt cô mù mờ, liền nhắc lại một câu: "Bọn tớ sắp đi trượt patin, cậu có muốn đi cùng không?"

Lần này Quyền Gia Lệ nghe rõ, cô im lặng hai giây, sau đó gật gù: "Được."

Quyền Gia Lệ đồng ý khiến Kỷ Vĩ có chút kinh ngạc, dựa theo tác phong trước sau như một của cô ấy, cậu còn tưởng cô ấy sẽ từ chối.

"Các cậu đến đây thế nào?" Kỷ Vĩ hỏi

"Chú Lục mua một chiếc xe đạp mới cho cậu ấy, bọn tớ đi xe đạp đến đây." Tống Kiều Kiều nói.

"Vậy thì tốt rồi, lão Triệu bọn tớ cũng là đi xe đạp đến." Nói rồi Kỷ Vĩ nhìn sang Quyền Gia Lệ. "Cậu thì sao? Đến đây thế nào?"

"Tớ bắt xe đến đây."

"Vậy sao, mấy người bọn tớ đều là đi xe đạp. Sân patin cách chỗ này cũng không xa, cậu xem giữa tớ với lão Triệu, cậu muốn ai chở cậu?" Kỷ Vĩ tự động mang Lục Kinh Tà loại ra ngoài, vì cậu ấy chắc chắn muốn chở Tống Kiều Kiều.

Quyền Gia Lệ đưa mắt nhìn bọn họ, nói: "Vậy thì vẫn là cậu chở tớ đi."

Kỷ Vĩ không nghi ngờ, hướng về phía cô búng ngón tay một cái: "Thật tình mắt."

Quyền Gia Lệ ngạc nhiên, sau đó khẽ cười với cậu ta.

Sau khi tới sân patin, mấy người bọn họ đi lấy giày trượt. Kỷ Vĩ hỏi Quyền Gia Lệ: "Cậu mang giày số bao nhiêu?"

Quyền Gia Lệ nhìn cậu ta, nói: "35."

"35 à, nhỏ thật." Kỷ Vĩ nói thầm một tiếng, sau đó đi lấy giày.

Quyền Gia Lệ nghe được cậu ta nói thầm, nín thở không nói gì.

Vào lúc bọn họ đi lấy giày, Tống Kiều Kiều chợt nói với Quyền Gia Lệ: "Thật ra bọn tớ còn tưởng rằng cậu sẽ không đi cơ?"

Quyền Gia Lệ nghiêng đầu nhìn cô, hỏi: "Vì sao?"

Tống Kiều Kiều ngoảnh mặt cười với cô ấy: "Cậu xem, chúng ta làm bạn học ba năm, ngoài sinh hoạt đoàn thể ra, đây vẫn là lần đầu tiên cậu cùng bọn tớ ra ngoài chơi."

Quyền Gia Lệ dò dẫm nhìn Tống Kiều Kiều. Lúc cô cười khoe miệng khẽ cong lên, lộ ra hàm răng trắng tinh, hai bên má có hai lúm đồng tiền mờ nhạt,

ánh mắt cô trong trời thuần túy, trong đôi đồng tử tựa như có những tia sáng lấp lánh.

Tổng Kiều Kiều thấy Quyền Gia Lệ như đang ngây ngẩn, nghiêng đầu xuống gọi cô một tiếng: "Quyền Gia Lệ?"

Quyền Gia Lệ khôi phục lại tinh thần, có lẽ ý thức được vừa nãy mình thất lễ, thấy hơi xấu hổ liền nói: "Vậy sao? Chuyện này tớ cũng thật sự không để ý."

"Uhm, đúng vậy, nhưng mà cũng khó trách cậu, thành tích tốt thế kia."

"Cậu cũng đang tiến bộ mà."

Tổng Kiều Kiều gục mặt xuống: "Trời ơi, nói chung quãng thời gian đó buổi tối đi ngủ tớ đều liên tục nằm mơ thấy mình đang làm 《Ba Năm》"

Quyền Gia Lệ thấy đáng vẻ này của cô, không nhịn được bật cười.

"Các cậu đang tán chuyện gì vậy? Tán vui thế?" Kỳ Vỹ xách giày trượt patin đi tới, đi theo bên cạnh còn có Lục Kinh Tà và Triệu Thanh Nghiên.

Tổng Kiều Kiều liếc cậu ta: "Bí mật của con gái, liên quan gì đến cậu chứ?"

Kỳ Vỹ "oh" một tiếng: "Thế à, được thôi, vậy thì tớ không hỏi nữa."

Cậu ta mang giày trượt patin trên tay đặt ngay trước mặt Quyền Gia Lệ: "Số 35, cậu thử đi."

Quyền Gia Lệ khẽ nói: "Cám ơn."

Lục Kinh Tà ngồi xuống bên cạnh Tổng Kiều Kiều, mang giày trượt patin trên tay đưa cho cô. Sau khi nhìn cô thay giày, cậu hơi ngồi xổm xuống để kiểm tra dây giày giúp cô. Cô hạ mắt nhìn Lục Kinh Tà ngồi trước mặt mình, nhớ lại đợt trước có một lần bởi vì dây giày không buộc chặt mà trật chân. Vậy nên sau đó mỗi lần trượt patin, trước khi bước vào sân cậu ấy đều kiểm tra một lượt dây giày giúp cô, xác định không có vấn đề gì mới cho cô đi vào.

"Được rồi chứ?" Cô hỏi.

Lục Kinh Tà giúp cô sửa dây giày lại một lần nữa, lúc này mới đứng dậy: "Uhm, được rồi."

Nhận được câu này của Lục Kinh Tà, Tổng Kiều Kiều liền đứng dậy chuẩn bị xông vào sân patin. Vừa mới động chân, cổ tay đã bị một đôi bàn tay ấm áp nắm lại. Cô quay đầu nhìn cậu ấy, mơ hồ hỏi: "Không phải dây giày kiểm tra xong rồi sao?"

Lục Kinh Tà bặm môi, nói: "Chờ tớ cùng đi."

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 12

Tổng Kiều Kiều "oh" một tiếng, thật sự đứng bên cạnh đợi cậu, thuận tiện cúi đầu ngay thành rào cảm nhận một chút sự trơn trượt của mặt đất.

Lục Kinh Tà buông cô ra, ngồi bên cạnh bắt đầu thay giày. Sau khi thay xong, cậu thấy cô đứng đó cúi đầu lấy giày cọ sát nền đất, mái tóc dài dịu dàng vén sau tai, lộ ra khuôn mặt nhỏ trắng ngần. Khóe miệng cậu khắc họa một đường cong, cậu đứng dậy đi về phía cô, thuận tiện đưa tay vỗ nhẹ xuống đầu cô, nói: "Đi nào."

Tổng Kiều Kiều bỗng nhiên bị đánh, cô theo tiềm thức thức ngẩng đầu nhìn cậu, nhưng cậu đã nhanh chóng nghiêng mình trượt qua. Thấy vậy, cô lập tức kiễng chân đuổi theo, nhắm vào bóng lưng cậu nói: "Tớ đã đợi cậu mà cậu còn đánh tớ, có lương tâm không hả?"

Lục Kinh Tà nghe vậy liền quay đầu lại nhìn cô, sau đó cười với cô một chút, khóe miệng dạng ra một độ cong vừa đẹp, trong đôi mắt sâu thẳm sáng ngời mang theo ánh sáng rực rỡ đầm ấm.

Mà Tổng Kiều Kiều bất thành linh bị nụ cười kia làm cho thất thần, cô nhất thời đồ dẫn mấy giây, nhưng vẫn rất nhanh phản ứng lại. Nhìn cậu ấy tươi cười, cô thầm nghĩ trong lòng, cái con người này, lớn lên đã xinh trai thì thôi đi, lại còn phải cười đẹp như vậy. Nụ cười của cậu ấy như muốn câu dẫn người khác, thật quá là hại nước hại dân mà!

Cô đuổi theo không kịp nên dừng lại, sau đó xông lên trước gọi cậu: "Cậu đi đi, tớ không đuổi theo cậu nữa."

Lục Kinh Tà nghe cô nói vậy, từ từ dừng lại, cậu cũng không nói gì mà chỉ ôn hòa nhìn cô.

Tổng Kiều Kiều "hừ" một tiếng, tiếp đó xoay lưng về phía cậu trượt theo hướng ngược lại, cô chậm rãi dang rộng hai cánh tay, cảm nhận làn gió nhẹ phía trước. Bỗng nhiên, bàn tay lạnh lẽo đưa ra bị một bàn tay khác siết chặt, cô vô cùng kinh ngạc nhìn qua.

Lục Kinh Tà!

"Cậu không đuổi theo tớ, vậy để tớ đuổi theo cậu là được." Lục Kinh Tà mỉm cười nói với cô.

Trong mắt Tổng Kiều Kiều xuất hiện sự kinh ngạc, nhưng lúc cô còn chưa kịp tiêu hóa mấy câu cậu nói là có ý gì, cô đã cảm nhận được lực nắm của cậu hơi tăng thêm. Cậu kéo cô tăng tốc, càng trượt càng nhanh, đến cuối cùng cô căn bản đã bị cậu kéo về phía trước.

Vận tốc gió cũng không nhẹ như trước nữa, bên tai gió thổi vù vù, vừa mạo hiểm vừa kích động. Nhưng thật lạ là cô không hề sợ chút nào, càng đi cô càng phấn khích.

"Lục Kinh Tà, nhanh thêm chút nữa." Cô sợ cậu không nghe thấy liền nói lớn.

Lục Kinh Tà nghiêng đầu nhìn cô, hơi nhướn mày: "Nhanh quá tớ sợ cậu khóc."

Tổng Kiều Kiều mỉm cười: "Tớ sẽ khóc á? Cậu đang nói đùa hả?"

Nói rồi cô dùng sức vung tay cậu ra, tăng tốc, dần dần trượt lên song song cùng cậu. Chàng trai điềm đạm tuấn tú, cô gái mặc sức vui cười, căn bản chính là tổ hợp nhan sắc bỏ mắt. Lúc này tốc độ tăng nhanh đột ngột khiến mọi người xung quanh đều tránh bọn họ, thậm chí có người còn huyêt gió.

Bên kia tung bừng náo nhiệt khiến cho bên đây chú ý, Kỳ Vĩ hướng về hai người giữa sân huyêt một hơi vang vọng, mỉm cười với Triệu Thanh Nghiên nói: "Chơi lớn như vậy, lão Lục cũng thật không sợ cô ấy ngã."

Triệu Thanh Nghiên liếm môi dưới, cười nói: "Cậu còn không biết đó, cái người kia cho dù bản thân có ngã cũng tuyệt đối không để cô ấy ngã."

Kỳ Vĩ nghĩ nghĩ, cảm thấy đúng là có lý.

Quyền Gia Lệ lúc này cũng bị thu hút bởi hai người giữa sân, không biết vì cái gì mà tầm mắt cô lại dừng trên người Tổng Kiều Kiều. Cô ấy qua lại nhẹ nhàng linh hoạt, tự nhiên lại tùy ý, mái tóc dài phía sau bị gió thổi khẽ bay lên, lộ ra khuôn mặt nhỏ trắng ngần xinh đẹp, cô ấy cười tươi rạng rỡ.

"Lớp phó, cậu có muốn vào chơi không?"

Nghe thấy giọng Kỳ Vĩ, Quyền Gia Lệ vô thức nhìn về phía cậu ta, lần đầu tiên có chút căng thẳng: "Tớ... tớ không biết thế nào để..."

"Không thành vấn đề, tớ dẫn cậu, đi thôi." Nói rồi Kỳ Vĩ nắm bàn tay cô, kéo cô trượt về phía giữa sân.

Tổng Kiều Kiều vô cùng thích sự phấn khích mà tốc độ này mang lại, cô tận hưởng đón lấy hướng gió. Song song bên cạnh, ánh mắt Lục Kinh Tà đang ôn hòa nhìn cô. Nét mặt cô gái nhỏ ngoan ngoãn lạnh lợi, nhưng cậu biết, cô gái này đến cùng có bao nhiêu nổi loạn chống đối.

Hai người từ từ giảm tốc độ, Tổng Kiều Kiều bị cậu kéo tới chỗ thành rào bên cạnh nghỉ ngơi, cậu hỏi cô: "Muốn uống nước sao?"

Tổng Kiều Kiều dùng sức gật đầu, hiện tại cổ họng cô khát đến sắp bốc khói rồi. Lục Kinh Tà nhìn khuôn mặt cô đỏ ửng, đưa tay xoa xoa đỉnh tóc mềm mại của cô: "Đợi tớ một chút."

"Được."

Lục Kinh Tà ra ngoài sân patin lấy nước, Tổng Kiều Kiều thấy Kỳ Vĩ và Quyền Gia Lệ cách đó không xa. Quyền Gia Lệ hình như không biết trượt patin, Kỳ Vĩ đang chỉ cô ấy. Nhìn hai người họ tương trợ nhau, cô cũng cảm thấy có hứng thú.

Một lát sau, Lục Kinh Tà cầm hai chai nước suối trượt về phía cô, thấy mặt cô cười, cậu hỏi: "Đang cười cái gì vậy?"

Tổng Kiều Kiều nâng cằm về phía cậu, ra hiệu Kỳ Vĩ đằng kia, nói: "Cậu xem Kỳ Vĩ đang chỉ Quyền Gia Lệ trượt patin kìa."

"Sau đó thì sao?"

"Không có sau đó, chỉ là cảm thấy rất có hứng thú."

Lục Kinh Tà mỉm môi, vận nắp một chai nước suối trong đó ra rồi đưa cho cô: "Uống đi."

Tổng Kiều Kiều lấy nước suối, ngửa đầu uống "ừng ực ừng ực" mấy ngụm, lúc này mới xoa dịu cổ họng khô khốc. Sau khi uống xong, Lục Kinh Tà nhận lấy chai nước của cô, hỏi: "Vẫn muốn chơi một chút nữa?"

"Chơi chứ, tớ đi xem đám Kỳ Vĩ một chút."

Lục Kinh Tà gật đầu: "Đi đi."

Sau khi Tống Kiều Kiều nghỉ ngơi xong liền trượt về phía hai người kia. Cô nghe được Kỳ Vị đang nói với Quyền Gia Lệ cái gì mà nhấc một chân lên rồi lại nhấc một chân nữa các loại.

"Aiz, nếu cậu chỉ như vậy thì tôi chừng nào mới có thể hiểu được?"

Kỳ Vị và Quyền Gia Lệ đều nhìn về phía cô, cậu ta bực cô: "Cậu khi đó chẳng phải cũng đi như vậy sao?"

Tống Kiều Kiều: "..."

Cô nhìn Quyền Gia Lệ, hỏi: "Có muốn tớ dẫn cậu không?"

Đúng là Kỳ Vị chỉ rất hay, nhưng rất nhiều lúc cô không dám vịn cậu ta mà đi, bởi vì có chút ngượng ngùng. Cho nên khi nghe Tống Kiều Kiều nói, cô gật đầu ngay lập tức: "Muốn muốn."

Kỳ Vị nghe thế, nhún vai nói: "Thế thôi, vậy hãy để cậu ấy chỉ cậu, cậu ấy trượt cũng rất khá. Tớ đi tìm đám lão Triệu chơi một chút."

Tống Kiều Kiều ghét bỏ mà xua tay với cậu ta: "Đi đi đi, đi nhanh giùm đi."

Kỳ Vị thấy vẻ mặt cô ghét bỏ, định giơ tay lên gỡ cô, Tống Kiều Kiều liếc cậu ta: "Cậu dám gỡ tớ, tớ liền mách với Lục Kinh Tả."

Kỳ Vị chịu thua: "Xem như cậu lợi hại."

Sau khi Kỳ Vị đi, Tống Kiều Kiều nhìn qua Quyền Gia Lệ. Cô ấy thật sự không biết trượt patin, đang căng thẳng đỡ lấy tay vịn. Thấy thế cô mỉm cười: "Cậu sợ sao?"

Quyền Gia Lệ nhìn cô, gật đầu: "Một chút."

"Sợ là bình thường, thời gian trước tớ học cũng sợ, nhưng mà học xong thì rất dễ." Tống Kiều Kiều đưa tay cho cô ấy. "Cậu trượt mà vịn như vậy là vô dụng thôi, tớ dẫn cậu trượt một vòng, cho cậu quen một chút, nói không chừng cậu biết ngay."

Quyền Gia Lệ nhìn đôi tay kia đưa ra trước mặt mình, mảnh mai trắng nõn, cô hơi do dự: "Chắc không phải giống cậu và Lục Kinh Tả trượt lúc này đó chứ?"

Tống Kiều Kiều nghe vậy, bật cười: "Yên tâm đi, sẽ không đâu."

Quyền Gia Lệ nắm chặt tay lại, lúc này mới đưa tay ra, Tống Kiều Kiều hỏi: "Chuẩn bị xong chưa?"

"Chuẩn bị xong rồi."

Tống Kiều Kiều nắm chặt tay Quyền Gia Lệ, không cho cô ấy cơ hội đổi ý, kéo cô ấy xông vào sân patin. Tâm tư Quyền Gia Lệ bỗng chốc vụt lên, cô nhỏ giọng gọi: "Không được, tớ... tớ có chút sợ."

"Không sao, không cần sợ." Tống Kiều Kiều an ủi cô ấy.

Tốc độ của cô không tính là nhanh, Quyền Gia Lệ hoàn toàn có thể theo cùng được, cô cứ kéo theo mà trượt như vậy mấy vòng, cảm giác căng thẳng trong lòng Quyền Gia Lệ cũng nhạt đi không ít. Dần dần cũng tìm được cảm giác: "Tớ... tớ hình như biết phải trượt thế nào rồi."

Tống Kiều Kiều cười hỏi: "Vậy có muốn tớ buông cậu ra không?"

"Hả?" Quyền Gia Lệ vội nắm chặt tay cô. "Đừng đừng đừng, hãy để tớ chậm lại."

Lục Kinh Tả trượt mấy vòng đã xong, đang ngồi bên ngoài khu nghỉ ngơi. Triệu Thanh Nghiên nhìn qua hai người giữa sân, cười nói: "Cậu xem, vẫn là Kiều Kiều chỉ giỏi, mới bao lâu đâu mà người ta đã dám trượt rồi."

Kỳ Vị uống một ngụm nước, trả treo: "Cậu ấy là con gái, lúc chỉ cậu không biết xấu hổ mà vừa dắt tay người ta vừa ôm eo người ta như vậy sao?"

Triệu Thanh Nghiên: "... Hình như cũng có lý."

Lục Kinh Tả không tham gia bàn luận với bọn họ, bởi vì ánh mắt của cậu từ đầu đến cuối đều rơi trên người cô gái tóc dài đang mỉm cười xinh đẹp giữa sân kia. Nhìn dáng vẻ cô lúc này chỉ người khác, cậu nhớ lại thời điểm mình mới chỉ cô trượt patin.

"Lục Kinh Tả, tớ hơi sợ, cậu nắm tớ chắc một chút."

"Cậu chậm lại một chút, nếu cậu kéo theo tớ ngã, tớ nhất định sẽ đánh cậu."

"..."

Bờ vai đột nhiên bị vỗ nhẹ, là Triệu Thanh Nghiên, cậu ấy hỏi: "Đang nghĩ cái gì vậy? Say sưa như thế?"

Lục Kinh Tà lắc lắc đầu, cất giọng trầm ấm: "Không có gì."

Hai người chơi một khoảng thời gian rất lâu, lúc này mới quay lại khu nghỉ ngơi. Lúc ngồi trên ghế dài cho đến khi thay giày của mình, đôi bàn chân chạm trên mặt đất mềm nhũn không còn ý thức.

Sau khi thanh toán xong, mọi người một mạch ra khỏi sân patin. Giữa trưa, ánh nắng mặt trời chói chang, Tống Kiều Kiều đưa tay sờ bụng, nói: "Đã giữa trưa rồi, chúng ta đi tìm chỗ ăn cơm đi?"

Vừa dứt lời, di động của Quyền Gia Lệ vang lên, cô nhìn tin nhắn hiển thị, nói: "Các cậu đi đi, tớ chắc không đi cùng các cậu được rồi."

Tống Kiều Kiều nhìn cô ấy: "Sao vậy?"

Quyền Gia Lệ lắc lắc di động với cô: "Mẹ tớ gọi cho tớ, đoán là kêu tớ về nhà ăn cơm."

"Đành vậy, trên đường về nhà cậu chậm một chút, thứ hai gặp lại."

Quyền Gia Lệ gật đầu: "Uhm, thứ hai gặp lại."

Lúc bốn người ăn cơm, Kỷ Vỹ đề nghị: "Này, nếu không thì ăn cơm xong chúng ta đi lên mạng đi, bọn mình đã lâu rồi đều không đi net."

Đôi mắt Tống Kiều Kiều sáng rỡ: "Được thôi, đi."

Lục Kinh Tà ngược lại không nói gì.

Mà tầm mắt Triệu Thanh Nghiên lướt nhanh trên người Lục Kinh Tà, cậu nhếch miệng cười, quay qua Kỷ Vỹ nói: "Lên mạng cái gì chứ? Lên mạng còn không bằng cố gắng ôn luyện bài tập."

"Ôn luyện bài tập? Cậu? Cậu cũng muốn ôn tập?"

Tống Kiều Kiều: "...". Trừ cô ra, ba người bọn họ dường như đều không cần phải ôn tập.

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 13

Nghĩ rồi cô im lặng nghiêng đầu nhìn Lục Kinh Tà, mà lúc này tầm mắt vừa vắn chạm phải đôi đồng tử sâu thẳm kia, trong veo sạch sẽ.

Tống Kiều Kiều: "..."

Rõ ràng cậu đều không nói gì, nhưng dường như cô đã hiểu rõ hàm ý của cậu, không biết vì sao mà cô lại có chút chột dạ. Vậy nên cô lặng lẽ dịch chuyển tầm mắt qua Kỷ Vỹ, nói: "Chắc tớ không đi đâu, các cậu không cần phải ôn tập, nhưng tớ không giống các cậu."

Kỷ Vỹ mỉm cười: "Trời ạ, tớ nói chứ, gần đây cậu bị làm sao vậy? Tự nhiên lại thích học thế?"

"Không... không phải còn mấy tháng nữa là thi đại học rồi sao?"

"Chính là vì chuyện này?"

"Nếu không thì sao?"

Kỷ Vỹ sờ cằm, ngờ vực: "Sao tớ cảm thấy vẫn có gì đó không đúng?"

Tống Kiều Kiều liếc cậu ta một cái: "Ăn cơm của cậu đi, ít lo chuyện của tớ lại."

Kỷ Vỹ: "..."

Triệu Thanh Nghiên đưa tay sờ mũi: "Kiều Kiều, tớ cảm thấy ý nghĩ này của cậu vô cùng đúng đắn."

"Sao?"

"Hiện tại cậu cố gắng nỗ lực cũng không muộn, cậu thật sự nên dồn hết tâm tư vào việc học, nếu không thì chuyện thi đại học của cậu phải thế nào?"

"Tớ biết rồi, không phải bây giờ tớ đang nỗ lực đây sao?"

Bởi vì đề tài quá mức thương cảm mà mọi người đều không đề cập tới chuyện khác nữa.

Ra khỏi tiệm cơm, Triệu Thanh Nghiên kéo Kỷ Vĩ lại, nói với bọn họ: "Các cậu về trước đi, tớ còn có chút việc cần nhờ Kỷ Vĩ giúp."

Kỷ Vĩ nhìn cậu ấy khó hiểu, cậu ấy còn có việc gì nữa?

Lục Kinh Tả: "Uhm, làm đi, vậy bọn tớ đi trước."

Tổng Kiều Kiều ngồi phía sau xe đạp của Lục Kinh Tả, vẫy tay với hai người kia: "Đi nha, tạm biệt."

Sau khi nhìn hai người bọn họ đi xa, Kỷ Vĩ mới hỏi: "Có việc gì vậy?"

Triệu Thanh Nghiên đưa tay kẹp cổ Kỷ Vĩ: "Không có việc gì, đi, đi lên mạng."

Kỷ Vĩ "hả" một tiếng.

Triệu Thanh Nghiên mỉm cười, cũng không nói rõ với cậu ta, dù sao đầu óc cậu ta cũng không thể thông suốt.

Hai bên đường trồng đầy những gốc bạch quả cao lớn, lá bạch quả đã hơi bắt đầu úa vàng, đang tỏa sáng dưới nắng vàng rực rỡ. Ánh mặt trời chiếu rọi qua bóng cây trên đường, vẽ nên những tàn dư hỗn độn. Khi cơn gió thổi qua, không chỉ có những chiếc lá đầu cành dao động, mà cả trên mặt đất cũng bị cuốn đi, phát ra những âm thanh "xào xạc".

Thoạt nhìn chính là sắc vàng vô cùng đẹp đẽ, trong không khí mang theo chút hương thơm mơ hồ. Nhưng hiện tại Tổng Kiều Kiều không có tâm trạng nghĩ đến những thứ này, bởi vì khi từ tiệm cơm đi ra, Lục Kinh Tả đã không nói với cô câu nào, chuyện này làm cô hơi lo lắng. Cô ngần ngại mấy lần, lúc này mới mở miệng nhỏ giọng: "Chuyện đó... cậu rất giận tớ sao?"

Lục Kinh Tả bình thản nhìn phía trước, giữ vững đầu xe: "Không có."

Tổng Kiều Kiều cuộn chặt tay lại: "Thật sao?"

"Uhm" Thanh âm trầm trầm, không chút dao động.

Tổng Kiều Kiều cắn môi, rõ ràng là đang lừa người!

"Tà ca..."

Thanh giọng của cô gái phía sau mềm mại, bàn tay giữ đầu xe đạp của Lục Kinh Tả trong nháy mắt siết chặt, đôi mắt ngơ vờ khó hiểu, mấy giây sau, cậu nói ra: "Tớ thật sự không giận."

"Vậy mà cậu từ tiệm cơm ra tới đây cũng không thèm để ý đến tớ."

"Tớ chỉ đang nghĩ một việc."

"Thế cậu đang nghĩ cái gì?"

"Tớ đang nghĩ đến lời của lão Triệu."

"Cậu ấy nói gì?"

Lục Kinh Tả đột nhiên bóp chặt thắng xe, bởi vì quán tính, Tổng Kiều Kiều không phòng bị được mà đập vào tấm lưng mảnh khảnh của cậu, tức khắc không nói nên lời, cảm giác đau xót xông thẳng lên đầu não. Cô đưa tay xoa mũi, giọng ong ong: "Sao cậu tự nhiên thắng lại vậy?"

Lục Kinh Tả cũng không nghĩ rằng cô bị va đập nên hơi sững sờ, vội vàng xuống xe. Sau khi dừng xe xong, cậu đưa tay nâng cằm cô lên một chút, lập tức dùng bàn tay thon dài bao bọc sau gáy cô, một tay khác giúp cô xoa nhẹ sống mũi. Nét mặt lo lắng, giọng điệu vội vã: "Đập vào sống mũi sao? Có đau không? Tớ giúp cậu xoa một chút."

Bởi vì đau đớn mà đáy mắt trong veo của cô mang theo hơi nước nhàn nhạt, đuôi mắt phấp phồng, đôi môi đỏ mọng khẽ hé mở. Lục Kinh Tả nhìn thấy mà trái tim đột nhiên thắt chặt, bờ môi mím hơi mấp máy, hai giây sau, cậu mới buông cô ra: "Tốt... tốt hơn chút nào không?"

Tổng Kiều Kiều hít mũi, ngẩng đầu nhìn Lục Kinh Tả, hỏi: "Tốt hơn một chút rồi, nhưng đột nhiên cậu thắng lại làm gì vậy?"

Lục Kinh Tả khẽ nheo mắt lại, nghiêm túc mở lời: "Kiểu Kiều, chúng ta thi cùng đại học có được không?"

"Thi... thi cùng đại học?"



"Uhm, được không?"

Tổng Kiều Kiều cắn môi dưới, trầm mặc giây lát. Chính là thành tích của hai người bọn họ chênh lệch, sao có khả năng thi cùng đại học được?

"Tớ cũng muốn, nhưng mà tớ sợ tớ theo không nổi." Cô hơi khó xử nói.

Lục Kinh Tả hơi khom người, bàn tay thon dài giữ bả vai cô, ánh mắt sâu xa: "Lão Triệu nói đúng, từ bây giờ bắt đầu nỗ lực, cố gắng nỗ lực."

Tổng Kiều Kiều bị đôi đồng tử đen nhánh của Lục Kinh Tả thu hút mãnh liệt. Đại học chính là bốn năm dài đằng đẵng, nếu mà trong bốn năm này bọn họ thật sự không chung trường, trước kia cô chưa từng nghĩ đến chuyện này, hiện tại chính là không dám nghĩ đến chuyện này.

"Tớ... tớ..."

"Đồng ý với tớ." Cậu thấy rõ sự lưỡng lự trong mắt cô, bàn tay giữ bả vai cô hơi dùng lực.

Trong nháy mắt, Tổng Kiều Kiều cảm thấy lồng ngực dần dần dâng lên một khát khao mãnh liệt, cô... rất muốn cùng cậu lên cùng đại học. Nghĩ đến đây, cô ra sức gật đầu, kiên định nói: "Được, tớ đồng ý với cậu."

Sau khi giọng nói của Tổng Kiều Kiều rơi xuống, đôi mắt nhuần nhả sáng rực của Lục Kinh Tả hiện ra tia sáng, bờ môi mỏng khẽ nhếch.

Thấy thế, Tổng Kiều Kiều cũng không nhịn được mà cong môi lên.

\*\*\*

Tiết thứ tư buổi sáng chính là môn hóa học, giáo viên hóa đang đứng trên bục giảng giải thích, nước bọt bay tứ tung.

Tổng Kiều Kiều ở bên dưới ghi chép vô cùng chăm chỉ, cô thật sự đem những lời nói hôm đó khắc ghi trong lòng, cô muốn cùng Lục Kinh Tả thi chung đại học, vậy nên cô cũng phải bỏ đi tâm thái lúc trước.

Đang lúc phân tích bài thi, giáo viên hóa cũng chú ý đến Tổng Kiều Kiều ở bàn dưới. Nhìn thấy dáng vẻ cô cần cù chép bài, gần đây thay đổi nhiều nhất chính là cô, nghiêm túc nghe giảng, chăm chỉ làm bài, thành tích các môn đều bắt đầu đi lên. Thân là giáo viên, ông chính là vui vẻ yên tâm.

Sau khi tiếng chuông hết tiết vang lên, giáo viên hóa không dạy quá giờ, thu lại bài thi rồi nói "tan học", sau đó liền rời đi.

Sau khi giáo viên hóa đi khỏi, trong lớp các bạn học nắm chặt thẻ com trong tay, xông ra ngoài lớp như ong vỡ tổ. Mục tiêu của mọi người đều rất rõ ràng, chạy thẳng đến nhà ăn. Nhà ăn gần đây đã đổi một đầu bếp mới, làm thịt kho tàu thấm sâu vào tim Tổng Kiều Kiều, cũng có thể nói là thấm sâu vào tim hầu hết đại bộ phận học sinh. Hiện tại các học đệ học muội đều rất đáng sợ, nhất định không để lại cho các học trưởng học tỷ bọn họ một chút đường sống nào.

"Kiều Kiều, trưa nay có món ăn mặn thịt kho tàu mà cậu thích nhất đấy, tốc độ bọn mình nhanh một chút, bọn mình mà chậm thì chỉ có thể húp nước canh thôi."

Tổng Kiều Kiều vô thức nuốt nuốt nước bọt, từ trên bàn ghế đứng lên, vừa mới đứng lên đã bị Từ Cẩm kéo cổ tay, thoáng chốc xông ra khỏi lớp học.

Kỷ Vĩ nhìn hai người kia bốc hơi không thấy bóng dáng, cậu ta chạy đến bên cạnh Lục Kinh Tả, khoác vai cậu ấy, lắc đầu bất lực nói: "Hai đứa kia chạy cứ như gió lốc, vèo một cái đã biến mất."

Vừa bước vào nhà ăn, hai người liền ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt, Từ Cẩm vội vàng đứng xếp hàng.

Hai người tìm được chỗ ngồi xuống, qua một hồi, đám Lục Kinh Tả mang khay com hướng về phía bọn cô đi tới. Bọn họ không lấy thịt kho tàu, chẳng qua bọn họ đối với việc ăn uống không có quá nhiều yêu thích, bởi vì đối với bọn họ mà nói đều như nhau cả.

Tổng Kiều Kiều còn lấy một phần cà rốt xào nấm bào ngư, nhưng mà cô chỉ ăn nấm bào ngư, vì vậy mang toàn bộ cà rốt trong khay com bỏ ra ngoài. Mà vào lúc cô đang lừa cà rốt, Lục Kinh Tả gấp lấy nấm bào ngư trong khay com của mình qua khay com của cô. Thấy vậy, Từ Cẩm và Kỷ Vĩ mặt không biến sắc, rốt cuộc họ đã tập mãi thành quen.

Sau khi ăn com xong, Từ Cẩm định kéo Tổng Kiều Kiều ra sân thể dục, đang lúc kéo cánh tay cô đi, Từ Cẩm đột nhiên đổi hướng, nói: "Bọn mình ghé căn tin đi."

"Không phải vừa mới ăn com sao? Cậu ăn không no hả?"

Từ Cẩm lắc đầu, ra hiệu bằng ánh mắt với cô.

Tổng Kiều Kiều: "???"

Từ Cẩm mím môi bất lực, sau đó nhỏ giọng nói với cô: "Đường Kỳ, đang trong đó."

Đường Kỳ?

Tổng Kiều Kiều lập tức đi qua, quả nhiên trong đám đông nhìn thấy một hình bóng quen thuộc, Đường Kỳ đang nói chuyện với Triệu Thanh Nghiên, lúc cười lên lộ ra hàm răng trắng ngời, là thiếu niên tươi sáng điển hình, thảo nào Từ Cám lại thích cậu ta.

Từ Cám vội kéo Tổng Kiều Kiều đi về hướng căn tin, hai người cũng không đến gần. Trong căn tin một thiếu niên cao gầy lại đi ra, là Sở Nhập Ngô.

Đường Kỳ thấy cậu ấy tới liền đi qua, đưa tay khoác cổ cậu ấy, bộ dạng anh em tốt: "Mua cái gì vậy? Có phần cho bọn tớ không?"

Sở Nhập Ngô ghét bỏ, lấy khuỷu tay thụi cậu ta một phát, nhưng vẫn đưa cho cậu ta một lọ sữa chua, một lọ khác đưa cho Triệu Thanh Nghiên, Triệu Thanh Nghiên từ chối: "Tớ không uống."

"Sở ca, cậu ấy không uống thì đưa cho em, em uống." Đường Kỳ cười hi hi nói.

Sở Nhập Ngô liếc nhìn cậu ta, không cho, ba người một mạch trở về. Đúng lúc đưa mắt lên liền nhìn thấy hai người đứng cách đó không xa, Đường Kỳ vẫy tay với bọn họ.

Từ Cám kéo Tổng Kiều Kiều qua: "Trùng hợp thế, ăn cơm rồi sao?"

"Ăn rồi, thịt kho tàu hôm nay cũng không tệ, các cậu ăn chưa?"

"Ăn... ăn xong rồi, các cậu mua đồ à?"

Sở Nhập Ngô đưa mắt nhìn Từ Cám, sau đó mang hai lọ sữa chua trong tay đưa cho cô, rồi nói với hai người kia: "Đi thôi."

Đường Kỳ ngần ngại một chút, nhìn hình bóng của Sở Nhập Ngô và Triệu Thanh Nghiên, sợ Tổng Kiều Kiều khó xử nên lấy sữa chua của mình đưa cho cô, đuổi theo: "Hai cậu đợi tớ với."

Mặt khác bên kia Kỳ Vị trùng to mắt nhìn, lấy tay đập đập Lục Kinh Tà: "Này, thằng nhóc bên lớp số hai kia sao lại đưa sữa chua cho Kiều Kiều?"

Lục Kinh Tà không nói gì, bờ môi mòng hơi mím chặt, đôi mắt đen nhánh sâu xa, mờ mịt khó hiểu.

Kỳ Vị vẫn còn đang bên đây lải nhải: "Thằng nhóc kia làm gì vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 14

Lúc này không hiểu sao bị nhét ba lọ sữa chua, hai người bạn nhìn tôi, tôi nhìn bạn, có chút mơ hồ.

Tổng Kiều Kiều lấy sữa chua Đường Kỳ đưa mang cho Từ Cám: "Tớ không uống, cho cậu."

Từ Cám nhìn qua, lắc lắc hai lọ trên tay mình, xé ống hút ra cắm vào, vừa quay về vừa nói: "Cậu uống đi, chỗ tớ vẫn còn hai lọ đây."

Tổng Kiều Kiều cầm sữa chua, cái này không phải hăng cô thích uống...

Từ Cám hút một ngụm sữa chua, đột nhiên "oh" một tiếng: "Lục Kinh Tà?"

Tổng Kiều Kiều ngẩng đầu nhìn qua, quả nhiên nhìn thấy Lục Kinh Tà đi về phía bọn cô.

"Cậu đến mua đồ sao?" Sau khi lại gần, Tổng Kiều Kiều hỏi cậu.

Lục Kinh Tà không nói gì, tầm mắt nhàn nhạt rơi trên lọ sữa chua trong tay cô, Tổng Kiều Kiều chớp mắt, hỏi: "Cậu muốn uống à?"

"Uhm" Thanh âm trầm lắng.

"Hả?" Chuyện này trái lại làm Tổng Kiều Kiều bị sốc, cô chính là hỏi bằng quơ thôi, cũng thật không nghĩ là cậu sẽ lấy.

Lục Kinh Tà xòe tay ra về phía cô, Tổng Kiều Kiều nhìn đôi bàn tay trắng ngần duỗi ra trước mặt mình, sau đó mang sữa chua trong tay đưa cho cậu, nhỏ giọng mà lẩm bẩm trong miệng: "Không phải ghét uống sữa chua sao?"

"Bên ngoài đang mưa, quay về lớp sớm một chút, tớ sẽ giải đề với cậu."

"Uhm."

Tổng Kiểu Kiểu dắt Từ Cám quay lại lớp, lúc về Từ Cám còn nói: "Cậu cho cậu ấy sao không cho tớ hả?"

"Không phải cậu không cần sao?"

"Nhưng đó là tớ muốn để cậu uống mà, cũng là của Đường Kỳ cho." Dáng vẻ Từ Cám vô cùng đau đớn.

"Thế phải làm sao? Vậy tớ lại đi đòi về cho cậu?"

"Aiz, được rồi được rồi."

Đường Kỳ vừa trở về lớp học, mới lấy di động ra định bụng chơi game, một bạn cùng lớp liền hét to ngay cửa: "Đường Kỳ, có người tìm!"

"Tới đây tới đây." Đường Kỳ lấy di động để trên mặt bàn rồi chạy ra ngoài, cậu ta kinh ngạc khi thấy Lục Kinh Tả đứng ngay cửa: "Bạn học Lục, không phải cậu đang tìm tớ đây chứ?"

Lục Kinh Tả nhìn Đường Kỳ, ánh mắt lạnh lùng, thuận tiện mang sữa chua trong tay ném vào cậu ta: "Tự mình uống."

Đường Kỳ nhìn dáng người cao gầy mảnh khảnh của cậu ấy, rồi lại cúi đầu nhìn sữa chua trong tay mình, đầu óc có chút mơ hồ: "Là sao?"

Sau khi trở về chỗ ngồi, Sở Nhập Ngộ liếc nhìn sữa chua trong tay cậu ta, thuận miệng hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Bản thân Đường Kỳ cũng không thể hiểu: "Không biết nữa, cậu ấy cho tớ. Thôi kệ đi, chơi game chơi game."

Mà Triệu Thanh Nghiên bên cạnh liếc nhìn sữa chua bị Đường Kỳ để trên bàn, khóe miệng lộ ra ý cười như có như không.

Tổng Kiểu Kiểu đang ngồi trên ghế của mình đấu tranh làm 《Ba Năm》, đột nhiên một lọ sữa chua từ nhãn hiệu cô thường uống đặt ngay trên góc bàn mình. Cô vô thức ngẩng đầu lên nhìn, đập vào mắt chính là khuôn mặt đẹp trai của Lục Kinh Tả, cậu kéo chiếc ghế bên cạnh ra ngồi xuống, cô còn chưa nói lời nào đã nghe cậu cất giọng lạnh nhạt: "Mới uống của cậu một lọ, lọ này là đền cho cậu."

Tổng Kiểu Kiểu cầm sữa chua qua cầm ống hút vào, vừa uống vừa hỏi: "Uống một lọ đền một lọ, có ý gì sao?"

Lục Kinh Tả nghiêng đầu nhìn chỗ khác: "Uhm, có ý."

Tổng Kiểu Kiểu: "..."

"Trước tiên đừng làm 《Ba Năm》, mang bài thi hóa học buổi sáng ra đây, bàn về hóa học."

"Uhm."

Từ Cám nằm gục trên bàn ngủ mê man, lúc vừa mở mắt đã nhìn thấy hai người đối diện, một người giảng một người nghe, hình ảnh không quá hài hòa, giây sau, cô ngáp một cái rồi xoay đầu tiếp tục ngủ.

Sau tiết cuối buổi chiều, Trần Thực không đến họp lớp, là lớp trưởng\* Quyền Gia Lệ thay mặt phát động.

*(\* Máy chương đầu tác giả viết Quyền Gia Lệ là lớp phó học tập còn Lục Kinh Tả là lớp trưởng, nhưng sau lại viết Quyền Gia Lệ là lớp trưởng luôn nên mình để nguyên theo ý tác giả.)*

"Các bạn học, thứ sáu tuần sau trường chúng ta sẽ tổ chức đại hội thể thao mùa thu, có một số hạng mục đăng ký, mọi người hãy tích cực ghi danh tham gia một chút."

"Có gì vậy, lớp trưởng?"

"Môn đẩy tạ, nhảy xa, tiếp sức năm mươi mét, lên rỗ một phút, nhảy dây một phút, thi đấu điền kinh một trăm mét, bốn trăm mét,... Tớ sẽ phát tờ đơn bên dưới cho các bạn, các bạn tham gia hạng mục nào thì đánh dấu vào mặt sau, các bạn hãy tích cực ghi danh tham gia."

Sau khi Quyền Gia Lệ mang tờ đơn phát xuống, tiếp tục nói: "Còn có một chuyện, đại hội thể thao kỳ này chúng ta tổ chức cùng với năm hai cao trung, cho nên còn có biểu diễn khai mạc."

"Biểu diễn? Biểu diễn cái gì?"

"Là nhảy múa."

"Cả lớp đều phải tham gia sao?"

"Đúng vậy, từng người một."

Quách béo mập lập tức gào thét nói: "Lớp trưởng, cậu muốn bọn tớ nhảy cao nhảy xa bọn tớ còn làm được, còn chuyện nhảy múa là của con gái, nếu mà cậu bảo bọn con trai chúng tớ làm thì chỉ bằng tới giết tớ đi."

"Cái gì, trai thẳng là như vậy sao? Con trai như nào mà không thể nhảy múa?" Nữ sinh phản pháo.

"Đúng đó, thế nào mà không nhảy được?"

Quách béo mập thấy trêu chọc nhiều bạn nữ tức giận, vội giải thích: "Không phải không phải, ý tớ nói nhảy múa thì phải xem những nàng tiên nhỏ lớp chúng ta nhảy thì xem mới được. Các cậu nhìn đáng người Béo ca tớ đây, nhảy lên không phải muốn mạng người sao?"

Quách béo mập khéo léo tăng bốc, ngay lập tức sự nóng nảy của các bạn nữ được thuyết phục mà lắng xuống, muốn có đường sống không nên quá mạnh bạo.

Nhảy múa thì trái lại Tống Kiều Kiều không lo lắng, bởi vì từ khi cô tám tuổi Vương Tuệ Lâm đã bắt đầu kiên trì đưa cô đi học múa dân tộc, học liên tục đến năm hai cao trung phân ban xã hội và tự nhiên\* thì mang toàn bộ thời gian dùng cho việc học, lúc này mới nghỉ. Nhưng bao nhiêu năm như vậy vũ đạo căn bản vẫn phải có, cô sắp lại bên cạnh Lục Kinh Tà, nhỏ giọng nói: "Phải nhảy múa kìa, cậu không biết nhảy phải làm sao đây?"

*(\* Tại Trung Quốc, phân ban xã hội và tự nhiên thường tiến hành vào năm nhất đến năm hai cao trung, học sinh sẽ dựa vào sở thích cá nhân mà chọn ban xã hội hoặc ban tự nhiên, sau đó nhà trường sẽ thu xếp để học sinh bắt đầu tham gia lớp học. Bên ban xã hội sẽ học các môn: Chính trị, lịch sử, địa lý. Bên ban tự nhiên sẽ học các môn: Vật lý, hóa học, sinh học. Ngoài ra, dù chọn ban nào thì học sinh vẫn phải học ba môn bắt buộc là văn, toán, ngoại ngữ.)*

Vào lúc Quyền Gia Lệ nói đến nhảy múa, lòng mày Lục Kinh Tà cũng hơi nhăn lại, cậu nhìn cô khó xử, bộ dạng lại có chút đáng thương, Tống Kiều Kiều lập tức bị đáng về này của cậu đâm phải, liền nói: "Được rồi được rồi, yên tâm đi, đừng lo lắng, tớ sẽ chỉ cậu."

"Chỉ mà không biết thì phải làm sao?"

"Tớ sẽ chỉ cậu từ từ, chỉ đến khi biết thì thôi, được không?"

Bờ môi Lục Kinh Tà mấp máy hai cái, sau đó hạ thấp giọng "uhm" một tiếng.

Tống Kiều Kiều cảm thấy đáng về lúc này của cậu vô cùng dễ thương, không nhịn được mà nhìn cậu chăm chăm một hồi lâu.

Lục Kinh Tà bị cô nhìn mãi như thế, vành tai mơ hồ nóng lên, cậu liếc nhìn qua: "Sao cậu lại nhìn tớ như vậy?"

"Tớ phát hiện..." Tống Kiều có ý ngừng lại hai giây. "Lúc này cậu vô cùng dễ thương."

Lục Kinh Tà: "..."

Lục Kinh Tà dùng ngón tay chọt cánh tay cô một chút: "Điện đơn của cậu đi."

"Điện điện điện, nhưng mà đại hội thể thao cậu báo hạng mục nào vậy?"

"Lên rõ một phút."

"Xuất sắc thế?"

"Cậu cảm thấy tớ lên rõ rất xuất sắc sao?"

Tống Kiều Kiều dùng hai tay nắm thành quả đấm đặt trước mặt: "Xuất sắc, siêu cấp."

Lục Kinh Tà nhìn theo, lòng bàn tay hơi ngứa, kích động định đưa tay khê xoa đầu cô. Nhưng lúc này phía trước trăm mét đang dõi theo, cậu nên nhẫn nhịn, cậu ho nhẹ một chút, hỏi cô: "Còn cậu? Báo cái gì?"

Tống Kiều Kiều dừng ở thi đấu điền kinh bốn trăm mét cho nữ, sau đó đánh một dấu móc rồi cầm đến trước mặt cậu lắc lắc.

"Bốn trăm mét?"

"Uhm, tớ cũng rất lợi hại."

Lục Kinh Tà liếc nhìn, sau đó cầm tờ đơn của cô qua, trực tiếp vạch bỏ bốn trăm mét, Tống Kiều Kiều mở to mắt: "Làm gì mà sửa của tớ?"

"Bốn trăm mét quá dài, chạy một trăm mét là được rồi." Sau đó cậu đánh dấu ở một trăm mét.

"Tớ có thể chạy bốn trăm mét."

"Chạy xong bốn trăm mét cậu sẽ rất khó chịu, chân đùi mềm nhũn ra, toàn thân vô lực, tim đập nhanh, cổ họng ngai ngái,..."

"OKOKOK, tớ chạy một trăm mét, chạy một trăm mét còn không được sao?" Cô vội thỏa hiệp, mang tờ đơn từ trong tay cậu giặt lại, vừa điền tên mình vừa lẩm bẩm: "Lục Kinh Tà, vừa rồi cậu thành công đẩy lùi một người muốn vì lớp mà hiến dâng tấm lòng, cậu biết không?"

Lục Kinh Tà liếc nhìn cô: "Không thiếu người như cậu."

Tổng Kiều Kiều: "..."

Vào lúc các bạn học điền đơn, Quyền Gia Lệ nói tiếp: "Vừa nãy nói chuyện nhảy múa trong lễ khai mạc, lớp chúng ta ba mươi người, mỗi người đều phải tham gia, không có ngoại lệ. Cụ thể nhảy cái gì, ngày mai chủ nhiệm lớp sẽ xác định lại, sau khi xác định lại, hai buổi sáng cuối tuần phải tới trường luyện múa, và mỗi buổi chiều từ thứ hai đến thứ năm sau khi kết thúc tiết cuối cùng cũng đều như vậy. Thời gian cho chúng ta không nhiều, vẫn hy vọng mọi người có thể phối hợp tận tình. Không nói sẽ làm được tốt nhất, nhưng cũng không nên tệ nhất, được chứ?"

Quyền Gia Lệ thành tích học tập tốt, trưởng thành rất xinh đẹp, tính cách lại dịu dàng, cho nên các bạn cùng lớp đều tin nhiệm cô, thấy cô đã nói như vậy, tự nhiên cũng liền đồng ý, tóm lại mọi người đã an định rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Thor Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 15

Bây giờ rười sáng thứ bảy, sương sớm mù mịt, Tổng Kiều Kiều ngồi sau xe đạp của Lục Kinh Tà vừa lay chân vừa nhìn mấy tia nắng ảm áp xuyên qua kẽ lá, vung vẩy khắp đường những sắc màu sặc sỡ.

Lúc gần tới cổng trường, Tổng Kiều Kiều nghe thấy âm thanh quen thuộc từ phía sau truyền đến: "Kiều Kiều!"

Tổng Kiều Kiều quay đầu lại thì nhìn thấy Từ Cám đứng cách đó không xa, cô vội đưa tay vỗ nhẹ lưng Lục Kinh Tà, cất giọng nói: "Dừng xe."

Lục Kinh Tà nghe vậy bèn thắng lại, một chân chạm đất, ổn định thân xe, Tổng Kiều Kiều thuận tiện nhảy xuống, đợi Từ Cám chạy về phía mình. Sau khi chạy lại gần, Từ Cám đưa tay ôm vai cô, chào hỏi với hai người họ: "Chào buổi sáng."

"Chào buổi sáng."

Lục Kinh Tà đẩy xe đạp, Tổng Kiều Kiều và Từ Cám đi theo bên cạnh, ba người đi một mạch về phía sân trường.

Từ Cám than thở với Tổng Kiều Kiều: "Cậu có biết lễ khai mạc bọn mình nhảy cái gì không?"

"Tớ cũng không biết, cậu biết hả?"

"Nghe nói là nhảy kết hợp, nhưng tớ chỉ biết một bài."

"Bài nào?"

Nét mặt Từ Cám sinh vô khả luyện\*: "Vận may đến rồi."

Tổng Kiều Kiều: "..."

(\* Sinh vô khả luyện (生无可恋): Là ngôn ngữ mạng phổ biến tại Trung Quốc, ý chỉ tiếp tục sống đã không còn ý nghĩa gì nữa, bất luận có lưu luyến hay bịn rịn người hoặc việc nào đó, sinh mệnh cũng đã không còn quan trọng.)

Khoảng tám giờ rưỡi, các bạn cùng lớp đều đến tằm tằm như nhau. Qua hơn nửa phút, chủ nhiệm lớp Trần Thực lúc này mới tới, các học sinh sau khi nhìn thấy bà đều tự giác từng người ngậm chặt miệng ngồi xuống ngay ngắn.

Trần Thực đi lên bục giảng: "Vũ đạo cho lễ khai mạc của chúng ta đã định xong rồi, trước tiên chúng ta nhìn video bên dưới một chút."

Sau khi Trần Thực mở máy chiếu ra, trong nháy mắt một giai điệu quen thuộc vang lên trong lớp. Các bạn học đều không hiểu gì, kinh ngạc há to miệng, bởi vì giai điệu này bọn họ thường nghe các máy phát ở quảng trường phát cho các bác gái múa, chính là bài hát phổ biến toàn quốc 《Vận May Đến Rồi》!

Từ Cám quăng cho Tổng Kiều Kiều một biểu cảm kiểu như "cậu xem đi".

Trần Thực thấy đáng về đám học trò của mình bị dọa sợ, không nhìn được bật cười: "Nhìn xem các em đều bị dọa thành cái dạng gì rồi, vũ đạo của chúng ta là cải biên lại, xem tiếp các em sẽ rõ."

Cải biên?

Các bạn học thu hồi ánh mắt kinh ngạc, sau đó nhìn vào máy chiếu không chớp mắt. Quả nhiên phía trước chiếu một phiên bản không giống bọn họ từng xem qua, nhưng lúc này phần lớn các nam sinh đều há hốc mồm, bởi vì máy chiếu lúc này chiếu một phiên bản sinh động hơn nhiều, rất nhiều động tác xem ra vô cùng khó, lại còn nhắc mông vụng hông... Cả đám bọn họ căn bản chính là không làm được mấy động tác đó.

Sau khi xem hết video kia, ánh mắt mấy bạn nữ nhìn sang mấy bạn nam đều thay đổi, phần lớn đều là trêu ghẹo. Tống Kiều Kiều nghiêng đầu qua nhìn Lục Kinh Tả, quả nhiên thấy cảm xúc trên mặt cậu hơi mất tự nhiên, cô tức khắc không nhìn được mà bật cười.

Lục Kinh Tả nhìn qua cô, lại là ánh mắt như vậy, Tống Kiều Kiều ngay lập tức chịu không được: "Không sao, tớ chỉ, tớ chỉ cậu."

"Vẫn còn một bài, mọi người cũng xem một chút."

Bài hát tiếp theo là một bài thần khúc\*, giai điệu cảm giác rất có tiết tấu, vô cùng mạnh mẽ, động tác xem ra cũng không hề khó như vậy. Động tác trên máy chiếu lần này rất đồng đều, bởi vì khi nhảy lên vô cùng đẹp trai, các bạn nam ngay lập tức gào rú: "Chủ nhiệm, nếu không thì đám con trai bọn em sẽ nhảy bài này, mấy bạn nữ thì nhảy 《Vận May Đến Rồi》. Được không?"

Trần Thục khẽ cười: "Căn bản bài này chính là cho bọn con trai các em nhảy, nhưng mà bài kia các em cũng phải nhảy."

"Vậy là bọn em phải nhảy hai bài sao?"

"Uhm đúng."

Các nam sinh rên rỉ.

(\* Thần khúc thường chỉ một số ca khúc có lời dễ nhớ, lời cuốn người nghe, giai điệu dễ lan truyền, tiết tấu tươi sáng đơn giản, bài hát có thể khiến người nghe nảy sinh hiện tượng giống như bị "tây nảo", có khi cũng chỉ một số phong cách kỳ dị, ngôn ngữ lạ lùng. Đa phần thần khúc đều thành công nhất thời, không có giá trị lưu truyền. Chẳng hạn như 《Thập Thòm》, 《Phong Cách Dân Tộc Rực Rỡ Nhất》, 《Gangnam Style》,...)

Trần Thục biết trên lớp Tống Kiều Kiều, Phương Viên và Đường Khả đều có năng khiếu vũ đạo, vậy nên Trần Thục cho ba người bọn họ học trước, sau khi học xong sẽ đi chỉ lại cho những bạn học khác. Vì để tiết kiệm thời gian, ba người bọn họ quyết định tách ra chỉ, một người chịu trách nhiệm chỉ cho đội nữ, còn hai người kia phân nhau chỉ mỗi bên mười bạn nam.

Tính cách Phương Viên tương đối hướng nội, cô ấy tỏ vẻ không muốn chỉ nam sinh. Tống Kiều Kiều và Đường Khả nhìn nhau, vậy nên nam sinh sẽ do hai người bọn họ chỉ.

Vì vấn đề thời gian, Tống Kiều Kiều và Đường Khả đều chỉ trước một phần ba video. Hôm nay chỉ một phần ba cũng còn ít, trước khi vào tập luyện còn phải đưa hai mươi nam sinh chia làm hai đội.

Đường Khả tùy ý nói: "Tớ và Kiều Kiều một người sẽ chỉ cho mười bạn, các cậu tự mình xem sẽ theo đội nào."

Lục Kinh Tả không cần chọn lựa mà theo đội của Tống Kiều Kiều, ngay khi Kỷ Vĩ đang định đi qua, bị Đường Khả gọi lại: "Kỷ Vĩ, cậu cùng đội với tớ."

Kỷ Vĩ nhìn Đường Khả: "Tại sao?"

"Không có tại sao? Bảo cậu qua thì cậu cứ qua."

Kỷ Vĩ: "..."

Triệu Tư Kỳ thấy Quyền Gia Lệ không động dậy, vô thức liếc nhìn cô ấy, phát hiện cô ấy đang nhìn về phía đội nam sinh, sau đó chạm nhẹ cánh tay cô: "Gia Lệ, đừng dờ ra nữa."

Quyền Gia Lệ bị chạm như vậy liền khôi phục tinh thần, cô thu hồi tầm mắt từ trên người Lục Kinh Tả lại, giọng dịu dàng: "Uhm, được."

"Cố gắng tập luyện."

"Uhm"

\*\*\*

Đầu tiên Tống Kiều Kiều chỉ bài thần khúc. Động tác vũ đạo của bài này không khó, chủ yếu chính là phải đồng đều, chỉ cần làm đồng đều, hiệu ứng thị giác sẽ rất đẹp, còn làm không tốt thì chính là quần ma loạn vũ\*.

(\* Quần ma loạn vũ (群魔乱舞): Là thành ngữ Trung Quốc, ý chỉ nhóm ma quỷ nhảy nhót loạn xạ.)

Vào lúc Tống Kiều Kiều đang dẫn dắt đội bên này tập luyện, đột nhiên nghe thấy đội Đường Khả bên cạnh hét về phía cô: "Này, Tống Kiều Kiều, nếu không thì chúng ta đến đây so bì thi đấu đi?"

Tổng Kiều Kiều có chút mù mờ: "Thi đấu cái gì?"

"Đến lúc đó hai đội chúng ta không phải gộp lại là một sao? Chúng ta so một lượt xem đội nam nào nhảy tốt, nhảy đều hơn, thế nào? Có dám không?"

Khao khát ganh đua giữa các chàng trai đều không thể hiểu được, Tổng Kiều Kiều thậm chí còn chưa nói gì, hai đội nam đã bắt đầu vùng lên cãi cọ: "So thì so, bố mày sợ bọn bay à?"

"So đấy, đội nào thua thì về rửa lên mặt."

"Bây giờ nói cho đã, đừng đến lúc thua lại trơ tráo chơi xấu thì coi chừng."

"Cậu nói ai chơi xấu? Bố mày có chơi cái gì cũng sẽ không chơi xấu nhé!"

"Được, căn cứ vào những lời này của cậu, so!"

"..."

Tổng Kiều Kiều tình hình hoàn toàn ở bên ngoài: "..."

"Kiểu Kiều, cậu là đội trưởng, cậu đến nói một lời, so hay không so?" Đường Khả nháy mắt với cô.

"Đội trưởng, so, so cùng bọn họ."

"Kiểu Kiều, cậu yên tâm, so đi, bọn tớ nhất định sẽ không để cậu thua!"

"Đúng! So!"

Tổng Kiều Kiều nhìn mấy chàng trai lúc đầu còn ừ ừ, bây giờ lại đáng về ý chí chiến đấu sục sôi. Trong nháy mắt liền hiểu ý Đường Khả, khoe miệng cô lộ ra ý cười: "Được! So thì so! Đường Khả cậu thua cũng đừng có khóc nhè!"

"Hừ! Để xem ai khóc nhè!"

Sau đó hai đội không hiểu gì mà cứ thế bắt đầu thi đấu. Bởi vì việc thi đấu này mà động lực tích cực của các nam sinh được dâng lên, lúc tập luyện đặc biệt chăm chỉ. Hơn nữa, mấy ngày nay hai đội nam gặp nhau liên cầu xé, cảnh tượng đó cứ như học sinh tiểu học ấu đã nhau vậy. Đối với chuyện này Tổng Kiều Kiều và Đường Khả chỉ lặng lẽ mỉm cười, tùy ý bọn họ đi.

Vào thứ ba, vũ đạo của ba đội đều đã tập luyện gần như nhau. Vì vậy Trần Thục tiến hành họp lại để tổ chức tập luyện lần thứ nhất cho bọn họ. Trận thi đấu kia Trần Thục cũng có nghe nói, cho nên trước khi chính thức họp lại tập luyện rất có hứng thú làm trọng tài, bảo hai đội nam vào hàng để thi đấu. Hai đội nam tinh thần tăng vọt, không ai nhường ai.

Hai đội nam bọn họ đều đứng đúng vị trí của bản thân. Tổng Kiều Kiều và Đường Khả với tư cách là đội trưởng thì đứng tại vị trí center ở đội mình.

Sau khi âm nhạc vang lên, hai đội chính thức bắt đầu thi đấu. Khiến người khác ngạc nhiên chính là, hai đội trước đây chưa từng họp lại luyện tập qua, nhưng sau khi bắt đầu, mọi người di chuyển vị trí nhịp nhàng lại đồng đều rất đúng chỗ. Các động tác lúc trước thống nhất chín chu, gọn gàng linh hoạt. Lúc sau 《Vận May Đến Rồi》 lại đặc biệt hài hòa, một nhóm nam sinh nhảy lên ấy vậy mà vô cùng có cảm xúc. Tóm lại là trong sự đẹp trai lại lộ ra một chút gọi cảm không nói thành lời.

Mãi đến khi âm nhạc chấm dứt, mấy nữ sinh đội Phương Viện đều không kịp phản ứng, Trần Thục cũng không nghĩ rằng bọn họ sẽ nhảy tốt như vậy, cũng ngờ ngẩn vài giây mới phản ứng lại, bà vỗ tay: "Luyện tập thật tốt, rất tốt!"

Tổng Kiều Kiều và Đường Khả nhìn nhau, trong mắt hai người đều mang theo chút tự hào, nhưng hai đội nam sinh thì không quan tâm.

"Chủ nhiệm, chúng em vẫn còn đang thi đấu mà?"

"Đúng vậy, chủ nhiệm, cô phải nói hai đội chúng em đội nào nhảy tốt hơn."

"Đúng đó, chủ nhiệm, cô nói nhanh lên!"

Trần Thục: "..."

"Chuyện này..."

Có đôi khi ham muốn hơn thua giữa con trai so với con gái còn đáng sợ hơn rất nhiều.

Nếu để Trần Thục nói, bà cảm thấy hai đội đều nhảy rất tốt, bà thật sự chọn không được. Vậy nên bà rất tự nhiên mang cái nôi này ném cho tám bạn nữ khác trong lớp, bảo mấy bạn nữ tiến hành bỏ phiếu, bọn họ cũng phải nhức đầu. Nhưng mà rất nhanh vẫn chọn ra được, đội Tổng Kiều Kiều thua chênh một phiếu so với đội Đường Khả.

Tổng Kiều Kiều ngược lại cảm thấy không có việc gì, nhưng đám con trai đội cô nhanh chóng nổi khùng, bởi vì bọn họ cảm thấy mình nhảy phải tốt hơn so với đội Đường Khả. Nhưng đội Đường Khả lại không cho là như vậy, cho nên nam sinh hai đội lại xông lên cầu xé kiểu học sinh tiểu học.

Sau khi kết thúc tập luyện tổng thể, cuối cùng đám con trai đội Tổng Kiều Kiều vẫn chịu thua cuộc, cho mấy người đội Đường Khả về rửa lên mặt.

Đường Khả đối xử với Tổng Kiều Kiều thật tốt, vẽ cho cô ấy hình con rùa vẫn dễ thương, cậu chàng bên cạnh Lục Kinh Tả nói: "Đội trưởng khá tốt, bé rùa tương đối dễ thương, nếu không thì chúng ta cũng rất có lỗi với cô ấy."

Lục Kinh Tả nhìn qua, giọng điềm đạm: "Uhm, dễ thương."

Kỷ Vị cầm bút vẽ hướng về phía Lục Kinh Tả gọi: "Tả ca, lại đây, để em vẽ rùa cho anh nào!"

So với Tổng Kiều Kiều, mấy con rùa trên mặt các nam sinh khác trong đội cô quả thực khiến người khác không dám nhìn thẳng. Mấy nam sinh đội Tổng Kiều Kiều lại nổi điên, dứt khoát kéo nam sinh đội Đường Khả vẽ tán loạn một trận. Vào lúc này, thua hay thắng gì cũng đều đi gặp ma, muốn xấu thì cả bọn cùng xấu.

"Kiểu Kiều?" Bỗng nhiên bị Từ Cám gọi một tiếng, Tổng Kiều Kiều theo tiềm thức quay đầu lại, mà lúc này vừa quay đầu liền đón lấy camera từ di động của Từ Cám.

"Tách tách" một tiếng, diện mạo bé rùa vẽ trên mặt Tổng Kiều Kiều đã bị chụp lại. Tổng Kiều Kiều vội nhào qua: "Từ Cám, mau xóa cho tớ."

Từ Cám tránh né: "Không xóa, dễ thương lắm, lưu lại làm kỷ niệm."

Tổng Kiều Kiều tranh giành một hồi cũng không giật được di động của Từ Cám, dứt khoát buông bỏ, sinh vô khả luận: "Vậy cậu không được phép truyền ra ngoài, có nghe không?"

Từ Cám ngay lập tức gật đầu: "OKOK, không truyền."

Qua hồi lâu cô ấy đột nhiên lại nói: "Vừa rồi tớ có nhìn thấy Lục Kinh Tả, nhảy ngẫu lắm!"

Tổng Kiều Kiều giọng điệu tự hào: "Tất nhiên rồi, chính tớ khai thông tiểu táo cho cậu ấy mà, sao có thể nhảy tệ được?"

Từ Cám cười: "Cậu xem bọn con trai lớp mình kìa."

Tổng Kiều Kiều nghiêng đầu nhìn qua, hai mươi nam sinh âm âm vây một chỗ, bị cường bức mà vẽ rùa.

Từ Cám búi người: "Ai nói con gái mới là sinh vật đáng yêu chứ, con trai lớp chúng ta cũng là sinh vật đáng yêu."

Tổng Kiều Kiều nhìn thấy Lục Kinh Tả bị Kỷ Vị níu lại ép bức vẽ rùa, khóe miệng nhếch lên, gật đầu tỏ vẻ đồng thuận.

≡≡≡

Bữa giờ mở cần bắt buộc phải ngưng dùng máy tính và điện thoại nên không dịch truyện được, tới hôm nay mất ổn hơn xiu mới liều mạng dịch một chương. Đang trong thời gian đầu giữ mắt nên bao giờ mắt khỏe hơn nữa lại dịch tiếp chứ dịch liên tù ti như trước thì không được vì hại mắt lắm))

Bạn đang đọc truyện *Thor Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 16

Thời tiết của hội thể thao rất đẹp, có ánh mặt trời. Trường cao trung số 1 và số 2 cùng nhau thi đấu, mọi người từ hai nơi đều tập trung tại sân vận động thành phố S để cử hành. Học sinh hai trường đều mặc đồng phục, đồng phục của trường số 1 là xanh trắng đan xen, còn đồng phục của trường số 2 là quần áo thể thao màu tím, vậy nên chỉ cần liếc qua là thấy ngay học sinh hai trường.

Lễ khai mạc hai trường sẽ biểu diễn luân phiên. Năm nhất trường số 1 diễn xong thì đến năm hai trường số 2, lần lượt loại suy, khi năm hai của hai trường diễn gần xong thì năm ba sẽ lần đầu được ra sân khấu. Các học sinh lớp số 1 đã sớm thay xong quần áo, ngồi chờ trước, nam sinh mặc áo thun trắng phối với quần dài đen, còn nữ sinh thì mặc áo thun trắng phối với váy xếp ly đen, hai bên đều thống nhất sẽ mang giày thể thao trắng. Thần khí của cả đội đều vô cùng sung mãn.

Vào lúc chờ đợi, Tổng Kiều Kiều đứng trước Lục Kinh Tả, cô nghiêng đầu nhìn thấy trên khuôn mặt thanh tú của cậu mang theo chút căng thẳng, liền nhỏ giọng an ủi: "Chúng ta đều đã tập luyện nhiều lần như vậy rồi, thả lỏng đi, không sao đâu."



Lục Kinh Tà nhìn Tống Kiều Kiều, từ trước đến nay cậu đều chưa từng lo lắng như vậy, ngay cả kỳ thi vô cùng quan trọng cậu đều có thể ứng phó một cách bình thường, nhưng đối với chuyện nhảy múa này cậu đích thị là tay mơ.

Tống Kiều Kiều không nhịn được mím môi cười, thật sự rất khó để có thể nhìn thấy thần sắc này từ trên mặt Lục Kinh Tà. Cô nhướn mày với cậu, nói: “Đừng căng thẳng, cậu là do tớ tay cầm tay dẫn ra mà.”

Lục Kinh Tà liếc nhìn cô, thấy dáng vẻ cô lúc này, cảm giác lo lắng trong lòng không khỏi nhạt đi vài phần, cậu gật đầu “uhm” một tiếng.

Khi âm nhạc biểu diễn phía trước vang lên, Tống Kiều Kiều và Đường Khả mang đội nam yên vị đứng chỗ. Vốn là hai người phải lên diễn cùng đội nữ, nhưng lần trước sau khi Trần Thục thấy hai người bọn cô tập luyện liền thu xếp cho cả hai dẫn dắt các nam sinh cùng nhau sớm xuất hiện, hai người đứng ở hàng đầu tiên.

Tất cả mọi người đều đã tập luyện rất nhiều lần, cho nên vào lúc âm nhạc chính thức vang lên, mới phát hiện vốn dĩ mấy động tác kia đã sớm khảm sâu vào tâm trí. Ngay cả khi nào bộ vẫn còn chưa tính toán lại thì các động tác đồng đều cứ thế bung ra.

Khi 《Vận May Đến Rồi!》 tiếp nối vang lên, trên khán đài phát ra một trận thét chói tai kịch liệt. Trên khán đài một nữ sinh cao gầy, dung mạo xinh đẹp, mặc quần áo thể thao màu tím hỏi người bên cạnh: “Đây là học sinh năm ba lớp số 1 của trường cao trung số 1 sao?”

“Đúng vậy, cậu xem vị trí center bên trên chính là nam sinh kia kìa! Đẹp trai xuất sắc! Mắt tớ không thể rời khỏi!”

An Thâm đã sớm chú ý đến chàng thiếu niên ở vị trí center kia, khóe miệng cô mang theo ý cười: “Uhm, thật sự rất đẹp trai.”

Nghe nói vậy, Tào Nhuế ngược lại không kích động mà nhìn cô khác thường, lập tức trêu chọc nói: “Trời, có thể nghe như vậy từ miệng cậu quả thực không dễ dàng, trường số 2 của chúng ta muốn đẹp trai cũng có không ít, vậy mà chưa từng thấy cậu khen qua.”

An Thâm khẽ cười: “Nam sinh đó, hỏi thăm giúp tớ tên gọi là gì?”

“Cậu đùa hay thật vậy hả?”

“Cậu đoán xem” An Thâm nhếch đuôi mắt. “Chị em tốt, nhờ vả cậu rồi.”

“Được được được, khó khăn lắm mới thấy cậu khen một chàng trai, yên tâm đi, tớ nhất định giúp cậu nghe ngóng rõ ràng.”

Nhảy kết hợp của lớp số 1 kết thúc trong ánh nhìn kinh diễm của mọi người, sau khi tất cả cúi chào liền tiến về phía trước, tiết mục của các lớp tiếp theo vẫn tiếp nối như cũ.

Sau khi lễ khai mạc chấm dứt, cuộc thi đấu lúc này mới chính thức bắt đầu.

Qua một hồi lâu, Tống Kiều Kiều mới nghe thấy loa phát thanh bên khối năm ba vang lên: “Mời các bạn học nữ năm ba cao trung tham gia đấu một trăm mét vòng loại đến nơi thi đấu tiến hành điểm danh.”

Từ Cầm lập tức đưa tay kéo Tống Kiều Kiều: “Kiều Kiều, cậu cần phải đi điểm danh.”

“Được.”

Tống Kiều Kiều lấy áo khoác của mình và vật dụng cá nhân giao hết lại cho Lục Kinh Tà bên cạnh: “Cậu phải trông giữ cẩn thận giúp tớ đấy.”

Sau khi nói xong, hai người cùng nhau theo các bạn học khác đi điểm danh. Đội sau khi điểm danh xong, mọi người đi theo nhân viên kiểm tra đến vạch xuất phát đường chạy, Từ Cầm còn dặn đi dặn lại cô: “Kiều Kiều, chúng ta cố gắng hết sức là được, hiểu không?”

Tống Kiều Kiều ra hiệu OK với cô ấy: “Được, tớ hiểu rồi.”

Tống Kiều Kiều đứng trên đường chạy mà nhân viên kiểm tra đã sắp xếp ổn thỏa. Thực ra đường chạy của cô còn rất có lợi, bởi vì cô đứng vị trí đầu tiên vòng bên trong cùng, vào thời điểm xuất phát căng thẳng dâng trào, cô đã chuẩn bị xong tư thế để chạy, tất cả mọi người đều hồi hộp nhìn vào cây súng trong tay trọng tài.

Thậm chí có một nữ sinh bởi vì tập trung chú ý quá độ, đến nỗi sau khi trọng tài mới hô “chuẩn bị” thôi mà đã chạy đi, ngay lập tức làm trò hề âm ỉ, mọi người xung quanh đều cười như điên, nữ sinh kia mặt cũng đỏ bừng, trọng tài cũng nhìn không được mà bật cười, bảo nữ sinh nhanh chóng quay về đứng vị trí.

Cuối cùng “pằng --” một tiếng, tất cả tuyến thủ trên đường chạy đều ra sức phóng nhanh về phía trước, Tống Kiều Kiều cũng không ngoại lệ.

Thời điểm cố gắng chạy nước rút, Tống Kiều Kiều thấy mấy tuyến thủ đều bị mình bỏ lại phía sau, bên tai tràn ngập tiếng la hét, âm thanh cổ vũ không dứt bên tai, cô thậm chí cảm thấy đôi chân của bản thân nhanh như không còn là của mình nữa. Khi gần đến đích, cô nhận ra Lục Kinh Tà trong đám người kia, cô nhìn thấy khẩu hình miệng của cậu, cậu đang nói cổ lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tống Kiều Kiều bùng phát lực chạy một cách đáng kinh ngạc, cô lấy hết sức chạy về trước, dùng khoảng cách không quá nửa mét với tuyến thủ phía trước cô để vượt lên dẫn đầu. Cơ thể cảm nhận được sức lực để chạm đến vạch đích không còn đáng kể nữa, giữa đám đông

bùng nổ tiếng hoan hô nhiệt liệt.

“Kiểu Kiểu! Kiểu Kiểu!!!” Từ Cám chạy về phía cô reo hò, một tay ôm lấy cô: “Kiểu Kiểu! Cậu xin lắm! Hạng nhất!!!”

Sau khi hô hào xong, Từ Cám lúc này mới chú ý đến hai bên má của Tổng Kiểu Kiểu đỏ bừng còn đôi môi thì khô khốc, cô đột nhiên la to một tiếng: “Má ơi, tớ quên mua nước cho cậu rồi, cậu đợi tớ, bây giờ tớ đi mua liền.”

Từ Cám trong nháy mắt đã chạy đi, Tổng Kiểu Kiểu cũng không kịp gọi lại. Mà khi Từ Cám vừa chạy đi cô liền trông thấy Lục Kinh Tả đi về phía mình, cậu mang chai nước suối đã mở nắp đưa cho cô: “Uống chút nước đi.”

Cô họng Tổng Kiểu Kiểu căn bản sắp bốc khói rồi, sau khi nhận lấy nước thì ngẩng đầu điên cuồng rót xuống ừng ực, cô uống trọn hơn nửa chai nước suối, lúc này mới làm dịu đi không ít.

“Vừa mới chạy xong không thể nghỉ ngơi ngay được, đi quanh đường chạy một lát, chậm một chút.” Lục Kinh Tả nói.

Tổng Kiểu Kiểu gật đầu bất lực, cậu giúp cô đi một hồi quanh đường chạy.

“Mệt rồi?”

“Uhm, mệt muốn nổ tung.”

“Một trăm mét cậu đã mệt muốn nổ tung, không phải lúc đầu cậu còn muốn chạy bốn trăm mét sao?”

“May mà cậu sửa cho tớ thành một trăm mét, không là cậu chẳng nhìn thấy tớ nữa rồi.” Tổng Kiểu Kiểu nói đùa.

Lục Kinh Tả đưa tay gõ đầu cô: “Không được nói bậy.”

“Tớ nói giỡn thôi mà.”

“Nói giỡn cũng không được.”

Tổng Kiểu Kiểu mỉm cười: “Cậu cũng nghiêm túc quá rồi, cùng lắm thì lần sau tớ không nói nữa, được rồi chứ?”

Lục Kinh Tả gật đầu hài lòng.

Bên kia Từ Cám mua nước xong đang chuẩn bị chạy về, giữa đường đúng lúc gặp được Sở Nhập Ngô, Sở Nhập Ngô mất thấy tay cầm chặt nước suối thì đoạt lấy.

“Ồ hay ...” Từ Cám định cướp lại.

“Không phải là một chai nước thôi sao? Có cần hẹp hòi như vậy không?”

“Đây là tớ mua cho Kiểu Kiểu, cậu ấy vừa mới chạy một trăm mét!”

“Một trăm mét nữa xong lâu như vậy, chờ cậu đưa qua chắc người ta đã chết khát rồi.”

“Vậy cũng kệ người ta, trả tớ! Không được uống!”

Sở Nhập Ngô tránh cô, mở nắp chai: “Không cần phải đưa, cậu ấy đã có người đưa rồi.”

“Sao cơ?”

Sở Nhập Ngô ngẩng đầu rót một ngụm, nói: “Lúc nãy tớ từ bên kia qua đây, Lục Kinh Tả và cậu ấy ở cùng một chỗ.”

Từ Cám nhìn cậu ấy ngơ ực: “Cậu không có phỉnh tớ đấy chứ?”

“Tớ mang chuyện này ra phỉnh cậu làm gì?”

Khi Tổng Kiểu Kiểu giúp Từ Cám nhảy xa, cô nghe được tiếng phát thanh: “Các bạn nam năm ba cao trung bên nhóm lên rõ một phút.” Lục Kinh Tả tham gia đứng nhóm lên rõ một phút, cô vô thức nhìn sang hướng đó.

Từ Cám cũng nghe tiếng phát thanh, cô nhìn Tổng Kiểu Kiểu, quả nhiên thấy Tổng Kiểu Kiểu đang nhìn ngó xung quanh, vậy nên cô nói với cô ấy: “Cậu cứ qua trước xem bọn họ lên rõ một phút đi, đợi sau khi xong tớ đi tìm cậu.”

Trong mắt Tổng Kiểu Kiểu thoáng qua chút lưỡng lự, nhưng cô vẫn lắc đầu: “Tớ chờ với cậu.”

“Nhưng mà ...”

“Mọi người đã chọn kế tiếp chuẩn bị sẵn sàng.” Giọng thư ký viên vang lên.

Từ Cẩm vô thức nhìn qua, phía trước cô chỉ còn lại ba vị tuyển thủ: “Tớ rất nhanh là xong rồi.”

Tổng Kiều Kiều gật đầu.

\*\*\*

Bên kia sân bóng rổ.

Tào Nhuế kéo An Thâm chen qua, An Thâm hỏi cô: “Cậu đưa tớ đến chỗ này làm gì?”

“Đ dẫn cậu đi xem vị tiểu ca ca kia ở vị trí center ban này.”

“Hả?”

“Chẳng phải trước đó cậu bảo tớ giúp cậu hỏi thăm sao, cậu có biết vị tiểu ca ca ở vị trí center kia là ai không?”

An Thâm giờ giọng khinh khinh: “Nếu biết thì tớ còn hỏi cậu sao?”

Tào Nhuế mỉm cười: “Cậu ấy chính là khảo thần của trường cao trung số 1 Lục Kinh Tả, từ năm nhất đến năm ba cao trung, trong ba năm đều ngồi vững ngai vàng nhất lớp. Khả năng quan sát của cậu đây thật độc đấy.”

“Cậu ấy chính là Lục Kinh Tả?”

An Thâm có nghe qua tên của Lục Kinh Tả ở trường cao trung số 1, nhưng cũng chỉ là nghe nói qua mà thôi. Trường của bọn họ hạng nhất lớp là một con một sách, cô vẫn luôn cho rằng học bá nhất định cũng là con một sách giống vậy. Ai mà nghĩ lại gặp một người thế này.

Hai người đứng phía trên khán đài, bên dưới là các tuyển thủ và trọng tài viên cùng tham gia lên rổ một phút. Trong đoàn người, An Thâm liếc mắt liền nhìn thấy Lục Kinh Tả, cậu ngoảnh mặt nhìn xung quanh, dường như đang tìm kiếm gì đó, nhưng có lẽ không tìm thấy vì trong đôi mắt của cậu thoáng qua chút mất mát, sau đó lại trở nên lặng yên không gợn sóng.

Bạn đang đọc truyện *Thor Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 17: Hoa khôi trường học

Khi Tổng Kiều Kiều kéo Từ Cẩm đến nơi, Lục Kinh Tả đã bắt đầu ném bóng vào rổ. Đầu gối của cậu khễ cong, cơ thể ngồi xổm xuống, hai chân đột nhiên dùng lực, trên cổ tay nhẹ nhàng nâng bóng, vững vàng mà ném vào rổ. Sau khi bóng rơi xuống, Lục Kinh Tả nhanh chóng chụp được lần nữa rồi lại ném vào, động tác vô cùng nhịp nhàng lưu loát, bách phát bách trúng. Trên khán đài âm thanh reo hò vang lên vô cùng lớn, đặc biệt là tiếng của nữ sinh, tràn ngập khắp sân.

Tổng Kiều Kiều lúc này cũng không ngoại lệ, cô phấn khích mà túm lấy cánh tay của Từ Cẩm: "Đẹp trai quá đẹp trai quá! Lục Kinh Tả quá đẹp trai!"

"Đúng đúng đúng, đẹp trai đẹp trai đẹp trai."

Đến khi trọng tài hô dừng lại, một giây sau cùng Lục Kinh Tả lại ném vào một trái cuối, khán đài lần nữa bùng nổ tiếng reo hò.

Lúc kết thúc, Tổng Kiều Kiều cầm chặt nước suối đang định tiến lên, nhưng mặt khác có một bóng dáng đã đi về phía cậu ấy nhanh hơn so với cô, ngay lập tức cô hơi không kịp phản ứng, mà đến cả Từ Cẩm cũng không kịp phản ứng.

An Thâm đi về phía Lục Kinh Tả, cô ta mang nước suối trong tay đưa cho cậu: "Lục Kinh Tả, vừa rồi cậu ném rổ rất cừ."

Lục Kinh Tả liếc nhìn nhưng không nhận nước suối của cô ta.

An Thâm cũng chẳng thèm để tâm: "Cậu chắc không biết tớ, nhưng không sao cả, tớ biết cậu là được rồi. Gọi tớ là An Thâm, trường cao trung số 2."

Lục Kinh Tả vẫn lạnh nhạt nhìn cô ta như cũ, không lộ ra bất kỳ biểu cảm nào, nhưng lại lướt qua cô ta nhìn Tổng Kiều Kiều đứng phía sau. Trong tay cô đang cầm một chai nước suối, lúc này đôi mắt an tĩnh của cậu mới hơi chấn động, cậu nhắc chân chuẩn bị rồi đi.

An Thâm đưa tay ngăn cản: "Tớ đang nói chuyện với cậu đấy? Thế nào mà cậu lại để ý người khác vậy?"

Lục Kinh Tả nhũn mày: "Tránh ra."

An Thắm "..."

Tào Nhuế: "..."

Lục Kinh Tả trực tiếp vòng qua cô ta đi về phía Tống Kiều Kiều, An Thắm xoay người nhìn bóng lưng cậu, sau đó nhìn cậu đi đến bên cạnh một nữ sinh có vóc dáng xinh xắn.

Tống Kiều Kiều cứ ngây ngẩn mà nhìn Lục Kinh Tả đi đến bên mình: "Cậu..."

Lục Kinh Tả đưa tay đoạt lấy nước trong tay cô: "Tại sao đã mang theo nước mà không đưa cho tớ?"

"Cậu... không phải bạn nữ kia đưa cho cậu rồi sao?"

Sắc mặt Lục Kinh Tả không tốt lắm: "Tớ không biết cô ta."

"Hà?"

"Dì không nói với cậu là không được tùy tiện nhận đồ của người lạ đưa sao?"

Tống Kiều Kiều: "???"

Từ Cám "..."

Lục Kinh Tả mở nắp chai, lúc ngửa đầu uống nước yết hầu nhô ra hơi chuyển động lên xuống, Tống Kiều Kiều nhìn thấy, cổ họng cũng nhẹn không được mà nuốt theo, vô thức hỏi một câu: "Uống ngon không?"

Nghe nói như vậy Lục Kinh Tả và Từ Cám rõ ràng hơi sững sờ, nước sôi... uống ngon sao?

Mà sau khi hỏi xong bản thân Tống Kiều Kiều cũng dờ ra, đến khi phản ứng lại thì chỉ hận không thể cắn đứt lưỡi mình, cô đang hỏi vấn đề ngu xuẩn gì đây? Sao có thể hỏi câu hỏi ngớ ngẩn như nước sôi uống có ngon không được?

Trong mắt Lục Kinh Tả ánh lên một tầng ý cười: "Muốn thử chút không?"

Tống Kiều Kiều nhanh chóng lắc đầu: "Thôi... thôi thôi."

Lúc ăn cơm trưa, Từ Cám và Tống Kiều Kiều tám về chuyện buổi sáng.

"Này, cậu có biết nữ sinh sáng nay đưa nước cho Lục Kinh Tả là ai không?"

Tống Kiều Kiều lắc đầu: "Không biết, nhưng nhìn đồng phục cậu ấy mặc thì chắc là trường cao trung số 2."

"Đúng vậy, chính là trường cao trung số 2, còn là hoa khôi của trường cao trung số 2 An Thắm."

"Hoa khôi trường học sao...?" Tống Kiều Kiều nhớ lại, nói: "Uhm, thảo nào rất xinh đẹp."

Động tác ăn cơm của Từ Cám dừng lại: "Chỉ vậy thôi?"

"Không thì sao?"

"Chẳng lẽ cậu không nhìn ra là An Thắm thích Lục Kinh Tả?"

"Người thích Lục Kinh Tả thì nhiều lắm, cậu ấy từ nhà trẻ đã bắt đầu được rất nhiều nữ sinh yêu mến rồi." Tống Kiều Kiều không đồng ý.

Từ Cám nuốt chút nữa nghẹn cơm đến chết, bởi vì cô đã nhìn ra được Lục Kinh Tả thích Tống Kiều Kiều, chính là kiểu yêu thích giữa nam nữ kia. Vốn là cô có phần không khẳng định, nhưng hiện tại cô đã vô cùng chắc chắn rồi, dù sao chính bản thân cô cũng đang thích người khác, vậy nên cô càng nhận ra ánh mắt Lục Kinh Tả lúc nhìn Tống Kiều Kiều rất khác.

Cô ở bên đây nhìn Tống Kiều Kiều đang cúi đầu ăn cơm, trước kia cũng không cho rằng cô nương này ngốc, nhưng khi đối mặt trực tiếp với chuyện tình cảm, cô cảm thấy cô nàng quả nhiên ngốc. Lại đưa mắt nhìn cách đó không xa Kỷ Vị cùng vài người nữa đang ngồi chung với Lục Kinh Tả, không khỏi mà thở dài, được rồi, con đường dài đằng đằng, cô bỗng nhiên có chút đồng cảm với các vị học bá này.

Sau khi ăn cơm trưa xong, buổi chiều đại hội thể thao tiếp tục tiến hành. Buổi sáng Tống Kiều Kiều đấu vòng loại một trăm mét nữ đã giành được hạng nhất, hiển nhiên buổi chiều cũng thuận tiện tiến vào trận chung kết. Thời điểm cô đi tham gia thi đấu, Lục Kinh Tả cùng đi theo cô, tiến vào trận chung kết đều là hạng nhất trong mấy vòng đấu loại, đột nhiên khiến người khác có phần áp lực như núi lớn.

"Không sao, tùy ý chút, đừng để bị thương là được."

"Uhm, được."

Tổng Kiều Kiều cố gắng hết sức nhưng cũng chỉ chạy được hạng ba, quả nhiên buổi sáng lưu lại toàn là vua của vua, nói chung được hạng ba cô đã mãn nguyện rồi.

Vào năm giờ chiều hơn đại hội thể thao mới kết thúc hoàn toàn, lớp bọn họ đã làm tốt rồi, mấy hạng mục thành tích đều lấy được không tồi. Cô giành được hạng ba một trăm mét nữ, Từ Cẩm mang về hạng nhì nhảy xa nữ, lên rõ một phút Lục Kinh Tà và Kỳ Vị một người cầm hạng nhất một người giữ hạng nhì, còn nhiều bạn học khác đều lấy được thứ hạng. Tổng thể mà nói thì thành tích lớp bọn họ vẫn tốt vô cùng.

Sau khi đại hội thể thao kết thúc, hiệu trưởng tuyên bố giải tán ngay tại sân vận động.

Ánh tà dương dần khuất mình xuống phía Tây, phương xa phía chân trời bị nhuộm đỏ, những áng mây ngũ sắc phản chiếu bóng tịch dương, càng tôn lên cảnh chiều chạng vạng sâu thẳm thăm thẳm, đêm tối nhẹ nhàng kéo đến, ngược lại có chút cảm giác mát mẻ.

"Thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt đã tháng mười một rồi."

"Uhm, cách kỳ thi đại học có sáu tháng nữa."

Tổng Kiều Kiều: "..."

"Cậu đừng quên chuyện đã đồng ý với tớ."

Tổng Kiều Kiều thuận miệng hỏi: "Chuyện gì?"

Khi giọng cô vừa dứt, sắc mặt Lục Kinh Tà liền sa sầm lại: "Cậu nói lại lần nữa?"

Trong khoảnh khắc Tổng Kiều Kiều liền cảm nhận được mùi nguy hiểm, lập tức suy nghĩ một chút rồi nói: "Tớ nhớ tớ nhớ, phải thi chung trường đại học, tớ biết rồi."

Sắc mặt Lục Kinh Tà lúc này mới khá hơn một chút: "Không được phép quên lần nữa."

Tổng Kiều Kiều vội cam đoan: "Được, không quên không quên."

Có thể bởi vì hôm nay thi đấu cực khổ ở sân trường đại hội, làm tiêu hao quá lớn, sau khi Tổng Kiều Kiều lên xe thì có chút mệt mỏi, hơn nữa trong tai nghe kia âm nhạc êm dịu đã mang tất cả sự buồn ngủ của cô tuôn ra, bất giác liền khép hờ đôi mắt mờ mờ.

Cô vốn thật sự chỉ nghĩ thầm sẽ nghỉ ngơi một chút, nhưng Tổng Kiều Kiều không nghĩ rằng, bản thân nhắm một hồi liền trực tiếp ngủ mất.

Lục Kinh Tà nghiêng đầu nhìn cô, dường như cô thật sự ngủ rồi, đầu cô rũ xuống, mái tóc dài được buộc tùy ý phía sau, trước trán và hai bên má có một ít tóc con, đôi mắt xinh đẹp linh động lúc này đang nhắm lại, lông mi cong dài phủ xuống, đôi môi đỏ mọng khẽ hé mở, đang hô hấp yên ổn đều đặn.

Đôi mắt cậu nghiêm lại, bàn tay nắm thành quả đấm đặt trên đầu gối, hơi cuộn chặt, dường như đang suy nghĩ gì đó, vài giây sau, cậu bình tĩnh mà lại tự nhiên vươn tay ra mang tai nghe trong tay cô bỏ xuống, sau đó nhẹ nhàng nâng đầu cô áp sát về phía vai mình, sau khi biết đầu cô dựa trên vai mình thì cậu lúc này mới từ từ thả lỏng một hơi.

Dọc đường Tổng Kiều Kiều ngủ rất sâu, xe chạy gần một tiếng đồng hồ hơn đều không tỉnh chút nào, mà Lục Kinh Tà vì để cô ngủ thoải mái nên giữ nguyên cùng một tư thế gần cả tiếng đồng hồ. Khi thông báo xe buýt vang lên đường Vạn Tây, Tổng Kiều Kiều mới đột nhiên bừng tỉnh.

Sau khi tỉnh lại cô mới phát hiện bản thân đang tựa trên vai Lục Kinh Tà, mà khi cô vừa mở mắt Lục Kinh Tà liền cảm nhận được, cậu nghiêng đầu nhìn cô: "Tỉnh rồi?"

Tổng Kiều Kiều vội mang đầu từ trên vai cậu dịch chuyển đi: "Không phải tớ đè cậu thời gian rất lâu chứ? Khó chịu không?"

Lục Kinh Tà cười: "Không sao."

Tổng Kiều Kiều còn nhớ bản thân vừa lên xe liền ngủ mất, vừa rồi tiếng thông báo là đường Vạn Tây, tiếp theo chính là tiểu khu Hoa Loan, cô lại tựa khoảng thời gian lâu như vậy mà không khó chịu? Nghĩ rồi cô đưa tay khoác lên vai cậu nhẹ nhàng xoa bóp: "Cậu cứ gạt người ta, nhất định là khó chịu mà, tớ xoa cho cậu một chút."

Lục Kinh Tà liếc nhìn đôi bàn tay nhỏ bé xoa bóp vai mình, bờ môi mỏng nhếch lên, cuối cùng cũng không nói gì.

\*\*\*

Buổi tối tám xong, khi Lục Kinh Tà chuẩn bị tắt đèn đi ngủ, cậu nhận được tin nhắn của Triệu Thanh Nghiên.

\_ Lão Lục, đưa tài khoản game của cậu cho tớ mượn chơi vài ngày.

Lục Kinh Tà trả lời thẳng thừng.

\_ Không cho mượn.

\_ Có còn là anh em không?

\_ Không còn.

\_ Thật sao?

\_ Uhm.

Trong vài giây sau, Triệu Thanh Nghiên gửi qua một tấm hình.

\_ Hình ảnh.jpg

Lục Kinh Tả nhìn thấy rõ ràng, tấm hình cô gái chính là cậu cùng Tống Kiểu Kiểu chụp chung, nhưng cậu còn chưa kịp bấm vào hình lớn, bên kia Triệu Thanh Nghiên đã nhanh chóng thu hồi về.

Còn chưa đợi Triệu Thanh Nghiên nhấn lại cái gì, cậu đã nhận được hai dòng tin nhắn của Lục Kinh Tả.

\_ Tài khoản XXXXXX, mật khẩu XXXXXX

\_ Đưa cho tớ.

Triệu Thanh Nghiên bên đầu kia điện thoại: "..."

Vậy nên cậu lại phải mang tấm hình khi nãy gửi qua lại cho Lục Kinh Tả.

Tấm hình này được chụp trước lễ khai mạc, hơn nữa chụp vô cùng rõ nét. Khi đó Tống Kiểu Kiểu đang nghiêng đầu nói chuyện với cậu, đôi mắt của cô khẽ cong lên, giống như mảnh trăng khuyết, mà trên mặt cậu cũng mang theo ý cười.

Lục Kinh Tả mang tấm hình lưu giữ lại, sau đó cậu lại gửi một tin nhắn.

\_ Còn nữa không?

\_ Còn cái gì nữa?

\_ Đừng có thừa nước đục thả câu với tớ, nhanh lên.

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 18: Âm ướ

Triệu Thanh Nghiên đầu dây bên kia đành bất lực, sự thật thì đúng là có gạt cậu ta một chút, vậy nên chỉ biết mang mấy tấm hình mình chụp gửi hết qua cho cậu ta.

\_ Hình ảnh.jpg/Hình ảnh.jpg/Hình ảnh.jpg/Hình ảnh.jpg

\_ Đây đều do tớ dùng máy ảnh DSLR chụp ra đấy, nét căng.

\_ Hết rồi?

\_ Người anh em, lần này thật sự không còn nữa.

Lục Kinh Tả mang mấy tấm hình kia lưu vào album, sau khi lưu xong cậu gửi tin nhắn cho Triệu Thanh Nghiên.

\_ Game cứ chơi tùy thích, giữ chặt miệng.

Triệu Thanh Nghiên rất nhanh đã hồi âm tin nhắn.

\_ Người anh em, miệng của tớ kiên cố nhất đấy, yên tâm.

Sau khi nhìn thấy tin nhắn kia, Lục Kinh Tả cũng không trả lời lại, cậu cúi đầu dùng lòng bàn tay cẩn thận cọ xát mấy tấm hình trong album ảnh, quảng sáng từ ánh đèn hắt vào khuôn mặt thanh tú mà tinh tế của chàng thiếu niên, nhìn qua vô cùng ôn hòa.

Thời gian trôi đi vô cùng nhanh, nháy mắt đã sắp đến tháng một, bước vào tháng lạnh nhất của thành phố S. Thành phố S ở phương Nam, mùa đông ở miền Nam ẩm ướt rét mướt, cho dù có mặc quần áo dày bao nhiêu thì hơi lạnh vẫn có thể len vào, mà trước đó chênh lệch nhiệt độ trong ngày còn lớn, hiện tại chênh lệch nhiệt độ giữa sáng và tối gần như giống nhau, thậm chí ngày càng lạnh hơn, ngay cả buổi sáng thở ra cũng sẽ hóa thành làn sương trắng.

Trong trường các học sinh đều không cần thầy cô nhắc nhở cũng tự giác mà mặc đồng phục mùa đông. Cái gọi là đồng phục mùa đông thật ra là dựa trên đồng phục mùa thu nhưng thêm một chiếc áo khoác lông dáng dài màu đen mà thôi. Thời điểm đó Tống Kiều Kiều đặt đồng phục không cần thận nên đã đặt cỡ lớn hơn, thân thì cao một mét sáu nhưng đặt đồng phục cao một mét bảy mươi lăm, người khác cơ bản đều bỏ ngay vị trí chân đùi, mà cô sau khi được bọc trong bộ đồng phục mùa đông thì độ dài gần như tới tận bắp chuối. Nếu không phải đáng người cô hơi gầy thì bộ đồng phục bao trên người cô chắc chắn là thảm họa không dám nhìn.

Tống Kiều Kiều đưa tay dùng sức mà quần vạt áo hai bên lại, lẩm bẩm nói với Từ Cẩm: "Nay đã gần một tháng rồi mà vẫn không thấy bóng dáng tuyết đâu, năm nay tuyết rơi cũng muộn quá nhỉ?"

"Nghe đâu ở đây vài ngày nữa bắt đầu có tuyết rơi."

"Thật hả?"

"Tớ cũng là nghe nói thôi, ai biết được có rơi hay không?"

Tống Kiều Kiều liếm môi, nhắm mắt lại bắt đầu cầu nguyện: "Tuyết rơi đi tuyết rơi đi, tuyết rơi nhanh chút đi."

Lục Kinh Tả nghiêng đầu nhìn cô, thấy cô nhắm mắt lại đáng vẻ nhỏ giọng ní non, không nhìn được nhếch môi cười.

Cũng không biết có phải Tống Kiều Kiều cầu nguyện thật sự có hiệu nghiệm không hay như thế nào, vào tiết thứ hai buổi sáng, xung quanh không biết ai nhỏ giọng nói câu: "Bên ngoài tuyết rơi rồi." Cô vốn ngồi vị trí gần cửa sổ, sau khi nghe nói lập tức mang tầm mắt đặt ở giáo viên chuyển ra phía ngoài cửa sổ, quả nhiên nhìn thấy bên ngoài những bông tuyết nhỏ bé đang bay lượn, tức khắc đôi mắt nai con xinh đẹp phút chốc rực sáng lên.

Cô lập tức duỗi ngón tay ra khẽ nhúc nhích Lục Kinh Tả, nhỏ giọng nói: "Cậu nhìn kia, bên ngoài tuyết rơi rồi."

Thanh âm cô đè thấp, nhưng Lục Kinh Tả vẫn nghe ra được trong giọng điệu của cô mang theo sự thích thú.

Thời điểm nửa sau tiết học, nội tâm Tống Kiều Kiều đã hoàn toàn không còn trên lớp nữa, ánh mắt cô luôn như có như không phiêu ra ngoài cửa sổ. Lục Kinh Tả nhìn thấy cũng không nói gì, bởi vì cậu biết, cô từ nhỏ đối với tuyết đã có một sự mê luyến cực độ. Có điều thành phố S là thành phố phương Nam, cũng có tuyết rơi, nhưng cùng với kiểu đại tuyết lông ngỗng\* ở thành phố phương Bắc kia thì hoàn toàn không thể so sánh. Cô cứ nói mãi, nhất định vào mùa đông tuyết cuối mùa phải đi qua thành phố phương Bắc để nhìn một trận đại tuyết thật sự.

(\* Đại tuyết lông ngỗng là thành ngữ dùng để chỉ những bông tuyết rơi như lông ngỗng, rơi nhiều và dày đặc.)

Hai mươi phút sau, chuông tan học vang lên, sau khi giáo viên nói "tan học", cả người Tống Kiều Kiều liền dán sát vào cửa sổ, tầm mắt cứ nhìn thẳng vào tuyết nhỏ đang lất phất bay ngoài cửa sổ.

"Nếu mà phương Nam chúng ta cũng có thể rơi một trận đại tuyết thì tốt rồi."

Tuyết ở miền Nam thật ôn nhu, cô ở miền Nam sinh sống mười bảy năm thì từ trước đến nay chưa từng thấy qua một trận đại tuyết thật sự.

"Nếu mà tuyết có thể rơi lớn hơn chút nữa thì tốt, tuyết rơi nhiều chúng ta có thể đi ném tuyết."

"Cậu không sợ lạnh sao?"

Tống Kiều Kiều gật đầu: "Lạnh thì lạnh, nhưng chỉ cần vận động là không thấy lạnh nữa."

Lục Kinh Tả cười: "Vậy cậu nhanh cầu nguyện lần nữa đi, cầu năm nay sẽ có một trận đại tuyết."

Tống Kiều Kiều cũng cười theo, lập tức chắp hai tay trước ngực lần nữa, nhắm mắt lại bắt đầu cầu nguyện: "Xin phù hộ xin phù hộ, phù hộ cho năm nay nhất định phải rơi một trận đại tuyết, tốt nhất là rơi một trận đại tuyết lông ngỗng giống như phương Bắc vậy."

Lần này Lục Kinh Tả bật cười thành tiếng, cậu đưa tay vỗ nhẹ vào chiếc trán trắng mẩy của cô: "Ngớ ngẩn."

Tống Kiều Kiều tỏ vẻ không phục: "Vào buổi sáng tớ còn cầu nguyện là hôm nay hãy có tuyết rơi, kết quả hôm nay tuyết rơi thật. Tớ, tớ cảm thấy lần này tớ cầu nguyện trời cao cũng nhất định có thể nghe thấy."

Lục Kinh Tả nhìn về mặt cổ cháp của cô, thỏa hiệp nói: "... Uhm, đại tuyết rơi, đại tuyết rơi giống y như phương Bắc."

Đuôi mày Tống Kiều Kiều ngay lập tức giương cao, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo chút kiêu kỳ.

"Câu cứ đợi đó."

\*\*\*

Thành phố S tuyết rơi xuyên suốt mấy ngày nay, hơn nữa lượng tuyết rơi càng ngày càng nhiều, nhìn tình hình hiện tại cũng không có dấu hiệu ngừng lại. Trên mái hiên từng góc phố đều tích đọng một tầng tuyết trắng dày đặc, không gian giữa đất trời hoàn toàn hòa lại làm một.

Cũng chính vì vậy mà Tống Kiều Kiều sống mười bảy năm trên đời, lần đầu tiên bắt đầu hoài nghi bản thân mình thật ra chính là tiểu cảm lý\* tái sinh.

(\* Cảm lý (锦鲤): Cá chép Koi hay cụ thể hơn cá chép Nishikigoi. Là một loại cá thường đã được thuần hóa, lai tạo để nuôi làm cảnh trong những hồ nhỏ, được nuôi phổ biến tại Nhật Bản. Chúng có quan hệ họ hàng gần với cá vàng. Đối với người Nhật Bản và Trung Quốc thì cá chép Koi được xem là điềm may mắn.)

"Câu xem, tớ nói đại tuyết rơi liên thật sự có đại tuyết rơi kia, lợi hại không?"

Lục Kinh Tà nhìn đuôi mắt cô nhướn cao, mỉm cười: "Uhm, lợi hại."

Đôi mắt Tống Kiều Kiều liền uốn cong, tựa như mảnh trăng non, nhìn thấy ánh sáng rực rỡ trong đôi mắt cô, trái tim cậu có chút rung động.

"Câu đang nghĩ gì vậy? Tớ đang nói chuyện với cậu đấy?" Tống Kiều Kiều nghiêng đầu nhìn cậu.

Lục Kinh Tà phản ứng lại, hỏi: "Câu vừa nói gì?"

"Tớ nói sau này cậu phải gọi tớ là Cẩm Lý Kiều."

"Cẩm Lý Kiều?"

"Uhm hmm."

Đại tuyết rơi liên tục trong mấy ngày qua cuối cùng cũng ngừng, toàn bộ khuôn viên trường bị bao phủ trong khung cảnh trắng xóa.

Sau khi ăn cơm trưa xong, hai người từ từ quay về lớp học, Tống Kiều Kiều vừa đi vừa thò tay chơi tuyết ven đường, vo thành một quả cầu nhỏ rồi ném qua ném lại. Từ Cẩm ở bên cạnh trực tiếp nhìn mà phát run: "Câu không lạnh hả?"

"Không lạnh? Lẽ nào cậu không biết chơi tuyết tay sẽ ấm lên à?"

Từ Cẩm đương nhiên biết sau khi chơi một lúc sẽ ấm hơn, nhưng mà đưa tay ra để đựng tuyết như vậy thì cô đành chịu thua, cô thà cứ bọc trong túi để luôn luôn ấm áp.

Đang đi, sau gáy Tống Kiều Kiều đột nhiên bị một nắm tuyết ném vào, vụn từ bông tuyết lập tức chui vào gáy, cô co rúm lại vì lạnh.

Từ Cẩm nổi giận, xoay người xông vào người kia mắng: "Chuyện gì vậy? Giã đầu rồi còn không có mắt hay sao?"

Bước chân Quách béo mập đột nhiên vội vội vàng vàng xông vào lớp: "Mấy anh em, tớ vừa từ sân thể dục về, thấy có người đang đánh đội trưởng của bọn mình, mấy đứa lặn, anh em mau mau qua đó giúp đi chứ!"

Đội trưởng mà Quách béo mập nói chính là Tống Kiều Kiều. Kể từ sau Đại hội thể thao, theo lý mà nói thì phân chia đội lúc trước của bọn họ, đội viên đội trưởng gì cũng đều đã giải tán rồi, nhưng bọn họ vẫn theo thói quen gọi Tống Kiều Kiều là đội trưởng.

Sau khi Quách béo mập nói xong, Lục Kinh Tà vốn đang cúi đầu ôn đề liền ném bút, bật dậy chạy ra ngoài.

Kỷ Vĩ cũng trực tiếp vứt chiếc di động đang chơi game: "Mẹ kiếp, chán sống rồi hả!"

Các chàng trai của lớp số một nổi tiếng là đoàn kết, còn cái nữa là bao che lẫn nhau. Nữ sinh lớp bọn họ vốn đã ít, hiện tại còn có đứa dám ức hiếp nữ sinh lớp mình, quả là không muốn sống nữa thật. Vậy nên cả đám trai từng người đều quăng bút xấn tay áo phùng phùng khí thế lao ra, cả gan ăn hiếp người của lớp bọn họ, nhất định phải cho biết tay!

Trình độ bênh vực nhau của các cô gái cũng không thua kém các chàng trai là bao, hơn nữa Tống Kiều Kiều và Từ Cẩm trong lớp nhân duyên cũng tốt, vì vậy mà Đường Khả dẫn đầu một đoàn nữ nhân cũng rượt theo xông ra!

Nội tâm Quyền Gia Lệ cũng sốt ruột, nhưng đây không phải chuyện nhỏ, cô phải nhanh chóng mang chuyện này nói cho chủ nhiệm lớp, thế nên cô kéo Quách béo mập đang định chạy lại, hỏi lần nữa: "Rốt cuộc chuyện này là sao, cậu nói với tớ rõ ràng một chút."

Lục Kinh Tà chạy một mạch cực nhanh, cậu từ nhỏ đến lớn đều không nỡ bắt nạt người khác, vừa nghĩ đến có người dám bắt nạt cô, nhân tính hung tàn trong lòng cậu ngay lập tức kiềm nén không được!

Ngay khi cuốn cuộn một mạch đến sân thể dục, vốn cho rằng sẽ nhìn thấy cảnh tượng khiến cậu đau lòng, ai ngờ...



"Lục Kinh Tà, Kỳ Vị, sao cậu lại tới đây?"

"Cậu mau giúp tớ đánh bọn họ!"

Uhm... Dừng tuyệt...

Tập thể trai gái của lớp số một ào ạt khí thế chạy ra phía sân thể dục, cả đám mặt mày đen cả lên còn muốn cùng đi đánh nhau, lập tức gọi cho những người xung quanh lòng hiếu kỳ. Bọn họ cũng đều biết học sinh của lớp số một nổi tiếng là đoàn kết và bênh vực lẫn nhau, xem ra là đi tìm người ở sân, vậy nên mấy người đi theo sau cũng cùng chạy qua. Trên lầu các giáo viên dạy dỗ bọn họ nhìn thấy cảnh tượng này, khiếp sợ rồi, học sinh trường mình từ lúc nào mà bạo động quy mô lớn thế này?

Cho nên thời điểm cả đám người chạy về phía sân thể dục liền trông thấy một cảnh tượng như vậy.

Tổng Kiều Kiều dẫn Lục Kinh Tà dùng mấy quả cầu tuyết tấn công trai gái phía bên kia, bọn họ đây là đang ném tuyết ư?

Người của hai bên đánh đến khí thế ngút trời, nhưng mà yếu không địch lại mạnh, bọn họ ít người hơn, quả nhiên rơi xuống thế bất lợi, nhưng mà nói là đánh nhau có đúng không?

Kỳ Vị nhìn thấy người đến, nhanh chóng gân cổ mà hét: "Lớp số một còn không mau lên, bỏ mày đều bị nện đến sắp chết rồi đây này! Đánh nó!"

"Đường Khả! Mấy chị em! Xin giúp đỡ!"

Ném tuyết cũng là đánh nhau, dẫu sao thì bắt nạt người lớp bọn họ là không được! Cho nên trai gái trường cao trung số 1 trực tiếp nhào qua, tham gia chiến đấu! Xông vào! Xử nó!!!

Sau khi mấy người lớp số một nhảy vào, nhóm nhỏ đối diện bị đánh đến tơi bời hoa lá, một người trong đó nói: "Đám học trường học tỷ đó bắt nạt người khác à! Cậu mau đi gọi quân cứu viện đi!"

Từ Cầm gằn giọng nghe nói như vậy liền 'này' một tiếng: "Vừa rồi khi bọn bây cậy đông bắt nạt ít, bên chị mày đây còn không nói là bọn bây bắt nạt đấy nhé!"

Tổng Kiều Kiều cười: "Bọn mình phải khiến cho tụi nó ném trái thế nào gọi là bắt nạt người khác!"

"Không thành vấn đề!"

Đám đàn em cứu viện của bọn chúng rất nhanh đã đến rồi, hơn nữa không chỉ một lớp, mà còn là nhiều lớp năm hai, thế trận lại lần nữa xoay chuyển.

"Oh, ở đâu xảy ra chuyện gì nào?"

"Bọn nhóc năm hai cùng với đám học trường năm ba nổi loạn, ném tuyết! Đầu bên kia là năm hai, đầu bên đây là năm ba!"

"Người của năm hai cũng nhiều quá nhỉ?"

"Đúng vậy, đây là đang khi dễ năm ba bọn mình không có người hay như nào! Xem ra đám học trường bọn họ quá tốt bụng rồi! Cuộc sống của bọn nhóc con kia thư thái quá nhỉ! Được, đã như vậy thì hãy đến nghênh đón sự phẫn nộ của các vị học trưởng đây! Các anh em năm ba, tiến lên!!!"

Thế nên rất nhanh, mười mấy lớp anh em năm ba đã nghe được bọn nhóc con kia tạo phản, vì vậy toàn thể nhóm năm ba lên đường xuất trận, đi dạy dỗ đám nhóc con không biết trời cao đất rộng kia! Mà đám tiểu tử kia cũng không dám tỏ ra yếu thế, kéo bè kéo cánh, đem cả nhóm năm nhất kích động kéo tới.

Đợi đến khi thầy giám thị mang theo hiệu trưởng cùng mấy giáo viên khác tới liền chứng kiến cảnh tượng như vậy, tất cả học sinh ba khối của trường bọn họ đang trên sân thể dục chơi đến điên loạn luôn rồi.

Đầu mày của giám thị vặn vẹo hết lại: "Đám ranh con này, đúng là hư quá sức tưởng tượng, thật xem trời bằng vung mà, xem ra tôi phải dạy dỗ bọn chúng cho thật tốt mới được..."

Nói xong giám thị định chuẩn bị lấy cái loa mình mang theo bên người để ngăn chặn bọn họ, nhưng ngay khi ông vừa mang loa ra thì hiệu trưởng liền đưa tay cản lại.

"Hiệu trưởng?" Ông nhìn hiệu trưởng vẻ khó hiểu.

Hiệu trưởng cười với ông, sau đó nhìn về phía bọn nhóc trên sân thể dục, giọng điệu ôn hòa nói: "Cậu xem tụi nhỏ chơi vui vẻ bao nhiêu, hiếm khi bọn chúng mới vui được như vậy, cho bọn chúng đùa giỡn một chút đi."

"Nhưng mà hiệu trưởng, ông xem tụi nó cứ đánh kiểu như vậy nữa, chẳng phải trên người thế nào cũng ướm hay sao? Lỡ đâu bị bệnh thì thế nào đây?"

"Thân thể bọn trẻ khỏe hơn so với chúng ta tưởng nhiều, sao dễ dàng sinh bệnh như vậy được?"

Hiệu trưởng sau khi nói chuyện với thầy giám thị xong lại nghiêng đầu nói với một giáo viên khác bên cạnh: "Bây giờ cậu đi theo nhóm thầy Triệu nói một tiếng, cho từng lớp trong toàn khối sáu cái lò sưởi ấm, còn cả khăn lông sạch cũng chuẩn bị một ít."

Thầy giám thị: "..."

Ở sân tập các học sinh cũng chú ý đến hiệu trưởng và thầy giám thị cùng mấy giáo viên trên đài, căn bản trong lòng đều có chút thấp thỏm, nhưng cả buổi cũng không thấy bọn họ lên tiếng ngăn cản, thậm chí thị lực tốt còn nhìn thấy nụ cười hiền hòa trên mặt hiệu trưởng, ngay lập tức chút lo lắng trong lòng liền tan biến sạch sẽ.

Đây vốn là một trận ném tuyết nhỏ dưới sự đồng ý ngầm của hiệu trưởng cùng với thầy giám thị, dần dần trở thành một trận chiến ném tuyết quy mô lớn, tất cả học sinh trong trường có một lần ấn tượng nhất, khắc sâu nhất, khó quên nhất và cũng vui vẻ nhất.

"Ah!" Tống Kiều Kiều la lên một tiếng, cô bị ai đó đập thẳng viên tuyết vào mặt.

May mà mọi người đều đang đùa thôi, mấy quả cầu tuyết vo không cứng lắm, vậy nên cho dù bị ném vào mặt cũng không quá đau. Nhưng Tống Kiều Kiều lại bị sặc tuyết, trên hai má và mí mắt ướt sũng, cô nhìn thấy Lục Kinh Tà, mách lại với cậu.

"Lục Kinh Tà, người kia lấy tuyết đập vào mặt tớ."

Đập vào mặt?

Lục Kinh Tà ngay lập tức vo tròn cầu tuyết ném qua phía người kia. Về sau mấy học sinh năm nhất năm hai hồi tưởng lại dựa vào mấy hình ảnh đã khắc sâu, bọn họ dường như cũng bị nguyên một đám người năm ba cao cao, học trưởng vô cùng đẹp trai đuổi theo ném qua, hơn nữa đã ném là trúng, sau đó suy nghĩ một hồi, bọn họ hình như cũng có ném qua bên cạnh chàng trai ấy, chính là chị gái xinh đẹp tóc dài kia.

\*\*\*

Đánh mãi đến tận sau tiếng chuông dự bị, lúc này mọi người mới dừng trận ném tuyết cuồng hoan kia lại, nhưng cùng lúc đó áo khoác lông trên người bọn họ căn bản đều ướt hết, có điều áo khoác lông này có một điểm không tồi chính là tính chống thấm nước vô cùng tốt, thế nên mặc dù phía bên ngoài bị ướt thành như vậy, nhưng bên trong thật sự không có ướt mấy. Nếu như nói ướt nhiều nhất, có lẽ chính là đầu tóc sau khi đánh nhau, bất luận là tóc con trai hay tóc con gái cũng đều ẩm ướt.

Bởi vì trận ném tuyết mà toàn thân mọi người đều nóng hầm hập, nhưng mà bọn họ cũng biết sức nóng này chỉ là tạm thời, đoán chừng chút nữa bọn họ sẽ đông lạnh thành con cầu mất.

Cửa sổ trong lớp đều được đóng lại, mọi người cũng không nhận ra có gì bất thường. Nhưng mà sau khi đẩy cửa ra, một trận tâm ý ám áp vỗ vào mặt, sau khi nhìn thấy đồ đạc bên trong, mọi người lập tức ngạc nhiên đến ngây ngẩn.

Hai lò sưởi được đặt giữa mỗi tổ trong lớp, một chiếc rương nhựa trong suốt phía sau lại còn để thêm khăn lông sạch sẽ.

"Mấy thứ này không phải đều là hiệu trưởng chuẩn bị cho chúng ta đấy chứ?"

"Tớ nghĩ đúng đó, hồi nãy lúc bọn mình ném tuyết, hiệu trưởng cùng mấy người đã đứng trên đài kia, tớ còn thấy hiệu trưởng nhìn chúng ta cười nữa."

"Tớ tự nhiên thấy yêu hiệu trưởng của chúng ta quá, phải làm sao đây?"

"Không cần làm gì hết, tớ cũng yêu hiệu trưởng."

...

Tại thời khắc này, trong nội tâm tất cả học sinh của lớp số một đều ám áp, cũng vào giờ khắc này, bọn họ nghĩ đến bản thân còn chưa đến nửa năm nữa phải chia tay mái trường đã gắn bó ba năm, sâu nơi đáy lòng lúc này mới phảng phất chút cảm giác không nỡ rời xa.

Lục Kinh Tà đi tới trước chiếc rương nhựa lấy hai cái khăn lông, cậu mang một cái đưa cho Tống Kiều Kiều: "Mau lau đi, cẩn thận bị cảm."

Tống Kiều Kiều nhận khăn lông rồi phủ lên đầu, vừa lau vừa nói: "Cậu cũng xem thường tớ quá đấy, tớ đâu có dễ bị cảm như vậy?"

"Cậu tưởng cậu khỏe lắm chắc?"

"Tớ thật sự tự thấy mình rất khỏe."

Lục Kinh Tà nhìn cô bắt lặc: "Lau nước dơ trên tóc, mang áo lông sũng nước bên ngoài ra lau một lượt luôn đi."

"Được, lần đầu tiên tớ thấy công năng của đồng phục trường mình thật sự tốt, không thấm nước mấy, bên trong cũng không bị ẩm ướt."

Ngay lúc mọi người vội vã cúi đầu lau quần áo thì cửa phòng học bị đẩy ra, Trần Thục cầm giáo án đi vào. Sau khi mọi người nhìn thấy bà, đều ngầm hiểu mà buông khăn xuống.

Trần Thục nhìn động tác của tất cả học trò gần như giống nhau, bà lấy giáo án để trên bục giảng, nói: "Lau đi, lau tiếp đi."

Mọi người cũng không biết bà đang nói thật hay nói ngược, dù sao cũng không có ai hành động.

Trần Thục nhìn xuống đôi mắt ướt sũng của đám học trò, không nhịn được cất giọng ôn hòa: "Cô bảo các em nhanh chóng lau chùi đầu tóc, cẩn thận kéo ngã bệnh ra đây."

Thế là tất cả mọi người mới thật sự hiểu ý của Trần Thục, lúc này mới tiếp tục lau tóc. Bọn con trai thì tóc ngắn, đa số đều là đầu đinh, lau vài cái là khô, nhưng mà tóc con gái không như vậy, mấy cô nàng trong lớp phần lớn đều là tóc dài, tóc dài lau khó khô, mà buộc lại thì cũng không lau được.

Trường học có quy định, nữ sinh khi ở trường tuyệt đối không được xõa tóc, ngoại trừ tóc ngắn không có cách nào buộc được, còn những trường hợp khác đều phải buộc gọn lại.

Bà biết rõ hong tóc không khô sẽ làm nhưc đầu, lớp bà con gái vốn ít, vền vền có mười em, mà mỗi em đều để tóc dài, đến cả hiệu trưởng còn thương bọn chúng, bà thân làm chủ nhiệm lớp đột nhiên cũng đau lòng, vì vậy bà nói: "Mấy bạn nữ đều xõa tóc ra lau đi, làm như vậy sẽ nhanh hơn chút."

Mấy nữ sinh nghe xong, bọn họ căn bản cũng không dám xõa tóc, hiện tại chủ nhiệm lớp nói tất cả hãy xõa, tự nhiên cả đám đều theo đó mà tháo dây buộc, từng người một bắt đầu ngẩng đầu lên lau.

"Hắt xì." Quách béo mập đột nhiên làm một màn hắt hơi đặc biệt vang dội.

Ai ai cũng nhìn về phía cậu ấy, Trần Thục hỏi: "Bị cảm rồi?"

Quách béo mập xoa mũi, lắc đầu: "Không có, chỉ là tự nhiên em thấy tóc mấy bạn kia thơm quá, mùi làm em không chịu nổi nên hắt xì."

Trần Thục: "..."

Những bạn học khác: "..."

Nhưng mấy bạn nam ngồi cùng bàn với mấy bạn nữ đều biết, lời của Quách béo mập nói không sai. Có lẽ do bình thường tóc của nữ sinh đều vấn lên, cho nên mùi thơm đều bị khuất lấp, hiện tại xõa xuống bọn họ mới phát hiện, tóc con gái thật là thơm, còn là kiểu hương thơm ngọt ngào.

Thấy vậy, Tống Kiều Kiều thì thầm hỏi Lục Kinh Tã: "Tớ thì sao? Tóc của tớ có thơm không?"

Lục Kinh Tã "uhm" một tiếng, thơm, vẫn chính là kiểu hương thơm ngọt ngào đó.

Trần Thục bắt lực nhìn Quách béo mập, nói tiếp: "Vừa nãy các em trên sân thể dục chơi ném tuyết, chơi vui không?"

"Vui lắm!"

"Nhưng mà chỉ một lần này thôi không có lần sau nhé, có biết chưa?"

"Rõ!" Thật sự có thể chơi một lần thế này bọn họ đã rất mãn nguyện rồi, đặc biệt là tất cả đã lên năm ba, toàn bộ đầu óc đều bị thứ gọi là dây đàn Kỳ thi Đại học kéo căng. Có rất ít cơ hội để có thể toàn thành như vậy, mọi người cùng nhau nô đùa, cùng một lớp, cùng một khối, thậm chí toàn trường. Nhưng mà cũng nhớ chủ nhiệm nói như thế, vui vẻ một lần là đủ rồi, hiện tại chuyện quan trọng hơn của bọn họ vẫn là ôn tập. Sau khi dung nạp kiến thức xong thì chuẩn bị nghênh đón vạn quân vạn mã xông thuyền độc mộc thi Đại học.

Trần Thục thấy các học trò đáng vẻ vô cùng hiểu chuyện, trong lòng phải nói bao nhiêu vui mừng: "Tuy rằng chuẩn bị cho mấy đứa khăn lông lò sưởi, nhưng mấy đứa tối nay về nhà đừng quên nói người thân nấu chút canh gừng xua lạnh nhé. Mấy ngày nay cũng chú ý giữ ấm cho thật tốt, đừng để bệnh cảm cúm đấy, rõ chưa?"

Tất cả học sinh đều đồng thanh: "Đã rõ!"

"Được rồi, cô thấy tóc mấy bạn nữ lau gần xong rồi, vậy mau mang khăn lông bỏ lại trong rương đi rồi chúng ta bắt đầu học."

\*\*\*

Tiết thứ ba buổi chiều, Từ Cẩm thân bí đưa cho Tống Kiều Kiều một tờ giấy nhỏ.

"Đây là gì vậy?"

Từ Cẩm nhìn quanh một lượt, lúc này mới sáp lại tai cô nhỏ giọng nói: "Thư tình, cho Đường Kỳ."

"Cái gì!" Thanh giọng Tống Kiều Kiều vô thức cất cao mấy decibel, may là lúc này trong lớp tương đối ồn ào náo nhiệt, nên mặc dù âm lượng lên cao cũng không ai để ý.

Nhưng mà Từ Cẩm căn bản có chút cảm giác giống như có tật gật mình, cô phản ứng cực nhanh che miệng Tống Kiều Kiều lại: "Tiểu tử tông của tôi ời,

cậu nhỏ giọng chút đi, lỡ như bị người khác nghe thấy thì phải làm sao?"

Tổng Kiều Kiều bị Từ Cám che chặt miệng lại, vội ngoảnh qua vừa gạt đầu vừa chớp đôi mắt nai con đang tròn tròn, ra hiệu tự mình đã hiểu, Từ Cám lúc này mới buông cô ra, trước khi buông ra vẫn không quên dặn dò một chút: "Suyt, nhỏ giọng, biết chưa?"

Sau khi được buông ra Tổng Kiều Kiều quả nhiên hạ thấp tông giọng xuống, bàn tay nhỏ siết lấy tờ giấy nhỏ kia: "Cậu điên hả?"

"Không điên."

"Không điên mà viết cái này sao? Nếu như thầy giám thị mà biết, cậu muốn bị nêu tên phê bình không?"

"Nào có nghiêm trọng như vậy, và lại Đường Kỳ sao có thể mang tờ giấy nhỏ thế này đưa cho thầy giám thị chứ?"

Tổng Kiều Kiều chớp mắt, cũng đứng, Đường Kỳ tuyệt đối không phải loại người như vậy: "Nhưng mà..."

"Đừng có nhưng mà nữa, vẽ vẽ của cậu hay, cậu giúp tớ xem thử, tiện thể sửa lại luôn. Ngày mai mang bản sửa xong đưa cho tớ, tớ sẽ dụng tâm sao chép lại một lượt."

Tổng Kiều Kiều: "!!!" Sửa thư tình???

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 19: Cô chấp

Khóe miệng Tổng Kiều Kiều giật giật: "Cậu nói cái này là viết văn sao?"

"Thật ra cái này với viết văn cũng na ná mà."

"Thôi, tớ không ghi thư tình đâu, cậu hãy tự ghi đi."

Khuôn mặt nhỏ của Từ Cám nghiêm lại: "Tổng Kiều Kiều, tớ có còn là chị em không, một tiếng chị em lớn hơn cả trời cậu hiểu không?"

"Nhưng mà ..."

"Đừng nhưng nhị nữa, hạnh phúc của chị em đã giao lại trên tay cậu rồi, nhớ kỹ sáng mai đưa lại cho tớ, với cả về nhà sửa lại đây."

Tổng Kiều Kiều: "..."

Quay về chỗ ngồi, Tổng Kiều Kiều không nhìn được mang tờ giấy nhỏ trong lòng bàn tay mở ra nhìn sơ qua. Thư tình Từ Cám viết thật sự rất thẳng thắn, mở đầu là Đường Kỳ thích cậu, lời cuối là Đường Kỳ tớ có thể làm bạn gái của cậu không?

Mà có một câu vô cùng bay bổng đã thu hút sự chú ý của cô, chính là viết thế này: "Ngay trước mặt cậu, kỳ tích có thể xuất hiện, giống như chờ đợi cả ngàn năm, đứng bên cạnh cậu, ai có thể tránh được đây, trong cả trăm ngàn người rồi cũng sẽ chạm mặt ..." Cô không nhìn được mà có chút kinh ngạc, những lời này Từ Cám viết thật sự hay, nhưng mà sao mấy câu đây càng nhìn càng thấy quen vậy nhỉ?

Tổng Kiều Kiều nhíu mày nghĩ một hồi, cái này ... không phải chính là 《Lúm Đòng Tiền Nhỏ》của Lâm Tuấn Kiệt và Thái Trác Nghiên đây sao? Cô ấy trực tiếp lấy lời bài hát chép lại để làm thơ tình ư?

Thời điểm cô đang suy nghĩ, tầm mắt đúng lúc bắt gặp Lục Kinh Tả theo hướng này đi tới, cô vội mang thư tình trong tay nhét đại vào miệng túi quần.

Lục Kinh Tả mang túi chườm nóng trong tay đưa cho cô, cất giọng hỏi: "Vừa mới xem cái gì vậy?"

Việc Từ Cám thích Đường Kỳ là bí mật nhỏ giữa hai người, đương nhiên cô sẽ không ăn ngay nói thật với cậu ấy, cho nên cô cứ thế ậm ờ không rõ nói: "Đâu có gì đâu."

Cậu ấy còn đang chuẩn bị nói thêm thì Từ Cám đột nhiên xông vào bên cạnh gọi cô: "Kiều Kiều, WC!"

Tổng Kiều Kiều vốn dĩ vì nói dối Lục Kinh Tả mà thấy có chút gượng gạo, cho nên sau khi nghe được lời này của Từ Cám gần như không cần nghĩ nữa mà cứ thế đứng lên: "Đi đi đi."

Thị lực của Lục Kinh Tả rất tốt, vào lúc cô đột ngột đứng lên có một tờ giấy nhỏ từ trong túi quần cô rơi ra, cậu định gọi cô lại nhưng cô đã nhanh chân chạy ra khỏi lớp, chỉ để lại một bóng lưng nhỏ bé cho cậu. Cậu mỉm cười bất lực, giây sau nhớ đến đồ cô làm rơi dưới đất liền cúi người xuống nhìn

quanh, trông thấy một mảnh giấy ngay dưới ghế, bên trên hình như có viết gì đó, chỉ chít chẳng chít.

Cậu tự tay nhặt mảnh giấy kia lên, vào lúc vừa định bỏ vào ngăn bàn giúp cô lại nhìn thấy mấy câu trên giấy.

“Đường Kỳ, tớ thích cậu.”

“Đường Kỳ, tớ có thể làm bạn gái cậu không?”

Câu chữ lớn như vậy đã kích động đến thị giác của Lục Kinh Tả, mi tâm cậu lập tức nhúm chặt lại.

Sau khi mang tất cả lời văn trên mảnh giấy nọ đọc xong, khuôn mặt thanh tú kia đã vô cùng căng thẳng nặng nề.

Mảnh giấy này là từ túi quần Tống Kiều Kiều rơi ra, lúc này khi cậu vừa bước vào lớp đã thấy cô thần thần bí bí, cứ như che giấu gì đó nên có tật gặt mình, hóa ra cô chính là muốn giấu bức thư tình này, thư tình viết cho Đường Kỳ!

Cậu nghĩ đến chuyện lần trước Đường Kỳ mang sữa chua đưa cho cô, lẽ nào cô thích Đường Kỳ?

Cậu vẫn luôn hiểu rõ nha đầu kia bên ngoài thoát nhìn có vô tư, thật ra trên thực tế lại vô cùng ngây thơ, ngây thơ đến mức cô căn bản còn không nhận ra cậu thích cô, thế nhưng hiện tại cô lại có thể ghi thư tình cho người khác, còn muốn làm bạn gái của người ta?

Lục Kinh Tả chỉ cần nghĩ đến chuyện này liền cảm thấy máu toàn thân bắt đầu âm ỉ sôi trào. Cậu trước nay chưa từng thừa nhận mình là người điềm điềm tốt đẹp cỡ nào, bởi vì chỉ có bản thân cậu hiểu rõ, nội tâm của cậu đến tột cùng có bao nhiêu cổ chấp.

Bàn tay siết mảnh giấy càng lúc càng chặt, vốn dĩ mảnh giấy còn xem là phẳng rất nhanh khi vô trong tay cậu đã trở thành một nhúm, cực kỳ nhàu nát.

Đang lúc chơi game Kỳ Vị bất chợt rung mình một cái, đột nhiên ớn lạnh là có chuyện gì xảy ra?

Cậu theo tiềm thức dùng thao tác trên tay lại, ngẩng đầu nhìn nơi phát ra hơi lạnh kia, Lục Kinh Tả.

Lúc này cậu ấy nhất định không biết sắc mặt mình đến cùng có bao nhiêu khó coi, thậm chí có chút dọa người, vậy nên Kỳ Vị nhỏ giọng hỏi: “Cậu bị gì đấy? Sao mặt thấy ghê vậy?”

Lục Kinh Tả lạnh lùng liếc cậu ta, không nói gì.

Nhưng mà Kỳ Vị lần nữa cứng đờ, mọ nó, ánh mắt này quá đáng sợ rồi!!

Khi còn chưa kịp phản ứng, cậu lại nghe thấy thanh âm cực kỳ bình tĩnh của cậu ấy.

“Không có gì.”

Kỳ Vị: “...”

Cậu ta cảm thấy tốc độ lật mặt của Lục Kinh Tả có thể so với kinh kịch rồi, đúng là hí tính bản tính\*.

(\* Hí tính bản tính (戏精本精): Là ngôn ngữ phổ biến trên mạng, miêu tả một người trong lòng và ngoài mặt mâu thuẫn nhau, giống như đang diễn một vở kịch.)

\*\*\*

Từ Cám bị Tống Kiều Kiều kéo ra ngoài thật xa, vì nhanh quá mà cô mệt đến không thở nổi, vùng vẫy gỡ bàn tay Tống Kiều Kiều ra, thờ không ra hỏi: “Làm sao vậy? Tớ căn bản đã nhện đến hoang loạn rồi, còn bị cậu kéo chạy một mạch như vậy, lỡ tớ thật sự nhện không nổi nữa thì sao đây?”

Tống Kiều Kiều hồi phục tâm tình lại, mang chuyện vừa nãy nói một lượt với Từ Cám.

Sau khi nghe Tống Kiều Kiều nói xong, Từ Cám ngẩn người hai giây. Cô vốn đã bị dọa đến suýt nhện tiểu không được, ngay lập tức liền nhện ngược lại, cô nhỏ giọng rít: “Cậu không có khai với cậu ấy chứ!!!”

“Đương nhiên không rồi, bọn mình là quan hệ gì nào? Sao tớ có thể bán rế cậu được? Cũng may cậu gọi tớ đúng lúc, không thì tớ cũng chẳng biết sao nữa.”

Từ Cám đưa tay vỗ ngực, thờ phào nhẹ nhõm: “Vậy thì được vậy thì được. Cũng vì cậu nhanh quá làm tớ sợ muốn chết.”

“Tớ mang thư tình nhét trong túi quần rồi chạy mất, cậu cứ yên tâm đi.”

“Nhét trong túi quần? Lấy ra cho tớ xem chút nào?”

“Cậu không tin tớ sao?”

“Để chắc chắn thôi, nhanh nhanh.”

Tổng Kiều Kiều lên nhìn Từ Cám khinh bỉ, tiếp đó đưa tay nhét vào túi lấy bức thư tình kia cho cô ấy, sau khi rút tay vào, một giây sau, sắc mặt cô có chút kỳ quái.

Từ Cám vốn dĩ đã để tâm cô, cho nên rõ ràng nhận ra sự thay đổi trên mặt cô, lập tức run rẩy nói: “Cậu đừng có mà treu tởm đấy?”

Tổng Kiều Kiều mang túi quần lục từ dưới lên trên đều không tìm thấy thư tình của Từ Cám, cô ngẩng đầu nhìn về phía cô ấy: “Thật ... thật sự không thấy.”

“Tớ không tin.” Từ Cám lập tức nói. “Cậu lục lại xem, mang mấy túi khác ra lục luôn.”

Tổng Kiều Kiều nghe lời mang mấy túi khác ra cẩn thận lục tìm, về mặt cô đau khổ: “Thật sự không thấy, tớ giữ đồ kia của cậu thật sự tìm không thấy.”

Khoảng vài giây sau Từ Cám đều không nói gì, mãi hồi lâu, cô mếu máo hỏi: “Thế ... thế làm sao giờ? Cậu có phải làm mất rồi không, lúc này bọn mình chạy thực mạng như vậy, sẽ không phải rút dọc đường chứ?”

Tổng Kiều Kiều suy nghĩ, đúng là có khả năng này, thế nên cô vội vàng nói: “Vây bây giờ bọn mình liền quay về theo đường cũ, cố gắng tìm một chút, nói không chừng có thể tìm thấy.”

“Được được, đi tìm, bọn mình sẽ đi tìm ngay bây giờ, nhất quyết đừng để người khác nhặt được mới tốt.”

Nhưng hai người cuối cùng vẫn thất vọng, vì bọn họ vừa mới đi qua con đường này, đi đi lại lại tìm kiếm một lượt, đến cả góc ngách của bồn hoa cũng đều lục tìm nhưng vẫn không thấy.

Từ Cám ngồi xuống bồn hoa: “Xong rồi xong rồi, chắc không phải bị người khác nhặt được chứ, không phải tớ thật sự sẽ bị thầy giám thị nêu tên phê bình trước toàn trường đấy chứ?”

Tổng Kiều Kiều cũng vô cùng áy náy, cô ấy mới đưa cho cô chưa đầy mấy phút đã bị cô làm mất, cái này nếu thật sự bị người khác nộp lại cho phòng thầy giám thị, vậy thì thật sự xong đời.

“Xin lỗi ...” Thanh âm Tổng Kiều Kiều mang theo chút ghen ngào.

Từ Cám nhìn qua Tổng Kiều Kiều, thấy đáng về cô lúc này cũng có chút không đành lòng, vậy nên nói: “Không sao, đều trách bản thân tớ không nên ghi cái thứ đồ tồi tệ này, sớm biết như vậy tớ sẽ không ghi ...”

Đang nói, Tổng Kiều Kiều chợt đứng lên, miệng nói: “Không đúng!”

“Không đúng? Cái gì không đúng?” Từ Cám khó hiểu nhìn cô, hỏi.

“Tớ nhớ ra thư tình kia của cậu không có ký rõ tên mà? Đúng không?”

Từ Cám suy nghĩ một chút, cô vốn chỉ là viết bản nháp mà thôi, hình như thật sự chưa ghi tên, thế nên cô gật đầu: “Đúng, chưa ghi.”

Mỉm cười Tổng Kiều Kiều ngay lập tức giãn ra, thanh âm nhẹ đi vài phần: “Đúng vậy, cho dù thật sự bị ai nhặt được nộp cho thầy giám thị, nhưng mà cậu căn bản không ghi tên, bọn họ làm sao biết được là ai viết.”

Từ Cám nghe xong, đầu óc xoay chuyển một vòng, thoáng cái liền hiểu rõ. Đúng rồi, cô vốn không có ghi tên, dù cho thầy giám thị biết thì đã sao? Miễn hai người không nói thì ai biết được ai viết, ngay cả thầy giám thị cũng chẳng có cách nào!

Nghĩ vậy, tiếng lòng căng thẳng của Từ Cám ngay lập tức thả lỏng, cô đưa tay ôm vai Tổng Kiều Kiều: “Đúng vậy, sao tớ không nghĩ tới, dù sao không có tên, thầy giám thị cũng bó tay thôi.”

Tổng Kiều Kiều dùng sức gật đầu: “Đúng!”

Thế là hai người biến đổi sự căng thẳng hỗn loạn lúc trước, ung dung thành thoi trở về lớp học, vừa mới bước vào lớp thì tiếng chuông dự bị liền vang lên. Sau khi tiếng chuông chính thức reo, Từ Cám loáng thoáng cảm giác bản thân hình như đã quên mất một chuyện rất quan trọng, nhưng cô thế nào cũng không nhớ ra rốt cuộc là chuyện gì.

Tổng Kiều Kiều quay về chỗ của mình ngồi xuống, bởi vì chuyện thư tình vừa rồi mà cô cũng không phát hiện ra phản ứng của Lục Kinh Tả có chút không bình thường. Mãi đến khi cả hai cùng về nhà, đều đến cửa nhà rồi, cô lúc này mới hậu tri hậu giác\*.

(\* Hậu tri hậu giác (后知后觉): Phản ứng chậm, sự việc ai cũng phát hiện ra chỉ mình không phát hiện ra, đến khi phát giác thì chuyện đã trôi qua lâu rồi.)

“Cậu bị gì vậy? Sao có chút kỳ lạ thế?”

Lục Kinh Tả đưa mắt nhìn cô: “Lạ chỗ nào?”

“Tớ cũng không biết, nhưng mà cậu từ nãy đến giờ rất lạnh nhạt với tớ.” Giọng Tống Kiều Kiều mang theo chút tủi thân.

Lục Kinh Tà nhìn đôi mắt như làn sóng xanh trong suốt của cô, cắn môi dưới, lúc này mới hỏi: “Tớ hỏi cậu một chuyện, cậu thành thật trả lời tớ.”

Tống Kiều Kiều dùng sức gật đầu: “Cậu hỏi đi cậu hỏi đi, tớ cam đoan vô cùng thành thật trả lời cậu.”

Bờ môi Lục Kinh Tà mấp máy, dường như đang cân nhắc mở lời thế nào.

Tống Kiều Kiều cũng không vội, chỉ an tĩnh mà nhìn cậu chờ đợi.

Qua một hồi, Lục Kinh Tà nhắm mắt lại, đợi đến khi mở ra, giọng điệu vẫn như cũ bình thản ôn hòa: “Không có gì, cậu mau vào đi.”

Tống Kiều Kiều: “???”

Cô vẫn còn muốn nói gì đó, nhưng Lục Kinh Tà đã xoay người lại rồi đi, sau khi mở cửa cậu liền trực tiếp bước vào.

Tống Kiều Kiều nhìn cánh cửa đóng chặt trước mặt, cả buổi chẳng kịp phản ứng, cho dù không được nhảy bén thì cô cũng ý thức được một việc.

Lục Kinh Tà tức giận, dường như có liên quan đến cô.

Bạn đang đọc truyện *Thor Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 20: Sốt

Bởi vì chuyện này mà ngay cả lúc ăn cơm Tống Kiều Kiều đều có chút ủ rũ, Vương Tuệ Lâm nhìn thấy, không nhịn được hỏi cô: "Làm sao thế? Có chuyện gì không vui à?"

Tống Khánh Quốc tuy không lên tiếng nhưng cũng cùng nhìn qua cô.

Tống Kiều Kiều bị hai người bọn họ nhìn đến có chút ngại ngùng, lắc đầu: "Không có chuyện gì."

"Không có chuyện gì mà ăn cơm còn cúi gầm mặt?" Tống Khánh Quốc nói.

Tống Kiều Kiều cắn môi dưới: "Con... có sao?"

Vương Tuệ Lâm gật đầu với cô: "Uhm, có."

Tống Kiều Kiều có chút rầu rĩ nhưng lại không muốn bướng bỉnh, thế nên cô lừa đại hai miếng cơm rồi để chén cơm xuống: "Ba mẹ, con ăn no rồi, con đi làm bài tập đây, hai người cứ từ từ ăn đi."

Sau khi nói xong Tống Kiều Kiều liền đứng lên đi về phía phòng mình.

Vương Tuệ Lâm và Tống Khánh Quốc đều nhìn theo bóng lưng Tống Kiều Kiều, gầy gầy bé bé, nhìn ra được sự buồn bã không vui, mãi đến sau khi cô vào cửa, hai người lúc này mới nhìn nhau.

"Nha đầu đó bị gì thế nhỉ?"

Vương Tuệ Lâm lắc đầu: "Không biết nữa, từ sau khi về đã lạ lạ rồi, vừa nãy ông cũng thấy đó, hỏi nó cũng chẳng nói."

Tống Khánh Quốc thở dài: "Nha đầu này..."

Sau khi về phòng Tống Kiều Kiều liếc nhìn thời gian, bây giờ đã tám giờ. Bình thường vào giờ này cậu ấy đã bắt đầu gọi video cho cô để hướng dẫn cô làm bài tập, nhưng thời gian từng giây từng phút trôi đi, cứ thế qua năm phút, cô đều không nhận được tin nhắn lẫn video của cậu.

Cô vô cùng chắc chắn, cậu ấy nhất định là đang giận cô, nhưng mà cô không biết cậu ấy rốt cuộc đang bức cái gì, rõ ràng lúc đầu vẫn rất tốt, không có chuyện gì, đến bản thân cô cũng không biết vấn đề cuối cùng nằm ở đâu.

Càng nghĩ như vậy cô càng cảm thấy có chút ám ức, nếu cậu ấy đã không gửi tin nhắn cho mình, không gọi video cho mình, vậy thì thôi luôn, dù sao cô cũng sẽ không gửi cho cậu ấy, càng lắm thì tự cô làm bài tập thôi, cũng không nhất thiết phải là cậu ấy dạy mới được!

Tống Kiều Kiều khó chịu ném điện thoại qua một bên rồi cúi xuống bắt đầu làm bài tập.

"Tin nhắn không nhận... điện thoại cũng không nhận..."

"Chuyện này rốt cuộc là sao?"

"..."

Tổng Kiều Kiều ôm điện thoại, tức đến hốc mắt đều nhanh chóng đỏ lên, bây giờ cậu ấy kiên quyết thật sự không để tâm đến cô nữa sao?

Không được!

Dựa vào cái gì!

Cô có làm gì sai hay không, cậu ấy dựa vào cái gì mà đối xử với cô như vậy! Cô cảm thấy cô phải đi tìm cậu ấy hỏi cho rõ ràng, cô rốt cuộc đã làm gì mới khiến cậu ấy thế này, cho dù có chết cô cũng phải chết trong minh bạch!

Tổng Kiều Kiều mang điện thoại bỏ túi, đứng dậy ra khỏi phòng ngủ. Trong phòng tắm có tiếng nước, chắc là mẹ cô đang tắm, ba cô bây giờ nhất định còn nằm trên giường xem bóng, vậy nên cô hành động nhẹ nhàng, lặng lẽ mở cửa đi ra ngoài.

Sau khi ra ngoài cô đi đến nhà đối diện, đưa tay gõ nhẹ, cô cũng không dám dùng sức gõ cửa, không dám lớn tiếng gọi tên cậu, chính vì sợ bị Vương Tuệ Lâm nghe được.

Mặc dù âm thanh không lớn, nhưng mà tốc độ nổi lên, người phía bên trong chắc chắn có thể nghe thấy. Nhưng mà cô gõ một lúc lâu, bên trong cũng không có bất kỳ động tĩnh nào, cũng không rõ rốt cuộc có phải cậu ấy cố tình hay không.

Tổng Kiều Kiều tức đến muốn đập thẳng cửa! Cậu thật sự quá đáng lắm!!!

Nhưng ngay lúc Tổng Kiều Kiều hết kiên nhẫn, khi thật sự định nhấc chân đập cửa, cánh cửa gỗ cả buổi đều không có phản ứng gì đột nhiên từ trong chậm rãi mở ra.

Tổng Kiều Kiều dừng động tác, vẫn còn chưa nhìn thấy người cô đã hạ tông giọng hung dữ lên án: "Tổ gõ cửa lâu như vậy mà cậu không nghe thấy, tổ rốt cuộc đã làm gì mà cậu phải bức tở..."

Lời còn chưa nói xong đã lập tức im bật rồi dừng lại, bởi vì cô nhận ra sắc mặt chàng trai bên trong không đúng lắm, trên hai gò má luôn trắng ngần của cậu nhuộm một sự ửng đỏ bất thường, trong đôi mắt cũng không có tia sáng nào, nhìn đáng vẻ giống như hơi bị sốt.

Tổng Kiều Kiều nhìn điệu bộ này của cậu, ngay lập tức quên hết chuyện quan trọng của mình, cô vội vã đi vào, dùng tay đỡ lấy cánh tay cậu, cô nhỏ giọng hỏi: "Có phải cậu sốt rồi không?"

Lục Kinh Tà sốt đến có chút mê man, cậu trầm thấp "uhm" một tiếng.

Tổng Kiều Kiều nghe vậy liền lập tức xác nhận, thật sự sốt rồi, giọng cậu ấy nghe ra âm mũi nghèn nghẹn, chính là cảm sốt.

Cô trở tay đóng cửa lại, dìu cậu đi vào trong, cô đỡ cậu vào phòng ngủ, trên giường có chút hỗn loạn, cô có thể tưởng tượng được vừa rồi cậu ấy phải vật vã thế nào để đi ra mở cửa cho cô, nghĩ đến cô không khỏi có chút đau lòng, túi thân hay bất mẫn gì đó trong cô đều đã tan biến.

Toàn thân Lục Kinh Tà rệu rã ngã xuống giường, Tổng Kiều Kiều hơi khom người xuống, đưa tay đặt lên trán cậu. Chỉ mới chạm qua như vậy cô đã bị dọa giật mình, trán của cậu ấy nóng hầm hập, so với nhiệt độ cơ thể bình thường cao hơn rất nhiều, xem ra sốt rất nặng, nóng như vậy phải đi bệnh viện khám bác sĩ mới được.

Cô vội đưa tay lay nhẹ người cậu, gọi: "Lục Kinh Tà, mau tỉnh lại, chúng ta phải đi bệnh viện khám, đầu óc cậu thông minh như thế, không thể để sốt nặng được."

Nhưng mà cô lay một một hồi cũng không thấy cậu tỉnh lại, nếu như vậy, cô vốn dĩ cũng không cách nào dẫn cậu ấy đi bệnh viện khám bác sĩ được.

Tổng Kiều Kiều nhìn đáng vẻ cậu bị sốt đỏ cả mặt, luống cuống như kiến bò trên chảo nóng, thế nên cô định quay về gọi Vương Tuệ Lâm và Tổng Khánh Quốc, nếu có người lớn ở đây thì cậu ấy nhất định có thể được đưa đến bệnh viện êm xuôi.

Vì vậy Tổng Kiều Kiều đứng lên, nhón chân chuẩn bị đi gọi Tổng Khánh Quốc, nhưng cô vừa mới xoay người, cổ tay liền bị một đôi tay nóng hổi nắm lại.

"Đừng đi..." Giọng cậu khàn khàn.

Tổng Kiều Kiều vội ngồi xổm xuống cạnh giường, cô nhìn cậu, trong đôi mắt xinh đẹp lúc này sáng bừng người, cô vô thức nuốt cổ họng, giải thích với cậu: "Cậu sốt rồi, tổ phải kêu ba tổ đưa cậu đi bệnh viện."

Lục Kinh Tà lắc đầu: "Không nặng tới vậy... không đi bệnh viện..."



"Nhưng mà..."

"Thật sự không sao cả, dưới tủ tivi ngoài phòng khách có thuốc hạ sốt, cậu đưa cho tớ uống là được rồi."

"Thuốc hạ sốt?" Tống Kiều Kiều nghiêng đầu nhìn ra phòng khách, sau đó nói: "Được, tớ đi lấy cho cậu... nhưng mà..."

Bàn tay cậu ấy lúc này vẫn còn nắm cổ tay cô.

Lục Kinh Tà cúi đầu nhìn theo tầm mắt cô, thấy bàn tay mình đang giữ cổ tay cô, dưới lòng bàn tay là làn da trắng mịn ẩm áp, bàn tay nắm lại hơi siết nhẹ, lúc này mới từ từ buông cô ra, cất giọng khàn khàn: "Đi đi."

Tống Kiều Kiều gật đầu rồi chạy đến phòng khách, quả nhiên dưới tủ tivi nhìn thấy một hộp thuốc, bên trong xếp đủ loại, từ một đồng thuốc cô đã tìm được thuốc hạ sốt.

Sau khi lấy được thuốc cô vào bếp rót nước, đến lúc này mới phát hiện trong nhà căn bản cũng không có nước ấm, cô vội lấy máy nước nóng ra bắt đầu nấu nước.

Lục Kinh Tà bên trong đợi một lúc cũng không thấy người trở vào, không khỏi có chút lo lắng, vì vậy cậu mê man đứng dậy đi ra ngoài.

Vừa mới đi đến cửa phòng ngủ đã nhìn thấy Tống Kiều Kiều ngồi cạnh bàn trà ở phòng khách. Trong tay cô đang cầm hai cái ly, mang nước trong hai cái ly rót trực tiếp qua lại, vừa rót vừa thổi, cô đang lấy nước nóng để nguội.

Tống Kiều Kiều cảm thấy nước nóng trong ly nhựa đã không còn nóng nữa, lúc này mới một tay bung ly một tay cầm thuốc đi vào phòng ngủ, ai ngờ vừa xoay người đứng lên liền nhìn thấy Lục Kinh Tà dựa ngay cửa phòng ngủ.

Lúc này cả người cậu mặc bộ đồ thể thao tương đối phong phanh, càng làm tôn thêm thân hình cao gầy mỏng manh, sắc đỏ nhạt trên mặt còn chưa giảm đi, nhìn sơ qua tinh thần có chút sa sút, hoàn toàn khác diện mạo thường ngày, cô trông thấy mà không khỏi đau lòng.

"Cậu dậy làm gì? Trong nhà không có nước ấm, tớ vừa nấu một ít, giờ mới nguội, có phải đợi rất lâu không?"

Lục Kinh Tà dùng cặp mắt sâu thẳm kia nhìn cô, giây sau nhẹ nhàng ngoắc một cái.

"Lại đây."

Tống Kiều Kiều lập tức đi về phía cậu, cô vừa vào cậu đã sải dài cánh tay vòng qua chiếc eo nhỏ bé của cô, đầu nhẹ nhàng phủ xuống nơi hõm vai cô, dùng sức mang cô giữ trong lồng ngực mình.

Tống Kiều Kiều đột nhiên bị cậu ôm như vậy, nước trong ly đều đổ hơn một nửa, cô mở to hai mắt nhìn, hoàn toàn không kịp phản ứng, cả khoang mũi đều là mùi hương thơm mát nhàn nhạt trên cơ thể cậu, lồng ngực không hiểu sao lại đập vô cùng mãnh liệt, tim tựa như muốn bắn ra ngoài, cô lắp ba lắp bắp nói: "Cái đó... cái đó nước đổ rồi."

Lục Kinh Tà trầm khàn "uhm" một tiếng.

Tống Kiều Kiều: "???" Chính là uhm một tiếng, sau đó thì sao? Không có ư?

"Vậy..." Tống Kiều Kiều mơ hồ ngộ ngộ.

"Đừng động đây."

Cô vừa mới động một chút giọng cậu liền vang lên, giọng lại còn mang theo bệnh cảm khiến cô thật sự bất động, cứ thật sự như vậy để cậu tùy ý ôm.

Lẽ nào vì bị bệnh làm cho cậu ấy lúc này trở nên yếu đuối thế sao?

Tống Kiều Kiều cảm thấy đúng vậy rồi, bởi vì thời điểm một người phát bệnh thì phòng tuyến tâm lý sẽ vô cùng suy nhược.

Nghĩ vậy, cô không khỏi mang đôi tay cứng đờ thả lỏng, dùng tay không cầm nước nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng cậu.

Lưng Lục Kinh Tà hơi cứng nhắc, sau đó càng dùng sức ôm chặt lấy cô.

Tống Kiều Kiều lúc này nhận ra sự biến đổi nhỏ của cậu, lồng ngực khẽ cong, xem ra thật sự không sai, vậy nên động tác cô vuốt ve lưng cậu càng nhanh hơn, rồi lên tiếng: "Không sao không sao."

Qua một lúc lâu, Tống Kiều Kiều mới nghe được giọng Lục Kinh Tà.

"Đừng thích cậu ta."

Tống Kiều Kiều nhú mày, trong mắt lộ ra một tia nghi hoặc, cô không rõ cậu đang nói gì, vậy nên lại hỏi: "Sao cơ?"

"Đừng thích cậu ta."

Đừng thích... ai?

Tổng Kiều Kiều có chút mông lung.

"Đừng thích cậu ta." Cậu lặp lại như cũ.

Tổng Kiều Kiều mặc dù mơ màng, nhưng thấy cậu ấy hình như vô cùng cố chấp, nên vội đồng ý: "Được rồi được rồi, không thích."

Nghe nói như vậy Lục Kinh Tả phát ra tiếng thở nhẹ lòng: "Cũng không được phép quên trước kia cậu đã đồng ý chuyện của tớ."

Lúc trước đồng ý chuyện của cậu ấy? Cô đã đồng ý mấy chuyện na ná như vậy rất nhiều, cậu ấy nói chuyện nào??

"Eh..."

Chính vì không trả lời mà cô lại bị cậu ôm chặt thêm vài phần, lần này cô cảm giác xương sườn mình đều muốn gãy lìa, cũng không kịp nghĩ gì, chỉ cam đoan gật đầu ưng thuận.

"Được được được, tớ không quên tớ không quên."

Bạn đang đọc truyện *Thor Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 21: Không nở

Bởi vì đầu cậu ấy áp sát nơi hõm vai mình nên Tổng Kiều Kiều cảm nhận được nhiệt độ truyền qua từ hai gò má cậu, vậy nên hạ giọng dịu dàng hỏi: "Uống thuốc đi, nhé?"

Lục Kinh Tả có chút tham lam nên cứ ôm thêm một hồi, sau đó mới buông cô ra, đưa tay cầm thuốc trong tay cô bỏ vào miệng.

"Nước." Tổng Kiều Kiều vội mang nước qua.

Lục Kinh Tả không nhận ly nước mà trực tiếp tiến lại bao bọc bàn tay đang cầm ly nước của cô, cúi người xuống, đưa gần đến miệng mình.

Tổng Kiều Kiều cảm giác được trên mu bàn tay truyền đến độ ấm khác thường, tầm mắt cô hạ xuống.

Cổ tay Lục Kinh Tả xanh nhạt, khớp xương rõ ràng, cô không tính là một đứa tay không mà còn nhìn không nổi bị hấp dẫn, thật sự rất đẹp, nhìn thấy sẽ khiến người khác có chút xúc động muốn được nắm tay.

Sau khi Tổng Kiều Kiều nhận ra mình vừa nghĩ gì, hai má không khỏi đỏ lên đôi chút, cô vội cúi đầu xuống, tự khinh bỉ chính mình.

Người ta đã bệnh rồi, mà mình đây còn tơ tưởng đến tay cậu ấy!

Tổng Kiều Kiều ngây ngốc một hồi, sau đó ngẩng đầu lên nhìn cậu, hơn nửa ly nước đã bị cậu uống hết.

Sau khi uống xong Lục Kinh Tả lúc này mới buông cô ra, Tổng Kiều Kiều đưa một tay lên sờ đầu cậu, vẫn rất nóng: "Uống thuốc rồi, nếu không thì đi ngủ sớm chút nhé?"

Lục Kinh Tả không nói gì, trưng ra khuôn mặt hơi tái nhợt nhìn cô, thanh âm mang theo chất khàn: "Vẫn chưa ăn cơm."

Tổng Kiều Kiều mở to mắt: "Tối giờ này mà chưa ăn cơm? Di không làm cho cậu à?"

"Làm."

"Làm vậy sao không ăn?"

"Khó chịu."

Tổng Kiều Kiều suy nghĩ một chút, cũng đứng, cậu ấy sốt đến thế kia, lúc ấy nhất định hơi không muốn ăn cơm: "Vậy tớ hâm lại lần nữa cho cậu nhé?"

Nói rồi cô đi thẳng vào bếp, cô nhìn thấy ba món ăn một món canh đặt trên bàn, khéo léo tinh tế, có điều quá mặn, đối với người đang sốt mà nói đúng là không hợp ăn đồ chứa nhiều dầu mỡ như vậy.

Cô lặng lẽ nhìn qua Lục Kinh Tả: "Những món này không thể ăn rồi, nhiều dầu mỡ quá, để tở ra ngoài mua về cho cậu ít cháo loãng."

Lục Kinh Tả nhếch bờ môi mòng bị sốt đến chuyển đỏ, vài giây sau nói ra mấy chữ: "Bên ngoài giá rét, cậu làm."

Tổng Kiều Kiều mắt tròn tròn, cậu ấy muốn cô làm cho cậu ấy ăn sao? Nhưng mà cô có biết nấu ăn đâu?

"Tớ... tớ không biết nấu ăn..."

Lục Kinh Tả nhắc chân đi vào bếp: "Tớ chỉ."

Tổng Kiều Kiều vốn định từ chối, nhưng sau khi bắt gặp cặp mắt đen láy kia, lời từ chối sửa thành: "Được."

"Com làm xong rồi, múc ra..."

Tổng Kiều Kiều nghe cậu nói, mang cháo nấu lên, vào lúc bột nổi lên sùng sục, dùng muống vớt bột từng chút từng chút một, để cháo có thể vừa vào miệng là tan ngay, giữa chừng cô lại thêm hai lần nước.

Lục Kinh Tả dựa vào cửa bếp bên cạnh, cậu nhìn cô gái bên trong, cô mặc một bộ thể thao màu tím, vì dễ thuận tiện, tay áo bị cô xắn đến khuỷu tay, mái tóc đen dài mềm mại được tùy ý buộc thấp thành đuôi ngựa sau đầu, góc nghiêng khuôn mặt nhu mì nhã nhặn.

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 21-2: Không nữ 2

Giờ khắc này, Lục Kinh Tả cảm thấy trái tim lạnh giá trống rỗng của mình trong phút chốc được lấp đầy, nhiệt cảm ấm áp cứ thế tiếp tục không ngừng trào dâng.

Tổng Kiều Kiều thêm xúc xích hun khói đã cắt từ trước vào nấu chín, qua khoảng một phút cô mới tắt bếp. Lúc này trong không khí đã phảng phất bay lên mùi thơm của cháo thịt hun khói, cô hít hít mũi, xoay người nhìn Lục Kinh Tả.

Vừa mới nhìn qua thì vô tình chạm phải cặp mắt đen láy sâu xa kia, trong đôi mắt dường như cuộn trào cảm xúc gì đó nhưng cô không nhìn ra, một giây sau, đôi đồng tử ấy lại biến đổi thành dịu dàng.

Tổng Kiều Kiều ngơ ngẩn hỏi cậu: "Mùi thơm, cậu ngửi được chứ?"

Bờ môi Lục Kinh Tả nhẹ nhàng cong lên, sau đó gật đầu: "Uhm."

"Thơm không?"

"Thơm."

Khóe miệng Tổng Kiều Kiều cong lên, trong lòng ngập tràn cảm giác tự hào, đây là lần đầu tiên cô nấu ăn, còn nấu ra được cháo thơm thế này: "Cậu mau lại đây ngồi đi, lát nữa tớ múc qua cho cậu."

Sau khi cất lời, Lục Kinh Tả cũng không rời đi, hơn nữa còn tiến về phía cô, đến bên cạnh cô. Cô một lần nữa ngửi thấy hương thơm nhàn nhạt kia trên người cậu, trong đầu không khỏi nhớ lại vừa nãy mới bị ôm một cái, hiện tại hồi tưởng lại, dường như vẫn có thể cảm nhận được độ ấm trên cơ thể cậu lúc ấy.

"Để tớ đến."

"Hả?" Vì đang mơ màng, Tổng Kiều Kiều không nghe rõ cậu nói gì.

Lục Kinh Tả thấy bộ dạng mù mờ của cô, dịu dàng nhắc lại: "Tớ nói để tớ đi lại đây, không nên để cậu bị phỏng."

Tổng Kiều Kiều không muốn, cậu ấy là người bệnh, chỗ nào lại để người bệnh tự phục vụ chứ, hơn nữa làm đến nơi đến chốn mới khiến cô có thêm cảm giác thành tựu.

"Tớ cũng không phải con nít, sao để mình phỏng được, cậu cứ việc ngồi, tớ đi qua." Có lẽ lúc cô nói bản thân không ý thức được, cô không tự chủ nên đã dùng một chút giọng điệu ra lệnh.

Mi mắt Lục Kinh Tả khẽ run, sau đó nghe lời rời qua bên cạnh bàn ăn ngồi xuống.

Tổng Kiều Kiều thấy đáng vẻ nghe lời của cậu, ý cười nơi khóe miệng cũng đậm thêm, cô dùng muôi khuấy nhẹ cháo, tiếp đó từ chiếc tủ bên cạnh lấy ra hai cái chén, sau khi rửa sạch mới bắt đầu múc cháo từ bên trong, múc xong rồi lại rắc thêm chút hành băm vào.

Cô mang chén cháo lớn kia đặt xuống trước mặt Lục Kinh Tả: "Ăn đi, cẩn thận nóng đấy."

Tổng Kiều Kiều nhận ra Lục Kinh Tả đang nhìn chén cháo nhỏ trước mặt cô, bèn giải thích: "Buổi tối tớ cũng chưa ăn cơm ấy mà, chắc không phải cậu không muốn cho tớ ăn đấy chứ?"

Lục Kinh Tả vội lắc đầu: "Sao có thể? Tớ chỉ muốn hỏi cậu, chén nhỏ thế kia ăn no không?"

Tổng Kiều Kiều dùng muống khuấy nhẹ: "Uhm, chắc ăn no."

"Buổi tối vì sao không ăn cơm đấy chứ?"

Tổng Kiều Kiều dừng lại một chút, cô cũng không thể nói cho cậu ấy biết, chính vì cậu ấy giận hờn khiến cô rất buồn rất không ổn, vậy nên mới không có tâm trạng ăn cơm đấy chứ?

Cô ho nhẹ một tiếng, vô cùng tự nhiên mang cái nồi này ném lên người Vương Tuệ Lâm: "Uhm... mẹ tớ hôm nay làm cơm ăn không được ngon cho lắm..."

Trong mắt Lục Kinh Tả xuất hiện một tia kinh ngạc, dĩ nhiên cậu cũng biết rõ, sao có thể nấu không ăn nổi?

Tổng Kiều Kiều thấy đáng vẻ cậu trầm tư, lập tức mở miệng ngắt lời cậu: "Ăn lệ kia, nhân lúc còn nóng ăn đi, nguội rồi ăn không còn ngon."

Lục Kinh Tả đang suy nghĩ thì bị cô cắt ngang, không tiếp tục nghĩ sâu thêm nữa mà bắt đầu húp cháo từ từ, vừa vào miệng đôi mắt lập tức sáng rõ.

Tổng Kiều Kiều lần đầu tiên nấu cháo cho người khác, vậy nên bản thân cô không hề động vào ngum nào, một mực chờ Lục Kinh Tả ăn xong rồi nói lại cho cô biết hương vị ra sao, tầm mắt cô sau khi cậu cảm muống lên chưa từng di chuyển khỏi, thấy cậu ăn một hơi liền nhin không nổi hỏi: "Sao, ăn có ngon không?"

Lục Kinh Tả gật đầu: "Ăn vô cùng ngon."

Đây nhất định là món cháo ăn ngon nhất trong suốt cuộc đời cậu, mang theo hương vị của jambon và hành băm, vừa vào miệng đã tan chảy. Cho nên rất nhiều năm về sau cậu đều không cách nào quên được mùi vị này, giống như mùi vị của gia đình vậy.

Tổng Kiều Kiều nghe thấy sự đánh giá của cậu, đặc biệt là hai chữ "vô cùng" kia, việc này thật sự rất vừa lòng cô, khóe miệng tức khắc cong lên, cô cảm muống của mình lên cũng ném thử một ngum, sau khi ném xong ý cười bên khóe miệng rõ ràng nhạt đi rất nhiều.

Hình như ăn cũng không ngon đến vậy... so với cháo mẹ cô nấu, mùi vị thật sự kém quá xa...

Cô nhìn qua Lục Kinh Tả, trong mắt mang theo chút gì đó không hiểu nổi.

Lục Kinh Tả nhìn sự hoài nghi trong mắt cô, cậu cúi đầu mỉm cười, lại liên tiếp húp ngon lành vài ngum rồi mới nói với cô: "Tớ cảm thấy ăn rất ngon."

Tổng Kiều Kiều cắn môi dưới, cảm thấy bản thân hơi xoắn. Đúng vậy, dù gì cháo này chính là nấu cho cậu ấy ăn, cậu ấy ăn thấy không ngon thì mọi chuyện yên ổn được sao?

"Vậy cậu có muốn ăn một chén nữa không?"

"Không ăn một chén, muốn ăn hết sạch."

Tổng Kiều Kiều mở to mắt, thật ra cô nấu còn rất nhiều, nếu mà cậu ấy ăn xong hết, bụng không chịu nổi mất.

Cô nhanh chóng lắc đầu: "Không được, chỉ có thể ăn tối đa một chén nữa thôi, nếu no quá sẽ khó chịu."

Trong mắt Lục Kinh Tả hiện lên chút lưỡng lự.

Khẩu khí Tổng Kiều Kiều nặng thêm: "Chỉ được ăn một chén nữa."

"Được rồi, vậy mấy cái khác giữ lại sáng mai tớ ăn."

Tổng Kiều Kiều bặm môi dưới, trong lòng nảy sinh chút khác thường không rõ ràng lẫn chút đau lòng: "Uhm, được."

Lục Kinh Tả húp liên tục hai chén cháo, trước khi ăn cháo cậu vốn đã uống thuốc, lúc này bụng đã no, tác dụng của thuốc cũng bắt đầu phát tác, Tổng Kiều Kiều thấy cậu không tự chủ được bắt đầu nhắm mắt lại, nói: "Một rồi thì đi ngủ trước đi."

Lục Kinh Tả lắc đầu: "Vậy còn cậu?"

"Sau khi cậu đi ngủ tớ dọn dẹp chỗ này một chút, sau đó cũng phải về nhà."

Lục Kinh Tả đưa tay giữ đầu: "Vậy tớ đợi cậu về rồi sẽ ngủ."

Tống Kiều Kiều mỉm cười, cô đi đến bên cạnh Lục Kinh Tả, hai tay đỡ lấy cánh tay cậu, nâng cậu đứng dậy: "Đi nào, trước tiên tớ đưa cậu đi ngủ."

Lục Kinh Tả muốn từ chối nhưng lại không nỡ bỏ qua sự gần gũi cùng hơi ấm trên cánh tay cô, vì thế chỉ đành để cô dìu đi vào phòng ngủ.

Sau khi cậu nằm xuống, Tống Kiều Kiều lấy mền đắp kín cho cậu, kẹp vào phía trên.

Sắc mặt cậu hồi phục không ít, nhưng vẫn yếu như lúc đầu, cô đưa tay sờ xuống chiếc trán vẫn nóng bừng, nhẹ nhàng nói: "Được rồi, ngủ đi."

Sau khi Lục Kinh Tả nằm lên giường, con buồn ngủ lập tức ập đến, nhưng cậu vẫn miễn cưỡng gắng gượng như cũ: "Vậy cậu không được đóng cửa phòng ngủ."

Cửa phòng ngủ đối diện nhà bếp, không đóng thì cậu vẫn có thể nghe được tiếng cô lau rửa trong đó... âm thanh ấy sẽ khiến cậu có cảm giác an toàn.

Tống Kiều Kiều không hiểu ý cậu, nhưng vẫn gật đầu đồng thuận: "Được."

Sau khi cô ra ngoài, Lục Kinh Tả lúc này mới chậm rãi nhắm mắt lại, nhưng tai vẫn nghe âm thanh từ đâu đó truyền đến. Chỉ cần nghe như vậy, trong lòng cậu tựa như được tiếp thêm sự thoải mái dễ chịu.

Sau khi Tống Kiều Kiều rửa xong chén đĩa, cô lại chân tay nhẹ nhàng bước vào phòng ngủ của Lục Kinh Tả. Cậu đã ngủ rồi, hô hấp đều đặn, nhưng có lẽ trong mơ đã mơ thấy gì đó không đẹp lắm, mi tâm khẽ nhăn lại.

Lục Kinh Tả của ngày thường luôn cho người khác đáng vẻ ôn hòa tốt đẹp, nhưng hiện tại ngã bệnh phát sốt, bên cạnh ngay cả người thân chăm sóc cũng không có.

Tống Kiều Kiều cảm thấy có chút buồn bã, cô đưa tay vuốt nhẹ mi tâm cậu.

"Ngủ đi, ngủ ngon."

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 22: Tồi sầm

Đợt cảm mạo kia của Lục Kinh Tả nhanh đến cũng nhanh đi, qua vài ngày đã khỏi hoàn toàn. Cả hai đều không đề cập đến chuyện tồi hôm đó, Tống Kiều Kiều cảm thấy do cậu ấy ngã bệnh nên yếu đuối, vì thế cũng không suy nghĩ sâu xa, còn Lục Kinh Tả thì dốc sức đè nén tình cảm của chính mình.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chẳng mấy chốc đã gần tới kỳ thi cuối kỳ, ôn tập trên lớp cũng bắt đầu căng thẳng hơn, mấy học sinh đều ôn luyện bạt mạng để chuẩn bị chào đón kỳ thi cuối kỳ sắp đến.

Chuyên ôn tập của Tống Kiều Kiều cũng bước vào giai đoạn quyết liệt. Có lẽ vì bị Lục Kinh Tả thất vọng quy cách mà bây giờ cô đối với việc học ngược lại đã hình thành một thói quen, thói quen nghe giảng, thói quen viết bài, thói quen phải cố gắng học tập.

Vào ngày thi cuối kỳ chấm dứt, cả trường nhốn nháo ầm ĩ, bởi vì bọn họ thật sự bị bầu không khí nặng nề kìm nén quá lâu rồi, đặc biệt là đám học sinh năm ba bọn họ.

Trần Thục sợ rằng tâm tư bọn họ vừa được nghỉ sẽ chơi bời lêu lổng, thế nên gần đến ngày nghỉ vẫn không quên nhắc nhở học trò phải nhớ, dù nghỉ đông thì ở nhà cũng phải ôn tập cho thật tốt, đừng vì được nghỉ mà bắt đầu lơ là, dù sao thời gian cách kỳ thi đại học chỉ còn chưa quá năm tháng nữa mà thôi.

Vốn dĩ tâm tư mọi người còn hơi lo ra, bị Trần Thục nhắc nhở như thế lập tức nhận thức lại, sau khi Trần Thục thấy có hiệu quả thì vô cùng hài lòng, vì vậy lại dặn dò mấy câu, bảo tất cả mọi người nán lại dọn vệ sinh xong mới được về.

Tất cả học sinh miệng đều đồng ý, sau khi Trần Thục rời đi thì bắt đầu dọn vệ sinh khí thế. Bởi vì trên lớp nhiều người, khu vực trong lớp và xung quanh làm không thấy nhiều lắm, chẳng mấy chốc đã quét dọn sạch sẽ. Sau khi vệ sinh sạch sẽ xong, mọi người lúc này mới thu gom cặp sách ra về.

Nghỉ đông chính thức bắt đầu. Hơn chín giờ tối, Tống Kiều Kiều đang ở cạnh Vương Tuệ Lâm cùng bà xem tivi, bỗng nhiên đi động đặt bên cạnh vang lên, cô lấy qua nhìn, là Lục Kinh Tả nhấc tin.

\_ Lão Triệu kêu bọn mình đi net, đi không?

\_ Đi, ra liền. Chờ cậu ở đầu cầu thang.

Tổng Kiều Kiều lập tức từ trên ghế sofa nhảy xuống, làm Vương Tuệ Lâm bên cạnh sợ nảy mình, cô xông thẳng vào phòng ngủ, lúc ra trên người có thêm một chiếc áo khoác.

"Bây giờ còn muốn đi đâu nữa?"

Tổng Kiều Kiều vừa mang giày vừa quay qua bà: "Lục Kinh Tả kêu con ra ngoài ăn khuya, con sẽ về hơi trễ, khỏi để cửa cho con, con tự mang theo chìa khóa."

Sau khi dứt lời, cả người cô đã ra ngoài, cánh cửa bị đóng "rầm --" một tiếng. Vương Tuệ Lâm nhìn thấy tình cảnh đành lắc đầu bất lực, đúng là nha đầu diên mào.

Sau khi Tổng Kiều Kiều vung cửa xong, đi về trước một bước đã nhìn thấy Lục Kinh Tả đứng phía dưới. Cậu mặc một chiếc áo lông đen, làm tôn lên vóc dáng đã cao nay còn cao thêm nữa, cô gọi cậu một tiếng rồi nhanh chóng chạy về phía cậu.

Lục Kinh Tả vội tiến lên một bước, khẽ nhăn mày: "Xuống cầu thang cho cẩn thận, đừng để ngã."

Động tác của Tổng Kiều Kiều cũng không thấy chậm lại, cô thoáng chốc từ trên cầu thang nhảy xuống trước mặt cậu, cười tủm tỉm hỏi: "Đám lão Triệu đâu?"

Lục Kinh Tả đành chịu, cậu đưa tay gõ một cái lên trán cô: "Bọn họ đã qua đó rồi, ở tiệm net đợi bọn mình."

"Được, bọn mình mau đi đi. Đúng rồi, sao hôm nay cậu muốn ra ngoài chơi net vậy?"

Không lạ khi cô hỏi như thế, mấy ngày nghỉ Lục Kinh Tả so với ngày thường đều giống nhau, vẫn như cũ kéo cô cùng ôn tập, căn bản sẽ chẳng có cơ hội ra ngoài chơi.

"Cho thư giãn một chút."

Lúc cả hai đi vào, trong tiệm net gần như ngồi đầy người, đang nhìn xung quanh, bỗng nhiên có người vỗ tay với bọn họ, gọi: "Ồ đây ở đây."

Là Kỳ Vị.

Hai người đi về phía đó, Kỳ Vị nói: "Hôm nay tiệm net thật sự rất đông khách, nếu không phải bọn tớ trả tiền đặt hai chỗ này thì chờ các cậu đến đã hết chỗ từ lâu rồi."

Tổng Kiều Kiều bật cười: "Các cậu giành chỗ giỏi lắm."

Triệu Thanh Nghiên lấy tai nghe: "Đến rồi à, mau đăng nhập game đi, bốn đứa bọn mình lâu lắm rồi không có chơi một trận cho thật đã."

Sau khi ngồi xuống, Kỳ Vị chợt nhớ đến gì đó, cậu nghiêng đầu nhìn Lục Kinh Tả: "Lão Lục, có phải cậu đưa tài khoản game của mình cho lão Triệu chơi không?"

Lục Kinh Tả "uhm" một tiếng.

Kỳ Vị trợn trừng mắt, vũ khí trong game của Lục Kinh Tả vô cùng đỉnh, lần trước cậu đi theo cậu ấy mượn mấy lần mà cậu ấy đều không cho, vậy nên cậu không hài lòng: "Cậu còn không cho tớ chơi."

"Chẳng phải cậu có rồi sao?"

"Thế lão Triệu cũng có vậy." Kỳ Vị phản bác, sau đó lại hỏi: "Cậu vì cái gì mà đưa cho lão Triệu chơi?"

Triệu Thanh Nghiên nghiêng đầu nhìn Lục Kinh Tả, trong đôi mắt sâu xa mang theo ý cười mà chỉ hai người họ mới hiểu.

Lục Kinh Tả liếc tầm mắt, lạnh lùng nói: "Chẳng vì cái gì hết, thích thì cho mượn."

Kỳ Vị ai oán, đáng vẻ bị thương: "Cậu bắt công quá!"

Tổng Kiều Kiều nhìn thấy vẻ mặt cậu ta uất ức, cười thích thú, Kỳ Vị càng tủi thân, tiếp tục làm bàn: "Quá bắt công, tớ muốn đoạn tuyệt với cậu."

"Uhm."

Kỳ Vị: "..."

Kỷ Vị oán thán mãi đến khi game bắt đầu mới ngưng, bởi vì sau khi bắt đầu thì cậu ta chẳng còn thời gian để mà trách móc nữa.

"Bắn nó đi!"

"Trời ơi!"

"Cứu tớ cứu tớ..."

"ĐM..."

...

Thời điểm đang hăng say tấn công, Tống Kiều Kiều chợt phát hiện mình không động đậy được, giọng Kỷ Vị bên cạnh truyền đến: "Sao cậu bất động vậy hả?"

"Tớ bị kẹt lại rồi..." Tống Kiều Kiều chán nản nói.

Lục Kinh Tả nghiêng đầu nhìn cô, duỗi tay ra giúp cô điều khiển một chút, đúng là bị kẹt rồi.

"Thôi xong, tớ phải chết rồi."

"Cậu qua đây chơi của tớ."

Tống Kiều Kiều lắc đầu, cô dứt khoát chịu thua, cô mang thân mình khẽ tựa ra sau, hỏi: "Tớ hơi khát nước, các cậu khát không?"

Kỷ Vị vừa chơi vừa nói: "Muốn chết khát từ lâu rồi."

"Vậy tớ đi mua ít nước."

Lục Kinh Tả nói với cô: "Trong túi áo có tiền."

Tống Kiều Kiều xua tay: "Không sao, chỗ tớ có."

Cô tháo tai nghe xuống đi ra phía trước, lúc đang gọi nhân viên lấy đồ uống, sau khi thanh toán xong Tống Kiều Kiều ôm bốn chai Mizone chuẩn bị quay về, kết quả vừa mới xoay người thì đụng trúng người trước mặt, người bị đụng "ay ya" rồi lại la lên "đm".

Tống Kiều Kiều cúi đầu nói tiếng xin lỗi rồi đi nhặt mấy chai nước bị rơi, sau khi nhặt lên lại lần nữa nói thật có lỗi với người kia rồi mới chuẩn bị quay về. Nhưng vừa đi một bước đã bị người nọ chặn lại, đúng là vừa rồi cô không cẩn thận đã đụng phải một nam sinh, ăn mặc cũng xem như đẳng hoàng, có điều cả đầu lại nhuộm màu tóc kỳ lạ, trên người còn ám mùi thuốc lá, vừa nhìn đã biết là loại côn đồ.

"Bây giờ muốn đi hả?"

Sau khi tên này nói xong, mấy tên khác bên cạnh hắn cũng hòa theo ồn ào chọc ghẹo.

Tống Kiều Kiều ngẩng đầu liếc nhìn hắn: "Chẳng phải đã nói xin lỗi rồi sao?"

"Xin lỗi thôi là xong chuyện à?"

Vốn dĩ Tống Kiều Kiều đụng người ta trước, nên cô cũng đuối lý, vậy nên cô nhẫn nhịn hỏi: "Thế anh còn muốn gì?"

Tên kia bật cười, quan sát cô từ trên xuống dưới, cuối cùng tầm mắt rơi trên khuôn mặt cô: "Ngược lại cũng rất xinh đẹp..."

Mái tóc dài của Tống Kiều Kiều buông lơ phía sau vai, lộ ra khuôn mặt tinh xảo, nhỏ nhắn lại trắng ngần, mắt to mũi cao, khuôn miệng nhỏ xinh đỏ mọng, rất đẹp.

"Nếu không thì em cùng anh ăn khuya, anh sẽ tha lỗi cho em." Hắn nói.

Mấy tên bên cạnh cũng dụ dỗ: "Đúng đó, em gái, bọn anh mời em ăn khuya thì sao?"

Tống Kiều Kiều như ong mảy, lạnh lùng liếc nhìn hắn, không định tranh cãi với hắn nữa mà trực tiếp bỏ đi, nào ngờ cô vừa xoay người mấy tên kia bèn chặn đường cô.

"Tránh ra."

"Em gái nhỏ, em cũng thật không biết điều, mời em ăn khuya miễn phí cũng không được hay sao?"

Xung quanh không ít người nhìn thấy chuyện này, bọn kia đều là một đám lưu manh, có thể thường xuyên nhìn thấy bọn chúng trong tiệm net này, đến cả chủ tiệm net cũng không có cách nào gây khó dễ với bọn chúng, chuyện như vậy cũng không phải lần đầu xảy ra, vì vậy bọn họ cũng không dám tùy tiện

lo chuyện bao đồng.

Tên kia thấy cô lạnh lùng nhìn mình, còn cảm thấy rất có hứng thú, cho nên đưa tay định ôm vai cô, nhưng còn chưa chạm vào thì đã bị Tống Kiều Kiều nhanh chóng tránh đi, Tống Kiều Kiều nổi giận, nhấc chân đạp hấn.

Tên kia cũng không nghĩ Tống Kiều Kiều nhìn thì gầy gầy nhỏ nhỏ lại đạp người khác, nhất thời không đề phòng bị cô đạp một phát ngay đùi trên. Sức con gái không tính là mạnh, nhưng bất ngờ bị một đạp như vậy, cảm giác đau nhức đương nhiên có.

"Mẹ kiếp..." Tên kia chửi tục. "Không nên bị cái mặt, không nên..."

Tên kia lời còn chưa nói xong, chợt bất ngờ rên nhẹ một tiếng, bởi vì đúng lúc đó hấn lại bị một chai đồ uống đánh thẳng trúng bả vai, tuy rằng mùa đông bên trong mặc cũng không ít, nhưng bị một chai nước đầy như vậy nện vào, vẫn khiến người ta có chút đau chịu không nổi. Hấn nhanh chóng che chỗ bả vai lại, mặt đau đến hơi méo mó, phẫn nộ: "Đưa nào! Đưa nào dám nện bố mày!"

Tống Kiều Kiều tiện thể nhìn qua, người đánh đúng là Lục Kinh Tả, mặt cậu lúc này u ám, cậu sai bước sang đây. Sau khi nhìn thấy cậu, tâm tư Tống Kiều Kiều lập tức ổn định lại, cô gọi cậu một tiếng.

Kỷ Vĩ lại cầm một chai đồ uống trên bàn đi theo sau Lục Kinh Tả, Triệu Thanh Nghiên lặng lẽ mang tiền của đồ uống đặt trên bàn bọn họ: "Người anh em, lại mua một chai nữa."

Có lẽ vì sắc mặt Lục Kinh Tả u ám, phong thái không hiểu sao có chút dọa người, vốn có mấy tên đang chặn Tống Kiều Kiều không khỏi lùi bước nhỏ sang hai bên. Lục Kinh Tả đi tới, đưa tay kéo Tống Kiều Kiều ra phía sau, hỏi: "Không sao chứ?"

Tống Kiều Kiều lắc đầu.

Tên kia thấy mình bị xem thường lại còn bị đánh như vậy thành ra vô cùng bức dọc, cho nên cất cao giọng: "Mày là thằng quái nào... ah!"

Hấn còn chưa nói xong, một tiếng hét thảm thiết đã vang lên. Bởi vì vào lúc hấn đang nói, Lục Kinh Tả đã đạp thẳng một cước vào hấn, đáng cậu cao, chân thì dài, đá thẳng một cước vào lưng, tên kia bị đạp thì nằm trên mặt đất sững sờ, lập tức phát ra tiếng hét như heo bị giết.

Mọi người xung quanh đều bị dọa giật mình, vì không ai nghĩ được một chàng trai đẹp thế này mà sức của đôi chân lại có thể mạnh như vậy, một cước đã mang thanh niên to hơn nửa kia đạp ra ngoài.

Đôi mắt Lục Kinh Tả càng tối sầm đi, khắp người tỏa ra hơi lạnh cùng cực, thanh âm thêm phần trầm trầm đáng sợ: "Dám động vào người của tao, chán sống rồi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 23: Thích không ?

Tên kia bị đạp phải đưa tay che thắt lưng lại, hấn ta đau đến mức nổi, thậm chí hấn còn cảm thấy một cước kia đã mang lực phủ ngũ tạng của hấn đá muốn văng ra ngoài mất rồi, cả buổi vẫn không thể bình thường trở lại, mấy tên đàn em bên cạnh hấn cũng vội vây quanh.

"Anh, anh không sao chứ?"

Tên kia hung tợn vung vẩy về phía Lục Kinh Tả. Hấn lẫn lộn ở đây lâu như vậy, vẫn chưa từng bị người nào đạp qua thể này, một cú đạp này không chỉ có cơ thể hấn, mà còn là thể diện của hấn!

"Đều ngu hết rồi à! Đánh tụi nó cho tao!" Tên kia quát, hấn gào lên như vậy, càng tác động đến chỗ thắt lưng bị đạp, lập tức đau đến mặt méo mó. Tiếp đó vẫn còn chưa vãn vẹo xong, một chai đồ uống khác lại nện về phía hấn, kỳ này đạp thẳng vào ngực hấn, hấn tiếp tục "ah" một tiếng.

Lần này đánh vào người hấn là Kỷ Vĩ, Kỷ Vĩ trước đó cầm chai nước chính là đợi đến đây: "Ai cũng dám ăn hiếp phải không!"

"Đánh tụi nó cho tao! Đánh tụi nó!" Tên kia tức giận cả mặt đều đỏ ngầu lên.

Hấn quát to như thế, mấy tên khác ngay lập tức xông vào, nháy mắt cảnh tượng đã thành một mớ hỗn loạn. Vốn dĩ bọn hấn chính là một lũ lưu manh, càng không nói gì đến ý nghĩ nhún nhường con gái, liền đi thẳng công kích Tống Kiều Kiều nhìn qua yếu nhất. Tống Kiều Kiều từ nhỏ đã đi theo ba người bọn họ mà lớn, tuy rằng đánh nhau không bằng họ, nhưng mà khả năng tự vệ vẫn phải có, hơn nữa Lục Kinh Tả đã che chắn bên cạnh cậu ấy, kẻ khác cũng không tìm được kẻ hở. Ngược lại cô cầm đồ uống trong tay, đánh chuẩn xác từng tên, bọn chúng bị đánh đau đớn la hét thảm thiết không thôi.

Cảnh tượng trong phút chốc náo loạn hết lên, nhân viên tiệm net cũng vừa mới đến làm chưa bao lâu, chủ tiệm lại không có ở đây, anh ta lúc này căn bản cũng không biết phải làm gì mới ổn. Chạy lên ngăn cản ư? Nhưng đám bọn họ đánh dữ dội như vậy, anh ta xen vào thì chỉ có ngộ thương thêm, báo



cảnh sát cũng không được, vốn dĩ tiệm net không cho trẻ vị thành niên vào chơi, anh ta mà báo cảnh sát chẳng phải gây phiền hà cho ông chủ rồi sao? Vậy nên anh ta không muốn làm chuyện này, anh ta trước sau đều khó xử, sốt ruột sắp khóc tới nơi.

Vốn dĩ anh ta còn cho rằng bốn người bọn họ sẽ bị xử rất thảm, suy cho cùng lấy bốn địch mười là vô cùng chênh lệch. Nhưng thật không ngờ sức chiến đấu của bọn họ mạnh như vậy, còn là thể loại phụ trợ lẫn nhau mà đánh, ngay lập tức mang mười tên kia đánh không còn chút khả năng chống trả. Có điều ít người dù sao vẫn thua thiệt, bốn người liếc nhìn nhau xác định ý nghĩ, theo kế hoạch tiếp cận phía cửa chính, cuối cùng tìm được thời cơ liền xông ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, tay Tống Kiều Kiều bị Lục Kinh Tả nắm chặt lại, nghênh đón gió lạnh mà lao nhanh về phía trước. Phía sau đám côn đồ kia đuổi theo, không cam tâm thả bọn họ, cứ ở sau truy đuổi gắt gao không tha. Nhưng vừa rồi bọn chúng quả thực bị đánh quá ác liệt, chạy chưa bao xa thì thật sự chạy không nổi nữa, cuối cùng chỉ có thể nhìn bốn con người kia ném cả đám bọn chúng lại sau lưng.

Bốn người chỉ lo chạy, rẽ trái rẽ phải, băng qua từng con đường rồi lại từng con phố nhỏ, rất nhanh cũng không nhìn thấy bóng dáng của mấy tên kia nữa, cuối cùng thật sự chạy hết nổi rồi, lúc này bọn họ mới chậm chậm dừng lại. Kỳ Vị cứ thế đặt mông ngồi bệt xuống đường, thở hổn hển.

"Ôi trời... không được rồi... tớ chạy gần chết rồi... bọn oắt con này rất biết đánh nhau đấy nhỉ..."

Ba người nhìn Kỳ Vị đang ngồi dưới đất không chút hình tượng, bốn người mặt đối mặt, đột nhiên bật cười. Lục Kinh Tả và Triệu Thanh Nghiên đưa tay cho cậu ta, hoàn toàn đồng thanh nói: "Đứng lên."

Kỳ Vị thở gấp đưa tay về phía bọn họ, hai người dùng chút sức kéo cậu ta từ dưới đất lên, bốn người kề vai sát cánh bước về phía trước như quãng thời gian còn bé.

"Bọn mình lâu rồi không đánh nhau, bây giờ được đánh thật quá đã!" Kỳ Vị vô cùng mãn nguyện nói.

Bọn họ một lần nữa bật cười, Lục Kinh Tả nhìn qua Tống Kiều Kiều: "Vừa rồi lúc đánh nhau, có làm cậu bị thương không?"

Tống Kiều Kiều lắc đầu, cô nhướn mày: "Tất nhiên không rồi, tớ mà có thể bị tụi kia làm bị thương sao?"

Triệu Thanh Nghiên mỉm cười: "Chuyện này đúng đấy, lão Lục cậu không nhìn thấy thôi, cô ấy đập một cước thật sự hăng say. Hai người đánh lộn cũng giống nhau ghê, đều thích lấy chân đập thẳng căng." Mỗi khi bọn họ đánh một người nằm bò, cô thuận tiện đi qua bổ thêm một cú.

"Nắm đấm đánh người sẽ làm tay bị đau, nên dùng chân đạp cho lẹ." Hơn nữa dây chằng tốt, một chân chuẩn một tên.

"Đánh nhau xong tớ đói bụng quá, không thì bọn mình đi ăn khuya đi?" Kỳ Vị đề nghị.

Tống Kiều Kiều sờ sờ bụng: "Tớ cũng đói."

"Vậy được, đi, đi ăn khuya!"

Phố ẩm thực nổi tiếng nhất của thành phố S là phố Sư Tử. Đêm đến đèn đuốc sáng rực, hương thơm ngào ngạt, nơi đây quả thực là thiên đường của thực khách và thức ăn.

Bốn người đến quán tôm hùm thường tới, khách vẫn còn rất đông, khó khăn lắm mới tìm được chỗ để ngồi. Lục Kinh Tả không ăn cay, còn Tống Kiều Kiều thì không thể ăn quá cay: "Ông chủ, làm tám cân\* tôm hùm đất chua cay với bốn cân tôm hùm đất sốt tỏi."

"Được, chờ một chút!"

(\* 1 cân = 0,5 kg.)

Ngay sau khi vài chậu tôm hùm được mang lên, mùi thơm bắt đầu xộc vào mũi, khiến người khác chảy nước bọt lan tràn. Kỳ Vị phấn phát bao tay: "Ăn lẹ ăn lẹ, chết đói rồi."

Tống Kiều Kiều ăn một ít tôm hùm đất sốt tỏi, lát sau lại đi ăn tôm hùm đất chua cay, cuối cùng ăn rồi cô đã hoàn toàn từ bỏ sốt tỏi, mấy loại tôm hùm đất gì đó cần phải ăn kiểu chua cay thể này mới đã ghê. Lục Kinh Tả thấy cô ăn đã đòi, mãi cũng không nói gì, mà giữa chừng ra ngoài mua mấy lọ sữa chua đặt ở góc bàn cho cô.

Kỳ Vị nhìn thấy sữa chua định đưa tay cầm một lọ, vừa thò tới đã bị Lục Kinh Tả và một phát phui ra: "Uống nước của cậu."

Kỳ Vị mặt ai oán: "Quá keo kiệt."

Tống Kiều Kiều bị dáng vẻ ấy của cậu ta chọc cười, đẩy một lọ cho cậu ta: "Này, uống đi."

Kỳ Vị ngao ngễ khuróc từ: "Không uống, để một lát tớ kêu lão Triệu mua cho tớ."

Triệu Thanh Nghiên: "???"

Sức ăn của Tống Kiều Kiều so ra vẫn kém hơn ba người con trai bọn họ, sau khi ăn no rồi liền ôm lọ sữa chua hút từ từ. Bỗng nhiên di động trong túi

rung lên một cái, cô lấy di động ra xem, là Từ Cám gửi tin nhắn cho cô, còn là một tệp tài liệu.

\_ Đây là cái gì vậy?

\_ Cậu xem đi rồi biết.

Tổng Kiều Kiều ấn mở tài liệu ra xem, run cầm cập, lọ sữa chua trên tay suýt chút nữa không cầm vững, ba người nhìn qua cô: "Sao vậy?"

Tổng Kiều Kiều lắc đầu: "Không sao không sao, các cậu ăn tiếp đi."

Tài liệu mà Từ Cám gửi cho cô không phải thứ gì khác, chính là bức thư tình trước đó cô ấy đưa cho cô, chỉ có điều lúc trước là phiên bản giấy, còn lần này là phiên bản điện tử.

\_ Cậu như này là muốn làm gì?

\_ Tôi nghĩ rồi lại nghĩ, tôi vẫn muốn viết thư tình cho Đường Kỳ.

\_ Vậy thì sao?

\_ Vậy nên cậu hãy giúp tôi xem qua một chút đi.

Tổng Kiều Kiều cũng không biết phải nói gì, đúng lúc điện thoại Từ Cám gọi đến, cô nói với ba người bọn họ: "Tôi ra ngoài nghe điện thoại."

"Được, đi đi."

Điện thoại vừa kết nối, thanh âm nịnh nọt của Từ Cám từ bên kia đã truyền đến: "Kiểu Kiều, cậu hãy bằng lòng giúp tôi đi mà."

Tổng Kiều Kiều chỉ biết thở dài: "Cậu thích cậu ta đến thế sao?"

Từ Cám gật đầu: "Phải, thích mà."

"Cậu lúc nào cũng nói thích thích, vậy thích một người là cảm giác thế nào chứ?"

Từ Cám hơi sững sờ, ngẫm nghĩ, kỳ thực cô cũng không nói ra được: "Tôi cũng không thể nói rõ được. Dù sao thì khi nhìn thấy cậu ấy sẽ rất vui vẻ, còn không nhìn thấy cậu ấy sẽ mất mát. Có lẽ đây chính là thích chăng?"

"Chỉ thế thôi?"

"Không phải sao?"

Tổng Kiều Kiều lắc đầu.

Từ Cám tùy ý hỏi: "Vậy cậu có người nào giống như vậy không?"

Tổng Kiều Kiều hơi cau mày, dường như đang rất nghiêm túc suy nghĩ.

"Kiểu Kiều?"

Giọng Lục Kinh Tã đột ngột từ sau truyền đến, cô đang mải mê suy nghĩ, sau khi nghe giọng cậu ấy chợt quay đầu lại. Chàng thiếu niên có dung mạo đẹp tính tẻ, khuôn mặt chiếu rọi vào tầm mắt. Cậu cứ đứng đó như vậy, cơ thể cao gầy thẳng tắp.

Lông mi Tổng Kiều Kiều nhẹ nhấp nháy vài cái, đáy lòng dâng lên tầng cảm xúc vô cùng kỳ lạ. Cô không nói được là dạng gì, nhưng điều này khiến cô hơi bồn chồn lại phảng phất kéo theo chút ý nghĩ ngọt ngào.

"Cái đó... ở đây tôi còn chút việc, cúp trước nha." Cô nói với Từ Cám bên kia, tiếp đó bỗng chốc ngắt điện thoại.

"Các cậu ăn xong rồi hả?" Cô hỏi.

Lục Kinh Tã đi đến bên cô: "Uhm, ăn xong rồi."

"Vậy bọn mình về sao?"

"Uhm."

Sau khi đợi Kỳ Vĩ và Triệu Thanh Nghiên ra, bốn người lúc này mới cùng nhau ra khỏi phố Sư Từ, đến ngã tư đường bọn họ mỗi người đi một ngã.

"Bye."

Buổi tối gió đêm có chút lạnh, Tống Kiều Kiều không nhịn được hít mũi, vừa hít xong, đột nhiên đỉnh đầu có thứ gì đó trù lên, là mũ lông trên áo của cô, Lục Kinh Tà đang cầm góc mũ phủ lên đầu cô.

"Gió mạnh, đội mũ lên sẽ tốt hơn." Cậu dịu dàng nói.

Nhịp chân của cả hai chậm lại, sau khi giúp cô đội mũ xong, cậu lại lấy dây khóa áo khoác của cô kéo cao lên, thẳng đến đỉnh cổ áo, Tống Kiều Kiều khẽ ngẩng đầu nhìn cậu không chớp mắt.

Làn da của cậu thật sự rất trắng, chính là kiểu trắng cực kỳ mịn màng nhìn không thấy lỗ chân lông kia, chân mày cậu ôn hoà, đôi mắt xinh đẹp rũ xuống, lông mi rất dài, sống mũi vừa cao vừa thẳng, có lẽ vì trước đó ăn tôm hùm đất nên đôi môi lại đỏ hơn so với ngày thường, cả người cậu lúc này dịu dàng không nói thành lời.

Tống Kiều Kiều bất chợt cảm thấy tim đập hơi loạn, cô... đây là thể nào?

Lục Kinh Tà cảm nhận được ánh mắt của Tống Kiều Kiều rơi trên mặt mình, sau khi kéo xong dây khóa, cậu khẽ nâng mắt lên, cùng nhìn thẳng vào tầm mắt cô, bờ môi thoáng cong: "Thích không?"

Tống Kiều Kiều gần như theo bản năng buột miệng nói ra: "Thích."

Sau khi ý thức được bản thân vừa nói gì, mặt Tống Kiều Kiều "đoàng" một cái liền đỏ lựng. Cô vờ tay đẩy cậu ra: "Tớ... tớ... cậu..."

Cô tớ tớ cậu cậu cả buổi cũng không nói ra được một câu hoàn chỉnh.

Lục Kinh Tà nhìn hai má cô ửng hồng, cuối cùng đưa tay xoa mũi cô: "Được rồi, bên ngoài lạnh, về thôi."

Lúc này Tống Kiều Kiều nói cái gì cũng không được, chỉ gật đầu lia lịa, cô cũng không đợi cậu, trực tiếp đi trước.

Lục Kinh Tà nhìn bước chân cùng bóng lưng hoảng loạn phía trước, quảng sáng trong đôi đồng tử sâu xa đen kịt lại như mực. Không một ai biết được dưới ánh mắt bình lặng như thế lại ẩn tàng sóng cả mãnh liệt đến cỡ nào.

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 24: Lưu luyến

Hơn nửa kỳ nghỉ đông đã trôi qua, hương vị tết cũng ngày càng nồng đậm, từng nhà đã bắt đầu dán câu đối lên. Nhưng gia đình Lục Kinh Tà lại là một trường hợp ngoại lệ, bởi vì năm mới ba của Lục Kinh Tà đi công tác không về nhà, nên Lục Kinh Tà sẽ đến chỗ mẹ cậu để ăn tết. Vài ngày trước rồi đi, Tống Kiều Kiều đã tiễn cậu ra sân bay.

Vào ngày đầu năm mới, Lục Kinh Tà đang dán câu đối ngay cửa, Trịnh Tú Vận thì bận rộn làm com tất niên trong bếp. Bữa com tất niên hôm nay chỉ có hai mẹ con bọn họ, kỷ thực mỗi năm như vậy Lục Kinh Tà sớm đã quen rồi. Bắt đầu từ khi lên mười tuổi, năm mới của cậu không phải cùng với Lục Giản thì sẽ là cùng Trịnh Tú Vận.

Trịnh Tú Vận làm xong com tất niên, lúc đi ra ngoài liền nhìn thấy con trai đang dán câu đối ngay cửa, cả năm không gặp, cậu lại cao hơn rất nhiều, nhưng thân thể cũng gầy đi không ít: "Kinh Tà, dán xong chưa? Tớ ăn com đi?"

Lục Kinh Tà lấy tờ đối cuối cùng dán lên phẳng phiu, xách thùng hồ dán đi vào: "Đến rồi."

Trịnh Tú Vận làm thức ăn đầy ắp cả bàn, bà gấp cho cậu một miếng cánh gà: "Mẹ nhớ con rất thích ăn cánh gà cola mẹ làm."

"Cám ơn."

Nghe cậu nói lời cảm ơn, nét mặt Trịnh Tú Vận tối đi vài phần. Trong mấy ngày qua, bọn họ về cơ bản chẳng nói được mấy câu, cho dù ngồi trên cùng một chiếc ghế sofa, cả hai cũng đặc biệt bận rộn. Sâu trong lòng bà hiểu rõ, số lần cậu đến đây ăn tết ngày càng ít đi, hơn nữa cũng càng lúc càng lạnh nhạt, nhưng trước giờ bà chưa từng nghĩ ngờ rằng có phải Lục Giản nói gì đó ảnh hưởng đến quan hệ mẹ con của bọn họ không.

Bởi vì bà vẫn luôn rất rõ, con trai bà từ nhỏ chính là một người tự lập, cậu so với bạn bè đồng trang lứa suy nghĩ nhiều hơn, hiểu chuyện hơn. Cho nên giữa bọn họ lạnh nhạt không phải do Lục Giản, mà do chính cậu không muốn thân thiết với bà.

Lục Kinh Tà ngẩng đầu lên, nhìn thấy sự âm thầm dao động trong đôi mắt bà, cậu rũ mắt xuống, tiếp đó cũng lấy một miếng cho bà: "Mẹ cũng ăn đi."

Ánh mắt Trịnh Tú Vận lập tức sáng lên: "Oh."

Lúc đang ăn cơm, di động trên bàn của Lục Kinh Tà đột ngột vang lên, Trịnh Tú Vận nhìn lướt qua, hiển thị cuộc gọi đến là Lục Giản.

Lục Kinh Tà đặt đũa xuống nhận điện thoại: "Alo?"

"Con trai, hôm nay đầu năm, năm mới vui vẻ, ăn cơm chưa?"

"Uhm, đang ăn, còn ba?"

"Ba sao, lát nữa ba cũng phải ăn."

"Ăn cái gì?"

"Đương nhiên là ăn bữa tiệc lớn rồi."

Lục Kinh Tà vốn dĩ còn muốn hỏi ông có phải chỉ có một mình không, nhưng sau khi nhìn Trịnh Tú Vận đối diện, cậu lại không hỏi nữa.

Bên kia yên lặng mấy giây: "Mẹ con có đó không, để ba nói chuyện với bà ấy."

Lục Kinh Tà ngừng đầu nhìn Trịnh Tú Vận: "Ba con muốn nói chuyện với mẹ?"

Giọng điệu cậu mang theo sự dò hỏi, vậy nên đến khi Trịnh Tú Vận đưa tay ra nhận lấy điện thoại, cậu lúc này mới đưa cho bà.

Trịnh Tú Vận tiếp nhận điện thoại, sau đó nói với Lục Kinh Tà cứ ăn trước rồi đứng dậy đi ra sân thượng.

Lúc này đã hơn bảy giờ tối, bầu trời bên ngoài đã tối đen, nhưng phía dưới lầu vẫn có tiếng vui đùa ầm ĩ của trẻ con vọng lên.

"Alo? Tú Vận?"

"Uhm, em đây."

"Năm mới vui vẻ."

"Anh cũng vậy."

"Có phải hôm nay em làm rất nhiều món ngon không? Nhất định rất nhiều món đều là Lục Kinh Tà thích ăn, chẳng nhóc này..."

"Anh thì sao? Ở đó có ăn chưa?"

"Đang cùng với vài đồng nghiệp, lập tức đi ăn ngay đây."

"Uhm."

Hai bên đầu điện thoại lại là một khoảng lặng, qua hồi lâu, Trịnh Tú Vận lúc này mới mở lời.

"Lục Giản, anh đã suy nghĩ kỹ rồi chứ?"

"Việc này... Tú Vận, bạn anh gọi anh rồi, anh phải đi qua đó, để tối nay nói sau, tạm biệt."

Trịnh Tú Vận nhìn vào điện thoại đã bị ngắt, sau vài giây, trên mặt bà khôi phục lại vẻ nhả nhặn thường ngày.

Di động đặt nơi góc bàn của Lục Kinh Tà.

"Gọi xong rồi?"

"Uhm."

Lục Kinh Tà gật đầu, cúi xuống tiếp tục ăn cơm, cũng không hỏi thêm nữa.

\*\*\*

Tống Kiều Kiều ăn bữa cơm tất niên vô cùng no nê, bụng dưới xưa nay luôn phẳng lì lại hơi nhô lên một chút. Ăn xong cơm tất niên, Tống Khánh Quốc và Vương Tuệ Lâm đều cho cô tiền lì xì, nhiều hơn hai trăm đồng\* so với mấy năm trước, Tống Kiều Kiều phấn khởi đến nỗi trên đường đi có thể nhảy cẫng lên.

(\* 1 NDT = 3.269 VNĐ.)

Muộn một chút Kỳ Vị gọi điện hẹn cô ra ngoài chơi, giống như những năm trước đó. Bọn họ vốn là ra tiệm net lên mạng, sau khi lên mạng xong lại đi mua pháo hoa mini, gần đến mười hai giờ mới từng người về nhà.

Về đến nhà tắm rửa xong xuôi, cô liền chui rúc vào trong chăn bắt đầu đếm hồng phiếu của mình. Đếm hồng phiếu thật sự là một chuyện khiến người khác sung sướng, mà chuyện vui thì cần chia sẻ, vậy nên cô lấy đi động ra định gọi cho cậu, nhưng vừa mở danh bạ thì điện thoại bên kia của Lục Kinh Tà đã gọi đến.

"Cậu gọi điện thật quá đúng lúc, tớ vừa định gọi cho cậu nè."

Đối diện với thanh âm trong trẻo của cô gái, mang theo sự vui mừng không che giấu được, ngay lập tức khiến cõi lòng trống trải của Lục Kinh Tà có chút ấm áp, cậu thấp giọng mỉm cười: "Có phải hôm nay nhận được rất nhiều tiền lì xì không?"

"Cậu thật hiểu tớ, tớ nói với cậu, năm nay ba mẹ cho tớ nhiều hơn tận hai trăm, hai trăm đó."

"Vui vậy à?"

"Tất nhiên rồi, vui sắp ngất luôn, tớ muốn lấy hết tiền lì xì tích góp lại."

"Tích góp lại để làm gì?"

"Tích góp để sau này cùng cậu đi phương Bắc ngắm tuyết."

Ánh mắt Lục Kinh Tà thoáng dao động, càng thêm sâu thẳm, cổ họng có chút khô ráp: "Thật sao?"

"Đương nhiên rồi, vậy cậu có muốn đi cùng tớ không?"

"Uhm, đi."

"Vậy chúng ta nói rõ rồi nhé."

Bên kia trầm mặc vài giây, giọng Lục Kinh Tà lại truyền đến: "Kiểu Kiểu?"

"Uhm?"

"Hình như tớ nghe thấy tiếng pháo hoa bên cậu, ở ngoài bắn pháo hoa sao?"

Pháo hoa?

Tổng Kiểu Kiểu ngay lập tức trở mình dậy, sau khi tập trung lực chú ý cô mới nghe thấy âm thanh pháo hoa bên ngoài: "Hình như thật sự đang bắn pháo."

Cô vén chăn lên, mang dép vào rồi chạy vài bước đến cạnh cửa sổ, tự mình kéo tấm màn vừa dày vừa nặng ra, trên bầu trời nơi xa thật sự nổ tung từng đóa hoa rực rỡ, xinh đẹp vô cùng: "Đúng là bắn pháo hoa, đẹp thật, còn cậu? Chỗ của cậu có bắn pháo hoa chưa?"

"Vẫn chưa, nhưng mà cũng sắp rồi."

Pháo hoa Tân Xuyên phô diễn đặc biệt đúng giờ, vào đúng thời điểm mười hai giờ, pháo hoa lúc này mới bốc lên không trung. Pháo hoa rực rỡ phản chiếu như Sao Thủy trong đôi mắt của Lục Kinh Tà, thanh âm của cậu mang theo vô văn lưu luyến dịu dàng.

"Kiểu Kiểu, năm mới vui vẻ."

"Năm mới vui vẻ, Lục Kinh Tà."

Vào lúc ngắt điện thoại, lúc Tổng Kiểu Kiểu chuẩn bị đi ngủ, "ding --" một tiếng, Wechat gửi đến một dòng tin nhắn, là của Lục Kinh Tà.

\_ Chuyển khoản Wechat

\_ Sau này chúng ta cùng nhau tích góp tiền đi phương Bắc ngắm tuyết.

Tổng Kiểu Kiểu vừa nhìn thấy số tiền bên trên thì cặp mắt phút chốc phóng to, cậu ấy chuyển cho cô tận năm trăm đồng! Khoản tiền lớn năm trăm đồng!!! Ngay lập tức ý nghĩ buồn ngủ gì đó đều tan biến, mà lại nhất thời phấn khởi bật dậy, tay cô đánh chữ hơi run rẩy.

\_ Tà ca, hu hu hu ~

Lục Kinh Tà mặc dù không nhìn thấy cô cũng mừng rỡ tưởng ra được đáng về cô lúc này, khoe miệng không nhịn được cong lên.

\_ Ngủ đi, lại phát thêm tiền lì xì chào buổi sáng cho cậu.

Tiền lì xì chào buổi sáng?

\_ Tiền lì xì chào buổi sáng là bao nhiêu vậy?

\_ Ngày mai ngủ dậy cậu sẽ biết.

Tổng Kiều Kiều phồng má, nhưng vẫn vô cùng vui vẻ nhận khoản tiền lớn năm trăm đồng lúc này chưa kịp nhận.

\_ Được được.

Ba mẹ cô đã cho cô năm trăm, cộng thêm năm trăm của Lục Kinh Tả cho, vậy cô đã nhận được một ngàn năm tiền mừng tuổi!!!

Bởi vì nhớ rõ chuyện tiền lì xì chào buổi sáng kia mà chưa đến sáu giờ sáng Tổng Kiều Kiều đã bắt đầu bò dậy mò di động, sau khi mở Wechat ra, quả nhiên cô thấy Lục Kinh Tả hơn năm giờ sáng đã phát bao lì xì mới, cô cố nén cơn buồn ngủ ẩn mở bao lì xì.

Hai mươi đồng???

Cô thấy rằng gắng gượng cơn buồn ngủ đã không cần thiết nữa, mí mắt ngay lập tức lại lâm vào cơn say mộng đẹp. Thậm chí một giây trước khi rơi vào chiêm bao cô còn nghĩ rằng, có lẽ lúc cậu ấy chuyển tiền đã chuyển thiếu mất một số không rồi.

\*\*\*

Lục Kinh Tả đặt vé trở về trước khai giảng một ngày, Trịnh Tú Vận tiễn cậu ra sân bay.

Bà chỉnh lại cổ áo giúp cậu: "Cũng chỉ còn vài tháng nữa là thi đại học rồi, sau khi quay về phải học thật chăm chỉ, biết chưa?"

Lục Kinh Tả gật đầu: "Uhm."

Trịnh Tú Vận nhìn Lục Kinh Tả so với mình đã cao hơn một cái đầu, đáy lòng dâng lên hồi xúc động, khi sắp qua cửa kiểm an, trên mặt bà lộ ra chút lưỡng lự, bà trầm mặc hồi lâu, cuối cùng vẫn cứ hỏi: "Kinh Tả, nếu như... nếu như mẹ và ba con ly hôn, con sẽ theo ai?"

Động tác của Lục Kinh Tả dừng lại, cậu ngẩng đầu lên, đôi mắt vẫn bình tĩnh như mọi khi: "Con sẽ không theo ai cả."

"Kinh Tả."

"Tháng tám năm nay con sẽ lên đại học."

Sau khi Lục Kinh Tả cất lời, Trịnh Tú Vận hơi sững sờ, bà cứ thế nhìn cậu đắm đắm, nhất thời cũng không biết phải nói gì.

"Được rồi, con phải qua cửa kiểm an, mẹ về đi, lúc lái xe cẩn thận một chút." Lục Kinh Tả cầm chặt vali hành lý, nói tạm biệt với Trịnh Tú Vận, cũng không ngoảnh đầu lại mà cứ thế đi qua cửa kiểm an.

Trịnh Tú Vận nhìn bóng dáng cao gầy kiên cường ấy dần biến mất trong đám đông, bỗng có chút ngẩn ngơ, thời điểm bà bỏ đi cậu cùng lắm vẫn là một đứa bé mười tuổi, bây giờ đã là một thiếu niên cấp ba rồi. Bà đột nhiên đưa tay che ngực, bởi vì lúc này nơi đây là một hồi trống rỗng, khiến bà khó chịu có chút muốn khóc, bà biết mình dường như đã đánh mất thứ gì đó vô cùng quan trọng, dùng cái gì cũng không cách nào bù đắp được nữa.

Sau khi Lục Kinh Tả qua cửa kiểm an, cậu kỳ thực đã ngoảnh đầu lại nhìn xuyên qua đám đông, Trịnh Tú Vận vẫn còn đứng đó, chỉ là nét mặt có chút trống rỗng, trong lòng cậu dâng lên một cảm giác đau xót. Khi cậu mười tuổi, thời điểm ba mẹ tách biệt hai nơi cậu đã hiểu rõ, lúc còn nhỏ, có thể cậu sẽ còn thử cố gắng một chút, nhưng càng lớn cậu dường như càng lý trí, những chuyện tình cảm thế này không phải cứ dựa vào sự cố gắng của cậu là có tác dụng được, cậu cũng chẳng oán trách gì cả, chỉ là sẽ có chút mất mát mà thôi.

Thời điểm mọi người cùng nhau ra ngoài chơi đến khuya, mỗi người đều nhận được điện thoại từ trong gia đình, khi đó chỉ mình cậu không có nên sẽ hơi lạc lõng.

Khi người khác tan học về nhà, trong nhà ba mẹ đều đã bày đủ cơm canh nấu nóng hổi trên bàn, mà lúc đó chào đón cậu chỉ có căn phòng tối mịt nên sẽ có chút mất mát.

Thật ra để nuôi dưỡng một thói quen thật sự rất dễ dàng, chỉ cần ngày này qua ngày khác năm nay qua năm nọ là sẽ có thể, chẳng hạn như việc cứ chờ đợi dài đằng đẳng như thế này.

\*\*\*

Có biết tại sao buổi sáng bạn Tả chỉ chuyển cho bạn Kiều 20 đồng thôi không?))

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 25: Áp lực

Sau khai giảng đã là cuối tháng hai, cách kỳ thi đại học vào tháng sáu chỉ ba tháng nữa, Trần Thực viết thời gian đếm ngược đến ngày thi đại học bên dưới góc trái bảng. Từng ngày lại từng ngày vui đi, kỳ thi đại học cũng dần dần đến gần.

Đợt thi thử đầu tiên vào trung tuần tháng ba, sau khi thi xong mọi người không hề có cảm giác nhẹ nhõm, mà ngược lại càng cảm thấy bí bách hơn. Đề thi thử đều không đơn giản, bài thi của kỳ thi đại học năm nay quả thực không cách nào tưởng tượng được, cũng chính vì vậy nên tâm tư xóc nổi của một vài học sinh năm ba sau đợt thi thử đã chìm lắng xuống.

Kiểm tra sức khỏe cho kỳ thi đại học vào đầu tháng tư, trường cao trung số 1 và số 2 khám cùng ngày.

Vào thời điểm xếp hàng lấy máu, Tống Kiều Kiều nhìn mấy bạn học phía trước lấy máu xong ấn miếng bông gòn gục mặt xuống, không nhìn được hỏi một chút: "Đau lắm hả?"

"Lấy máu không đau, nhưng bác sĩ này lấy đau, một bạn nữ trước tớ bị cô ta lấy ba lần mới lấy được." Có lẽ quá đau, lúc nói đến đây về mặt cô gái khẽ run giật.

Nỗi sợ hãi vô cùng nặng nề lập tức bao phủ Tống Kiều Kiều, thật ra cô cũng không sợ đau lắm, duy chỉ có khi đối diện với tiêm lấy máu là không cường lại được cảm giác sợ hãi. Nếu cho thẳng một kim thì còn được, còn nếu rút của cô liên tục mấy kim, nghĩ đến đây, sắc mặt cô đều trở nên trắng bệch.

Từ Cầm xếp trước, sau khi lấy xong cô quay lại bên cạnh Tống Kiều Kiều: "Bác sĩ này y thuật quá tệ, đã hung dữ, còn rút đau, tớ phải khiếu nại cô ta."

Sau khi nói xong cô mới chú ý mặt Tống Kiều Kiều trắng bệch, lập tức nhớ đến Tống Kiều Kiều sợ mấy việc tiêm chích thể này, cô cắn răng: "Thật ra... thật ra cũng không tới nỗi."

Tống Kiều Kiều xua tay bắt lực: "Cậu không cần giải thích nữa, đã hình thành bóng ma."

Từ Cầm: "..."

Cuối cùng đến thời điểm Tống Kiều Kiều lấy máu, quả nhiên bị lấy tận hai lần mới lấy xong, sau khi quay người đi những giọt nước mắt liền rơi xuống "lách tách", Từ Cầm sốt ruột vội dùng khăn giấy lau nước mắt cho cô: "Được rồi được rồi, không sao, không đau."

Một người trưởng thành khóc khi bị lấy máu là chuyện rất mất mặt, nhưng lúc này không có ai cười nhạo các cô, bởi vì bọn họ ở hàng này phạm đã bị lấy qua đều là nữ sinh học cùng, không ứng hồng đôi mắt thì cũng rơi lệ "lách tách" giống Tống Kiều Kiều. Cảnh tượng hoành tráng thế này nên các học sinh khác xếp hàng lấy máu phía sau, đặc biệt là nữ sinh đều lặng lẽ ra đứng ở hàng khác.

Từ Cầm kéo cô đi ra ngoài: "Đừng khóc nữa, tớ mời cậu ăn sáng, tớ mới thấy ngoài cổng bệnh viện có một phở quả vật."

Tống Kiều Kiều khóc thút thít "uhm" một tiếng.

Vào lúc đi đến đại sảnh, bước chân hai người ăn ý ngừng lại.

"Đó... đó là Lục Kinh Tà phải không?"

"Uhm"

"Cô gái cạnh cậu ấy thật quen mắt nha, có phải đã gặp ở đâu đó rồi không nhì?" Từ Cầm gãi đầu, khẽ "oh" một tiếng: "Chẳng phải cô ấy chính là hoa khôi trường cao trung số 2 An Thắm sao?"

\*\*\*

Lúc này Lục Kinh Tà đang nhú chặt mày nhìn cô gái trước mặt: "Nói xong rồi?"

An Thắm cảm nhận được sự lạnh nhạt của cậu, cô mỉm cười, lắc đầu: "Chưa xong."

Lục Kinh Tà đã không có ý định nghe tiếp nữa, cậu quay người đi, nhưng vừa động liền bị An Thắm nắm chặt cổ tay lại.

"Buông ra!" Giọng cậu mang theo sự giận dữ kiềm nén.

"Lục Kinh Tà, tớ thật sự rất thích cậu, tớ cũng xấu hổ lắm, sao cậu đối xử với tớ lạnh lùng vậy?"

"Tôi không thích cậu, buông tay cho tôi."

An Thắm không buông, nhướn mày với cậu: "Nếu tớ không buông tay, cậu còn có thể đánh tớ luôn hay sao?"

Đúng là Lục Kinh Tà thật sự không làm mấy chuyện như đánh con gái, mi tâm cậu lúc này vì tức giận mà run lên không kiểm soát, cậu nhắm mắt lại: "Tôi có thích một cô gái."

Về mặt của An Thâm hơi sững sờ, hỏi dò: "Các cậu chưa quen nhau phải không?"

"Chuyện này không cần cậu quan tâm "

An Thâm nhìn cậu như thế đã hiểu: "Nếu như chưa quen nhau, vậy thì tớ có đủ tư cách để theo đuổi cậu công bằng. Dù sao tớ chính là thích cậu, cậu cũng đâu quản được."

Tổng Kiều Kiều kéo Từ Cẩm, thanh âm vẫn còn chút khàn: "Đi thôi, không nên nhìn, chẳng phải muốn mời tớ ăn sáng sao?"

"Hả? Giờ đi sao? Kiều Kiều?"

Có lẽ do tiếng Kiều Kiều cuối cùng Từ Cẩm gọi có chút lớn, Lục Kinh Tả theo tiềm thức quay đầu lại, nhìn thấy bóng dáng thân thuộc ra khỏi đại sảnh, sự nóng nảy bị đè nén tạm thời không thể áp chế được nữa, cậu dùng sức vung tay An Thâm ra, sai bước rời khỏi.

An Thâm nhìn bóng lưng cậu rời đi, bất đắc dĩ nhún vai: "Ngay cả khi vứt bỏ tớ vẫn rất đẹp trai."

Từ Cẩm đuổi theo Tổng Kiều Kiều, cô ôm bả vai cô ấy đổi hướng: "Chị gái, chị đi lộn hướng rồi, bên này nè."

"Vậy hả?"

"Uhm, cậu nói xem sao cậu phải chạy đi thế?"

"Đói bụng chứ sao."

"Oh?" Con người Từ Cẩm đảo một vòng: "Mà nói chứ cô nàng kia cũng đáng cảm thật nhỉ? Cậu nói xem lúc này cô ấy nói gì với Lục Kinh Tả?"

Tổng Kiều Kiều liếm môi: "Sao tớ biết được?"

"Tớ đoán chắc chắn là tỏ tình."

Nhịp chân Tổng Kiều Kiều hơi dừng lại, nhưng không đáp lời.

"Kiều Kiều!" Thanh âm quen thuộc truyền đến từ phía sau.

Từ Cẩm ngoảnh đầu lại nhìn, là Lục Kinh Tả, cô vươn tay kéo Tổng Kiều Kiều vẫn còn đang đi lên phía trước: "Là Lục Kinh Tả."

Tổng Kiều Kiều ngừng lại, mà Lục Kinh Tả cũng đã đứng trước mặt bọn cô: "Kiều Kiều?"

Tổng Kiều Kiều cúi đầu "uhm" một tiếng.

Tầm mắt Từ Cẩm đảo quanh trên người cả hai, tiếp đó nói: "Tớ đột nhiên nhớ ra lúc này tớ để di động chỗ Kỳ Vị rồi, tớ phải đi lấy đây, vậy... các cậu đi trước đi."

Sau khi Từ Cẩm rời đi thì chỉ còn lại hai người bọn họ, Lục Kinh Tả cũng cùng lúc nhìn rõ lông mi cô uрон ướt: "Cậu... khóc sao?"

Tổng Kiều Kiều đưa tay sờ mi mắt: "Tớ..."

"Tớ với cô ấy không có gì cả." Lục Kinh Tả gấp gấp giải thích trước Tổng Kiều Kiều.

"Hả?"

"Tớ với cô ấy không có gì cả, tớ không thích cô ấy."

"Cậu... cậu nói với tớ làm gì?"

"Tớ sợ cậu hiểu lầm "

Tổng Kiều Kiều cắn môi dưới: "Tớ khóc là vì vừa nãy lúc lấy máu bác sĩ kia lấy đau quá."

Lục Kinh Tả tiến một bước lại gần cô, mùi hương nhàn nhạt trên cơ thể cậu khẽ lan tỏa: "Kiều Kiều, thật ra tớ..."

Tổng Kiều Kiều cảm thấy tim đập mạnh kịch liệt, cô vô thức lùi về sau một bước, mà khi cô lùi về sau, trong đôi mắt thâm sâu của Lục Kinh Tả lộ ra chút âm đạm.

"Thế... tớ đói rồi, cậu đói không?"

"Vậy bọn mình đi mua chút gì đó ăn?"



"Uhm, được."

\*\*\*

Tổng Kiều Kiều cũng không biết bản thân mình thế nào, cô cảm nhận được dạo gần đây mình trở nên hơi kỳ lạ. Cô mà nhìn thấy Lục Kinh Tả thì trong lòng sẽ có một cảm giác vô cùng phức tạp, nhưng cô lại không nói rõ được rốt cuộc chuyện gì đang diễn ra.

Tuy nhiên nỗi niềm này không tồn tại bao lâu đã bị bài thi thử số hai và số ba lũ lượt kéo đến phá nát tan tành. Bài thi thử số hai Tổng Kiều Kiều thi không tệ, nhưng bài thi thử số ba rõ ràng có chút kém. Thiếu một điểm sẽ thay đổi toàn bộ tình hình quỹ đạo cuộc đời thành đi xuống, Tổng Kiều Kiều trở nên vừa buồn bực lại vừa sợ hãi.

Cô bỗng nhiên rất lo lắng cho chính mình, nếu thời điểm thi đại học thi không tốt thì phải làm sao đây? Nếu không thể cùng Lục Kinh Tả lên cùng trường đại học thì làm thế nào bây giờ?

Đến cả Vương Tuệ Lâm và Tống Khánh Quốc cũng nhận thấy cô áp lực nặng nề. Mấy ngày nay Vương Tuệ Lâm đều theo chỉ dẫn mà làm đồ ăn ngon cho cô, hy vọng có thể thuyền giảm áp lực trong cô đôi chút, nhưng mà đều tốn công vô ích.

Một buổi tối tháng năm, vào lúc hai người mở video đề ôn thi. Tổng Kiều Kiều nhìn Lục Kinh Tả bên kia màn hình di động, có lẽ do gần đây áp lực quá lớn, cộng thêm bài thi thử số ba vừa rồi của cô lại không phát huy tốt. Ngay lập tức cô có chút suy sụp, nước mắt thoáng chốc rơi xuống.

Lục Kinh Tả nói xong một đề mà không nhận được lời hồi đáp của cô liền ngẩng đầu lên, cậu nhìn đầu cô rũ xuống, bờ vai nhỏ của Tống Kiều Kiều run rẩy từng hồi, trong mắt lộ ra chút lo lắng: "Kiều Kiều, cậu sao vậy? Có phải tớ giải thích nhanh quá rồi không?"

Tổng Kiều Kiều ngẩng đầu lên, cũng không nói gì, chỉ là nước mắt cứ thế tuôn rơi.

Đột nhiên "cạch --" một tiếng, bên kia video đã cúp máy. Tâm trạng Tống Kiều Kiều cũng trầm xuống, nước mắt rơi càng dữ dội hơn, cô vốn dĩ cũng không muốn như vậy...

Đang lúc cô định nằm vùi xuống cánh tay khóc, điện thoại lại vang lên, hiển thị cuộc gọi là Lục Kinh Tả.

"Alo?" Giọng cô nức nở nghẹn ngào.

"Ra ngoài, tớ đang đợi cậu ngay cửa."

Tổng Kiều Kiều lau nước mắt qua loa, cũng không ngắt điện thoại, tùy tiện cất vào túi áo rồi chạy ra ngoài. Sau khi mở cửa, cô nhìn thấy Lục Kinh Tả đứng ngay đó, cô đóng cửa lại rồi dựa vào, cúi đầu không nói gì.

Lục Kinh Tả nhét di động vào túi quần, cậu đi về phía cô, đưa tay dặt tay cô: "Xuống dưới dạo bộ?"

Tổng Kiều Kiều "uhm" một tiếng.

Đêm tháng năm gió hơi lạnh, gió đêm còn mang theo hương hoa dành dành nhàn nhạt, phía chân trời xa xấp xỉ ánh trăng sáng vô cùng, rọi tỏa bạc trắng đầy mặt đất, trong tiểu khu hơn mười một giờ sẽ không huyền ảo như ban ngày.

Hai người cứ xuôi theo con đường trong tiểu khu mà chậm chậm đi, đi rồi lại đi, tâm trạng buồn bực của Tống Kiều Kiều cũng dần dần lắng xuống.

Lát sau, Lục Kinh Tả mới mở lời hỏi cô: "Tâm tình tốt hơn chút nào chưa?"

"Uhm, tốt hơn nhiều rồi."

"Có phải gần đây áp lực quá lớn không?"

"Uhm." Tống Kiều Kiều nghiêng đầu nhìn cậu: "Tớ rất lo tớ sẽ thi không tốt, tớ sợ rằng tớ thi không đậu vào Đại học S."

Lục Kinh Tả dừng lại, Tống Kiều Kiều cũng dừng theo, cậu nhìn cô chăm chăm: "Thành tích của cậu đã rất ổn rồi, chỉ cần trước kỳ thi đại học cậu cố gắng ôn tập, điều chỉnh tốt tâm thái thì sẽ không có trở ngại gì lớn cả."

"Thật sao?"

"Tất nhiên, thời điểm đầu học kỳ tên cậu vẫn còn bên ngoài top một trăm, bây giờ cũng đã ở top năm mươi rồi, chắc chắn là có thể."

"Nhưng mà bài thi thử số ba tớ phát huy không tốt."

"Chính vì bài thi thử số ba không phát huy tốt, nên tiếp theo cậu phải cố gắng điều chỉnh lại, nếu không sẽ thật sự ảnh hưởng đến kỳ thi đại học."

Tổng Kiều Kiều hơi lưỡng lự, rất lâu sau, cô mới buồn bã hỏi một câu: "Nếu tớ thật sự không thi đậu Đại học S, cậu sẽ làm sao?"

Đầu mũi phảng phất hương hoa dành dành, tâm tư Tống Kiều Kiều bắt đầu thấp thỏm nỗi bất an, cô thậm chí hơi hồi hận, vì sao bản thân lại muốn hỏi cậu ấy như vậy. Ngay vào lúc cô cảm thấy vô cùng dằn vặt, cô đã nghe được lời hồi đáp của cậu.

"Cậu đi nơi nào thì tớ đi nơi ấy."

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 26: Đêm hôm trước

"Cậu đi nơi nào thì tớ đi nơi ấy."

Tống Kiều Kiều thoáng chốc ngây ngốc, đầu óc trống rỗng, tiếp đó nước mắt vốn dĩ đã sắp ngừng bắt chợt rơi xuống.

Lục Kinh Tà thấy cô lại khóc, lập tức có chút luống cuống, cậu duỗi tay ra muốn lau nước mắt cho cô, nhưng lại bị Tống Kiều Kiều né tránh: "Kiều Kiều..."

"Cậu thu hồi lại... lời cậu vừa nói." Tống Kiều Kiều vừa khóc vừa lấy tay lau qua loa nước mắt. Từ nhỏ đến lớn, cô biết rõ cậu chưa bao giờ thất hứa với mình, vì thế khi nghe cậu nói này cô cũng không vui vẻ hay cảm động như trong tưởng tượng, ngược lại đau buồn còn lần lượt kéo đến.

Lục Kinh Tà ba năm cao trung ngồi vững ở vị trí đầu lớp, là khảo thần của trường cao trung số 1 bọn họ. Học sinh như vậy không cần nói nhiều cũng biết, trong tương lai nhất định sẽ là sinh viên mà vô số trường đại học nổi tiếng muốn giành giật lẫn nhau. Nhưng nếu quả thật nguyên nhân vì cô mà để cậu ấy rút lui và theo nguyện vọng hai, nghĩ đến khả năng này, cả người cô đều bất ổn, cô thậm chí ân hận tại sao lại hỏi một vấn đề ngu ngốc như vậy.

Đôi mắt Lục Kinh Tà trĩu nặng, bọn họ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, nhưng cậu chưa từng thấy cô khóc đến như vậy, cậu đưa tay ấn chặt bờ vai run rẩy mỏng manh của cô: "Được, tớ thu hồi lời tớ vừa nói, đừng khóc nữa, hmmm?"

Tống Kiều Kiều ngẩng đầu, hai mắt đẫm lệ nhìn cậu mông lung: "Thật ư?"

Lục Kinh Tà vươn ngón tay ra nhẹ nhàng lau đi giọt lệ nơi đuôi mắt cô: "Thật, tớ sẽ đến Đại học S."

Nhận được những lời này, tâm tình Tống Kiều Kiều hồi phục không ít. Ngay lúc này, cô thật sự sợ hãi, so với việc không thể cùng cậu ấy lên chung đại học, trái lại cô càng sợ việc lên cùng đại học với cậu ấy hơn: "Bất luận có ra sao, cậu đều phải đến Đại học S, nhất định phải đi."

Lục Kinh Tà nhắm đôi mắt lại: "Uhm."

Cậu nhìn tất cả nỗi buồn vờ vụn nơi cô, bờ môi mỏng mấp máy, lúc này cậu lại không thể nói thành lời hãy cố gắng thêm chút nữa, nói rằng hãy cùng tớ vào chung Đại học S.

\*\*\*

Thời gian cứ thế trôi đi, trong quãng thời gian này cả hai đều không nhắc lại chuyện lần trước, tựa như hình thành một loại ấn ý trong lòng của đối phương. Mà Lục Kinh Tà mỗi tối đều giúp cô ôn tập đến mười một giờ, vừa đúng mười một giờ, Lục Kinh Tà sẽ nhắc nhở cô: "Nghỉ ngơi sớm một chút, đừng để quá mệt mỏi."

Những ngày trước, sau khi Tống Kiều Kiều ngắt video thì cái gì cũng không muốn chỉ muốn lên giường đi ngủ. Nhưng từ sau ngày hôm đó, cô không còn lòng dạ nào để ngủ nữa. Sau khi nói tạm biệt với Lục Kinh Tà, cô cũng không tắt đèn trên giường, mà tiếp tục lấy bài thi ra làm từng đề từng đề một, mặc dù phần lớn thời gian đều là vừa làm vừa khóc.

Rạng sáng Tống Khánh Quốc ra ngoài đi vệ sinh, nhìn thấy đèn phòng Tống Kiều Kiều vẫn còn sáng, từ nửa khe cửa khép hờ ông bắt gặp Tống Kiều Kiều đang nằm bên cạnh bàn học. Ông nhớ lại vừa nãy mình nhìn vào thời gian trên di động, lúc này đã hơn hai giờ sáng rồi, con gái ông hơn hai giờ sáng vẫn còn ôn tập?

Tống Khánh Quốc mang chuyện này kể lại với Vương Tuệ Lâm, vành mắt hai người đều phấp phỏng. Bọn họ tuy rằng đau lòng, nhưng kỳ thi đại học chỉ có một lần, vì thế bọn họ cũng không cản trở, chỉ là mỗi tối sau khi Tống Kiều Kiều ôn tập xong đều sẽ ăn một bữa khuya nóng.

Một tuần trước kỳ thi đại học, nghỉ định kỳ để các học sinh năm ba tiến hành tự mình ôn tập.

Vì để nâng cao hiệu suất ôn tập, mấy người bọn họ quyết định cùng nhau ôn, địa điểm chính là cửa hàng KFC bán suốt hai mươi bốn giờ mà họ thường xuyên lui tới.

Cũng vì vậy, mỗi ngày có rất nhiều khách hàng đến KFC đều sẽ nhìn thấy vài chàng trai cô gái trẻ ngồi ngay góc bàn phía Đông Nam. Trên mặt bàn của họ đều để bài thi, đề thi gốc, vừa nhìn đã biết là học sinh năm ba ôn tập, cũng không ai làm gì quá trớn, nhưng các thực khách mấy bàn bên cạnh đều

ngầm hiểu mà hạ thấp giọng.

Bọn họ cứ ngồi xuống như vậy đều sẽ đến rạng sáng. Từ Cám và Sở Nhập Ngô đi khá sớm, bình thường vào khoảng chín giờ liền rời khỏi. Tiếp đó là Kỳ Vị và Triệu Thanh Nghiên, xấp xỉ mười giờ. Rồi đi cuối cùng chắc chắn là Tống Kiều Kiều và Lục Kinh Tả.

Bình thường Lục Kinh Tả sẽ cho Tống Kiều Kiều khoảng thời gian hai tiếng rưỡi để hoàn thành một bài thi, vào lúc Tống Kiều Kiều vui đầu làm đề, Lục Kinh Tả cũng đồng thời làm bài thi của mình. Đầu chàng trai rũ xuống, vẻ mặt ôn hòa, ngón tay thon dài cầm cây bút đen viết lên bộ đề thi sạch sẽ.

Cảm nhận được ánh mắt của Tống Kiều Kiều, Lục Kinh Tả ngẩng đầu nhìn cô: "Sao vậy? Không hiểu đề?"

Tống Kiều Kiều lắc đầu: "Không phải."

"Nếu không phải thì đừng có thử người ra, cố gắng làm bài thi đi, sau khi làm xong tớ sẽ giảng rồi phân tích đề cho cậu."

"Oh."

Tống Kiều Kiều lần nữa cúi mặt xuống làm đề, thật ra lúc sau cô đã ngẫm nghĩ, cô không phải sợ chung trường đại học với Lục Kinh Tả, mà là cô sợ phải chung một trường đại học tầm thường với Lục Kinh Tả. Cô cũng muốn cùng trường đại học với Lục Kinh Tả, nhưng trường đại học đó nhất định phải là Đại học S.

Vào mười hai giờ sáng, Lục Kinh Tả bắt đầu thu xếp đồ đạc: "Bọn mình nên đi về thôi."

"Bây giờ về sớm quá, thêm một lát nữa." Nói rồi cô lấy ra một bộ đề ngữ văn.

Lục Kinh Tả nhìn cô mấy lần, cuối cùng vẫn tiếp tục làm bài.

Mãi đến gần hai giờ, cả hai lúc này mới dọn đồ quay về, trước khi đi Lục Kinh Tả mua cho cô một cái bánh ốc quế.

Cửa hàng KFC này cách tiểu khu bọn họ không xa, bởi vì suy xét đến việc rất khuya sẽ không có xe buýt hay tàu điện ngầm để về nên họ đi xe đạp đến.

Đường phố rạng sáng không một bóng người, xe cũng thưa thớt, Lục Kinh Tả đạp xe phía trước, còn Tống Kiều Kiều thì ngồi phía sau, một tay ôm balo của cậu, một tay cầm bánh ốc quế, gió đêm tháng sáu ấm áp thổi qua làn tóc đen cùng y phục của hai người.

Một ngày trước kỳ thi đại học, Lục Kinh Tả lần lượt nhận được điện thoại của Lục Giản và Trịnh Tú Vận.

"Con trai, ngày mai phải thi rồi, con chuẩn bị tốt chưa?"

"Thư giãn đầu óc, đừng quá căng thẳng, cố gắng lên, ba tin tưởng ở con."

"Vội lại nhất định không được quên mang theo thẻ dự thi các thứ đấy, tối nay phải kiểm tra cho thật kỹ."

Vào buổi tối cậu nhận được điện thoại của Trịnh Tú Vận.

"Kinh Tả, ngày mai sẽ phải thi đúng không?"

"Uhm."

"Đồ đạc đều mang hết chưa?"

"Đều mang hết rồi, ba con vừa gọi điện nhắc con."

Bên kia dường như khựng lại: "Ông ấy gọi cho con? Vậy thì tốt rồi."

Hai người trầm mặc hồi lâu, thanh âm Trịnh Tú Vận dịu dàng truyền đến: "Kinh Tả, con có muốn thi vào Đại học Tân Xuyên không? Đại học ở đây vừa khéo..."

"Con đã quyết định thi vào Đại học S."

"S... Đại học S?"

"Uhm."

"Đến Tân Xuyên chẳng phải tốt hơn sao? Như vậy con gần mẹ, mẹ cũng có thể chăm sóc cho con."

"Mẹ, con đã không cần chăm sóc nữa."

Sau khi Lục Kinh Tả nói xong câu ấy, bên kia trầm mặc rất lâu, lâu đến nỗi Lục Kinh Tả phải cất ngang bầu không khí ngọt ngào này.

"Ngày mai con còn phải thi, cúp máy trước."

Sau khi nói xong Lục Kinh Tà liền ngắt điện thoại.

Cửa chính truyền đến một loạt âm thanh ầm khóa, "tít tít tít --" vô cùng rõ ràng, cậu theo bản năng đi thẳng ra ngoài, vừa ra đã thấy Lục Giản mở cửa bước vào.

"Con trai, con ngạc nhiên khi thấy ba đây đúng không?"

Khóe miệng Lục Kinh Tà run run: "Sao ba lại quay về?"

"Ngày mai con phải thi đại học, ba lo chứ sao? Lúc nào cũng lo con đến trễ, còn không thì quên mang đồ, ba cảm thấy ba vẫn nên quay về, ngày mai tự mình đưa con đi thi mới được."

Lục Kinh Tà nhìn ông đột nhiên mỉm cười, đáy lòng dâng lên một cảm giác ấm áp nhỏ nhoi.

\*\*\*

Ngày bảy tháng sáu, ánh mặt trời vô cùng rạng rỡ.

Chưa đến bảy giờ Tống Kiều Kiều đã bị Vương Tuệ Lâm gọi dậy, bởi vì việc cô thi đại học mà hôm nay cả hai người bọn họ đều đến đơn vị xin nghỉ, muốn cùng cô đi thi. Mặc dù Tống Kiều Kiều cảm thấy không cần thiết, nhưng nhìn vẻ mặt hai người họ hồi hộp, bộ dạng lại còn kích động, vẫn là mang mấy lời kia nuốt xuống.

Lục Giản đến tối mới quay về nên cũng không đi gõ cửa nhà đối diện, song hai nhà vừa ra khỏi cửa lại được dịp đụng mặt.

"Lão Lục ca, anh về hồi nào vậy?" Tống Khánh Quốc ngạc nhiên hỏi.

"Về tối qua, về trễ quá nên không làm phiền mấy người."

"Ồ hay, nói cái gì vậy chứ."

Vương Tuệ Lâm nhìn hai anh em đã rất lâu không gặp tán gẫu, mặc dù trong lòng cũng vui mừng khôn xiết, nhưng nghĩ đến vẫn còn chuyện quan trọng hơn không thể không cắt ngang bọn họ: "Hai người các ông cũng thật là, vừa gặp đã nhiều chuyện, buổi tối qua nhà tôi ăn cơm, hai người muốn uống rượu thì uống rượu, muốn tán dóc thì tán dóc, nhưng hiện tại chúng ta phải đưa tụi nhỏ đi thi."

Vừa nhắc như thế, hai người lúc này mới phản ứng lại.

"Đúng đúng đúng, thi, là thi đại học, đi đi đi."

Tống Kiều Kiều nháy mắt với Lục Kinh Tà, khóe miệng nồng đậm ý cười.

"Mang theo đủ đồ hết chứ?"

"Uhm, mẹ tớ thu xếp giúp tớ hết rồi, kiểm tra kĩ lưỡng nhiều lần nữa, còn cậu?"

"Tớ cũng vậy."

Ngày bảy và tám tháng sáu hàng năm là thời điểm mà các trường đại học náo nhiệt cùng hỗn loạn nhất, bởi vì hai ngày này là thời khắc quan trọng nhất đối với các học sinh năm ba và phụ huynh của họ. Cổng trường đông nghẹt những phụ huynh đến đưa đón, mặc dù chen lấn chật chội, nhưng các phụ huynh vẫn vô cùng tự giác nhường một lối đi cho các thí sinh, không đến mức chặn tụi nhỏ không vào được cổng trường.

Môn thi đầu tiên vào chín giờ sáng chính là ngữ văn, sau khi thi ngữ văn xong đã mười một giờ rưỡi trưa. Giữa trưa bọn họ đi theo mấy người Tống Khánh Quốc ra ngoài trường ăn cơm.

"Thi ngữ văn thế nào?" Đang ăn, Vương Tuệ Lâm không nhịn được hỏi Tống Kiều Kiều.

Tống Kiều Kiều suy nghĩ, lúc cô im lặng, Tống Khánh Quốc đều không ăn, chỉ hăm hở mà nhìn cô, mãi đến sau khi cô nói cũng không tẻ lắm, hai vợ chồng lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Lục Giản gấp đồ ăn cho Tống Kiều Kiều: "Buổi chiều thi toán, cố gắng hết sức."

"Cám ơn Lục thúc thúc."

Sau khi ăn trưa xong bọn họ quay lại trường, cách đợt thi toán buổi chiều hơn hai tiếng nữa. Tống Kiều Kiều không muốn nhàn rỗi, vì thế lại tiếp tục để Lục Kinh Tà ôn tập cho cô vài câu trong đề thi toán tương đối khó hiểu.

Toán học là môn Tống Kiều Kiều nhứt đầu nhứt mắt, vì vậy sau khi thi toán xong cô suýt nữa bật khóc.

"Thi toán thế nào?" Vừa kết thúc kỳ thi, Lục Kinh Tà liền chạy đến địa điểm thi của cô.

Cậu nhìn vành mắt cô ửng đỏ, trong lòng thoáng hồi hộp: "Là... thi không tốt sao?"

Tổng Kiều Kiều thấy được sự sốt ruột và lo lắng trên mặt cậu, nhắm mắt lắc đầu, nhưng khoảnh khắc nhắm mắt lại nước mắt liền rơi xuống, càng khiến cậu sợ hơn, thế rồi cuộc là thi tốt hay thi không tốt?

"Không có, tớ cảm thấy thi cũng không tệ lắm."

"Vậy cậu khóc vì gì?"

"Tớ chính là vui đến phát khóc."

"Hả?"

"Toán học đã dày vò tớ bao nhiêu năm, vừa nghĩ đến việc từ giờ trở đi tớ có thể thoát khỏi nó, không vui sao được?"

Lục Kinh Tà không khỏi bật cười: "Vậy à, vậy chắc mừng dữ lắm."

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 27: Kết thúc

Năm giờ chiều, kỳ thi đại học chính thức kết thúc, thời điểm tiếng chuông chấm dứt kỳ thi vang lên, không biết ai đó đã hét lớn "tự do rồi", dẫn đến trong sân trường vốn dĩ yên tĩnh bùng nổ một tràng tiếng hò reo vang dội.

Kết thúc kỳ thi đại học, tất cả ngột ngạt, áp bức,... đều tan biến sạch sẽ. Có lẽ nhàn hạ quá mức trái lại Tổng Kiều Kiều hơi không thích ứng được, suy cho cùng lúc trước cô giống như một đường dây cao thế hoạt động suốt hai mươi bốn tiếng đồng hồ, đột nhiên bây giờ được thả lỏng thật sự khiến người khác có chút ăn không ngồi rồi.

Mấy ngày sau, Tổng Kiều Kiều nhận được tin nhắn của Từ Cám, nói rằng muốn hẹn cô đi ăn, vốn dĩ ở nhà đang vô cùng rảnh rồi, cô hiển nhiên thẳng thắn đồng ý.

Rất cuộc khi gặp Từ Cám, câu nói đầu tiên chính là: "Kiều Kiều, tớ đã bày tỏ với Đường Kỳ."

Tổng Kiều Kiều kinh ngạc, vội hỏi: "Rồi sao nữa?"

Từ Cám gục xuống, trên mặt mang theo chút hui quạnh, Tổng Kiều Kiều thấy vậy bèn nhanh chóng an ủi: "Không sao, cậu ta nhìn cậu không cao, là cậu ta không có mắt, không trách cậu."

Từ Cám nhỏ giọng lầm bầm: "Cậu ấy rất có mắt."

"Hmm?" Tổng Kiều Kiều nghe không rõ.

Nét cười trên khóe miệng Từ Cám càng đậm thêm: "Tớ nói Đường Kỳ rất có mắt nhìn!"

"Hả?"

Từ Cám cắn ống hút trà sữa, rướn nhẹ đuôi mày: "Tớ với Đường Kỳ quen nhau rồi, cậu nói cậu ấy có mắt không?"

Đôi mắt Tổng Kiều Kiều dần dần mở to, đuôi mấy ngón tay mảnh khảnh ra chỉ vào cô ấy: "Cậu cậu... cậu... các cậu..."

"Hãy để tớ kiêu ngạo đi, tự hào nữa!"

Tổng Kiều Kiều áp sát lại đưa tay ra hiệu sẽ gọi cho cô ấy.

"Vậy các cậu sẽ báo cùng một trường đại học sao?"

Trên mặt Từ Cám khó lắm mới lộ ra chút e lệ: "Uhm, nhà Đường Kỳ ở thành phố T, cho nên bọn tớ định báo vào Đại học T."

Nghe vậy, mặt Tổng Kiều Kiều ngay lập tức nghiêm túc lại: "Báo nguyện vọng đại học là chuyện rất quan trọng, cậu và cậu ấy quen nhau mới bao lâu mà

cậu đã muốn báo vào Đại học T cùng cậu ấy rồi."

Từ Cám mỉm cười: "Cậu nói tớ hiểu, nhưng mà tớ thật sự rất muốn vào chung đại học với cậu ấy."

"Tớ thấy chuyện này trước mắt cậu đừng nên nôn nóng kết luận, tốt nhất cậu hãy trao đổi cùng gia đình một chút rồi hãy quyết định."

\*\*\*

Vào quãng thời gian sống phóng túng ngồi ăn rồi chờ chết, thành tích thi đại học cuối cùng cũng đã có.

Từ hôm có mặt ở nơi thi trở đi Tống Kiều Kiều chưa từng căng thẳng, nhưng hôm nay bỗng nhiên lại vô cùng hồi hộp. Cô vừa nghĩ có thể lập tức tra được điểm của bản thân liền lo lắng đến hai tay run rẩy, cô không có cách nào tra điểm, đúng lúc cô đang khẩn trương không biết phải làm sao thì tin nhắn của Lục Kinh Tà gửi đến.

\_ Tra điểm chưa?

Tống Kiều Kiều cố gắng kiểm soát đôi tay run rẩy hồi âm lại cho cậu.

\_ Vẫn chưa.

\_ Không dám..

\_ Vậy cậu qua nhà tớ, bọn mình cùng tra.

Tống Kiều Kiều ngay lập tức cắt di động rồi chạy ra ngoài, Vương Tuệ Lâm và Tống Khánh Quốc mặt lơ mơ đợi bên ngoài còn muốn cùng cô tra điểm: "Không tra điểm ư? Đi đâu vậy?"

"Con đi nhà đối diện cùng tra." Tống Kiều Kiều mở cửa, đến cả dép cũng không thèm thay bèn chạy ra ngoài.

Cô còn chưa gõ cửa, cánh cửa trước mặt đã mở ra.

Lục Kinh Tà mặc một chiếc áo thun trắng đơn giản, quần jean đen, tôn lên thân hình cao lớn thẳng tắp của cậu: "Đến rồi."

"Uhm!"

Sau khi vào nhà cô hỏi cậu: "Cậu tra điểm chưa?"

"Vẫn chưa."

"Hay là bọn mình tra điểm của cậu trước đi?"

Lục Kinh Tà thấy vẻ mặt cô căng thẳng, vì thế mỉm cười: "Được, tra của tớ trước."

Tống Kiều Kiều gật đầu.

Lục Kinh Tà nhanh chóng nhập mã số dự thi cùng mật khẩu, sau mấy giây trên trang web máy tính xuất hiện một bức ảnh ghi lại thành tích của mỗi môn. Tống Kiều Kiều không nhìn vào thành tích của mỗi môn, cô chỉ nhìn tổng điểm.

452!!!

Cô đột nhiên nghiêng đầu nhìn Lục Kinh Tà: "452!! 452!! Tà ca!! Anh thi được 452 điểm ư!!!"

Lý do Tống Kiều Kiều kích động như vậy vì cô biết năm ngoái điểm của thủ khoa đại học ban tự nhiên thành phố S là 445 điểm. Nhưng cậu ấy lại còn cao hơn 7 điểm so với thủ khoa ban tự nhiên năm ngoái, tổng điểm cao hơn tận 7 điểm!! Không biết vì sao, cô có linh cảm rằng năm nay Lục Kinh Tà sẽ trở thành thủ khoa ban tự nhiên thành phố S của bọn họ!!

Lục Kinh Tà khẽ cong môi, điểm số này đối với cậu, cậu đã hài lòng rồi.

Điểm trúng tuyển của Đại học S năm ngoái là 405, cậu cao hơn điểm trúng tuyển tận 47 điểm!! Nếu cậu thi không đậu Đại học S thì có làm quý!! Nghĩ đến đây, Tống Kiều Kiều lập tức xúc động nói với cậu: "Cậu chắc chắn có thể vào Đại học S! Chắc chắn!!!"

Lục Kinh Tà mỉm cười vươn tay vuốt mái tóc cô: "Bọn mình tra điểm của cậu nhé?"

Vừa nhắc tới tra điểm của cô, ý cười đọng bên khóe miệng Tống Kiều Kiều từ từ khựng lại, điểm của cô ư... cô thật sự có chút không muốn biết...

"Cậu cho tớ mã số dự thi với mật khẩu."

Tống Kiều Kiều cắn môi, nhắm mắt lại, dù sao cái gì nên đến cũng phải đến, vậy nên cô nghiêng đầu chậm rãi đọc cho cậu mã số dự thi và mật khẩu, cô

nghe thấy âm thanh cậu ấn phím "enter", im lặng đợi mấy giây, cũng không nghe Lục Kinh Tà lên tiếng.

Cô từ từ mở to mắt ra, lại đợi thêm mấy giây, cậu vẫn không nói gì, lập tức trong lòng cô có linh cảm hơi xấu, giọng nói có chút nghẹn ngào: "Tớ... có phải tớ thi tệ lắm không?"

"415."

Tổng Kiều Kiều nghe không rõ, mím môi hỏi: "Hà? Cái... gì?"

"Tớ nói cậu thi được 415 điểm."

Lần này Tổng Kiều Kiều thật sự nghe rõ ràng, cô ngoảnh mặt lại: "Bao nhiêu? 415?"

Lục Kinh Tà gật đầu.

"Tớ... tớ thi được 415? Cậu không gạt tớ chứ?"

Trong mắt Lục Kinh Tà thoáng lóe ý cười, ra hiệu cô nhìn vào máy tính.

Tổng Kiều Kiều liếc nhìn điểm số trên máy tính, tầm mắt rơi vào tổng điểm, 415, nhìn qua họ tên một lần nữa, phía trên đúng thật ghi Tổng Kiều Kiều.

"Ah!!!" Cô hét lớn rồi mãnh liệt nhào vào Lục Kinh Tà: "Tà ca Tà ca Tà ca, em... em thật sự thi được 415!!! 415 ah ah ah!!"

Hiện tại Tổng Kiều Kiều quá xúc động, cô căn bản không phát giác ra vấn đề giữa hai người. Lục Kinh Tà vốn dĩ ngồi ở mép giường, lúc này đột nhiên bị cô nhào lên, phòng thân gì cũng không có nên thuận thể ngã xuống, mà cô hiện tại còn đè trên người cậu, đuôi mắt cô vẫn phấp phồng, nhưng trong đôi đồng tử lại vô cùng rạng rỡ, rõ ràng là hưng phấn quá mức rồi.

Ngày hè bản thân sẽ mặc ít, cùng lắm chỉ có hai lớp vải mỏng manh, đâu thể chịu được độ ẩm cùng sự mềm mại của da thịt. Đầu mũi vương vấn hương thơm đọng trên người cô, hô hấp của cậu không chịu được chút dồn dập, đôi đồng tử vốn dĩ sâu thẳm nay lại càng u tối thêm, cậu nhắm mắt lại, hơi thở bất ổn gọi tên cô: "Kiều Kiều..."

"Hà?" Tổng Kiều Kiều lúc này mới phản ứng, nhất thời lại ngây dại ra.

Mà cô cứ ngẩn ngơ như vậy, chịu gầy vò chính là Lục Kinh Tà.

"Con trai, con tra điểm chưa? Ba mua xương sườn, một lát hầm cho con... canh... oh... uống."

Lục Giản xách túi thức ăn đứng ở cửa phòng ngủ Lục Kinh Tà, qua một giây, ông cảm thấy mình muốn mù tột nơi, ông mới nhìn thấy cái gì vậy?!!!

Ông nhìn thấy con trai mình bị cô gái nhỏ đè dưới thân, ông lặng lẽ siết chặt túi thức ăn: "Vậy chuyện đó... hai đứa... uh... ba đi nấu cơm trước, Kiều Kiều lát nữa ở lại ăn cơm." Nói rồi ông lập tức quay người đi vào bếp, thuận tiện đóng cửa nhà bếp lại, nếu hai đứa nó mà đổi vị trí, ông khẳng định đã giờ dép lên đánh rồi, nhưng mà... uhm... lo muốn hói đầu luôn.

Cả hai thật sự bị tai nạn này hù dọa, Tổng Kiều Kiều khê kêu lên một tiếng, đôi má trắng nõn bị nhuộm đỏ hồng: "Tớ... tớ về trước đây..."

Vừa dứt lời, cô ngay lập tức vội vàng chạy ra khỏi phòng ngủ của cậu, thật không may Lục Giản từ trong bếp lại thò đầu ra: "Kiều Kiều, chú nấu canh sườn, ở lại ăn cơm chứ?"

Bàn tay đặt sau lưng khăn trương đến xoắn quýt cả lại: "Không... không ăn đâu, tạm biệt chú!"

\*\*\*

Sau khi Tổng Kiều Kiều rời đi, Lục Kinh Tà từ trong phòng ngủ đi ra, cậu lúc này đã khôi phục dáng vẻ trước kia, Lục Giản lại nói xéo cậu: "Lục Kinh Tà, vừa nãy anh làm cái gì vậy?"

Lục Kinh Tà đi đến trước tủ lạnh, cầm chai nước suối từ bên trong ra: "Con làm gì ấy nhỉ?"

"Anh còn hỏi ngược lại tôi sao?"

Lục Kinh Tà vặn mở nắp chai, ngửa đầu uống vài ngụm nước, vừa định nói chuyện thì điện thoại trong túi quần vang lên: "Con vào phòng nghe điện thoại, cơm xong rồi thì gọi con."

"Đại thiếu gia thật nhì, anh thi đại học được bao nhiêu điểm anh còn chưa báo cho tôi biết đấy nhé, đồ ranh con..."

"452."

Lục Giản sững sờ hồi lâu, lẩm bẩm suy nghĩ: "452... 452, điểm vậy là cao đúng không? Tổng điểm thi đại học là 480, nó thi được 452, ôi trời, nhóc con, thi tốt ghê nhì!"

Đáp lời ông chính là tiếng đóng cửa của Lục Kinh Tà, dù gì ông cũng không để tâm, con trai ông thi đại học được 452 điểm lận! Vui mừng hớn hở đi nấu cơm cho đại thiếu gia của ông!

Lục Kinh Tà mang nước sôi đặt trên bàn học, lấy di động từ trong túi quần ra, là Trịnh Tú Vận gọi đến.

"Alo, Kinh Tà?"

"Uhm?"

"Hôm nay có điểm thi đại học, con tra điểm rồi chứ?"

"Tra rồi."

"Thi được bao nhiêu điểm?"

"452." Lục Kinh Tà nói thật với bà.

Trịnh Tú Vận bên kia trầm mặc hồi lâu, sau đó hỏi khẽ: "Tổng điểm thi đại học của tỉnh các con là 480 điểm đúng chứ?"

"Uhm."

"480 điểm, con thi được 452, thi tốt lắm, Kinh Tà." Thanh âm vui mừng của Trịnh Tú Vận truyền đến.

"Cũng được, con rất hài lòng."

"Kinh Tà, mẹ thấy điểm trúng tuyển của Đại học Tân Xuyên là 404, con xem..."

"Con đã chuẩn bị báo vào Đại học S." Lục Kinh Tà lạnh nhạt cắt ngang lời bà.

Im lặng mấy giây, giọng Trịnh Tú Vận lại truyền đến: "Kinh Tà, mẹ biết là mấy năm nay rất có lỗi với con, nhưng mẹ cũng hy vọng con có thể cho mẹ một cơ hội. Đến Tân Xuyên, sau này mẹ sẽ chăm sóc cho con thật tốt được không?"

Lần này là Lục Kinh Tà trầm mặc, sau khi bình tĩnh lại, cậu nghe thấy ngoài cửa vọng đến loáng thoáng tiếng Lục Giản ngâm nga bài hát dân gian cùng với âm thanh nôi nung và chạm lẫn nhau. Cậu gọi bà một tiếng: "Mẹ?"

"Uhm."

"Hôm thi đại học, cổng trường bọn con bị bao quanh bởi rất nhiều phụ huynh, con nhìn ra trên mặt bọn họ đều mang theo hồi hộp lo âu." Cậu chỉ lạnh nhạt tự thuật lại.

"Kinh Tà... mẹ bên này còn có việc, rất bận..."

"Uhm, con có thể hiểu cho mẹ."

"Con có thể hiểu thì..."

"Con biết rõ rằng mẹ và ba đều rất bận rộn, nhưng mẹ biết không?" Lục Kinh Tà ngừng một chút, rồi mới nói tiếp: "Ba con bận như thế, nhưng một tuần ông ấy đều sẽ gọi cho con một lần. Đi công tác về rõ ràng thời gian nghỉ ngơi chỉ có nửa ngày, nhưng ông ấy đều quay về nhà nán lại một đêm để nhìn con. Một đêm trước kỳ thi đại học, ông ấy nói rằng lo lắng ngày mai con sẽ quên mang đồ nên đã đặc biệt quay trở về, sau đó ông ấy cùng con đi thi ba ngày liền."

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 28: Thủ khoa đại học

Lục Kinh Tà nói những lời này thật ra không vì điều gì, cậu chỉ muốn nói sự thật với bà mà thôi. Từ nhỏ đến lớn, ba mẹ cậu đều rất bận rộn, mỗi người đều bẽ bộn với công việc của chính mình. Trịnh Tú Vận bận rộn hơn cả năm, số lần gọi điện cho cậu có thể đếm trên đầu ngón tay, những lúc khác thì tựa như đã bốc hơi khỏi trần gian. Nếu không phải cách một năm cậu đến chỗ bà một lần, chắc có lẽ cậu cũng quên mất mình vẫn còn có một người mẹ.

Lục Giản cũng vô cùng bận bịu, căn bản một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày đều ở trên máy bay, chạy trong nước rồi ngoài nước. Nhưng cho dù là vậy, cậu vẫn có thể nhận được điện thoại từ ông, quan tâm cuộc sống của cậu, chú ý đến việc học của cậu. Bình thường ông đi công tác, nửa đêm quay



về sẽ lên vào phòng kéo mền lên giúp cậu, buổi sáng nấu cho cậu một bữa điểm tâm đơn giản, ăn xong rồi lại vội vã đến sân bay. Cứ như vậy ngày này qua ngày nọ, năm này qua năm khác, tìm cậu cũng kết lại từ máu thịt.

"Kính Tả, mẹ thương con..." Giọng Trịnh Tú Vận hơi run rẩy.

Lục Kính Tả nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu: "Mẹ, con tin là mẹ thương con, nhưng con cảm thấy ba con thương nhiều hơn một chút."

Trịnh Tú Vận bên kia hoàn toàn im bặt.

"Mẹ, sau này mẹ không cần phải lo lắng cho con nữa. Con với ba con... con sẽ khuyên nhủ ông ấy."

Sau khi gác điện thoại, có một cảm giác mà Lục Kính Tả không thể diễn tả thành lời, thoáng chút buồn bã, cậu chậm chậm đi đến cạnh cửa sổ, đưa tay mở cửa ra, thử mang sự buồn bực này xả tan ra ngoài.

Bàn tay Lục Giác giờ lên từ từ buông thõng xuống, sống hơn bốn mươi năm cuộc đời, đây là lần thứ hai ông cảm thấy mình sống không uống phí. Lần đầu tiên là năm hai mươi ba tuổi, năm ấy là thời điểm kết hôn với Trịnh Tú Vận, lần thứ hai chính là sau khi nghe những lời nói vừa rồi.

Ông đột nhiên cảm thấy bản thân mình có lỗi nhất không phải với Trịnh Tú Vận, mà chính là với con trai ông. Ông cho con trai sinh mệnh, nhưng lại không cho cậu tuổi thơ và một mái ấm gia đình hạnh phúc.

Trước nay ông chưa từng biết rằng, điện thoại mỗi tuần một lần, đi công tác quay về có thể nhìn cậu đôi chút thì con trai ông cũng đã rất hài lòng rồi. Nhưng mà so với Kiều Kiều nhà đối diện, cậu bị thiếu hụt rất rất nhiều, ấy thế mà, cậu vẫn luôn cảm thấy ông yêu thương cậu nhất.

Đôi mắt Lục Giác bất chợt ửng đỏ, ông lặng lẽ quay lại nhà bếp, cúi đầu xắt rau, trong đôi đồng tử sâu thẳm lóe lên chút trầm tư, có lẽ, thật sự phải hạ quyết tâm rồi.

\*\*\*

Tổng Kiều Kiều thi đại học được 415 điểm lại có thể khiến Vương Tuệ Lâm và Tống Khánh Quốc vui mừng hết cỡ, 415 điểm, tổng điểm bài thi là 480 mà thi được 415, chuyện này trước đây bọn họ còn không dám nghĩ tới. Cũng nghĩ đến tương lai tốt xấu gì có thể đậu nhị bản\* đã là giỏi rồi, nhưng bây giờ thành tích vừa có, thỏa đủ điều kiện của nhất bản\*, nhất bản còn có khả năng tuyển cô, bọn họ sao có thể không tự hào đây?

(\* Thông thường trúng tuyển chia làm ba loại:

\_ Loại thứ nhất 《Nhất bản》 dùng để chỉ những đại học trọng điểm hàng đầu Trung Quốc, bên đó gọi những trường học này là Dự Án 211/Project 211 [muốn biết thêm chi tiết về những trường có mặt trong đó các bạn có thể tra Google].

\_ Loại thứ hai 《Nhị bản》 là tuyển sinh chính quy bình thường trên cả nước, thấp hơn một bậc so với nhất bản.

\_ Loại thứ ba 《Tam bản》 để chỉ những đại học địa phương, chủ yếu tuyển sinh ở các tỉnh lẻ, là cấp bậc thấp nhất.)

Trước đó bọn họ cũng biết điểm chuẩn năm ngoái của Đại học S, tuy rằng năm nay vẫn chưa có, nhưng năm ngoái là 405, điểm của cô so với điểm trúng tuyển năm ngoái cao hơn tận mười điểm. Nhìn chung điểm chuẩn của Đại học S thường lên xuống 5 điểm, vậy nên ghi danh vào Đại học S hoàn toàn có hy vọng!

Hơn nữa chủ ý của Tống Kiều Kiều cũng là muốn báo vào Đại học S, vì thế cả nhà cùng nhau bàn bạc, nguyện vọng liền diên là Đại học S. Đại học S ngay thành phố S, cách nhà khá gần, và lại bọn họ còn biết Lục Kính Tả cũng dự định báo vào Đại học S, như vậy đôi trẻ ở cùng một nơi cũng có thể chăm sóc lẫn nhau.

Như Tống Kiều Kiều đã nói, quả nhiên Lục Kính Tả chính là thủ khoa đại học ban tự nhiên của tỉnh bọn họ. Vào lúc Trần Thực nhận được tin, vui mừng suýt chút ngắt xiu, khóc ngay tại chỗ. Kỳ thi đại học của tỉnh bọn họ không sử dụng đề thi toàn quốc, đề thi toàn quốc tổng điểm là 750 điểm, tổng điểm tỉnh S là 480 điểm, tổng điểm toàn quốc nếu chia ra sẽ không có lợi thế, kiểu đề cũng nổi tiếng là phức tạp. Nếu như giành được thủ khoa của tỉnh S, thì trên cơ bản cũng chính là thủ khoa toàn quốc!

Chuyện này không chỉ là vinh quang của riêng Lục Kính Tả, mà còn là vinh quang của cả trường cao trung số 1 bọn họ, thông tin Lục Kính Tả là thủ khoa thành phố chẳng mấy chốc đã lan truyền khắp nơi.

Sau khi tuôn ra là thủ khoa đại học thì giới truyền thông đã liên lạc với trường cũ của Lục Kính Tả, muốn tiến hành phỏng vấn cậu. Nếu giới truyền thông mà thông qua cửa khác thì chắc chắn Lục Kính Tả sẽ không tiếp nhận phỏng vấn, vì cậu rất không thích cách thức thế này.

Trước cuộc phỏng vấn, đầu tiên phóng viên phỏng vấn trường khoa cùng với Trần Thực, biểu hiện của trưởng khoa so với Trần Thực rõ ràng ổn trọng hơn một chút. Dù gì vào thời điểm khóa 07, trường bọn họ có xuất hiện thủ khoa đại học ban tự nhiên Phó Dịch, lúc ấy ông cũng có tiếp nhận phỏng vấn qua rồi.

Vào lúc hai người nói đến Lục Kính Tả, trên mặt đều ngập tràn kiêu hãnh và tự hào, đặc biệt là khi đề cập đến việc Lục Kính Tả ba năm liền đều giữ hạng nhất lớp, thật sự rất hãnh diện. Nghe thấy mấy chuyện này cũng khiến đám phóng viên thêm vài phần tò mò truy xét đối với thủ khoa đại học kỳ này.

Trước lúc phỏng vấn chính thức Lục Kinh Tà, trưởng khoa chỉ đơn giản căn dặn cậu vài câu, bởi vì ông tuyệt đối yên tâm ở Lục Kinh Tà, đứa trẻ này dù nói chuyện hay làm việc đều rất biết chừng mực. Quả đúng như vậy, đối với mấy câu hỏi phỏng vấn nêu ra, cậu đều trả lời đúng đắn, khiêm tốn lễ độ.

Trong cuộc phỏng vấn, ấn tượng của phóng viên đối với thủ khoa đại học trẻ này vô cùng tốt, chẳng những lớn lên đẹp trai mà còn học giỏi. Hóa ra trên thế giới này thật sự tồn tại người được chúa trời cực kỳ ưu ái!

Sau khi kết thúc phỏng vấn, Lục Kinh Tà cúi chào bọn họ rồi mới rời đi. Ra đến nơi liền nhìn thấy Tống Kiều Kiều đợi ở đó, Tống Kiều Kiều thấy cậu ra, ngay lập tức chạy chậm chậm đến bên cậu.

"Phỏng vấn xong rồi sao? Thế nào, cậu căng thẳng không?"

Lục Kinh Tà thấy đáng vẻ cô còn muốn căng thẳng hơn cả cậu, không khỏi mỉm cười: "Sao phải căng thẳng?"

"Sắp được lên tivi này, người xem cả nước đều nhìn thấy cậu này!"

Đang nói bất chợt nghe thấy tiếng tách tách rất nhỏ, cả hai vô thức men theo nguồn âm thanh nhìn qua, đúng là phóng viên lúc này phỏng vấn cậu, khuôn mặt phóng viên có chút gượng gạo, áy náy nói: "Ngại thật, tại cảnh tượng đẹp quá nên không nhìn được chụp một tấm."

Nói rồi cô ta đi tới hỏi: "Em cũng là học sinh của trường cao trung số 1 à?"

Tống Kiều Kiều gật đầu: "Uhm, đúng vậy."

"Hai người là bạn học sao?"

"Uhm" Tống Kiều Kiều gật đầu lần nữa.

"Vậy em có tiện tiếp nhận phỏng vấn của chị một chút không?"

"Hả?" Tống Kiều Kiều ngẩn người.

Phóng viên hỏi cô: "Em và Lục Kinh Tà là bạn cùng lớp sao?"

"Uhm, đúng vậy. Bọn em ngồi cùng bàn."

"Cảm nhận lớn nhất của em khi ngồi cùng bàn với học bá là gì?"

"Uhm... thật ra, em cảm thấy ngồi cùng bàn thật sự rất quan trọng, đặc biệt là khi bạn có một học bá ngồi cùng bàn. Bởi vì cậu ấy có khả năng sẽ thay đổi vận mệnh cuộc đời bạn. Nếu không có cậu ấy, có lẽ cuối cùng em chỉ có thể thi đậu bữa vào một trường đại học nào đó, nhưng nhờ có cậu ấy thường xuyên hướng dẫn bài tập giúp em, giải thích đề giúp em, nên thành tích của em mới có thể tiến bộ nhanh như vậy."

Phóng viên nghe xong, cảm thấy rất có ý nghĩa, vì thế hỏi: "Vậy tiện thể hỏi em một chút, thành tích thi đại học của em là bao nhiêu?"

"415."

Đôi mắt phóng viên khẽ trừng to, tuy rằng trước mặt đang có một học bá 452, nhưng mà 415 cũng đã thỏa đủ điều kiện nhất bản rồi.

"Cậu ấy lợi hại lắm, lúc trước tên của em vẫn bên ngoài top một trăm, toán học thường không đủ điểm, nhưng sau khi cậu ấy hướng dẫn em, thành tích tất cả các môn của em đều được nâng lên. Mặc dù lúc ôn tập thật sự rất mệt, nhưng em cảm thấy vô cùng xứng đáng."

Buổi chiều sau khi về nhà, Tống Kiều Kiều nói với Vương Tuệ Lâm mình được phỏng vấn, cũng sắp được lên tivi, hai vợ chồng liếc nhìn nhau, sau đó im lặng làm chuyện của mình, rõ ràng bọn họ đều không quá tin mấy lời cô nói.

Buổi tối đài truyền hình phát phỏng vấn.

Mấy loại tin thời sự phỏng vấn thế này sẽ không có kính lọc làm đẹp cho bạn, còn hơn cả máy ảnh gốc. Thế cho nên khi mặt Lục Kinh Tà xuất hiện trên tivi, các chị em bên ngoài đều điên cuồng! Trọng điểm của bọn họ đều là giá trị nhan sắc của thủ khoa! Thế này cũng quá đẹp trai rồi! Học bá bây giờ đều đẹp như vậy sao! Giá trị nhan sắc thật cao!!!

Các bậc phụ huynh cũng không tốt hơn chỗ nào, nhìn Lục Kinh Tà trong tivi, nhìn qua con của mình, cõi lòng bé tắc: "Con nhìn con nhà người ta kia, lớn lên đã đẹp trai rồi mà thành tích còn đình như vậy!" "Đều chung một trường cả, sao trông người ta ung con mắt thế chứ!"

Ủa? Chẳng phải đang nói về thành tích ư? Thế nào lại nói qua giá trị nhan sắc rồi? Chơi như vậy cũng được sao?

Nhưng phần phỏng vấn ấn tượng sâu sắc nhất chính là hình ảnh cuối cùng. Phóng viên phỏng vấn một nữ sinh xinh đẹp, mà đứng bên cạnh nữ sinh này không phải ai khác, chính là Lục Kinh Tà, dựa theo phỏng vấn bọn họ mới biết hóa ra cả hai là bạn cùng bàn.

Đang nghe đến Lục Kinh Tà dùng quãng thời gian một năm hướng dẫn bạn cùng bàn của mình trở thành sinh viên chưa tốt nghiệp, các bậc phụ huynh dậm chân dậm ngực bình bịch, vì sao!!! Vì sao con của họ không gặp được một người ngồi cùng bàn như vậy!!! Một người thay đổi vận mệnh cuộc đời

ngồi cùng bàn!!!

Mà sau khi mấy học sinh trường cao trung số 1 xem đến đoạn phỏng vấn này, đặc biệt là những học sinh năm nhất và năm hai, bọn họ cơ hồ vô thức nhớ đến trận ném tuyết năm ngoái, nữ sinh xinh đẹp bên cạnh Lục Kinh Tả kia chẳng phải chính là chị gái cùng trường lúc trước đây sao?

Sau đó, chủ đề thủ khoa đại học Lục Kinh Tả trên mạng gây ra độ hot rất cao, chẳng những bản thân trở thành học bá không nói, mà còn dẫn theo bạn cùng bàn thành công tiến vào nhất bản. Từ trước đến nay, cậu có lẽ là người đầu tiên, các bậc phụ huynh chính là đề ý đến thành tích của cậu, cậu ưu tú, nhưng mấy học sinh lại càng quan tâm nhiều hơn đến giá trị nhan sắc của cậu, giá trị nhan sắc này thật sự quá đỉnh! Trưởng thành đã đẹp trai như vậy rồi, sau này bước vào đại học còn thể nào nữa!!!

\*\*\*

Cuối tháng sáu, Quyền Gia Lệ đã tổ chức một bữa liên hoan tốt nghiệp trong nhóm.

Kỳ thực sắp ăn xong, tâm tình mọi người đều có chút gượng gượng không đành. Ba năm làm bạn học, về sau tất cả mỗi người một hướng, đường ai nấy đi, cũng chẳng biết hôm nay chia tay, mai này có còn cơ hội gặp mặt nhau không? Vậy nên cuối cùng mấy chàng trai đều ửng đỏ đôi mắt, mấy cô gái thì bắt đầu "lách tách" rơi lệ.

Trần Thục nhìn thấy, thật ra trong lòng cũng khó chịu, thoáng chốc bà lại tiễn giao một nhóm học sinh, đau xót phức tạp, cảm xúc ngổn ngang: "Được rồi, đừng khóc, chúng ta đến đây là để vui vẻ, bất luận thế nào, sau này cũng phải thường xuyên liên lạc." Trần Thục lau khóe mắt phiếm hồng, nói với bọn họ.

"Cô Trần, bọn em không nhớ xa cô."

"Cô dĩ nhiên cũng không nhớ xa các em, nhưng trên đời này chẳng có bữa tiệc nào không tàn. Các em đều có mục tiêu của riêng mình, ước vọng của bản thân, hãy nỗ lực phấn đấu hướng tới những thứ ấy."

Sau khi ăn xong, lần đầu tiên Tổng Kiêu Kiêu cảm thấy cô giáo nói với bọn họ nhiều như vậy, trong đó có một câu là chính xác nhất.

Ba năm mà chúng ta đã trải qua này, từ nay về sau sẽ không bao giờ có lại nữa, hóa ra quãng thời gian ba năm ấy thật sự ngắn vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Thor Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 29: Liếm

Sau khi tàn tiệc thì đã hơn chín giờ tối, nhưng mọi người không muốn cứ thế tan cuộc, vậy nên có bạn đề nghị chi bằng đi thêm KTV. Các bạn học đều không có ý kiến, nhưng Trần Thục có chút không đỡ nổi, cuối cùng cũng chỉ căn dặn cẩn thận hai tiếng: "Chơi thật vui, chú ý an toàn."

Trần Thục về rồi, các bạn học rất nhanh đã đặt xong một phòng KTV, bởi vì đông người nên đặt phòng siêu lớn. Trước đó do có chủ nhiệm lớp ở đây mà các bạn học cũng không dám càn rỡ quá mức, chỉ ngoạn ngoạn ăn com, uống nước, nhưng lúc này bản tính của bọn họ đã phóng thích, từng thùng bia rượu đều được mang vào phòng.

"Này, các cậu lấy nhiều như vậy, uống có hết không?" Đường Khả hỏi.

"Uống hết, yên tâm đi."

Đường Khả ngồi lại: "Bọn con trai lớp mình bộ điên hết rồi sao?"

"Còn không phải ư? Khó sở lắm mới có dịp, sao có thể không uống đã đòi được chứ?"

Nói rồi mấy cô gái đều không nhịn được bật cười.

Đúng lúc cửa phòng lại mở, lần này bọn họ mang trái cây và các món ăn nguội vào, một người bưng hai khay to, Quách béo mập vừa cười vừa nói: "Các nàng tiên, trái cây của các nàng tới rồi đây."

Đường Khả ho khan: "Tốt, đặt ở đây đi, các người có thể quỳ xuống mà sắp xếp."

"Dạ."

Cả hai kẻ xướng người họa khiến bầu không khí trong phòng lần nữa sôi động lên.

Sau khi đồ uống và món ăn nhẹ đều được mang lên đầy đủ, mọi người đóng cửa lại, tắt đèn led, chỉ giữ lại mấy ngọn đèn nhỏ lơ mờ màu sắc sặc sỡ, toàn

bộ bầu không khí trong phòng cũng khác đi, lại thấp thoáng cảm giác xa hoa trụy lạc.

Lục Kinh Tà lấy cho Tống Kiều Kiều một ly nước trái cây: "Uống chút đi."

Tống Kiều Kiều nhìn bia bên cạnh cậu: "Tớ không thể uống bia sao?"

"Cậu muốn uống?"

Tống Kiều Kiều gật đầu: "Muốn."

Cô đã lớn chừng này mà vẫn chưa từng uống bia, khó có dịp, cô cũng muốn uống chút đỉnh.

Ngũ quan thanh tú xinh đẹp của cô bị những vệt sáng loang lổ mờ ảo phân tách, trong đôi mắt to đong đầy ánh đèn âm áp, nhìn sóng sánh lấp lánh, Lục Kinh Tà bặm môi dưới, cuối cùng vẫn rót cho cô một ly bia: "Chỉ được uống một ly."

"Được thôi, vậy thì uống một ly."

Từ Cẩm nhìn thấy, bất chợt mỉm cười, cô sáp lại bên tai Tống Kiều Kiều, thì thầm: "Lục Kinh Tà đối với cậu cũng tốt thật đấy."

Tống Kiều Kiều nghiêng đầu nhìn cô ấy: "Tốt... tốt sao?"

" Dĩ nhiên tốt rồi, bạn trai cũng không tốt được như cậu ấy."

Nghe nói thế, tay Tống Kiều Kiều ngay lập tức run lên, bia trong ly suýt nữa đổ ra ngoài, cô vội đặt ly bia lên bàn, đôi má trắng ngần ửng hồng. Cũng không biết vì uống bia nên bị nhiễm? Hay do những lời này của Từ Cẩm làm cho xấu hổ?

Cô chậm rãi nghiêng đầu nhìn Lục Kinh Tà đang ngồi cạnh trò chuyện cùng mấy người Kỳ Vĩ. Hôm nay cậu mặc một chiếc áo thun trắng, quần jean đen, giày thể thao. Cả người sạch sẽ lại thoải mái, tần số tim bỗng nhanh hơn vài phần, cô vô thức nói với Từ Cẩm: "Cậu đừng nói vớ vẩn."

Từ Cẩm thấy cô như vậy, nhếch miệng cười, dù sao cô chỉ gọi ý đến đó thôi, nếu nói thẳng toẹt ra thì không còn thú vị nữa.

"Phải rồi, chuyện tớ không vào Đại học T nữa, đã nói với cậu ấy rồi."

Lúc trước cô rất muốn vào chung đại học với Đường Kỳ, nhưng sau khi có thành tích thi đại học, cô thi được 406 điểm. Điểm trúng tuyển Đại học S năm nay giảm 5 điểm, cô hoàn toàn có thể vào Đại học S, hơn nữa nhiều bạn học trong lớp đều vào Đại học S, Kiều Kiều cũng vào đó, cho nên cuối cùng cô vẫn chọn ở lại.

"Vậy cậu ấy nói sao?"

"Nói rồi, cậu ấy không có ý kiến, dù gì sau này bọn tớ cũng phải yêu xa thôi. Nhưng mà có câu: Lương tình nhược thị cử trường thi, hựu khởi tại triều triều mộ mộ\*. Bọn tớ chắc chắn cũng có thể!"

(\* Đây là hai câu cuối trong bài thơ 《Thước Kiều Tiên》 của nhà thơ Tần Quán, dịch nghĩa là: Hai mối tình nếu như đã lâu dài, thì hà tất cứ phải bên nhau sớm tối.)

\*\*\*

Thời gian trôi qua, không khí trong phòng dần dần trở nên cuồng nhiệt hơn, đến mấy cô gái ban đầu không đụng vào rượu cũng bắt đầu cầm trong tay một ly.

"Hôm nay mấy bạn nữ lớp mình có thể uống thoải mái, cho dù các cậu say cỡ nào, bọn tớ chắc chắn cũng sẽ đưa mỗi người các cậu trở về nhà an toàn. Nhưng sau này không còn bọn tớ bên cạnh nữa, các cậu không được uống như vậy ở ngoài đấy nhé."

"Đúng vậy, mai này có thể sẽ không gặp được bạn học bảo vệ các cậu như bọn tớ đâu."

Viên mặt mày cô gái dù đồ lụng, nhưng vẫn đánh một câu: "Xi, nói không chừng sau này các cậu cũng không gặp được mấy tiểu tiên nữ như bọn tớ nữa đâu."

Mấy chàng trai mỉm cười: "Đúng đúng đúng, tất cả nữ sinh lớp số 1 chúng ta đều là tiểu tiên nữ hết. Cho dù sau này không còn bên nhau nữa, nhưng nếu ai dám ức hiếp các cậu, cứ việc đến tìm bọn tớ, bọn tớ tuyệt đối sẽ không để tiên nữ lớp mình bị người khác bắt nạt!"

Tất cả mọi người đều mỉm cười, nhưng đồng thời, vành mắt cũng phiếm hồng.

"Nào, mọi người cùng nhau uống một ly."

"Cạn ly!"

Ly rượu của Tống Kiều Kiều đã cạn, vì vậy cô vừa lẳng lặng rót cho mình một ít vừa dùng ánh mắt còn lại nhìn Lục Kinh Tà, cũng may cậu không nhìn

sang bên này.

Uống đến cuối cùng, mọi người bắt đầu kính rượu lẫn nhau. Tổng Kiều Kiều đang nói chuyện với Từ Cẩm, bỗng nhiên Quách béo mập bụng rượu đi tới: "Đội trưởng, tương lai chúng ta mỗi người một nơi, cậu thế nào cũng phải uống cùng tớ một ly nhé!"

Tổng Kiều Kiều không ngần ngại cầm ly rượu lên, nhưng chưa kịp uống lại nghe thấy một giọng nam khác vang lên: "Đội trưởng, tớ cũng muốn kính cậu một ly!"

"Tớ cũng vậy!"

"Còn tớ nữa!"

Tổng Kiều Kiều thoáng chốc ngây ngốc, nhiều người như thế, mỗi người muốn một ly, cô đâu thể chịu nổi?

Ngay khi cô có chút lúng túng, Lục Kinh Tà đã qua đây, cậu đến bên cạnh Tổng Kiều Kiều, hồ hững nói: "Cậu ấy không uống rượu."

Mấy chàng trai không nghe theo: "Vì sao vậy?"

Lần này không đợi Lục Kinh Tà lên tiếng, mấy cô gái nhìn không nổi: "Các cậu còn không biết xấu hổ mà đi hỏi vì sao ư, kính một ly còn được, các cậu mấy người mỗi người một ly, vậy thì Tổng Kiều Kiều người ta phải uống bao nhiêu ly hả? Mới vừa nãy còn kêu muốn bảo vệ bọn tớ, rốt cuộc lại bị ăn hiếp rồi?"

"Đúng vậy, khinh thường đám con gái bọn tớ không có ai à?"

"Các cậu bị trừng trị chưa đủ phải không?"

Bị mấy cô gái bao vây tấn công như vậy, đầu óc đám con trai nhanh chóng hồi tỉnh, nét mặt ngượng ngập: "Được rồi được rồi, đi qua bên đây, uống tiếp nào."

Quyền Gia Lệ lặng lẽ nhìn cảnh tượng vừa rồi trong mắt, khóe miệng chậm chậm vẽ nên ý vị chua chát. Qua hồi lâu, cô rũ mắt xuống rồi rút cho mình một ly rượu, cất bước đi về phía Lục Kinh Tà, đứng trước mặt cậu.

Lục Kinh Tà ngẩng đầu nhìn cô, vẻ mặt bình thản.

"Lục Kinh Tà, chúng ta dù sao cũng hợp tác ba năm trời, tớ kính cậu một ly." Cô đưa ly rượu về phía Lục Kinh Tà, thấy cậu bất động nên lại nói: "Không phải cậu xem thường tớ, không thêm uống với tớ đây chứ?"

Đôi mắt Lục Kinh Tà thu lại, sau đó nâng ly rượu đứng lên, nhẹ nhàng đưa ra cạ cùng cô một cái.

Quyền Gia Lệ ngửa đầu uống hết ly rượu, mọi người xung quanh lập tức vỗ tay: "Không hổ danh là lớp trưởng, tốt lắm!"

Uống xong, Quyền Gia Lệ mỉm cười với bọn họ rồi xoay người quay về chỗ của mình, sau đó, tầm mắt cô cũng không còn rơi trên người chàng thiếu niên cao gầy ấy nữa.

\*\*\*

Sau khi kết thúc KTV, các chàng trai chủ động chịu trách nhiệm đưa mấy cô gái về nhà, khi ánh mắt của ai đó rơi vào Tổng Kiều Kiều, lập tức có người trêu đùa: "Người ta có bạn cùng đường rồi, còn cần cậu chi nữa?"

Bị chọc ghẹo nên mặt chàng trai liền đỏ lên.

"Được rồi được rồi, xe bọn tớ gọi đến rồi, đi trước đây, tạm biệt."

"Tạm biệt."

Qua một lúc, các bạn học đều đi không bao lâu, xe Lục Kinh Tà gọi cũng đã đến, cậu mở cửa xe, dùng tay đỡ bên trên, nói với Tổng Kiều Kiều: "Lên xe đi."

Tổng Kiều Kiều mở to đôi mắt hơi say, chậm chạp bước qua, sau khi cô vào, cậu lúc này mới ngồi vào, nói với tài xế phía trước: "Bác tài, tiểu khu Hoa Loan."

"Được."

Lúc này đã là rạng sáng, ngoài cửa sổ xe cộ trên đường như nước chảy, đèn đuốc sáng rực, Tổng Kiều Kiều nhìn mà chỉ thấy hoa mắt chóng mặt, cô vô thức tựa đầu vào bả vai Lục Kinh Tà.

Lục Kinh Tà hơi sững sờ, nhưng rất nhanh lại thả lỏng. Cậu nghiêng đầu nhìn cô, dáng vẻ yên giấc đẹp tựa búp bê, đôi mắt cậu mang theo dịu dàng cùng nuông chiều không nói thành lời: "Cô bé ngoan này, rốt cuộc là lên uống bao nhiêu ly đây chứ?"

Có lẽ do tư thế này không thoải mái lắm, cô hơi thay đổi một chút, cả khuôn mặt đều vùi vào hõm cổ trần trụi của cậu, hơi thở ấm nóng thỉnh thoảng thổi lướt qua, khiến cơ thể cậu vốn dĩ đã thả lỏng lập tức lại căng thẳng, cuối cùng chỉ có thể siết chặt tay từ từ bình tĩnh lại. Một tay mang mấy sợi tóc lộn xộn của cô vén ra sau tai, tay còn lại nhẹ nhàng khoác lên bờ vai mỏng manh của cô.

Khoảng cách của họ với tiểu khu Hoa Loan cũng không xa lắm, tầm ba mươi phút chạy xe, sau khi đến cổng rồi trả tiền, cậu đầm giọng đánh thức cô: "Kiều Kiều, chúng ta đến rồi."

Tổng Kiều Kiều mở to đôi mắt mơ màng: "Đến... rồi sao?"

"Uhm, đến rồi, xuống xe nào."

"Oh."

Sau khi xuống xe hai người sánh bước vào tiểu khu, Lục Kinh Tả thấy cô đi đường không vững, đến khi nhìn lại thì đôi mắt còn không thêm mở, cậu tiến lên trước một bước, chặn trước mặt cô, nhịp chân Tổng Kiều Kiều theo tiềm thức dừng lại, mắt cô say lờ mờ nhìn cậu mông lung: "Sao... sao vậy?"

Lục Kinh đưa tay về phía cô: "Đưa tay cho tớ."

Tổng Kiều Kiều lập tức ngoan ngoãn đưa tay cho cậu, bàn tay nhỏ bé ấm áp mềm mại. Cậu thuận theo bàn tay cô chậm chậm chuyển hướng, ngón tay thon dài chuẩn bị đan vào kẽ tay cô, sau đó hoàn toàn nắm chặt.

"Nắm chặt tớ."

Sau khi cậu nói xong, Tổng Kiều Kiều vẫn nghe lời nắm chặt tay cậu.

Mười ngón tay hai người đan chặt nhau, lòng bàn tay áp lòng bàn tay. Trái tim nóng rực của Lục Kinh Tả đập càng kịch liệt, hóa ra sau khi cô uống say sẽ ngoan ngoãn nghe lời như vậy sao?

"Không về... nhà ư...?" Tổng Kiều Kiều lẩm bẩm hỏi.

Lục Kinh Tả bật cười, tay còn lại ngắt chóp mũi cô một cái: "Về."

Cậu nắm chặt tay cô, tiếp tục đi về phía tòa nhà.

Sau khi quẹt thẻ, đèn cảm ứng âm thanh trong hành lang rõ ràng không sáng lên, Lục Kinh Tả với tay chạm một cái, vẫn không lên, có lẽ hư rồi.

"Không thấy... đường..."

Lục Kinh Tả lấy di động ra mở đèn pin: "Bây giờ sẽ thấy, đi nào."

"Oh."

Lục Kinh Tả đưa cô tới cửa, nói với cô: "Gõ cửa đi, về nhà rồi."

Tổng Kiều Kiều giơ tay lên sắp gõ cửa, nhưng cô còn chưa kê vào, bàn tay nhỏ bé đã bị một bàn tay to lớn khác bao phủ toàn bộ, ngay sau đó bị ôm mạnh vào lòng. Dường như có âm thanh đồ vật rơi xuống đất, tầm mắt lập tức tối mịt đi.

Tựa như có thứ gì đó mềm mại áp sát vào bờ môi, ẩm ướt ấm áp, mang theo hương thơm phảng phất, giống như thạch trái cây vậy, cô không nhận được nhẹ nhàng liếm thử một cái.

"Úm..."

Phải cắn thạch trái cây nhà người.

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 30: Ly hôn

Đầu tháng bảy, Tổng Kiều Kiều nhận được điện thoại của Trần Thực, bảo cô đến trường lấy thư báo trúng tuyển của Đại học S.

Trên đường đến trường cô nhận được tin nhắn của Lục Kinh Tả.

\_ Kiều Kiều, cậu nhận được điện thoại của chủ nhiệm rồi sao?

\_ Nhận được rồi, chủ nhiệm bảo tớ đi lấy thư báo trúng tuyển.

\_ Cửa tớ cũng có rồi, cậu lấy giúp tớ luôn đi.

\_ Nhưng mà... thư báo trúng tuyển phải do mình lấy mới được, tớ sợ chủ nhiệm không cho lấy đâu.

\_ Chủ nhiệm sẽ cho cậu lấy, tớ đã nói qua với cô rồi.

\_ Vậy được, tớ lấy giúp cậu luôn.

\_ Uhm.

Đến trường rồi, Tống Kiều Kiều đi thẳng đến văn phòng của Trần Thực, Trần Thực giao hai tờ thư báo trúng tuyển vào tay cô: "Tự mở ra kiểm tra lại một chút."

"Dạ." Tống Kiều Kiều mở hai tờ thư báo ra, xác nhận thông tin viết trên giấy đúng là tên mình và Lục Kinh Tả. "Chủ nhiệm, kiểm tra rồi, không có vấn đề gì."

"Được."

Sau khi xuống lầu, đúng lúc chạm mặt Từ Cám cũng đến đây lấy thư báo trúng tuyển. Cô ấy thấy hai tờ thư báo trúng tuyển trong tay Tống Kiều Kiều: "Chỉ mình cậu đến thôi sao? Lục Kinh Tả đâu?"

"Cậu ấy đến chỗ ba cậu ấy rồi."

"Qua kỳ nghỉ hè luôn à?"

"Uhm."

Tống Kiều Kiều bên dưới đợi Từ Cám về cùng, vì đều mang theo thư báo trúng tuyển mà cả hai cũng không la cà ở ngoài, sau khi ra khỏi trường thì mỗi người trở về nhà.

Về đến nhà, Vương Tuệ Lâm đang bỏ dưa hấu trong bếp: "Kiều Kiều, về rồi sao, mau lại đây ăn dưa hấu, rất ngọt. Đúng rồi, lấy được thư báo trúng tuyển chưa?"

Tống Kiều Kiều đi về phía bà, từ trong balo lôi ra: "Lấy được rồi."

"Cũng lấy của Kinh Tả luôn à?"

"Uhm."

Vương Tuệ Lâm lau tay sạch sẽ, mở thư báo trúng tuyển như báu vật ra: "Thật giỏi, đặt trên kệ sách đi, phải bảo quản cho kỹ lưỡng."

"Dạ."

Tống Kiều Kiều đặt thư báo trúng tuyển trên kệ sách, ngắm nghía một chút lại chụp tấm hình gửi cho Lục Kinh Tả.

\_ Đã lấy được thư báo trúng tuyển của bọn mình rồi.

Đợi mấy phút, bên kia Lục Kinh Tả cũng không hề hồi âm, cô nhìn tên bên trên màn hình, ngón tay vô thức cọ xát mép điện thoại, vẻ mặt khó hiểu.

"Kiều Kiều, đặt thư báo đăng hoàng chưa? Đặt xong rồi thì ra ăn dưa hấu đi."

Giọng Vương Tuệ Lâm phá vỡ mạch suy nghĩ của Tống Kiều Kiều, cô đáp lại một tiếng, thuận tay đặt di động trên bàn rồi đi ra ngoài.

\*\*\*

Thành phố C.

Lục Giản vừa mới về vào buổi tối, ông mặc một chiếc áo sơ mi trắng, áo khoác âu phục vắt tùy tiện trên khuỷu tay. Đúng lúc Lục Kinh Tả từ phòng tắm đi ra sau khi tắm xong, cậu ngẩng đầu lên nhìn ông.

"Ba về rồi?"

"Uhm, ăn cơm chưa?"

"Vẫn chưa."

Lục Giản ném áo khoác lên ghế salon: "Đề ba đi nấu cơm cho con."

"Con phụ ba."

Sau khi nấu cơm xong, Lục Giản lấy chai rượu từ trong tủ lạnh ra: "Con trai, uống với ba một ly chứ?"

Lục Kinh Tả liếc nhìn ông, không từ chối.

Trên mặt Lục Giản lập tức nhuốm ý cười: "Đã cùng uống với nhiều người như vậy rồi, nhưng đây là lần đầu tiên được uống với con trai của mình cơ đấy."

Ban đầu Lục Giản còn có chút tinh thần, nhưng uống đến cuối lại dứt khoát không cần ly nữa, lấy chai rượu đổ thẳng vào miệng. Lục Kinh Tả nhìn thấy khẽ nhủ mày, nhưng cũng không can ông.

"Con có biết vào thời điểm kết hôn với bà ấy ba hạnh phúc như thế nào không? Ba chỉ hận không thể mang những điều tốt đẹp nhất trên thế gian này dâng lên trước mặt bà ấy, dù bà ấy có muốn những vì tinh tú trên bầu trời kia ba cũng sẽ không chùn bước mà hái xuống cho bà ấy. Ngày này qua ngày khác, năm này qua năm nọ, ba nghĩ rằng cuối cùng đã có thể cạy mở cảm hóa được trái tim của bà ấy rồi. Nhưng bây giờ ba đã hiểu, hoang phí nhiều năm như vậy, e rằng ba không bao giờ còn cơ hội ấy nữa..." Lục Giản say rồi, ông lèm bèm nói rất nhiều, hốc mắt đỏ rực không còn thần sắc.

Nghe ông nói như vậy, Lục Kinh Tả đã hiểu ra, hôm nay ông ra ngoài là để xử lý chuyện ly hôn. Cậu buông ly rượu trong tay rồi đi về phía ông, sai tay khoác lên bả vai ông, nhẹ nhàng vỗ về. Cậu hiểu rõ ông yêu Trịnh Tú Vận nhiều bao nhiêu, thậm chí còn biết rõ ông yêu bà ấy hơn cả cậu và chính bản thân mình.

Tuy rằng đã say, nhưng Lục Giản vẫn cảm nhận được sự an ủi từ con trai, ông không nhận được ôm chầm lấy cậu: "Ba... Lục Giản ba đây chưa từng yêu ai nhiều như vậy, ba thật sự yêu bà ấy, yêu bà ấy hơn cả bản thân mình... nhưng vào khoảnh khắc cả hai bước ra khỏi Cục Dân Chính, ba lại cảm thấy nhẹ nhõm hơn bao giờ hết, thật tốt... cuối cùng sau này cũng không cần phải mệt mỏi nữa..."

"Uhm, tương lai sẽ không phải mệt mỏi nữa, ba còn có con."

Sau con say, còn đâu dáng vẻ Lục Giản mạnh mẽ cứng rắn của ngày thường, lập tức giống như đứa trẻ ba tuổi, Lục Kinh Tả rất khó khăn đỡ ông ngủ rồi mới thờ gấp, cậu ngoảnh đầu nhìn ông một cái, nhìn về mặt khi say rượu của ông, đưa tay lấy tấm chăn mỏng bên cạnh phủ lên người ông rồi mới quay người rời đi.

Mà cậu không biết rằng, sau khi cậu quay người đi, lông mi của người đàn ông đang ngủ ấy đã ẩm ướt, những giọt lệ xuôi theo đuôi mắt chảy dài từ thái dương đến ngọn tóc đen nhánh.

\*\*\*

Sau khi Lục Kinh Tả dọn dẹp sạch sẽ mớ hỗn độn ở phòng khách, lúc này mới quay về phòng, điện thoại để trên giường, mở khóa nhìn lướt qua, trên màn hình có một tin nhắn Tống Kiều Kiều gửi đến, thời gian gửi là ba tiếng trước.

Lục Kinh Tả mở hình ảnh cô gửi, chính là hai thư báo trúng tuyển của họ.

\_ Mở ra kiểm tra chưa?

Khoảng hơn mười giây sau, tin nhắn của cô đã gửi lại.

\_ Đã kiểm tra rồi, chính xác là hai đứa mình.

Vốn dĩ Tống Kiều Kiều định hỏi cậu khi nào quay về, nhưng chữ đã đánh ra, cuối cùng vẫn xóa đi hết.

Lục Kinh Tả cứ thế nhìn phía trên màn hình, lúc này đang hiển thị dòng chữ "đối phương đang soạn tin...", hết lần này đến lần khác, nhưng lại chẳng có chữ nào được gửi qua. Rốt cuộc cậu không chịu được hiển thị "đối phương đang soạn tin..." nữa bèn cắt lại hình ảnh gửi cho cô.

\_ Hình ảnh.jpg

\_ Nhìn bên trên sẽ rõ.

Tống Kiều Kiều sau khi nhìn thấy thì có hơi xấu hổ, cô mím môi, cuối cùng gửi cho cậu một câu.

\_ Cũng không có gì, chỉ muốn cậu ở bên đó chơi vui chút thôi.

Bờ môi Lục Kinh Tả hơi cong lên, không cảm lòng được nhớ đến chuyện tối hôm ấy, tất cả những gì hiện ra trong tâm trí đều là ký ức về đôi môi hé mở kia, mềm mại ấm áp, mùi rượu nhàn nhạt kèm theo hương thơm hòa vào nhau đã trở thành yếu tố mê người nhất, khiến cậu mị hoặc ngẩn ngơ.

\_ Kiều Kiều, chuyện tối hôm ấy cậu vẫn nhớ rõ chứ?



\*\*\*

Đầu tháng chín là ngày khai giảng của các trường đại học và cao đẳng. Ngày ấy đi báo tin, vốn dĩ Tống Kiều Kiều nghĩ rằng bản thân có thể tự đi một mình, nhưng hai vợ chồng kiên quyết không đồng ý, vậy nên vẫn là Tống Khánh Quốc tự lái xe đưa cô đi.

Đại học S là một trường đại học lâu năm, vô cùng nổi tiếng, tấm bảng hiệu hoành tráng treo ngay vị trí cổng trường, tỏa ra ánh vàng lấp lánh khi được ánh nắng rọi vào.

Tống Kiều Kiều nhớ ra, lần trước đến Đại học S đã là chuyện của năm ngoái. Khi ấy đến đây tham gia thi đấu cùng với Lục Kinh Tả, lúc đó cô nào dám nghĩ sau này có thể thi đậu vào Đại học S. Vậy nên ở thời điểm hiện tại, khi cô dùng thân phận tân sinh viên của Đại học S để bước vào sân trường, cô vẫn cảm thấy cực kỳ không tương xứng nổi, cả người tựa như đang nằm mơ vậy.

Tống Kiều Kiều báo vào chuyên ngành ngôn ngữ Anh, nơi tiếp đón của khoa tiếng Anh có rất nhiều học trưởng học tỷ, vào lúc đang nhìn thì bọn họ lập tức chạy đến chào đón nhiệt tình.

"Là tân sinh viên khoa tiếng Anh sao?" Một chàng trai cao cao gầy gầy nói, lúc cười lên lộ ra hàm răng trắng tinh.

"Đúng vậy."

Chàng trai nhiệt tình tự giới thiệu: "Anh là sinh viên năm hai khoa tiếng Anh, anh là Cao Khải, để anh dẫn em đến tòa nhà ký túc xá của tụi em trước. Chú, con cầm hành lý giúp chú."

"Phiền cậu rồi chàng trai." Tống Khánh Quốc vừa cười vừa nói.

Cao Khải lắc đầu: "Chú đừng khách sáo, chuyện nên làm mà."

Cao Khải đưa bọn họ đến lầu dưới ký túc xá nữ: "Cô chú, con sẽ đưa đến đây thôi. Phía trước ký túc xá chỗ nào mấy cô cũng ghi đầy đủ phân bố phòng hết rồi, mọi người đi vào là có thể thấy."

"Cám ơn cậu trai."

"Không có gì, vậy cô chú, học muội, tạm biệt."

"Tạm biệt."

Ký túc xá có bốn người, dọn dẹp vô cùng gọn gàng sạch sẽ, sau khi Vương Tuệ Lâm và Tống Khánh Quốc thu xếp hành lý giúp cô xong thì mới rời đi. Tống Kiều Kiều vừa nghe thấy trong hành lang vọng ra tiếng nói chuyện ồn ào cùng với tiếng bước chân vừa dọn dẹp giường chiếu, thanh âm từ xa đến gần, cuối cùng dừng lại ngay cửa ký túc xá.

Tống Kiều Kiều vô thức ngẩng đầu lên nhìn, hai cô gái kéo vali hành lý vô cùng lớn đứng ngay cửa, một cao một thấp.

"Chào các cậu." Tống Kiều Kiều chủ động chào hỏi các cô ấy.

Hai cô gái cũng lập tức nhiệt tình đáp lại cô: "Chào cậu."

Hiểu rõ nhau một chút, cô gái có dáng người cao ráo ban nãy gọi là Phương Du Nhiên, còn cô nàng có vóc dáng thấp bé vừa rồi gọi là Tân Mẫn. Phương Du Nhiên gốc thành phố, Tân Mẫn ở ngoại tỉnh, vậy còn một cô gái nữa chưa đến chắc có lẽ là Thang Viên Viên.

Cuối cùng vào buổi chiều, cô gái gọi là Thang Viên Viên kia mới thông dong đến muộn, tên của cô ấy gọi là Thang Viên Viên, rất dễ khiến người khác suy nghĩ liên miên. Kết quả cô gái gọi là Thang Viên Viên này chẳng những không tròn mà ngược lại còn vừa cao vừa gầy\*, nhìn dáng vẻ đoán tầm phải một mét bảy mươi lăm.

(\* Thang Viên Viên (汤圆) dịch ra có nghĩa là bánh trôi tròn.)

Thang Viên Viên thấy mặt của ba cô gái sừng sốt, nét tươi cười trên mặt như đã quá quen thuộc: "Có phải kinh ngạc lắm không?"

Chiều cao của cô ấy quả thực chính là ước mơ của cô, cao gầy mỏng manh, tỷ lệ 7:3, làn da trắng nõn, vậy nên Tống Kiều Kiều buột miệng nói: "Không phải kinh ngạc, mà là kinh diễm."

Hai người còn lại cũng ra sức gật đầu: "Kinh diễm kinh diễm."

Thang Viên Viên không nhịn được bật cười.

Tuổi tác của mọi người xấp xỉ nhau, hơn nữa ấn tượng đầu tiên về từng người đều vô cùng tốt. Sau này phải sống chung với nhau bốn năm, vì vậy trong vài giờ ngắn ngủi đã hòa thành một. Khi mọi người thu xếp xong toàn bộ, tiện thể dọn dẹp lại một lượt ký túc xá bị làm dơ, sau đó bốn người đều quyết định phải đi siêu thị một chuyến.

Tổng Kiều Kiều rất nhanh đã liệt kê ra một danh sách đồ đạc mình muốn mua, bốn người cùng nhau đi siêu thị lớn cách trường không xa. Thời điểm đi ngang qua, trên cả dãy đường đều là đủ loại mỹ thực vỉa hè, cửa hàng bánh ngọt, quán cơm.

"Tớ cảm thấy sau này nếu có thể mở hàng quán gì đó, nhất định phải mở gần các trường học."

"Bởi vì tiền của học sinh là dễ kiếm nhất, đặc biệt là nữ sinh!"

"Không sai! Đồng cảm!"

Mặc dù ở đây Tổng Kiều Kiều và Phương Du Nhiên đều là dân thành phố, nhưng mà siêu thị cạnh Đại học S này bọn cô thật sự chưa từng đến dạo chơi bao giờ. Siêu thị lớn ba tầng trên dưới, bọn họ lún quần suốt ngu muội, cuối cùng lạc đường trong siêu thị.

Phương Du Nhiên đột nhiên la nhỏ: "Ồi mẹ ơi, nhìn kìa! Có trai đẹp!!!"

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 31: Thon thả

Tổng Kiều Kiều dõi theo tầm mắt ban nãy của Phương Du Nhiên, quả nhiên không xa phía trước trông thấy mấy chàng trai cao gầy lêu nghêu đang đẩy xe hàng, hơn nữa cả đám kia còn nhìn rất quen mắt nữa là chuyện thế nào!!!

Bởi vì bốn người đứng trước không phải ai khác, chính là Lục Kinh Tả, Kỷ Vĩ, Triệu Thanh Nghiên và Sở Nhập Ngô!

"Mẹ ơi, nguyên một đám đều đẹp trai hết như vậy ư?"

"Quá đẹp trai rồi, là trường của bọn mình phải không, là học trường hay sao?"

Tổng Kiều Kiều lí nhí nói: "Không phải."

"Hả?" Ánh mắt ba người đồng loạt chiếu vào người cô.

"Cậu bảo không phải ý là không phải trường mình? Hay ý muốn nói không phải là học trường?"

"Sùi cảo, không phải là cậu biết bọn họ đấy chứ?"

"Hả hả hả??"

Tầm mắt Tổng Kiều Kiều dừng trên người Lục Kinh Tả, tựa như có thần giao cách cảm, phía bên kia Lục Kinh Tả cũng nhìn qua đây, ánh mắt hai người lộ liễu chạm nhau trong không gian, khuôn mặt cậu chậm chậm thả lỏng, một giây sau đi về phía cô.

Phương Du Nhiên và Tần Mẫn kích động nắm chặt hai tay lại: "Cậu ấy... cậu ấy đang đi về phía chúng ta, phải không?"

Tần Mẫn gật đầu: "Uhm, phải phải."

Tổng Kiều Kiều nhìn cậu, đây hình như là lần đầu tiên cả hai gặp lại nhau từ sau buổi tối đêm hôm ấy.

"Cậu đến khi nào?"

"Đến hồi trưa."

"Sao không đợi chung với tớ?"

"Uhm... ba mẹ tớ cứ khăng khăng muốn đưa tớ đến đây."

Ba người còn lại nhìn thấy bọn họ điềm nhiên tán gẫu, im lặng liếc nhìn nhau, sùi cảo nhỏ của các cô đúng là có quen biết. Song vừa nãy Phương Du Nhiên hơi nhủ mảy, có gì mà cô cảm thấy anh chàng này trông quen mắt thế nhỉ?

Đang lúc Tổng Kiều Kiều không nhịn được trầm tư suy nghĩ, cánh tay bị đụng nhẹ một cái, cô lập tức phản ứng lại.

"Kiểu Kiều, trùng hợp vậy?" Đám Kỷ Vĩ cũng nhìn thấy Tổng Kiều Kiều, cả bọn một mạch đi đến.

"Sao cậu không đi cùng bọn tớ?"

Tổng Kiều Kiều mỉm cười, tiếp đó nói: "Đúng rồi, đây là bạn cùng phòng của tớ."

Mọi người mở lời chào hỏi lẫn nhau, bởi vì buổi chiều bọn họ còn có việc, nên mấy người bèn tách ra ngay siêu thị.

"Tối nay tớ sẽ gọi cho cậu." Lục Kinh Tả nói.

Tổng Kiều Kiều gật đầu: "Được."

"Sùi cảo, hình như bọn họ đều quen biết cậu đúng không?" Giọng Tần Mẫn ngờ ngẩn hỏi.

"Tớ với bọn họ là bạn học cấp ba."

"Không đúng, bạn học cấp ba mà quan hệ tốt thế sao? Vậy cũng quá thân thuộc quá tự nhiên rồi?"

Tổng Kiều Kiều ngẫm nghĩ một chút: "Trừ Sở Nhập Ngô là bạn học cấp ba ra, thì ba người còn lại... từ nhỏ lớn lên cùng nhau."

Ba người: "!!!"

"Cậu cậu cậu... tu phúc đức gì vậy, lại có thể lớn lên cùng ba người đẹp trai kia! Đây chính là thanh mai trúc mã mà người ta vẫn thường nói đó!"

"Nghe nói tỉ lệ thanh mai trúc mã phát triển gian tình là rất cao, cậu nói mau, cậu vừa ý ai vậy?" Phương Du Nhiên đung bả vai cô một cái.

Bị Phương Du Nhiên nói như thế, tâm trí Tổng Kiều Kiều không khỏi nhớ đến vẻ mặt dịu dàng thanh tú kia, cùng với hơi ấm từ làn môi tối hôm ấy, cô không nhận ra hai má có chút nóng ran, cô siết chặt chỗ đồ trong tay lại, ánh mắt lẩn tránh: "Giữ chứ... có đi mua đồ nữa không?"

"Sùi cảo nhỏ không đúng lắm nhì?"

"Hơi hơi."

\*\*\*

Buổi tối sau khi tắm xong, Tổng Kiều Kiều quả nhiên nhận được điện thoại của Lục Kinh Tả, vì không muốn làm phiền bạn cùng phòng, cô mang dép vào rồi ra ngoài hành lang nghe điện thoại.

"Alo?"

"Uhm."

Âm nói của cậu theo mạng sóng truyền đến, đắm chìm vào sự dịu dàng: "Vừa mới khai giảng, có gì không thích ứng được không?"

"Không có, rất tốt, còn cậu?"

"Tớ cũng rất tốt."

Tổng Kiều Kiều bất chợt không biết phải nói gì nữa, bầu không khí dường như hơi tĩnh lặng, nhưng bọn họ của lúc trước sẽ không như thế này, cả hai của trước kia đều có chuyện nói không dứt, nghĩ đến đây, trong lòng cô có chút lạc lõng, không chịu được gọi một tiếng: "Lục Kinh Tả..."

"Uhm, tớ đây."

Cô gọi cậu, nhưng vào thời điểm này đầu óc lại chập mạch, cô thậm chí còn không biết phải nói gì tiếp theo.

"Kiểu Kiều, tối mai đi ăn cùng tớ."

"Ăn... đi ăn ư?"

"Uhm."

Tổng Kiều Kiều khẽ cắn môi dưới: "Uhm, được."

Bên kia Lục Kinh Tả cười một tiếng: "Được rồi, mau vào đi, bên ngoài gió khá lạnh."

Tổng Kiều Kiều giật mình: "Sao cậu biết tớ đang ở ngoài?"

"Bên cậu có tiếng gió thổi lại còn có tiếng nói chuyện ầm ĩ nữa."

Lúc này Tổng Kiều Kiều mới phát hiện, hóa ra chỗ mình đứng vừa hay là nguồn gió, mà trên hành lang mấy cô gái bùng chậu rùa mặt đi qua đi lại, cô không khỏi bật cười theo: "Uhm, vậy tớ đi vào trước đây, cúp nhé?"

"Được."

Lục Kinh Tà nghe thấy tiếng ngắt bên kia, cậu từ từ bỏ đi động vào túi áo, tầm mắt trầm tĩnh nhìn về nơi xa xăm, cũng không rõ đang suy nghĩ điều gì. Đột nhiên có người gọi cậu, giây sau một quả táo ném về phía cậu, Lục Kinh Tà nhanh chóng chụp được.

Triệu Thanh Nghiên mỉm cười đi đến bên cạnh cậu, hỏi: "Vẫn định chờ đợi tiếp sao?"

Lục Kinh Tà nghiêng đầu nhìn cậu ấy: "Vẫn chưa đến lúc."

"Thế khi nào mới được xem là đến lúc đây hả?" Cậu ấy hỏi lại cậu.

Lục Kinh Tà xoay quả táo trong tay: "Rất nhanh thôi."

Triệu Thanh Nghiên mỉm cười.

"Lão Triệu, còn không phải anh em ư, mua táo mà không chia cho tớ." Kỳ Vị tóc tai ẩm ướt từ trong ký túc xá đi ra.

Triệu Thanh Nghiên ngoảnh đầu lại nhìn cậu ta, cười nói: "Tự đi vào ký túc xá của tớ mà lấy."

"Được thôi."

\*\*\*

Buổi chiều Thang Viên Viên đề nghị: "Bọn mình đi ăn thịt nướng với nhau đi, được không?"

Phương Du Nhiên lật mình giãy nảy như con cá chép rồi ngồi xuống: "Được, muốn ăn."

"Thêm một người muốn ăn."

Tống Kiều Kiều vừa định mở miệng, chợt nhớ đến lời Lục Kinh Tà nói tối qua, đột nhiên lên tiếng: "Buổi tối tớ không đi ăn cùng các cậu được rồi, hôm qua có hẹn với bạn."

Phương Du Nhiên bò từ giường của cô ấy qua, rút quyển sách trong tay cô ra: "Bạch dạ hành? Hay không?"

Tống Kiều Kiều mới định nói, đã nghe thấy Phương Du Nhiên hỏi: "Cậu vừa nói bạn, bạn gì vậy?"

Cô giật sách trong tay cô ấy về, đặt cẩn thận ngay đầu giường: "Thì là bạn thôi."

Phương Du Nhiên thấy cô trịnh trọng đặt quyển sách ấy ngay đầu giường, không khỏi đổi lực chú ý: "Sùi cảo, hình như cậu rất yêu quý quyển sách này nhỉ?"

Động tác trên tay Tống Kiều Kiều thoáng khựng lại: "Có... có sao?"

"Có mà, tối qua tớ đã trông thấy cậu đặt sách vô cùng cẩn thận ngay đầu giường."

Tống Kiều Kiều thoáng cười: "Tớ... tớ chỉ là yêu sách hơn chính mình mà thôi."

"Vậy ư?"

"Uhm!"

Đang nói, điện thoại đột nhiên rung lên một cái, là Lục Kinh Tà nhắn tin, cậu đã đến dưới lầu ký túc xá của bọn cô rồi?! Sao... nhanh như vậy chứ?!

Cô nhấn lại một tin cho cậu, nhanh chóng trèo từ trên giường xuống, sau đó mở tủ đồ nhỏ ra bắt đầu tìm quần áo.

"Sùi cảo, làm gì vậy?"

"Bạn tớ đến rồi, tớ phải thay quần áo."

"Ah."

Sau khi thay đồ cầm theo đi động xong, Tống Kiều Kiều vẫy tay với các cô ấy: "Đi nhé, tạm biệt."

Ba người còn chưa nói "tạm biệt" ra khỏi miệng, bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn kia đã mất hút ngay cửa ký túc xá.

Thang Viên Viên lẳng lặng thu hồi tầm mắt, bất chợt thốt lên một câu: "Chưa từng nghĩ vóc dáng của sùi cảo nhỏ lại đẹp như vậy."

Phuong Du Nhiên gật đầu: "Uhm, eo nhỏ xiu, chân thon, đẹp thật."

Tần Mẫn: "Vậy lát nữa bọn mình vẫn ăn thịt nướng chứ?"

Cả hai nhìn nhau một cái, ngẫm hiểu mà đồng thanh: "Ăn!"

\*\*\*

Sau khi Tống Kiều Kiều ra ngoài, quả nhiên nhìn thấy Lục Kinh Tả đứng cách ký túc xá không xa. Lúc này cậu đang tựa vào lan can, đầu có hơi rũ xuống nghịch chiếc điện thoại trong tay, sống mũi cậu từ góc độ này nhìn qua vừa cao vừa thẳng, tim bất chợt tăng nhanh, khẽ siết chặt di động cảm trong tay vài phần.

Giây sau, Lục Kinh Tả cất điện thoại ngẩng đầu lên, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy cô gái đứng gần đó. Cô gái ấy mặc chiếc áo thun màu xanh khói, đôi chân bọc trong chiếc quần skinny đen, hình dáng chân cô cực kỳ đẹp, thon thả thẳng tắp, phía dưới lộ ra đoạn cổ chân trắng ngần, mái tóc dài đen nhánh dịu dàng cứ thế buông tùy tiện sau vai, hiện ra đôi má trắng nõn mịn màng, cặp mắt tựa nai con đang nhìn mình.

Lục Kinh Tả vô thức đứng thẳng người, thanh âm cậu hơi khàn: "Lại đây."

Tống Kiều Kiều mím môi, đi về phía cậu: "Sao cậu đến nhanh vậy?"

Cả hai sánh bước đi ra ngoài: "Tớ đến sớm quá à?"

"Cậu cũng không nói trước với tớ nữa."

"Vậy lần sau tớ nói trước với cậu một tiếng."

Tống Kiều Kiều ngẩng đầu nhìn cậu, vừa vặn nhìn thấy hình dáng nét nghiêng góc cạnh rõ ràng của cậu: "Uhm... được..."

"Muốn ăn gì nào?"

"Tớ ăn gì cũng được."

"Vậy bọn mình đi ăn lẩu, nghe nói gần Đại học S có một nhà hàng lẩu ăn rất ngon, dắt cậu đi ăn thử?"

"Được."

Nhà hàng lẩu mà Lục Kinh Tả nói cách Đại học S thật sự không xa, hai người đi bộ thẳng qua đó. Vào lúc vừa mới bước vào, Tống Kiều Kiều đã bị cách trang trí điểm lệ của nhà hàng làm cho kinh ngạc, bởi vì không gian rộng lớn mà trang trí còn xinh đẹp, kính thủy tinh được lau chùi bóng loáng, khiến người khác có hiệu quả thị giác rất tốt ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Cả hai tìm chỗ ngồi xuống, Lục Kinh Tả hỏi cô: "Ăn lẩu uyên ương?"

"Được."

Lục Kinh Tả đưa thực đơn cho cô: "Cậu xem một chút, muốn ăn gì thì đánh dấu."

Tống Kiều Kiều nhận thực đơn đánh dấu mấy món rồi đưa cho cậu: "Đánh dấu xong rồi."

Lục Kinh Tả nhìn thoáng qua: "Ít vậy thôi sao?"

"... Uhm..."

Lục Kinh Tả cầm bút qua, đánh dấu "xoẹt xoẹt xoẹt" lên thực đơn: "Chẳng phải cậu đều thích ăn mấy món này sao? Từ khi nào mà cậu lại tiết kiệm tiền cho tớ như vậy hả?"

Hai má Tống Kiều Kiều hơi đỏ hồng, cô không lên tiếng.

"Làm thêm một ly trà chanh xí muối nữa."

"Cái này... có nước..."

Lục Kinh Tả bật cười, đưa thực đơn cho nhân viên phục vụ: "Làm sao? Sợ tớ không có tiền phải giữ cậu ở đây à?"

Tống Kiều Kiều chớp mắt: "Gi... có giữ cũng là giữ cậu đó, giữ cậu ở lại đây lau chùi chén đĩa."

Ánh mắt Lục Kinh Tả nuông chiều: "Được, giữ tớ, tớ sẽ lau chùi chén đĩa, cậu cứ việc ăn thoải mái đi."

Qua một lúc, nhân viên phục vụ bắt đầu mang thức ăn lên, Tống Kiều Kiều nhìn thấy đáy nồi đã bắt đầu sùng sục, vô thức nuốt nước bọt, các loại lẩu

thật sự là món ngon trong lòng rất nhiều người. Lục Kinh Tả nhìn cô lén lút nuốt nước bọt, cậu rướn nhẹ khoe miệng, sau đó thành thạo lùa thịt và rau vào nôi: "Chờ chút nữa là có thể ăn rồi."

Tống Kiều Kiều gật đầu, vừa đúng lúc trà chanh xí muối có giá trị nhan sắc siêu cao của cô cũng được bung lên: "Đẹp quá đi."

Lục Kinh Tả nói: "Có muốn tớ chụp cho cậu tấm hình không?"

"Chụp... chụp hình? Vậy cũng được chứ?"

Lục Kinh Tả lấy điện thoại ra: "Sao lại không được?"

Tuy rằng Tống Kiều Kiều có hơi ngại ngùng, nhưng cô vẫn không nhận được mà phối hợp. Thật ra cô cũng không nghĩ cậu có thể chụp cho cô xinh đẹp cỡ nào, chỉ cần nhìn qua ổn thôi là đã mừng rồi, nhưng mà sau khi nhìn những tấm hình cậu chụp, cô vẫn hơi sốc.

"Hóa ra thiết bị của cậu chụp hình đẹp như vậy ư?" Tống Kiều Kiều rướn nhẹ đuôi mày.

Lục Kinh Tả nhìn về phía cô, vừa cười vừa nói: "Không phải thiết bị chụp hình đẹp."

Bạn đang đọc truyện *Thor Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 32: Hot boy khoa

Đây là lần thứ ba Tống Kiều Kiều phải vén giữ tóc mình, cô hơi hối hận vì không mang theo dây thun, nếu mang theo dây thun thì bây giờ cô đã có thể búi đồng tóc phiên toái này lên buộc gọn rồi.

Lục Kinh Tả đột nhiên nói: "Đội tóc một lát."

"Hả?" Tống Kiều Kiều ngẩng đầu nhìn cậu.

Lục Kinh Tả cười với cô một cái, sau đó đẩy ghế đứng dậy đi ra ngoài.

Tống Kiều Kiều nghiêng người nhìn bóng dáng thẳng tắp của cậu: "... Là sao?"

Sau vài phút, Tống Kiều Kiều nhìn thấy cậu từ cửa bước vào.

"Cậu đi đâu vậy?"

Lục Kinh Tả ngồi xuống, lấy một dây thun đen từ trong túi ra đưa cho cô.

Trong mắt Tống Kiều Kiều lộ ra chút ngạc nhiên: "Cậu... đi ra ngoài mua dây thun sao?"

"Uhm, cậu đã cầm tóc của mình tới lui ba lần rồi."

Khoe miệng Tống Kiều Kiều nhếch lên, đôi mắt chớp chớp vài cái, cô đưa tay nhận dây thun trong lòng bàn tay cậu, thừ thà vuốt tóc lên buộc gọn vào: "Cậu mua ở đâu thế?"

"Có một cửa hàng trang sức đằng trước, lúc đi ngang qua có nhìn thấy."

Điện thoại đặt trên bàn của Tống Kiều Kiều chợt sáng lên, là nhóm nhỏ trong ký túc xá của các cô.

Phương Du Nhiên: Ăn chưa? @suicao

Thang Viên Viên: Ăn nhiều chút nha ~

Tần Mẫn: Đẹp mê người\* luôn nha ~

(\* Câu này trong truyện tác giả dùng thành ngữ "Tú sắc khả xan", có hai ý: Ý thứ nhất là chỉ người phụ nữ có sắc đẹp hoặc sự quyến rũ mê người, ý thứ hai là miêu tả phong cảnh thanh tú tươi đẹp. Trong trường hợp này mình nghĩ có thể Tần Mẫn nói dáng của Kiều Kiều đẹp như chương trước có đề cập, hoặc cũng có thể ám chỉ lúc Kiều Kiều và Kinh Tả bên nhau nhìn đẹp đôi, nói chung cái nào cũng được.)

"Có chuyện gì sao?"

Tổng Kiều Kiều hồi âm tin nhắn: "Không có gì, trả lời tin nhắn cho nhóm nhỏ trong ký túc xá của tớ thôi."

Vào lúc ăn xong tính tiền, nhân viên phục vụ nhìn vào hóa đơn trên máy tính, nói: "Tổng cộng 387 đồng."

Tổng Kiều Kiều nhìn về phía Lục Kinh Tả, hai người bọn họ cùng nhau liền ăn hết 387 đồng ư? Đây cũng tham ăn quá mức rồi!

Lục Kinh Tả lấy điện thoại ra quét mã hai chiều trả tiền, cả hai chậm chậm đi về trường.

Lúc tạt ngang qua phố ẩm thực, Lục Kinh Tả kéo cô vào một nhà hàng tôm hùm, Tổng Kiều Kiều vội giữ chặt tay cậu: "Không ăn nữa đâu... no rồi no rồi."

"Không phải cho cậu ăn?"

"Hả?"

"Mang về cho ba người bạn cùng phòng của cậu ăn, chắc mấy cô ấy sẽ thích."

"Ah."

Khi đến cửa ký túc xá, Lục Kinh Tả lúc này mới đưa tôm hùm đất trong tay cho cô: "Được rồi, lên đi."

Tổng Kiều Kiều xách tôm hùm đất: "Vậy tớ lên nhé."

"Uhm."

Sau khi đi vào, cô lên tiếng chào cô quản lý, đi vài bước về trước, cô không nhận được ngoảnh đầu lại nhìn một chút, ấy vậy mà vừa nhìn lại thấy Lục Kinh Tả vẫn đứng ngay nơi cũ dõi theo, tầm mắt hai người giao nhau.

Cô thấy cậu cười với mình, cười như vậy khiến Tổng Kiều Kiều sợ đến mức xách tôm hùm đất nhảy hai ba cái lên lầu ký túc xá.

Lục Kinh Tả nhìn hành động của cô thu vào mắt, ý cười nơi khóe miệng không khỏi sâu thêm.

\*\*\*

Tổng Kiều Kiều xách tôm hùm đất quay về ký túc xá, ba người đều đang ở trong ký túc xá.

Phương Du Nhiên ngửi thấy mùi thơm mê người: "Sùi cảo nhỏ, buổi tối cậu ăn tôm hùm đất sao?"

Tổng Kiều Kiều lấy tôm hùm đất vừa nhắc đến ra lắc lắc: "Không ăn, nhưng mà có mang về cho các cậu."

Ba người lập tức đồng bộ từ trên giường xuống, ngoan ngoãn ngồi ngay giữa bàn ăn đợi nhảy vào.

Tổng Kiều Kiều bật cười, cô đặt tôm hùm đất lên bàn.

Ba người bắt đầu tìm bao tay, sau đó mừng rỡ lột tôm hùm. Tuy rằng Tổng Kiều Kiều đã ăn no rồi, nhưng cô vẫn kéo ghế ra ngồi xuống.

"Sùi cảo nhỏ, ăn tối cùng cậu chính là anh chàng kia phải không?" Phương Du Nhiên nói rề rề.

Về mặt Tổng Kiều Kiều ngạc nhiên: "Sao cậu biết... ah..." Cô bị cô ấy nhét một miếng thịt tôm.

Ba người liếc nhìn nhau, lặng lẽ mỉm cười.

"Tớ không chỉ biết là anh chàng ấy, mà tớ còn biết là anh chàng ngày hôm qua chúng ta gặp mặt trong siêu thị, chính là người đầu tiên đi về phía cậu."

Tổng Kiều Kiều kinh ngạc thật sự, cô bỗng nhiên nhớ đến trước đó lúc đang ăn, mấy cô ấy có gửi tin nhắn trong nhóm, thoáng chốc hiểu rõ: "Có phải các cậu đã nhìn thấy không hả?"

"Đúng vậy, đầu nhỏ như hạt dưa nhưng cũng không tính là ngốc." Phương Du Nhiên bật cười một tiếng.

Tổng Kiều Kiều có chút xoắn quýt, cô bắt giác cuộn ngón tay thành mảnh lại.

"Sùi cảo nhỏ, nói thật đi, cậu cùng cậu ấy rốt cuộc là quan hệ gì vậy?"

"Là quan hệ bạn bè mà thôi."

"Chỉ đơn giản là bạn bè thôi sao?"

"Uhm, thật sự là bạn bè."

"Nếu thật sự chỉ là bạn bè, vì sao còn đặc biệt mang đồ ăn về cho bọn tớ?"

"Hả?" Tống Kiều Kiều hơi mơ hồ, hai chuyện này khác biệt gì ư?

"Chẳng lẽ cậu không nhìn ra, cậu ấy mời bọn tớ ăn nhưng trên thực tế là vì cậu sao?"

Tống Kiều Kiều càng choáng hơn: "Vi... tớ?"

Ba người nhìn về mặt mũi mờ của cô, không khỏi thở dài, Phương Du Nhiên xích lại gần cô một chút: "Lẽ nào cậu không nhìn ra cậu ấy thích cậu sao?"

"Cái này --" Tống Kiều Kiều bỗng nhiên bật dậy, chiếc ghế phát ra một loạt tiếng ma sát với mặt đất: "Sao... sao có thể được?" Chân tay cô có chút lúng túng mà cầm lấy bình thủy của mình: "Vậy... vậy thì... tớ xuống dưới rót nước nóng."

Ba người nhìn bóng dáng mỏng manh kia, Tần Mẫn nói: "Có phải dọa cậu ấy rồi không?"

Thang Viên Viên chăm chú vào nước sôi rồi nhét vào miệng: "Chắc vậy."

Phương Du Nhiên nhíu mày: "Linh cảm của tớ không sai mà, tớ cảm thấy anh chàng kia thích sùi cáo nhỏ. Nhưng mà không biết vì sao, tớ thấy anh chàng đó nhìn khá quen mắt ấy nhỉ?"

Thang Viên Viên bật cười: "Hôm nay trên đường cậu thấy mười người đẹp trai, thì cậu đã nói quen mắt hết chín người rồi."

Tần Mẫn không nhịn được cười "hi hi" một tiếng.

\*\*\*

Chập tối, Phương Du Nhiên từ ngoài cửa xông vào: "Sùi cáo nhỏ, tớ hỏi cậu, anh chàng thanh mai trúc mã với cậu kia có phải tên là Lục Kinh Tả không? Trường cao trung số 1?"

Tống Kiều Kiều càng bị cô ấy làm sợ hãi thêm: "Ah? Đúng rồi! Sao vậy?"

Phương Du Nhiên mang máy tính bảng của mình gác trên bàn, hai người kia cũng nhào đến: "Lục Kinh Tả, chính là thủ khoa đại học thành phố của chúng ta! Tổng điểm 480 mà thi được 452 đấy ư!"

Trên máy tính bảng có rất nhiều tin tức về Lục Kinh Tả, có cả tấm ảnh chụp màn hình lúc cậu tiếp nhận phỏng vấn, còn có vài tấm hơi mờ nhưng bối cảnh ảnh chính là ở Đại học S, trên diễn đàn còn có cả thông tin của cậu.

Lục Kinh Tả, thủ khoa đại học thành phố, lấy thành tích hạng nhất toàn trường để bước vào Đại học S, hiện đang học lớp tài chính số 2.

"Sùi cáo nhỏ, cậu chính là bạn cùng bàn thi đậu Đại học S được Lục Kinh Tả hướng dẫn một năm đấy ư?"

"Chuyện này... chuyện này mà cậu cũng biết sao?"

Phương Du Nhiên chỉ vào tấm ảnh chụp màn hình trên máy tính bảng, gõ nhẹ một cái.

Tống Kiều Kiều nhìn qua, tấm ảnh chụp màn hình chính là ảnh cô tiếp nhận phỏng vấn, mà Lục Kinh Tả còn đứng bên cạnh cô.

Vừa mới khai giảng vài ngày mà Lục Kinh Tả đã hoàn toàn nổi tiếng, trên Tieba hay trên diễn đàn của trường đều là hình của cậu. Máy cô gái hoặc là bị tưởng mạo của cậu thu hút triệt để, hoặc là bị thành tích của cậu làm cho hâm mộ, leo thẳng lên vị trí hot boy số một khoa tài chính, trở thành hot boy học bá có bộ đôi giá trị nhan sắc lẫn chỉ số IQ xứng với tên thực.

Về phần Tống Kiều Kiều cũng đã sớm chìm ngập trong lực lượng fan hâm mộ cuồng nhiệt của Lục Kinh Tả.

Qua một thời gian, thông tin huấn luyện quân sự được báo xuống, vào ngày mười tháng chín, kỳ huấn luyện quân sự kéo dài nửa tháng sẽ được tiến hành, địa điểm ngay tại Đại học S. Toàn thể tân sinh viên kêu gào hàng loạt, đây vừa hay là quãng thời gian nóng nhất, nếu mà sĩ quan huấn luyện nghiêm khắc, sau nửa tháng chắc phải thay hẳn một lớp da.

Trước kỳ huấn luyện quân sự, vài người trong bọn cô bắt đầu điên cuồng mua kem chống nắng, ngày nào cũng phải ba chân bốn cẳng bôi một lớp kem chống nắng mới được.

Sĩ quan huấn luyện của bọn họ là người đàn ông họ Trương, tốt nghiệp Học viện Cảnh sát Vũ trang, nghe nói hiện tại đang là trung đội trưởng của Lực lượng Cảnh sát Vũ trang, hơn nữa còn nổi tiếng nghiêm khắc.

Giữa trưa, ánh nắng mặt trời chiếu xuống gắt gao, nhưng lúc này bọn họ vẫn đứng chịu trận trong tư thế quân đội với nhiệt độ rực lửa, tư thế quân đội đứng chuẩn là bọn họ phải đứng như vậy trong vòng nửa tiếng. Sau hai mươi phút có hơi không chịu nổi, chân đứng bắt đầu tê rần, mà cho dù trên đỉnh đầu có mũ quân đội thì vẫn có thể cảm nhận được độ nóng đến phỏng người. Tống Kiều Kiều cảm giác mình sắp bị phơi khô rồi, giọt mồ hôi to như hạt đậu men theo hai má rơi xuống, thấm ướt mép cổ áo đồng phục quân đội, cô nuốt cổ họng một cách khó khăn, thậm chí đến cả giọng cũng khàn đặc đi.



"Có một người động đây, tất cả mọi người đều tăng thời gian thêm năm phút nữa."

Bởi vì sĩ quan Trương nói một câu như vậy, lúc đầu bên dưới còn có người hơi chộn rộn ngay lập tức đã cứng đờ lại, bọn họ hiện tại khó chịu bức bối, nhưng nếu vì bản thân mình mà liên lụy tất cả mọi người thì bọn họ sẽ càng khó chịu hơn.

Cuối cùng khi sĩ quan Trương cúi đầu nhìn đồng hồ bấm giờ trên tay lần nữa, ông mới lên tiếng: "Được rồi, huấn luyện giữa trưa đến đây là kết thúc, giải tán tại chỗ!"

Chỉ với một câu của ông mà hàng ngũ vốn dĩ còn nghiêm chỉnh thoáng chốc đã chia năm xẻ bảy, ai ai cũng duỗi tay tự đâm bóp bả vai và bập đui của mình, Tống Kiều Kiều cũng không ngoại lệ, lúc này cô cảm thấy xương cốt cùng cơ bắp toàn thân đều đau nhức âm ỷ.

Buổi chiều sau khi quay về ký túc xá, mấy người đều mang theo quần áo và vật dụng vệ sinh ngay lập tức xông vào nhà tắm. Nhà tắm nữ của Đại học S là nhà tắm công cộng lớn, chỉ có điều là phân theo năm, có tất cả bốn nhà tắm, sinh viên từ năm nhất đến năm tư trên cơ bản đều tách ra hết.

Trên đường đi, Thang Viên Viên hình như nhớ đến chuyện gì buồn cười: "Này, hôm nay các cậu có biết chuyện của hai học trưởng năm ba không?"

"Chuyện gì vậy?"

"Còn chẳng phải hôm nay lúc tân sinh viên bọn mình huấn luyện quân sự vừa khát vừa phơi nắng sao, hai học trưởng đó một người bụng trái dưa hấu đi theo đến trước mặt các tân sinh viên rêu rao gây sự chú ý, nếu chỉ một lần còn có thể là vô tình, nhưng bọn họ lại cứ thế lượn lờ qua nhiều lớp, thời điểm sắp lượn đến chỗ bọn mình thì bị mấy thầy cô phòng giáo vụ bắt được, các cậu có biết mấy thầy cô phòng giáo vụ xử phạt bọn họ thế nào không?"

Ba người lắc đầu, nhưng trong mắt đều mang theo vẻ khoái chí.

Thang Viên Viên bật cười một tiếng, nói: "Mấy thầy cô phòng giáo vụ ném hai người đó ra huấn luyện quân sự chung với các lớp tân sinh viên."

Nói đến đây, bọn họ không khỏi phì cười: "Đáng đời, ai bảo bọn họ nghịch ngợm làm gì?"

"Thì có ai nói sai đâu chứ?"

Các cô cười nói đi vào, đúng lúc chạm mặt mấy cô gái đối diện vừa mới tắm rửa xong đi ra, bọn họ dường như đang bàn luận gì đó.

"Này, các cậu có nghe nói gì chưa?"

"Nghe nói cái gì?"

"Chẳng phải hôm nay là huấn luyện quân sự sao? Hoa khôi của khoa mỹ thuật hội họa đã tự mình đi đưa nước cho hot boy khoa tài chính Lục Kinh Tà, các cậu nói xem thế không phải là cô ấy thích Lục Kinh Tà sao?"

"Thật hay造谣 đó?"

"Tớ gạt cậu làm gì chứ? Lúc ấy rất nhiều người có mặt, bọn họ cũng nhìn thấy mà."

"Hoa khôi khoa mỹ thuật hội họa, tân sinh viên giống bọn mình ư? Phải tên là An Thắm không?"

"Đúng rồi đó, chính xác là An Thắm, tớ nghe nói lúc trước cô ấy còn là hoa khôi trường cao trung số 2 nữa."

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 33: Ứng hồng

"Cái gì mà An Thắm? Cái gì mà hoa khôi của khoa?" Tần Mẫn hơi ngơ ngác.

Thang Viên Viên ngược lại biết An Thắm này: "Cùng khóa với bọn mình, khoa mỹ thuật hội họa, trước đây đã từng gặp qua một lần rồi, rất xinh đẹp, đoán chừng cũng vì vậy mà được phong làm hoa khôi của khoa đó."

"Cô ta đưa nước cho Lục Kinh Tà sao? Cô ta có ý gì chứ?" Tần Mẫn vẫn ngơ ngẩn như trước hỏi.

Mà Phương Du Nhiên và Thang Viên Viên ngầm hiểu liếc nhìn cô ấy, sau đó lại nhìn về phía Tống Kiều Kiều.

"Sùi cảo nhỏ, tớ cảm thấy chắc chắn là có hiểu lầm gì đó thôi."

"Đúng vậy, sủi cảo nhỏ, mấy chuyện thế này vẫn nên giải thích rõ ràng trước mặt nhau sẽ tốt hơn."

Tổng Kiều Kiều nhìn dáng vẻ từng người bọn họ giải thích vì Lục Kinh Tả, đột nhiên mỉm cười một chút: "Mấy cậu làm gì vậy hả? Tớ đã nói rồi, tớ với cậu ấy chỉ là bạn bè mà thôi. Được rồi, mệt mỏi cả ngày trời, mau đi tắm đi."

Nói rồi Tổng Kiều Kiều đi lên đặt chậu rửa xuống trước mặt các cô, nghiêng đầu nhìn thấy ba người họ vẫn đứng sừng sững đằng kia, bèn gọi một tiếng: "Lại đây nhanh nào."

Ba người liếc nhìn nhau, đi về phía cô.

Tắm xong trở về ký túc xá, một cô gái đáng người mỏng manh đang đứng ngay cửa ký túc xá, khoe miệng Tổng Kiều Kiều nhướng lên: "Từ Cám!"

Từ Cám lên tiếng chào hỏi với ba người kia, sau khi Tổng Kiều Kiều cất đồ dùng vệ sinh xong liền kéo tay cô đi ra ngoài, hai người lòng vòng ngoài sân tập của ký túc xá.

"Sao cậu lại đến đây?"

"Cậu biết chuyện của An Thâm chứ?"

Tổng Kiều Kiều khẽ gật đầu: "Uhm"

"Cậu nói An Thâm kia sao luôn âm hồn không tan vậy chứ, lúc bọn mình ở cao trung đã quán lấy Lục Kinh Tả rồi, bây giờ lên đại học vẫn quán cậu ấy tiếp."

Tổng Kiều Kiều rũ mắt xuống, không nói gì.

Từ Cám thấy dáng vẻ này của cô, kéo cánh tay cô đi ra ngoài.

"Đi đâu vậy?"

"Tìm Lục Kinh Tả, đứng trước mặt hỏi cho rõ ràng, rốt cuộc là có ý gì?"

"Tớ không đi." Tổng Kiều Kiều rút cánh tay trong tay cô ấy ra.

"Vì sao chứ?" Từ Cám thật sự chỉ tiếc rên sắt không thành thép. "Cậu không nhìn ra là An Thâm thích Lục Kinh Tả sao?"

Tổng Kiều Kiều trầm mặc cắn môi dưới.

"Trời ạ, tớ nói Tổng Kiều Kiều cậu..." Từ Cám đang nói bỗng im bật, cô đưa tay vỗ cô ấy một cái: "Cậu nhìn kìa, cậu không chịu đi tìm người ta, người ta đến tận nơi luôn rồi?"

Tổng Kiều Kiều nhìn Từ Cám trước rồi sau đó lia quanh một vòng, vừa nhìn đã thấy Lục Kinh Tả đi về hướng bọn họ, trên người cậu vẫn còn mặc bộ đồng phục huấn luyện quân sự vào ban ngày.

Tầm mắt Từ Cám lướt nhanh trên người cả hai, sau đó lùi về sau một bước: "Nếu như cậu ấy đã đến tìm cậu rồi, vậy thì các cậu hãy nói chuyện cho đàng hoàng đi, tớ về trước đây." Sau khi nói xong, Từ Cám không cho Tổng Kiều Kiều một chút cơ hội phản ứng, xoay người sai bước rời khỏi.

"Eh... Từ Cám..."

Lục Kinh Tả đã đi đến bên cạnh cô, cô gái nhỏ vừa mới tắm xong, trên người mặc chiếc váy cotton dáng dài màu kem, vạt váy che đến đầu gối, lộ ra đôi chân nhỏ thon trắng ngần, mái tóc dài hơi ướt rơi tùy ý sau vai, hương thơm nhàn nhạt trên người cô theo làn gió đêm mát lạnh phả đến, thanh âm của cậu trầm thấp thêm vài phần, nói với cô: "Nước tớ không uống."

Cậu vừa mở miệng chính là câu nói này, Tổng Kiều Kiều hơi ngậy ngốc: "Sao chứ?"

Lục Kinh Tả một bước lại gần cô, nhắc lại cả câu: "Nước tớ không cần, tớ cũng không uống."

Đôi môi Tổng Kiều Kiều hơi rướn lên: "Vậy... cậu nói với tớ làm gì chứ?"

Đôi đồng tử đen láy sâu thẳm của cậu nhìn cô đau đáu: "Bởi vì sợ cậu hiểu lầm"

\*\*\*

Tổng Kiều Kiều nằm trên giường, qua hồi lâu, cô đột nhiên kéo tấm chăn mỏng phủ khắp đỉnh đầu, khoe miếng chàm chậm chậm cong lên, giây sau, trọng lượng tấm chăn mỏng trên người chợt nhẹ đi, ý cười bên khoe miệng cô cứng đờ lại, ngồi lên trong vô thức, cô có chút lúng túng nhìn tấm chăn bị Phương Du Nhiên kéo xuống.

"Kiểu Kiểu, cậu đọc xong quyển sách kia rồi chứ?"

"Sách nào?"

"Chính là quyển Bạch dạ hành kia của cậu đó, tớ thấy cậu đã đọc nó mấy lần rồi."

"Uhm, đọc xong rồi."

Phuong Du Nhiên sáp lại gần cô: "Vậy nếu cậu đọc xong rồi, cậu có thể cho tớ mượn đọc được không?"

Tổng Kiểu Kiểu liếc nhìn Bạch dạ hành trên đầu giường.

"Không được sao?" Phuong Du Nhiên hỏi một câu.

"Nào có... được chứ." Tổng Kiểu Kiểu lấy Bạch dạ hành cạnh gối đưa cho cô ấy, cô bặm môi dưới: "Vậy cái này... lúc đang ăn không được đọc, khi đọc cậu cũng đừng làm gãy sách, không được làm nhăn sách..."

Tổng Kiểu Kiểu đang nói, bỗng nhiên cảm nhận được ánh mắt của mọi người đều tập trung vào người cô, theo tiềm thức hỏi một câu: "Gì vậy?"

Phuong Du Nhiên liếm môi dưới: "Sùi cào nhỏ, cậu yêu quý quyển sách này vậy ư, ai tặng cậu thế?"

"Uhm... bạn thôi."

"Bạn nào vậy, bạn rất quan trọng sao, trai hay gái?"

Tổng Kiểu Kiểu phồng má, Thang Viên Viên phía đối diện cười một cái, nói: "Tớ đoán chắc chắn là trai, tớ nói này tiểu Phuong, hay ngày mai bọn mình đi thư viện mua một quyển đi?"

Phuong Du Nhiên "oh" một tiếng, cười vô cùng nham hiểm: "Hiểu, tớ hiểu."

"Tớ có thể cho cậu mượn đọc mà." Tổng Kiểu Kiểu vội đưa sách cho cô ấy.

Phuong Du Nhiên mỉm cười trèo lên giường cô, đặt sách cạnh gối cho cô, tiện tay vỗ nhẹ hai cái: "Không sao, ngày mai tớ tự mua."

Đang nói chuyện, đèn nhìn đột nhiên tắt mất, căn phòng rơi vào khung cảnh mờ mịt.

"Chết tớ, bây giờ đã mười một giờ rồi, còn chưa tháo mặt nạ nữa!" Tần Mẫn gào lên.

Hàng ngày ký túc xá của bọn họ đứng mười một giờ đêm sẽ tắt đèn, thật sự chưa từng quá một giây.

"Được rồi, vẫn còn chút ánh trăng, cậu mau đi tháo đi, sáng mai còn phải huấn luyện quân sự nữa, mọi người ngủ thôi."

"Uhm, ngủ đây, ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Tổng Kiểu Kiểu nằm trên giường, cô trở mình một cái, bàn tay chạm vào vỏ bìa bên ngoài mát lạnh kia, là 《Bạch Dạ Hành》 của cô, cô duỗi tay cọ nhẹ hồi lâu, trong đầu bắt gặp hiện ra nét mặt của Lục Kinh Tã, cô cắn chặt môi rồi dần dà nhắm mắt lại.

Nhiệt độ ngày hôm sau cao hơn nhiều so với ngày hôm trước, vừa đứng bên dưới ánh nắng mặt trời vô cùng nóng, thiếu điều chưa mang người khác ra nướng chín nữa mà thôi, một buổi sáng ngắn ngủi cũng đã khiến cho mấy tân sinh viên nóng đến say nắng, vào lúc giải lao giữa giờ bọn cô ra ngồi trên bãi cỏ nghỉ ngơi một lát.

"Bọn mình đi mua nước đi?"

"Được."

Tổng Kiểu Kiểu đứng lên sớm nhất, vừa đứng vững bỗng nhiên cơ thể bị người khác đụng một cái, lập tức cảm thấy khung cảnh trước mắt tối ngòm, liền mềm oặt ngã xuống đất, đúng lúc một đôi cánh tay mạnh mẽ đỡ lấy cô: "Không sao chứ?"

Mấy người Phuong Du Nhiên cũng đứng lên, cô ấy vươn tay đẩy anh chàng kia ra, Thang Viên Viên lập tức dìu Tổng Kiểu Kiểu.

"Đằng ấy đi đường kiểu gì vậy?"

Cao Khải nhanh chóng nhận lỗi: "Thật ngại quá, vừa nãy thật có không để ý."

Anh ấy liếc nhìn cô gái mới bị mình đụng phải, vừa nhìn thấy trong mắt đã lộ ra chút kinh ngạc: "Là em?"

Tổng Kiều Kiều cũng trấn tĩnh lại tinh thần, cô nhìn anh chàng kia ngẫm nghĩ một hồi, dường như không nhớ ra anh ấy là ai.

Cao Khải nói rõ: "Em quên rồi sao? Anh là Cao Khải, lúc em đi báo danh anh còn dẫn em đến ký túc xá, khi ấy em ở cùng với ba mẹ nữa."

Vừa nghe anh ấy nói, trong tiềm thức Tổng Kiều Kiều liền có chút ấn tượng, sau đó ký ức rõ nét lại: "Là anh à, học trưởng Cao Khải."

"Đúng vậy, là anh, vừa rồi đụng phải em thật ngại quá, em ổn chứ? Có muốn anh đưa em đến phòng y tế không?"

"Em không sao, tại nóng dữ quá nên hơi chóng mặt thôi."

"Nóng?" Cao Khải cúi đầu nhìn nước suối trong tay mình, vội vàng đưa cho cô: "Huấn luyện quân sự đuổi quá sao? Lại đây, uống chút nước đi, mới mua chưa uống đâu."

"Cám ơn."

"Không sao, đừng khách sáo."

\*\*\*

Triệu Thanh Nghiên khoác cánh tay lên bả vai Lục Kinh Tã: "Eh, anh chàng kia là ai vậy nhỉ? Anh ta không mặc đồng phục quân sự, là học trưởng sắp ra trường à? Bọn họ quen nhau sao? Anh ta lấy cả nước của mình cho Kiều Kiều, cậu nói xem anh ta có ý gì với Kiều Kiều chẳng, cũng phải, thật ra Kiều Kiều lớn lên rất dễ nhìn, bây giờ là đại học rồi, học trưởng học muội tùm lùm, rất dễ khiến người khác tơ tưởng linh tinh..."

Lục Kinh Tã lạnh nhạt nghiêng đầu nhìn cậu ấy, Triệu Thanh Nghiên vô cùng tự giác ngậm miệng lại.

Cậu duỗi tay hất cánh tay của cậu ấy từ bả vai mình xuống, sau đó sai bước rồi đi.

Kỷ Vĩ vụt qua: "Eh, lão Lục muốn đi đâu vậy?"

Triệu Thanh Nghiên nghiêng đầu: "Ai biết?"

Kỷ Vĩ: "???"

Mấy người đi về phía căn tin, Tần Mẫn hiếu kỳ hỏi một câu: "Lúc cậu nhập học là anh ấy tiếp đón sao?"

"Uhm, đúng vậy."

"Cao cao gầy gầy, nhìn sơ qua đáng đáp cũng rất bắt mắt, còn chưa kể, trông cũng rất đẹp trai."

Đến cửa căn tin, cánh cửa chặt nứt đầy người, Thang Viên Viên nhớ ra ban nãy cô chóng mặt, vậy nên nói với cô: "Cậu đợi bọn mình ngay cửa đi."

Tổng Kiều Kiều cũng không muốn chen lấn vào: "Uhm, được."

Sau khi mấy cô ấy đi rồi, Tổng Kiều Kiều đi đến nơi có bóng râm, lúc đang cúi đầu dùng chân cọ sát mặt đất, một đôi giày thể thao màu trắng xuất hiện trong tầm mắt mình, cô vô thức ngẩng đầu lên nhìn.

"Lục Kinh Tã?"

Lục Kinh Tã nhìn hai má cô bị say nắng đến ửng hồng, giầy sau tầm mắt rơi vào nước suối trong tay cô, nói: "Tớ vừa kết thúc huấn luyện, cho tớ uống miếng nước."

Tổng Kiều Kiều cũng không nghĩ nhiều, vừa nghe cậu nói như vậy lập tức đưa nước cho cậu, cậu vặn mở nắp chai, đưa miệng chai sát cạnh bờ môi, ngửa đầu uống "ực ực ực". Nhìn thấy yết hầu cậu chuyển động lên xuống, cô không khỏi nuốt nước bọt, khẽ lẩm nhẩm: "Tớ vẫn chưa uống mà..."

Sau đó bỗng nhiên phát ra một loạt âm thanh thân chai bị bóp chặt, Tổng Kiều Kiều ngẩng ngẩn trơ mắt nhìn cậu uống một hơi hết sạch chai nước, cô lại nuốt nước bọt: "Cậu uống hết cả rồi ư, rốt cuộc cậu khát cỡ nào vậy chứ?"

Lục Kinh Tã vừa nhìn cô vừa giơ ngón tay hơi cong lên lau môi dưới, cười nói: "Rất khát."

Tổng Kiều Kiều bị động tác lau môi của cậu hấp dẫn, không hiểu sao cảm thấy mặt có chút nóng ran, cô cuống cuống dịch chuyển tầm mắt: "Cái đó... tớ còn chưa uống nữa."

Lục Kinh Tã nhìn góc nghiêng xinh đẹp của cô, bờ môi cong lên, thuận tay ném chai nước suối rỗng vào thùng rác gần đó, một phát trúng ngay tức thì: "Uhm, vậy nên tớ muốn đền cho cậu."

"Đền cho tớ? Đền cho tớ cái gì?" Đang nói, đỉnh đầu bất chợt bị một đôi bàn tay to lớn xoa nhẹ một cái.

"Đội tớ, tớ đi mua cho cậu."

## Chương 34: Cường hôn

Thời tiết nóng bức trước đó đã xoay chuyển vào ngày kết thúc kỳ huấn luyện quân sự, bầu trời âm u râm mát, có vẻ như muốn đổ mưa. Đúng như dự đoán, buổi chiều sau khi tiễn các sĩ quan huấn luyện rời đi, những hạt mưa nhỏ bắt đầu rả rích rơi xuống, cuốn theo mùi nước hanh nhàn nhạt trong không khí.

An Thâm lờ mờ theo sau Lục Kinh Tả. Trên người cậu vẫn mặc bộ đồng phục huấn luyện quân sự màu xanh quân đội ấy, thân hình cao lớn thanh gầy, trên mặt cũng không có dấu vết mồ hôi như những nam sinh khác, cả người đều nhẹ nhàng khoan khoái. Cô khẽ nhướn mày: "Cậu ghét tớ vậy ư?"

Bước chân Lục Kinh Tả không dừng lại chút nào, cũng chẳng mấy may phản ứng, giống như vừa rồi cô không phải đang nói chuyện với cậu vậy.

"Lục Kinh Tả?"

Vẫn không hồi đáp như cũ.

An Thâm dứt khoát chạy thẳng hai bước lên trước, chặn trước mặt cậu, cậu lúc này mới không thể không khựng lại, chỉ có điều ánh mắt nhìn về phía cô lại bình lặng không chút gợn sóng.

"Chẳng phải tớ thích cậu sao? Cậu trốn tránh tớ đến mức như vậy à?"

"Tớ đang nói chuyện với cậu đấy? Cậu có thể trả lời tớ một chút không?"

"Cái người này cũng thật là."

Một chút bức bối vụt qua trong mắt Lục Kinh Tả, thẳng thừng lách qua cô tiếp tục đi về phía trước.

An Thâm thật sự bị chọc điên, cô xông lên quát với cậu: "Tớ biết người cậu thích, tớ biết người cậu thích chính là Tống Kiều Kiều."

Lúc này bước chân của Lục Kinh Tả mới hơi dừng lại, An Thâm hiển nhiên hiểu rõ vì sao cậu phải dừng lại, lập tức bức bối trở mặt khinh khỉnh, cô đuổi theo kịp, nhìn cậu: "Cậu thích cô ấy đúng không, chính là nhóc ngồi cùng bàn kia?"

Lục Kinh Tả lạnh lùng nhìn cô, không đáp lại bất kỳ lời nào, nhấc chân lên tiếp tục đi về trước.

"Cậu không muốn biết cô ấy có thích cậu hay không sao?" An Thâm phát ngôn lần nữa, cô bước lên trước, mỉm cười nói: "Tớ có cách có thể biết rõ rốt cuộc cô ấy có thích cậu hay không."

Đôi đồng tử Lục Kinh Tả hơi xáo động một chút: "Không cần."

"Eh, cái con người này..."

"Tôi muốn biết rõ rằng cô ấy có thích tôi hay không, nhưng tôi không muốn dùng cách của cậu." Sau khi nói xong những lời này, Lục Kinh Tả thẳng thừng rời khỏi cũng không ngoảnh đầu lại.

An Thâm nhìn bóng lưng thẳng tắp của cậu, tức giận vùng nắm đấm nhắm về phía cậu.

\*\*\*

Tống Kiều Kiều hỏi các cô ấy: "Các cậu có muốn đi tự học chung không?"

"Tớ không đi đâu, tự học thì chỉ bằng tớ về ký túc xá ngắm chông của tớ."

Tần Mẫn và Thang Viên Viên cũng tỏ ý không đi: "Tớ sẽ đi một mình."

"Được, vậy tớ đi qua đó trước."

Tống Kiều Kiều tìm một căn phòng tự học không nhiều người lắm, cô đi thẳng đến chỗ cuối cùng. Sau một lúc học thuộc từ vựng, một cái bóng mờ tự nhiên bao phủ trên đỉnh đầu xuống, cô theo tiềm thức ngẩng đầu nhìn qua, trong lòng chọn rộn: "Lục Kinh Tả?"

Lục Kinh Tả đặt sách trong tay lên bàn, sau đó ngồi xuống ngay đối diện cô, cậu liếc nhìn sách trong tay cô: "Học thuộc từ vựng à?"

Tổng Kiều Kiều gật đầu: "Uhm."

Lục Kinh Tả tựa lưng ra phía sau, đôi chân dài duỗi ra, nhưng đã lấn sang địa phận của cô, cô cảm nhận được chân cậu chạm vào mình, tuy rằng chỉ chạm khẽ khàng một cái, cô vẫn không thể nhìn được mà cuộn tay thành nắm đấm, cô dồn nén sự căng thẳng và bối rối trong lòng: "Cậu cũng đến đây tự học hả?"

Lục Kinh Tả mỉm cười một chút: "Uhm, không được sao?"

"Đâu có, được." Nói rồi cô lập tức cúi gằm đầu xuống tiếp tục xem từ vựng tiếng Anh. Chỉ có điều lần này cô căn bản xem cái gì cũng không vào, xem cả buổi cũng chẳng nhớ được gì cả.

Bỗng nhiên quyển sách tiếng Anh trong tay bị rút ra, cô ngẩng đầu nhìn về phía cậu: "Cậu làm gì vậy?"

Lục Kinh Tả cầm quyển sách tiếng Anh nhìn lướt qua: "Tớ giúp cậu trích ra học thuộc."

Tổng Kiều Kiều cắn môi, thật ra khi bọn họ ở cấp hai cấp ba, Lục Kinh Tả cũng hay giúp cô trích từ vựng tiếng Anh ra để học thuộc như thế này, cô của thời điểm ấy có thể thần nhiên đối mặt, nhưng cô của hiện tại vừa mới nhìn thấy cậu đã không ngăn được sự căng thẳng và hoảng loạn, căn bản học thuộc cũng không nổi. Cô vờn tay ra muốn giật lại quyển sách tiếng Anh của mình, nhưng sách còn chưa lấy được, ngược lại cổ tay đã bị lòng bàn tay của cậu cầm chặt.

Lục Kinh Tả cầm cổ tay mảnh mai của cô, từng bước dịch chuyển lên trên, rồi thẳng thừng nắm chặt lấy bàn tay cô, cười nói: "Tay nhỏ thật."

Tổng Kiều Kiều vốn dĩ đang căng thẳng, vô thức hỏi một câu: "Gì chứ?"

"Tớ nói tay của cậu thật nhỏ, vừa nhỏ nhắn lại mềm mại." Nói rồi cậu dùng ngón cái cọ cọ mu bàn tay cô.

Bị cậu cọ sát như vậy, cô chỉ cảm thấy bàn tay mình cũng bắt đầu nóng lên, cô theo bản năng muốn rút tay của mình về, nhưng cô càng rút về thì cậu lại càng nắm chặt, nắm chặt đến căn bản cô không có cách nào thoát khỏi: "Cậu làm cái gì vậy?"

Nụ cười đọng đầy trên khóe miệng Lục Kinh Tả, cậu đặt quyển sách tiếng Anh của cô xuống, chuyển sang nắm chặt bằng cả hai tay, ngón tay thon dài của cậu miết vào gan bàn tay cô: "Mát xa giúp cậu một chút."

"Tớ không cần mát xa."

"Thả lỏng."

Tổng Kiều Kiều gầy gầy không thoát, chỉ có thể bị bàn tay cậu nắm chặt không chế tiến hành mát xa. Tầm mắt cô rơi trên ngón tay của cậu, từng đốt ngón tay của cậu đều vô cùng rõ ràng, khớp xương rành rọt, thon dài mạnh mẽ. Lòng bàn tay cô tỏa nhiệt nóng lên, nhưng bàn tay của cậu lại hơi mát lạnh, thế nên khi va chạm lẫn nhau có chút dễ chịu.

Hai tay của cô đều bị cậu mát xa hết lần này đến lần khác. Cuối cùng cô thật sự không chịu nổi bầu không khí này nữa, cô cứ thế ra sức rút tay của mình về, cầm lấy sách tiếng Anh của mình: "Vậy thì, không còn sớm nữa, tớ phải về ký túc xá đây."

Lục Kinh Tả mỉm cười cầm lấy sách của mình, đứng dậy: "Tớ đưa cậu về."

Tổng Kiều Kiều không nói chuyện, thu dọn xong rồi bèn hướng về phía cửa sau đi ra ngoài, Lục Kinh Tả theo sau cô, ý cười bên khóe miệng dần đậm thêm.

Đã trải qua thời điểm oi bức nhất giữa hè, gió đêm mang theo vài phần thanh mát, thổi tan sự ngột ngạt của ngày thường. Hơn chín giờ nhưng trên sân trường vẫn rất ồn ào náo nhiệt, khắp nơi đều có thể bắt gặp mấy chàng trai cô gái đi đi lại lại, tất cả đèn đường trong khuôn viên trường đều bật mở, nhưng vì cây cối sum suê như nhau, thành ra ánh đèn lại bị những ngọn cây che khuất, không quá sáng choang nhưng cũng không tối mù đến mức không thể bước đi, ngược lại mang theo chút mát mẻ mong lung.

Cả hai đi cạnh nhau, phòng tự học cách ký túc xá cũng không xa, chẳng đường chỉ khoảng mười phút thôi nên rất nhanh đã đến lầu dưới ký túc xá. Yêu đương ở đại học thật sự thoải mái, cứ cùng nhau đi như vậy mà cô đã chú ý thấy mấy đôi tình nhân hôn nhau thắm thiết rồi, giờ đây xung quanh ký túc xá nữ lại càng lộng hành hơn, nhiều nơi còn biểu diễn tiết mục nộ hôn biệt ly, kỳ lạ hơn chính là, trong tiềm thức cô lại lần nữa nhớ đến sự mềm mại tối hôm ấy.

Tổng Kiều Kiều ngưng ngừng, thật sự không biết hiện tại phải làm gì ở đây, cô dừng lại, nói với cậu: "Vậy... cậu đưa đến đây thôi, tớ tự vào là được rồi."

Lục Kinh Tả nhìn cô, không nói gì.

Tổng Kiều Kiều cũng không dám nhìn ngó lung tung, thấy cậu không nói lời nào nên lùi về sau một bước, vẫy tay: "Đi đây... ah..."

Cô vừa mới dứt lời, nhưng bước chân vẫn còn chưa sải nhịp thì cổ tay liền bị một đôi bàn tay to lớn mạnh mẽ nắm chặt, cậu cường thế không cho phép nói chuyện, kéo cô đến cạnh rừng cây, Tổng Kiều Kiều bị bức bách đi qua với cậu, chỗ rừng cây này khá rậm rạp, vị trí đèn đường rơi vào tương đối ít,

so với phía bên ngoài có vẻ hơi u ám. Cô vùng vẫy cạy mở bàn tay của cậu ra, lay động hạ cổ tay mình xuống: "Cậu làm cái gì vậy hả?"

\*\*\*

Tổng Kiều Kiều vừa hỏi xong, đôi cánh tay ấy chọt ngang ngược xông qua, ôm sát lấy vòng eo cô, cô ngang nhiên bị tráo đổi phương hướng, bị áp chế ngay trên gốc cây đại thụ, phía sau là thân cây gỗ ghè sần sùi, phía trước là lồng ngực ấm nóng mạnh mẽ của cậu, đầu óc cô lúc này ngây ngốc như bột nhào vậy.

Bờ môi Lục Kinh Tà áp sát nơi vành tai cô, cô nghe thấy thanh âm của cậu: "Còn nhớ đúng chứ?"

Khi cậu nói, hơi thở nóng rẫy phả vào nơi ấy, trong nháy mắt kích thích sóng to sóng nhỏ, còn nhớ? Còn nhớ cái gì? Hồn độn vài giây cô lúc này mới phản ứng lại, bàn tay cậu khoắc bên trên không khỏi bóp chặt, cô nuốt nuốt nước bọt, duỗi tay đẩy cậu: "Cậu đang nói cái gì vậy hả... cậu buông tớ ra trước đã..."

Cơ thể Lục Kinh Tà hơi xa cô ra một chút, đôi đồng tử thâm sâu gấp gáp bầu chặt lấy cô, giọng điệu quả quyết: "Chuyện tối hôm ấy, cậu vẫn còn nhớ."

Tổng Kiều Kiều phản xạ có điều kiện bặm môi dưới, nghiêng đầu qua: "Chuyện tối nào chứ... tớ không biết cậu đang nói cái gì..."

Lục Kinh Tà nhìn ánh mắt lay động bất định của cô, tầm mắt rơi trên đôi môi đỏ mọng kia, lần nữa sáp lại gần, thanh âm đè thấp: "Thật sự không nhớ?"

Tổng Kiều Kiều buống bình quay qua cậu: "Không nhớ."

"Nếu đã không nhớ, vậy để tớ giúp cậu hồi tưởng lại một chút."

Tổng Kiều Kiều ngay lập tức trừng to mắt, cô theo bản năng muốn ngo ngoay, nhưng còn chưa ngo ngoay, sau gáy liền bị một đôi bàn tay to lớn bao phủ, mang theo sức mạnh không thể phản kháng đè sát về phía trước, một bờ môi nóng rực rất nhanh áp đến.

Cô cảm nhận được đôi môi của mình đang run rẩy, nhưng hết thảy những run rẩy này đều bị cậu chế ngự, những xúc cảm trong ký ức lại lần nữa bị kích động. Làn môi của cậu có nhiệt độ rất cao, rất nóng, cơ thể cô trong chớp mắt tựa như đã rút sạch xương cốt, tay chân vô lực, mà quyền sách tiếng Anh cầm trên tay cũng không còn sức rút xuống bãi cỏ mềm.

Thời điểm khi bờ môi áp lên, một tiếng rên khẽ từ cổ họng cậu bật ra. Sau khi chạm vào, cậu gần như bị mất kiểm soát mà bắt đầu mút lấy, cậu cảm nhận được sự run rẩy nơi cô, vô cùng thuần khiết, cô thậm chí còn chẳng biết đáp trả thế nào, cặp mắt cô to tròn, đôi đồng tử sáng ngời, tựa như chú nai con hoảng loạn mang theo chút bất lực. Thế nhưng cô không hề biết rằng, ánh mắt kinh ngạc như vậy chỉ khiến người khác rất muốn hưng tàn ức hiếp cô mà thôi.

Cậu cắn môi dưới của cô, dùng thanh âm dịu dàng nhất mị hoặc cô: "Ngoan, nhắm mắt lại."

Mi mắt Tổng Kiều Kiều khẽ run lên, dường như bị cậu dụ dỗ rồi, cô thật sự chậm chậm nhắm mắt lại, hàng mi dài rậm rũ xuống, hình thành một chiếc quạt nhỏ tinh xảo, bàn tay cậu nâng lấy hai bên thái dương của cô, bờ môi lần nữa phủ lấp toàn bộ.

Ngay tại khoảnh khắc này, cậu giống như xé nát hết thảy lớp nguy trang, toàn bộ cường thế chiếm hữu trong nội tâm cậu đều bộc phát. Cậu thích người con gái này bao nhiêu năm như vậy, vừa nghĩ đến giờ đây cô ở trong lòng mình, thậm chí còn nhắm mắt ngoan ngoãn, tùy ý để mình hoành hành ngang ngược. Nghĩ đến đây, cậu liền cảm thấy máu nóng khắp người khó mà hạ nhiệt, làn môi của cô quá mức mềm mại, mang theo mùi hương của sự ngọt ngào, khiến người khác không kiềm chế nổi mà sa ngã.

Tổng Kiều Kiều cảm giác trái tim mình như sắp nhảy ra ngoài đến nơi, cô giữ bình tĩnh không được mà đồng thời cũng chẳng thể nào bình tĩnh. Một Lục Kinh Tà như vậy khiến cô cực kỳ bối rối, bối rối thế này khiến tâm trạng cô hoang mang, vô cùng lúng túng.

\*\*\*

Lục Kinh Tà cơ hồ sắp mất kiểm soát, nhưng một giây trước khi mất kiểm soát lại buông lỏng cô ra, cậu kiềm nén rồi khỏi môi cô. Môi cô đã bị cậu gặm cắn liếm mút đến không còn hình dạng, dáng môi bắt đầu sưng mọng lên. Cậu vờn tay ra chạm nhẹ một chút, vẫn còn đọng lại sự cuồng nhiệt cháy bỏng.

Tổng Kiều Kiều cảm thấy mình không nghe được gì nữa, lỗ tai giống như mất đi thính lực vậy, chỉ ngây ngốc nhìn bờ môi cậu cũng sưng mọng y chang mình. Hơi thở cả hai dồn dập lại bất ổn, chặt chẽ mà vương vấn vào nhau, hòa thành những giai điệu mập mờ nhất, khiến đôi gò má của mỗi người trở nên thẹn thùng.

Lục Kinh Tà sát đến gần cô, lần này hôn vào mi tâm cô, cậu vừa hôn như vậy, Tổng Kiều Kiều như phải bông, khẽ co rúm lại một chút. Mà cũng nhờ vậy cô mới kịp phản ứng, nào bộ chỉ toàn cảnh tượng hữu tình ban nãy, hai bên má nhuộm từng lớp phấn hồng, cô hoảng hốt đẩy cậu ra.

"Cậu... cậu..." Cô vừa mới thốt ra thì môi trên và môi dưới đã kề cận nhau, ngay lập tức một cảm giác nhoi nhói cuốn đến, cô vô thức giơ tay che đôi môi mình lại.

Lục Kinh Tà thâm trầm nhìn cô, lúc này cậu đang cố gắng bình ổn lại hô hấp, bàn tay khổng lồ chế ngay chiếc eo thon của cô, không giảm bớt sức lực chút nào, cậu hỏi cô: "Nhớ lại rồi sao?"

Tổng Kiều Kiều bối rối chớp mắt mấy cái, cô nghĩ đến trước khi mất kiểm soát cậu đã hỏi mình câu này, cũng bởi vì cô nói không nhớ, cậu liền dùng cách thức như vậy buộc cô nhớ lại. Lẽ ra cô nên tức giận, nhưng không hiểu sao đáy lòng cô lại không hề nảy sinh chút bức tức nào, thay vào đó còn có một dòng ý nghĩ ngọt ngào ẩn nấp. Nhận thức này khiến cô hơi hoảng loạn, luống cuống, cô gần như chẳng biết mình phải làm gì mới ổn.

"Kiều Kiều..." Cậu khẽ sát, bờ môi cọ vào mi mắt cô, thanh âm lộ ra đau khổ triền miên.

Tổng Kiều Kiều bị cậu gọi như vậy, đáy lòng càng rối ren thêm, trong lúc nhất thời cô cũng không biết sức lực của mình ở đâu đến, liền chặn ngang cậu ra chạy về phía ký túc xá. Cô ba chân bốn cẳng chạy, thậm chí ngay cả sách tiếng Anh trên mặt đất cũng chưa kịp nhặt lấy, có lẽ đã hoàn toàn quên sạch chuyện sách này rồi.

Lục Kinh Tả ngấm nhìn bóng dáng nhỏ nhắn đang bỏ trốn kia, cậu gợn ngón cái lên sờ nhẹ khóe miệng mình một chút, nhớ đến vừa rồi được trải nghiệm sự mềm mại ấy, trong đôi mắt thâm sâu tràn trề ý cười vui vẻ cùng dịu dàng. Mãi đến sau khi cậu không nhìn thấy hình bóng của cô nữa, lúc này cậu mới thu hồi tầm mắt lại.

Ánh nhìn của cậu lướt qua quyển sách tiếng Anh bị chủ nhân làm rơi kia, cúi xuống nhặt lên, nhẹ nhàng lau chùi sạch sẽ bìa ngoài. Có thứ này ở đây rồi, còn lo sợ cô bé ngốc ấy không chủ động dâng đến sao?

Sau khi quay về ký túc xá, Trương Trì ngó thấy sách tiếng Anh cầm trong tay cậu, sững sờ hỏi: "Cậu lấy sách tiếng Anh ở đâu ra vậy?"

Lục Kinh Tả mang sách tiếng Anh đặt trên giường mình, mà mấy người kia nhìn thấy hành động này của cậu cũng bị dọa hết hồn. Khai giảng một quãng thời gian dài như vậy, đối với cậu bọn họ vẫn có chút hiểu rõ, giường của cậu thì chỉ có cơ thể cậu và di động là có thể lên, những thứ khác còn lâu mới được đặt lên. Vậy mà hôm nay cậu đặt một quyển sách lên, lại còn đặt bên cạnh gối của mình, điều này không thể không làm người khác suy nghĩ lung tung.

Đúng lúc Lâm Cảnh chú ý đến bờ môi hơi sưng của cậu, lại càng trừng to mắt: "WTF, người anh em, miệng cậu sao vậy?"

Lâm Cảnh vừa nói thế, những người khác cũng đều không hện mà cùng nhìn qua bờ môi của cậu. Lúc đầu bước vào không phát giác, bây giờ mới nhìn như vậy, bờ môi của cậu rõ ràng mang theo sưng mọng, hơn nữa vừa nhìn còn thấy lưu lại gì đó.

Lần này, bầu không khí trong ký túc xá nháy mắt đột nhiên mờ ám hẳn: "Ủầy ầy, người anh em, thành thật khai báo mau, cậu đã làm gì hả?"

Lục Kinh Tả thấy nét cười dung tục trên mặt bọn họ, cong môi lên: "Đoán."

"Ồ hay, đoán cái gì nha, thật không thành thật mà."

Lục Kinh Tả không đoái hoài đến bọn họ nữa, mà cầm chậu rửa mặt và quần áo để thay của mình: "Tớ đi xuống tắm trước đây."

"Tắm tiếp đi chứ?"

"Tắm nữa là dưới đó tắt đèn, đi đây."

Sau khi ba người thấy cậu ra ngoài, thì thầm bàn tán: "Các cậu đoán xem ả?"

"Liệu có phải hoa khôi khoa mỹ thuật hội họa không nhỉ? Chẳng phải An Thắm đang cua cậu ấy ư?"

"Ai biết đâu?"

Tầm mắt ba người không hện mà cùng nhìn về phía quyển sách tiếng Anh đặt trên đầu giường Lục Kinh Tả, liếc nhìn nhau, từ trong mắt đối phương bọn họ đã hiểu được ý muốn của từng người. Ngay sau đó Trương Trì lặng lẽ đi đến, thò tay lấy quyển sách kia qua, vén mở bìa ngoài.

"Ai vậy hả?" Hai người rợn rợn hỏi.

Trong mắt Trương Trì lóe lên chút ngu muội, y theo mà đọc ra: "Tổng Kiều Kiều."

\*\*\*

Phương Du Nhiên dạo gần đây đối với diễn đàn trường đam mê đến không rời, vì trong diễn đàn có thể thường xuyên nhìn thấy rất nhiều trai gái vô cùng đẹp, lại còn có mấy thể loại tin đồn lắt nhắt. Lúc này trên top diễn đàn xuất hiện một bài viết rất hot, bên trong bài viết là ảnh chụp Lục Kinh Tả và An Thắm.

Hai người mặc bộ đồng phục huấn luyện quân sự màu xanh lá, An Thắm hơi ngẩng đầu nhìn Lục Kinh Tả, góc nghiêng xinh đẹp, mà khóe miệng khẽ rướn lên lại càng lộ ra tâm tình của cô nàng vào thời điểm đó, còn Lục Kinh Tả thì cúi đầu nhìn An Thắm, mặt không gợn sóng. Nhưng chỉ một bức ảnh như vậy đã có thể đẩy lên cơn sóng không nhỏ rồi, cũng bởi vì cảnh tượng hai người khi đứng cùng nhau tạo cảm giác quá bổ mắt.

"WTF!" Cô bỗng la lên một tiếng, khiến Tàn Mẫn vừa mới xé túi mặt nạ ra sợ hãi mình.

"Cậu gào rú hù dọa làm gì vậy chứ?"



"Lại đây mau lại đây mau." Cô quỳnh quát gọi.

Tần Mẫn và Thang Viên Viên nhìn điệu bộ này của cô bèn đi qua: "Sao nào?"

"Đào sâu vào mối quan hệ thật sự giữa hoa khôi khoa mỹ thuật hội họa An Thắm và hot boy khoa tài chính Lục Kinh Tà."

Cả hai nhanh chóng lướt nhìn, tầm mắt dừng trên bức ảnh kia, hơi chau mày.

"Nữ sinh kia xuân tình phơi phới làm chi vậy?"

"Đã sớm nói An Thắm thích Lục Kinh Tà rồi mà, cô ta chắc sẽ không chủ động tấn công đấy chứ? Vậy sùi cào nhò nhà mình phải làm sao đây?"

Bên đây sau khi Tống Kiều Kiều đẩy Lục Kinh Tà ra che miệng lại, dọc đường chạy về ký túc xá cũng không dám ngoảnh đầu. Vừa vào cửa liền nghe thấy câu cô phải làm sao đây lúc này của Phương Du Nhiên, vậy nên khó hiểu hỏi một tiếng: "Các cậu đang nói cái gì vậy? Gì mà tớ phải làm sao đây?"

Cô vừa phát ra tiếng làm cho ba con người bên trong hết hồn, Phương Du Nhiên vội hướng màn hình di động xuống, cười nói: "Sùi cào cậu về rồi?"

Tống Kiều Kiều bước vào, cô thấy điệu bộ ba người họ, thoát nhìn hình như có gì đó giấu cô. Ánh mắt cô rơi trên chiếc di động mà Phương Du Nhiên cố tình che giấu, xòe tay ra với cô ấy: "Hm?"

Phương Du Nhiên liếc nhìn Thang Viên Viên và Tần Mẫn, Thang Viên Viên ra hiệu cho cô ấy một cái, cô ấy bèn đưa di động trên tay cho Tống Kiều Kiều.

Tầm mắt Tống Kiều Kiều dừng trên bức ảnh kia, sau khi mở ra xem càng hiểu rõ hơn, cô lướt nhìn qua loa rồi trả di động lại cho Phương Du Nhiên: "Là cái này sao? Các cậu thần bí như vậy làm gì chứ?"

"Cậu không giận? Cậu không khó chịu?"

Tống Kiều Kiều nghiêng đầu: "Sao tớ phải giận sao phải khó chịu chứ?"

Ba người: "..."

Tống Kiều Kiều đi lại cầm chậu rửa mặt: "Mau tắt đèn đi, tớ đi tắm trước, các cậu đều tắm hết rồi hả?"

"Uhm"

"Vậy tớ đi trước đây."

\*\*\*

Tối đến nằm trên giường, đầu óc Tống Kiều Kiều vô cùng rối bời, giống như đồng cỏ dại mọc lang chạ vậy, bất luận có dọn dẹp thế nào cũng không thể dọn dẹp hết. Lục Kinh Tà nói không sai, chuyện tối hôm ấy cô vẫn còn nhớ, nhưng cũng không phải ngay từ đầu đã nhớ, mà là nhớ lại từ từ. Lúc đầu cô cứ ngỡ rằng mình này sinh ảo giác, Lục Kinh Tà hôn trộm cô? Đây nghĩ thế nào cũng không thật, nhưng về sau ký ức càng lúc càng rõ nét đã nói cho cô biết, không phải ảo giác, đều là thật cả.

Cô nhớ rõ ràng lúc ấy cậu nói với cô "về nhà rồi, gõ cửa đi", nhưng khi cô còn chưa chạm vào gõ thì cổ tay đã bị cậu nắm chặt lại, giống như hôm nay vậy. Cô còn nhớ rằng bờ môi cậu mang theo hương vị của rượu, cô cũng nhớ rằng cậu chỉ khẽ nhếch lên mà thôi. Không ngờ hôm nay lại vừa găm vừa cắn như vậy, nghĩ đến đây, trong đầu lập tức hiện lên cảnh tượng cậu áp sát mình lên thân cây mà cưỡng hôn, sống mũi cao thẳng của cậu đâm vào cô, bị xé toạc, bị cướp đoạt...

Đang lúc hồi tưởng lại cảm giác rối ren ấy, cô vội cho bản thân một bạt tay, tỉnh lại tỉnh lại.

Mà trong hoàn cảnh yên tĩnh này, một tiếng "bóp" như vậy đã đủ vang dội. Mấy người Thang Viên Viên thấy âm thanh phát ra từ trên giường Tống Kiều Kiều, bèn hỏi: "Sùi cào, sao đấy?"

Tống Kiều Kiều cũng đang lúng túng, cô khẽ giải thích: "Có con muỗi, tớ đập con muỗi ấy mà."

"Đập được không?"

"Uhm, đập được rồi."

"Đập được rồi thì ngủ đi, mai bọn mình ghé siêu thị mua nhang muỗi điện về."

"Được."

Tống Kiều Kiều trở mình một cái, cô đưa tay cầm chặt di động, vô thức cọ sát, cô vẫn đang nghĩ đến chuyện ban nãy. Lục Kinh Tà, cậu ấy làm như vậy rốt cuộc là có ý gì? Cậu ấy... thích cô sao? Đồng thời cô cũng tự hỏi lòng, rằng tình cảm của cô đối với Lục Kinh Tà là kiểu gì?

Cô suy nghĩ rất nhiều, nhớ đến cô đã từng hỏi Từ Cám một vấn đề như vậy. Cô hỏi cô ấy, thích một người là cảm giác thế nào?

Từ Cám nói với cô rằng: Thích một người chính là khi nhìn thấy người ấy sẽ rất vui vẻ, còn không nhìn thấy người ấy sẽ rất mất mát.

Tống Kiều Kiều bao vây câu nói ấy khắp người mình. Cô cho rằng đúng như vậy, cô vừa nhìn thấy Lục Kinh Tà sẽ cảm thấy rất vui vẻ, cậu nói chuyện với cô, cậu đối xử tốt với cô, cô đều sẽ hạnh phúc. Nhưng cũng đúng như vậy, nếu như cô không nhìn thấy cậu, nếu như cậu không đoái hoài đến mình, cô sẽ cảm thấy mất mát, cảm thấy buồn bã.

Nếu nói những lời này chính là thích, vậy thì cô nghĩ rằng mình đúng là thích Lục Kinh Tà rồi.

Sau khi ngẫm nghĩ như thế, thoáng chốc cô thấy thoải mái hơn rất nhiều, cảm giác giống như xua tan mây mù nhìn thấy trời xanh vậy. Cô thích Lục Kinh Tà, chính là kiểu yêu thích giữa nam với nữ kia, chính là kiểu yêu thích muốn ở bên nhau ấy. Thật ra nếu nói thích, bản thân cô cũng không biết mình bắt đầu thích cậu từ khi nào, nhưng cô biết rằng cô không thể thiếu vắng cậu.

Khóe miệng Tống Kiều Kiều mang theo niềm vui, nhưng bỗng nhiên có một cảnh tượng phóng qua não bộ. Chính là bức ảnh trước đó trên di động của Phương Du Nhiên, vừa nhớ đến, cô bèn nghĩ tới rất nhiều thứ muôn hình vạn trạng. Cô biết rằng An Thâm thích Lục Kinh Tà, vừa nghĩ như vậy thì cả người cô đã bắt ổn rồi, cô cắn môi dưới, âm thầm mắng.

"Khốn nạn, lưu manh..."

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 35: Ngọt ngào

Bởi vì hiện tại Lục Kinh Tà và An Thâm là hai tân sinh viên có độ đề tài khá cao, do đó bài viết về họ đã nhanh chóng lợi lên vị trí số một, bên dưới đây áp những bình luận, tất nhiên bàn tán kiểu nào cũng có.

Phương Du Nhiên ngược lên liền bắt gặp Tống Kiều Kiều đang cầm điện thoại thần thò, lo lắng hỏi: "Sùi cảo, cậu đang nghĩ gì vậy hả?"

Tống Kiều Kiều hoàn hồn, cô lắc đầu: "Không có gì."

Mấy người các cô vừa đi đến cửa lớp, nhìn thấy nhiều bạn học đang vội vội vàng vàng chạy ra ngoài, Phương Du Nhiên tò mò hỏi: "Các cậu tính đi đâu thế?"

"Về ký túc xá."

"Về ký túc xá làm gì?"

"Sáng nay trong nhóm có thông báo, tiết đầu ngày hôm nay đổi thành tiết Anh Văn rồi. Buổi sáng bọn tớ đi gấp quá không để ý, giờ tới lớp mới nhìn thấy."

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau: "Anh... tiết Anh Văn?"

"Uhm, không nói nữa, tớ phải về lẹ mới được."

Các cô dõi theo bóng lưng của mấy người kia rồi liếc nhau một cái, bọn cô cũng đâu có để ý đến tin nhắn trong nhóm chứ, cũng chẳng biết tiết đầu sáng nay lại đổi thành Anh Văn!

Bốn người ngay lập tức xoay người quay về, bây giờ về lấy chắc vẫn còn kịp, mà sau khi xuống dưới lầu, trong đầu Tống Kiều Kiều bắt chợt tái hiện lại phân cảnh ngày hôm qua. Lúc này cô mới sực nhớ, tối hôm qua cô vốn dĩ không hề mang sách tiếng Anh về.

Thang Viên Viên thấy Tống Kiều Kiều không theo cùng: "Sùi cảo, đi mau nào."

"Các cậu về lấy đi nha, tớ vừa mới nhớ ra, sách tiếng Anh của tớ không có ở ký túc xá."

Tống Kiều Kiều nhanh chóng móc di động ra, mở Wechat, nhấn một tin cho Lục Kinh Tà.

\_ Sách tiếng Anh của tớ đang chỗ cậu phải không?

Chưa đầy mấy giây, tin nhắn của Lục Kinh Tà đã gửi qua.

\_ Uhm, ở đây.

\_ Giờ cậu đang ở đâu? Tớ qua lấy?

Lục Kinh Tà bên đầu kia hơi nhường mảy, nhớ lại thời khóa biểu của cô một chút, hôm nay tiết Anh Văn của cô là vào buổi chiều, cậu còn đang nghĩ nếu cô muốn tìm mình đòi lại, cậu có thể nhân cơ hội ăn trưa với cô.

\_ Nôn nóng như vậy vì sáng sớm muốn được ngắm tớ sao?

\_ Cậu nghĩ nhiều rồi, thời khóa biểu hôm nay bị sửa, tiết đầu buổi sáng là tiết Anh Văn.

\_ Bây giờ cậu đang ở đâu?

Lục Kinh Tà vừa trả lời tin nhắn vừa lôi một quyển sách từ balo phía sau ra.

Tổng Kiều Kiều nhất thời chưa hiểu, tin nhắn đã gửi qua.

\_ Ngay lớp học dưới lầu của bọn tớ.

\_ Ổ yên đợi tớ.

Trương Tri thấy Lục Kinh Tà cầm sách chạy nhanh ra khỏi lớp, vội gọi: "Lão Lục, phải vào học liền rồi mà cậu muốn đi đâu nữa?"

"Đi ra ngoài một chuyến."

"Đi làm gì hả?"

Tổng Kiều Kiều nhìn tin nhắn trên màn hình mà Lục Kinh Tà gửi đến. "Ổ yên đợi tớ" là ý gì chứ? Ý cậu ấy muốn giao đến tận nơi cho mình sao?

Có lẽ tầm mười phút sau, Tổng Kiều Kiều loáng thoáng nhìn thấy một bóng dáng cao gầy chạy về phía này. Cô nhìn kỹ một chút, không phải ai khác, đúng là Lục Kinh Tà rồi. Cô vô thức nghênh đón vài bước về phía cậu, trên khuôn mặt thanh tú mang theo chút ít mồ hôi, bờ môi đỏ thắm đang thờ gập hơi hé mở. Bỗng nhiên khoe miệng cậu cong lên với cô, đưa sách tiếng Anh trên tay cho cô: "Này."

Trái tim Tổng Kiều Kiều không nén được mà đập loạn "thình thịch --": "Cậu chạy một mạch sang đây ư?"

"Uhm, sợ cậu bị giáo viên điểm danh."

Mặt Tổng Kiều Kiều hơi phỉm hồng, cô đưa tay ra nhận sách: "Cậu... cậu mau về đi, phải vào học rồi."

Nét cười trên khoe miệng Lục Kinh Tà hơi thích thú, cậu bước lại gần cô: "Tớ chạy một mạch đến đây để đưa sách cho cậu, không cho tớ một chút ngọt ngào nào sao?"

Tổng Kiều Kiều trở mặt đứng nhìn: "Ngọt... ngọt ngào?"

"Uhm, giống như tối qua."

Lần này hai má Tổng Kiều Kiều hoàn toàn đỏ ửng, lan thẳng ra mang tai.

Lục Kinh Tà nhìn đối phương đỏ ửng đến tận đôi tai be bé, bật cười giờ tay xoa đỉnh đầu cô: "Cô bé ngốc, vậy thôi tớ nhường, buổi trưa cùng ăn cơm với tớ."

"Hả?" Cô ngẩng đầu nhìn cậu.

Lục Kinh Tà thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hơi mù mịt, ý cười nơi khoe miệng càng nồng đậm: "Lẽ nào... cậu muốn cho tớ sự ngọt ngào của ngày hôm qua hơn?"

Ngực Tổng Kiều Kiều tê rần, cô duỗi tay đẩy cậu một cái: "Đừng có mà suy đoán, tớ lên lầu đây, cậu mau vào học đi."

Lục Kinh Tà cũng không trêu cô nữa, chiều chuộng mỉm cười: "Uhm, lên đi, tớ cũng đi đây."

"Được."

Lục Kinh Tà thật sự không kịp nữa, sau khi nói chuyện với Tổng Kiều Kiều xong thì quay người nhanh chóng rời đi.

Tổng Kiều Kiều nhìn bóng lưng thẳng tắp của cậu, nơi đáy lòng mập mờ ri ra chút ý nghĩ ngọt ngào. Cô cầm sách rồi mỉm cười xoay người đi, mà vừa xoay người đã bắt gặp ba người đứng cách đó không xa, nét cười trên mặt các cô ấy cô vô cùng quen thuộc.

"Mấy cậu..."

"Đừng nói nữa, đi, đi vào học trước đã." Chị cả Phương Du Nhiên khoác bả vai Tống Kiều Kiều, mấy chuyện kiểu này phải từ từ dò hỏi mới được.

\*\*\*

Kết thúc hai tiết học buổi sáng, lúc nghỉ giữa giờ Phương Du Nhiên vỗ lấy cô: "Nói đi, thành thật sẽ được tha thứ, chống cự sẽ bị nghiêm trị."

"Chuyện này nói ra dài lắm."

"Vậy thì nói ngắn gọn thôi."

Thang Viên Viên và Tần Mẫn không nhịn được phì cười.

"Biểu cảm khi cậu xoay người lại bọn tớ đều thấy cả rồi, trông cậu cười ngọt thế kia? Nói thật xem các cậu là quan hệ gì?"

"Quan hệ bạn bè."

Về mặt Phương Du Nhiên méo mó: "Sùi cáo nhỏ, cậu cho rằng tớ ngốc sao? Lại là quan hệ bạn bè?"

"Thật sự là bạn bè." Tống Kiều Kiều nhìn vào ánh mắt Phương Du Nhiên lần nữa, lại chêm vào một câu: "Bây giờ vẫn là quan hệ bạn bè."

Tầm mắt Phương Du Nhiên lóe sáng, mặt Thang Viên Viên và Tần Mẫn cũng hứng thú: "Bây giờ? Vậy cũng là có cảm giác rồi, nhưng mà vẫn chưa chọc thủng lớp giấy ấy sao?"

Tống Kiều Kiều gật đầu: "Có lẽ vậy."

"Cậu thích cậu ấy à?"

Mặt Tống Kiều Kiều hơi nóng một chút: "Thích."

"Ha." Phương Du Nhiên ngay tức khắc ngân dài âm cuối, trêu: "Trước đó còn chối đây đấy với bọn tớ cơ mà."

"Không phải chối, trước kia nói đúng sự thật mà, và lại tớ cũng không chắc rốt cuộc cậu ấy có thích tớ hay không..."

Đôi mắt Phương Du Nhiên lóng lánh: "Đến bây giờ các cậu còn chưa chọc thủng lớp cửa sổ giấy này thì cậu cũng làm sao biết được tâm ý của cậu ấy hả?"

Mặt Tống Kiều Kiều lập tức lúng túng, cô vô thức liếm môi.

Mà một hành động nhỏ xíu này đã rơi vào tầm mắt của Phương Du Nhiên, cô ấy trở mặt, gờ tay che môi mình lại: "Cậu... các cậu..."

Hai người kia vừa nhìn thấy phản ứng này tức khắc đã hiểu ra, cả ba thoáng chốc đều có cùng hành động kinh ngạc. Tống Kiều Kiều bị ba cô ấy làm cho mặt đỏ bừng bừng, cô vươn tay ra gỡ tay của các cô ấy xuống: "Đừng như vậy mà."

Phương Du Nhiên vỗ vai cô một cái: "Sùi cáo nhỏ, cậu thế này là không được đâu."

"Hm?"

"Cậu ấy đã đối xử với cậu như vậy rồi, cậu nhất định phải hỏi cho ra lẽ, mối quan hệ của các cậu phải sáng tỏ công khai. Cậu không biết hiện tại có rất nhiều cô gái hy vọng có được cậu ấy sao?" Đặc biệt là hoa khôi khoa mỹ thuật hội họa, lúc này bức ảnh chụp hai người vẫn đang đặt trên diễn đàn của trường. Trước đó cô đã lướt một lượt, phía dưới lại còn có bình luận nịnh nọt nhan sắc cả hai, làm cô bức bối tính mắng người luôn.

"Đúng vậy, sùi cáo, tớ thấy Du Nhiên nói chí phải."

"Không sai!"

\*\*\*

Lục Kinh Tả nhìn bộ dạng đối diện, cô đang vô thức chọc nhẹ đôi đũa vào thịt gà trong chén, sắc mặt có hơi ngơ ngẩn, tựa như đang thất thần, cũng không rõ đang nghĩ cái gì, cậu không khỏi dịu giọng hỏi: "Có phải không thích ăn mấy món này không?"

Tống Kiều Kiều phản ứng lại, cô lắc đầu: "Không phải."

"Vậy cậu đang nghĩ cái gì?"

Tống Kiều Kiều đang suy nghĩ về mấy lời đám Phương Du Nhiên nói với cô vào buổi sáng, nhưng lúc này cô phải nói với cậu ấy thế nào đây chứ, cô hơi lóng ngóng: "Không có gì."

Lục Kinh Tả thu sự chần chừ của cô vào đáy mắt, cậu mỉm môi: "Chuyện tối hôm ấy cậu rõ ràng còn nhớ, sao phải giả vờ như đã quên?"

Tổng Kiều Kiều cắn môi: "Vi... vì tớ không biết phải đối mặt với cậu thế nào."

"Sợ hãi?"

Tổng Kiều Kiều cụp mắt xuống, không chỉ vô cùng sợ hãi, còn có hoang mang rối rắm, lo lắng, khó chịu... Rất nhiều nỗi ưu tư phức tạp chồng chéo vào nhau khiến cô nảy sinh sự khủng hoảng ghê gớm, do đó cô gần như lựa chọn trốn tránh theo bản năng. Thật ra đoạn tình cảm này đối với cô mà nói không hề báo trước, ngay cả giờ đây cô cũng không biết lựa chọn này là đúng hay sai. Nếu bọn họ thật sự ở cạnh nhau, liệu mai này có chân thành ở cạnh nhau cả đời không? Lỡ tương lai phải xa nhau, sợ rằng đến cả bạn bè cũng chẳng thể làm nữa thì sao?

Nghĩ đến đây, cô không khỏi có chút buồn bã, cô ngẩng đầu yên lặng nhìn Lục Kinh Tà.

Lục Kinh Tà liếc mắt mà lại nhìn thấu được suy nghĩ trong thâm tâm cô. Chuyện này cậu cũng đã từng nghĩ qua rồi, nhưng cuối cùng lại chẳng thể cưỡng ép được ý nghĩ mãnh liệt muốn bên cạnh cô. Vừa mới tưởng tượng sau này cô thuộc về người con trai khác, trái tim cậu đau buốt khó chịu như bị mèo cào vậy. Nghĩ rồi cậu đứng lên đi về phía cô.

Tổng Kiều Kiều thấy cậu đến gần, trái tim quặn thắt, cô theo tiềm thức nắm chặt đôi đũa trong tay.

Lục Kinh Tà đi đến ngồi xuống bên cạnh cô, vươn tay vịn lấy bờ vai mỏng manh của cô, bắt cô đối mặt với chính mình.

"Nếu mỗi người đều ôm ấp suy nghĩ ấy, vậy có lẽ thế giới này sẽ chẳng có sự khởi đầu." Cậu nhìn vào đôi đồng tử của cô, nói một câu vô cùng nghiêm túc.

Mấy lời này khiến nội tâm Tổng Kiều Kiều khê rung động. Cho dù tình cảm như thế nào, cũng không một ai có thể biết trước được kết cục, nhưng nếu như không bắt đầu thì sẽ vĩnh viễn không bao giờ có kết cục. Còn chưa đợi cô nghĩ xong, giọng Lục Kinh Tà lại lần nữa vang lên.

"Kiều Kiều, tớ thích cậu, thật sự rất thích cậu."

Não bộ Tổng Kiều Kiều nhất thời xuất hiện khoảng trống ngẩn ngui, cô dờ dảnh nhìn cậu: "Lục Kinh Tà..."

Lục Kinh Tà giờ ngón tay thon dài ra chặn môi cô lại, dịu dàng "suyt" một tiếng. Ánh mắt cậu nhìn cô xoáy sâu không tả nổi, tựa như hằng hà ngời sao khiến người khác mụ mị đắm chìm vậy: "Kiều Kiều, ban đầu tớ còn định đợi thêm chút nữa, cho cậu ít thời gian thư thả. Nhưng tối qua sau khi tớ mất kiểm soát, đến bây giờ tớ phát hiện ra tớ đợi không nổi nữa, đại học nhiều người xuất sắc như vậy, lỡ như giữa chừng cậu thích người khác thì tớ phải làm thế nào đây?"

"Kiều Kiều, tớ thừa nhận tớ ích kỷ. Tớ ích kỷ muốn bên cạnh cậu, muốn biến cậu trở thành của riêng mình, muốn nắm thật chặt tay cậu không cho cậu rời xa. Vậy... cậu có muốn cho tớ một cơ hội, làm bạn gái của tớ không?"

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 36: Vấn vít

Lúc này Tổng Kiều Kiều lòng dạ rối bời, thậm chí cô có thể nghe rõ tiếng tim mình đập, gõ nhịp mạnh mẽ từng chút từng chút một. Tương lai không làm bạn bè nữa mà làm người yêu, được phép làm tất cả những chuyện giữa người yêu có thể làm, cuộc sống sau này san sẻ một nửa với cậu, vui hay buồn đều chia sẻ với cậu một nửa, cô có thể dựa dẫm vào cậu mà không chút gánh nặng nào. Cho nên cô cũng đang tự hỏi, muốn ở cạnh nhau chứ?

Trong lơ đãng, cô thấy sự căng thẳng xẹt qua đôi mắt thâm trầm kia, nhìn ra được, cô bất chợt mỉm cười.

Lục Kinh Tà thấy trong mắt cô dao động chút ngạc nhiên lẫn vui mừng, nhưng cậu vẫn bình tĩnh chờ đợi câu trả lời của cô.

Tổng Kiều Kiều cụp mắt xuống, khi ngước lên lần nữa trong mắt đã ngập tràn những tia sáng rạng rỡ, tầm nhìn đan xen chặt chẽ với cậu: "Được."

Đầu tiên Lục Kinh Tà ngẩn người giây lát, sau đó trong đôi đồng tử luôn ôn hòa ấy tràn ra niềm vui sướng tột cùng. Cậu ôm chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, bao bọc cô trong lòng mình, tựa như chỉ có thế này mới khiến cậu tồn tại chút cảm giác chân thật vậy.

Khóe môi Tổng Kiều Kiều cũng đong đầy ý cười, có một cảm giác chưa từng trải qua, niềm hạnh phúc trong lòng như muốn vỡ òa ra vậy. Cô hơi ngập ngừng nhưng vẫn từ từ vươn tay vòng qua sau gáy cậu.

Lục Kinh Tà hơi buông lỏng chút lực, bờ môi cọ trên trán cô: "Từ bây giờ trở đi, cậu là của tớ."

Trong lòng Tổng Kiều Kiều chộn rộn, nhưng cô vẫn nhẹ nhàng gạt đầu một cái.

Lục Kinh Tà nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo của cô: "Vậy bây giờ tớ có thể được nhận chút ngọt ngào không?"

Lông mi Tống Kiều Kiều khẽ run rẩy, đôi môi đỏ mọng hé mở.

Lục Kinh Tà thấy cô đỏ ửng ra đấy, chậm chậm cúi đầu áp sát về phía cô, bờ môi ấm áp lướt qua sống mũi tinh tế, dần dần chuyển xuống, cuối cùng phủ kín lên làn môi mềm mại của cô. Khoảnh khắc khi môi chạm môi, cậu cảm nhận rõ rệt đôi bàn tay nhỏ bé khoác trên cánh tay mình không khỏi niết chặt, động tác của cậu đột nhiên dừng lại, tiếp đó hôn vào thật sâu.

Hai cánh môi cô đều bị cậu mút lấy mút để, giống như tóm được thạch trái cây vậy, cắn một phát lại nhả ra, liếm một miếng rồi buông ra, hết lần này đến lần khác không biết mệt mỏi. Mà mấy chap cả hai đều chỉ đón nhận được hàm răng của đối phương, dù vậy cô vẫn luôn không nói lỏng cửa miệng, cậu chỉ đành phải lần ra bên ngoài từng đợt từng đợt một.

Lục Kinh Tà nhìn thẳng vào cô, thấy hai má cô đỏ ửng, hàng mi nhấp nháy, thanh âm cậu khàn đặc: "Ngoan, mở miệng."

Trong đôi mắt Tống Kiều Kiều chỉ toàn sương mờ, cô cũng không hiểu chuyện gì đang diễn ra nữa, dần dà mất đi phòng bị. Khi đầu lưỡi nóng rẩy của cậu lùa mở cửa miệng, cô vội vàng lẩn tránh nhưng vẫn bị cậu bắt được một cách chính xác. Vần vít một hồi, cô bỗng nhiên mở to mắt, tốc độ tim đập như sắp nảy ra ngoài, cậu... đầu lưỡi của cậu.

Bàn tay to lớn của cậu giữ chặt gáy cô, dùng chút sức ấn cô về phía mình, cánh lưỡi nhỏ vừa mềm mại lại trơn trượt, một khi quấn vào rất khó lòng bỏ ra.

Tống Kiều Kiều gần như bị hôn đến mèm tãt thờ, cô đã nhiều lần nghe thấy âm thanh môi lưỡi cả hai giao thoa. Cô không rõ cuối cùng mình bị hôn nồng nhiệt như vậy trong bao lâu, mãi đến khi cậu chậm chậm rời khỏi môi cô, làn khí trong lành mới được hít vào miệng.

Cô một môi gục đầu lên bả vai cậu khẽ thở dốc, giờ cô chỉ thấy cuống lưỡi mình xụi lơ tê rần. Nghĩ đến vừa rồi cậu tán công mạnh bạo, cô liền cảm giác cả người rệu rạc kinh khủng, chỉ thiếu điều hóa thành nước mềm nữa mà thôi.

Lục Kinh Tà ôm cô gât gao, giống như muốn vùi sâu vào lòng mình suốt đời vậy. Mà trong hơi thở đều là hương thơm từ mái tóc mềm mại của cô, cậu bỗng chốc cực kỳ cung chiều mà vuốt ve sau đầu cô, giọng khàn khàn: "Kiều Kiều?"

Tống Kiều Kiều còn chưa định thần lại, đôi mắt cô lim dim, thì thào trả lời cậu: "Hm?"

"Tớ rất vui."

Gò má đỏ ửng của Tống Kiều Kiều còn chưa tan đi: "Tớ... cũng vậy."

\*\*\*

Có lẽ do ảnh hưởng tâm lý mà sau khi ra ngoài Tống Kiều Kiều cũng không dám ngẩng đầu lên, giống như bí mật của bản thân đã bị phơi bày ra trước ánh sáng vậy. Lục Kinh Tà nghiêng đầu nhìn cô một cái, thẳng thừng đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé hơi cuộn thành nắm đấm của cô, kịch liệt chen chúc vào, cứ thế mười ngón đan xen. Lòng bàn tay cùng lòng bàn tay kề sát chặt chẽ, khiến con tim Tống Kiều Kiều chầm chích rối bời.

Cô liếm nhẹ bờ môi của mình một chút, cảm giác đau đớn nhỏ nho truyền đến, cảm giác này so với đêm qua lại càng rõ rệt hơn. Dù gì hôm qua cậu cũng chỉ quanh quẩn bên ngoài môi của cô mà thôi, còn ban nãy thì đã đưa toàn bộ đầu lưỡi luôn thẳng vào trong luôn rồi..

Càng nghĩ càng rạo rực, cô lắc đầu theo bản năng, nhắc nhở bản thân không được nhớ nhung thêm nữa.

Hành động của cô bị Lục Kinh Tà bắt được, cậu nghiêng đầu dịu dàng nhìn cô: "Sao vậy?"

Tống Kiều Kiều lắc đầu ngay tức khắc, cô cũng không muốn nói cho cậu biết mình đang hồi tưởng lại nụ hôn vừa rồi của họ. Để né vấn đề này, cô chủ động khơi gợi chuyện khác: "Từ khi nào cậu biết tớ giả vờ không nhớ gì hết?"

Lục Kinh Tà rướn khoe môi: "Ngay từ đầu."

Tống Kiều Kiều ngờ ngàng: "Vậy có gì ngay từ đầu cậu không vạch trần tớ?"

"Cậu sẽ nhận sao?"

"... Còn lâu."

Cô ngẫm nghĩ đôi chút, lại hỏi: "Sao cậu nhìn ra được?"

Ý cười trong mắt Lục Kinh Tà liên nồng đậm. Kể từ tối hôm ấy trở đi, tuy rằng cô cũng sẽ tán chuyện với cậu, gọi video với cậu, nhưng chút mập mờ xúi xiu của cô vẫn bị cậu thu vào tầm mắt. Chẳng hạn như bắt giác phân tâm, ánh mắt lảng tránh, thậm chí còn bắt đầu ngáp ngê xa lánh cậu nữa. Bản thân cô cho rằng không có chút vấn đề nào, nhưng trong mắt cô lại đầy rẫy thiếu sót, sợ hờ vô văn.

"Bởi vì... cậu diễn thật sự quá dở."

Tổng Kiều Kiều ảo não, cô phụng phịu, uống công minh giả vờ độc diễn lâu nay. Qua hồi lâu, cô cúi đầu liếc nhìn mười ngón tay đan lồng nhau, mỗi khi tay cô quá nóng thì sẽ đỏ chút mồ hôi, chính cô cũng cảm nhận được, trong mắt lộ ra tia chật vật, cô nhìn về phía cậu: "Có mồ hôi..."

Lục Kinh Tả cũng thấy nơi bàn tay áp nhau truyền đến sự hâm ẩm, nhưng dù vậy, cậu vẫn không nỡ buông, song hai giây sau lại nói lồng tay cô ra, sau khi nói lồng tay có một xúc cảm mát lạnh dội vào lòng bàn tay cô. Còn chưa đợi cô làm gì, cổ tay đã bị cậu cầm chặt rồi kéo qua, bàn tay cô dán thẳng lên trên quần áo của cậu.

"Cậu..."

Cậu chùi tay cô lên đồ mình, mãi đến khi lòng bàn tay cô khô ráo hẳn, cậu mới giờ lên rồi đặt bên môi hôn nhẹ một cái.

Tổng Kiều Kiều cảm nhận được bờ môi cậu ấm nóng, vành tai lại bắt đầu râm rì phiếm hồng.

Lục Kinh Tả mỉm cười: "Sao trước giờ không phát hiện ra cậu thường hay đồ tai nhỉ?"

Tổng Kiều Kiều vô thức gờ tay che tai lại, nét mặt mang theo chút thẹn thùng hậm hực. Cô cũng đâu biết chứ, hồi xưa cô vốn dĩ không như vậy, nào có như bây giờ hơi một tí là hay ngượng ngùng e lệ. Cậu của ngày trước rõ ràng cũng có phải như vậy đâu, bây giờ thì mấy lời khiến mặt đỏ tía tai đều có thể nói ra hết rồi.

Cô hơi lúng túng: "Ờ... ờ nào biết chứ?"

Lục Kinh Tả bật cười rồi vươn tay ra chạm vào tai cô một cái: "Thật ra... rất đáng yêu."

Tổng Kiều Kiều càng ngượng, cô thẳng thừng rút tay ra bước nhanh lên trước cậu: "Không nói chuyện với cậu nữa."

\*\*\*

Đầu giờ chiều Lục Kinh Tả có hai tiết học nhưng Tổng Kiều Kiều thì không, vì vậy sau khi cả hai tách nhau ra cô về thẳng ký túc xá. Trên đường quay lại ký túc xá cô không nhịn nổi bèn gửi một tin nhắn.

\_ Người chị em, tớ và Lục Kinh Tả bên nhau rồi!!!

Ba dấu chấm than phía cuối đã thể hiện tâm tình của cô vào lúc này.

Cô chỉ đơn giản muốn báo cho cô ấy biết tin tức quan trọng thôi, cũng không trông mong cô nàng có thể hồi âm mình ngay, vậy nên sau khi gửi xong cô liền nhét di động vào túi, xách đồ Lục Kinh Tả mua cho ba người bạn cùng phòng của cô ăn bước nhanh lên lầu.

Lúc cô đi vào, ba người bạn họ đang tùm tùm lại một chỗ vừa xem tivi vừa ăn khoai tây chiên.

"Ờ về rồi nè!"

Cả ba cùng nhìn về phía cô, tiếp đó tầm mắt rơi vào túi đồ ăn trong tay cô. Phương Du Nhiên là người ăn vặt số một trong ký túc xá nên ngay tức khắc đã vồ lấy. Đôi mắt cô ấy mong ngóng nhìn vào cái túi trong tay cô, hỏi: "Mang cho bọn tớ sao?"

Tổng Kiều Kiều mỉm cười đưa túi cho cô ấy: "Uhm."

Phương Du Nhiên há hốc nhận túi rồi mở ra nhìn: "Ồi mẹ ơi... cô vịt tuyệt vị, lười vịt, xương vịt!!!"

"Lười vịt nhiều dữ vậy, chắc đắt tiền lắm này!"

Tần Mẫn tinh mắt để ý thấy môi của cô hình như hơi sưng tấy, cô ấy dùng bả vai huých nhẹ đám Thang Viên Viên một cái, tỏ ý bảo bọn họ hãy nhìn vào môi của cô đi. Vừa mới trông qua, Thang Viên Viên đã nghiền nát đồng khoai tây chiên trong tay.

"Sùi cảo nhỏ, có phải cậu và anh chàng hot boy đã thành rồi không?!!!"

Tổng Kiều Kiều hơi ngại, nhưng vẫn gật đầu.

"Trời ạ!!! Quá tốt rồi!!!"

"Khấp chôn mừng vui! Mau kể một chút cho tớ nghe đi, ai trong các cậu bộc lộ trước hả?" Phương Du Nhiên lúc này cũng không còn lăm lăm vào mớ đồ ăn ngon nữa, trước hết đóng chặt cửa lại rồi kéo Tổng Kiều Kiều ngồi xuống, cả ba vây quanh cô trong vòng tròn, rất có cảm giác tam đường hội thắm.

Tần Mẫn: "Sùi cảo nhỏ, cậu đừng giấu giếm nữa, mau khai báo cho tụi này đi! Nôn nao sắp chết rồi!"

"Phải đó, nói nhanh nói nhanh."

"... Uhm, cậu ấy á..." Trong mắt Tổng Kiều Kiều mang theo sự ngọt ngào.

"Oh ho!"

"Anh chàng hot boy!! Thủ khoa thành phố của chúng ta!! Cứ thế mà đã biến thành người của cậu rồi, Sùi cảo nhỏ của tớ, cậu quá là kinh khủng."

Tổng Kiều Kiều thấy đáng về khoa trương của Phương Du Nhiên, không khỏi phì cười: "Ủng hộ chứ?"

"Phí lời! Ủng hộ! Cực kỳ ủng hộ!"

"Đúng! Ủng hộ! Giờ ai chả biết An Thâm thích Lục Kinh Tà, nhưng Lục Kinh Tà thích cậu, thật xịn nha."

Thang Viên Viên ngấm nghĩa kỹ càng Tổng Kiều Kiều một chút, cuối cùng nghiêm túc nói: "Thật ra tớ thấy Sùi cảo nhỏ của bọn mình cũng khá dễ nhìn mà. Các cậu xem đáng người đi, tuy rằng không cao lắm nhưng tỷ lệ 7:3 hài hòa nhé. Eo này, mông này, chân này, cũng không tệ đâu."

"Đúng vậy, so với An Thâm, tớ vẫn ngấm nét của Sùi cảo nhỏ hơn, càng nhìn càng thấy đẹp."

Rốt cuộc Tổng Kiều Kiều bị các cô ấy tăng bốc đến ngưỡng chín: "Tớ thật sự đẹp vậy ư?"

"Dĩ nhiên, nhưng mà cậu nên có chút thay đổi cho phù hợp đi."

"Hử?"

"Khai giảng hơn cả tháng rồi mà tớ chưa thấy cậu mặc váy bao giờ, tướng đẹp như vậy cứ giấu nhem đi làm gì?"

Tổng Kiều Kiều ngẫm nghĩ một chút, đúng là trong tủ đồ của cô đa phần là các thể loại quần, váy còn không đến hai cái, hơn nữa còn chưa từng mặc qua.

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 37: Thiên thu

Buổi chiều bọn cô vẫn còn hai tiết học, lúc cô đang nằm trên giường định nghỉ ngơi chốc lát thì chợt nhớ đến tin nhắn trước đó đã gửi cho Từ Cẩm. Móc di động ra nhìn một chút, quả nhiên cô ấy đã hồi tin rồi, đã vậy còn gửi đến đúng một phút trước nữa, xem ra cô canh thời gian cũng thật chuẩn.

\_ Người chị em! Thật giả?!

\_ Tớ sẽ mang mấy chuyện thế này ra lừa bịp cậu sao?

Lần này Từ Cẩm trả lời trong tích tắc.

\_ Tớ... giờ tớ xúc động muốn nói thẳng ra luôn này.

\_ Làm sao?

\_ Tớ mừng thay cậu thôi, Lục Kinh Tà xem như phá tan mây mù nhìn thấy trăng tỏ rồi.

Tổng Kiều Kiều cảm thấy câu này có gì đó sai sai. Phá tan mây mù nhìn thấy trăng tỏ, câu này hình như còn có ý gì khác thì phải?

\_ Câu này của cậu giống như cậu đã biết cậu ấy thích tớ từ lâu rồi vậy?

Bên kia Từ Cẩm xem tin nhắn mà bất lực nhắm mắt. Cô cũng không biết nói gì mới đúng nữa, tựa hồ ai ai cũng nhìn ra được Lục Kinh Tà thích cô ấy, riêng cô ấy là người trong cuộc thì lại mù tịt. Thật khiến người khác nhức đầu.

\_ Cũng có mỗi mình cậu là không nhìn ra thôi được chứ?

\_ !!!

\_ Cậu biết hồi nào vậy?

Từ Cẩm trả lời rất nhanh.

\_ Hồi lớp mười hai á.



\_ Sao lúc đó không nói cho tớ biết???

\_ Người chị em, khi ấy là lớp mười hai nha, với lại lớp mười hai mà Lục Kinh Tà không chịu bày tỏ thì chắc chắn không muốn ảnh hưởng đến việc học của cậu rồi. Sao tớ có thể không biết điều được chứ?

Tổng Kiều Kiều nhớ lại thời điểm lớp mười hai, Lục Kinh Tà bắt cô học bỏ túc đủ thứ, còn không chỉ một lần nói với cô chuyện muốn thi chung trường đại học. Nhớ đến cô bất giác bật cười, xem ra cậu thích cô lâu hơn cô tưởng nhiều.

\_ Thôi nha, không nói chuyện với cậu nữa, lát nữa tớ còn có tiết, sắp vào học rồi.

\_ Được, đi đi.

Tổng Kiều Kiều trả lời Từ Cẩm xong thì nhắm mắt ngủ một giấc, mãi đến khi Phương Du Nhiên gọi cô dậy cô mới tỉnh, rửa mặt rồi đi đến lớp học.

Buổi chiều sau khi hết tiết quay về ký túc xá, cũng không biết có phải gặp ảo giác hay không mà cô luôn ngờ ngợ mọi người xung quanh khi đi lướt qua đều sẽ vô tình nhìn cô vài lần. Trong mắt còn mang theo vẻ đánh giá, cảm thấy hơi khó chịu, cô vươn tay ra túm Thang Viên Viên lại.

"Viên Viên, trên mặt tớ có gì sao?"

Thang Viên Viên nhìn cô khó hiểu, lắc đầu: "Đâu có gì."

"Nhưng tớ cứ cảm thấy mọi người xung quanh đều nhìn tớ." Tổng Kiều Kiều nói ra suy nghĩ của mình với các cô ấy.

"Hử?"

Ba người ban đầu không quan tâm mấy đến điều này, nhưng giờ cô nói vậy các cô ấy mới quan sát một chút, quả nhiên nhận thấy khi mọi người tạt ngang qua đều sẽ nhìn thăm dò về phía Tổng Kiều Kiều. Phương Du Nhiên nhún mày, vịn lại một cô gái đang nhìn hướng về bọn cô.

"Đằng ấy đang nhìn cái gì vậy?"

Cô gái co quắp lại như thể bị hăm dọa, hốt hải lắc đầu: "Không... không nhìn gì cả."

Phương Du Nhiên đi về phía cô gái: "Rõ ràng bạn nhìn về phía bọn tôi bên này, bạn đang nhìn ai ở đây hả?"

Cô gái kia thấy điệu bộ Phương Du Nhiên nếu không nói thì sẽ không cho đi, đành phải phân trần: "Nhìn cô ấy."

Người cô gái chỉ là Tổng Kiều Kiều.

Mấy người Phương Du Nhiên liếc nhìn nhau một cái: "Đang yên lành nhìn cô ấy làm cái gì?"

Cô gái hơi do dự: "Tớ không có ý gì cả, chỉ là trên diễn đàn của trường nhìn thấy hình của cô ấy nên nhìn thêm vài lần thôi."

Phương Du Nhiên nắm được mấu chốt: "Diễn đàn? Hình ảnh?"

Cô gái kia khẽ gật đầu, lí nhí hỏi: "Tớ có thể đi được chưa?"

Phương Du Nhiên: "Được, ngại quá dọa bạn rồi."

Cô gái nhẹ nhàng gật đầu, không nói lời nào cũng không ngoảnh đầu lại rồi đi.

Thang Viên Viên đã lấy đi động mở diễn đàn trường ra, mấy chủ đề nóng trên cùng đúng là có hình chụp như lời cô gái kia vừa nói. Hình ảnh chắc là dùng đi động chụp lại, cũng khá rõ. Trong hình Lục Kinh Tà đang đưa sách trên tay cho Tổng Kiều Kiều.

Tổng Kiều Kiều ngạc nhiên, đây chẳng phải là cảnh tượng sáng nay Lục Kinh Tà giao sách cho cô sao?

\*\*\*

Sau khi tiết học cuối cùng kết thúc, Lục Kinh Tà lấy đi động ra định gửi tin nhắn cho bạn gái của cậu. Vừa nghĩ đến hôm nay cô đồng ý làm bạn gái mình, mấy tiết học trưa nay cậu đều không thể tập trung.

"WTF!" Trương Tri kể bên đột nhiên gào lên.

Lục Kinh Tà không thèm ngó ngang đến cậu ta, người này suốt ngày cứ "WTF" không rời miệng.

"Lão Lục, cậu lại được lên diễn đàn trường kia."

"Uhm" Lục Kinh Tà đối với mấy cái diễn đàn gì đó không có chút hứng thú nào.

"Tớ nói chứ nhóc con cậu cũng may mắn ghê ha. Lần trước thì cùng với hoa khôi Khoa Mỹ thuật hội họa, lần này lại cùng với em gái khoa khác nữa? Trong tay cậu cầm cái gì đây? Ah... không phải sách tiếng Anh cậu cầm sách này sao?"

Nghe tới đây Lục Kinh Tả mới có phản ứng, cậu ngoảnh đầu nhìn về phía Trương Trì: "Hoa khôi khoa nào? Sách tiếng Anh gì?"

Trương Trì đưa di động cho cậu: "Uhm, cậu tự mà xem."

Lục Kinh Tả nhìn thoáng qua, trên bài viết đúng là hình chụp sáng nay cậu đưa sách tiếng Anh cho Kiều Kiều.

"Tớ nói chứ lão Lục, cậu và hai cô nàng này rốt cuộc có mối quan hệ gì vậy?"

Lục Kinh Tả nhún chặt đầu mày, cậu trả di động lại cho cậu ta: "Không có chút quan hệ nào với hoa khôi của khoa."

Mấy người Trương Trì liếc nhìn nhau: "Với hoa khôi của khoa không có quan hệ, vậy em gái kia thì sao? Quyền sách tiếng Anh cậu tha về tới qua là của em gái này hả?"

Lục Kinh Tả lờm: "Còn cậu nữa, ban nãy nói hoa khôi của khoa là chuyện gì?"

Trương Trì có chút ngờ ngàng: "Cậu vẫn chưa biết gì sao?"

\*\*\*

Mấy kiểu diễn đàn trường thế này cơ bản đều là nơi tụ tập hóng hớt. Lục Kinh Tả vì là thủ khoa đại học thành phố nên khi vào trường đã rất thu hút sự chú ý rồi, bây giờ chỉ trong hai ngày ngắn ngủi lại liên tục lên diễn đàn cùng hai cô gái khác khoa nữa. Một người là tân sinh viên kiêm hoa khôi của Khoa Mỹ thuật hội họa, một người là em gái Khoa Tiếng Anh.

Diện mạo của An Thắm và Tống Kiều Kiều vốn dĩ cũng không tương đồng. Diện mạo của An Thắm thiên về kiểu xinh đẹp bắt mắt, ngũ quan sắc sảo không chê vào đâu được, hơn nữa còn cao gầy mảnh mai, những cô gái học mỹ thuật trên người luôn có một khí chất gì đó khác với những người bình thường. Mà ngũ quan của Tống Kiều Kiều nếu tách ra sẽ nhìn không đẹp bằng An Thắm, nhưng khi gộp tổng thể lại thì vô cùng hài hòa tự nhiên, nói chung rất thanh thoát, là kiểu khuôn mặt càng nhìn càng thấy đẹp. Cả hai đều mỗi người một vẻ.

Mà Khoa Tiếng Anh của bọn cô năm nay có cả đồng mấy em gái tân sinh viên xinh tươi, tuy Tống Kiều Kiều cũng ưa nhìn nhưng không phải người nổi bật nhất trong nhóm ấy.

Cũng chính vì vậy mà trên diễn đàn đang tranh luận vô cùng sôi nổi, chỉ trong vài giờ đã tạo thành phe đối lập. Một phe thuận nhan sắc của An Thắm và Lục Kinh Tả hơn, một phe ủng hộ nhan sắc của Tống Kiều Kiều và Lục Kinh Tả hơn. Cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, một lời bất đồng liền vùng lên.

Phương Du Nhiên lướt bình luận, ngẩng mặt liếc nhìn Tống Kiều Kiều đang miệt mài ăn cơm, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Ăn ăn ăn, cậu còn ăn."

Tống Kiều Kiều ngừng động tác ăn cơm lại, cô nhìn về phía Phương Du Nhiên: "???"

Tần Mẫn thấy nét mặt ngờ nghệch của Tống Kiều Kiều dễ thương, cô không nhịn được cười: "Nhiên Nhiên, cậu xem cậu làm Sùi cảo nhỏ sợ đến nỗi không dám ăn hết cơm kia kìa."

Thang Viên Viên bên cạnh cũng rướn môi cười.

Phương Du Nhiên chán chường: "Các cậu nhìn coi trên diễn đàn nói cái gì, còn nói Sùi cảo nhỏ của bọn mình thua kém An Thắm, không thuận mắt bằng An Thắm."

Tống Kiều Kiều nhớ lại diện mạo An Thắm một chút, cô điệu bộ đồng tình nói với Phương Du Nhiên: "Hình như tớ... không đẹp bằng An Thắm thật."

Phương Du Nhiên sần nảo: "Không hề, cậu đẹp, cậu đẹp hơn An Thắm."

Tống Kiều Kiều vội bật dậy bịt miệng cô ấy lại: "Chị gái ơi đừng có nói mấy lời này trắng trợn vậy chứ, chừa đường sống với."

"Phụt --" Tần Mẫn và Thang Viên Viên đích thực bị Tống Kiều Kiều chọc cười. Tuy rằng các cô đứng về phe Sùi cảo nhỏ, nhưng các cô cũng không thể phủ nhận rằng An Thắm đúng là xinh đẹp. Có điều đẹp thì đẹp, nhưng vì ấn tượng ban đầu luôn quan trọng nhất nên các cô vẫn thích ngoại hình này của Sùi cảo nhỏ hơn.

Phương Du Nhiên thấy bộ dạng của cô, nửa bức bối nửa buồn cười, cuối cùng thật sự vừa khóc vừa cười: "Tớ cũng chẳng biết phải nói gì mới đúng với cậu nữa, cậu không tức giận sao?"

Mặc dù trên diễn đàn so sánh như vậy, trong lòng cô cũng chẳng thoải mái gì cho cam. Nhưng cô cũng biết miệng mọc trên mặt kẻ khác, không thoải mái thì cũng chỉ có bản thân mình khó chịu mà thôi, tốt nhất là tự bịt tai lại phớt lờ đi.

"Không việc gì phải tức giận, người đã là của tớ rồi, có gì để tức giận chứ?"

Phuong Du Nhiên bị mấy lời này của cô thuyết phục, cô ấy giờ ngón cái về phía cô: "Chết tiệt, tớ cảm thấy cậu nói rất có lý."

Bốn người không nhịn được cười ồ lên.

Đang cười nói, Phuong Du Nhiên bỗng dưng ngậm miệng lại, cô ấy duỗi tay khều Tống Kiều Kiều một cái.

"Sao vậy?"

Tần Mẫn ngồi cùng hàng với Phuong Du Nhiên cũng không cười nữa, cô ấy tỏ ý bảo Tống Kiều Kiều quay lại nhìn.

Tống Kiều Kiều và Thang Viên Viên đều tò mò ngoảnh lại nhìn, vừa xoay đầu liền bắt gặp Lục Kinh Tả đang đi về hướng bọn cô.

Khi cậu đến, Tống Kiều Kiều cảm nhận được ánh mắt xung quanh cũng đã đổ dồn về chỗ mình rồi. Cô khá xấu hổ, thật ra cô thật sự không thích cảm giác bị mọi người nhìn chòng chọc thế này, cô có chút ngượng ngập không quen.

Phuong Du Nhiên liếc cô một cái: "Sao thế? Trên miệng mọc gai à?"

Tống Kiều Kiều cắn môi: "Đâu có."

Vừa nói xong thì Lục Kinh Tả đã đến trước mặt bọn cô, Lục Kinh Tả lịch sự đánh tiếng chào hỏi với ba người kia: "Ăn cơm sao?"

"Uhm, ăn cơm." Phuong Du Nhiên trả lời ngay lập tức, cô ấy đảo mắt một vòng: "Hôm nay cơm nhà bếp không hợp khẩu vị của Sùi cảo nhỏ cho lắm, cô ấy ăn không được là bao. Tớ thấy cậu chắc cũng chưa ăn cơm, hay là cậu dẫn cô ấy ra ngoài ăn luôn đi?"

Tống Kiều Kiều: "!!!"

Này là trình độ nói dối trơ trẽn rồi, cô cũng thật báỉ phục cô ấy. Cô ăn hết hơn nửa khay cơm, vẫn còn đặt trước mặt kia kia, sao cô ấy có thể nói mà mặt không đỏ tim không run vậy.

Tầm mắt Lục Kinh Tả lướt qua khay cơm của Tống Kiều Kiều, có chút ý cười động trong mắt, nói với cô ấy: "Vậy được, tớ có muốn ăn gì không, bọn tớ mua giùm."

Phuong Du Nhiên nhướng mày, ho nhẹ hai tiếng: "Ah, cậu xem, hai cậu mỗi lần ra ngoài đều mang đồ ăn ngon về cho bọn tớ, cũng quá hoang phí đi, kỳ này không cần khách sáo nữa, chăm sóc chu đáo Sùi cảo nhỏ nhà bọn tớ là được rồi."

"Không sao, tớ còn phải cảm ơn các cậu đã chăm sóc cô ấy."

"Đừng khách sáo, đừng khách sáo, mau đi đi." Phuong Du Nhiên phất tay về phía hai người họ.

Ba người còn lại nhìn bọn họ bạn một câu tôi một câu, hải hùng không nói nên lời.

Lục Kinh Tả giờ tay xoa nhẹ đỉnh đầu Tống Kiều Kiều, sau đó bưng khay cơm của cô lên: "Tạm biệt."

"Tạm biệt."

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 38: Tê đại

Phuong Du Nhiên hài lòng dõi theo hai bóng dáng chạy ngày một xa kia, bấy giờ mới ngồi xuống cầm đũa tiếp tục ăn cơm.

Qua hồi lâu.

"Mẹ ơi, khó lắm mới xuất hiện một nam thần, vậy mà còn chưa mơ tưởng tới nữa đã thành của người ta rồi, tớ đau lòng quá."

"Tớ cũng đau lòng, yêu đương ngọt ngào thế kia, chừng nào mới tới lượt mình đây?"

"Bọn họ... xem như là công khai đúng không? Chẳng phải nói quen hoa khô của khoa sao? Sao thấy bạn gái xinh xắn kia mới là người yêu của cậu ấy vậy?"

"Đúng rồi, hai người họ chắc chắn đang bên nhau, ban nãy bạn cùng phòng của người ta nói chuyện nhìn là biết nhất định đang quen nhau rồi, đã vậy còn xoa đầu nữa, cưng chiều lắm."

"Cậu ấy chưa từng quen hoa khôi khoa thì phải? Đây là hoa khôi khoa theo đuổi ngược lại hay sao đó? Hơn nữa, thật ra bạn gái này nhìn cũng rất đẹp mà, hai người họ đứng cạnh nhau nhìn rất xứng đôi vừa lứa."

"..."

Nghe những người xung quanh thì thầm to nhỏ, nội tâm Thang Viên Viên và Tần Mẫn hã hê, tốt rồi!

Thế là ngay lúc trên diễn đàn còn đang tranh cãi tùm lum thì một bài viết mới đã nổi lên.

**【Bạo】**Không cần bàn cãi nữa! Hot boy Khoa Tài chính và em gái đáng yêu Khoa Tiếng Anh đã chính thức công khai!!

Trong bài viết đính kèm tám ảnh Lục Kinh Tả xoa đầu chiều chuộng Tống Kiều Kiều, mà sau khi bài viết hot, không ít người còn quăng thêm vào bên dưới mấy bức ảnh chụp ngay hiện trường. Chung quy chính là một câu: Nam thần đã có chủ!

Bấy giờ trên diễn đàn trường đang cực kỳ tung bùng, nhưng sự tung bùng này đối với hai vị trong cuộc đây không có chút quan hệ nào.

Mãi đến khi Tống Kiều Kiều bị Lục Kinh Tả dắt ra khỏi nhà ăn của trường rồi mới phản ứng lại. Cô ngoảnh mặt nhìn một chút, lấy bàn tay không bị nắm ra hiệu lung tung: "Này... lúc này các cậu..."

Lục Kinh Tả cười: "Bình tĩnh lại chưa? Cung phản xạ của cậu cũng dài thật đấy?"

Tống Kiều Kiều nấp máy môi, lí nhí nói: "Ban này cậu cứ nắm tớ kéo ra ngoài như vậy..."

"Uhm, thì sao?"

"Nhiều người thấy lắm."

"Thấy thì thấy, dù gì sau này cũng sẽ thấy thường xuyên."

Tống Kiều Kiều ngây ngẩn, lập tức cúi đầu xuống rướn môi lên.

Lục Kinh Tả nghiêng đầu nhìn cô, khẽ siết chặt bàn tay nhỏ bé ấm áp trong lòng bàn tay.

Cả hai ra khỏi cổng trường, Lục Kinh Tả hỏi cô: "Muốn ăn chút gì không?"

"Thật ra hôm nay ở nhà ăn tớ ăn no rồi, cậu còn chưa ăn cơm chiều, cậu xem chút nữa ăn gì?"

"Đi ra phố ẩm thực nhìn thử đã?"

"Được."

\*\*\*

Lục Kinh Tả kéo cô vào con phố ẩm thực đối diện trường học, đối diện chính là Làng đại học nên bảy tám giờ tối cũng là giờ đắt khách của phố ẩm thực. Liếc nhìn chỉ thấy đầu người bon chen lúc nhúc, cả con đường được ám trùm trong mùi thơm mê người, làm người mới vừa phát ngôn ăn no xong lạnh lẽo nuốt nước bọt.

Tống Kiều Kiều hay cùng với đám Phương Du Nhiên tới phố ẩm thực này, trong vòng một tháng đã sớm mỳ mò triệt để nơi đây rồi: Tôm hùm đất, oden, đậu phụ thối, kushikatsu,... nhìn đến hoa cả mắt. Cô đang đưa bàn tay đang nắm chặt của cả hai: "Cậu muốn ăn gì?"

Lục Kinh Tả nhìn cô: "Cậu xem giúp tớ đi."

Tầm mắt của Tống Kiều Kiều rảo một vòng rồi kéo cậu đi về phía một quầy đậu phụ thối: "Cái này đi."

"Chú quây, làm một hộp đậu phụ thối."

"Được rồi, chín ngay, đợi vài phút."

"Được."

Chú quầy lạnh lẽo lấy đậu phụ thối mới ra rồi bỏ vào chảo dầu, nháy mắt chảo dầu liền sôi sùng sục, miếng đậu phụ thối vốn vuông vức dần dần phồng lên. Sau khi chiên xong thì đặt vào hộp giấy, một thìa nước sốt, rắc thêm ớt và rau mùi, cuối cùng cắm vào trên một đôi tăm tre.

"Này, xong rồi."

Tống Kiều Kiều chìa tay nhận lấy, Lục Kinh Tả móc di động ra quét mã trả tiền.

Tổng Kiều Kiều nhìn tập trung vào đồng đậu phụ thổi trong hộp, hương thơm mê người kích thích vị giác, cô dùng cây tăm trúc xiên một miếng, giơ sát đến bên miệng cậu: "Cậu ăn này."

Lục Kinh Tà cụp mắt: "Nóng."

"Ah." Bây giờ Tổng Kiều Kiều mới nhận ra đậu phụ vừa mới chiên từ trong chảo, cô vô thức chu môi thôi.

Đôi môi đỏ hồng của cô gái hơi cong, mi mắt rũ xuống, đáng vẻ cực kỳ chuyên chú, trong đôi mắt Lục Kinh Tà ánh lên chút dị thường.

Tổng Kiều Kiều ghé miếng đậu phụ đã thổi vào miệng cậu lần nữa: "Miếng này chắc hết nóng rồi."

Lục Kinh Tà vươn tay cầm chặt đoạn cổ tay mảnh mai trắng bóc ấy, đưa miếng đậu phụ vào miệng, Tổng Kiều Kiều nuốt một ngụm nước bọt, hỏi cậu: "Ăn ngon không?"

Điều bộ cô nuốt nước bọt chẳng hiểu sao lại lọt vào mắt cậu, cõi lòng phút chốc mềm mại hẳn: "Cậu cũng ăn đi."

Tổng Kiều Kiều cũng không ngại ngần, cô xiên một miếng thổi hai cái rồi nhét vào miệng, ăn ngon muốn rót luôn đầu lưỡi: "Ngon ghê..."

Ánh mắt Lục Kinh Tà cứng chiều: "Ngon thì bọn mình mua thêm hộp nữa."

Tổng Kiều Kiều kéo cậu lại: "Không cần, tụi mình chưa bụng ăn món khác."

"Được, nghe cậu."

Câu "nghe cậu" này khiến hai má Tổng Kiều Kiều ửng đỏ, cô lại xiên thêm một miếng cho cậu: "Ăn."

Một hộp đậu phụ thổi bị hai người bạn một miếng tôi một miếng ăn hết nhanh chóng.

Con phố này rất dài, đồ ăn phía trước sẽ ngon hơn. Hai người ăn takoyaki, ăn oden, ăn thịt mực nướng Teppanyaki, ăn sữa chua phô mai... Cuối cùng khi ăn xong Lục Kinh Tà đi mua trái cây thập cẩm. Lúc cô cầm một cây kẹo nhỏ để gấp trái cây thì đúng lúc ở hàng trước có một đôi tình nhân. Cô gái thì gấp, chàng trai thì thỉnh thoảng dòm dòm vào chậu trái cây, thỉnh thoảng lại ngó ngó cô gái, rốt cuộc nhìn không nổi bèn nói: "Đừng gấp nhiều quá, nửa ký mười chín tệ\* lận, mắc lắm."

(\* ~63.000 VNĐ)

Cô gái không nói không rằng, nhưng Tổng Kiều Kiều cảm thấy không được vui cho lắm. Cô lẳng lặng nhìn sơ qua chậu trái cây của mình, lại thấy mình còn chưa gấp đến xoài nữa. Cô nghĩ ngợi một chút, cuối cùng vẫn đưa chậu trái cây cho nhân viên phục vụ.

Nhân viên phục vụ nhận xong chậu trái cây, Lục Kinh Tà bước lên trước nói với cô ấy một câu: "Cảm phiền cắt giùm tôi hai trái xoài xanh bỏ vào tính chung."

Nhân viên phục vụ nhìn qua mấy trái xoài xanh vô cùng to bự ở chỗ họ, lại hỏi: "Chắc chắn hai trái à?"

Tổng Kiều Kiều nín tay áo cậu một cái: "Ban này hình như tở lựa nhiều lắm rồi, mắc lắm..." Hai từ "mắc lắm" cô còn hạ thấp giọng xuống.

Lục Kinh Tà phối hợp với cô khom người xuống, đợi đến khi cô nói xong mới ngẩng lên, cậu đặt tay trên đầu cô, nói tiếp với nhân viên phục vụ: "Uhm, hai trái."

Ánh mắt nhân viên phục vụ quét trên người hai bọn họ, thoáng lộ tia hâm mộ, cô ấy rướn môi: "Được, xin chờ một chút."

Nhân viên phục vụ thuần thục cắt trái cây ra thành những phần nhỏ: "Có cần đóng màng bọc không ạ?"

"Không cần."

Lúc tính tiền Tổng Kiều Kiều có chút lù đù, một chậu trái cây này mà tám mươi tám tệ\*, thật sự quá chất!!

(\* ~300.000 VNĐ)

Cô bụng chậu trái cây muốn to hơn cả bản mặt mình, hỏi cậu: "Hình như tở ham ăn quá rồi."

Lục Kinh Tà phì cười: "Bộ tở mới biết cậu đây chắc?"

"Tở cảm thấy để tở bên cạnh cậu, tở sẽ ăn cậu kiệt quệ." Tổng Kiều Kiều cảm thán nói.

Lục Kinh Tà xiên một miếng xoài rồi đút vào miệng cô: "Cậu còn không được."

Tổng Kiều Kiều vừa cắn vừa nói: "Uhm... ăn cậu kiệt quệ rồi... mai mốt tở sẽ nuôi cậu..."

Lục Kinh Tả gật đầu: "Được."

Hơn chín giờ hai người mới quay về, trên tay Tổng Kiều Kiều còn bung trái cây chưa ăn hết, đi cùng nhau ăn cùng nhau, rất vui vẻ: "Thật ra tớ thấy trái cây ăn ngon hơn thịt, nếu có thể ăn trái cây như này, tớ đảm bảo thịt thà gì tớ cũng kiêng được."

"Vậy thì không thể."

"Sao?"

Tổng Kiều Kiều cao một mét sáu, nặng còn chưa đến bốn mươi lăm ký, vẫn khá gầy: "Gầy quá không tốt."

"Nhưng mà tớ ăn không mập."

"Nếu ăn không mập rồi thì còn quan tâm thịt thà hay trái cây làm chi nữa? Muốn ăn gì chẳng được."

Tổng Kiều Kiều suy tư, hình như có lý. Dù sao cô ăn không mập nên cũng không cần giảm béo.

\*\*\*

Lục Kinh Tả đưa Tổng Kiều Kiều đến cổng, Tổng Kiều Kiều vẫy tay về phía cậu: "Về đi, bye bye."

"Kiều Kiều." Cậu gọi cô.

"Hả?"

Tổng Kiều Kiều ngẩng mặt nhìn cậu. Ngọn đèn đường cạnh bên hắt lên hai gò má trắng ngần của cậu, trong ánh mắt hay khóe môi đều thấm đượm dịu dàng, trái tim cô như lỡ nhịp. Gió bắt đầu thổi, cô ngửi thấy hương hoa quế trong sân trường, cuốn theo thấp thoáng ý nghĩ ngọt ngào.

"Cứ bỏ đi như vậy thôi? Ngon ngọt đâu?"

Lại là ngon ngọt... Tổng Kiều Kiều gần như trong một giây đã tỏ tường ý cậu, hai má cô nhuộm đỏ ửng. Hít một hơi thật sâu, thì thầm hỏi: "Muốn... hôn một cái chứ?"

Lục Kinh Tả ngay lập tức nhướng mày: "Muốn."

"Vậy... vậy cậu cúi đầu xuống." Cô có cảm giác cậu lại cao thêm rồi.

Lục Kinh Tả nhếch môi, sống lưng luôn thẳng tắp hơi khom xuống, khuôn mặt thanh tú áp sát về phía cô.

"Nhắm mắt lại." Cô nói.

Lục Kinh Tả nghe lời nhắm mắt lại, ngay lúc nhắm mắt, đôi má đã được thứ gì đó mềm mại ấm áp chạm vào, nhưng chỉ là chạm trong nháy mắt, như chuồn chuồn lướt nước rồi rời đi rất nhanh. Đến khi cậu mở mắt ra cô đã lùi về sau một bước.

"Chỉ... chỉ có vậy thôi?" Hai lần trước còn được ăn chút đồ mặn, bây giờ muốn đẩy cậu đi ăn chay ư?

Tổng Kiều Kiều nín thở, hỏi: "Không được sao?"

Trầm mắt cậu rơi xuống cánh môi đỏ thắm của cô, da thịt căng mọng, nẩy vào mây mẩy như thạch trái cây vậy. Vừa nhớ đến, thần sắc đôi mắt cậu hơi trầm xuống, hỏi vặn lại cô: "Cậu nói xem?"

Tổng Kiều Kiều quan sát ánh mắt cậu, tựa hồ như muốn hút cô vào trong ấy, nổi tê dại trong ngày dường như lại tái hiện. Đáy lòng thoáng rung động: "Tớ biết rồi... cậu lại đây."

Lục Kinh Tả cười khẽ, lần nữa đến gần cô.

Tổng Kiều Kiều nhìn khuôn mặt anh tuấn đang kề sát lại, hơi kiễ chân lên in vào bờ môi cậu, hôn xong, cô lùi về sau: "Lần này rút cuộc... ưm..."

Sau eo cô bất chợt bị cậu ôm chặt, giây tiếp theo, bờ môi mỏng của cậu xâm nhập rồi hôn sâu.

Cậu bắt đầu công kích với tư thế và sức mạnh không thể can ngăn, cô không giữ được thành trì, thành trì sụp đổ. Lần cuối cô đã ăn cả một miếng xoài, cũng vì trong khoang miệng cô cậu nếm được vị thanh ngọt của xoài nên lại càng vương vít kịch liệt mót vào.

Bầu không khí xung quanh thoáng chốc trở nên nồng nhiệt ấm áp.

Sau khi kết thúc, chân cậu Tổng Kiều Kiều mềm nhũn hết cả. Cô tựa vào ngực cậu nhẹ thở dốc, trong lòng vừa ngọt ngào vừa e thẹn.

Ngón tay thon dài của Lục Kinh Tả vuốt ve hai gò má mịn màng mà nóng rẫy của cô, cuối cùng vương vấn nơi cánh môi mềm mại phớt hồng ấy. Cặp

mắt thâm trầm, cậu hơi khàn giọng: "Đây mới là sự ngọt ngào mà tớ muốn, lần sau không được phép dùng những thứ kia gạt tớ."

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 39: Đặt chuyện

Sau khi Lục Kinh Tà nhìn Tống Kiều Kiều vào ký túc xá rồi lúc này mới rời đi, vừa bước lên lầu đã trông thấy hai bóng dáng quen thuộc ngay trên hành lang: Triệu Thanh Nghiên và Kỷ Vĩ.

Kỷ Vĩ thấy Lục Kinh Tà một cái ngay lập tức ra mừng đón, mặc dù ban nãy đã nghe Triệu Thanh Nghiên nói qua về chuyện của hai người họ nhưng cậu vẫn không thể tin nổi. Lão Lục thích Kiều Kiều, hơn nữa theo như Triệu Thanh Nghiên nói thì hình như đã thích thăm nhiều năm rồi nữa?!!

Trước đó lúc bạn cùng phòng chia sẻ tin mới trên diễn đàn với cậu, đặc biệt là khi nhìn đến bài viết kia, cậu hoảng hốt đến mức phọt hết nước đang uống ra ngoài, bầu chiếc di động nhìn tới nhìn lui mới phản ứng lại được. Cậu nhớ rằng lão Lục đối với ai cũng đều rất lạnh nhạt chỉ ngoại trừ Tống Kiều Kiều, cậu ấy từ tấm bé đã đối xử tốt với Tống Kiều Kiều rồi. Ngày nhỏ chưa hiểu chuyện bọn họ từng chọc ghẹo cô không ít, nhưng cũng chính vì vậy mà bị cậu ấy đâm cho rất nhiều.

Lúc đó còn tưởng rằng vì ba Tống và mẹ Tống đối xử tốt với cậu ấy nên cậu ấy cũng đối xử tốt với Tống Kiều Kiều, nhưng bây giờ nhìn lại thì hình như chuyện căn bản không phải như vậy. Tên nhóc này rốt cuộc đã thích thăm người ta bao nhiêu lâu rồi chứ?

"Cậu và Kiều Kiều thật sự bên nhau sao? Là bạn trai bạn gái?" Kỷ Vĩ rối rắm nhìn cậu.

Lục Kinh Tà gật đầu: "Uhm, bên nhau."

"Cậu thích cô ấy thật ư? Sự yêu thích giữa nam và nữ?"

"Uhm." Lục Kinh Tà gật đầu khẳng định lần nữa.

Kỷ Vĩ bỗng nhiên giơ tay đâm một phát vào ngực cậu: "Giỏi lắm, thằng nhóc này đúng là thâm tàng bất lộ, tình cảm nhiều năm như vậy mà vẫn vờ vịt như không có gì cho được?"

Trong mắt Lục Kinh Tà lộ rõ niềm vui.

"Chỉ có điều lão Lục, mặc dù cậu là anh em của tớ nhưng nếu cậu ăn hiếp người ta, tớ nhất định sẽ không bênh cậu đâu đấy." Kỷ Vĩ nói.

"Tớ cũng vậy, đứa đầu tiên bị đánh chắc chắn là cậu." Triệu Thanh Nghiên hòa theo.

"Uhm, sẽ không cho các cậu có cơ hội ấy." Lục Kinh Tà nhướn mày.

Cả hai nhìn nhau, bật cười.

\*\*\*

Bên trong phòng vẽ lúc này đều là các sinh viên Khoa Mỹ thuật, ai nấy đều lẳng lặng vẽ tranh của mình. Bên ngoài hành lang có vài nữ sinh tạt ngang qua, ngoài những tiếng bước chân còn có mấy lời xì xầm của các cô nàng ấy.

"Eh này, các cậu có thấy bài viết mới trên diễn đàn chưa?"

"Bài viết mới gì?"

"Chính là hot boy Khoa Tài chính và em gái Khoa Tiếng Anh hình như công khai ấy."

"Công khai cái gì?"

"Cậu bị lú hả, còn có thể công khai cái gì nữa?"

"Thật giả?"

"Đương nhiên là thật rồi, không tin cậu xem diễn đàn đi."

"..."

Bàn tay đang vẽ tranh của An Thắm hơi khựng lại, cô buông cọ về, móc di động từ trong túi ra mở diễn đàn, quả nhiên thấy bài viết mới như lời các cô ấy nói. Cô nhìn vào bức ảnh của hai người, tầm mắt chỉ dừng trên người chàng trai ấy, khóe môi cậu rướn lên, trong đôi mắt chất chứa những ánh sao rực rỡ, dịu dàng đẹp đẽ không ngờ. Nhìn hồi lâu, cô đột nhiên nói khe khẽ: "Hóa ra khuôn mặt cậu ấy không phải lúc nào cũng chỉ có bức dọc, hóa ra cậu ấy cũng biết cười."

Tào Nhuế lo lắng nhìn cô, thấp giọng gọi: "Thắm Thắm?"

Cặp mắt An Thắm hơi đỏ, cô nhét di động vào túi lại, cười với Tào Nhuế: "Tớ không sao."

Vừa rồi mấy lời nói của các cô gái kia không chỉ có hai người họ nghe, những ai đang vẽ trong phòng cũng nghe cả rồi. Mặc dù trên mặt không biểu lộ nhưng đều im im móc di động ra đăng nhập vào diễn đàn của trường. Sau khi xem xong trên mặt mỗi người đều lộ rõ thần sắc, bàng quan nhìn về phía An Thắm.

An Thắm bỏ cọ về vào thùng nước, nói với Tào Nhuế: "Tớ đi rửa cọ về một chút."

"Tớ đi với cậu."

Sau khi hai người ra ngoài rồi, trong phòng học bấy giờ mới dấy lên trận bàn tán.

"Chết tớ, quá bất ngờ rồi. Tớ vẫn luôn cho rằng An Thắm với Lục Kinh Tả mới qua lại chứ?"

"Qua lại cái gì? Vốn là An Thắm theo đuổi ngược lại hiểu không?"

"Người ta không nhìn trúng cô ấy mà ngược lại còn đi thích một em gái vóc dáng hay diện mạo gì đều không bằng cô ấy, chuyện này và mặt cũng thật đau đớn."

"Này, cũng không thể nói vậy, thật ra tớ cảm thấy bạn nữ kia rất xinh xắn, dù gì tớ cũng cho rằng An Thắm quá chảnh đi."

"Phải không? Tớ còn tưởng đâu có mình tớ thấy vậy chứ?"

"..."

Tào Nhuế nghe được mấy lời đàm tiếu bên trong mà giận đỏ mắt, đang lúc cô ta định đẩy cửa xông vào thì cổ tay bị An Thắm nắm lại rồi kéo đi thật xa mới dừng.

"Thắm Thắm, cậu cần tớ làm gì, tớ phải dạy dỗ tụi nó cho nên hồn mới được."

"Không sao, người khác nói một câu cũng chẳng chết được, không cần phải cãi nhau như vậy."

"Thắm Thắm?"

"Đi nào, cọ vẽ của tụi mình còn chưa rửa nữa."

\*\*\*

Vụ việc trên diễn đàn ngỡ đâu cứ thế chấm dứt rồi, ai ngờ qua đêm ba ngày lại lòi ra một bài viết mới: Tân sinh viên Khoa Tiếng Anh nào đó chen chân vào tình yêu của người khác. Bài viết nói khá mập mờ, nhưng vốn dĩ mấy ngày nay trên diễn đàn đều lan truyền xôn xao về những câu chuyện liên quan đến ba người Lục Kinh Tả, và lại bài viết này viết rất đầu đuôi nên thoáng chốc đã kích động sự tức giận của đám nữ sinh. Trong lúc nhất thời Tống Kiều Kiều đã bị chửi mắng vô cùng thậm tệ, ban đầu còn đứng về phe bọn họ cũng bắt đầu lật mặt đối đầu nhau.

Mấy người Phương Du Nhiên ở ký túc xá đều điên tiết hết cả.

"Đầu óc bọn này có bệnh rồi! Thật là một mớ bòng bong!"

"Bệnh thần kinh à, ăn no rồi rồi hoi, chuyện này nói hay không nói cũng có khác gì nhau!"

"Thật quá tòm lợm, gì mà chen chân? Hai người người ta vốn là lưỡng tình tương duyệt\* mà thành nhé!"

(\* Đôi bên đều có tình cảm với nhau.)

Trong lòng Tống Kiều Kiều cũng không thoải mái cho lắm, dù rằng ngày thường cô không mấy để tâm tới những việc thế này trên diễn đàn. Có điều bị người khác hắt một xô nước bẩn như vậy cũng rất khó chịu, cô cuộn tay lại: "Nếu để tớ biết được đứa nào tung tin đồn, tớ giết chết đứa đó."

Ba người vốn đang giận sôi người: "???"

Giết... giết chết???

Các cô ấy nhìn Tống Kiều Kiều một cách khó tin, miệng há hốc có thể nhét vừa cả một quả trứng gà, lời này... lời này thật sự do Sùi cào nhò của bọn cô



thốt ra sao? Chung quy trong ấn tượng của các cô ấy, tính cách của Sủi cảo nhỏ lúc nào cũng dịu dàng mềm mỏng, bây giờ lại hung dữ như vậy?

Tống Kiều Kiều lườm các cô ấy, ngờ vực hỏi: "Các cậu nhìn tớ như vậy là sao?"

Ba người đồng loạt lắc đầu, Phương Du Nhiên căm giận nói: "Đúng, nhất định phải tóm được cái đứa tung tin đồn này, không thể bỏ qua cho nó!"

"Không sai!"

Khi Từ Cẩm nhìn thấy bài viết ấy cũng tức điên, không kiềm chế được muốn vào sân xé người ngay tại chỗ, không xé được nên lúc cô ấy tìm đến Tống Kiều Kiều vành mắt đều đỏ hồng. Tống Kiều Kiều và cô ấy chơi với nhau đã hơn ba năm rồi, vẫn là lần đầu tiên trông thấy cô ấy như vậy, vội ôm áp đỡ dành: "Được rồi được rồi, đừng buồn nữa, tớ sẽ trút giận giúp cậu."

Đồ xong Tống Kiều Kiều mới phì cười: "Tớ nói chứ hai đứa mình rất cuộc ai mới đang chịu chỉ trích đây hả?"

Từ Cẩm ngẫm nghĩ, cũng đúng, người trong cuộc còn chưa khóc mà thay vào đó cô ấy đã khóc trước rồi, cô ấy khịt mũi một cái: "Chuyện này bên đám Lục Kinh Tả biết chưa?"

"Tớ cũng không rõ cậu ấy biết chưa nữa."

\*\*\*

Bấy giờ bên đây Lục Kinh Tả đang cầm di động, khuôn mặt tuấn tú u ám đến kinh hồn, mà ngay cả nhiệt độ bầu không khí xung quanh cũng lạnh xuống vài độ. Mấy người bạn cùng phòng đang âm thầm nuốt nước bọt, lão đại một khi đã nổi điên lên thì hậu quả rất khôn lường. Đang lúc ba người còn ngập ngừng nên mở lời như thế nào thì cậu bỗng dưng đặt di động xuống, xoay người cầm chiếc laptop bên cạnh qua.

"Lão Lục, cậu muốn làm gì?" Trương Trì không hiểu hỏi.

"Tóm kẻ này lại."

Lâm Cảnh hỏi một câu: "Sao tóm được?"

"Tra ID."

Lục Kinh Tả mở laptop ra, những ngón tay thon dài gõ liến thoắng trên bàn phím, thao tác thành thạo của cậu khiến mọi người nhìn đến ngây ngốc, sau đó trên màn hình xuất hiện một chuỗi số và ký tự, tầm mắt cậu khẽ dao động: "Tìm được rồi."

Trương Trì nói: "Lão Lục, thật tiếc khi cậu không học ngành Khoa học Máy tính."

"Nếu lão Lục học ngành Khoa học Máy tính thì sao có thể làm bạn cùng phòng với tụi mình được nữa?"

"Cũng đúng, dù không học ngành Khoa học Máy tính thì ngay tại Khoa Tài chính cũng đã rất trâu bò rồi."

Bốn người đang nói chuyện thì đột nhiên cánh cửa ký túc xá bất ngờ bị đẩy ra, Kỷ Vị kéo theo Triệu Thanh Nghiên và Sở Nhập Ngô đến. Vừa mới bước vào Kỷ Vị đã không nhìn được mà chửi thề: "Mẹ kiếp! Chuyện quái gì thế này! Lục Kinh Tả, bài viết trên diễn đàn cậu thấy chưa?"

Lục Kinh Tả ngẩng đầu từ laptop lên nhìn bọn họ: "Uhm, thấy rồi."

"Vậy giờ cậu định thế nào? Chẳng lẽ cứ để cho kẻ đó đặt điều gây chuyện sao?"

Đừng thấy Kỷ Vị với Tống Kiều Kiều từ nhỏ thường hay ngất nhéo chống đối nhau, nhưng bọn họ có cào cấu hay cãi nhau cũng là chuyện của bọn họ, còn người khác muốn bắt nạt thì đừng hòng. Ví như chuyện này, cậu ta tức giận đến cơm còn chưa ăn đã xông đến đây.

Lục Kinh Tả xoay laptop hướng đối diện bọn họ: "Rất đơn giản, giết chết kẻ đó."

Tiếp theo ba người liếc nhìn màn hình, mấy đôi mắt sáng rỡ: "Giỏi đấy, thậm chí tên thật hay biệt danh cậu cũng đều moi móc ra hết rồi?"

\*\*\*

Tống Kiều Kiều nhận được điện thoại của Lục Kinh Tả liền đi xuống lầu, vừa xuống đã nhìn thấy chàng trai cao ráo đang đứng bên ngoài ký túc xá. Cô lập tức tăng tốc chạy bước nhỏ về phía cậu, cô nhào vào lồng ngực cậu, giọng điệu kinh ngạc mà mừng rỡ: "Trê thế này rồi sao cậu còn tới đây?"

Lục Kinh Tả ôm chặt vòng eo nhỏ nhắn của cô, vui đôi gò má vào cằm cổ thơm ngát của cô: "Không muốn gặp tớ sao?"

"Đương nhiên không phải."

Lục Kinh Tả cười khê, nhớ đến mục đích mình đến đây, cậu hơi buông cô ra: "Tớ lại đây đúng là có chút chuyện."

"Hừm? Chuyện gì thế?"

"Chuyện về bài viết trên diễn đàn."

"Cậu biết rồi sao?"

"Trông điệu bộ này của cậu có phải định giấu tó không?" Đôi mắt Lục Kinh Tả hơi trầm xuống.

Tổng Kiều Kiều vội đáp: "Cũng không phải, tó cảm thấy tó có thể tự giải quyết được."

Lục Kinh Tả giờ tay vuốt mũi cô một cái: "À? Cậu muốn giải quyết thế nào?"

"Tìm người nhờ tra ID của kẻ đó."

"Cũng chưa đến nỗi ngốc, thế tra được chưa?"

"Vẫn còn đang tra."

"Vậy không cần phải tra nữa."

"Vì sao?"

"Bởi vì..." Lục Kinh Tả ghé sát bờ môi mỏng mỡ nhẹ vào vành tai cô: "Bạn trai cậu đã tra giúp cậu hết rồi."

Tổng Kiều Kiều bất chợt bị cậu hôn vành tai, đôi má còn đang nóng rát, vừa nghe đến câu này của cậu liền bất chấp tất cả, cặp mắt cô nhìn cậu sáng ngời: "Thật sao? Tra ra ID rồi?"

"Không những tra ra ID mà người cũng tóm được cho cậu luôn rồi."

Tổng Kiều Kiều hơi nheo mắt: "Là ai?"

"Tân sinh viên lớp số 1 Khoa Mỹ thuật Tào Nhuế."

Tổng Kiều Kiều nhủ mày, lặp lại: "Tào Nhuế? Nhưng mà tó đâu có biết cô ta?"

"Cô ta là bạn chí cốt của An Thâm."

Cậu vừa nói vậy Tổng Kiều Kiều đã hiểu ngay, cô ta đang trút giận thay An Thâm chứ gì? Nét mặt cô tức khắc khó coi, cô ta đưa cô chọc cô, hất nước bắn vào cô như vậy, giọng điệu này cô chính là nuốt không trôi!

"Chuyện này cậu không cần xen vào, tó sẽ tự giải quyết."

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 40: Mạnh mẽ

Lục Kinh Tả hiểu rõ tính khí của cô nên mới cố ý đưa người dâng đến cho cô, và lại nếu bọn họ tra ra đó là con trai thì tuyệt đối khỏi phải nói nhiều, đoán rằng lúc này mấy cậu bạn trong ký túc xá có thể đã xông vào đánh hấn tuyệt vọng luôn rồi. Nhưng nếu là con gái thì cho dù tức nộ phẫn, bảo đảm con trai cao lớn các cậu đi đánh hội đồng một cô gái thì có hồ đồ chăng nữa họ cũng không thể làm được.

"Uhm, nếu có gì cứ tìm tó."

Tổng Kiều Kiều nhoen miệng cười: "Được."

Lúc này đã gần mười giờ, Tổng Kiều Kiều thò tay chọc cậu một cái: "Sắp tắt đèn rồi, cậu nên về ký túc xá đi thôi."

Cậu ôm còn chưa nóng người đã phải rời đi nên có chút tiếc nuối, cậu tiến sát lại hôn xuống mi tâm cô: "Đuổi tó đi à, cậu không quyến luyến tó sao?"

Tổng Kiều Kiều bật cười: "Quyến luyến mà."

"Nhưng bộ dạng của cậu không giống như đang quyến luyến."

Hai má Tổng Kiều Kiều nóng ran, cô hiểu rồi, thế là cô vươn tay vịn vào bả vai cậu, nâng môi lên. Hiếm khi cô mới chủ động một lần, Lục Kinh Tả có

ngốc mới không chớp lấy cơ hội lần nữa. Vậy nên cậu siết chặt eo cô, thẳng thừng áp cô vào bức tường bên ngoài ký túc xá, hôn sâu hơn.

Lục Kinh Tả bình thường rất dễ nói chuyện, đối với cô chính là ngoan ngoãn phục tùng, dịu dàng như không phải mình nữa. Song trên phương diện này lại hết sức ngang ngược, mỗi lần hôn cô mà mắt chưa mờ sương thì sẽ không nhả ra, nhưng cô vẫn cứ yêu chết mất đáng về ngang ngược này của cậu.

Quần quýt hồi lâu mới buông ra, lúc buông ra cô nhìn thấy trên môi cậu có thứ chất lỏng không rõ, hai má đỏ bừng, không nghĩ ngợi thêm thẳng thừng giơ tay chùi đi. Bờ môi cậu lúc này nóng hừng hực, hấp lòng bàn tay có chút tê dại.

Lục Kinh Tả nhìn đôi gò má cùng vành tai đỏ lựng của cô, xấu xa nói: "Đã lâu vậy rồi mà vẫn thẹn thùng à?"

Tống Kiều Kiều nấp máy môi: "Cậu... cậu nghĩ ai cũng mặt dày như cậu chắc..."

Lục Kinh Tả cười ním, vội ôm vòng eo nhỏ nhắn của cô: "Uhm... nếu không mặt dày thì chừng nào cậu mới hiểu được lòng tớ, cô bé ngốc."

Cời lòng Tống Kiều Kiều ngọt ngào, cô duỗi tay véo vào làn da nom còn đẹp hơn cả mình của cậu: "Tớ không phải cô bé ngốc."

Lục Kinh Tả một tay ôm eo cô, một tay bao bọc bàn tay bé nhỏ của cô, kéo lên khẽ vuốt ve hai gò má cậu. Tống Kiều Kiều cảm nhận được da dẻ nõn nà bên dưới bàn tay mình, không nhịn được thốt ra lời cảm thán: "Da của cậu đẹp quá, đẹp hơn tớ nữa."

Lục Kinh Tả nhìn đôi gò má non mềm như có thể vắt ra nước của cô, áp sát khuôn mặt của mình vào cọ nhẹ, khàn giọng: "Nhưng mà tớ thích của cậu hơn."

Tống Kiều Kiều cảm nhận được da thịt của cậu bên má, phe phẩy hàng mi cong vút: "Thích... cũng không tặng cho cậu đâu..."

"Khỏi cần tặng, cả người cậu đều là của tớ cả."

"Không biết xấu hổ."

"Uhm, thế thôi."

Tống Kiều Kiều bỗng dưng thấy mình như tìm phải một người bạn trai đa nhân cách vậy, điềm đằm ngỗ ngược đánh đá, có thể tùy biến bất cứ lúc nào.

Lục Kinh Tả hơi buông cô ra, dịu dàng nói: "Về đi, tắt đèn khó đi."

"Uhm... tớ đi đây..."

"Được."

"Cậu cũng về lẹ đi, đến ký túc xá thì nhắn tin cho tớ."

"Lo cho tớ sao?" Cậu lại lưu manh.

Tống Kiều Kiều cũng không thêm ỡng ẹo, nói thẳng: "Phải đó, lo lắng cho cậu đó, đi đây." Nói rồi liền xoay người chạy về phía ký túc xá.

Lục Kinh Tả nhìn bóng lưng cô mà phì cười, đáng về cô hoảng loạn bỏ chạy lúc này giống y như lần đầu tiên cậu hôn cô ở đây vậy, nhìn thế nào cũng đáng yêu, vừa trông thấy cô thì cả trái tim cậu có thể mềm nhũn hoàn toàn.

\*\*\*

Gần như Tống Kiều Kiều vừa vào ký túc xá thì một giây sau đèn tắt, trong ký túc xá có treo đèn ngủ bằng pin mà bọn họ tự mua, không đến nỗi tối mù. Tần Mẫn lộ đầu ra khỏi chăn, xấu xa hỏi: "Sùi cáo nhỏ nói chuyện gì với anh chàng hot boy thế? Tán dóc lâu như vậy?"

Tống Kiều Kiều vô thức liếm môi, cô cởi giày ra rồi leo lên giường, mặt không biến sắc hướng về phía cô ấy: "Nói về cuộc đời, nói về khát vọng."

"Phụt --" Hai người kia không nhịn được phì cười.

"Sùi cáo, đàn anh Triệu nhắn tin cho tớ." Phương Du Nhiên bỗng dưng ngồi phắt dậy, Phương Du Nhiên có tìm đàn anh của mình bên ngành Khoa học Máy tính để giúp tra tài khoản ID.

Hai người còn lại cũng bật dậy theo: "Là gì?"

Cũng vì chuyện này mà bọn cô giận sôi người.

"Đàn anh Triệu nói ID tung bài viết này đặt biệt danh, nhưng mà các anh ấy đã tra ra tên thật rồi, gọi là Thanh Phong Tế Vũ."

"Thanh Phong Tế Vũ, tên này nghe có vẻ giống ID của con gái ấy nhỉ."

"Tớ biết là ai rồi." Tống Kiều Kiều im lặng nãy giờ lên tiếng, thật ra cô vốn không định nói chuyện này với các cô ấy vào tối nay.

"Sao?"

"Vừa nãy Lục Kinh Tả tìm tớ cũng vì chuyện này, cậu ấy đã giúp tớ tra được người rồi."

"Đến người cũng tra ra rồi? Là ai? Là đứa khôn nạn nào?"

"Tào Nhuế."

"Tào Nhuế? Sao chưa từng nghe qua người này nhỉ?"

"Tân sinh viên lớp số 1 Khoa Mỹ thuật, bạn thân của An Thâm"

"Mẹ nó."

Cô vừa nói vậy, ba người kia còn gì không hiểu nữa?

"Chuyện này con mẹ nó cũng thật không biết xấu hổ."

"Con nhỏ này đầu óc có vấn đề à, bị cửa kẹp hư rồi quá?"

"Sùi cáo, cậu đã biết rồi, sao ban nãy không cùng..." Tần Mẫn còn nói chưa xong

Phương Du Nhiên phía bên kia chợt tung chăn lên: "Không được, giờ tớ tức quá không ngủ nổi, tớ muốn đi đánh cô ta."

Tần Mẫn: "...". Cô ấy dường như hiểu vì sao.

Tổng Kiều Kiều ngồi dậy ngăn Phương Du Nhiên đang muốn xuống giường lại: "Nhiên Nhiên, đừng kích động."

"Nhưng tớ nhịn không nổi, chính vì cái mỗ của cô ta mà đã kéo cho cậu tiếng xấu lớn như vậy. Nếu không giải thích tường tận, ngày mai người ta nhìn cậu thế nào đây?" Tới nay Tổng Kiều Kiều bị chửi ngay trong bài viết, ngày mai đi học có thể sẽ bị nhìn bởi ánh mắt khác thường của họ. Cô ấy liền bực bội.

Tổng Kiều Kiều phân tích một cách lý trí với cô ấy: "Tớ biết, nhưng bây giờ đã tắt đèn rồi. Bọn mình hiện tại cũng không ra ngoài được, ngược lại sẽ gây thêm rất nhiều rắc rối cho đi quản lý ký túc xá. Bọn mình còn phải sống ở đây bốn năm nữa, làm phiền đi ấy cũng xem như gieo phiền cho bản thân mình. Dù sao cô ta cũng không chạy được, tới nay chúng ta cứ ngủ thật ngon đã, ngày mai tìm cô ta tính sổ sau."

Thang Viên Viên và Tần Mẫn cũng thấy cô nói có lý, bây giờ đi tìm người ta đúng là gây rắc rối cho đi quản lý ký túc xá. Đêm nay bọn cô phải khuyên cô ấy ngủ một giấc thật ngon, còn món nợ này, ngày mai bọn cô sẽ tính sổ gọn ghẽ.

"Phải đó, Nhiên Nhiên, tội mình ngủ trước đã, ngủ ngon mai mới có sức tìm cô ta."

"Ngủ đi, đừng nghĩ nhiều làm gì."

Phương Du Nhiên được các cô ấy khuyên nhủ, lửa giận cũng nguôi ngoai phần nào: "Hừ, tới nay tha cho cô ta."

Màn hình di động của Tổng Kiều Kiều sáng lên một cái, cô liếc nhìn, là tin nhắn của Lục Kinh Tả, cậu đã về đến ký túc xá rồi.

Cô ôm điện thoại nói chuyện với cậu hồi lâu, mãi đến khi con buồn ngủ ập đến cô mới bịn rịn nói câu chúc ngủ ngon với cậu.

\*\*\*

Như những gì Phương Du Nhiên đã nói, sáng hôm sau trên đường đến lớp, quả nhiên không ít người phóng những ánh nhìn kỳ quái vào họ. Nhưng vì vướng phải bản mặt khó ở của Phương Du Nhiên, đám ra cũng không có ai dám hó hé gì trước mặt bọn cô.

Tổng Kiều Kiều nhìn sang Phương Du Nhiên, thấy cô ấy mặt mũi chù ụ, không khỏi vươn tay ra ôm cô ấy một cái: "Aiya, đừng xị mặt nữa, đẹp gái thế này mà xị mặt sẽ xấu đấy."

Phương Du Nhiên lườm cô: "Tớ là tại ai hả?"

"Tớ tớ tớ, tại tớ."

Bởi vì buổi sáng có hai tiết học liền nên bọn họ cũng không đi tìm Tào Nhuế quấy nhiễu. Cho đến khi kết thúc hai tiết học thì mấy người các cô mới đi đến Khoa Mỹ thuật, sau khi bọn cô tìm thấy mấy tân sinh viên lớp số 1 của Khoa Mỹ thuật rồi, Phương Du Nhiên nóng nảy hét thẳng không chút khách khí: "Tào Nhuế, mày lén ra đây cho bà!"

Mấy sinh viên trong lớp mỹ thuật đều hết hồn, ai cũng thắc mắc không biết bốn cô gái hung hăng này tính làm gì, nhưng bọn họ chắc chắn rằng Tào Nhuế sắp gặp phải rắc rối.

Tào Nhuế nhìn bốn cô gái đang đứng ngay cửa, nhất là sau khi thấy Tống Kiều Kiều, cô ta đã loáng thoáng nhận ra gì đó nên sắc mặt hơi tái nhợt. Thật ra tối qua sau khi đăng bài xong cô ta đã hối hận rồi, nhưng mà nghĩ đến An Thâm, cô ta có hối hận cũng không xóa bài, ai ngờ chỉ trong một giờ mà bài viết ấy đã thành tin nóng. Cô ta sợ chứ, nhưng cô ta dùng ID mới lập để đăng, và lại cũng không hề xưng tên họ, nghĩ đến đây cô ta bình tĩnh đôi chút.

An Thâm nhìn qua bốn người ngoài cửa, rồi liếc nhìn Tào Nhuế: "Nhuế Nhuế, cậu đã làm gì vậy?"

Tào Nhuế trấn an cô ấy: "Không có gì, lát nữa tớ quay lại."

"Tớ qua đó với cậu."

"Không cần."

Mặc dù cô ta đã nói vậy nhưng An Thâm vẫn đi theo cô ta ra ngoài. Cô ấy liếc thấy Tống Kiều Kiều, đây dường như là lần đầu tiên cô ấy mặt đối mặt với cô gái này: "Các cậu có chuyện gì sao?"

Tống Kiều Kiều nhìn cô ấy một cái nhưng không phản ứng với cô ấy, thay vào đó cô nhìn thẳng về phía Tào Nhuế: "Cho cậu hai sự lựa chọn. Thứ nhất xóa bài viết rồi xin lỗi ngay trên diễn đàn. Thứ hai, hành vi của cậu thuộc về hành vi xuyên tạc bịa đặt, đã phi báng sỉ nhục tôi, xâm phạm quyền danh dự của tôi, tôi sẽ mang chuyện này lên cho trường xử lý. Với tư cách là người bị hại tôi có quyền áp dụng biện pháp không bỏ qua cho cậu, còn sau đó cậu bị phạt thế nào thì đều do cậu tự làm tự chịu."

Sau khi nghe Tống Kiều Kiều nói xong, mọi người xung quanh bắt đầu xì xào. Cô nói vậy là sao? Xin lỗi chuyện gì? Bịa đặt phi báng sỉ nhục cái gì?

Bên cạnh đó cũng có những người biết chuyện, bọn họ nhận ra Tống Kiều Kiều đang nói đến chuyện trên diễn đàn kia nên đã phổ cập cho người bên cạnh hiểu rõ. Hóa ra Tào Nhuế tung tin đồn bậy bạ trên diễn đàn, khiến chính chủ tìm đến tận cửa?

An Thâm cũng không biết chuyện này, nhưng những lời xỉ xàm của mọi người xung quanh không hề nhỏ, cô ấy nghe xong cũng đã biết chuyện gì xảy ra. Cô ấy nắm chặt cánh tay của Tào Nhuế: "Bài viết trên diễn đàn là cậu viết thật sao?"

Tào Nhuế không trả lời An Thâm mà nhìn Tống Kiều Kiều: "Tôi không hiểu cậu đang nói gì?"

"Con nhỏ này muốn bị đánh à!" Phương Du Nhiên tức giận muốn đánh người.

Thang Viên Viên và Tần Mẫn vội kìm cô ấy lại: "Đừng như vậy, để Sui cáo tự giải quyết."

"Cậu đây là không đứng tường Nam không quay đầu\* phải không? Cậu cho rằng cậu dùng biệt danh đăng bài thì tôi không tóm được cậu sao? Phải để tôi dạy cậu mất hết thể diện mới hả lòng hả dạ chứ gì?"

(\* Ý chỉ mấy người ngang bướng, lì lợm không tiếp thu lời người khác.)

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 41: Kinh diễm

Tống Kiều Kiều hỏi một mạch ba câu khiến Tào Nhuế phải cắn chặt môi, nhưng cô ta vẫn biện bạch một nghi.

"Bài viết đó là tôi đăng thì đã sao? Tôi cũng không hề chỉ đích danh cậu, người khác có nảy sinh nghi ngờ với cậu thì mắc mớ gì đến tôi?"

"Căn cứ Điều 3 trong Những yếu tố khách quan của Tội phi báng: Hành vi phi báng nhất định phải nhắm vào một cá nhân cụ thể, nhưng không nhất thiết phải chỉ đích danh. Chỉ cần từ nội dung phi báng đến người bị hại là ai đều có thể cấu thành tội phi báng. Xin hỏi Tào Nhuế tiểu thư, bài viết kia của cậu ngoại trừ việc không nêu tên tôi ra thì những khuôn sáo khác chẳng phải nhắm vào tôi sao? Hơn nữa cho dù trong tình huống xấu nhất cậu bảo rằng người trong bài viết ấy không phải tôi, nhưng bởi vì những lời bàn luận của cậu dẫn đến việc phẫn nộ các bạn học hiểu lầm rồi day nghiến tôi. Vậy tôi xin hỏi cậu, với tư cách là người đăng bài viết, có phải làm sáng tỏ với tất cả mọi người là điều cần thiết không? Vì sao không chịu làm sáng tỏ mà thay vào đó còn bỏ mặc cho sự việc khuếch tán? Xin hỏi cậu có ý định gì?"

"Mẹ kiếp, cô gái quá cứng, không nên học Khoa Tiếng Anh mà phải học Khoa Luật."

"Chẳng phải bảo bạn nữ này là bạn gái của Lục Kinh Tà bên Khoa Tài chính sao? Học chuyên ngành tài chính sao có thể không biết chút luật pháp chứ. Tớ đoán là bạn trai chỉ đó, chua xót quá."

"Tớ đau sắp bùng nổ rồi."

"Nói cả tràng dài như vậy mà không lú lờ, còn nói mấy câu hợp tình hợp lý nữa, tớ cũng phục sát đất."

"Nhìn bạn nữ ấy cứng thế kia thì bài viết chắc chắn là bậy rồi, bảo sao người ta bực. Bị hất một xô nước bẩn vào người, ai mà bình tĩnh cho được?"

"..."

Đừng nói những người xung quanh sợ điếng người, mà ngay cả nét mặt ba người đi cùng với cô cũng mông lung. Cô giấu các cô ấy học luật từ bao giờ vậy chứ?

"Nói tới mức này rồi mà cậu vẫn muốn chối cãi sao?" Đôi mắt trong veo của Tống Kiều Kiều nhìn thẳng vào cô ta.

Tào Nhuế bị dồn ép đến không dám đối mặt nữa.

Có thể người khác không biết lý do vì sao Tào Nhuế lại làm vậy, nhưng An Thẩm sao có thể không biết. Giờ đây trong lòng cô ấy cũng cảm xúc lẫn lộn: "Bạn học Tống, chuyện này đều do tôi gây ra. Chúng tôi chọn điều đầu tiên, sẽ xóa bài đăng rồi xin lỗi. Vẫn hy vọng cậu không tính toán với chúng tôi."

Bởi vì những lời này của An Thẩm mà Tống Kiều Kiều trái lại có vài phần nể phục cô ấy. Nếu cô ấy ráp tâm thì có thể bỏ mặc Tào Nhuế, cứ nói mình chẳng biết chuyện gì cả, không biết rõ tình hình thì cũng đâu ai nói được cô ấy. Nhưng lúc này chẳng những cô ấy không phải sạch quan hệ, mà ngược lại còn sẵn lòng chịu trách nhiệm chung với Tào Nhuế. Cô chợt hiểu ra vì sao Tào Nhuế lại thay cô ấy làm những chuyện này.

Nhưng mà!!!

Hai người bọn họ tình chị em sâu sắc, một tiếng chị em nặng hơn trời. Kéo cô vào làm cái gì!!

Cô thu liễm nét mặt, nhìn về phía Tào Nhuế, mục tiêu chính yếu của cô là cô ta: "Cậu ấy chọn thay cậu có được không?"

Phía sau lưng An Thẩm giật tay áo của Tào Nhuế một cái, Tào Nhuế khẽ gật đầu: "Được."

Tống Kiều Kiều mỉm cười: "Vậy được rồi, tôi hy vọng có thể nhìn thấy Tào Nhuế tiểu thư xin lỗi một cách chân thành nhất, cũng hy vọng sau này đừng đem đặt gây sự bừa bãi. Một khi đã mở miệng bịa chuyện thì người bị hại có mười cái miệng cũng không thể vặn hỏi được. Không phải bạn nữ nào cũng có can đảm để chống chọi với những lời đồn đại vô căn cứ đâu. Xử lý được còn tốt, nhưng trách nhiệm xử lý những chuyện ấy thì ai gánh vác? Ai đảm đương?"

Những lời Tống Kiều Kiều nói ra khiến rất nhiều cô gái ở đây trầm mặc. Bọn họ có lẽ đã từng đặt chuyện qua, hoặc có lẽ đã từng bị người khác đặt chuyện. Rốt cuộc là gì không một ai biết được, nhưng mấy câu ấy đã khiến mọi người đồng cảm.

"Vậy xin hỏi một chút, bạn với bạn trai quen nhau thế nào vậy?" Trong đám đông chợt có người hỏi.

Tống Kiều Kiều còn chưa trả lời đã nghe thấy có người rì rầm

"Lục Kinh Tà tới, Lục Kinh Tà..."

Tống Kiều Kiều bất giác xoay người nhìn liền trông thấy sống lưng thẳng tắp của chàng trai ấy, khuôn mặt khẽ cười bước về phía cô. Lục Kinh Tà đi đến cạnh cô, vươn tay kéo bờ vai cô, bày ra dáng vẻ bảo vệ ôm vào lòng.

Trong đám đông phát ra những tiếng "ooh --" âm ỉ, Lục Kinh Tà trả lời câu hỏi vừa rồi.

"Thanh mai trúc mã, lưỡng tình tương duyệt."

\*\*\*

Mấy người bọn họ đi một mạch từ Học viện Mỹ thuật ra ngoài, buộc phải chấp nhận đủ loại ánh mắt từ các bạn học. Bởi vì mới ban nãy, nhân vật nữ chính trong bài viết trước đó trên diễn đàn vừa trực tiếp vạch trần người đăng bài, đã được mấy bạn học biết chuyện lan truyền xôn xao.

Cô ôm cánh tay của Lục Kinh Tà, cười dịu dàng: "Sao cậu đến Học viện Mỹ thuật đúng lúc vậy?"

Lục Kinh Tà mỉm cười nhìn cô, giọng trầm ấm: "Sợ vừa nãy cậu không đối phó được."

"Đùa ư, vừa nãy tớ mà không đối phó được?" Tống Kiều Kiều khẽ rướn mày, trong đôi mắt xinh đẹp sáng lấp lánh.

Mấy người Phương Du Nhiên vốn từ chối làm nịnh mông tinh\*, tâm thái dứt khoát không ăn câu lương, giữ vững khoảng cách một mét với hai con người kia, nhưng trong quá trình lại không nhịn được mà lén lút quan sát hai người họ. Lục Kinh Tà mặc một chiếc áo hoodie màu đen, quần jean sẫm màu, vóc dáng cao thẳng, người cao một mét tám mấy thì nhất định chính là mặc áo di động. Mà cô gái đang dựa bên cạnh cậu lại có khung xương nhỏ xinh, thân hình mỏng manh, mái tóc dài đen nhánh buông xõa sau vai. Hai người bắt lượn nhìn thế nào cũng là trai tài gái sắc.

(\* Ý nói cảm giác ghen tị với người khác.)

Đối với sự chênh lệch chiều cao của cả hai, với tư cách là cô nàng cao nhất trong ký túc xá, Thang Viên Viên phải nói rất ngưỡng mộ. Đáng tiếc cô cao

một mét bảy sáu, nếu muốn có sự chênh lệch chiều cao hòa hợp thì ít nhất phải tìm bạn trai cao một mét chín trở lên!

Tổng Kiều Kiều nhìn sang mấy người Phương Du Nhiên bên cạnh, nói với Lục Kinh Tả: "Tớ vẫn chưa chính thức giới thiệu bạn cùng phòng của tớ với cậu phải không."

"Đây là Thang Viên Viên, Phương Du Nhiên, Tần Mẫn. Đây là những người bạn cùng phòng đối xử với tớ tốt vô cùng."

Lục Kinh Tả khẽ gật đầu với ba người họ: "Chào các cậu, tớ là Lục Kinh Tả, bạn trai Kiều Kiều."

Sau khi mọi người giới thiệu lẫn nhau xong thì xem như đã quen biết, khi từ Học viện Mỹ thuật tách ra, Lục Kinh Tả hỏi: "Không biết buổi tối các cậu rảnh không, có tiện mời các cậu một bữa tối chứ?"

"Các cô ấy rảnh lắm, rảnh vô cùng." Tổng Kiều Kiều trực tiếp thay mặt các cô ấy trả lời.

Ba người: "..."

"Vậy tối nay bọn tớ đãi, các cậu có thể bàn bạc với nhau xem buổi tối ăn gì, bàn bạc xong rồi thì bảo Kiều Kiều gửi tin nhắn cho tớ."

"Được, không thành vấn đề."

Lục Kinh Tả lại đánh mắt về phía Tổng Kiều Kiều: "Vậy tớ đi trước."

Tổng Kiều Kiều gật đầu với cậu: "Uhm, bye bye."

"Bye bye."

Sau khi Lục Kinh Tả rời đi, ba người khác lập tức vây quanh cô, Phương Du Nhiên chợt nói: "Sùi cảo nhỏ, tớ thấy đôi mắt của Lục Kinh Tả đặc biệt đẹp. Nhất là khi nhìn về phía cậu, trong mắt cậu ấy như có dòng chảy ngân hà vậy."

Tổng Kiều Kiều ngơ ngẩn một chút, cảm thấy hơi ngại ngùng: "Có... có sao?"

"Không chỉ vậy, còn cả cậu khi nhìn cậu ấy nữa. Cặp mắt long lanh, lung linh muôn màu." Tần Mẫn bổ sung.

"Thật ra tớ thấy các cậu có thể suy xét chuyển sang Khoa Tiếng Hoa đi."

Thang Viên Viên lắc đầu: "Thật ra bọn tớ cảm thấy cậu có thể chuyển sang Khoa Luật. Nói, mấy đồng kiến thức pháp luật kia là ai dạy cho cậu? Lục Kinh Tả à?"

Tổng Kiều Kiều thành thật gật đầu: "Uhm, đúng vậy."

Tần Mẫn đan hai tay lại: "Haiz... ai có thể ngờ được trong chúng ta Sùi cảo nhỏ ít tuổi nhất lại là người đầu tiên có bạn trai chứ, chua xót."

"Trên cây chanh có quả chanh, dưới gốc chanh có tôi cùng bạn." Phương Du Nhiên và Tần Mẫn ôm nhau giả khóc.

Tổng Kiều Kiều nhìn hai đứa yêu nghiệt diễn trò, đành nói: "Hay là bọn mình suy nghĩ chút xem tối nay ăn gì đã?"

Phương Du Nhiên thoát vai trong vòng một giây: "Được."

\*\*\*

Mọi người đang phân vân giữa thịt nướng và lẩu, các trung tâm thương mại quanh Đại học S nổi tiếng nhất là thịt nướng và lẩu, đến cuối cùng vẫn chọn lẩu để chấm dứt màn thảo luận bất tận này. Sau khi gửi tin nhắn cho Lục Kinh Tả xong, cô nói với ba người bọn họ: "OK, bọn mình sửa soạn một chút là có thể đi đến đó rồi."

Mấy người Phương Du Nhiên liếc nhìn nhau rồi khép chặt cửa ký túc xá, hai người đi về phía Tổng Kiều Kiều, sau khi đóng cửa lại Tần Mẫn cũng đã đến gần, ba người vây quanh cô hằm hè.

Tổng Kiều Kiều liếc mắt nhìn các cô ấy, ngay lập tức bày ra dáng vẻ run rẩy phối hợp với bọn họ: "Cướp tiền thì không có đâu, cướp sắc ngược lại còn may ra."

Phương Du Nhiên vươn tay nâng cằm cô lên: "Danh xưng tiểu mỹ nhân cũng đích xác, nếu chịu khó ăn diện một chút có lẽ sẽ rất đẹp nhĩ?"

Tổng Kiều Kiều dùng tay mân mê mép váy không ngừng: "Váy này có ngắn quá không?"

Phương Du Nhiên đánh một phát vào bàn tay đang mân mê mép váy của cô: "Cậu đừng sờ váy mãi nữa, mọi người có thể không để ý đâu, nhưng nếu cậu cứ sờ tới sờ lui như vậy thì tất cả mọi người sẽ nhìn cậu chòng chọc đấy."

Bị Phương Du Nhiên nói thế, Tổng Kiều Kiều tức khắc không dám sờ váy nữa.

Bộ váy này là của Tần Mẫn. Váy màu đỏ chấm bi, khoét cổ chữ V và chiết eo cao, bầu váy lá sen xòe đến giữa đùi, được thiết kế hở lưng. Nhưng Tống Kiều Kiều có mái tóc đen dài, khi buông xuống vai vừa hay che kín được, chỉ là lúc đi lại sẽ thấp thoáng lộ ra một vùng trắng như tuyết.

"Tớ chắc chắn lát nữa Lục Kinh Tả mà trông thấy, bảo đảm sẽ không rời mắt nổi." Phương Du Nhiên nói.

Khi ở ngay cửa phòng, Tống Kiều Kiều trái lại không dám bước vào. Phương Du Nhiên thấy cô sợ hãi như vậy, sau khi gõ cửa xong thì đẩy thẳng cửa bước vào.

Lục Kinh Tả vốn dĩ đang cúi xuống nhìn di động, nghe thấy tiếng gõ cửa mới theo bản năng ngẩng đầu lên. Vừa ngẩng đầu đã trông thấy cô bị mấy người bạn cùng phòng đẩy vào. Một sự kinh diễm chợt xuất hiện trong đôi mắt cậu, kinh diễm qua rồi chính là u tối. Ánh mắt lập lòe, cậu đứng dậy bước qua.

"Các cậu đến rồi."

Ba người Phương Du Nhiên thấy cậu trong lúc nói chuyện hai con mắt không rời khỏi người Sui cáo nhỏ, ngẫm hiểu mà cười với nhau một cái.

Tống Kiều Kiều cảm thấy chắc chắn mình lại đỏ mặt rồi, các cô ấy không những thay váy cho cô mà còn trang điểm nữa. Đây là lần đầu tiên cô ăn diện chần chu thế này để đến gặp cậu, cô ngước mắt nhìn cậu, có chút căng thẳng. Mà Lục Kinh Tả vào lúc cô ngẩng mặt nhìn, trong phút chốc khí huyết đã sôi trào. Đôi bàn tay đặt hai bên người ra sức cuộn chặt, gân xanh trên mu bàn tay lộ ra, nhưng trên mặt vẫn điềm tĩnh như trước: "Hôm nay cậu rất đẹp."

Hai gò má trắng nõn của Tống Kiều Kiều nóng râm ran, vì để làm dịu bầu không khí, cô chủ động nắm tay cậu: "Vây... tui mình lại đây ngồi đã, còn chưa gọi món phải không?"

Lục Kinh Tả nắm ngược lại bàn tay nhỏ mềm như không xương của cô: "Vẫn chưa, chờ các cậu gọi cùng."

Phương Du Nhiên là một người nhiệt tình, hơn nữa những gì cô ấy hỏi đều có liên quan chút ít đến Tống Kiều Kiều. Lục Kinh Tả hiển nhiên đều trả lời, bọn họ cũng biết thêm không ít về những chuyện trước đây của Tống Kiều Kiều. Cậu còn có thể vừa trò chuyện với các cô ấy, vừa vớt thịt và lột vỏ tôm cho Tống Kiều Kiều. Bầu không khí trong phòng vô cùng thân thiện.

Sự hâm mộ của ba người họ đối với Tống Kiều Kiều dần dà càng tăng cao. Một người bạn trai vừa đẹp trai lại lịch sự, đối với Sui cáo còn săn sóc chu đáo thế này. Trước đây Tổ quốc sao không chia cho bọn cô một người như vậy với chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thor Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 42: Nóng bỏng

Khoảng tám giờ tối, bọn họ kết thúc bữa tối.

Đang lúc đợi Lục Kinh Tả, Tống Kiều Kiều chợt nhớ ra mình để quên di động trên ghế, cô nói: "Tớ quên cầm di động theo rồi, mấy cậu chờ tớ, tớ đi lấy di động."

Tần Mẫn định đi chung với cô nên nói: "Tớ cùng..."

Cô ấy còn chưa nói xong đã bị Phương Du Nhiên và Thăng Viên Viên níu giữ cổ tay, những lời chưa kịp thốt ra cũng nghẹn lại đột ngột. Cô ấy không hiểu gì nhìn về phía hai người họ, đúng lúc Lục Kinh Tả thanh toán trở ra, Phương Du Nhiên nói với cậu: "Lục đại soái ca, Sui cáo nhỏ đi lấy di động để quên trong phòng rồi, cậu đi cùng cô ấy đi, cô ấy vừa mới đi thôi."

Lục Kinh Tả liếc nhìn bóng dáng bé nhỏ vừa rẽ ngoặt phía trước, bờ môi mỏng khẽ mím, nói với Phương Du Nhiên: "Được."

Phương Du Nhiên dõi theo hình bóng trắng tấp ấy, khóe môi rướn lên. Mà người luôn phản ứng chậm nhịp là Tần Mẫn cũng đã hiểu ra, cô ấy cười nói: "Các cậu... chắc chắn chắc... quá xấu xa rồi."

"Như nhau cả thôi."

"Nếu không thì gửi một tin cho Sui cáo, bọn mình chạy trước?" Tần Mẫn đề nghị.

"Cậu còn quá cha... Xong... Gửi rồi, đi thôi."

Tống Kiều Kiều bên đây vẫn không hay biết chuyện mình đã bị ba người bạn cùng phòng tốt bụng bỏ rơi mất, sau khi vào phòng mấy nhân viên cũng chưa tới dọn dẹp. Cô rảo mắt liền trông thấy chiếc di động mình làm rơi trên ghế, bước nhanh qua cúi xuống cầm lấy di động.

Mà Lục Kinh Tả vừa đến đã bắt gặp cô đang cúi người nhặt di động, mái tóc dài là lướt xuống như tơ lụa, lộ ra vùng lưng trắng như tuyết, đôi mắt cậu



tức khắc trầm xuống

Tổng Kiều Kiều nghe thấy tiếng động, vô thức xoay người lại thì trông thấy gương mặt quen thuộc ngay cửa. Trong cặp mắt cô ánh lên sự vui vẻ, đi về phía cậu: "Sao cậu cũng qua đây?"

Bình thường cô gái nhỏ rất nhạy bén, nhưng vào giờ khắc quan trọng lại bắt đầu ngờ nghệch. Cô mừng rỡ bước qua, cũng không hề phát hiện ra đôi mắt thâm sâu của chàng trai ấy, sâu tựa biển khơi vậy. Mãi đến khi lại gần rồi bị cậu nắm chặt cổ tay áp vào bức tường bên cạnh, một tiếng "cạch" ấn tấ ánh đèn trong phòng, trước mắt tối mù cô mới nhận ra đã muộn màng. Nhưng một làn môi nóng bỏng đã bao trùm lên, níu chặt hai cánh môi mềm mại rồi ra sức cắn mút, đón bắt cạy mở cửa răng, mạnh mẽ xông vào càn quét, thậm chí cô muốn nuốt nước bọt cũng không kịp nữa.

Bàn tay của chàng trai chạm vào mông hờ phía sau lưng, dưới lòng bàn tay là da dẻ mềm mại nõn nà. Bàn tay to lớn bất giác bắt đầu xoa vuốt, di dòi. Hôm nay khi nhìn thấy cô, cậu vẫn luôn kìm nén, giờ đây đã tìm được nơi bộc phát, cậu đương nhiên sẽ không dễ dàng buông tha. Thân hình mỏng manh của cô gái khẽ run rẩy, nhưng lại bị cậu ra sức ôm rịt vào lòng hơn, kháng khí, tương trợ lẫn nhau.

Đôi môi cậu nóng rẫy, lòng bàn tay se lạnh, tất cả khiến tâm trí cô hỗn loạn. Trong bóng đêm, cô nghe theo trái tim mình, không kiềm chế được vòng tay qua cổ cậu, cố gắng đáp trả sự nhiệt tình của cậu.

Sau khi kết thúc nụ hôn ấy, cô vui đôi gò má đã đỏ bừng từ lâu vào hõm vai cậu. Cô thấp giọng thờ gấp, ổn định lại tâm tình rồi lẩm bầm trong miệng: "Cậu... cậu gan quá..."

Trong mơ hồ, Lục Kinh Tà cười khế, lòng ngón tay vẫn mon trón vùng mềm mại nọ, giọng bình tĩnh: "Cậu cũng gan không kém"

Tổng Kiều Kiều ngượng ngùng, nhưng chỗ sau lưng bị cậu xoa xát khiến chân cô mềm oặt đi, cô uốn éo một chút, muốn tránh né bàn tay cậu: "Đừng vuốt nữa."

Kết quả cô uốn éo như vậy, Lục Kinh Tà bất giác rên lên một tiếng. Cô hoảng hốt, tưởng rằng mình khiến cậu bị thương nên vội hỏi: "Cậu... cậu sao vậy?"

Lục Kinh Tà cảm nhận được sự đầy đặn và mềm mại của người con gái trong lòng, chỉ thấy hơi thở phả ra đều nóng bỏng nồng nhiệt. Cậu thở một hơi nặng nề, nhắm mắt lại rồi ôm chặt cô: "Không sao, chỉ cảm thấy hôm nay cậu quá đẹp mà thôi."

Đáy lòng Tổng Kiều Kiều run lên, chợt nghĩ đến điều gì đó, cô nói: "Chẳng trách ai cũng bảo con trai toàn bọn thì giác động vật."

"Hả?"

Tổng Kiều Kiều duỗi tay chọc vào bả vai cậu: "Bọn mình biết nhau bao nhiêu năm rồi, chỉ vì ngày hôm nay mặc váy mà hai con mắt cậu dán trên người tớ không rời nổi, không phải thị giác động vật thì là gì?"

"Hóa ra cậu nhìn thấy."

Lúc đang ăn đầu cậu cắn bản đều nghiêng sang, cô không muốn thấy cũng khó, được chứ?

"Không thềm nói chuyện với cậu nữa, đi thôi. Nếu cậu không đi tới hồi người ta vào phòng dọn dẹp mà bắt gặp chắc ngưng chết mất." Tổng Kiều Kiều giãy giụa khỏi ngực cậu, thò tay mở cửa phòng.

Tia sáng rực rỡ chiếu vào, cô ngoảnh mặt lại lườm cậu: "Còn không đi?"

Ánh sáng soi rọi khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế của cô, mặt mày trắng ngần, đôi đồng tử xinh đẹp long lanh nước, e thẹn lại dỗi hờn.

Yết hầu Lục Kinh Tà lay động lên xuống, vuron tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, nói: "Đi."

\*\*\*

Khi quay trở ra Tổng Kiều Kiều vẫn thấp giọng trách móc cậu: "Tại cậu cả, làm bê trễ quãng thời gian dài như vậy, ba người bọn họ chắc chắn sẽ cười cợt tớ."

Lục Kinh Tà nghe cô trách móc cũng không phản bác lại, dù gì ném cũng đã ném rồi, phàn nàn mấy tiếng cũng chẳng sao.

Sau khi quay lại quầy thanh toán ngay lối vào, Tổng Kiều Kiều nhìn quanh một vòng cũng không thấy bóng dáng ba người bọn họ đâu, kỳ lạ nhỏ tiếng lèm bèm: "Người đâu rồi?"

Cô nghĩ đến việc gửi tin nhắn cho các cô ấy hỏi một chút, ai ngờ màn hình vừa sáng cô đã nhìn thấy tin nhắn mà đám Phương Du Nhiên gửi trong group Wechat.

Phương Du Nhiên: Sùi cào nhỏ, Lục đại soái ca qua tìm cậu rồi, bọn tớ đi trước nha ~

Tần Mẫn: Các cậu chơi tới bến luôn nha ~

Thang Viên Viên: Không cần phải về sớm chi đâu ~

Tổng Kiều Kiều nhìn những dấu ký hiệu đính kèm trong mỗi câu nói của bọn họ, cho dù không ở trước mặt thì cô cũng có thể hình dung ra biểu cảm của các cô nàng vào lúc ấy. Tức khắc cảm thấy da mặt nóng phát sợ, quá mất mặt rồi... Nhớ đến cô ngẩng đầu trừng mắt lườm cậu một cái.

Tướng cậu cao, khi cô cúi đầu xem di động cậu cũng đã đọc được nội dung trên đó, vậy nên bị cô trừng mắt như này, cậu không khỏi gờ tay vuốt chóp mũi, giọng điệu có chút nịnh bợ: "Ăn trái cây thập cẩm thì sao?"

Tổng Kiều Kiều nhớ lại lần trước ăn trái cây, cô vô thức nuốt nước bọt.

Lục Kinh Tã bị hành động trong vô thức ấy của cô tác động, cậu gờ tay ra xoa đầu cô rồi ôm lấy bờ vai gầy của cô: "Đi nào... đi mua trái cây thập cẩm"

Tổng Kiều Kiều ngoan ngoãn bị cậu dắt ra ngoài, nói thật ban nãy ăn lẩu nên có hơi nóng nẩy, cô cũng rất muốn ăn ít trái cây lành lạnh.

\*\*\*

Bài viết trên diễn đàn Tào Nhuyết đã xóa bỏ, hơn nữa như những lời cô ta nói, cô ta đã xin lỗi vô cùng chân thành. Bài viết xin lỗi ấy cô cũng đọc qua rồi, nói chung rất thành tâm, từ đầu đến cuối không hề có chút ý tứ qua loa thoái thác nào. Tóm lại sau khi cô xem xong thì rất hài lòng.

"Nói xin lỗi thôi là đủ thành ý, nhưng lý do vì sao lại làm vậy thì một chữ cũng không thèm nhắc đến." Từ Cẩm cười lạnh.

"Chuyện ấy chẳng sao cả, chỉ cần cô ta làm sáng tỏ rõ ràng là được rồi. Còn vì sao cô ta lại làm vậy tớ sẽ không xen vào, dù gì cũng không thể đi gạn hỏi."

"Nhưng mà dù cô ta không nói thì người khác cũng đâu phải kẻ ngốc, trong lòng tường tận cả rồi. Có điều các cô ấy cũng khá khảm lắm mà, sao đầu óc lại ngớ ngẩn như vậy?"

Tổng Kiều Kiều biết Từ Cẩm nói "các cô ấy" cũng bao gồm cả An Thắm, nhớ đến cách xử sự của An Thắm vào ngày hôm ấy, cô bèn lên tiếng: "An Thắm không biết rõ chuyện."

"Không biết rõ thì sao, không biết rõ thì thế nào? Dù gì sự việc cũng do họ khơi mào, cậu mới là người vô tội nhất hiểu không?"

Tổng Kiều Kiều mỉm cười: "Chẳng phải giải quyết ổn thỏa rồi sao?"

"Cậu hiền quá thôi, nếu ai dám hắt nước bẩn vào tớ như vậy, xem tớ có giáng phạt tại cô ta không."

Tổng Kiều Kiều tin tưởng sẽ có chuyện như vậy, gật gật đầu: "Uhm, tớ luôn cảm thấy vì tớ hiền lành nên mới không hợp với cậu."

"... Uhm?" Từ Cẩm chưa kịp phản ứng, đến khi phản ứng lại rồi chỉ muốn đá cô: "Biến!"

Sau khi âm ỉ xong Tổng Kiều Kiều hỏi cô ấy: "Cuối tuần này có về nhà không?"

Từ Cẩm lắc đầu: "Không về, cuối tuần Đường Kỳ sẽ ghé thăm tớ."

"Vậy à."

"Cậu sẽ về nhà sao?"

"Uhm, mẹ tớ về rồi."

"Vậy Lục Kinh Tã thì sao?"

"Tớ vẫn chưa hỏi cậu ấy, để tối nay hỏi."

Từ Cẩm bỗng nhiên hơi sấp lại về phía cô, thì thầm hỏi cô: "Kiều Kiều, tớ có thể hỏi cậu một chuyện không?"

"Uhm, cậu hỏi đi."

"Cậu và Lục Kinh Tã, các cậu... tới bước nào rồi?"

Khuôn mặt nhỏ trắng ngần của Tổng Kiều Kiều bỗng chốc đỏ lừ từ đầu xuống đuôi: "Cậu... xấu hổ không hả?"

Từ Cẩm không đồng ý: "Có gì xấu hổ chứ, hỏi chút thôi mà, mau nói đi."

Tổng Kiều Kiều cắn môi: "Thì... hôn rồi ấy."

Trên mặt Từ Cẩm lộ ra tia hâm mộ: "Hôn rồi ư?"

"Làm như cậu chưa từng hôn vậy."

Khuôn mặt nhỏ của Từ Cám liền xì ra: "Thật sự chưa hôn."

"Hả?"

"Bọn tớ một tuần đều gặp nhau một lần, nhưng cùng lắm là nắm tay thôi, cậu ấy chưa từng hôn tớ."

Tổng Kiều Kiều nhìn cô ấy, không biết phải nói sao.

"Kiều Kiều, cậu nói Đường Kỳ có phải không thích tớ không?"

"Chắc chắn không phải rồi, nếu không thích cậu thì quen cậu làm gì đúng không?"

Từ Cám ngẫm nghĩ, hình như đúng là vậy thật: "Nhưng cậu và Lục Kinh Tả hình như mới giống một cặp đang yêu thật sự, ngày nào cũng ngọt ngào, tớ thì không có."

Tổng Kiều Kiều nghĩ ngợi: "... Uhm, đó là do ngày nào bọn tớ cũng ở cạnh nhau. Các cậu yêu xa có hơi khó khăn, qua khoảng thời gian này sẽ ổn thôi."

"Vậy sao?"

"Phải, chắc chắn."

Từ Cám nhìn khuôn mặt nhỏ nghiêm túc của Tổng Kiều Kiều, không nhịn được giờ tay véo một phát: "Uhm, tớ và Đường Kỳ chắc chắn sẽ càng ngày càng tốt hơn."

\*\*\*

Sau khi Từ Cám đi rồi, Tổng Kiều Kiều mới móc di động ra nhắn tin cho Lục Kinh Tả.

\_ Cuối tuần này cậu có về nhà không?

Cô vốn nghĩ rằng cậu sẽ không trả lời ngay nên đang định lấy sách tiếng Anh ra học từ vựng, ai ngờ cậu đã gọi lại.

"Alo?"

"Chú đi về rồi sao?" Cậu hỏi.

"Mẹ tớ về rồi, còn ba tớ thì chưa về." Chín tháng nay cô không về nhà vì Vương Tuệ Lâm bị công ty cử đi công tác, còn Tống Khánh Quốc cũng rất không may bị giao một hạng mục ở nước ngoài, vậy nên trong nhà chẳng còn ai. Dù cô có về nhà cũng một thân một mình, chi bằng ở lại ký túc xá còn hơn.

"Cậu muốn về chung với tớ không?"

"Vậy về chung đi."

Từ khi nhập học đến nay cậu cũng chưa về nhà. Nhà của cậu quanh năm suốt tháng cũng chỉ có mình cậu, nên chuyện về hay không về cũng như nhau cả thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 43: Con nuôi

Chiều thứ sáu sau khi tan học, Lục Kinh Tả nhắn tin cho Tổng Kiều Kiều xong thì phi thẳng đến ký túc xá nữ ở Học viện Ngoại ngữ.

\_ Thu xếp xong chưa?

\_ Xong rồi, đang xuống dưới đây.

Khi tin nhắn Tống Kiều Kiều gửi tới thì vừa hay Lục Kinh Tả cũng đến nơi. Phía xa xa đã nhìn thấy bóng dáng Tống Kiều Kiều đang ra khỏi cửa ký túc xá.

Tổng Kiều Kiều mặc một chiếc áo thun trắng, phía dưới là chân váy xếp ly màu tím. Váy dài đến giữa đùi, để lộ cặp chân thon thả thẳng tắp, bàn chân xỏ đôi giày vải trắng, trông cực kỳ trẻ trung năng động.

Tổng Kiều Kiều cũng đã thấy cậu, cứ thế chạy bước nhỏ đến bên cậu. Khi còn cách cậu cả một đoạn đường, cô đã dang rộng vòng tay nhào vào lòng cậu, hai cánh tay choàng sau cổ cậu một cách tự nhiên: "Cậu mặc áo thun trắng bên trong, tớ cũng mặc áo thun trắng, có giống đồ đôi không này?"

Lục Kinh Tả không nghe thấy mấy lời của cô mà hơi buột miệng ra, tầm mắt lia qua chân váy của cô. Tổng Kiều Kiều bị cậu nhìn bóng cả má: "Cậu... cậu nhìn cái gì vậy hả?"

Cậu nhún mày: "Váy hôm nay ngắn quá."

Tổng Kiều Kiều cúi xuống nhìn váy của mình, nói: "Cũng đâu ngắn lắm, vẫn ổn mà, và lại tớ có mặc quần leggings."

Từ đợt trước mặc váy xong, Tổng Kiều Kiều như thể mở ra cánh cửa bước vào chân trời mới vậy. Cô điên cuồng yêu váy, váy dài váy ngắn váy hai dây, kiểu nào cô cũng thích. Tuần trước còn kéo đám Phương Du Nhiên mua thêm vài bộ nữa, đủ điều kiện trở thành một đũa mê váy đích thực rồi.

"Được rồi, đi thôi. Còn phải về nhà ăn cơm nữa, hồi nãy tớ nhấn cho mẹ tớ rồi, buổi tối cậu ăn cơm ở nhà tớ luôn." Tổng Kiều Kiều khoác tay cậu bước ra ngoài, nhưng bước chân của cậu không hề lay chuyển. Cô đành phải ngẩng đầu nhìn cậu, trong đôi mắt đầy vẻ tủi thân.

Lục Kinh Tả nhìn cô mấy giây, tiếp đó cởi áo khoác ngoài trên người mình ra. Hôm nay cậu mặc hai lớp áo, phía trong là áo thun trắng, phía ngoài là áo sơ mi caro trắng đen. Lúc cậu cởi áo sơ mi ra cô đã ngỡ ngàng được cậu muốn làm gì rồi. Đúng như dự đoán, sau khi cởi lớp áo sơ mi, cậu hơi khom người xuống buộc áo khoác quanh eo cho cô.

Tổng Kiều Kiều nhìn cậu rũ mắt xuống buộc áo, cô vô thức mím môi, lòng dạ có chút ngọt ngào: "Giờ chúng ta càng giống mặc đồ đôi hơn."

"Chúng ta vốn là một đôi." Cậu buộc chặt lại giúp cô.

"Cậu cũng thật ngang ngược." Tổng Kiều Kiều nói.

Lục Kinh Tả giương mắt nhìn về phía cô: "Váy cậu thích không?"

Tổng Kiều Kiều không nhìn được nhoen miệng cười, cô không làm chủ được tay mình mà giựt giựt mấy cái ngay trên đầu cậu, bấy giờ mới hả lòng hả dạ nói: "Thích."

Khóc môi Lục Kinh Tả cười vói về cung chiều dung túng: "Cũng chỉ có cậu mới dám giựt tóc tớ như vậy thôi."

"Vây thì hay quá, chỗ này mai mốt ngoài tớ ra không cho phép ai khác đụng vào đâu đấy."

"Được, chỉ cho một mình cậu đụng."

Xung quanh có mấy bạn học tạt ngang qua, thu từng câu nói hành động ban nãy của bọn họ vào đáy mắt, lọt vào trong tai. Sau khi nhìn hai người họ nắm tay nhau rồi đi mới thì thầm bàn tán.

"Nghe nói bọn họ là thanh mai trúc mã, lớn lên cùng nhau từ thuở bé. Đồng thời vào lớp mười hai, Lục Kinh Tả đã bỏ ra một năm để giúp cô ấy ôn luyện. Hai người cùng nhau thi đậu Đại học S, Lục Kinh Tả còn tỏ tình với người ta trước nữa. Hai người bọn họ thật quá tuyệt vời luôn."

"Đây là chuyện tình cô tích à! Đau chết tớ rồi!"

"Bọn họ đã làm đau chết vô số bạn học rồi, tớ nghi ngờ kiếp trước cả hai người họ chắc đã cứu cả dãy Ngân Hà ấy."

"Còn chẳng phải sao?"

"..."

\*\*\*

Lúc lên lầu, Tổng Kiều Kiều cởi áo sơ mi trên eo xuống trả cho cậu. Về chuyện yêu nhau thì cả hai đã trao đổi qua, trước mắt sẽ không nói cho người nhà biết. Đợi đến khi bọn họ hoàn toàn ổn định rồi sẽ mở lời với gia đình sau.

Sau khi Vương Tuệ Lâm mở cửa, trong mắt bà lộ ra chút kinh ngạc. Con gái bà từ khi lên đại học hình như ngày càng đẹp ra, bắt đầu mặc váy và biết cách ăn diện cho bản thân rồi.

Lúc ăn cơm Vương Tuệ Lâm không ngừng gấp đồ ăn cho cả hai người họ: "Có phải ở trường ăn uống không tử tế không mà ốm nhom thế này?"

Lục Kinh Tả và Tổng Kiều Kiều nhìn nhau: Ồm?

Mặc dù bọn họ không mập lên nhưng bảo đảm không hề ốm đi.

Tổng Kiều Kiều bỏ thêm một miếng sườn cho Vương Tuệ Lâm, đau lòng nói: "Mẹ, mẹ thấy con ốm chỗ nào chứ? Con thấy mẹ đi công tác một chuyến về mới ốm đi kha khá ấy."

Lục Kinh Tả cũng theo đà gắp một miếng: "Đúng vậy, dì, dì phải ăn nhiều một chút mới được."

Lòng ngực Vương Tuệ Lâm dâng lên chút tình cảm ấm áp, khi nhìn về phía Lục Kinh Tả thì ánh mắt lại càng dịu dàng hơn, thật là một đứa trẻ ngoan.

Ăn xong hai người giúp dọn dẹp chén đĩa, Vương Tuệ Lâm còn cắt cả mâm trái cây thập cẩm đặt trên bàn trà. Ba người vừa trò chuyện vừa xem tivi, bầu không khí vô cùng hài hòa thân thương.

Tổng Kiều Kiều nhận trái cây Lục Kinh Tả đưa một cách tự nhiên, hỏi: "Mẹ, ba con có nói với mẹ khi nào về không?"

"Chuyện này thì không thấy nói, nhưng chắc phải một thời gian nữa."

Tổng Kiều Kiều khẽ gật đầu, tiếp tục ăn trái cây mà Lục Kinh Tả đưa.

Vương Tuệ Lâm nhìn thấy cũng không nghĩ nhiều, suy cho cùng từ bé đến lớn cách hai đứa nhỏ sinh hoạt với nhau vẫn luôn là vậy, bèn nói: "Kinh Tả, con cũng ăn của mình đi, đừng chiều nó. Còn con nữa, cứ ăn hiếp người ta hoài."

Tổng Kiều Kiều vội bào chữa cho mình: "Con đâu có ăn hiếp cậu ấy."

Lục Kinh Tả mỉm cười: "Dì, Kiều Kiều không hề ăn hiếp con."

Vương Tuệ Lâm nhìn về phía Lục Kinh Tả, ánh mắt đong đầy yêu thương. Vừa cao vừa đẹp trai, thành tích giỏi giang, lớn lên ngoan ngoãn còn lễ độ. Đây mà là con trai bà thì chắc năm mơ bà cũng có thể cười đến tỉnh ngủ, nghĩ tới bà không nhận được bèn nói ra lời trong lòng: "Kinh Tả, nếu không thì con làm con trai của dì đi, chúng ta nhận con làm con nuôi?"

"Khụ khụ khụ..." Nghe xong câu ấy, Tổng Kiều Kiều đang ăn xoài phải ho mạnh liệt.

Lục Kinh Tả vội vươn tay vỗ phía sau lưng giúp cô, lo lắng hỏi: "Không sao chứ?"

Tổng Kiều Kiều lắc đầu, cô nhìn về phía Vương Tuệ Lâm: "Mẹ muốn nhận cậu ấy làm con nuôi ư?"

"Không được sao?"

Tổng Kiều Kiều xù lông nhím: "Không được, không thể, con không đồng ý."

Vương Tuệ Lâm vốn chỉ nói vậy thôi, đừng nói con bé không đồng ý, có lẽ ba mẹ người ta chắc chắn cũng không đồng ý. Nhưng bà thấy đáng về cô xù lông có chút thú vị, vậy nên cố tình chọc cô: "Sao lại không đồng ý? Kinh Tả từ nhỏ đã tốt với con rồi, nếu như vậy thì con sẽ có thêm một người anh trai, chẳng phải rất tốt sao?"

Lục Kinh Tả nghe ra Vương Tuệ Lâm đang trêu cô nên chỉ vỗ lưng cho cô chứ cũng không đáp trả.

Tổng Kiều Kiều căng đỏ mặt mày: "Con không cần anh trai... Dù sao không được là không được." Cô liếc nhìn gương mặt thoáng ý cười của Lục Kinh Tả ngay bên cạnh, âm thầm trừng mắt lườm cậu. Lại nhìn sang chiếc đồng hồ lớn trên tường, bây giờ đã sắp mười giờ rồi, liền nói với cậu: "Sắp mười giờ rồi, cậu có thể về nhà rồi, đi."

Nói xong cô kéo cậu dậy từ chiếc ghế sofa, đẩy cậu đi về phía ngoài: "Con... tiễn cậu ấy."

Vương Tuệ Lâm nhìn theo con gái, không khỏi phì cười. Ở ngay nhà đối diện thôi mà phải đưa tiễn gì chứ, nhưng bà cũng không thềm nói ra.

\*\*\*

Ra ngoài rồi Tổng Kiều Kiều tức giận phồng má, cô giơ tay đấm cậu: "Cậu còn cười? Bộ cậu muốn làm anh trai của tớ thật sao?"

Lục Kinh Tả mỉm cười, tay nắm lòng bàn tay cô, giơ sát vào bên miệng hôn nhẹ một cái: "Tớ có thể làm con trai của dì."

Tổng Kiều Kiều đánh cậu: "Có tin tớ..."

"Chẳng phải tục ngữ có nói: Dâu là con, rể là khách sao? Xem như tớ làm con trai của dì thì cũng chỉ là tráo đổi thân phận với cậu mà thôi."

Lục Kinh Tả nói một cách nghiêm túc, Tổng Kiều Kiều bỗng chốc đỏ bừng hai má, vệt đỏ lan tràn xuống tận cổ: "Cậu... cậu không biết ngượng."

"Cậu mắng tới mắng lui cũng chỉ biết có hai câu này thôi sao?" Cậu cười khẽ.

Giọng cười trầm thấp của chàng trai càng khiến cô mặt đỏ tía tai, cô rút tay mình từ trong bàn tay cậu ra: "Không thềm nói với cậu nữa, cậu mau vào nhà đi, tớ phải về đây."

Ngay khi cô xoay người, chàng trai đã vươn tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô kéo về lần nữa, cậu áp sát bờ môi về phía cô.

Tổng Kiều Kiều nhìn hành động trắng trợn của cậu: "Cậu điên rồi sao? Đây là ngay trước cửa nhà đó?"

"Vậy nên cậu phải nhanh chóng lên."

Cậu bày ra tư thái "cậu mà không hôn còn lâu tớ mới cho cậu đi". Tổng Kiều Kiều không còn cách nào, chỉ đành ghé sát vào môi cậu hôn một cái: "Thế này... um..."

Ban đầu cô đã nghĩ chắc chỉ hôn phơn phớt một cái mà thôi, nhưng cô còn chưa rời khỏi đã bị cậu ấn chặt đầu, nụ hôn này cậu hôn cô thật sự vừa hồi hộp lại vừa kích thích. Trải miên không quá lâu, sau khi tước đoạt một hồi liền nơi lỏng cô ra, cuối cùng cậu thờ gấp hôn lên trán cô, đề nên nói: "Được rồi, về đi."

Khi Lục Kinh Tà buông tay ra, cô gái nhỏ đỏ mặt lập tức ngoảnh đầu bước đi, cả câu ngũ ngon cũng chưa nói. Cậu bật cười, đúng là gan bé như chuột, dự rằng cũng bị dọa sợ rồi.

Tổng Kiều Kiều vung cửa "rầm--" một phát rồi chạy nhanh về phòng mình, "rầm--" thêm phát nữa đóng cửa phòng mình lại. Ném mình trên chiếc giường lớn mềm mại, hai gò má vui trong tấm chăn xấp. Người này cũng thật quá bạo dạn rồi, nhưng nhớ lại câu cậu vừa nói: Dâu là con, rể là khách. Mấy lời này như được ăn đường mật vậy, ngọt vô cùng.

Vương Tuệ Lâm cầm áo ngủ từ trong phòng bước ra, bà vừa mới nghe thấy hai tiếng đóng cửa hùng hồn. Một cái là cửa chính, một cái là cửa phòng của con gái. Bà bắt giắc lắc đầu, nha đầu điên này cũng không biết làm sao nữa? Hai cánh cửa đều vung vang "ầm ầm" như vậy.

Tổng Kiều Kiều rạo rực vui mình trong chăn thật lâu, mãi đến khi ngoài cửa dội vào tiếng gõ cửa và giọng nói của Vương Tuệ Lâm: "Kiều Kiều, lát nữa đi tắm nghe không, mẹ ngủ trước đây."

"Dạ." Cô đáp.

Qua hồi lâu, Tổng Kiều Kiều bấy giờ mới mở tủ đồ để lấy áo ngủ của mình, sau khi cầm áo ngủ bước ra ngoài thì vừa hay nghe thấy Vương Tuệ Lâm đang gọi điện thoại. Cửa phòng bà chưa đóng chặt nên cô nghe ra bà đang gọi điện cho ba cô, cô cũng không muốn nghe nhiều nên định bụng tự đi tắm. Nhưng đang lúc cô nhấc chân chuẩn bị rời bước thì cô lại nghe thấy tên của Lục Kinh Tà vọng ra từ bên trong.

Bởi vì cái tên này khiến cô như bị ma xui quỷ khiến mà dừng bước, vênh tai nghe thêm vài câu.

Tổng Kiều Kiều hôn bay phách tán quay về phòng mình, lúc này trong đầu cô đầy rẫy mấy câu nói trong phòng của Vương Tuệ Lâm: "Hai vợ chồng họ hao tốn bao nhiêu năm mà vẫn ly hôn... Thật tội nghiệp Kinh Tà, một đứa trẻ ngoan như vậy..."

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 44: An ủi

Lục Kinh Tà vừa mới tắm xong, đang đi về phía phòng ngủ thì cửa chính chợt vọng lại hai tiếng gõ cửa. Cậu khẽ nhíu mày, tìm hơi gần giờ ngủ. Trong nhà chỉ có cậu và Lục Giản, mà Lục Giản biết mật mã thì đâu cần gõ cửa. Cậu nhón chân bước ra trước cửa.

"Ai vậy?" Cậu hỏi một tiếng.

"Là tớ."

Thanh âm ngoài cửa trong trẻo xen lẫn chút nheñ ngào, nhưng lại in dấu một sự quen thuộc trong lòng. Cậu vội mở cửa, vừa mở ra liền trông thấy cô gái nhỏ viền mắt phấm hồng, cậu thờ gấp: "Kiều Kiều, cậu sao vậy?"

Tổng Kiều Kiều nghe thấy giọng nói dịu dàng của cậu, ngay lập tức không màng gì nữa mà nhào vào lòng cậu, ôm chặt lấy eo cậu. Lục Kinh Tà bị cô nhào về trước như vậy nên lùi bước nhỏ ra sau, nổi bất an và căng thẳng trong lòng nhanh chóng lan tràn, cậu vuốt ve gáy cô: "Xảy ra chuyện gì rồi? Sao lại khóc nức nở vậy?"

Tổng Kiều Kiều chôn vùi hai gò má vào lồng ngực cậu, cắn môi hỏi khẽ: "Vì sao... không nói với tớ?"

Trong mắt Lục Kinh Tà thoáng qua chút khó hiểu, nhưng cũng nắm rõ được cô gái nhỏ của cậu khóc lóc phỏng chừng có dính dáng đến cậu, vậy nên cậu nín bở vai nhỏ run rẩy của cô rồi hơi đẩy ra một khoảng: "Vào rồi nói."

Tổng Kiều Kiều gạt đầu.

\*\*\*

Lục Kinh Tà rót một ly nước ấm cho cô: "Uống nước."

Tổng Kiều Kiều không nhận: "Tớ không uống."

Lục Kinh Tà nghe vậy bèn đặt ly nước lên bàn rồi ngồi xuống cạnh cô: "Vậy không uống, vậy cậu có thể nói cho tớ biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?"

Tổng Kiều Kiều cúi gằm, không nói gì.

"Có liên quan đến tớ sao?" Cậu tiếp tục gạn hỏi.

Cô ngẩng đầu, đôi đồng tử xinh đẹp thăm sương mù, mơ mơ hồ hồ.

"Nếu như có liên quan đến tớ, sao không chịu nói với tớ?" Cậu giờ tay xoa nhẹ đỉnh đầu cô.

Hành động này của cậu đầy cứng chiều khiến mũi Tổng Kiều Kiều cay xè, nỗi buồn bã trong lòng càng lan tràn, sương mù nơi hốc mắt dần nhiều hơn. Lục Kinh Tà thu hết vào mắt, trái tim quặn thắt, giờ ngón tay lau nước mắt cho cô: "Ngoan, đừng khóc, có tớ ở đây."

Giọng Tổng Kiều Kiều hơi khàn: "Chú di... ly hôn rồi phải không...?"

Lục Kinh Tà nghe xong, lúc đầu có hơi bất ngờ nhưng sau đó thì khẽ gật đầu: "Là vì chuyện này sao?"

Đôi mắt Tổng Kiều Kiều đăm lẹ, nhìn cậu mơ hồ: "Uhm."

Lục Kinh Tà nhìn chăm chăm vào ánh mắt cô, thật đúng là một cô bé vừa ngốc nghếch vừa đáng yêu. Nhưng lòng ngực cậu lúc này vì cô mà dâng trào chút tình cảm ấm áp: "Cho nên cậu đến đây để..."

Tổng Kiều Kiều khịt khịt mũi: "An ủi cậu."

Lục Kinh Tà bật cười: "Vậy cậu nghe ai nói?"

"Mới nãy mẹ tớ nói chuyện điện thoại với ba tớ, tớ nghe được."

"Uhm, bọn họ ly hôn rồi, chuyện rất lâu rồi."

"Rất lâu... bao lâu cơ?"

"Nghĩ hè, vào tháng bảy."

Tổng Kiều Kiều ngẩn người. Chú di ly hôn vào tháng bảy, bây giờ đã tháng mười rồi, chuyện qua lâu như vậy mà cô lại chẳng hay biết gì. Thời điểm ấy thậm chí còn ngấp nghé lảng tránh cậu, khi đó cậu đã phải đau khổ đến chừng nào chứ? Nghĩ đến đây liền không kìm nổi nước mắt, thoáng chốc cứ thế rơi xuống.

Lục Kinh Tà nhìn những giọt lệ rơi xuống từ hốc mắt xinh đẹp của cô, trên khuôn mặt nhỏ trắng ngần toàn ướt át. Cậu rút tờ khăn giấy bên cạnh ra nhẹ nhàng lau đi: "Cô bé ngốc, cậu khóc gì chứ?"

Tổng Kiều Kiều chỉ cần nghe thấy giọng cậu thôi đã không nhịn nổi mà muốn khóc rồi, cô lại gần cậu, vươn tay ôm cổ cậu: "Lúc đó cậu đau khổ thế nào chứ... Cậu cũng không nói với tớ, tớ chẳng biết gì hết..."

Lục Kinh Tà ôm cô gái nhỏ trong lòng thật chặt, cậu cảm nhận được cô đang đau lòng. Cảm nhận được ai đó đau lòng thật tốt, cậu rất thích, nhưng lúc này cô khóc cũng khiến cậu đau lòng. Thật ra chuyện hai người họ ly hôn cậu cũng không buồn mấy, có lẽ bao nhiêu năm qua cậu vẫn luôn xem như bọn họ đã ly hôn rồi, vậy nên cùng lắm chỉ là thay đổi một tờ giấy chứng nhận mà thôi. Cuộc sống sau này chẳng có gì thay đổi so với lúc trước, mà những thay đổi tiêu cực cũng không hề tồn tại.

Thậm chí khi nghe Lục Giản nói về chuyện ly hôn, trong lòng cậu phút chốc nhẹ nhõm hẳn. Giữa bọn họ phải nên chấm dứt từ lâu rồi, trói buộc nhau một cách gượng ép thì không ai thoải mái cả. Có lẽ ly hôn đối với bọn họ mà nói chính là chuyện tốt.

"Không sao, tớ hết buồn lâu rồi. Không sao đâu." Cậu vỗ nhẹ sau lưng cô an ủi.

Tổng Kiều Kiều ôm cậu khóc không ngớt, âm thanh không lớn nhưng lệ rơi khá nhiều. Cậu cảm giác được những giọt nước mắt của cô thấm ướt cả bả vai mình: "Đồ ngốc nhà cậu, rốt cuộc là cậu đến an ủi tớ hay tớ đến an ủi cậu đây hả?"

Tổng Kiều Kiều còn đang khóc rất dữ, nhưng khi nghe câu này của cậu thì chợt bàng hoàng. Phải rồi, cô đến đây để an ủi cậu, rốt cuộc bây giờ lại trái ngược. Cô vội đưa tay lau nước mắt, ngẩng đầu lên khỏi vai cậu rồi nhìn về phía cậu.

Đôi con người bị ngâm nước mắt trong veo đến cực điểm, hàng mi dày ẩm ướt, đôi mắt phỉếm hồng, đầu mũi thì ửng đỏ, nhìn thấy không thể không thương. Sau khi không khóc lóc ỉ ôi ghen ngào nữa thì phồng khách lại lâm vào yên ắng, yên ắng đến mức chỉ còn âm thanh hô hấp của nhau.

Đôi mắt thâm sâu của Lục Kinh Tả nhìn cô chằm chằm, giọng cậu hơi trầm xuống, hỏi cô: "Vừa nãy cậu bảo là tới an ủi tớ?"

Đầu óc Tống Kiều Kiều lúc này có chút hỗn loạn nên vừa nghe thấy hai chữ "an ủi" liền gật đầu: "Uhm."

Bàn tay đặt trên eo cô không khỏi nắm chặt chút đỉnh, cậu sáp lại gần cô: "Nhưng tớ không muốn an ủi thế này?"

"Hử?" Tống Kiều Kiều ngây ngẩn nhìn cậu, rất hợp tác hỏi ra: "Vậy như thế nào?"

Lục Kinh Tả bất ngờ ôm chặt cô, đỡ lấy gáy cô rồi đè xuống, ra sức hôn vào đôi môi đỏ mọng mà cậu như đã tơ tưởng rất nhiều lần rồi vậy.

Tống Kiều Kiều ngẩn người, đôi môi cũng không hề khép chặt nên vừa khéo dâng cho cậu cơ hội. Đầu lưỡi uyển chuyển của cậu đã xông vào, kịch liệt càn quấy, nhấm nháp. Từng nơi trong khoang miệng cô đều bị cậu xâm chiếm qua, cô cảm thấy đầu óc mình trống rỗng, nhưng lý trí sót lại đã nhắc nhở cô: Đây là cách an ủi cậu muốn sao?

Sau khi ý thức được điều này, cô lập tức ôm ngược lại gáy cậu. Kiên định quần lấy lưỡi cậu, thậm chí còn luồn chiếc lưỡi nhỏ thom mềm vào khoang miệng cậu nữa.

Lục Kinh Tả trong nháy mắt cứng đờ lại, đến nay bao lâu rồi cô mới đáp trả cậu nhiệt tình như vậy, thậm chí còn nhất định luồn đầu lưỡi về phía cậu. Nghĩ đến đây, trong lồng ngực như có một ngọn lửa đang bùng cháy dữ dội vậy. Cậu hôn mãnh liệt, hơi ngả người về trước nên đè ép cô đến mức phải ngửa ra sau, cả hai thuận thế ngã vào chiếc ghế sofa mềm mại. Nhưng bây giờ hai người đang dồn nén cảm xúc vào việc quần quýt nhau mà không ý thức được hành động lúc này rốt cuộc có bao nhiêu nguy hiểm.

Cơ thể cả hai dường như dâng trào một cảm giác rất lạ lùng. Bàn tay của cậu đặt trên eo cô, chỉ cách một lớp vải mỏng manh, cậu cảm nhận được hơi ấm dưới bàn tay một cách rõ ràng, cơ thể của cô và cậu hoàn toàn khác nhau. Cậu cảm thấy cơ thể mình thì rắn chắc, nhưng cơ thể bên dưới cậu lại vô cùng mềm mại. Một sự gắn kết hoàn hảo giữa rắn chắc và mềm mại đã khiến cậu mất hết lý trí. Bàn tay cậu mất kiểm soát mà di dời xuống đến ngọn vạt áo.

Tống Kiều Kiều khẽ rên một tiếng, giây sau càng bị nụ hôn nồng nhiệt của cậu chặn lại. Những ngón tay cô ra sức đan cài vào mái tóc đen ẩm ướt của cậu, giữa tầng hơi thở của cô lúc này chỉ toàn hương thơm mát lạnh từ cậu. Cô hơi mờ mắt nhìn cậu, đắm sâu trong cơn mê hoặc.

Trong phút chốc Lục Kinh Tả đã nhìn thấy đôi mắt cô, có chút mơ màng, có chút mê đắm, chỉ duy nhất không có chút sợ hãi nào. Chính vì điều ấy đã khiến lý trí của cậu quay về, cậu buông đôi môi cô ra, gác đầu vào hõm vai cô, thanh âm trầm khàn nói: "Cô bé ngốc."

Tống Kiều Kiều còn chưa phản ứng lại, cũng chỉ ôm ấp lấy người trong lòng mình.

Qua hồi lâu, Lục Kinh Tả lúc này mới ngẩng đầu lên. Cậu nhìn vào đôi đồng tử của cô, không nhin nổi mà đáp một nụ hôn thành tâm bên trên đôi mắt ấy. Cậu nhìn vạt áo bị mình vén lên, vươn tay ra kéo xuống, che đi sự mềm mại nồn nà. Mả vạt váy bên dưới cũng vì sự quần quýt ban nãy của cả hai làm cuộn lên rất nhiều. Tầm mắt cậu không nhìn xuống nhưng vẫn kéo váy xuống như lúc nãy đã kéo áo xuống giúp cô.

Tống Kiều Kiều phản ứng chậm chạp bấy giờ cũng đã nhận ra, khuôn mặt cô đỏ đến không thể đỏ hơn. Những hồi ức trong đầu có liên quan đến Lục Kinh Tả dần quay về. Cô chỉ hận không thể tìm một cái lỗ mà chui vào thôi, thật cảm thấy quá mức hổ thẹn.

Lục Kinh Tả nhìn hai gò má bùng bùng và ánh mắt lảng tránh của cô, không khỏi bật cười. Cậu nắm chặt bàn tay trắng trẻo nhỏ nhắn của cô rồi kéo dậy khỏi chiếc ghế sofa, tiện tay ôm siết vào lòng: "Cô bé ngốc, sự an ủi của cậu tớ nhận được rồi, tớ rất thích."

Tống Kiều Kiều ngượng không nói nên lời, càng ngượng hơn chính là giờ phút này mà cô còn có thể tơ tưởng đến cảm giác vuốt ve của đôi bàn tay nọ.

Cả hai ôm nhau hồi lâu cậu mới lên tiếng: "Không còn sớm nữa, tớ đưa cậu về."

Tống Kiều Kiều vội gật đầu, cô cảm thấy nếu còn đực người thêm nữa thì cô sẽ nóng phát nổ mất.

Lục Kinh Tả dẫn cô ra ngoài, cậu đứng sau lưng mà nhìn cô: "Ngoan, về ngủ thật ngon, đừng suy nghĩ bậy bạ."

Vì câu "suy nghĩ bậy bạ" của cậu mà Tống Kiều Kiều vừa dập tan chút hây dỏ ngay lập tức lại bùng lên, cô ngoảnh đầu trừng mắt với cậu: "Tớ mới không thêm nghĩ bậy bạ ấy, cậu mới đừng có nghĩ bậy bạ đó."

Cái trừng mắt này của cô không có chút uy hiếp nào, toàn xấu hổ ngượng ngùng. Tâm tình Lục Kinh Tả rất vui sướng nên nhường mảy: "Uhm, cậu sẽ không nghĩ bậy bạ, để tớ nghĩ."

Tống Kiều Kiều uất nghẹn không nói nên lời, sau khi mở cửa cũng không thèm nhìn cậu cái nào mà trốn vào nhà luôn.

Lục Kinh Tả nhìn cô chui vào từ một khe hẹp mà bật cười, bàn tay đặt hai bên sườn bắt giắc xoa xát một chút. Lúc này dường như vẫn còn xúc cảm ban nãy, rất mềm, chỉ là hơi nhỏ một chút.

Tống Kiều Kiều vừa vào nhà liền trông thấy Vương Tuệ Lâm từ trong phòng ngủ bước ra, cả hai đều hết hồn. Vương Tuệ Lâm nhìn cô: "Nửa đêm nửa



hôm con ra ngoài làm gì vậy, mặt mũi còn đỏ bừng thế kia?"

Cô chột dạ mím môi: "Con... con đỏ ít rác hồi chiều... con đã chạy..."

Vương Tuệ Lâm ra ngoài hứng nước nên cũng không nghĩ nhiều, bà vừa đi về phía phòng khách vừa nói: "Lần sau trễ rồi thì khỏi ra ngoài đổ rác nữa, rác có thể để mai đổ mà. Còn nữa, mau tắm rửa rồi ngủ sớm chút đi."

Tổng Kiều Kiều bước nhanh về phía phòng ngủ: "Ah, con lấy đồ ngủ rồi tắm ngay đây."

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 45: Ngọt

Tổng Kiều Kiều cầm đồ ngủ vọt vào phòng tắm, lúc cởi quần áo không cẩn thận trượt vào chỗ kia, cô đau nhức lập tức hít hà một tiếng. Cô cúi xuống nhìn qua, chỗ kia vẫn dựng thẳng và trắng trẻo, nhưng nếu quan sát kỹ sẽ thấy có dấu tay mờ nhạt ngay đó. Trong nháy mắt những hình ảnh kiều diễm nọ lấp đầy tâm trí. Cô cảm thấy hai gò má nóng gắt gao, vừa ngẩng đầu lên lại còn trông thấy sắc mặt đỏ bừng của mình trong gương, cô ngoảnh sang một bên không dám nhìn bản thân nữa.

Qua một hồi, cô thấp giọng mắng nhỏ: "Luuu mạnh..."

Ra khỏi phòng tắm, cô đang chuẩn bị cầm máy sấy để hơ tóc thì thấy màn hình di động quăng trên gối chợt lóe sáng. Cô liếc nhìn, là Lục Kinh Tà gọi đến.

Tổng Kiều Kiều vớ đại một chiếc khăn lông khô ráo rồi trùm lên đầu. Cô vươn tay cầm di động qua rồi vô thức cúi xuống nhìn ngực mình, bỗng nhiên có chút thôi thúc không muốn bắt máy cho lắm. Nhưng cũng chỉ cứng không quá vài giây, ngón tay vẫn quẹt qua phím trả lời trên màn hình.

"Làm sao?" Vì nguyên nhân bị đau ban nãy mà giọng nói của cô có hơi khác thường.

Bên kia Lục Kinh Tà cũng chẳng màng để tâm giọng điệu mắc giắt của cô mà chỉ điềm đạm nói: "Ngày mai bọn mình đi xem phim với nhau đi?"

Tổng Kiều Kiều thật sự rất muốn nói một cách khí phách là không đi, nhưng lời đến miệng, thốt ra lại là: "Có phim gì xem hay à?"

"Tớ vừa tra, trưa mai có bộ XXX, nghe nói xem rất hay."

Tổng Kiều Kiều mím môi: "Uhm... vậy được thôi."

Lục Kinh Tà bên kia điện thoại cười một tiếng, tiếng cười trầm thấp xuyên qua di động truyền đến, màng nhĩ rung động có hơi ngura ngura. Tổng Kiều Kiều cảm giác được hai gò má lại bắt đầu ung ửng rồi, cô lầm bầm: "Xong rồi, không nói chuyện với cậu nữa, ngắt đây."

Nói xong cũng không cho Lục Kinh Tà có cơ hội đáp lời, nhanh chóng ấn ngắt điện thoại.

Lục Kinh Tà phía bên kia nhìn điện thoại bị ngắt đứt, ý cười nơi khóe miệng càng sâu hơn. Cậu mở Wechat ra gửi một tin nhắn.

Sau khi Tổng Kiều Kiều lau khô tóc rồi tắt đèn thì chuẩn bị ngủ, trước khi ngủ muốn màn mò đi động một chút, đúng lúc nhìn thấy Wechat Lục Kinh Tà gửi qua, là một tin nhắn thoại. Cô nghiêng người, ấn mở tin nhắn.

"Ngủ đi, ngủ ngon."

Bốn chữ khiến tim Tổng Kiều Kiều đập lờ nhịp, đã sắp đi ngủ rồi mà còn không buông tha cho cô nữa. Mặc dù nghĩ vậy nhưng khóe miệng lại rướn cao lên.

\*\*\*

Tổng Kiều Kiều ngủ một giấc đến khi tự bừng tỉnh, mà Vương Tuệ Lâm cũng đã đi làm từ lâu. Sau khi sửa soạn xong cô thẳng thừng qua gõ cửa nhà Lục Kinh Tà, bên trong nhanh chóng vọng lại tiếng bước chân.

Lục Kinh Tà nhìn cô: "Tớ còn tưởng cậu chưa dậy chứ?"

Cô thấy trên người cậu vẫn còn mặc bộ đồ ngủ, bước thẳng vào trong: "Dậy được một lúc rồi, tới chờ cậu thôi."

"Thay quần áo là có thể đi rồi." Cậu nói.

Tổng Kiều Kiều bước đến chiếc ghế sofa ngồi xuống: "Vậy cậu thay đồ đi, tớ ở đây chờ cậu."

"Được."

Tổng Kiều Kiều nhìn cậu vào phòng ngủ, nhàm chán hí hoáy di động. Nghe thấy tiếng cửa phòng mở ra, cô ngước nhìn sang, bộ đồ ngủ trên người cậu đã được đổi qua chiếc áo hoodie mỏng và quần jean.

"Đi thôi."

"... Uhm."

Đợi cậu thay giày rồi khóa cửa, hai người lúc này mới đi ra ngoài.

Bây giờ chỉ tầm chín giờ hơn, không khí bên ngoài khá dễ chịu, kèm theo chút se lạnh. Sau khi ra khỏi chung cư hai đôi tay liền đan chặt vào nhau, cô cẩn thận ngắm nghía bàn tay cậu. Tựa như miếng bạch ngọc quý giá trắng ngần, ngón tay thon dài mảnh khảnh, khớp xương rõ ràng, khiến cô có chút yêu thích không muốn rời tay.

Cô ngắm nhìn rất chăm chú, cậu không khỏi nghiêng đầu sang nhìn cô.

"Tay của cậu đẹp thật." Cô phân trần.

"Tớ cảm thấy có thể cho cậu đi làm người mẫu tay, rất nhiều người mẫu tay mà tay cũng không đẹp bằng cậu."

"Cậu nghĩ người mẫu tay thì sao?"

Lục Kinh Tà thấy cô nói hùng hực khí thế, cậu giờ tay còn lại lên búng nhẹ vào bờ trán trắng trẻo của cô: "Đầu óc cả ngày nghĩ gì thế hả?"

Tổng Kiều Kiều xoa xoa trán, mỉm cười.

Rạp chiếu phim cũng khá gần đây, chỉ mất chưa đầy mười phút để đi bộ sang đó. Mà trên đường sẽ tạt ngang qua một dãy chợ cũ, giờ là buổi sáng nên đa phần bán điểm tâm sáng.

Lục Kinh Tà dẫn cô vào một quán điểm tâm sáng, cậu hỏi: "Ăn gì nào?"

Tổng Kiều Kiều lướt nhìn thực đơn trên tường: "Cậu xem rồi chọn đi, cậu chọn cái gì thì tớ ăn cái đó."

Lục Kinh Tà nhìn về phía nhân viên phục vụ: "Hai chén súp gà thập cẩm, một quả trứng chần nước trà, hai ly sữa đậu nành và một lồng bánh bao súp nhân rau tề thái."

"Dạ vâng." Sau khi nhân viên phục vụ ghi lại liền quay người rời đi.

Đợi vài phút, bữa sáng của bọn họ được bung lên.

Lục Kinh Tà dùng khăn giấy lau chùi sạch sẽ đĩa muống rồi mới đưa cho cô: "Ăn đi."

Lúc Tổng Kiều Kiều húp súp gà, Lục Kinh Tà đeo bao tay nhựa vào bóc trứng chần nước trà. Sau khi bóc xong cậu đưa lòng trắng trứng cho cô. Cô không dùng tay để nhận mà thay vào đó lại mở miệng ra, cậu liền mỉm cười rồi nhét lòng trắng trứng vào miệng cô.

Cô ăn hết lòng trắng trứng, lòng đỏ trứng do cậu ăn.

"Bánh bao súp nhân rau tề thái của quán này ăn ngon quá." Tổng Kiều Kiều cắn một miếng bánh bao súp, khá ưng ý.

"Lấy thêm một lòng..."

Tổng Kiều Kiều vội xua tay: "Thôi đừng, thôi đừng. No rồi."

Một lòng có tám cái bánh bao súp, cô ăn hết ba cái đã đủ no rồi. Năm cái còn lại đều chui vào bụng cậu cả.

Sau khi ăn xong rồi tính tiền, cả hai tiếp tục đi về phía rạp chiếu phim.

"Đặt vé xong xuôi hết rồi hả?"

"Uhm, tối qua đã đặt xong rồi."

"Mấy giờ mới chiếu vậy? Bọn mình sẽ không đến muộn chứ?"

Lục Kinh Tà nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của cô: "Không đâu."

Sau khi đến rạp chiếu phim, hai người cùng nhau đi lấy vé xem phim. Lấy xong vé xem phim lại mua hai ly Coca và thùng bắp rang cực lớn. Mười phút trước khi phim chiếu, cả hai ngồi đợi trong khu vực chờ của rạp chiếu phim.

Ban đầu cô định mang bắp rang vào trong ăn, nhưng mùi vị bắp rang này quá thơm ngọt nên cô không nhin nổi mà bốc lên bỏ vào miệng. Cô cũng bốc một miếng bắp rang ghé vào miệng Lục Kinh Tả.

"Siêu ngọt luôn."

Lục Kinh Tả rũ mắt nhìn miếng bắp rang đưa bên miệng mình, trong đầu cân nhắc một giây rồi vẫn mở bờ môi mỏng ra, mặc cô bỏ miếng bắp rang vào, để ý vị ngọt ngào lan tỏa khắp khoang miệng.

Đôi mắt Tống Kiều Kiều nhìn cậu sáng lấp lánh: "Ngọt ha?"

"Uhm." Ngũ quan của cậu vốn dĩ đã dịu dàng rồi, khi nhìn cô lại càng dịu dàng hơn.

Ăn mãi một hồi Tống Kiều Kiều lại không ăn nữa, cô tựa đầu lên bả vai cậu: "Tớ cảm thấy bọn mình tới sớm quá."

Lục Kinh Tả bật cười: "Cũng gần soát vé rồi."

Lại qua vài phút, công soát vé mới bắt đầu soát vé.

Soát vé xong cả hai bước vào phòng chiếu phim, dựa theo vị trí trên vé hai người đã tìm được chỗ ngồi rồi ngồi xuống.

Mãi đến khi bộ phim chính thức chiếu, Tống Kiều Kiều nhìn quanh một vòng, cô chạm chạm vào cánh tay của Lục Kinh Tả, nghi ngờ hỏi: "Bộ phim điện ảnh này có hay thật không vậy?"

"Sao thế?"

"Hình như không có ai xem hết tron."

Lục Kinh Tả nhìn quanh một vòng, đúng là không nhiều người lắm: "Tớ thấy chấm điểm rất cao, có lẽ do suất chiếu của bọn mình hơi sớm tí."

Tống Kiều Kiều gật đầu, suất chiếu của bọn họ hình như còn sớm. Đa phần mọi người thường xem phim vào buổi tối hơn.

Qua hồi lâu, bộ phim điện ảnh chính thức chiếu, bộ phim họ chọn là một bộ phim thể loại tình cảm. Thật ra tình tiết và các thứ khác cô chẳng hiểu gì hết, nhưng cô phát hiện mỗi diễn viên trong phim đều có giá trị nhan sắc rất cao. Cô áp thấp giọng, khe khẽ gọi cậu: "Lục Kinh Tả."

Lục Kinh Tả di dời tầm mắt về phía cô: "Sao thế?"

"Cậu có nhận thấy các diễn viên bên trong nhìn rất đẹp không?"

Lục Kinh Tả gật đầu: "Rất đẹp."

"Vậy cậu nói diễn viên trước mặt đẹp hay tớ đẹp?" Tống Kiều Kiều hỏi câu hỏi mà mọi cô gái thường hỏi.

"Cậu đẹp."

Sau khi nhận được câu trả lời vừa ý, khóe môi Tống Kiều Kiều lập tức rướn lên, cô bốc một miếng bắp rang đưa đến bên miệng cậu: "Ngoan, khen thưởng."

Lục Kinh Tả ngậm vào miếng bắp rang trong tay cô, nhân tiện dùng đầu lưỡi liếm ngón tay cô một cái.

Cảm giác ấm nóng khiến ngón tay Tống Kiều Kiều run rẩy một chút, ngay cả thùng bắp rang ôm trong lòng cũng giật bắn: "Cậu... cậu..."

Khuôn mặt Lục Kinh Tả tươi cười nhìn cô: "Vẫn muốn nữa."

"Vẫn... vẫn muốn cái gì nữa?"

"Bắp rang."

Tống Kiều Kiều bung đồng bắp rang chuyển cho cậu: "Tự bốc ăn đi."

Lục Kinh Tả từ chối: "Cậu dứt ăn."

"Cậu vô liêm sỉ."

"Uhm."

Cậu "uhm" một cách nghiêm túc khiến hai gò má Tống Kiều Kiều ửng đỏ: "Tự ăn đi..."

"Cậu dứt ăn."

Cuối cùng Tống Kiều Kiều cũng đành chịu, bởi vì cô bỗng nhận ra con trai mà làm nũng cũng thật chết người, giống như bây giờ cô căn bản chẳng còn sức chống đỡ.

Sau nhiều lần dứt ăn cô mới hỏi: "Chẳng phải cậu không thích ăn ngọt sao?"

"Cậu còn biết tớ không thích à?" Cậu chọc cô.

Tống Kiều Kiều xấu hổ "... Uhm."

Cô thẳng thừng nhét thùng bắp rang vào tay cậu: "Không dứt ăn nữa, tự ăn đi."

Nói rồi cô nghiêng đầu sang nhìn màn hình lớn, không nói chuyện nữa.

Lục Kinh Tà liếc nhìn đồng bắp rang trên tay rồi lại liếc nhìn cô, khóe môi hơi cong lên.

Tống Kiều Kiều đang xem phim dù không nhìn vào thứ gì, đột nhiên có một thứ ngọt ngấy ghé đến bên miệng cô. Là một miếng bắp rang, cô nghiêng đầu nhìn qua cậu.

"Tớ dứt cậu ăn." Cậu nhoen miệng cười về phía cô, nói.

Tống Kiều Kiều khẽ hậm hừ một tiếng, mang theo ý nũng nịu nhưng vẫn ăn miếng bắp rang ấy. Cô vừa ăn hết lại có một miếng bắp rang khác đưa đến, bắp rang với Coca luân phiên nhau, tâm tư của cô hoàn toàn đặt vào bộ phim.

Lục Kinh Tà nhìn chiếc ống hút bị cô cắn hồng bết, bật cười: "Có thể dùng cắn ống hút được không?"

Cô có một thói quen xấu là mỗi khi uống thứ gì đó, hễ mà cắn ống hút thì cuối cùng sẽ bị cô cắn nát bét. Ngoài cắn ống hút ra cô còn thích cắn đầu bút nữa.

Tống Kiều Kiều liếc nhìn, cô bặm môi: "Không chịu nổi."

Lục Kinh Tà đành chịu, vươn tay véo má cô một cái.

Bộ phim còn chưa chiếu xong một nửa cô đã ăn hết đồng bắp rang rồi, ngay cả Coca cũng uống cạn phân nửa luôn. Phần sau cũng không ồn ào nữa mà yên phận xem phim.

Sau khi hết phim, những ngọn đèn trên nóc phòng chiếu phim sáng lên. Lục Kinh Tà một tay cầm ly Coca và thùng bắp rang mà bọn họ giữ lại, một tay dắt cô ra ngoài, bọn họ theo đám người bước ra ngoài. Khi đến sảnh chính, Tống Kiều Kiều mới phát hiện ngoài trời chẳng biết từ bao giờ đã mưa lâm râm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thor Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 46: Lấy lòng

Phố xá bên ngoài ướt rượt, những cây long não hai bên đường được ù mưa càng trở nên xanh mơn. Sau khi ra ngoài âm thanh mưa rơi rả rích, con gió se lạnh lướt qua thổi tan cái nóng oi ả ngay sảnh chiếu phim, trong không khí cuốn theo toàn mùi ẩm ướt.

Gần rạp chiếu phim là trung tâm thương mại, tầng một của trung tâm thương mại là khu ẩm thực: "Bọn mình đi ăn trưa nhé?"

Tống Kiều Kiều gật đầu: "Được."

Hai địa điểm rất gần nhau, men theo con đường bên ngoài có thể tránh mưa mà còn một mạch tới thẳng trung tâm thương mại. Sau khi đến tầng một có thể trông thấy đủ kiểu nhà hàng ẩm thực, bên trong trung tâm thương mại rất đông người, âm thanh ồn ào, hương thơm vây ngào ngạt.

"Ăn món gì nào?" Cậu hỏi cô.

Tống Kiều Kiều nhìn quanh một vòng: "Đi dạo trước đã."

"Được."

Sau khi cả hai dạo chơi xung quanh thì bước vào một quán cua hấp, gọi một phần cua hấp com. Ngồi xuống rồi Lục Kinh Tà mới đưa dây thun đen trên cổ tay cho cô: "Buộc tóc lên đi."

Tổng Kiều Kiều thành thực nhận dây thun cậu đưa rồi buộc thành kiểu đuôi ngựa thấp. Kể từ lần trước khi bọn họ đi ăn rồi cậu ra ngoài mua dây thun cho cô xong, cô nhận ra cậu sẽ luôn mang theo dây thun của con gái bên người, trong túi quần để mấy cái, trên cổ tay đeo một cái.

Có lần cô còn hỏi cậu: "Cậu cứ mang theo dây thun bên người như vậy không sợ người khác cười cậu à?"

Lúc ấy cậu phản ứng khá đáng yêu: "Cười tớ gì chứ?"

"Thì một đứa con trai mà trên tay lại đeo dây thun của con gái ấy."

"Chuyện này có gì vui mà cười. Có dây thun này rồi, người khác tự nhiên sẽ biết tớ đã có người mà tớ yêu nhất, rất tốt mà."

Cậu nói rất nghiêm túc, nghe cậu nói người mà cậu yêu nhất làm cô có chút thẹn thùng, nhưng trong lòng lại ngọt ngào vô cùng.

Lục Kinh Tà nhìn cô hai ba lần đã buộc xong mớ tóc dài: "Ăn xong bọn mình dạo cửa hàng trang sức một chút."

"Hử?" Cô ngước mắt nhìn cậu.

"Dây thun mua hôm trước không thấy nữa, hôm ấy đưa cậu, cậu còn giữ không?" Cậu mỉm cười hỏi cô.

Tổng Kiều Kiều chớp mắt, dường như mỗi lần cậu đưa cho cô buộc thì hôm sau cô cũng chẳng biết mình đã vứt đâu mất: "... Uhm, không tìm ra nữa."

Lục Kinh Tà mỉm cười, đúng lúc đồ uống mà bọn họ gọi được bung lên trước. Của cô là vị dâu tây, cô nhấp một ngụm: "Vị dâu tây này ngon."

Tầm mắt rơi trên đôi môi mềm mại đỏ đỏ của cô, bên trên vẫn còn dính chút nước, cậu mỉm môi: "Vậy à?"

"Uhm!" Cô ra sức gạt đầu, đưa nước dâu tây của mình sang cho cậu uống: "Cậu nếm thử đi."

Lục Kinh Tà liền ngậm lấy chiếc ống hút mà cô đã uống qua.

"Ngon không?" Cô hỏi.

Cậu gạt đầu: "Uhm."

Tổng Kiều Kiều hài lòng bụng ly nước dâu tây của mình rồi uống thêm mấy ngụm nữa, tầm mắt rơi vào ly nước xoài của cậu. Cậu đối với cô đã hiểu rõ như lòng bàn tay, nâng ly nước xoài của mình lên đưa cho cô. Khuôn mặt xinh đẹp lộ lên, cô bèn ghé sát đến tay cậu rồi ngậm lấy chiếc ống hút uống một ngụm: "Vị xoài của cậu cũng ngon luôn."

Cậu mỉm cười rồi đặt ly nước qua trước mặt cô: "Cho cậu hết."

Cô đẩy vị dâu tây qua: "Bọn mình uống chung đi."

Rất nhanh, phần com hấp của bọn họ cũng được bung lên. Phần com hấp của rất nhiều nhưng Tổng Kiều Kiều lại ăn chẳng bao nhiêu. Bữa sáng bọn họ ăn trễ, hơn nữa khi xem phim cả hộp bắp rang lớn và Coca đều chui vào bụng cô nên chỉ ăn vài miếng tôm cua xong cô đã no căng.

"Lấy cho tớ tờ giấy ăn đi." Cô chỉ vào hộp khăn giấy bên cạnh mà nói.

Cậu rút một tờ khăn giấy ra đưa cho cô: "Ăn no rồi sao?"

"Uhm, no rồi."

"Ăn ít quá, ăn thêm chút nữa đi."

Cô lắc đầu từ chối: "Thật sự ăn không nổi nữa."

Uống đồ uống quá nhiều khiến cô phải đi nhà vệ sinh một chuyến.

"Cậu đợi tớ nhé."

"Được."

\*\*\*

Sau khi ra ngoài Tổng Kiều Kiều mở vòi nước trên bồn để rửa tay, đúng lúc bên cạnh có một người bước tới. Cô vô thức nghiêng đầu nhìn qua, cả hai người bốn mắt nhìn nhau - An Thẩm?

An Thâm nhìn thấy cô cũng hơi sững sờ, nhất thời không biết phải phản ứng ra sao.

Cuối cùng vẫn là Tống Kiều Kiều phản ứng kịp, cô hơi gạt đầu về phía cô ấy rồi cúi xuống tiếp tục rửa tay.

An Thâm gọi cô một tiếng: "Tống Kiều Kiều."

Tống Kiều Kiều ngược nhìn về phía cô ấy, im lặng.

"Chuyện lần trước, vô cùng xin lỗi." Cô vẫn luôn rõ ràng Lục Kinh Tả thích Tống Kiều Kiều, vì vậy khi mối quan hệ của bọn họ còn mập mờ, cô cũng không cảm thấy mình theo đuổi cậu là có vấn đề. Nhưng vào thời điểm biết được bọn họ đã bên nhau, sau khi xác định mình không còn chút cơ hội nào nữa thì việc cô buồn bã lần lượt hắt hủi cũng không phải là giả, nhưng từ đầu đến cuối cô đều không nghĩ đến những chuyện khác.

"Lời xin lỗi của Tào Nhuế tôi đã nhận được rồi, cậu không cần phải xin lỗi tôi." Cô nhàn nhạt nói.

"Dù thế nào chẳng nữa thì chung quy vẫn do tôi gây ra. Tôi xin lỗi cậu thứ nhất vì tôi thật sự thấy áy náy, thứ hai là để tôi nhẹ lòng hơn một chút."

Cô ấy nói như vậy, Tống Kiều Kiều cũng không thể nói gì nữa: "Uhm, vậy tôi nhận lời xin lỗi của cậu."

An Thâm nhìn cô, nói: "Thật lòng tôi rất hâm mộ cậu, bởi vì cậu ấy thích cậu đến như vậy."

Tống Kiều Kiều không biết nên tiếp lời ra sao, cô ngẫm nghĩ một chút rồi đáp: "Thật ra khi cậu đứng đây hâm mộ người khác, thì song song đó cũng có những người khác đang hâm mộ cậu."

An Thâm nghe xong hơi ngập ngừng, nếu nói không buồn là nói dối, nhưng lúc này lại có một cảm giác như được khai sáng vậy. Cô ấy mỉm cười với Tống Kiều Kiều: "Cậu nói hình như cũng rất có lý."

"Uhm, vậy tôi đi trước đây."

"Được."

An Thâm dõi theo bóng lưng Tống Kiều Kiều, trong lòng vẫn dâng trào sự hâm mộ nho nhỏ. Mối tình đầu vừa chớm nở của cô cứ như vậy mà tàn úa, tàn úa hoàn toàn.

Sau khi Tống Kiều Kiều quay lại thì Lục Kinh Tả đã ăn xong, chỉ chờ thanh toán rồi đi thôi.

Cả hai tính tiền xong bước ra khỏi quán: "Cậu đoán xem lúc tớ đi vệ sinh đã gặp ai?"

"Ai vậy?" Cậu hỏi.

"An Thâm."

Cặp mắt Lục Kinh Tả yên tĩnh không chút dao động mà "ah" một tiếng.

Tống Kiều Kiều ngậm ngậm vui, lại hỏi: "Chỉ ah thôi hả?"

Lục Kinh Tả nhìn khuôn mặt nhỏ trắng ngần của cô, hỏi ngược: "Không thì sao nữa?"

Tống Kiều Kiều nắm chặt tay cậu: "Ban nãy cô ấy nói xin lỗi với tớ."

"Nên làm thôi."

Tống Kiều Kiều bật cười, thấy thái độ dứt khoát của cậu nên cũng không nói đến vấn đề này nữa. Cả hai quanh quẩn một vòng rồi bước vào một cửa hàng trang sức, cậu dẫn cô qua chỗ bán dây cột tóc nữ. Trên kệ phân loại đầy dây cột tóc, đính hạt hay không đính hạt đều có.

Cô nhìn dáng vẻ cậu chọn lựa còn chuyên tâm hơn cả mình, trêu chọc nói: "Nhìn cậu chọn chăm chú như vậy, ai không biết còn tưởng cậu mua cho cậu đó."

Lục Kinh Tả vươn tay véo má cô: "Nhưng chẳng phải chọn cho tớ sao?"

"Hả?"

"Suy cho cùng cũng đeo trên tay tớ mà."

Tống Kiều Kiều cười rộ: "Hình như trông cậu còn rất hứng thú."

Hai người mua dây cột tóc xong lại mua thêm một cái dù, lúc bước ra ngoài trời quả nhiên vẫn còn mưa. Hạt mưa rả rích rơi xuống, nơi chân trời xa vẫn âm u. Đứng bên ven đường bắt xe, xe taxi chạy đến công tiểu khu.

Khi lên lầu, Tống Kiều Kiều nhận được điện thoại của Vương Tuệ Lâm.

"Dạ, vậy con sẽ tự nấu ăn."

"Mẹ không cần lo cho con đâu."

"Dạ, con biết rồi, ngắt máy nhé."

Sau khi cô ngắt máy, Lục Kinh Tà hỏi: "Sao vậy?"

"Tôi nay mẹ tớ tặng ca, bảo tớ tự nấu cơm thôi."

"Vậy vừa may, tôi nay bọn mình cùng ăn đi."

"Tôi nay bọn mình có nên tự nấu ăn không?"

Khóe miệng Lục Kinh Tà giật giật: "Cậu... chắc chắn sao?"

"... Hm, bọn mình vẫn nên gọi đồ ăn bên ngoài đi." Hai người bọn họ đều khỏi phải nấu cơm.

Sau khi lên lầu, Tống Kiều Kiều bước theo cạnh cậu: "Trong nhà không có ai cả, tớ có thể qua nhà cậu không?"

Lục Kinh Tà nhìn cô: "Đi thôi."

Lục Kinh Tà bước về phía nhà bếp: "Trong nhà có trái cây, để tớ cắt cho cậu."

"Được."

Cô thấy cậu lấy từ trong tủ lạnh ra một trái dưa hấu, sau khi rửa sạch thì bỏ làm đôi, cậu hỏi: "Ăn nửa trái hay cắt thành từng miếng nhỏ?"

"Cứ ăn vậy đi."

"Uhm." Cậu bỏ nửa trái vào lại tủ lạnh rồi lấy một cái muỗng từ trong ngăn tủ ra.

"Cậu không ăn à?"

Lục Kinh Tà nhìn khuôn mặt cô còn không lớn bằng nửa trái dưa hấu: "Mình cậu ăn hết sao?"

Tống Kiều Kiều cup mắt xuống, cậu muốn ăn cùng cô, dùng chung một cái muỗng, vậy nên cô lắc đầu: "Ăn không hết."

Quay lại phòng khách, Tống Kiều Kiều cầm remote qua mở tivi: "Cậu tắt đèn phòng khách đi, còn màn cửa ban công thì vén lên."

Bởi vì trời mưa mà ánh sáng căn bản sẽ không thể nào sáng trưng được, lúc này còn tắt đèn vén màn, nếu không vì mở tivi thì phòng khách có giờ tay lên cũng không thấy được năm ngón tay.

Tống Kiều Kiều chọn một bộ phim, cô nâng dưa hấu ngồi trên chiếc ghế sofa: "Mau lại đây ngồi."

Lục Kinh Tà thấy đáng vẻ cô vô cùng tự nhiên thân thuộc, khóe miệng ngập tràn niềm vui, cậu bước về phía cô rồi ngồi cạnh cô. Cô theo tiềm thức dựa cả người vào cậu, cả hai vừa nghe tiếng mưa rơi bên ngoài vừa nằm ỏ trên sofa xem phim điện ảnh. Tuy ban này đã xem qua một bộ ở rạp chiếu phim, nhưng cũng không gây trở ngại việc cô xem thêm bộ khác: "Tiết trời như này ngồi ở nhà xem phim là thích nhất."

Khi bộ phim phát được hai phần ba, Tống Kiều Kiều có hơi buồn ngủ, đôi mắt lim da lim dim. Tiếp sau đó mí mắt trên dưới bắt đầu đánh nhau, càng nặng nề hơn.

Lục Kinh Tà đối với bộ phim này còn rất thích thú, hơn nữa cả hai đều im lặng xem phim nên mãi đến khi bộ phim kết thúc cậu mới phát hiện cô gái nhỏ trong lòng đã ngủ mất rồi. Về mặt cô ngủ ngoan ngoan an yên, bàn tay nhỏ bé vẫn còn rúc trong tay cậu, nhìn thấy mà trái tim mềm nhũn hoàn toàn.

Qua hồi lâu cậu khẽ cựa quậy bên dưới, cô gái trong lòng hơi nhúu mày nhưng cũng không tỉnh. Một tay cậu đỡ bờ vai cô, từ từ di chuyển thân mình khỏi chiếc ghế sofa, sau khi đứng vững cậu nhẹ nhàng bế ngang cô lên bước về phía phòng ngủ.

Nuôi ăn lâu như vậy mà cũng không mập lên bao nhiêu, ôm vào trong lòng nhẹ bẫng, chẳng có chút sức nặng nào. Bước vào phòng ngủ rồi cậu đặt cô lên giường, kéo chăn đắp kín cho cô. Chắc vì được nằm thẳng xuống nên thoải mái, cô gái nhỏ cuộn chặt lại đổi tư thế khác. Đôi gò má vùi vào tấm chăn bông mềm mại, đáng vẻ của cô đã lấy lòng cậu rất nhiều. Cậu lẳng lặng ngắm cô vài giây, chầm chậm cúi người xuống hôn khẽ khàng lên môi cô một cái, rồi bấy giờ mới bước ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thor Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 47: Không nở rời xa

Tổng Kiều Kiều mở to mắt, thu vào tầm mắt chính là cả căn phòng tối mờ, một ngọn đèn ngủ nhỏ đặt ngay đầu giường. Ánh mắt mù mờ, rõ ràng còn có chút không tỉnh táo. Sau đó cô mới chậm chậm phản ứng lại, hóa ra là phòng của cậu. Cô ôm tấm chăn ngồi xuống, trên chăn vẫn còn thấm đẫm mùi hương trên người cậu, hương thơm ấy, chẳng hiểu sao khiến người ta thật an lòng.

Sau vài giây rề rà cô mới vén chăn bước xuống giường, mang đôi dép cạnh mép giường vào rồi đi ra ngoài. Cô đẩy cửa ra, bên ngoài phòng khách vẫn mờ mờ như vậy, cậu không ở nhà ư?

Đang suy nghĩ thì phía cửa chính vọng lại âm thanh ầm ầm khóa "tít tít tít --", sau một giây cửa chính bật mở, ánh đèn ngay phòng khách bừng sáng.

Khi Lục Kinh Tà nhìn thấy Tổng Kiều Kiều đứng ngay cửa phòng ngủ, ban đầu có hơi sững sờ nhưng ngay lập tức đã phản ứng lại. Cậu đóng cửa vào: "Dậy rồi à? Sao lại không bật đèn lên?"

Tổng Kiều Kiều quan sát cậu, một tay cậu cầm dù, một tay xách túi đồ: "Tớ mới dậy thôi... cậu đi siêu thị à?"

"Uhm, mua chút nguyên liệu nấu ăn."

"Cậu muốn nấu cơm?" Cô hết sức ngạc nhiên.

"Không được sao?"

"Nhưng chẳng phải cậu không biết nấu cơm ư?"

"Ai bảo cậu thế?"

Tổng Kiều Kiều có chút ngu ngơ, cô vẫn luôn tưởng như vậy.

Lục Kinh Tà đặt dù vào ống dù ngay cửa, xách túi đồ bước vào nhà bếp.

Tổng Kiều Kiều đi thẳng vào phòng tắm, khi cô ra ngoài trên tay cầm thêm một chiếc khăn mặt sạch. Cậu bỏ túi đồ xuống, cô đưa khăn mặt qua: "Ngoài trời mưa lớn lắm sao?"

Lục Kinh Tà không nhận khăn, mà khom người xuống ghé sát về phía cô.

Ý tứ của cậu quá rõ ràng, cô bèn cầm khăn giúp cậu lau mặt. Sau khi lau mặt xong mới phui mấy hạt mưa li ti trên người cậu, vừa phui vừa hỏi: "Cậu đi siêu thị mua gì thế?"

"Mua tôm, chân gà, còn có cá trích nữa."

Tổng Kiều Kiều trở mặt: "Mấy thứ ấy cậu sẽ nướng hết ư?"

"Uhm"

Lần đầu tiên Tổng Kiều Kiều cảm thấy mình dường như không hề hiểu rõ về cậu, cô và cậu thân nhau bao nhiêu năm như vậy mà cô chẳng biết chút gì về chuyện cậu rành nấu cơm cả.

"Cần tớ giúp cậu làm gì không?" Cô hỏi cậu.

Lục Kinh Tà mỉm cười ngắt chóp mũi cô một cái: "Chờ ăn là được rồi."

Tổng Kiều Kiều không muốn chỉ ngồi châu chực ăn cơm, cô chủ động bỏ đồng rau củ vào trong bồn nước rửa sạch: "Tớ có thể rửa rau giúp cậu."

Lục Kinh Tà thấy tâm trạng cô rất vui vẻ nên cũng không từ chối: "Được, vậy cậu giúp tớ rửa rau đi."

Động tác của cậu cực kỳ nhanh nhẹn lưu loát, có thể nhìn ra không phải lần đầu cậu nấu ăn. Trong không khí dần lan tỏa ngào ngạt mùi thức ăn, qua hồi lâu, toàn bộ hai món ăn một món canh đều hoàn thành. Mấy phút trước cơm cũng đã chín, nấu trong một khoảng thời gian ngắn.

Ba món ăn bày biện trên bàn, Tổng Kiều Kiều nhận chén và đưa cậu đưa, cô vô thức nuốt nước bọt. Nhìn qua có vẻ ăn rất ngon, sau khi chính thức đưa vào miệng cô mới nhận ra không phải nhìn qua ăn ngon, mà là thật sự ăn rất ngon.

Dọn dẹp xong đã gần chín giờ.



"Tớ về đây."

"Hình như đi chưa về mà."

Tổng Kiều Kiều tiến lại gần cậu: "Vậy nên làm sao?"

"Có muốn nán lại thêm một lát nữa không?"

Tổng Kiều Kiều kiễng chân lên giang đôi cánh tay ôm hai má cậu: "Không nỡ rời xa tớ sao."

Hai gò má cô gái vô cùng trắng trẻo mịn màng, đôi mắt to thanh thuần nhìn cậu nhấp nháy. Cậu mấp máy môi, một tay ôm vòng eo nhỏ của cô lại, khiến cô bất ngờ nhào vào lòng cậu, nhưng cô vẫn ngẩng mặt nhìn cậu.

Yết hầu Lục Kinh Tà trượt lên trượt xuống, cùng áp vào trán cô: "Uhm, không nỡ rời xa."

Tổng Kiều Kiều khẽ cười một tiếng, Lục Kinh Tà thở dài, ghé sát bờ môi về phía cô, nhẹ mút một chút nơi cánh môi mềm mại ấy: "Đi thôi, tớ dẫn cậu ra ngoài."

"Uhm"

\*\*\*

Thời gian trôi nhanh vô cùng, hiện tại đã bước sang tháng mười hai rồi. Tiết trời cũng dần chuyển lạnh, mà ngay thời điểm này chủ đề được mọi người bàn luận nhiều nhất chính là sẽ đón giao thừa như thế nào.

"Sủi cào, tuần sau giao thừa cậu về nhà hay sao?" Thang Viên Viên hỏi cô.

Tổng Kiều Kiều buông cây bút trong tay xuống: "Giao thừa là thứ mấy ấy nhỉ?"

"Tối thứ sáu, đúng ngày nghỉ."

"Tớ vẫn chưa biết, còn cậu? Cậu về nhà à?"

"Tớ về nhà."

Hai người trò chuyện hồi lâu, Tổng Kiều Kiều mới móc di động ra gửi tin nhắn cho Lục Kinh Tà.

\_ Thứ sáu tuần sau giao thừa rồi, cậu về nhà chứ?

\_ Chúng ta sẽ không về nhà.

Cậu trả lời tin này rất nhanh, cô còn chưa kịp bỏ di động xuống thì tin của cậu đã gửi qua rồi. Cô mím môi, cậu bảo rằng "chúng ta."

\_ Không về nhà ư?

\_ Uhm, dẫn cậu đi ăn rồi xem pháo hoa, đi không?

\_ Được chứ, đi.

\_ Vậy bọn mình thỏa thuận rồi đấy.

\_ Được!

Trước giao thừa một ngày, Lục Kinh Tà nhận được điện thoại của Trịnh Tú Vận.

"Alo, Tiểu Tà?"

"Uhm"

"Mai là giao thừa rồi, hai ngày tiếp theo lại còn cuối tuần. Con có muốn đến chỗ mẹ đón giao thừa không?"

Lục Kinh Tà im lặng hai giây rồi mới lên tiếng: "Không đi được, con sẽ ở lại thành phố S."

Nói xong câu ấy, bên kia Trịnh Tú Vận cũng lặng thinh mấy giây. Tiếp sau giọng nói lại vọng qua lần nữa, có chút sượng sạo: "Ồ cùng với ba con sao?"

"Không phải, ba bận rồi, giao thừa không về."

"Vậy chẳng phải chỉ có mình con ư? Qua đây với mẹ không tốt hơn sao?"

"Không được."

Bầu không khí chẳng hiểu sao lại lạnh lẽo hẳn, Lục Kinh Tà cũng không thích cảm giác như thế này nên nói: "Nếu không còn chuyện gì nữa thì con ngắt máy trước đây."

Sau khi nói xong cậu đợi thêm hai giây nhưng phía bên kia vẫn im ắng. Cuối cùng cậu vẫn ngắt máy, ngắt máy rồi cậu mới nhìn xuống màn hình di động trên ấy hiển thị thời gian cuộc gọi là một phút bốn mươi giây.

Lâm Cảnh nhào vào ký túc xá: "Lão Lục, đi tắm chung nha...?"

Lục Kinh Tà nhét di động vào túi, đứng dậy: "Chuẩn bị đồ đi."

"Được."

Tiếp đó hai người Trương Trì cũng xông vào: "Mẹ kiếp, thành phố S năm nay cũng lạnh quá nhỉ? Ngoài trời lạnh cùng cực luôn ấy!"

"Chờ đi, mấy ngày sau sẽ còn lạnh hơn nữa."

\*\*\*

Thứ sáu giao thừa, Lục Kinh Tà đứng dưới ký túc xá nữ đợi Tống Kiều Kiều.

Tống Kiều Kiều thay xong quần áo liền chạy ngay xuống dưới, mấy người Thang Viên Viên dõi theo bóng dáng cô rồi bật cười: "Chắc chắn là đi gặp bạn Lục đẹp trai rồi."

"Nói thừa? Nếu không thì sao lại ăn bận đẹp như vậy chứ?"

Tống Kiều Kiều xuống lầu lập tức trông thấy Lục Kinh Tà, cô mỉm cười chạy về phía cậu, sau đó nhào vào lòng cậu: "Đợi lâu lắm phải không?"

Lục Kinh Tà kéo cô từ lồng ngực ra, nhíu mày.

Tống Kiều Kiều thấy ánh mắt của cậu hình như hơi bất thường: "Sao vậy? Sao lại nhìn tớ như thế?"

"Tống Kiều Kiều."

Tống Kiều Kiều kinh sợ, cậu hiếm khi nào gọi cả họ lẫn tên của cô như vậy lắm: "Sao... sao vậy?"

"Cậu có biết hôm nay bao nhiêu độ không hả?"

Tống Kiều Kiều cúi xuống, tầm mắt rơi vào chân váy bó sát mình đang mặc, cô nhanh chóng giải thích: "Tớ có mặc một chiếc quần giữ ấm nữa." Nói xong cô lại bổ sung thêm một câu: "Dày lắm."

Chân mày Lục Kinh Tà vẫn chưa thoáng ra, cậu thẳng thừng vươn tay chạm vào đùi cô.

Tìm Tống Kiều Kiều lập tức giật bắn, bàn tay của cậu đặt ngay trên đùi mình... rồi sau đó nắm chặt?? Cậu đang xem quần giữ ấm của cô dày cỡ nào sao?

Sau khi Lục Kinh Tà cảm nhận được độ dày chiếc quần giữ ấm của cô rồi bấy giờ mới rút tay về, cô đảo con ngươi một vòng: "Tớ không có gạt cậu mà, dày đúng không?"

Cậu "uhm" một tiếng, cặp chân mày cau có cũng giãn ra.

"Tại tớ gầy nên dù có mặc quần giữ ấm dày cộm thì nhìn sơ qua chân vẫn nhỏ lắm." Cô tiếp tục giải thích.

Một tay cậu ôm eo cô: "Uhm, tớ biết rồi. Dù thế nào cũng phải chú ý giữ ấm."

Tống Kiều Kiều nở nụ cười ngoan hiền với cậu: "Tuân lệnh!"

Vốn dĩ Tống Kiều Kiều tưởng rằng chỉ có hai người bọn họ đón giao thừa mà thôi, ngờ đâu ra ngay cổng trường nhìn thấy thêm Kỷ Vĩ, sau khi lại gần cô ngạc nhiên hỏi: "Không phải cậu cùng đi theo bọn tớ đón giao thừa đấy chứ?"

Kỷ Vĩ xui rủi vô cùng, trong ký túc xá có bốn người thì cậu ta là người duy nhất chưa có người yêu. Mà sáng nay ba mẹ cậu ta đã lên máy bay đi Maldives mất, bỏ lại cậu ta một thân một mình ở thành phố S. Gọi trời trời không biết, gọi đất đất chẳng hay, cậu ta nhướn mày: "Xem ra cậu không chào đón tớ?"

Tống Kiều Kiều trừng mắt: "Cậu nghĩ tớ sẽ chào đón một cái bóng đèn bự đùng đùng như cậu sao?"

"Cậu cũng nhẩn tâm quá rồi?"

"Cậu mới biết à?"

Kỷ Vị nghẹn ứ không nói nên lời, Lục Kinh Tả xoa xoa đầu cô: "Xem xét tâm trạng của người anh em nên năm nay đồng ý một lần."

"Thật chẳng có tình nghĩa anh em gì cả."

"Nếu mà không có tình nghĩa anh em thì đã vứt cậu đi rồi đây."

\*\*\*

Bữa cơm này Kỷ Vị cũng không ăn vào, ăn "cẩu lương" thôi đã đủ no rồi. Tống Kiều Kiều nhìn vẻ mặt tuyệt vọng của cậu ta: "Tớ thấy cậu nên nhanh chóng tìm đôi tượng đi."

"Cậu nghĩ bạn gái dễ tìm vậy ư?"

"Con gái trường mình thích cậu rất nhiều mà?"

Kỷ Vị nhếch môi: "Mấy cô ấy thích tớ, nhưng tớ đâu có thích họ."

Tống Kiều Kiều cảm thấy Kỷ Vị nói cũng có lý. Chuyện tình cảm vẫn nên là đôi bên tự nguyện thì hơn.

Bữa cơm này là bữa cơm Kỷ Vị ăn mà thấy lòng đau nhất, lúc ăn cơm cậu ta không chỉ một lần muốn tự đâm mình. Tại sao phải cùng một đôi tình nhân ăn tối đón giao thừa chứ, nếu sớm biết sẽ như thế này, cậu ta thà rằng một thân một mình ở ký túc xá rồi gọi đồ ăn ngoài còn hơn!

Ăn xong bữa tối cậu ta liền trốn người, nếu còn nán lại thêm nữa, cậu ta sợ rằng sẽ không khống chế nổi chân mình mà đạp đổ chậu "cẩu lương" này mất!

Thấy Kỷ Vị chạy thực mạng, Tống Kiều Kiều phì cười: "Có phải chúng ta hơi quá lớ rồi không?"

"Nếu khi cậu nói câu này mà khoe miệng không thấp thoáng ý cười, thì tớ sẽ tưởng cậu thật sự có chút áy náy."

Tống Kiều Kiều mỉm cười, cô ôm cánh tay cậu vung vẩy: "Trông tớ hứng khởi lắm sao?"

"Uhm, nếu mà có cái đuôi thì phỏng chừng đã vênh lên tận trời mây rồi."

Vì câu này của cậu mà Tống Kiều Kiều cười muốn chết.

Sau khi cả hai ăn xong bữa chính lại dạo chơi phố ẩm thực. Có một cặp đôi cùng đường ngay trước mặt, tay trong tay tình tứ, vai kề vai, thậm chí trong những góc khuất cô còn phát hiện có mấy cặp đôi ôm hôn nhau nữa.

Cô líu lưỡi: "Bọn họ bạo quá."

Lục Kinh Tả nhìn theo tầm mắt cô, rồi xoay cái đầu nhỏ của cô lại: "Không được nhìn."

"Dù gì cũng nhìn không rõ, chỉ là vô tình liếc mắt nhìn thấy thôi mà."

"Cậu còn muốn nhìn rõ hơn nữa sao?" Mi tâm cậu chau lại.

Tống Kiều Kiều cắn cây xiên trên tay: "Không muốn đâu."

Lục Kinh Tả mỉm cười: "Được rồi, được rồi. Ăn xiên của cậu đi, không được phép nhìn quanh ngó quắt nữa."

Tống Kiều Kiều ngẩng đầu nhìn về phía cậu: "Bây giờ mấy giờ rồi?"

"Gần mười một giờ."

"Tà ca?"

"Hm?"

"Tối nay chúng ta cũng về ký túc xá sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 48: Ngâm nga

"Tôi nay chúng ta cũng về ký túc xá sao?"

Lục Kinh Tả tựa hồ bị kinh động, cậu như bị cách ly với cảnh tượng ồn ào và náo nhiệt xung quanh vậy. Trong đôi mắt cậu chỉ còn lại mình cô, những ngọn đèn từ bốn phía phản chiếu đôi đồng tử xinh đẹp của cô, nhấp nháy sáng sủa.

Lúc này Tống Kiều Kiều cũng hồi hộp không thôi, chính cô cũng chẳng biết vì sao lại thốt ra câu như vậy nữa. Cậu cứ nhìn cô mà không nói gì, khiến cô hơi sợ hãi, vậy nên cô ấp úng giải thích: "Chuyện ấy... tớ... tớ đùa thôi."

Cậu thu sự lúng túng và trốn tránh của cô vào tầm mắt, rồi bỗng nhiên cười khẽ thành tiếng. Bàn tay cậu dần nắm chặt tay cô, mười ngón tay đan lồng vào nhau, giọng nói trầm thấp: "Tớ tưởng thật đấy."

Tống Kiều Kiều ngẩn người, vốn dĩ cô còn đang định hỏi lại cậu rốt cuộc là có ý gì thì cậu không tiếp tục câu chuyện này nữa: "Đi thôi, đằng trước còn có những món ngon khác, tới xem thử."

Cả hai dạo chơi ở khu mua sắm khá lâu, không khí giao thừa dường như đã rất nồng đậm rồi. Đêm càng khuya lại càng đông người. Khi đi ở phố ẩm thực, Tống Kiều Kiều gần như bị cậu ôm cả vào lòng, mấy ngõ hẻm bọn họ đều dạo qua hết, bụng cũng được lấp đầy.

Lục Kinh Tả dắt cô ra khỏi phố ẩm thực, cô hỏi cậu: "Tiếp theo đi đâu nữa?"

"Quay về."

Tống Kiều Kiều không nói gì, cũng không hỏi rằng quay về là quay về nơi nào. Mãi đến khi hai người đứng trước cửa một khách sạn, mặt cô mới bị nung đỏ phừng phừng.

Lục Kinh Tả nghiêng đầu nhìn cô: "Bây giờ đổi ý còn kịp."

Tống Kiều Kiều cắn môi, cô siết chặt bàn tay cậu: "Không đổi ý."

Hai người cứ thế bước vào, cô lễ tân nói với bọn họ: "Cảm phiền cho xem thẻ chứng minh thư một chút ạ."

Tống Kiều Kiều lấy chứng minh thư của mình từ trong túi xách ra đưa cho Lục Kinh Tả, cùng cậu chuyển cho lễ tân. Lễ tân cũng không hỏi bọn họ muốn một phòng hay hai phòng, khoảng chừng một phút sau, lễ tân trả lại chứng minh thư và thẻ phòng cho bọn họ.

"Chúc hai người ở vui vẻ."

Vì câu nói này mà khuôn mặt Tống Kiều Kiều lại nóng ran, lồng ngực như đang giấu một bé thỏ trắng, nhảy "thình thịch thình thịch --" không dứt. Dựa vào con số trên thẻ phòng, bọn họ đã tìm thấy căn phòng chính xác.

Lục Kinh Tả quẹt thẻ mở cửa phòng, sau khi lấp thẻ phòng vào thì cả căn phòng đều bừng sáng. Tống Kiều Kiều nhìn cách trang trí phòng, hai má lại đỏ lên từng đợt. Cách trang trí rõ ràng vô cùng ấm muội, trên mặt tường trắng tinh gắn những ngọn đèn nhỏ li ti. Thậm chí trên mặt giường sạch sẽ còn dùng cánh hoa hồng đỏ thắm để rải thành hình trái tim.

"Mấy thứ này... khách sạn phải tốn bao nhiêu hoa hồng đây..." Cô không biết nói gì đành phải tìm chuyện nói.

"Chắc chỉ rải ngày hôm nay thôi."

Lục Kinh Tả đặt túi xách của cô trên bàn: "Đi tắm trước đã, đợi chút nữa chắc sắp bắn pháo hoa rồi."

"... Uhm."

Tống Kiều Kiều bước vào phòng tắm, phòng tắm không lớn lắm nhưng bù lại mọi vật dụng đều có đầy đủ. Cô bật máy nước nóng, chẳng mấy chốc phòng tắm đã bị làn sương mờ mịt bao phủ. Sau khi tắm rửa thoải mái xong cô mới phát hiện ra một vấn đề nghiêm trọng, cô... không mang theo quần lót để thay!!

Đang lúc cô không biết nên làm gì cho phải thì cửa phòng tắm bị gõ nhẹ: "Kiều Kiều?"

Tống Kiều Kiều dùng khăn tắm vây bọc cơ thể: "Tớ... tớ đây."

"Mở cửa."

"Hả...?" Cô rồi rấm: "Mở... mở cửa á?"

Lục Kinh Tả cũng ý thức được bản thân mình vừa nói gì nên giải thích: "Mở hé hé, tớ đã mua cho cậu sạch sẽ..." Câu tiếp theo cậu không nói hết.

Nghe đến đây Tống Kiều Kiều cũng đã hiểu rõ, cô cảm thấy vành tai nóng râm ran. Cô đặt tay lên nắm cửa rồi nhẹ nhàng xoay mở, cửa mở hé hé, cô đuổi cánh tay ra bên ngoài.

Trong khoảnh khắc cánh cửa mở ra ấy, phả vào mặt chính là một mùi thơm gắt nồng. Hương sữa tắm không giống của cô vẫn thường dùng, mùi thơm này rõ ràng hắt hơn, mang theo mùi vị quyến rũ người khác. Mà cánh tay đang đuổi ra ấy, thon thả nõn nà, bên trên còn đọng lại lấm lấm mấy giọt nước. Yết hầu của cậu hơi động đập một chút.

Tống Kiều Kiều nhẹ lắc cánh tay, khẽ gọi cậu: "Lục Kinh Tả?"

Lục Kinh Tả choàng tỉnh: "Tớ đây."

Cậu vội đưa chiếc túi trong tay cho cô, sau khi nhận được túi rồi, Tống Kiều Kiều liền rút tay về, đóng cửa "rầm --" một phát.

Lục Kinh Tả nghe âm thanh đóng cửa ấy, bất giác khẽ cười.

\*\*\*

Sau khi Tống Kiều Kiều thay quần lót sạch sẽ rồi mới cảm thấy thoải mái hơn nhiều, nhưng tầm mắt lại rơi vào chiếc áo ngực. Cô hơi do dự, khi ngủ cô toàn không mặc thôi, vì mặc ngủ cô sẽ khó chịu. Nghe nói buổi tối mà mặc ngủ cũng không tốt cho ngực, nhưng nếu không mặc...

Áo choàng ngủ mà khách sạn chuẩn bị làm bằng tơ lụa, mặc vào cơ thể trơn mịn, không có nút áo, xếp chéo hai vạt áo rồi buộc chặt thắt lưng vào là được.

Sau khi cô giặt sạch quần lót rồi dùng móc áo phơi bên ngoài sân thượng nhỏ, bấy giờ mới mở cửa bước ra ngoài.

Khi cô ra ngoài, Lục Kinh Tả đang ngồi bên mé chiếc ghế sofa dọc di động, nghe âm thanh cửa mở cậu liền ném một ánh mắt về phía cô.

Lúc bước ra ngoài trên người cô gái còn vương màn sương mờ, mái tóc đen nhánh ẩm ỉm buông xõa sau bờ vai. Trên khuôn mặt nhỏ xinh trắng trẻo đọng chút hồng đào, để lộ ra làn da trắng muốt như tuyết. Đôi môi đỏ mọng mềm mại ươn ướt, cặp chân dài thon thả thẳng tắp.

Tống Kiều Kiều bị cậu nhìn nóng bừng hai gò má, cô bước nhanh về phía chiếc giường, xóc chăn ra chui vào. Động tác ấy cũng làm rơi tung đồng hoa hồng trên mặt giường, cô bọc thân thể mình vào tấm chăn: "Cậu mau tắm đi..."

Lục Kinh Tả thấy cô cuộn mình trong chăn, chỉ chừa ra cái đầu nhỏ, đôi đồng tử trong veo cực kỳ. Cậu bật cười, buông chiếc di động trong tay ra: "Được, đi đây."

Sau khi cậu bước vào Tống Kiều Kiều mới thở phào một hơi, cô ôm tấm chăn ngồi xuống, nhìn những cánh hoa hồng bị mình làm rơi tung. Cô vươn tay nhặt một cánh hoa đưa xuống dưới mũi, là hương thơm đặc trưng của hoa hồng. Cô nhìn ngắm chúng, tựa hồ nghĩ đến điều gì, tiếp sau cô lại gom đồng hoa hồng loạn xạ ấy tụ vào một chỗ, tập trung sắp xếp gì đó.

Có lẽ do quá chuyên tâm mà ngay cả tiếng nước trong phòng tắm dừng lại khi nào, cửa phòng tắm mở ra từ bao giờ cô cũng hoàn toàn không biết. Mãi đến khi cảm nhận được có một ánh mắt cháy bỏng thì cô mới vô thức ngước mắt nhìn.

Trên người cậu mặc áo choàng ngủ giống cô, chiếc áo tơ lụa bị thấm ướt bởi những giọt nước rơi xuống từ trên tóc, làm dính chặt vào cơ thể cậu. Loáng thoáng nhìn thấy đường cong cơ thể rắn rỏi bên trong, mà nơi cổ áo hở hững còn có thể thấy được xương quai xanh đẹp đẽ của chàng trai. Cô vô thức nuốt nước bọt, nhất thời quên khuấy phải dời tầm mắt đi.

Lục Kinh Tả đã nhìn thấy ánh mắt của cô từ lâu, cậu vừa dùng khăn lông lau tóc vừa bước về phía cô.

Tống Kiều Kiều chỉ có thể ngây ngẩn nhìn cậu bước lại gần, chân tay căng thẳng luống cuống.

"Cô bé háo sắc." Lục Kinh Tả nói.

Tống Kiều Kiều tỉnh ngộ, không hài lòng, phản bác: "Tớ... khi tớ vừa ra chẳng phải cậu cũng nhìn chăm chăm tớ sao?"

Lục Kinh Tả bật cười, tầm mắt của cậu rơi vào những cánh hồng trên mặt giường. Cậu nhìn ra một chữ "Lục" và chữ "Tống" chỉ mới hoàn thành một nửa. Giữa hai chữ có hình một trái tim, đều được dùng hoa hồng xếp thành.

Tống Kiều Kiều cũng phản ứng, cô đưa tay chặn lại một chút. Nhưng sau khi chặn rồi cô lại cảm thấy mình không cần phải làm vậy, nên từ từ xê dịch ra, khàn giọng hỏi một câu: "Có đẹp không?"

Lục Kinh Tả mỉm cười nói: "Đẹp lắm." Cậu ngồi xuống cạnh mép giường, ngón tay thon dài nhặt cánh hồng lên rồi giúp cô ghép chữ "Tống" còn dang dở. Hai người cùng nhau xếp xong chữ "Tống".

Tống Kiều Kiều vui vẻ lấy di động ngay đầu giường ra: "Tớ muốn chụp tấm hình."

Lục Kinh Tả nường chiều nhìn cô chụp mấy tấm hình.

Sau khi cô thưởng thức những tấm hình mình chụp xong, cô nghe thấy giọng cậu: "Chụp xong chưa?"

Cô ngược mắt nhìn: "Chụp xong... ưm..." Chữ "rời" sau cùng đã bị cậu mạnh mẽ nuốt chửng vào. Cậu ra sức hôn, không cho cô một chút cơ hội phản ứng, thẳng thừng nạy mở hàm răng của cô mà xông vào. Đầu lưỡi trơn nhẵn ban đầu xâm chiếm toàn bộ khoang miệng cô hồi lâu, rồi sau đó ngang ngược quần quýt đẩy đưa lưỡi cô.

Tổng Kiều Kiều bị cậu ngang nhiên hôn đến mức sắp thở không nổi, cô nghe thấy tiếng trao đổi nước bọt của hai người, vừa thẹn thùng lại ngại ngùng. Cậu hôn quá mãnh liệt, có âm thanh ngậm nga khe khẽ trào ra từ khe miệng cậu. Sau khi nghe thấy âm thanh ấy, cô thật không dám tin, âm thanh ấy vọng lại từ cô.

Mà Lục Kinh Tả vì tiếng ngậm nga ấy của cô mà thốn thức, bàn tay giữ chặt gáy cô ra sức ấn sát về phía mình, đầu lưỡi luồn lách khiến toàn thân cô run rẩy.

Qua hồi lâu, nụ hôn của cậu mới dịu dàng hẳn đi. Cậu phủ lấp nơi cánh môi non mềm của cô, nhẹ nhàng nhắm nháp rồi mút vào.

Tổng Kiều Kiều vì thấy cậu dịu dàng mà cũng thả lỏng hơn, khẽ khàng đáp trả cậu.

Đang hôn say đắm thì ngoài cửa sổ chợt vang lên tiếng pháo hoa, những tia pháo hoa rực rỡ sắc màu ánh qua khung cửa sổ, Tổng Kiều Kiều duỗi tay đẩy cậu ra: "Bắn pháo hoa rồi..."

Lục Kinh Tả rời môi cô, đôi môi ấy bây giờ mềm mại vô cùng, đỏ mọng, sưng tấy, ẩm ướt. Cậu khép đôi mắt lại, khàn giọng: "Muốn xem sao?"

Giọng cô cũng khàn khàn, nhưng lại lộ ra sự mong đợi: "Muốn."

Một tay cậu kéo cô ra khỏi giường, bế cô bước đến chỗ cửa sổ. Ngay cửa sổ có một bậc cửa nhỏ, cậu đặt cô lên trên ấy. Tổng Kiều Kiều lập tức xoay lưng về phía cậu, áp mặt vào cửa sổ, đôi mắt xinh đẹp không chớp mà cứ nhìn chăm chăm vào những tia pháo hoa đang bùng nổ trên bầu không trung, cô thì thầm: "Đẹp quá."

Cô nhìn pháo hoa, còn cậu lại nhìn cô. Cậu ôm cô từ phía sau, đôi cánh tay vòng nơi bờ eo thon nhỏ của cô: "Uhm, thật đẹp."

Tổng Kiều Kiều thả lỏng người rồi dựa vào ngực cậu: "Từ khoảnh khắc này trở đi chính là năm mới rồi."

"Sau này chúng ta đều cùng nhau đón giao thừa."

Tổng Kiều Kiều ngoảnh mặt nhìn cậu, cô và cậu quen nhau lâu như vậy rồi, cũng chẳng phải lần đầu tiên đón giao thừa cùng nhau, ngay cả ăn Tết cũng vậy. Chỉ có điều hơn chục năm qua, bọn họ đều lấy thân phận bạn bè, nhưng năm nay lại dùng thân phận người yêu. Cô nhớ vào giao thừa năm ngoái, bọn họ vẫn theo thói quen, cùng chơi game thâu đêm với Kỳ Vỹ và Triệu Thanh Nghiên. Nhưng năm nay, bọn họ lại cùng nhau âu yếm như thế này.

Cô vươn tay ôm lấy cổ cậu, ghé sát môi vào cậu: "Tà ca, năm mới vui vẻ."

≡≡≡

□ HAPPY NEW YEAR □

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 49: Gỡ không ra

Tự cô dăng đến tận cửa nên đương nhiên cậu sẽ không buông tha, ngay lập tức đôi khách thành chủ. Lục Kinh Tả nhìn bờ môi đỏ thắm như không tưởng của cô, trong đôi mắt đen láy ánh lên vẻ mê mẩn.

Mãi lâu sau cậu mới buông bờ môi đỏ mọng của cô gái ra, áp sát đôi gò má vào hõm vai trắng ngần của cô, hơi thở nặng nề nóng rẫy, tựa như đang gắng sức chịu đựng điều gì đó vậy. Hô hấp của Tổng Kiều Kiều lúc này cũng rối loạn, cô và cậu đều thở gấp. Khi nhịp thở của cậu vừa chậm chậm bình ổn lại, cậu mới hơi ngẩng đầu, dùng đôi đồng tử thâm sâu mà ngắm nhìn cô. Bàn tay thon dài nắm lấy bờ vai mỏng manh ấy, thành tâm đặt một nụ hôn xuống giữa mi tâm cô.

Tổng Kiều Kiều nhận ra sự kìm nén của cậu, đáy lòng bỗng dâng trào một cảm giác không thể diễn tả, trong phức tạp lại đan xen chút ngọt ngào. Thật ra nếu là cậu, cô sẽ nguyện lòng.

Lục Kinh Tả đôi tư thế từ lơ lửng trên không sang nằm hẳn xuống cho cô, nhân tiện kéo cơ thể mềm mại của cô vào lòng. Khi gần sát vào nhau, dường

như cảm nhận thấy thứ gì đó, cậu khàn giọng hỏi cô: "Mặc ngủ như vậy không khó chịu sao?"

Tống Kiều Kiều mặt đỏ tía tai, cô biết rằng cậu đang nói điều gì, cô chỉ cắn môi không hó hê.

Lục Kinh Tã cười khê, âm thanh trầm khàn gọi cảm rót vào màng tai. Cậu không nói gì nữa, nhưng bàn tay lại lần dò xuống gấu áo rồi vòng ra phía sau lưng.

Tống Kiều Kiều thấy mấy ngón tay thon gầy của cậu đặt trên khóa cài sau lưng mình, mần mọ cả buổi cũng không mò ra. Sự ngưng ngừng dần dần lắng xuống, cô không nhìn được mà lên cười. Thì ra con trai thật sự không tháo được áo ngực của con gái.

Lục Kinh Tã nghe thấy tiếng cười của cô, cậu ngừng động tác trên tay lại rồi nhìn cô, vẻ mặt cực kỳ ngây thơ vô tội: "Gỡ không ra."

Tống Kiều Kiều thật sự không nhìn được nữa phải bật cười thành tiếng, cô vốn đã không thích mặc áo ngực khi ngủ rồi, hơn nữa cô cũng rõ rằng tối nay cậu sẽ không làm gì mình. Thế nên cô trở tay nắm lấy khóa áo ngực, nhẹ nhàng xoay chỉnh một chút, ngay lập tức cả vùng trước ngực được thả tự do.

Cậu nhìn cô với vẻ không tin nổi, ban nãy cậu phí sức cả buổi cũng không thể tháo được!

Tống Kiều Kiều nhìn đáng vẻ cậu ngay lúc này, chỉ biết cúi đầu khê cười.

Ném xuống cùng chiếc áo ngực còn có những cánh hồng tươi đẹp, nhưng tại thời điểm này sẽ chẳng còn ai buồn để tâm đến việc chúng đã rơi rụng thành như thế nào nữa.

Lục Kinh Tã hài lòng ôm cô vào lòng, đặt tay lên điều hòa chỉnh vài độ, dịu giọng dỗ dành: "Ngoan, ngủ đi."

Cánh tay Tống Kiều Kiều vắt ngang hông cậu, hông của cậu rất khỏe khoắn rắn chắc, ôm vào vô cùng thoải mái. Trong phòng chỉ bật một ngọn đèn nhỏ ấm màu, ánh sáng lan tỏa khiến người khác có cảm giác uể oải. Mi mắt dần dần khép lại, con buồn ngủ ào ập dồn đến, cuối cùng chẳng bao lâu sau cô đã chìm đắm vào giấc mộng.

Cô gái trong lòng đã ngủ rồi, nhịp thở của cô rất an ổn. Lục Kinh Tã bất giác thở phào một hơi, lại ôm chặt cô gái vào lòng thêm chút nữa, để cơ thể mềm mại mảnh mai ấy hoàn toàn khâm sâu vào mình. Xua tan mọi hình ảnh phong tình trong tâm trí ra ngoài, cậu hít hà mùi thơm trên những lọn tóc của cô, ép buộc chính mình phải nhắm mắt lại.

\*\*\*

Tống Kiều Kiều ngủ đến nửa đêm có tỉnh dậy một lần, cô theo bản năng muốn trở mình nhưng lại phát hiện có một cánh tay đang vắt ngang eo cô. Khi cô động dậy, người phía sau cô liền tỉnh dậy, giọng cậu lộ ra chút trầm khàn: "Dậy rồi sao?"

Lúc này cô còn hơi buồn ngủ, chỉ mơ màng "uhm" một tiếng.

Người phía sau bèn ôm chặt lấy cô: "Vẫn còn sớm, ngủ thêm lát nữa."

Nghe thấy vậy cô cũng không nghĩ nhiều, rất nhanh sau lại sa vào con say mộng đẹp.

Khi tỉnh lại lần nữa, bầu trời ngoài khung cửa vẫn tối mù như ban nãy, giống như đang đổ mưa dầm dề nặng hạt vậy. Tia sáng le lói rọi vào từ cửa sổ, sau lưng cô chính là vòng ôm ấm áp của cậu. Bàn tay giữ chặt của cậu lúc này bị ngăn cách bởi lớp vải mỏng manh, khuôn mặt cô bị nhuộm đỏ hây, cô khê khàng duỗi tay ra, định bụng dịch chuyển bàn tay của cậu đi.

Nhưng vừa mới đặt lên, cô liền cảm nhận được đôi bàn tay kia đang siết chặt hơn nữa, cô vô thức rên khê một tiếng, thanh âm của cậu ngay lập tức vang lên từ phía sau: "Lại dậy rồi?"

Cậu mới nói một chữ "lại" thôi cô đã nhỏ giọng mà "uhm" một tiếng, thảng thừng vươn tay kéo bàn tay to lớn của cậu ra: "Khó chịu quá."

Vừa dứt lời, cô chỉ cảm thấy trước mắt mình là khung cảnh hỗn loạn. Vốn dĩ cô vẫn đang quay lưng về phía cậu, nhưng lúc này đã thành mặt đối mặt rồi. Cô có chút không kịp phản ứng, trong đôi đồng tử đen láy vẫn còn giăng màn sương.

Lục Kinh Tã mím môi, đặt bàn tay ra sau gáy cô, cúi đầu hôn xuống bờ môi mềm mại uơn ướm của cô.

Chẳng biết qua bao lâu, bấy giờ cậu mới buông cô ra. Cậu ấn chặt gáy cô vào vào bả vai mình, đắm giọng gọi cô: "Kiều Kiều."

Tống Kiều Kiều nghe cậu gọi mà lồng ngực tê dại, cô "uhm" một tiếng.

Hai người ôm nhau hồi lâu, lúc này cô mới hỏi cậu: "Anh nhìn xem ngoài trời hình như sắp mưa phải không?"

Lục Kinh Tã ngoảnh đầu nhìn vùng chân trời âm u ngoài cửa sổ, đúng là dấu hiệu của việc sắp mưa, cậu "uhm" một tiếng.

Cô gơ tay đẩy cậu ra chút đỉnh: "Không còn sớm sửa gì nữa, bọn mình dậy thôi."

Vì lưu luyến nên cậu dùng sức mút một phát vào cần cổ trắng nõn của cô, sau đó mới buông cô ra: "Được."

\*\*\*

Sau khi hai người trả phòng xong cậu dẫn cô đi ăn trưa, rồi lại đi Khu trò chơi điện tử chơi một vòng, cuối cùng lại đi ăn cơm chiều, khi quay về đã gần sáu giờ chiều rồi. Vốn nghĩ rằng giữa trưa trời sẽ mưa, nhưng ngờ đâu suốt cả buổi chiều cũng chỉ là một ngày âm u mà thôi.

Lục Kinh Tả đưa cô đến lầu dưới ký túc xá, cô vẫy tay với cậu: "Em đến rồi, anh về đi."

"Uhm, anh nhìn em vào đã." Lục Kinh Tả nhìn cô, nét mặt dịu dàng yêu chiều.

Tổng Kiều Kiều nín thở rồi bất chợt tiến lên trước một bước, sau đó kiễng chân hôn vào cằm cậu. Hôn xong cô lập tức rút lui về khoảng cách an toàn: "Vào em vào trước nhé."

Lục Kinh Tả chỉ biết dở khóc dở cười: "Được, vào đi."

Tổng Kiều Kiều cứ bước được ba bước lại ngoái đầu nhìn, mỗi lần ngoảnh lại đều có thể nhìn thấy gương mặt dịu dàng của cậu.

Lục Kinh Tả vẫn cứ dõi theo cô như thế, cho đến tận khi không còn trông thấy bóng dáng nhỏ bé ấy nữa mới quay về.

Tổng Kiều Kiều nhẹ bước lên lầu, vừa mới đẩy cánh cửa ký túc xá ra đã nhìn thấy hai người đang đứng thành một hàng trước mặt mình, cô hơi ngạc nhiên: "Tôi qua hai cậu... không về nhà ư?"

"Chẳng phải cậu cũng không về nhà đấy sao?" Phương Du Nhiên nói.

"Sao cậu biết..." Tổng Kiều Kiều buột miệng nói, nhưng âm cuối còn chưa kịp thốt ra đã khựng lại.

Tần Mẫn ngay lập tức trừng lớn đôi con mắt: "Nhiên Nhiên cậu nhìn xem, thừa nhận rồi, chính cậu ấy thừa nhận rồi."

Tổng Kiều Kiều: "..."

"Tôi qua ở cùng với Lục soái ca à?" Phương Du Nhiên cười nham hiểm chạm nhẹ vào bờ vai cô.

Không đợi cô đáp lời, Tần Mẫn và Phương Du Nhiên đã bắt đầu di chuyển, một người đứng tại chỗ và quan sát, người còn lại thì bước lên phía trước, bước được ba bước thì ngoảnh lại nhìn một lần. Tổng Kiều Kiều ngay lập tức phản ứng, cô đành mỉm cười: "Các cậu thấy rồi sao?"

Cô vừa đáp lời, hai người bọn họ liền biểu lộ nét mặt vui cười sáp lại gần cô: "Giao thừa tôi qua cậu cùng Lục soái ca đều không về ký túc xá. Nói nghe coi, làm gì vậy?"

Tổng Kiều Kiều xua xua tay rồi đi đến giường ngủ của mình, giấu giếm nói: "Có làm gì đâu."

Phương Du Nhiên và Tần Mẫn liếc nhìn nhau: "Các cậu... hai người các cậu chắc sẽ không làm mấy chuyện trẻ nhỏ không nên làm đấy chứ?"

Tổng Kiều Kiều lập tức mặt đỏ tía tai: "Không có."

"Không có thật chứ?"

"Thật sự không có mà."

Hai người thấy cô tuy có xấu hổ thật, nhưng nom dáng vẻ cũng không giống đang nói dối, Tần Mẫn nghi ngờ hỏi: "Hai cậu chỉ đơn thuần đắp mền tâm sự thôi sao?"

"Cũng chẳng tâm sự gì cả." Cứ thế mà ngủ thôi.

"Shit, cậu ấy cứ như vậy mà buông tha cho cậu ư?"

"Lục soái ca lại có thể không ăn cậu sao?"

Về mặt cả hai đều không thể tin được, dù gì ở góc nhìn của các cô ấy, Lục Kinh Tả thật sự rất thích Tổng Kiều Kiều, thích vô cùng. Trước đây nếu nói về hai người, rằng ai thích ai nhiều hơn một chút, bọn họ cảm thấy có lẽ là Lục Kinh Tả, chỉ ít nhìn ngoài mặt chính là như vậy.

Tổng Kiều Kiều không còn sức chống đỡ với những câu tra hỏi liên tục từ song phía của hai người họ, cô dứt khoát cắn chặt môi không hó hê gì thêm.

Hai người Phương Du Nhiên cũng không chọc ghẹo cô nữa, qua hồi lâu, Tần Mẫn đột nhiên nói: "Ngoài trời mưa rồi."

"Cả ngày hôm nay cứ âm u mãi, cuối cùng cũng mưa rồi."

Tổng Kiều Kiều nghiêng đầu qua nhìn, những giọt mưa bên ngoài đang rả rích rơi xuống nền đất. Trông tình hình có thể buổi tối sẽ đổ một trận mưa to. Cô thu hồi tầm mắt, nhấn một tin cho Lục Kinh Tả.



\_ Anh về ký túc xá rồi chứ?

Cô không nhận được tin hồi đáp của cậu mà nhận được hân điện thoại từ cậu, cô nhanh chóng nhận máy.

"Anh về ký túc xá rồi."

"Vây may quá, em thấy ngoài trời đổ mưa, chỉ sợ anh chưa về."

"Sợ anh dầm mưa sao?"

Tổng Kiều Kiều khó lòng làm ngơ hai tia ánh mắt như đang khóa chặt ấy, cô "uhm" một tiếng.

Phía bên kia phát ra tiếng cười vui sướng.

\*\*\*

Thời điểm tuyệt lớn của Thành phố S năm nay rơi vào tháng Giêng, cũng không tính là quá dày đặc, nhưng nhiệt độ không khí lại thấp vô cùng, đặc biệt là vào thời điểm sát Tết. Tổng Kiều Kiều dục dục mấy ngón tay của cậu: "Tết năm nay đến chỗ chú Lục sao?"

"Uhm, đặt xong vé máy bay hết rồi."

"Khi nào mới bay?"

"Chiều ngày kia."

Tổng Kiều Kiều thở dài một hơi: "Vây bao giờ mới quay lại? Giống năm ngoái sao?" Tết năm ngoái cậu bên chỗ đi Trịnh, lúc trở về cũng đã vào học luôn.

Lục Kinh Tả nghe thấy giọng nói của cô hơi yếu xìu, bèn véo nhẹ hai má cô: "Kỳ này sẽ về sớm hơn một chút."

"Thật ra về trễ xíu cũng không sao cả, anh ở cùng chú Lục lâu lâu vào."

Lục Kinh Tả mỉm cười tựa vào trán cô: "Ngoan thế?"

Tổng Kiều Kiều nhăn mặt, hỏi vặn lại cậu như lẽ hiển nhiên: "Chẳng phải lúc nào em cũng ngoan sao?"

"Phải phải phải."

Tối 30 Tết.

Lục Giản bưng món ăn cuối cùng lên bàn, ông gọi cậu: "Con trai, ăn cơm thôi."

Lục Kinh Tả nghe thấy, cậu đáp lại một tiếng rồi đi đến giúp ông bới cơm.

So với bữa cơm tất niên của những gia đình khác, bữa cơm của bọn họ đơn giản hơn rất nhiều, nhưng những món chay mặn trên cơ bản vẫn đầy đủ. Lục Giản gấp một cái đùi gà cho cậu: "Cái đùi này ba đã nướng từ sớm tinh mơ đây, bảo đảm giòn tan giòn rụm."

Lục Kinh Tả cắn một miếng xong, Lục Giản không chờ đợi được vội hỏi: "Có phải rất giòn không?"

"Uhm." Cậu gật nhẹ.

Đuôi mày Lục Giản lập tức rướn lên: "Ba đã bảo mà."

"Ba cũng ăn đi."

"Được."

"Ăn xong húp thêm chút canh, canh gà này vừa thơm vừa đặc, bổ dưỡng lắm đấy."

"Con biết rồi."

Tuy rằng hai ba con nói không nhiều lắm, thường thường Lục Giản nói ba câu, Lục Kinh Tả sẽ đáp lại một câu. Nhưng xuyên suốt bữa ăn những tiếng trò chuyện ấy chưa từng đứt đoạn.

Bao năm qua vào thời điểm cùng nhau ăn Tết, Lục Giản sẽ luôn luôn nhắc đến Trịnh Tú Vận, nhưng năm nay tận lúc ăn cơm xong, khi Lục Kinh Tả tưởng rằng ông sẽ không nhắc đến nữa thì ông chợt nói với cậu: "Con trai, sắp bước sang thêm năm mới rồi, tối nay hãy gọi điện cho mẹ con đi."

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 50: Thanh giọng êm ái

"Mặc dù ba và bà ấy đã ly hôn rồi, nhưng bà ấy vẫn là mẹ của con."

Lục Kinh Tả khẽ gật đầu: "Uhm, con biết rồi."

Phụ giúp dọn dẹp xong Lục Kinh Tả quay trở về phòng, cậu lấy di động trong túi ra gọi một cuộc cho Trịnh Tú Vận.

Sau khi nói máy, giọng nói của Trịnh Tú Vận rõ ràng rất dịu dàng hoan hi: "Kinh Tả."

"Mẹ, năm mới vui vẻ."

"Uhm, con cũng năm mới vui vẻ."

Cả hai trò chuyện hồi lâu, khi gần ngất máy, Lục Kinh Tả loáng thoáng nghe thấy đầu dây bên kia hình như vọng lại giọng của đàn ông, có vẻ đang nói: "Ăn com thôi."

Sau khi ngất máy, Lục Kinh Tả nhất thời ngớ ra trong chốc lát, cậu vẫn duy trì tư thế cầm di động như ban nãy. Qua hồi lâu, cậu bỗng nghe được tiếng động từ phía bên ngoài, khi bước đến cánh cửa cậu trông thấy Lục Giản đang cầm cây lau nhà để lau sàn.

Lục Kinh Tả đột nhiên cảm thấy có nỗi xót xa xông thẳng lên đỉnh đầu, khiến cậu phải cố sức nhắm chặt đôi mắt lại.

Ở một nơi khác.

Vương Tuệ Lâm đang bận rộn nấu bữa com tất niên, Tống Khánh Quốc làm người giúp việc, còn Tống Kiểu Kiểu thì phụ trách dán câu đối xuân, tiện thể vào bếp cạo com.

Cả mâm com tất niên thịnh soạn lúc này mới được bê lên bàn ăn, cả gia đình cùng quây quần vui vẻ ăn xong bữa com tất niên. Đêm 30 cô không đi chơi game cùng Kỷ Vị và Triệu Thanh Nghiên nữa, thay vào đó cùng tám chuyện với Từ Cẩm.

Gần khu chung cư có một sân chơi nhỏ, bấy giờ đèn đêm vẫn còn sáng rực, người lớn hay trẻ em đều đông đủ cả, khắp mọi nơi đều có thể nghe thấy tiếng reo hò và nô đùa ồn ã của các bạn nhỏ.

Hai người ngồi trên một chiếc xích đu, chúng khẽ đung đưa qua lại.

Tống Kiểu Kiểu có cảm giác tâm trạng của cô ấy không được vui cho lắm, bèn hỏi: "Cậu bị sao vậy?"

Từ Cẩm nhìn về phía cô, nét mặt nghiêm túc: "Kiểu Kiểu, nói thật nhé, cậu thấy tớ có đẹp không?"

Tống Kiểu Kiểu vẫn luôn thấy rằng Từ Cẩm cực kỳ xinh đẹp, cô đã từng ngấm ngầm nghĩ rằng khuôn mặt của cô ấy thật sự rất giống An Thắm Mắt to, mũi cao, miệng nhỏ, thuộc kiểu mỹ nhân xinh đẹp. Nhưng do cả hai thân nhau lâu rồi nên cũng bỏ qua giá trị nhan sắc của đối phương. Nếu hôm nay cô ấy đã hỏi nghiêm túc như vậy, thì đương nhiên cô cũng sẽ nghiêm túc trả lời cô ấy: "Đẹp."

"Thật không?" Từ Cẩm còn hơi hoài nghi.

"Thật chứ, đẹp mà." Tống Kiểu Kiểu xin thề, cô tuyệt đối chưa từng khen cô ấy như vậy, đây là lần đầu tiên.

Từ Cẩm sờ mó khuôn mặt mình: "Tớ đã bắt đầu nghi ngờ giá trị nhan sắc của bản thân rồi."

Tống Kiểu Kiểu nghĩ ngợi một chút: "Có liên quan đến Đường Kỳ à?"

Từ Cẩm gật đầu chán nản: "Tớ cảm thấy có lẽ cậu ấy không thích gái đẹp."

Tống Kiểu Kiểu ngờ ngàng, chỉ im lặng phì cười.

"Tớ đang nói nghiêm túc đấy." Từ Cẩm đung đưa chiếc xích đu. "Thôi quên đi, năm mới năm me không nhắc đến cậu ấy nữa."

Cả hai ngồi ở sân chơi một quãng thời gian rất dài, lúc này mới ai về nhà nấy. Khi quay về móc di động ra cô mới thấy tin nhắn của Lục Kinh Tả gửi cho cô, cô nhìn thời gian, cách thời gian cậu gửi tin đã gần hai tiếng rồi. Cô không hồi tin nữa mà gọi thẳng cho cậu.

Điện thoại nhanh chóng được nối máy.

"Tà ca, sao anh lại gửi tin nhắn mà không gọi thẳng cho em?"

"Hôm nay năm mới, anh nghĩ em sẽ có việc riêng của mình."

"Dù vậy anh cũng vẫn là quan trọng nhất." Tống Kiều Kiều không nghĩ ngợi mà đáp lời cậu.

Lục Kinh Tả cười một tiếng.

"Em không đi chơi game với đám Kỳ Vĩ, này giờ em vẫn ở cùng với Từ Cẩm, bọn em ngồi chơi với nhau thôi."

"Sao không đi chơi game?"

"Không có anh ở đây, em chẳng còn tinh thần chơi game nữa."

Lục Kinh Tả nghe thấy thanh giọng êm ái của cô, cõi lòng vô vàn ấm áp: "Kiều Kiều."

Giọng nói âm ấm chiều chuộng của cậu chính là thứ mà cô thích nhất, đối với cách gọi như vậy cô không có cách nào chống đỡ nổi, đáy lòng dâng tràn cảm giác tê dại: "Uhm, em đây."

"Anh sẽ về nhanh thôi."

"Vâng."

Tống Kiều Kiều vừa nói chuyện với cậu vừa đi về nhà, lúc gần đến cửa nhà, hai người nói "năm mới vui vẻ" rồi mới ngắt máy. Sau khi vào nhà, Vương Tuệ Lâm đang lấy sùi cào xuống: "Về rồi sao? Ăn sùi cào không?"

"Không ăn đâu, con còn no lắm, con về phòng đây."

"Thế thôi vậy, nếu đói bụng thì tự ra nấu nhé."

"Dạ."

\*\*\*

Sáng hôm sau sau khi thức dậy Tống Kiều Kiều sợ điếng người, bởi vì cô nhận được ba tin nhắn Wechat của Lục Kinh Tả.

\_ Bé cưng, năm mới vui vẻ.

\_ Chuyển khoản 1314 tệ.

\_ Chuyển khoản 520 tệ.

Cô vô thức dụi dụi hai con mắt, cậu gửi cho cô 1314+520, này chẳng phải: Anh yêu em một đời một kiếp sao?!

Con buồn ngủ của Tống Kiều Kiều lập tức tan biến hoàn toàn, cô quần lấy tấm chăn sung sướng lăn qua lộn lại, tự cuộn mình thành một chú ve sấu, chỉ thiếu nước không chui ra được nữa mới thôi, cô chợt nhận ra bạn trai của cô thật sự rất nhiều tiền! Cậu vừa chuyển 1834 tệ cho cô, cô sắp giàu sụ rồi.

Sau khi nhận tiền xong cô hăm hở gửi Wechat cho cậu.

\_ Meow, "ba nuôi"\* dậy chưa?

(\* Ba nuôi ở đây theo nghĩa bóng, có thể hiểu là đại gia bao nuôi.)

Lục Kinh Tả dậy cũng khá sớm, hơn sáu giờ sáng đã dậy rồi. Cậu theo bản năng mần mò chiếc di động trên đầu giường, sau khi nhìn thấy tin nhắn của cô gái nhỏ thì bất giác nhướn môi cười. Miệng cậu vừa lẩm bầm mãi bốn chữ\* "ba nuôi" vừa nhanh chóng trả lời Wechat cho cô.

(\* Trong bản Trung là bốn chữ Kim chủ ba ba.)

\_ Uhm, dậy rồi.

\_ Anh chuyển cho em nhiều tiền vậy, hơn 1800 tệ lận.

\_ Vậy thì sao?

\_ Có cho nhiều quá không? Hihi /

\_ Em nhận hết rồi còn hỏi lại anh à?

\_ Hahaha /

\_ Cho em thì em nhận đi, chẳng phải đã nói rồi sao?

\_ Nói gì cơ?

\_ Chúng ta sẽ cùng nhau để dành tiền đi du lịch.

Trong phút chốc Tống Kiều Kiều bỗng nhớ ra, cô đã nói vào năm ngoái.

\_ Đúng đúng đúng, mùa đông phải đi qua phương Bắc ngắm tuyết rồi!

Gửi xong tin nhắn Tống Kiều Kiều mới hơi nhú mồm, tựa hồ đang nhớ đến điều gì đó. Tết năm ngoái hình như cậu cũng phát tiền lì xì cho cô, phát hai cái, một cái 500 tệ, cái còn lại 20 tệ, tổng cộng là 520 tệ. Nay chẳng phải là 520 - Anh yêu em sao!!

Tống Kiều Kiều ngờ ngàng, năm ngoái cậu phát cho cô 520 tệ vốn dĩ là ý này! Hóa ra Tết năm ngoái cậu đã bóng gió tỏ tình với cô rồi sao? Ngặt nỗi lúc ấy cô quá chậm tiêu, mất cả năm trời mới nhận ra.

\_ Năm ngoái anh chuyển 520 tệ cho em, có phải ý mà em đang nghĩ không?

Lục Kinh Tà nhìn thấy tin nhắn mà ngây ngẩn, rồi lập tức mỉm cười.

\_ Đúng vậy, đây phản ứng của cô bé ngốc chậm chạp quá mà.

\_ Lúc ấy em không nhận ra, có phải anh hơi thất vọng không?

\_ Thất vọng thì có, nhưng cũng không có gì bất ngờ.

\_ Vì sao vậy?

\_ Bởi vì em ấy à, ngốc nghếch.

Tống Kiều Kiều khe khẽ "ah" một tiếng, lại quán lấy tám chân lộn hai vòng, lăn giường chiếu rồi tung rồi mù cả lên.

Sau mừng 2 Tết, Tống Kiều Kiều phải bỏ ba đi chúc Tết khắp mọi nơi. Bởi vì cô thi đậu vào Đại học S mà mấy đi đối với cô thiết tha vô cùng. Một người dốt lòng dặn dò cô phải cố gắng học hành, tiền thể còn nhận được rất nhiều tiền lì xì. Cô vốn không muốn nhận vì suy cho cùng cũng đã lên đại học rồi, nhưng thật sự không thể không nhận khi người ta cứ niềm nở hết mình như vậy.

\*\*\*

Cuối tháng hai, Tống Kiều Kiều đi cùng với Lục Kinh Tà quay về Đại học S. Sau khi về trường cô ném cậu qua một bên, chạy ra ngoài chơi theo đám bạn cùng phòng không gặp trong cả kỳ nghỉ đông.

Khi đang đi trên đường, cô quan sát một lượt bốn người bao gồm cả cô, cảm thấy hình như có gì đó khác lạ. Qua hồi lâu, cô mới rõ vì sao lại khác, cô không nhận nổi bèn hỏi: "Phong cách ăn mặc hôm nay của bốn đứa mình có hơi quá đà không?"

Thang Viên Viên nhìn cô một cái: "Đâu có quá đà."

Tần Mẫn cũng nói: "Tớ thấy vẫn khá ổn mà."

Phương Du Nhiên: "Lẽ nào bọn tớ chưa nói với cậu hôm nay chúng ta có hoạt động tụ họp bạn bè ư?"

Tống Kiều Kiều mở to mắt nhìn: Hoạt động tụ họp bạn bè!! Chẳng phải là xem mắt trong trường đại học trá hình sao?!! Các cô ấy đúng là chưa từng nói với cô!!!

Cô dừng bước: "Không hề nói!"

Phương Du Nhiên mỉm cười ghé sát qua: "Bây giờ biết cũng không muộn."

"Hay là các cậu... tự đi với nhau đi."

"Vậy đâu được, đã nói hết rồi mà."

"Nhưng tớ có bạn trai rồi."

"Bọn tớ biết, có bạn trai thì có bạn trai. Cũng chẳng bắt cậu làm gì cả, chỉ tới chơi rồi ăn uống chút thôi, vả lại có bạn trai rồi thì phải vứt bỏ quyền giao

thiếp của mình ư?"

"Nhưng mà... lỡ cậu ấy biết được thì sao?"

"Sùi cảo nhỏ, những người khác toàn bị vợ quản thôi, còn cậu sao lại thành chồng quản vậy hả?"

"Tớ không có..."

"Không sao đâu mà, cùng nhau đi chơi đi, đi thôi."

"Tớ không muốn..."

Phương Du Nhiên thẳng thừng bịt miệng rồi bấu lấy bờ vai cô: "Không, cậu muốn đi."

"Tớ..."

"Cậu muốn đi."

Cứ thế Tống Kiều Kiều bị các cô ấy lừa gạt rồi đi, nghe nói nơi "xem mắt" bọn họ chọn là một quán bar "sạch". Nội thất trang trí rất đẹp, cảnh quan cũng khá ổn. Ngay lối vào còn có bảng hiệu cấm hút thuốc, trên sân khấu có ai đó đang hát một bản tình ca du dương.

Đây có vẻ là hoạt động tụ họp bạn bè tầm cỡ lớn, ngoài bọn cô ra còn có rất nhiều người khác nữa, gái hay trai đều đầy đủ, tất cả mọi người cứ chọn đại một chỗ mà ngồi xuống thôi.

"Bình tĩnh, đừng căng thẳng, chỉ là buổi tâm sự thôi mà." Phương Du Nhiên an ủi cô.

Tống Kiều Kiều mỉm cười.

Phía đối diện có người ngồi xuống, Tống Kiều Kiều vô thức ngước mắt lên nhìn một chút.

Cao Khải mỉm cười với cô: "Đàn em, là em sao?"

"Đàn anh Cao Khải?"

"Uhm, vừa nãy nhìn thấy bóng dáng có cảm giác rất giống em. Không ngờ là em thật, em cũng tới chơi à?"

Tống Kiều Kiều "uhm" một tiếng: "Đi với bạn cùng phòng."

Cao Khải mỉm cười đẩy trái cây trước mặt mình sang cho cô, ung dung nói: "Trông em thấp thỏm vậy, không sao đâu, thoải mái đi, chỉ là buổi vui chơi đơn thuần thôi mà."

Tống Kiều Kiều gật gật đầu, cũng thoải mái hơn một chút. Dù sao cô và anh ấy còn biết nhau chút đỉnh, nếu là một người lạ hoắc lạ hươ nào đó thì cô thật sự chẳng biết phải nói gì nữa.

Bên phía ký túc xá nam.

Trong di động Trương Trì vọng ra thứ âm thanh ồm ồm, giống như đang phát video vậy. Sau khi xem xong cậu ta lập tức la lên: "Mấy anh em, ra chỗ này không?"

"Chỗ này là chỗ quái nào đây?"

"Một đàn anh gửi video cho tớ, chỗ quán bar "sạch" gần trường mình đang diễn ra hoạt động tụ họp bạn bè, mấy em gái nhiều vô số, cùng nhau đi ngắm không?"

"Thật không vậy?"

"Xạo cậu làm gì chứ, không tin cậu xem đi này." Trương Trì đưa di động cho hai người Lâm Cảnh xem, rồi nói với Lục Kinh Tả đang ngồi đọc sách bên cạnh: "Lão Lục, đi ngắm chung chứ?"

Lục Kinh Tả không buồn ngẩng đầu, chỉ cười cười: "Tớ nhường cơ hội lại cho ba đứa cậu đó."

Trương Trì đau tim, rõ là trong lúc vô hình bị đồng cầu lương đập tới tấp vào mặt mà.

Bỗng nhiên Lâm Cảnh phía bên cạnh chột lên tiếng: "Lão Lục, xem ra cậu không đi không được rồi."

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 51: Cánh hoa

Cao Khải thấy mâm trái cây trước mặt bọn họ đã hết, bèn nói: "Chờ anh nhé, anh đi lấy thêm một ít nữa."

Tổng Kiều Kiều khê gật đầu, trái cây ở đây ăn khá ngon, mong nước lại còn rất ngọt nữa.

Qua hồi lâu, cô bỗng cảm giác trên đỉnh đầu có một bóng mờ ập xuống, cô ngẩng đầu lên vừa cười vừa nói: "Đến rồi..." Nhưng âm cuối dần dần tắt lịm đi.

Cô vô thức nuốt nước bọt: "Anh... sao anh lại ở đây?"

Khuôn mặt anh tuấn của Lục Kinh Tả vô cùng nặng nề, không có chút dịu dàng yêu chiều nào của ngày thường nữa. Tổng Kiều Kiều hoảng sợ cùng cực: "Tả ca..."

"Em ra ngoài với anh." Cậu điền tĩnh nói một câu.

Tổng Kiều Kiều thấy tình hình như vậy nào dám hó hé gì nữa, sau khi cậu nói xong cô lập tức vớ lấy túi xách chạy ra ngoài theo, không dám đắn đo dù chỉ một chút.

Ra khỏi quán bar Lục Kinh Tả đi phía trước, từ đầu đến cuối không nói với cô lời nào. Tổng Kiều Kiều đi sát theo từng bước chân đằng sau cậu, cô cảm thấy mình sắp không đuổi kịp cậu nữa rồi, chỉ có thể vươn tay ra nắm giữ một góc áo của cậu: "Tả ca, anh chờ em với."

Lục Kinh Tả bị cô kéo giữ nên ngừng hẳn lại, hai người đứng đối mặt nhau.

Tổng Kiều Kiều cắn môi, dè dặt hỏi: "Tả ca, có phải anh giận rồi không?"

Đôi mắt Lục Kinh Tả nhìn cô không dao động: "Em nói xem?"

"Giận rồi..." Cô thành thật đáp.

Lục Kinh Tả thấy cô thế này càng nóng máu. Cô cười với người con trai khác, ruột gan của cậu liền bức bối khó chịu. Có trời mới biết cảm giác trong lòng cậu là như thế nào khi nhìn thấy cô vui vẻ trò chuyện với người con trai khác trong video, cậu hận không thể kéo cô về bên mình rồi hung bạo nghiêm phạt cô.

"Em sai rồi, anh đừng giận được không?" Cô bạo dạn nhích nhích về phía cậu, nắm cánh tay cậu lại lắc nhẹ mấy cái.

Lục Kinh Tả chỉ lặng lẽ nhìn cô, không nói gì.

Tổng Kiều Kiều dứt khoát ôm thẳng cánh tay cậu rồi ngẩng đầu nhìn cậu, đôi mắt đen láy long lanh thuần khiết: "Em thật sự biết sai rồi mà, anh hãy mở lòng bao dung, đừng tính toán với em được không?"

"Tả ca, được không?"

"Em sai rồi mà, đừng giận nữa nhé?"

"..."

Màn làm nũng này của cô khiến Lục Kinh Tả khó lòng chịu nổi nữa, trong lòng rõ ràng đã mềm như kẹo bông rồi nhưng ngoài mặt vẫn ung dung lạnh nhạt như trước. Ngay cả khi nói chuyện vẫn không chịu thua: "Biết sai thật không?"

Tổng Kiều Kiều vừa thấy còn đường xoay xở, lập tức gật đầu như gà mổ thóc, rất sợ cậu không tin tưởng mình: "Thật mà thật mà, thật đó thật đó."

Con ngươi đen nháy của Lục Kinh Tả lấp lánh, cậu nắm ngược lại bàn tay nhỏ nhắn của cô rồi kéo cô bước nhanh về trước.

Tổng Kiều Kiều bị cậu nắm tay như vậy, cũng không biết cậu sắp dắt mình vào đâu, mà cũng chẳng dám hỏi. Mãi đến khi cậu dẫn cô vào một con hẻm khuất sáng, cô mới ngờ ngợ nhận ra điều gì đó.

"Tả ca..."

Đang nói, cô bỗng bị cậu đẩy nhẹ rồi chống thẳng vào bức tường, sau lưng là vách tường cứng ngắt, trước người là lồng ngực ấm áp và rắn chắc của cậu. Cậu áp lại rất sát, gần như đè hẳn vào người cô. Khuôn mặt thanh tú của cậu đang ở ngay trước mắt, hô hấp của cả hai hòa quyện vào nhau, cảm giác ám muội dần dần hăng nồng.

Cậu vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn nõn nà của cô: "Chuyện này là em sai đúng không?"

Tổng Kiều Kiều mím môi, gật đầu: "Uhm."

"Nếu như đã gây chuyện, vậy thì phải bị phạt đúng không?"

Tổng Kiều Kiều không biết vì sao chẳng thể thốt chữ "đúng" ấy ra khỏi miệng.

Lục Kinh Tả thấy cô im lặng không nói, lạnh nhạt "hm" một tiếng, âm cuối hơi rướn cao. Tổng Kiều Kiều thấy vậy vội gật đầu lia lịa: "Đúng."

Lời nói vừa buông ra, bờ môi lạnh lẽo ấy thẳng thừng phủ xuống. Cậu buộc cô phải hé môi tiếp nhận cậu, cậu mày mò tìm kiếm trong khoang miệng cô, lưu luyến không cho cô rời khỏi, cực kỳ triển miên.

Cậu chùng chình một quãng thời gian rất dài mới dần dịu dàng hơn, mỗ nhẹ một chút, rồi lại mút vào một chút.

Tổng Kiều Kiều được cậu hôn dịu dàng như vậy, nụ hôn khiến khắp cơ thể cô mềm oặt ra, cả người dính chặt vào người cậu. Đến khi cô hoa mắt chóng mặt cậu mới chậm chậm buông cô ra, nhưng ánh mắt của cậu vẫn rơi vào cánh môi bị hôn đến ảm ướt tươi mọng ấy. Giọng nói của cậu vẫn còn khàn đặc sau nụ hôn kịch liệt này: "Lần sau còn thế này nữa, thì sẽ không phải phạt như vậy thôi đâu."

\*\*\*

Hai gò má của cô gầy nhỏ ửng hồng, cực kỳ non nớt, đôi đồng tử như giếng nước sương mờ, vô cùng mê hoặc. Khuôn mặt xinh đẹp, sống mũi cao thẳng, đôi môi đỏ mọng, không có chỗ nào là không hấp dẫn cậu. Thậm chí cô chẳng cần làm gì cả, chỉ cần đứng ở nơi nào đó ngoắc tay với cậu thôi cũng đủ khiến cậu gác vũ khí mà đầu hàng, cúi đầu khuất phục rồi.

Cậu tiếp tục nói: "Sau này không được phép tươi cười rạng rỡ với đứa con trai khác..."

Tổng Kiều Kiều khẽ thở gấp, bàn tay của cô đặt trên bả vai cậu. Cô đang suy ngẫm lời cậu vừa nói, cô tươi cười rạng rỡ với con trai ư? Qua mấy giây cô đã có kết luận, phải chăng cậu đang nói đến đàn anh Cao Khải?

Dù sao bây giờ cũng mặc kệ có phải đàn anh Cao Khải hay không, đồng ý với cậu mới là điều quan trọng nhất, nên cô lập tức lạnh trí gật đầu: "Được, sau này chỉ cười với anh thôi nhé?"

Yết hầu của Lục Kinh Tả lay động lên xuống, ánh mắt thâm sâu nhìn cô say đắm không rời, cuối cùng phủ môi xuống lần nữa: "Để anh hôn thêm chút nữa."

Cô vốn dĩ không còn đường lui, vì sau khi cậu nói xong ngay lập tức đã hôn xuống rồi. Cô cảm nhận được sự mềm mại nơi cánh môi, từ từ nhắm mắt lại, cánh tay thon thả ôm sau gáy cậu, nhẹ nhàng đáp trả cậu, cùng cậu trầm luân.

Khi cả hai từ trong cơn mê ra ngoài lần nữa đã là một quãng thời gian rồi, một tay Tổng Kiều Kiều bị cậu nắm trong lòng bàn tay, tay còn lại che lấy môi mình: "Anh dữ dội quá."

Lục Kinh Tả nghiêng đầu nhìn về phía cô, thấy cô dùng đôi mắt của Thu Đồng\* mà lên án mình, bèn nói: "Ngoan, đừng nhìn anh như vậy, anh sẽ không chịu nổi mất."

(\* Nhân vật trong manga SQ Begin W/Your Name!)

Đôi mắt Tổng Kiều Kiều lập tức nhấp nháy, dứt khoát dời tầm mắt không nhìn cậu nữa. Đi được một quãng cô mới sực nhớ đến một chuyện, cô khựng lại rồi móc di động từ trong túi ra: "Chuyện em ra ngoài với anh, em vẫn chưa nói với đám Thang Viên Viên."

"Vậy em gửi tin nhắn cho họ đi."

"Được."

Tổng Kiều Kiều mở nhóm chat của bọn họ ra, gửi một tin nhắn vào nhóm. Gửi xong cô ngược mắt nhìn Lục Kinh Tả.

"Sao vậy?" Lục Kinh Tả hỏi cô.

"Uhm thì... chuyện em ra ngoài em cũng chưa nói với đàn anh Cao Khải nữa, em có thể nhắn với bọn họ nếu thấy anh ấy thì hãy nói với anh ấy một tiếng giùm em không?"

Lục Kinh Tả nhìn cô, gật đầu: "Có thể."

Tổng Kiều Kiều ngay lập tức nở nụ cười nịnh nọt: "Tả ca, anh tốt quá."

Lục Kinh Tả véo hai má cô một cái: "Em biết là được rồi."

Sau khi Tổng Kiều Kiều gửi xong tin nhắn, cô nhét di động vào túi áo lồng của cậu, rồi lại nắm chặt lấy tay cậu, mười ngón tay đan lồng vào nhau, cắt

giọng ngọt ngào như mía lùi: "Uhm, em nhớ rồi, anh đối với em luôn tốt nhất."

Lục Kinh Tà khẽ cười thành tiếng: "Anh vẫn chưa ăn gì, đi ăn cùng anh."

"Được, cùng ăn cùng ăn." Cô nghe lời cực độ.

"Có thể mua cho anh trái cây tô chứ?"

"Mua mua mua."

\*\*\*

Mùa hè năm hai đại học, Tống Khánh Quốc đăng ký cho Tống Kiều Kiều một khóa học để lấy bằng lái xe. Dưới cái nóng gay gắt tốt độ phải đi học lái xe, cô đau lòng tưởng chết. Nhưng may sao sau khi Lục Kinh Tà biết chuyện đã đăng ký cùng cô, cả kỳ nghỉ hè hai người đều cùng nhau tới lớp.

Giáo viên hướng dẫn của cô là một người đàn ông trung niên mặt mày nghiêm túc, ăn nói rất thận trọng, khi đã vào học thì nghiêm khắc một cách bất thường. Tống Kiều Kiều mỗi lần đến lớp đều sợ ngây người, bởi vì cô thật sự không rành mấy thứ này nên cứ mắc lỗi triền miên. Sau khi sai sót giáo viên hướng dẫn cũng không mắng nhiếc gì mà chỉ yên lặng nhìn cô, nhưng chính vì chỉ nhìn cô như vậy mà cô cảm thấy còn đáng sợ hơn cả việc bị mắng nữa.

"Em rất sợ cái ông giáo viên hướng dẫn của mình." Tống Kiều Kiều khóc lóc kể lể với Lục Kinh Tà.

Lục Kinh Tà vuốt ve đầu cô: "Sợ cái gì? La mắng em sao?"

"Không có mắng mà chỉ im thin thít thôi, nhưng em thấy như vậy còn làm em sợ hơn."

"Thật ra em phải thấy may mắn."

"Hả?"

"Giáo viên hướng dẫn của em chỉ ít còn không mắng em, chứ em không biết mấy giáo viên hướng dẫn khác một khi đã mắng thì không cần biết là nam hay nữ đâu."

Tống Kiều Kiều chợt nhớ đến một giáo viên hướng dẫn khác, mấy cô nàng học trúng ông ta đều bị mắng cho khóc xối xả, cô tận mắt chứng kiến mấy lần nên bất giác rợn người: "Vây... vậy em thấy giáo viên hướng dẫn của em vẫn còn tốt chán."

Lục Kinh Tà bật cười: "Lúc học đừng căng thẳng, cứ tự nhiên thôi, để mấy bữa sau anh dành ra chút thì giờ tập cho em."

"Anh mà tập cho em hả?" Trong giọng nói còn có chút nghi ngờ.

Lục Kinh Tà gợn tay búng vào trán cô: "Anh học rất nhanh nhé, giáo viên hướng dẫn khi tập cho anh cứ phải gọi như được tắm gió xuân\*."

(\* Cảm giác được học hỏi thêm những điều bổ ích khi ở chung với những người có học thức. Ý khác cũng muốn chỉ tâm trạng thoải mái vui vẻ như đang đắm chìm trong gió xuân ấm áp.)

Trong đôi mắt Tống Kiều Kiều toát ra vẻ ngưỡng mộ, cô tựa đầu vào bả vai cậu, lại càng gắng sức ôm chặt cánh tay cậu hơn: "Đại lão, xin hãy dẫn dắt với."

"Dẫn dắt cũng không phải không được, nhưng phải nộp học phí đấy."

Tống Kiều Kiều ngẩng đầu lên: "Học phí ư? Em đâu có tiền..."

"Không có tiền vậy thì đổi sang hình thức khác..." Nói xong cậu nhìn cô chằm chằm rồi áp sát cô vào băng ghế, bờ môi ghé qua.

Tống Kiều Kiều mỉm cười che môi cậu lại, tay kia búng vào trán cậu: "Anh có thể nghĩ đến những thứ khác không hả, suốt ngày cứ tư tưởng mấy chuyện này hoài."

Lục Kinh Tà bao bọc bàn tay nhỏ bé của cô, hít hà hương thơm nơi lòng bàn tay mềm mịn của cô: "Em là bạn gái của anh, chuyện hợp pháp thôi."

Tống Kiều Kiều vươn tay đẩy cậu ra, chạy về trước vài bước: "Đi thôi nào, em muốn ăn dưa hấu, anh mua cho em đi."

Lục Kinh Tà đứng dậy bước theo: "Em năn nỉ anh đi rồi anh mua cho em"

"Em năn nỉ anh, năn nỉ anh mà, mua cho em dưa hấu có được không?"

"Được."

Bởi vì năng lực lĩnh hội của Lục Kinh Tà cực kỳ ưu việt mà mấy giáo viên hướng dẫn ai cũng hay danh cậu, song song đó cũng biết cậu có một cô bạn gái có khả năng lĩnh hội vô cùng tệ hại. Ngày nào hai người cũng đến học rồi tan học cùng nhau, bọn họ tận mắt chứng kiến mỗi khi có thời gian rảnh là



cậu sẽ tập xe cho cô bạn gái ấy.

Mấy giáo viên hướng dẫn còn tụ tập với nhau đùa giỡn: "Tính ra thằng nhóc này cũng có thể sống bằng nghề của chúng ta đấy chứ. Ông nhìn xem, lúc dạy nó nghiêm túc mà dịu dàng biết bao nhiêu."

"Dịu dàng hơn chúng ta nhiều."

"..."

Giáo viên hướng dẫn của Lục Kinh Tả sáp lại rồi "hừ" một tiếng: "Bọn ông nghĩ nhiều thôi, người ta dịu dàng nghiêm túc chẳng qua vì đây là người yêu bé nhỏ của người ta. Ông có trông thấy lúc thằng nhóc ấy đối mặt với mấy đứa con gái khác chưa, còn chẳng thèm liếc mắt lấy một cái nữa đấy biết không?"

"Hay ya, mà cô bé ấy chẳng phải do ông dạy ư? Đạo này thế nào rồi, có tiến bộ hơn không?"

"Tiến bộ nhanh lắm."

"Tuổi trẻ thật tốt mà, ngưỡng mộ làm sao."

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 52: Tiểu thọ tinh

(\* *Tiểu thọ tinh thường dùng để chỉ những người trẻ được mừng tuổi trong tiệc sinh nhật của mình.*)

Khốn khổ suốt cả mùa hè, cuối cùng hai người cũng thành công vượt qua kỳ thi lái xe. Tổng Kiêu Kiêu vui mừng suýt khóc, cả mùa hè này chỉ cần có bấy nhiêu thôi, nếu mà thi không đậu nữa thì cô thật sự muốn chết quách đi cho rồi.

Còn một việc nữa mà Tổng Kiêu Kiêu không tài nào hiểu nổi. Cũng ra ngoài học lái xe dưới nhiệt độ bốc lửa như nhau, ấy vậy mà xong xuôi hết da dẻ của Lục Kinh Tả vẫn không biến đổi chút nào, ban đầu trắng ra sao thì hiện tại vẫn trắng y như vậy. Còn về phần cô, vốn dĩ là da trắng mà giờ đây bị nhuộm đen xuống mấy tông, phải nói là nấu hết cả ruột gan.

Da dẻ cô vốn trắng trẻo nên bây giờ bị đen xuống là có thể nhìn ra ngay.

"Sùi cảo nhỏ, nghỉ hè cậu đi đâu chơi mà đen ra nông nổi này vậy?" Thang Viên Viên ngờ ngàng hỏi cô.

"Chơi gì chứ, phải chi vì đi chơi mà đen thì đã may rồi."

"Vậy có chuyện gì thế?"

"Nghỉ hè đi học lái xe."

Tần Mẫn từ trong phòng tắm ra đến: "Học lái xe chính là con ác mộng của tớ đấy."

Phương Du Nhiên giờ tay: "Ác mộng +1, vậy tính ra mức độ của cậu vẫn còn đỡ chán. Tớ căn bản đã không được trắng rồi, mà hỏi ấy học lái xe ta nói trông thảm thương vô cùng luôn."

"Đa phần người nào học lái xe rồi thì quãng thời gian đã từng trải qua ấy sẽ trở thành con ác mộng của đời họ." Tần Mẫn rút ra một câu.

"Có nói quá không vậy?" Trong bốn người ở ký túc xá chỉ còn mỗi mình Thang Viên Viên vẫn chưa học lái xe. Lúc này ngồi nghe mấy cô nàng nói vậy khiến trong lòng cô ấy cũng nảy sinh chút hoảng sợ.

Phương Du Nhiên cười gian manh với cô ấy: "Uhm, đợi tới lượt cậu đi là biết có nói quá hay không liền."

\*\*\*

Thời tiết tháng chín, ánh mặt trời ngoài khung cửa căng tràn sức sống, phản chiếu sắc xanh ngọc lục óng ánh của hàng long não dưới nắng, cùng những chiếc lá dong đưa dập chồn giao hòa vào bóng cây loang lổ trên đường.

Lúc này cả hai đang ở thư viện của Đại học S, bên trong bất điều hòa rất vừa vặn, ngăn cách cơn oi nóng ra phía ngoài. Bọn họ một người đang làm đề thi, một người thì cầm sách tiếng Anh học thầm từ vựng, cả hai tự bận rộn với chuyện riêng của mình. Nhưng hình ảnh ấy lại ám áp không tả nổi, khiến đám sinh viên trong thư viện bị nhòe nhét cầu lương lẫn nữa.

Đã đẹp trai rồi, lại còn nỗ lực như vậy, có tính cho người ta sống nữa không?

Tổng Kiều Kiều cảm nhận được ánh mắt từ bốn phía xung quanh. Vốn dĩ đối với những cái nhìn như thế cô sẽ chẳng buồn bận tâm đâu. Nhưng hiện tại thì khác rồi, cô có linh cảm bọn họ đang bàn tán về vấn đề cô đen.

Lúc trước khi chưa học thi bằng lái, mặc dù da dẻ của Lục Kinh Tã có trắng đến mức phát sáng đi chăng nữa thì cô vẫn không mấy áp lực khi đứng chung với cậu. Nhưng bây giờ đen hằn xuống mấy tông, sự tự tin của cô cũng tan thành mây khói.

Cô ngượng ngập dựng thẳng sách tiếng Anh lên: Đừng có tia tầm mắt vào tôi nữa đi, tôi biết tôi đen rồi, tôi sẽ nhanh chóng dưỡng da lại mà.

Vào lúc Tổng Kiều Kiều chuẩn bị chối chối thì quyển sách tiếng Anh đang dựng thẳng bất ngờ bị rút đi. Cô càng hoảng hốt hơn, người lấy quyển sách tiếng Anh không ai khác ngoài Lục Kinh Tã, cô hỏi: "Anh... làm xong rồi hả?"

Lục Kinh Tã không trả lời câu hỏi của cô mà hỏi ngược lại: "Em dựng quyển sách lên làm gì vậy?"

"Học từ vựng, em học từ vựng chứ gì."

Lục Kinh Tã búng vào trán cô: "Còn nói dối anh, anh quan sát em này giờ rồi."

Tổng Kiều Kiều: "..."

Cô im lặng ghé sát về phía cậu: "Có phải bây giờ em đen lắm không?"

"Em đang buồn chuyện này à?"

Tổng Kiều Kiều gật đầu thành thật, trong giọng nói của cô còn mang theo sự ngưỡng mộ: "Sao anh phơi nắng mà không đen gì hết vậy?"

Lục Kinh Tã hơi nghiêng người, cậu tự tay nâng cằm cô, ngắm nghía kỹ càng mới nói: "Em đã trắng lại kha khá rồi."

Mắt Tổng Kiều Kiều sáng rỡ, dạo này vì muốn nhanh chóng trắng lại mà tối nào cô cũng đắp mặt nạ dưỡng trắng, cô giờ tay sờ má: "Có thật không?"

Lục Kinh Tã gật đầu: "Thật, chỉ là đang nắng thôi mà, qua một thời gian ngắn là nhả thôi. Hơn nữa cho dù em có thế này thì anh vẫn thích em."

Tổng Kiều Kiều bị dáng vẻ nghiêm túc của cậu làm cho đỏ mặt, cô rướn khoe miệng lên với cậu, đôi mắt xinh đẹp khẽ cong cong hệt như vầng trăng khuyết.

\*\*\*

Mùa hè tại thành phố S nổi tiếng là hanh nóng, còn dòng thời gian thì cứ thế chảy trôi trong tiết trời oi bức như vậy. Tổng Kiều Kiều cũng từ từ dưỡng làn da ngăm đen của mình trắng trẻo trở lại, không còn suốt ngày luyên thuyên về trắng đen các thứ nữa.

Sau khi bước vào năm ba đại học, bài tập của hai người dần dần dồn dập hơn. Tổng Kiều Kiều không phải ngâm mình trong thư viện thì sẽ ngâm mình trong phòng tự học. Còn Lục Kinh Tã lúc đầu thi vào ngành Quản lý Tài chính là vì muốn gánh vác phần nào giúp chú Lục. Mà chú Lục cũng mở rộng công ty mẹ ra thành phố S nên bây giờ cậu dành phần lớn thời gian vào việc thực tập.

Thời gian cứ trôi qua như vậy, sinh nhật Tổng Kiều Kiều cũng ngày càng đến gần. Đây là sinh nhật tròn hai mươi tuổi của cô.

Mấy chị em ở ký túc xá mới sáng sớm đã bàn bạc nên tổ chức sinh nhật cho cô như thế nào rồi. Chỉ có điều dù là người trong cuộc nhưng Tổng Kiều Kiều lại không mấy vui vẻ như những năm trước, vì Lục Kinh Tã hiện tại đi với chú Lục nên bận rộn chân muốn không chạm đất. Gặp dịp mấy tiết học của bọn họ lại còn trùng nhau, nên trong khoảng thời gian này số lần cả hai gặp mặt chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Cách duy nhất là mỗi tối dành ra chút thì giờ mà liên lạc với nhau thôi, nhưng trên cơ bản không quá được mười phút.

Cô cũng không hỏi cậu, rằng cậu có thể bỏ chút thời gian rảnh cho sinh nhật lần thứ hai mươi của cô trong năm nay được không?

Chỉ có điều nhìn dáng vẻ những người khác vì sinh nhật của cô mà hào hứng, nên cô cũng không thể hiện về thất vọng ra bên ngoài. Mỗi ngày vẫn ở cùng với các cô ấy, muốn ra sao thì ra.

Ngày sinh nhật của cô rơi vào đúng thứ sáu, cô không mời nhiều người, ngoài ba người bạn cùng phòng ra thì chỉ có thêm bốn người Kỷ Vị mà thôi. Bao năm qua trong số này còn có cả Lục Kinh Tã, nhưng mà năm nay không có cậu nữa. Thậm chí cô gửi tin nhắn cho cậu mà cậu vẫn còn chưa trả lời, ban đầu cô tính gọi thẳng cho cậu, nhưng chần chờ mãi cuối cùng lại thôi.

Từ Cám bước lại gần cô, hỏi: "Sao rồi? Cậu ấy vẫn chưa trả lời tin nhắn à?"

Tổng Kiều Kiều dứt đi động lại vào túi: "Uhm."

Từ Cám nhíu mày: "Dạo này cậu ấy bận rộn dữ vậy sao?"

"Bận lắm."

Mọi người đề nghị đi KTV hát hò, đa phần đều bỏ phiếu đồng ý nên cả toán người ồ ạt cùng nhau vào KTV.

Sau khi tới KTV số ít thì đi đặt phòng, số ít lại nói rằng muốn đi vệ sinh, nên ban đầu cả đám người mà hiện tại chỉ còn mỗi Từ Cám ở lại cạnh cô.

"Kiểu Kiểu, bọn mình vào phòng trước đi."

"Không đợi bọn họ sao?"

"Uhm, bọn mình vào trước thôi."

Cả hai nhanh chóng đến cửa phòng, đúng lúc di động của Từ Cám vang lên, cô ấy vừa nghe điện thoại vừa ra hiệu cô hãy tự mở cửa.

Tổng Kiểu Kiểu nghe vậy bèn giơ tay mở cửa. Cô mới vừa đẩy cửa ra bỗng nhiên có mấy âm thanh "pằng pằng --" vang lên, kèm theo đó là tiếng "chúc mừng sinh nhật". Cả căn phòng tối mịt nháy mắt đã sáng bừng lên, những người rời đi ban nãy đều ở trong phòng. Trên tay bọn họ còn cầm mấy bình xịt nhỏ, ruy băng lụa, ruy băng màu và những thứ na ná như vậy. Mà cô cũng chú ý thấy, căn phòng này đã được trang trí qua rồi, phía trên dán bóng bay, ruy băng lụa, ruy băng màu các thứ, ngay giữa còn dùng hoa hồng ghép thành dòng chữ: Sùi cảo nhỏ, sinh nhật hai mươi tuổi thật hạnh phúc.

"Các cậu... đây là..."

Từ Cám giả vờ nghe điện thoại đã dứt di động vào túi từ lâu: "Cả chỗ này đều do mấy cậu chàng đây trang trí đấy, thích không nào?"

Tổng Kiểu Kiểu ngạc nhiên: "Bọn họ trang trí á?"

"Đúng rồi, mấy đứa tớ lúc nào cũng kè kè cạnh cậu nên không thể trốn đi được, cũng chỉ còn bọn họ thôi." Phương Du Nhiên giải thích.

"Kiểu Kiểu, vì làm những thứ này cho cậu mà bọn tớ đã suy nghĩ nát óc đấy, cậu có thích không?" Kỳ Vị hỏi cô.

Tổng Kiểu Kiểu mỉm cười: "Thích chứ, thích vô cùng luôn."

"Thích là được rồi, thích thì ra mở quà của bọn tớ đi."

"Mở quà?"

Tổng Kiểu Kiểu vẫn luôn không để ý rằng bọn họ đang đứng thành một hàng, mà phía sau lưng bọn họ đang đặt một hộp quà vô cùng khổng lồ. Hộp quà to cỡ này có thể nhét vừa cả một người ấy, đầu phải cô chưa từng xem phim truyền hình, trong phim mấy nam chính thường trốn trong hộp quà giống như vậy.

Cô liếc nhìn bọn họ: "Không phải các cậu..." nhét Lục Kinh Tà vào bên trong đấy chứ?

"Mở cái đã, mở xong rồi hẵng nói."

"Mở lẹ mở lẹ."

"..."

Đáp lại những tiếng hô hào nhiệt liệt của bọn họ, Tổng Kiểu Kiểu có chút hồi hộp bước đến. Lúc tháo dây ruy băng ra tay cô còn hơi hơi run rẩy, lẽ nào cậu ở trong này thật ư? Nghĩ vậy cô bỗng sợ cậu ở bên trong ngộp thở, động tác tháo ruy băng lập tức nhanh chóng hơn. Sau đó cô hít một hơi thật sâu, một tay nhấc nắp hộp mở ra.

Vâng, bên trong hộp quà to tướng ấy có tầng tầng lớp lớp những dải ruy băng lụa chuyên dụng đầy màu sắc được trang trí thành mặt cười, mà bên trên những dải ruy băng rực rỡ ấy đính thêm mấy ngọn đèn nhỏ ánh vàng, cùng với rất nhiều hộp quà, túi quà. Nhưng không hề có Lục Kinh Tà.

Trong lòng cô trào dâng chút hụt hẫng, cô đã bảo mà, quả nhiên những thứ trên tivi chỉ toàn lừa gạt người khác thôi.

"Chúc em sinh nhật vui vẻ..."

Một giọng nói quen thuộc phát ra ngay cửa chính, Tổng Kiểu Kiểu vô thức xoay người lại, cô nhìn thấy hình bóng cao ráo đứng ngay lối vào. Nỗi thất vọng trước đó đã được căn quét sạch sẽ, cô reo lên một tiếng rồi lao như bay về phía cậu.

Lục Kinh Tà dang rộng đôi cánh tay, hơi khom eo xuống đón nhận cô rồi ôm cô vào cổ lòng.

Tổng Kiểu Kiểu ôm chặt gáy cậu: "Em tưởng anh sẽ không đến mừng sinh nhật em nữa."

Lục Kinh Tà hôn lên đỉnh đầu cô: "Đây là sinh nhật tròn hai mươi tuổi của em, sao anh có thể không đến chứ?"

"Em gửi tin nhắn cho anh mà anh đâu có trả lời em." Giọng cô tỏ ý lên án.

Mấy người trong phòng đồng thanh "chắc chắc chắc".

"Tiểu thọ tinh, xin hãy chờ đường sống cho đám cầu độc thân này với, sắp ghen tị chết rồi đây này."

"Phải rồi, đang "chưa loét" mà chút còn phải ăn bánh kem, một cảm giác rất sáng khoái."

"Cả hộp quà to tướng của bọn tớ cũng không địch nổi một mình Lục Kinh Tả."

Tổng Kiều Kiều bị bọn họ nói đến ngượng, cô đành buông cô cậu ra rồi đổi sang khoác tay cậu, mặt cười ngọt ngào.

Những người khác phải bụm miệng lại: "Ôi ôi!!! Chết rồi, đau răng quá."

"Được rồi, bánh kem của chúng ta còn chưa mở kìa kia."

Lúc cắm nến vào Tổng Kiều Kiều càng nghĩ càng cảm thấy sai sai, sao cô có cảm giác tất cả bọn họ đều đã thông đồng với nhau vậy nhỉ?

"Có phải mọi người đã hẹn nhau từ ban sớm rồi không?"

Mấy người họ liếc nhìn Lục Kinh Tả, nói: "Giờ cậu mới nhận ra hả?"

"Uhm, cái "Sùi cáo nhỏ, sinh nhật hai mươi tuổi thật hạnh phúc" bằng hoa hồng ở trên này là do cậu ấy tự xếp đấy, rồi tự treo lên ghép lại luôn."

Tổng Kiều Kiều ngoảnh đầu nhìn những cành hoa hồng giấy ấy: "Anh tự tay xếp sao?"

Lục Kinh Tả gật đầu: "Uhm."

"Những thứ này do chính tay anh xếp, cho nên em muốn mang về hết."

"Mang mang mang, nhưng bây giờ em hãy cầu nguyện trước đã nhé."

Tổng Kiều Kiều ngắm những ngọn nến đang rực cháy, rồi cô nghiêng đầu sang nhìn Lục Kinh Tả, lắng nghe bài hát chúc mừng sinh nhật từ bọn họ. Cô chấp tay đặt ngay trước ngực, chậm chậm nhắm mắt lại.

Nếu như điều ước có thể trở thành hiện thực.

Vậy thì tôi muốn được ở cạnh Lục Kinh Tả suốt cuộc đời này.

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 53: ăn sùi cáo

Sau khi kết thúc bữa tiệc, mấy người Từ Cẩm kéo Tổng Kiều Kiều qua một bên.

"Sùi cáo nhỏ, những món đồ này bọn tớ sẽ mang về giúp cậu, còn cậu phải cố gắng nắm bắt cơ hội nhé."

Tổng Kiều Kiều nhìn các cô ấy: "Cơ hội? Cơ hội gì vậy?"

"Cậu bị ngốc rồi phải không?" Từ Cẩm áp sát vào tai Tổng Kiều Kiều nói gì đó.

Một giây sau hai gò má Tổng Kiều Kiều nóng như lửa đốt, đỏ bừng bừng: "Mấy cậu... mấy cậu..."

"Được rồi được rồi."

Sau khi ăn tối xong ai nấy mỗi người mỗi ngả ngay trước cửa tiệm com, lúc rời khỏi Từ Cẩm còn nháy mắt một cách mờ ám với cô, Tổng Kiều Kiều từng mắt với cô ấy nhưng lại chẳng có tí uy hiếp nào.

Cảnh đêm tại thành phố S rất đẹp, trên con đường rực rỡ những ánh đèn neon, giống như thành phố này sẽ chẳng bao giờ chìm vào giấc ngủ vậy. Tổng Kiều Kiều để cậu tùy thích nắm lấy tay mình, còn trong đầu cô lúc này lại đang suy ngẫm đến những lời đám Từ Cẩm nói, có nên nắm giữ chăng?

Vào năm nhất đại học bọn họ bắt đầu quen nhau, đến hôm nay đã lên năm ba đại học rồi. Trong quãng thời gian ba năm ấy, cả hai cũng không phải chưa từng thấy qua trạng thái mình trần của nhau. Nhưng "đạo thật kiếm thật" thật sự không hề xảy ra, mỗi lần như vậy đến khúc cuối cậu toàn ngấm ngấm

chịu đựng mà thôi. Cô biết cậu nín nhịn rất khổ sở, song vẫn không vượt qua sợi dây ranh giới ấy.

"Kiều Kiều?"

Giọng nói của Lục Kinh Tà bất chợt cắt ngang dòng suy nghĩ của cô, cô theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn cậu. Đôi mắt của cậu sâu thẳm dịu dàng, mà lúc này cô cũng chú ý đến chiếc hộp gấm cậu đưa ra trước mặt mình. Cô vô thức mở to mắt, hỏi một cách tự nhiên: "Thật hay giả vậy?"

Cậu hơi ngần người trong giây lát, bị cô chọc cười: "Em nghĩ anh sẽ tặng đồ giả cho em sao?"

Tổng Kiều Kiều che miệng: "Nhưng mà thứ này... đắt lắm..." Cực kỳ đắt, cực kỳ đắt, cực kỳ đắt!!!

Lục Kinh Tà bật cười: "Anh có tiền mà, đâu phải anh đi làm không công."

Tổng Kiều Kiều chốc chốc lại nhìn vào sợi dây chuyền trong chiếc hộp gấm, chốc chốc lại nhìn sang cậu: "Anh không thấy tiếc khi mua cho em ư?"

"Sao anh lại tiếc chứ, em chính là bảo bối của anh. Miễn là thứ em muốn, anh đều sẽ cho em hết."

Lục Kinh Tà đã từng nói rất nhiều lời lẽ ngọt ngào với cô, nhưng hình như chưa từng gọi là bảo bối như thế này. Cô cảm thấy khóe mắt cay cay, song niềm hạnh phúc lại nhiều hơn.

"Cô bé ngốc, em đừng nên khóc chứ. Hôm nay em chính là Thọ tinh đấy, ngoan nào."

Tổng Kiều Kiều bĩu môi, trong đôi mắt linh động long lanh màn nước, cô cảm động muốn chết rồi đây.

"Em thích không?" Cậu hỏi cô.

Cô gật đầu thật mạnh: "Thích."

"Vậy để anh đeo cho em nhé?"

"Vâng."

Tổng Kiều Kiều xoay người lại, Lục Kinh Tà đeo sợi dây chuyền lên rồi cài vào cho cô vô cùng cẩn thận.

Cô giờ tay lên vuốt ve, là mùi vị của tiền bạc.

"Có đẹp không?"

"Rất đẹp." Cậu hôn vào mu bàn tay cô.

\*\*\*

Tầm khoảng mười giờ tối, Lục Kinh Tà bắt đầu dẫn Tổng Kiều Kiều quay về. Cô để mặc cậu nắm tay mình dắt về phía trước, sau khi đi được mấy bước cô bỗng dừng lại, mà cậu cũng bất giác dừng theo, cậu nhìn cô: "Sao vậy?"

Tổng Kiều Kiều giống như dồn hết sự can đảm, cô nhìn vào mắt cậu, nói: "Hôm nay chúng ta đừng quay về ký túc xá nữa."

Lục Kinh Tà quan sát cô, đôi đồng tử dần trở nên sâu xa, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Lúc này trong lòng Tổng Kiều Kiều cũng căng thẳng không thôi, nhưng cô không hỏi hạn khi hỏi điều này, cô còn dự định châm thêm một mồi lửa nữa. Cô hơi gấp bàn tay mình lại rồi cào cào lòng bàn tay cậu, khe khẽ hỏi cậu: "Nếu như em nói, em muốn trao tuổi hai mươi của em cho anh, anh có muốn không?"

Đôi mắt Lục Kinh Tà trở nên sâu không thấy đáy, cậu thở hắt ra rồi hỏi cô một cách nghiêm túc: "Tổng Kiều Kiều, em biết hôm nay em nói ra lời này là có ý gì không?"

Tổng Kiều Kiều rướn khóe môi: "Em biết."

Câu nói ấy vừa thốt ra, Lục Kinh Tà liền nắm chặt tay cô, lập tức kéo cô quay ngược trở lại.

Sau khi quẹt thẻ rồi bước vào phòng, còn chưa kịp cầm thẻ phòng thì một tay Lục Kinh Tà đã ôm Tổng Kiều Kiều áp thẳng vào mặt tường bên cạnh, trước mắt mờ mịt, hô hấp hòa quyện vào nhau nóng rẫy. Cô vừa định nói gì đó thì cảm giác có một bờ môi mỏng mát lạnh ngay lập tức che phủ xuống.

Sự nhiệt tình của cậu đã thôi thúc cô, trong bóng đêm loáng thoáng vọng ra âm thanh trao đổi nước bọt một cách mờ ám, nỗi xấu hổ ào ạt kéo tới.

Sau lưng là chiếc giường êm ái, những ngón tay thon dài như đang bám lấy thứ gì đó, một giây sau chỉ còn cảm giác nhẹ bẫng. Cô thở gấp gấp, đôi mắt như được giăng màn sương mờ ảo vậy, cô ôm đầu cậu, những ngón tay thanh mảnh luồn vào trong kẽ tóc cậu, nắn chặt lấy mái tóc mềm mại đen nhánh ấy.

Rất lâu sau cậu mới ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy cặp mắt đen láy thăm thẳm của cậu, nét thanh thuần xen lẫn lạnh lùng trong quá khứ này sẽ không bao giờ tồn tại nữa. Cô nghe thấy giọng nói khàn khàn của cậu, cậu dịu dàng hỏi cô.

"Kiều Kiều, em sẽ hối hận chứ?"

Tổng Kiều Kiều chớp mắt ngắm nhìn cậu, sau đó cô chậm chậm ghé sát lại rồi hôn vào bờ môi mỏng của cậu, đây chính là đáp án của cô. Bầu không khí căng thẳng bị chọc thủng chỉ trong nháy mắt.

Bàn tay Lục Kinh Tà dần ra sức bấu chặt lấy làn da nõn nà và đáng vẻ xinh đẹp trắng ngần của cô.

Trong cơn mơ màng cô bỗng nghe thấy âm thanh xé mở thứ gì đó, cô nhìn không rõ lắm, chỉ biết líu ríu gọi cậu: "Lục Kinh Tà..."

Ngay tại thời điểm "ngheh cân treo sợi tóc", Tổng Kiều Kiều bất chợt cất giọng chặn lại: "Khoan khoan khoan..."

Lục Kinh Tà giật mình một cái, suýt chút nữa treo cả sống lưng, cậu vô cùng bức bối: "Tổng Kiều Kiều."

Tổng Kiều Kiều hoảng sợ chớp chớp mắt: "Chuyện là... chúng ta vẫn chưa có tắm."

"Làm xong hằng tắm."

"Ah..."

Tổng Kiều Kiều nghĩ rằng cô sẽ không khóc đâu, nhưng có vẻ cô đã đánh giá cao bản thân mình rồi.

Tổng Kiều Kiều cũng đang nghĩ rằng: Rõ ràng quen biết nhau được hai mươi năm rồi. Trong những năm tháng ấy hai người bọn họ đã cùng nhau trải qua rất nhiều chuyện, nhưng tất cả vẫn chỉ rất đơn thuần mà thôi. Song tại khoảnh khắc này cô lại cảm thấy, trên đời này sẽ không còn ai khác có thể bước vào lòng cô giống như cậu nữa.

Trong căn phòng tối tăm mịt mờ, có cảnh tượng hữu tình nên thơ.

\*\*\*

Sau khi kết thúc Tổng Kiều Kiều sức cùng lực kiệt hoàn toàn, mệt tới mức một ngón tay cũng chẳng muốn nhúc nhích. Cô rệu rã tựa vào người cậu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn vẫn còn vương vấn sự thẹn thùng. Làn tóc đen nhánh suôn mượt trải dài nơi tấm lưng tròn mịn, những sợi mái còn hơi ướt tấp vào vầng trán trắng trẻo của cô, cậu nhẹ nhàng vén sang hai bên giúp cô.

Đáp một nụ hôn xuống mi tâm cô, giọng nói của cậu khàn khàn: "Lát nữa anh bế em đi tắm."

Tổng Kiều Kiều khép hờ đôi mắt, giọng nói của cô cũng khàn khàn giống cậu. Còn về việc vì sao lại khàn, trong lòng bọn họ đều hiểu rõ: "Vâng."

"Còn đau không?" Cậu dịu giọng hỏi cô.

Tổng Kiều Kiều khẽ cựa quậy một chút rồi gật đầu thật nhẹ: "Vẫn còn hơi đau."

Lục Kinh Tà thấy vậy có chút đau lòng, giọng cậu đầy áy náy: "Kiều Kiều, xin lỗi."

Tổng Kiều Kiều mỉm môi: "Được rồi, tha thứ cho anh, lần sau nhớ dịu dàng hơn một chút."

Nói xong câu ấy cả hai đều ngây người.

Lần sau...

Đây có lẽ là một từ ngữ cực kỳ phong tình.

Cả hai ôm siết nhau một quãng thời gian rất lâu, bấy giờ Lục Kinh Tà mới vén chăn ra bước xuống giường tròng chiếc quần ngoài vào.

"Đi đâu vậy?" Cô hỏi cậu.

Lục Kinh Tà vuốt vuốt trán cô: "Đi mở nước ấm cho em."

"Ngâm nước ấm sao?"

"Phải."

Lục Kinh Tà bước vào phòng tắm, khoảng vài phút sau cậu lại ra ngoài, cậu đặt tấm chăn mỏng sạch qua một bên rồi bế Tổng Kiều Kiều dậy đi về phía phòng tắm.

Tổng Kiều Kiều giơ tay vòng ra sau gáy cậu, tựa đầu lên vai cậu rồi khẽ nhắm mắt lại.

Bồn tắm đã được cậu đóng đầy nước ấm, đồng thời khách sạn cũng cung cấp hình thức tắm bọt bóng cùng với những cánh hoa hồng. Trong không khí tràn ngập bọt bong bóng và hương thơm ngào ngạt của hoa hồng. Khi được đặt vào bồn nước ấm, trong con khoan khoái Tổng Kiều Kiều vô thức ngâm nga thành tiếng. Đắm mình trong làn nước ấm, cô cảm giác sự mệt mỏi toàn thân như được thuyền giảm đáng kể.

Đây là lần đầu tiên Lục Kinh Tả tắm cho con gái, thật ra trong lòng cậu cũng đang thấp thỏm không yên. Trước tiên cậu gội đầu giúp cô, những ngón tay thon dài luồn vào trong kẽ tóc, dịu dàng vuốt ve xoa bóp, giống như đang mát xa trá hình vậy. Sự khoan khoái khiến con người ta có cảm giác buồn ngủ, cậu nhìn cô vì thoải mái mà cong cong bờ môi, chỉ biết lảng lạng mỉm cười, cô gái nhỏ vẫn cực kỳ biết cách hưởng thụ đấy chứ.

Sau khi gội sạch hết đồng dầu xả, cậu cầm một chiếc khăn lông khô ráo quấn lại cho cô rồi nhẹ nhàng lau mấy cái.

Tóc tai đã gội sạch rồi, thứ chưa sạch chính là cơ thể. Lúc này Tổng Kiều Kiều đã trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, trên nước da trắng mịn hoàn toàn trần trụi ấy vẫn còn những vết "mụn đỏ" lốm đốm do chính cậu lưu lại. Tự cậu trông thấy mà vừa đau lòng vừa rạo rực, cậu không dám rầy rà quá lâu, vội nhắm mắt lại gạt bỏ những suy nghĩ mờ ám ấy đi. Sau khi tắm xong, trước tiên cậu ra ngoài thay tấm drap giường bản rồi mới quay vào bế cô ra ngoài. Cậu biết rằng cô không thích ngủ khỏa thân nên phút chót còn chu đáo mặc áo ngủ vào cho cô thoải mái.

Cô gần như đã thiếp hẳn đi rồi, hô hấp nhịp nhàng yên ổn, vậy nên cậu không dùng máy sấy để sấy tóc cho cô nữa mà thay vào đó lấy khăn mặt thấm nước từng chút một cho cô. Mãi đến khi lo xong hết cho cô, lúc này cậu mới vào phòng tắm rửa ráy nhanh chóng rồi quay lại giường.

Lục Kinh Tả rải cánh tay dài của mình ra, nhẹ nhàng mà vững chãi ôm chặt cô vào lòng. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trong hơi thở ngập tràn hương thơm. Cô vẫn ngủ rất ngon lành, còn cậu lại đang ngắm nhìn cô mê mẩn. Cậu và cô thân nhau lâu như vậy, cả hai đã cùng nhau trưởng thành, cùng nhau đi đến hiện tại, và cho đến ngày hôm nay, cuối cùng cô đã hoàn toàn thuộc về cậu rồi. Trái tim của cậu giờ khắc này mới cảm thấy yên ổn, ngoài cậu ra sẽ không còn ai có thể hiểu thấu được tâm tình của cậu ngay lúc này nữa.

Cậu cúi đầu xuống ấn môi vào mi tâm cô, bờ môi mỏng mấp máy: "Ngủ ngon, mơ đẹp."

Trong mộng mị, cô dường như nghe thấy thanh giọng của cậu, cô nhỏ nhẹ "uhm" một tiếng. Lục Kinh Tả bắt giác cong khóe môi, trong đôi mắt đọng đầy vẻ dịu dàng và âu yếm.

Ngủ một giấc đến nửa đêm, Tổng Kiều Kiều mơ mơ màng màng thì thầm nho nhỏ, ra lệnh như thói quen: "Lục Kinh Tả, em muốn uống nước."

Thời gian qua giấc ngủ của Lục Kinh Tả vẫn luôn không sâu, cộng thêm ba năm nay đã hẳn thành nếp. Chưa đầy mấy giây cậu đã tỉnh lại rồi, mượn ánh trăng mờng lung bên ngoài mà liếc nhìn cô. Cô gái nhỏ vẫn nhắm tịt mắt vào như trước, chỉ có cặp chân mày thanh tú là hơi hơi nhúu lại. Cậu nhìn thấy mà buồn cười, sau khi đáp lại "có ngay" theo thói quen thì cặp chân mày của cô mới thoáng ra.

Cậu xúc chán lên đi xuống giường, bước đến chiếc bàn trà nhỏ gần đó rót một ly nước ấm.

Ban đầu cậu đặt ly nước trên chiếc tủ đầu giường, thấy đáng về cô vẫn còn ngủ say sưa mà không khỏi phì cười. Cậu hơi vén chăn, nhẹ nhàng vươn tay nâng cô từ trên giường ngồi dậy, để lưng cô tựa vào lồng ngực mình rồi mới đưa ly nước cho cô. Hai tay cô cầm ly nước, tuy đôi mắt vẫn nhắm nghiền nhưng lại uống ừng ực hết sạch cả ly. Sau khi uống xong cô mới nằm vui sướng gối đầu thiếp đi ngay lập tức.

Lục Kinh Tả đặt ly nước về chỗ chiếc tủ đầu giường, trông thấy cô mới một giây đã có thể chìm vào giấc ngủ. Cậu cười khẽ, dùng đôi gò má mình cọ cọ vào cô: "Bạn gái của anh sao lại đáng yêu thế này chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

## Chương 54: Chênh lệch chiều cao

Buổi sáng Tổng Kiều Kiều tỉnh giấc trong lồng ngực của Lục Kinh Tả, trong tấm chăn vô cùng ấm áp vẫn còn quyện chứa ý tình nồng đậm. Bức màn cửa bằng voan mỏng vốn chẳng che giấu nổi phong cảnh bên ngoài, nhìn qua chỉ thấy một màu trắng xóa mịt mù, có vẻ đêm qua đã rơi một trận tuyết lớn.

Cô phát hiện ngoài việc không mặc áo ngực ra thì đồ ngủ và những thứ khác vẫn vẹn nguyên trên người cô, phía bên dưới cũng không còn cảm giác dính nhớp trước đó nữa. Cô nghĩ có lẽ cậu đã rửa sạch qua giúp cô rồi, nghĩ đến đây cô thấy hai má mình nóng ran, nhưng đáy lòng lại tuôn trào niềm mát ngọt.

Cô nhẹ nhàng ngẩng đầu ngắm Lục Kinh Tả, lúc này cậu vẫn đang nhắm mắt đắm chìm trong giấc mộng. Mặc dù đã nhìn bao nhiêu năm rồi nhưng sao cô thấy cậu vẫn rất đẹp trai, còn là kiểu càng nhìn càng đẹp nữa. Hàng mi của cậu phủ xuống, vừa dài lại vừa rậm, khiến cô có cảm giác muốn thò tay ra khều khều. Nhưng thấy cậu vẫn còn say giấc nồng nên đành nhịn xuống, chỉ cần nhìn thế này thôi cũng đủ khiến lòng cô trào dâng niềm thỏa mãn rồi.

Đang suy nghĩ, chẳng biết vì sao những ký ức đêm qua lại ủa về từng chút một. Cứ thế dốc sức mà triển miên, mà đau đốn, đến nỗi khiến cô nảy sinh

chút cảm giác ngán ngạo, thậm chí cô cảm thấy cậu không hề giống với người cô đã từng quen một chút nào. Chẳng phải mọi người vẫn thường nói "thực sắc tính dã"\*, và những người vừa lạnh lùng vừa kiêu ngạo một khi đã bị chọc vào thì họ sẽ thay đổi một trăm tám mươi độ đấy sao?

(\* Thực sắc tính dã là một câu nói của Mạnh Tử, có nghĩa ham muốn ăn uống và tình dục là bản năng của con người.)

Cô không dám nhớ lại nữa, bởi vì màn sau thật sự xấu hổ chết mất, cô vô thức giơ tay che má lại, nhưng vì khê nhúc nhích mà hàng mi của Lục Kinh Tả bỗng nhấp nháy mấy cái, rồi sau đó từ từ tỉnh giấc.

Tổng Kiều Kiều thấy cậu sắp mở mắt ra, cũng không biết nghĩ gì mà một giây sau liền nhắm mắt vào giả vờ ngủ.

Lục Kinh Tả mở to mắt, cậu nhìn cô gái đang áp vào lồng ngực mình, mái tóc dài có chút ngả ngừ. Thấy vành tai của cô phấp phồng, cậu bèn vươn tay ra ôm chặt lấy cô, để sự mềm mại cùng rắn chắc của họ càng thêm quấn bện vào nhau. Trái tim Tổng Kiều Kiều lập tức xao động, bờ mi lại càng run rẩy không thôi.

"Còn giả vờ?"

Giọng nói của cậu vang lên trên đỉnh đầu, Tổng Kiều Kiều không thể vờ vịt nữa, cô đành mở to mắt, hơn nữa trước khi mở mắt còn ra vẻ như cũng vừa mới ngủ dậy: "Anh... dậy rồi?"

Lục Kinh Tả nhìn cô giả mù sa mưa mà buồn cười, thò tay véo vào cặp má phúng phính của cô: "Cô bé ngốc."

Hai má Tổng Kiều Kiều hơi ửng đỏ.

Cánh tay siết chặt của Lục Kinh Tả vắt ngang eo cô, nhưng bỗng dừng sức như vậy lại khiến cảm giác ê ẩm phút chốc cần quét khắp cơ thể. Cô chịu không nổi bèn rên khê hai tiếng, mà chính thanh âm ấy đã khơi gợi lại những cảnh tượng tươi đẹp của đêm hôm qua, bất giác khiến người ta miệng đắng lưỡi khô, hơi nóng quen thuộc lập tức dâng cao.

"Đau quá..." Cô khê thốt ra.

"Đau ở đâu?" Lục Kinh Tả nghe cô nói đau, con rạo rức phút chốc tan biến, thay vào đó là vẻ mặt lo lắng.

"Em cảm thấy cả người đau nhưê khủng khiếp." Cô nói một cách đáng thương, cảm giác của cô ngay lúc này giống như bị một chiếc xe nghiền qua phần nửa vậy, như từ không còn chút sức lực nào.

"Do ban nãy anh siết em mạnh quá sao?" Cậu hỏi.

Tổng Kiều Kiều lắc đầu, nói: "Viêm qua..."

Những lời ấy còn chưa nói xong thì âm cuối đã dần dần lặng ngắt. Đôi gò má của cô càng đỏ gất gao, mà Lục Kinh Tả tất nhiên cũng nhớ đến chuyện viêm qua, khuôn mặt vẫn luôn trắng trẻo cũng bị nhuộm đỏ hây theo. Cả hai ngưng ngưng muốn chết, rốt cuộc vẫn là cậu cất giọng trước: "Tôi qua tại anh không tốt, bằng không anh xoa bóp cho em nhé?"

Tổng Kiều Kiều im lặng, cũng chỉ đành chấp thuận.

Bàn tay Lục Kinh Tả đặt trên eo cô bắt đầu miết vuốt, khi miết đến cần cổ thon dài của cô, cô bất giác ngậm nga khe khê, thanh âm ấy vừa nũng nịu lại vừa êm ái, cực kỳ quyến rũ.

"Đau lắm sao?" Giọng cậu khàn khàn.

Tổng Kiều Kiều trở ngược tay lại ấn bàn tay to lớn của cậu xuống: "Vừa nhưê vừa đau, nhưng thoải mái lắm, xoa bóp một lúc giúp em đi."

"Được." Bàn tay của cậu ôm trọn sau gáy cô, xoa bóp rất kỹ càng, miết từ gáy rồi đến bả vai, dáng vẻ của cậu vô cùng chuyên tâm chăm chú.

\*\*\*

Lục Kinh Tả xoa bóp cho cô rất lâu, lúc này cô đang cảm bàn tay của cậu mát xa một chút. Cả hai lại nằm trên giường hồi lâu, cô hỏi: "Chắc bọn mình nên dậy thôi, có lẽ sắp phải trả phòng rồi?"

Lục Kinh Tả mỉm cười, nói: "Đừng lo, anh đặt hai ngày lặn."

"Hả...?" Tổng Kiều Kiều bật dậy trong vô thức: "Hai đêm? Vậy có nghĩa tối nay chúng ta vẫn được ở đây thêm một đêm nữa sao?"

"Uh, em muốn đêm nay quay về ký túc xá à?"

Tổng Kiều Kiều mở to mắt, rồi cô lại nằm vùi vào lòng cậu: "Không có, được ở đây với anh thích lắm."

Lục Kinh Tả nghe được những lời này của cô, trái tim như được sưởi ấm, cậu hơi trở mình, vùi đôi gò má vào hõm vai cô: "Kiều Kiều, có em thật tốt."



Hai tay Tống Kiều Kiều ôm choàng lấy cậu: "Em cũng thế, chỉ có điều..."

"Chỉ có điều gì?"

"Chỉ có điều anh nặng quá, mau tránh ra." Cô vừa cười vừa nói.

Lục Kinh Tả không nói gì mà chỉ cười một tiếng: "Nhưng tối qua em cũng đâu có chê cái sự nặng này."

Hai má Tống Kiều Kiều nóng ran, cô giờ tay đập một phát vào bả vai cậu: "Anh trở nên đáng ghét rồi, em không thích anh nữa."

Cơ thể Lục Kinh Tả cứng ngắt: "Vậy không được, em phải thích."

"Anh thật ương bướng mà, dậy nhanh, em đói bụng rồi."

Sau khi bước vào phòng tắm, Tống Kiều Kiều liền trông thấy tấm drap giường cùng với đồ lót của cô tối qua được phơi ngay ban công nhỏ phía ngoài phòng tắm. Cô nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên Lục Kinh Tả giặt đồ lót cho cô, lúc ấy cô ngượng đến mức chỉ muốn tìm một cái hốc mà chui vào. Nhưng giờ đây nhìn lại trong lòng đã không còn mấy xáo động nữa, bởi vì trong ba năm qua, cô vậy mà đã quen với việc này rồi!

Cô bước qua lấy áo ngực xuống, khi trở tay cài nút áo thì Lục Kinh Tả đi đến. Tầm mắt của cậu rơi vào chỗ xương quai xanh xinh đẹp của cô, trên tấm lưng trắng ngần điểm những dấu "mận đỏ" lốm đốm, cậu lay động yết hầu theo phản xạ, nhắc chân bước qua: "Để anh giúp em."

Cậu đã nói vậy, cô liền thu tay về theo lẽ tự nhiên. Trong quãng thời gian dài, đối với việc cài nút áo ngực cho con gái cậu đã sành sỏi từ lâu. Cho dù là tháo hay cài cũng đã thành thục vô cùng, tất cả đều do cô chỉ.

"Tối qua anh dùng mấy sậy hong khô sao?" Cô hỏi cậu. Nghĩ đến thấy cũng phải, cả đêm qua ngoài trời tuyết rơi nhiều, nếu không phải do mấy sậy thì sao có thể khô được?

"Uhm." Cậu thành thạo cài vào cho cô, rồi nhin không được mà ôm chầm lấy cô từ phía sau, tiện bề bao bọc hai cánh tay thon thả ấy, bờ môi cậu khảm nơi bờ vai mảnh mai của cô: "Thơm quá."

Tống Kiều Kiều hơi nghiêng đầu, âu yếm cọ vào đôi gò má của cậu.

Đánh răng rửa mặt xong cả hai cùng nhau đi ăn trưa, bọn họ ngủ một giấc đến tận trưa nên đành lược bỏ bữa sáng. Khi ra ngoài Lục Kinh Tả còn cẩn thận dìu dắt cô, làm Tống Kiều Kiều dờ khóc dờ cười: "Anh cũng làm quá rồi, cứ đi bình thường thôi."

"Vậy em còn đau không?"

Tống Kiều Kiều đánh cậu một phát: "Nào có đau dữ vậy, vẫn đi như thường mà."

Lục Kinh Tả mỉm cười nắm tay cô, mân mê nắn bóp: "Tay em nhỏ quá."

"Dáng người có nhiều đây, tay còn có thể to cỡ nào chứ?"

Trong ba năm qua, chiều cao của cô căn bản không tăng được bao nhiêu. Lần trước dùng thước dây của Thang Viên Viên đo qua một chút, chiều cao hiện tại của cô là 1m62, ba năm tăng thêm được hai phân, thật sự quá đau lòng. Mà càng đau lòng hơn chính là Lục Kinh Tả lại cao thêm, vốn dĩ chênh lệch chiều cao giữa cô và cậu đã nhiều rồi, bây giờ còn nhiều hơn nữa. Hiện tại cậu cao gần 1m87, thật là không chừa đường sống cho người ta mà.

Lục Kinh Tả cúi đầu liền nhìn thấy đỉnh đầu của cô, lông tóc lún phún. Thật lòng mà nói, cậu rất thích chênh lệch chiều cao như thế này, bởi vì khoảnh khắc cô ngẩng đầu nhìn mình còn hơn cả sự đáng yêu nữa.

Tống Kiều Kiều dút tay vào trong túi áo của cậu, túi áo bông của cậu cực to cực ấm, cộng thêm bàn tay của cậu đang bao bọc lấy mình, chẳng bao lâu sau cô cảm thấy bàn tay cũng dần dần ấm áp lên.

Hai người đi vào một tiệm cá nướng, Tống Kiều Kiều giờ tay sờ soạng cái bụng lép xẹp của mình. Ngủ một giấc đến tận bây giờ đã đói mốc meo, nhất là lúc này còn ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt của cá nướng trong tiệm, bụng càng đói cồn cào.

Lục Kinh Tả gọi hai phần, một phần cay một phần không cay, bởi vì trong tiệm rất đông khách nên bọn họ phải đợi một quãng thời gian khá lâu.

Lục Kinh Tả vừa tách xương cá ra cho cô vừa nói: "Cuối tuần phải thi rồi, có chắc chắn thành công không?"

Nói đến thi cử, Tống Kiều Kiều đang hớn hờ ăn cá mà mất hứng kha khá, cô có chút ừ ừ: "Hơi lo."

"Ngày mai sau khi về trường, tiết tự học buổi tối ở cùng anh, anh giúp em ôn tập."

"Vâng."

Thành tích học tập của Lục Kinh Tả rất cừ, cậu không chỉ có kiến thức hoàn hảo về chuyên ngành của bản thân, mà vì giúp cô ôn tập các thứ, cậu còn tiện bề học luôn chuyên ngành của cô. Tống Kiều Kiều nghĩ, nếu nói rằng thật sự tồn tại thiên tài, vậy có lẽ chính là người giống như cậu đây. Nhưng mà

thiên tài như thế này lại chính là bạn trai của cô, may mắn vô cùng.

Sau khi ăn xong cá nướng cả hai lại đi cửa hàng mua sắm, Lục Kinh Tà lúc đầu mua nội y cho cô còn ngược ngược, nhưng đến hiện tại đã dừng dừng hơn rồi. Lúc này trong cửa hàng đa phần là khách nữ, vì vậy lúc Lục Kinh Tà tháp tùng Tống Kiều Kiều đi vào, cô lập tức cảm nhận được rất nhiều tia ánh mắt soi lên người bọn họ. Cô ngược mắt nhìn Lục Kinh Tà, ngược lại cậu cũng đang nhìn cô, nghiêng nghiêng đầu, trong cặp mắt xinh đẹp có chút khó hiểu.

Tống Kiều Kiều thấy ánh mắt của cậu từ đầu đến cuối chỉ chăm chăm trên người mình, tuy ngoài miệng không nói gì nhưng trong lòng lại rất ngọt ngào, liền bắt đầu tập trung chọn lựa nội y. Nhân viên bán hàng giới thiệu cho cô một bộ nội y ren màu đen, cô nhìn thấy mà hơi đỏ mặt, nhưng cuối cùng vẫn cầm lấy vào trong mặc thử.

Ban đầu cô nghĩ mình mặc chắc sẽ hơi rộng, nhưng không ngờ mặc vào không hề rộng, dù sao cũng ôm trọn rất vừa vặn. Cô cúi xuống nhìn qua, dường như đang ngắm nghía điều gì đó. Uhm... chiều cao của cô tuy không tăng nhưng đằng trước đây lại tăng thêm kha khá, chuyện này không thể bỏ qua công lao của cậu được!

Cô bỗng nhiên nhớ đến cô và Thang Viên Viên ngưỡng mộ chiều cao và ngực của đôi phương, có lẽ gái cao và gái thấp thường ngưỡng mộ lẫn nhau kiểu này.

Đang mặc thử thì đột nhiên cửa bị gõ mấy tiếng: "Kiều Kiều, xong chưa?"

Tống Kiều Kiều bấy giờ mới chợt bừng tỉnh: "Xong... xong rồi."

Có lẽ cô không biết vì mình ở bên trong thần thờ hồi lâu, khiến Lục Kinh Tà có chút lo lắng không yên nên lúc này mới gõ cửa.

Sau khi Tống Kiều Kiều thay đồ bước ra, nhân viên bán hàng gần đó đã đi tới, cười tí mắt hỏi cô: "Mặc vừa chứ ạ?"

Tống Kiều Kiều khẽ gật đầu: "Uhm."

Khi Lục Kinh Tà đi đến quầy thanh toán, nhân viên bán hàng còn cười tủm tỉm nói với cô: "Bạn trai của chị đối xử với chị thật tốt."

Tống Kiều Kiều thoáng nhìn bóng dáng cao thẳng của Lục Kinh Tà, rồi mỉm cười lịch sự với cô ấy. Uhm... mấy câu nói như vậy cô đã được nghe qua rất nhiều lần rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 55: Trái cấm

Thời gian trôi qua thật nhanh, lại một mùa Tết Âm lịch nữa.

Từ trước đến nay trên giường của Lục Kinh Tà chỉ có mùi của riêng mình cậu, bây giờ còn dính thêm mùi của cô, cuối cùng quyện thành mùi của cả hai người. Tống Kiều Kiều đang nằm nhào người trên ấy, trước mặt đề một quyển tiểu thuyết, cô đang đọc rất hăng say.

Lục Kinh Tà vừa bước vào liền trông thấy Tống Kiều Kiều nằm ườn trên giường, trong phòng bật điều hòa cực kỳ ấm áp. Lúc này cô đang mặc một chiếc áo len mỏng, thiết kế ôm sát phác họa ra vòng eo thon nhỏ, bên dưới là một chiếc quần jean màu xanh đậm, đôi chân vắt lên một góc chín mươi độ, thoát ản thoát hiện, rất ung dung tự tại.

Sau khi được nếm thử hương vị của "trái cấm" càng khiến cho người khác khó lòng nào mà kiềm chế, gần như chỉ một cái liếc mắt cậu cũng có cảm giác thân thuộc.

Tống Kiều Kiều đã nghe thấy tiếng mở cửa ở phía sau, nhưng cô đang đọc sách say mê nên cũng không màng ngoảnh đầu lại, chỉ nói một câu: "Anh tới rồi."

Bỗng nhiên một cảm giác ấm nóng cận kề ngay sau lưng, cô hí hoáy, cười nói: "Đừng phá, đang đọc sách mà?"

Môi của cậu chạm vào vành tai cô, khi cậu nói chuyện hơi ngửa ngửa: "Sách có 'hay'\* bằng anh không?"

(\* Trong tiếng Trung còn có nghĩa là đẹp.)

Tống Kiều Kiều cong môi: "Có, 'hay' hơn anh."

"Anh không tin."

Sau khi dứt lời Tống Kiều Kiều chỉ thấy trời đất tối sầm, cô bị người nào đó lật cả người qua, còn chưa kịp nói năng gì thì bờ môi của người ấy đã phủ xuống.

"Anh... ưm..." Cô vô thức muốn nói gì đó, nhưng đôi môi lại bị kéo mở, cậu canh đúng thời cơ, ngay lập tức mạnh mẽ lách vào. Lôi kéo triền quần đầu lưỡi mềm mại của cô hồi lâu, cách tấn công của cậu quá mức ngang tàng khiến cô chẳng còn sức lực chống đỡ, chẳng bao lâu sau cô đành buông vũ khí đầu hàng.

Bàn tay thanh mảnh của cậu không ngừng di chuyển, mỗi lần di đến đâu thấp lửa đến đó. Tình thế dần dần tiến triển đến nỗi cả hai đều không thể kiểm soát tình hình được nữa, Lục Kinh Tà mở chiếc tủ đầu giường ra nhìn: "Chỉ còn ba cái, lát nữa xài hết chúng ta lại đi mua cái khác?"

Tống Kiều Kiều tròn trừng mắt: "Cái gì? Không được!"

Lục Kinh Tà giờ tay bịt kín cặp mắt long lanh nước của cô lại: "Phản đối không có hiệu lực."

Đối với cơ thể của nhau bọn họ đã quá mức thân thuộc, chẳng bao lâu sau đã nhập đề. Tống Kiều Kiều học múa được mười mấy năm, tuy rằng sau này không còn học nữa nhưng độ dẻo dai của cơ thể cũng đã được chui rèn trong quãng thời gian dài, nên những tư thế đòi hỏi độ khó cao cũng không thành vấn đề đối với cô.

"Thật sự không nổi nữa..."

"Còn một cái cuối cùng."

"Anh thật là... ah... đáng ghét..."

Tống Kiều Kiều cuộn mình trong chăn, bên trong vẫn còn mùi vị quen thuộc, đôi gò má của cô hoen đỏ như trái táo chín. Lục Kinh Tà nhìn người nọ đang ủ thành một cuộn tròn, tâm trạng vô cùng vui vẻ mà ôm chặt lấy cô, cô ngọ ngoạy: "Trời ơi, nóng... đáng ghét!"

Lục Kinh Tà nghe thấy giọng nói ủy mị của cô, bèn hôn một cái vào cằm cổ trắng nõn như chiếc lọ sứ ấy: "Ngoài trời tuyết còn rơi kia, lạnh lắm."

"Em không lạnh."

"Em không lạnh nhưng mà anh lạnh, chỉ có ôm em anh mới hết lạnh thôi."

Mặt Tống Kiều Kiều càng đỏ lựng, cô thẳng thừng quay người lại, giờ tay dồn sức nắn bóp đôi gò má thanh tú của cậu, giống như đang nhào bột mì vậy, mà chỉ với một mục đích duy nhất: Trút giận!

Lục Kinh Tà thấy cô nắn bóp cũng không kháng cự, chỉ ngoan ngoãn mặc cô "vo tròn bóp dẹt".

Sau khi nhào nhào một trận, cả hai lại ôm nhau ngủ hồi lâu, đến khi tỉnh dậy lần nữa sắc trời bên ngoài đã hơi xảm tối.

Tống Kiều Kiều dọc dọc ngón tay cậu: "Tết năm nay qua chỗ đi ư?"

"Không qua."

"Hử?"

"Năm nay ăn Tết ở đây."

"Thật không?" Tống Kiều Kiều càng bất ngờ hơn: "Ở đây? Nơi này?"

Lục Kinh Tà nhìn dáng vẻ đáng yêu của cô, cười nói: "Đúng vậy, chính là ở chỗ này, anh với ba anh."

"Chú Lục cũng quay về sao?"

"Phải."

Sáng nay Lục Kinh Tà vừa nhận được điện thoại của Lục Giản, nói rằng năm nay không bay đi đâu hết, sẽ ăn Tết ngay tại Thành phố S.

"Vậy thì tốt quá, tốt quá rồi." Tống Kiều Kiều cọ cọ vào lồng ngực cậu.

\*\*\*

Mấy ngày sau, Lục Giản quay về. Lúc về còn có lòng xách quà qua, Tống Khánh Quốc cực kỳ phấn khích, nhất định muốn giữ ông ấy ở lại cùng nhau ăn cơm. Mối quan hệ giữa hai người vốn dĩ đã rất tốt rồi, lại còn một quãng thời gian rất dài rồi mới được gặp lại nhau, thế nên Lục Giản cũng không từ chối. Cả hai vừa uống rượu vừa tán gẫu, bầu không khí trên bàn ăn rất vui vẻ. Ban đầu bọn họ chỉ bàn những chuyện nằm trong phạm vi của bậc trưởng thành thôi, chẳng biết vì sao mà trọng tâm chủ đề lại chuyển sang bậc con cái.

Mà trên bàn ăn lúc này người được gọi là "con" chỉ có thể là Lục Kinh Tà và Tống Kiều Kiều. Khi Tống Khánh Quốc nhìn Lục Kinh Tà, ánh mắt rất ưng

lòng: "Lão Lục à, đứa nhỏ nhà ông mới giỏi làm sao, tôi thích vô cùng."

Lục Giản cười phá lên: "Ông thích thằng nhóc thối nhà tôi à, ấy vậy mà tôi lại ưng con gái nhà ông hơn. Ông nhìn xem, dung mạo xinh xắn, khôn ngoan biết chuyện, lại còn thân thiết với ba mẹ xiết bao."

"Đứa nhỏ nhà ông cũng hoàn hảo mà, nghe nói thành tích cũng xuất sắc, bây giờ đã có thể hỗ trợ ông rồi phải không?"

"Hỗ trợ gì chứ, chỉ là đi theo học tập mà thôi, không gây phiền phức thêm cho tôi là mừng rồi."

"..."

Nghe bọn họ anh một câu tôi một câu, Tống Kiều Kiều và Lục Kinh Tà liếc nhìn nhau một cái rồi cúi xuống ngấm ngấm ăn cơm.

Sau khi kết thúc bữa tối, Tống Khánh Quốc cũng biết chuyện cả hai năm nay ăn Tết tại đây. Vậy nên ông niềm nở chào mời, mời hai ba con bọn họ năm nay cùng đón năm mới với gia đình mình.

Tống Kiều Kiều nghe thấy thế, hai con mắt lập tức sáng rỡ.

Lục Giản từ chối: "Không cần đâu, hai ba con tôi cứ tùy tiện ăn chút đỉnh là được rồi, thế này phiền phức lắm."

"Ấy, ông với tôi còn khách khí như vậy làm gì? Phiền với chả phức, nếu ông mà nói vậy tôi sẽ giận đấy. Hơn nữa hai ba con ông có thể nấu món gì cho ra hồn. Dù sao gia đình tôi cũng chỉ có ba người, thêm vài người một chút cũng xôm hơn."

Đúng lúc Vương Tuệ Lâm cũng từ trong bếp ra, nghe thấy vậy cũng cười nói: "Đúng rồi, dầu sao cũng chỉ có hai người thôi mà. Ở lại với bọn tôi đi, trước kia cũng đâu phải chưa từng ở cùng."

Quảng thời gian trước gia đình hai bên đúng là có đón năm mới cùng nhau, nhưng đây đã là chuyện của những ngày xa xôi rồi, những ngày mà vẫn còn Trịnh Tú Vận.

Hai vợ chồng thay nhau thuyết phục, cuối cùng Lục Giản đành đồng ý.

Sau khi Lục Giản đồng ý, cặp mắt Tống Kiều Kiều đong đầy niềm vui, nếu không phải trong nhà còn có người, cô đoán mình đã bỏ nhào vào từ lâu rồi.

Đến khi hai ba con Lục Giản quay về nhà, Tống Khánh Quốc đang trợ giúp trong bếp, ông lí nhí hỏi Vương Tuệ Lâm: "Bà xã, bà có bức không vậy?"

Vương Tuệ Lâm nhìn ông: "Bức vạ gì?"

"Ban nãy mời lão Lục đón năm mới với gia đình mà không bàn trước với bà."

Vương Tuệ Lâm mỉm cười: "Tôi còn tưởng chuyện gì? Chúng ta quen lão Lục bao nhiêu năm rồi, nếu ông mà bàn với tôi về vấn đề này, tôi nhất định sẽ lấy cái xẻng xúc ông."

Tống Khánh Quốc cười haha mấy tiếng: "Bà xã, bà thật tốt."

Vương Tuệ Lâm lườm ông, rồi như đang nghĩ đến điều gì đó: "Khánh Quốc, ông nói xem lão Lục vẫn còn phoi phoi như vậy, sau này có nên tìm một người khác không?"

Tống Khánh Quốc thờ dãi một hơi: "Tình cảm của ông ấy đối với Trịnh Tú Vận đâu phải bà không biết, tôi đoán lão Lục khó lòng nào đi bước nữa."

Nhắc đến Trịnh Tú Vận, Vương Tuệ Lâm cũng nhức nhối: "Bọn họ ly hôn cũng gần ba năm rồi, hơn nữa tôi còn nghe nói... Trịnh Tú Vận đã tái hôn rồi."

"Vẫn là người kia à?"

"Uhm."

Trong mắt Tống Khánh Quốc ánh lên một tia ác cảm, nhưng cuối cùng cũng chỉ đành thôi: "Lão Lục của chúng ta quá xui rủi mới gặp phải hai người bọn họ."

Vương Tuệ Lâm đương nhiên cũng đứng về phe của Lục Giản, cách sống của Trịnh Tú Vận là cách sống mà bà không thể nào chấp nhận được. Nếu như ngay từ đầu đã không yêu Lục Giản, vậy hà cớ gì lại phải cho ông ấy hy vọng, thậm chí làm hại cả cuộc đời của ông ấy. Ngày trước bà còn thật lòng thật dạ mà giáp mặt Trịnh Tú Vận, nhưng hiện tại đối với bà con người này đã trở nên gai mắt đến cực điểm.

"Thôi được rồi. Về phần ông ấy, nói đến ông ấy chỉ làm ảnh hưởng tâm trạng hơn thôi, cứ xem như ông ấy lại lần nữa vài năm nữa, nếu đến lúc ông ấy muốn tái hôn, Kinh Tà cũng đã trưởng thành hơn rồi, chắc sẽ không..."

"Haiz, nói cho cùng vẫn nhức đầu quá. Chúng ta không muốn lão Lục cứ mãi cô đơn lẻ bóng như vậy, nhưng mà cũng không muốn đứa nhỏ Lục Kinh Tà phải chịu tội thân. Ông nói xem có phải chúng ta bận tâm quá mức rồi không?"

"Hai người chúng ta quả thật chỉ vì cái tên Lục Giản kia mà buồn nẫu ruột mà. Haiz, kệ đi kệ đi, chuyện mai này để mai này tính."

Tổng Kiều Kiều lúc này cũng cầm ly nước lẳng lặng quay về phòng.

\*\*\*

Tuy rằng ba con Lục Giản không đón năm mới ở nhà mình nhưng vẫn muốn dọn dẹp vệ sinh nhà cửa, hai ba con cùng nhau quét từ trong ra ngoài một lượt. Hôm giao thừa còn dán đầy đủ câu đối xuân trong nhà rồi cả hai mới qua nhà Tổng trợ giúp.

Lục Giản và Tổng Khánh Quốc bị Vương Tuệ Lâm quay mò mò, nhưng hai người đàn ông ấy cũng chẳng than thở tí nào. Dù sao làm việc gì cũng phải tin tưởng nhau, một bên làm một bên nói thì bao giờ mới xong.

Vương Tuệ Lâm từ trong bếp lò đầu ra nhìn hai người đang dính cạnh nhau, mỉm cười bất đắc dĩ, rồi tầm mắt lại rơi vào Tổng Kiều Kiều và Lục Kinh Tà ở phía đối diện đang lau chùi kính. Mối quan hệ giữa hai đứa nhỏ này dường như ngày càng khấn khít, hiếm khi nào thấy hai đứa cãi cọ cầu xé nhau như ngày bé nữa, bà gọi: "Kinh Tà, trong nhà sắp hết nước tương rồi, ra siêu thị mua đi."

Lục Kinh Tà bỏ giẻ lau trên tay xuống: "Dạ, dì."

"Uhm, đi đi."

Vương Tuệ Lâm thật sự đã sai bảo nhân tài Lục Kinh Tà một cách dễ dàng.

"Tớ đi với cậu\*." Tổng Kiều Kiều cũng đi theo.

(\* Vì cả hai vẫn đang giấu mối quan hệ của mình với gia đình nên trước mặt người nhà mình vẫn dịch xưng hô là tớ với cậu nhé.)

Tổng Khánh Quốc dõi theo bóng lưng của cả hai: "Hai đứa nhỏ này..."

Lục Giản nhìn theo, cũng chỉ cười cười.

Ra khỏi chung cư Tổng Kiều Kiều không đợi nổi liền nắm chặt bàn tay cậu, cô đứng đưa một cái: "Lục Kinh Tà, em rất thích anh đón năm mới cùng với em."

Khóc môi Lục Kinh Tà ngậm cười: "Anh cũng rất thích."

"Nếu sau này hai gia đình chúng ta có thể cùng nhau đón năm mới như vậy thì tốt biết mấy."

Lục Kinh Tà tưởng tượng về những lời cô nói, nếu thật sự được như vậy, cậu sẵn lòng qua nhà cô suốt đời.

Tổng Kiều Kiều nhìn khuôn mặt dịu dàng của cậu, trong đầu chợt nhớ đến những lời ba mẹ cô nói trong bếp vào mấy hôm trước. Nếu mai này chú Lục thật sự muốn gắn bó với người khác... Cô lắc đầu, nhip chân bước chậm lại.

Cậu hỏi cô: "Sao vậy?"

Tổng Kiều Kiều dừng hẳn lại, cô nghiêm túc nhìn vào mắt cậu: "Lục Kinh Tà, em muốn thật nghiêm túc nói với anh chuyện này."

"Nói đi, chuyện gì nào?"

"Bất luận trong tương lai có xảy ra chuyện gì, em vẫn sẽ luôn bên cạnh anh. Anh nhất định không được quên những lời này."

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 56: Danh phận

Lục Kinh Tà nhìn cô, cả hai nhìn nhau, cậu như đang muốn nhìn sâu vào tâm tư của cô vậy. Qua mấy giây, cậu chợt nhướng môi: "Được."

Nghe thế lúc này Tổng Kiều Kiều mới nở nụ cười, cô hài lòng nắm chặt lấy tay cậu lần nữa, kè sát lòng bàn tay cùng cậu, khảm chặt hoàn toàn.

Cả hai vào siêu thị mua nước tương, khi ra thanh toán tiền ánh mắt của Lục Kinh Tà rơi vào một nơi. Tổng Kiều Kiều nương theo tầm mắt của cậu nhìn qua, chỉ trông thấy loạt chữ trên dây hàng: "Mong thế này, bạn cần phải làm gì khác nữa..." Cô di dời tầm mắt, tuy rằng chẳng phải lần một lần hai nữa nhưng cô vẫn thấy xấu hổ vô cùng.

Lục Kinh Tả nhìn ánh mắt càng giấu càng lộ cùng đôi tai đỏ bừng của cô, nhếch môi cười một cái rồi thẳng tay cầm lấy mấy hộp. Cô ngẩng đầu nhìn theo rồi lẳng lặng hỏi: "Cần nhiều vậy sao?"

"Anh xài hơi tốn." Cậu khom người xuống nói thì thầm bên tai cô, nói xong còn thân nhiên cọ vào vành tai cô một phát.

Đôi chân của Tống Kiều Kiều mềm oặt đi, một dòng kích thích không lời bỗng chốc dâng tràn. Cô xấu hổ thò tay véo một cái vào eo cậu, nhưng do đang mùa đông nên cậu mặc rất dày, véo vào mà cũng chỉ véo được đến chiếc áo lông của cậu mà thôi, chẳng làm cậu đau một chút nào.

Lục Kinh Tả bật cười, cậu bao bọc lấy bàn tay cô rồi đút vào trong túi áo lông. Sau khi thanh toán xong xuôi, cả hai cùng nhau bước ra ngoài. Ban này tuyết đã ngừng rơi rồi nhưng bây giờ lại bắt đầu bay lất phất trong không trung, tuyết rơi không nhiều mấy nên chưa đến mức phải căng dù.

"Kiều Kiều, đội mũ lên." Lục Kinh Tả trông thấy tình hình trước mắt liền nói với Tống Kiều Kiều.

Tống Kiều Kiều chạy đến cạnh cậu, đưa tay nới cổ áo của cậu lại: "Lục Kinh Tả, kỳ nghỉ đông năm sau chúng ta đi phương Bắc du lịch nhé, được không?"

Cô vẫn luôn chờ mong về chuyến du lịch sang phương Bắc này, còn muốn ngắm một trận đại tuyết thật sự.

Lục Kinh Tả thấy cô vì mong đợi mà đôi mắt sáng lấp lánh, dịu dàng nói: "Được, kỳ nghỉ đông năm sau chúng ta cùng đi."

"Yeah!" Tống Kiều Kiều phấn khích nhảy cẫng lên.

Thấy cô vui mừng sắp bỏ chạy, Lục Kinh Tả vội nới cổ tay nhỏ của cô lại. Cậu đưa túi nước tương trong tay cho cô, sau đó giờ tay kéo mũ áo lông đội lên cho cô, buộc hai dây khóa lại: "Đừng để tóc bị ướt, kéo đau đầu."

Đáy lòng Tống Kiều Kiều ngọt ngào, cô ngoan ngoãn gật đầu: "Được, anh cũng đội mũ lên đi."

Lục Kinh Tả cười, đang giờ tay chuẩn bị đội mũ của mình lên thì Tống Kiều Kiều vội bảo: "Đừng, để em đội lên giúp anh."

Cậu khom người xuống phối hợp cùng cô, cô đội mũ cho cậu xong thì buộc hai dây khóa lại cho cậu như cậu đã làm với mình. Hai tay cô túm chặt hai mép mũ của cậu, rồi đột nhiên nói rất nghiêm túc: "Lục Kinh Tả, anh nhất định đừng cao thêm nữa. Nếu anh mà còn cao thêm chắc có ngày cổ em gãy mất." Mỗi lần hôn nhau xong, nếu không phải cổ cô đau đến mức muốn gãy thì sẽ là lưng cậu nhức đến nỗi không đứng thẳng được.

Lục Kinh Tả nhìn cô mỉm cười, cúi xuống hôn một cái vào đôi môi mềm mại của cô: "Được, mau về thôi, kéo đi nấu ăn lại không có nước tương."

\*\*\*

Sau khi cả hai bước vào nhà, câu đầu tiên của Vương Tuệ Lâm chính là: "Hai đứa này mua có chai nước tương thôi mà cũng lè mề nữa, đưa đây mau lên."

Ngược lại Tống Khánh Quốc lại chú ý đến đồng tuyết tan còn đọng lại trên người bọn họ, bèn hỏi: "Ngoài trời tuyết lại rơi à?"

"Vâng ạ, nhưng mà rơi không lớn."

Quả thật lúc này tuyết chỉ rơi lất phất mà thôi, nhưng khi bọn họ bắt đầu ngồi vào ăn bữa cơm tất niên thì tuyết lại bắt đầu rơi dày đặc. Từ tầng lầu nhìn ra ngoài, những gốc cây cổ thụ hai bên chung cư phủ ợp tuyết trắng, trút ngọn cả những khóm hoa ngoài trời.

Một bàn chay mặn đầy đủ đã được dọn lên, trong không khí ngập tràn hương vị của ngày Tết cùng với mùi thơm của bữa cơm tất niên, thịnh soạn vô cùng.

Tống Khánh Quốc mỉm cười nhìn Lục Kinh Tả: "Kinh Tả, hay là uống với chú và ba con một ly nhé?"

Tống Kiều Kiều vô thức nhìn qua Lục Kinh Tả, Lục Kinh Tả vẫn chưa kịp nói gì thì Lục Giản đã lên tiếng: "Uống chút đi, chú Tống mời con mà con dám từ chối sao?"

Nghe Lục Giản nói vậy, Lục Kinh Tả cũng kịp thời nâng ly rượu lên, vội nói: "Vây phiền chú Tống rồi ạ."

Tống Khánh Quốc cười xòa, cũng không rót nhiều cho cậu, chỉ rót chừng nửa ly: "Chú cũng không uống nhiều, nửa ly thôi, giữ ý tứ."

"Vâng ạ."

Tống Kiều Kiều lập tức rót nước dứa cho mình và Vương Tuệ Lâm, mọi người cùng nhau cạn ly, chúc nhau những lời may mắn từ năm nay sang năm khác, vô cùng náo nhiệt. Bên ngoài khu chung cư còn vọng lại tiếng reo hò và âm thanh pháo nổ đùng đoàng.

Qua nửa tuần rượu, bỗng nhiên Tống Khánh Quốc hỏi Lục Kinh Tả: "Kinh Tả, năm nay con cũng học năm ba đại học rồi, có bạn gái chưa?"

"Khụ khụ khụ --" Tống Kiều Kiều đột nhiên ho sặc sụa.

Vương Tuệ Lâm ngồi bên cạnh vỗ lưng cho cô trước Lục Kinh Tà một bước: "Con bé này, chỉ mỗi việc ăn cơm thôi mà cũng bất cần nữa..."

Lục Kinh Tà vừa rút khăn giấy cho cô vừa đáp Tống Khánh Quốc: "Vâng có ạ."

Chuyện này không chỉ Tống Khánh Quốc mà cả Vương Tuệ Lâm cũng kinh ngạc: "Kinh Tà, con thật sự có bạn gái rồi sao?"

"Vâng, thật ạ."

Tống Khánh Quốc nhìn về phía Lục Giản: "Lão Lục, ông có biết chuyện này không?"

Lục Giản nhấp một ngụm rượu rồi nói: "Tôi đây suốt ngày chỉ biết bù đầu bù cổ bên ngoài, nào biết chuyện của nó chứ?"

"Cô bé ấy bao nhiêu tuổi rồi? Học cùng trường với con à? Có xinh đẹp không?"

Lục Kinh Tà cười nói: "Tuổi cũng xấp xỉ cỡ con, học chung trường đại học, xinh đẹp giống y như dì vậy."

Vương Tuệ Lâm bị câu nói cuối cùng của Lục Kinh Tà逗 cho vui vẻ cực kỳ: "Thằng bé này, đi đã hơn bốn mươi tuổi rồi, sao có thể so sánh với cô bé chớm đôi mươi chứ, chỉ biết nói ngon nói ngọt thôi."

Lục Kinh Tà nhướn môi cười, cũng không giải thích nữa.

"Nếu con xem trọng như vậy nhất định là một cô gái tốt rồi, Kinh Tà phải đối xử đàng hoàng với người ta đấy." Tống Khánh Quốc nói.

"Vâng, chắc chắn ạ."

Lục Giản cũng bảo: "Nếu con mà dám ức hiếp con gái nhà người ta, ba đánh gãy chân con đầu tiên."

Đôi đũa trong tay Tống Kiều Kiều khẽ run, định đánh gãy chân cậu ấy thật ư?

Bàn đến vấn đề này từ từ cũng bén lửa sang phía Tống Kiều Kiều, Vương Tuệ Lâm hỏi cô: "Kiều Kiều, còn con thì sao? Ở trường có bạn trai không?"

Dây thần kinh của Tống Kiều Kiều vốn đã căng chặt, bị hỏi như vậy cô vô thức nhìn sang Vương Tuệ Lâm, ngơ ngác "hả" một tiếng.

Tống Khánh Quốc nhú mày: "Kiều Kiều nhà mình còn nhỏ, hỏi mấy chuyện này làm gì?"

Lục Giản đánh mắt nhìn sang Lục Kinh Tà, quả nhiên thấy vẻ mặt thẳng thớm bỗng chốc căng thẳng, ông khẽ cười, nói: "Được rồi, được rồi, đừng bàn về vấn đề này nữa. Lão Tống, tôi nói ông nghe, có lẽ năm sau tôi sẽ chuyển hết trọng tâm công việc sang Thành phố S."

Lục Giản vừa nói vậy, Tống Khánh Quốc quả nhiên xoay chuyển sự chú ý: "Vậy nói cách khác, trong tương lai ông sẽ thường xuyên ở Thành phố S à?"

"Phải, và lại sang năm Kinh Tà cũng sắp tốt nghiệp đại học rồi, lúc ấy vừa hay nó cũng có thể giúp tôi. Công ty của tôi sớm muộn gì cũng cho nó kế thừa, tôi cũng không muốn sau này nó phải giống tôi, dành cả 136 ngày trên máy bay bay tới bay lui. Huống hồ những năm gần đây nền kinh tế của Thành phố S cũng phát triển vùn vụt, đối với công ty của tôi lợi nhiều hơn hại."

Thời điểm ông cất lời ánh mắt của Lục Kinh Tà khựng lại trên người ông.

Mà Tống Khánh Quốc và Vương Tuệ Lâm nghe nói trong tương lai Lục Giản có thể sẽ ngụ hẳn tại Thành phố S thì biểu tình vui mừng. Ông ấy đã bay gần nửa đời người, cũng đến lúc phải nghỉ ngơi rồi.

\*\*\*

Sau bữa cơm tất niên mọi người lại bắt đầu mệnh ai nấy lo. Mấy dì hàng xóm dưới nhà rù rù Vương Tuệ Lâm cùng đánh mạt chược, còn hai người Tống Khánh Quốc và Lục Giản lại sánh vai nhau ra ngoài hút thuốc. Lúc Tống Kiều Kiều hỏi bọn họ đi đâu, Lục Giản chỉ đáp lại gọn gọn hai chữ "lên mạng", còn hỏi cô có muốn đi cùng không, nhưng cô nhanh chóng lắc đầu.

Tống Khánh Quốc vẫy vẫy tay với cô: "Con tự đi chơi đi, 12h về nấu sủi cào cho ba với chú, bọn ta sẽ về ăn."

Tống Kiều Kiều: "..."

Đổi theo hai bóng người dưới khu chung cư từ ô cửa sổ bên sân thượng. Lúc đầu cả hai còn choàng vai vỗ lưng nhau, nhưng chẳng mấy chốc lại thấy người này tay cầm nắm tuyết ném sang người kia. Hai bên cộng lại cũng xấp xỉ chín mươi tuổi rồi thế mà vẫn đùa giỡn như mấy đứa nhóc con vậy. Từ ngày bé cô vẫn luôn thấy ba mình lúc nào cũng nghiêm nghị, nói năng ý nhị, chỉ khi nào đứng trước hai người này ba mới bày ra bộ dạng cằn già cằn như trẻ con của mình: Người thứ nhất chính là Vương Tuệ Lâm mẹ cô, và người còn lại chính là chú Lục.

Cô liếc nhìn Lục Kinh Tà bên cạnh: "Anh xem tình cảm giữa ba em và chú Lục tốt biết bao."

"Bọn họ cùng nhau trưởng thành mà, tình cảm đương nhiên phải tốt rồi."

"Sau này anh, Kỳ Vị và Triệu Thanh Nghiên, ba người già rồi vẫn sẽ tốt như vậy chứ?"

Lục Kinh Tả suy nghĩ một lát rồi nói: "Anh em chính là cả đời."

Tổng Kiều Kiều nhìn về phía Lục Kinh Tả, đột nhiên hỏi: "Còn em thì sao?"

Lục Kinh Tả giờ tay búng vào trán cô: "Em chính là kiếp này, kiếp sau, kiếp sau nữa..."

Tổng Kiều Kiều bật cười, bỗng nhiên cô nhớ đến chuyện ban nãy trên bàn cơm, đắn đo một chút, cô hỏi: "Lục Kinh Tả, có phải anh muốn công khai với ba mẹ em không?"

Lục Kinh Tả dựa vào tường, cậu nhìn cô nghiêm túc, trầm tư hồi lâu rồi hỏi: "Kiểu Kiều, chúng ta đã ở bên nhau ba năm rồi, chẳng lẽ... em vẫn chưa muốn cho anh một danh phận sao? Hay căn bản em không muốn nói cho gia đình em biết chúng ta đang quen nhau?"

Thật ra đây không phải lần đầu tiên cả hai bàn về vấn đề này, cả hai đã từng đề cập qua rất nhiều lần rồi nhưng chưa lần nào đạt được kết quả như mong muốn, cho nên cứ kéo dài mãi đến tận bây giờ.

Tổng Kiều Kiều vội lắc đầu: "Không phải, không phải... chỉ là vừa nãy anh cũng nghe ba em nói rồi đấy..."

Lục Kinh Tả biết nổi bần khoản trong lòng cô, cậu không nhịn được vươn tay ôm cô vào lòng, chống cằm lên đỉnh đầu cô: "Anh hiểu mà, anh hiểu mà. Mọi chuyện cứ giao cho anh, được không?"

Tổng Kiều Kiều hơi chần chừ, nhưng rất nhanh sự chần chừ ấy đã hoàn toàn biến mất. Bọn họ bên cạnh nhau được ba năm, trong ba năm ấy chắc chắn không một ai có thể nhìn thấu tình cảm của cậu dành cho cô hơn chính bản thân cô nữa, mà ngay cả cô cũng đã hiểu rõ cậu chiếm một vị trí như thế nào trong lòng mình rồi. Trước đây cô chưa từng nghĩ mình sẽ bịn rịn ai, nhưng khi ở bên cậu lâu như vậy, cô bỗng lưu luyến không rời xa cậu nữa, cũng sẽ không chịu đựng nổi nếu bên cạnh cậu xuất hiện thêm người nào khác.

Cô ngẩng đầu nhìn cậu, trong đôi mắt đầy vẻ kiên định: "Được."

Ánh mắt của Lục Kinh Tả nhìn cô dịu dàng lưu luyến: "Kiểu Kiều, anh yêu em."

Hốc mắt của Tổng Kiều Kiều ánh lên niềm rạng rỡ: "Em cũng yêu anh."

Bạn đang đọc truyện *Thor Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 57: Sầm mặt

Buổi tối Tổng Kiều Kiều và Vương Tuệ Lâm cùng nhau nấu sủi cảo. Năm người ngồi quây quần trong phòng khách, bầu không khí vô cùng vui vẻ ấm cúng. Mọi người vừa ăn sủi cảo vừa xem khung cảnh pháo hoa rực rỡ qua ô cửa sổ, và một năm mới cứ như vậy chậm rãi hạ màn.

Ăn xong sủi cảo hai gia đình lại tiếp tục chuyện trò hồi lâu, mãi lát sau Lục Giản mới dẫn Lục Kinh Tả quay về nhà. Hai nhà nằm đối diện nhau nên đi hay về cũng chỉ cách nhau một cánh cửa.

Sau khi đóng cửa lại Lục Kinh Tả nói với Lục Giản: "Lần trước trong cuộc họp hàng năm ba nói sẽ mang hết trọng tâm công việc chuyển về Thành phố S, ba thật sự suy nghĩ kỹ càng rồi chứ?"

"Uhm, nghĩ kỹ rồi, vui không?"

"Sao con phải vui?" Cậu hỏi ngược lại ông.

Lục Giản tiến đến bên cậu, thúc bả vai vào người cậu một cái: "Con còn vờ vịt với ba con làm gì hả?"

Lục Kinh Tả ngoảnh mặt nhìn ông, thấy rõ thần sắc trong mắt ông, cậu đành chậm rãi lên tiếng: "Ba biết hết rồi?"

Chân mày Lục Giản lập tức rướn lên: "Vớ vẩn, con đừng thấy quanh năm suốt tháng ba không bên cạnh con, nhưng chút tâm tư này của con không giấu nổi ba đâu, chẳng phải mới ở chung với ba mấy ngày đã bị ba phát hiện đấy sao?"

Lục Kinh Tả bước qua chỗ ghế sofa ngồi xuống: "Vậy ba nghĩ thế nào?"

Lục Giản cũng đi qua: "Lúc này khi ngồi ăn ba đã nói rồi, nếu con dám ức hiếp người ta, ba nhất định đánh gãy cái chân chó của con."

Lục Kinh Tả: "..."



"Vậy chắc chắn ba sẽ không có cơ hội này."

Lục Giản kiều ngao "hừ" một tiếng, nhưng ngay sau đó sắc mặt ông lại trở nên nghiêm túc, thái độ cũng đứng đắn hơn: "Với tư cách là đáng sinh thành, ba đương nhiên sẽ ủng hộ con. Ba luôn xem Kiều Kiều như con gái của mình, nếu con thật sự thích con bé thì quả thật vui của vui nhà. Nhưng nếu con không có năng lực thì tốt nhất đừng có mà đùa giỡn với con gái ngoan nhà người ta, cũng tương tự với việc nếu con không đối xử tốt với người ta thì ba sẽ không tha thứ cho con vậy."

"Con hiểu." Lục Kinh Tả cũng vô cùng nghiêm túc đáp lời ông.

Thái độ nghiêm túc của cậu khiến Lục Giản hài lòng phần nào: "Con đường theo đuổi vợ của con sẽ còn dài đằng đẵng đấy, với thân phận là con trai của ba, ba khuyên con nên thẳng thắn thừa nhận càng sớm càng tốt."

"Con cũng nghĩ vậy."

"Trở ngại lớn nhất của con không phải đi Tổng mà chính là chú Tổng. Nếu chú Tổng mà biết con cướp con gái cưng của ông ấy... con phải coi chừng ông ấy đấy, dù gì ba cũng không dám ngăn cản ông ấy đâu."

"Ba là ba ruột của con đấy..."

"Chú Tổng vẫn là anh em chí cốt của ba, ba đi tắm rồi ngủ đây, con từ từ mà nghiền ngẫm đi."

Tổng Kiều Kiều vừa mới tắm xong, định chuẩn bị tắt đèn đi ngủ thì thấy Lục Kinh Tả gửi tin nhắn.

\_ Kiều Kiều, ba anh biết chuyện của hai đứa mình rồi.

Tổng Kiều Kiều vừa nhìn thấy mà sợ rơi cả di động, cô bối rối mấy giây rồi vội nhặt di động lên, hồi tin trong run rẩy.

\_ Thật sao?!

\_ Thật.

\_ Anh nói với chú Lục à?

\_ Ông ấy tự phát hiện.

Lúc này Tổng Kiều Kiều đang đi qua đi lại trong phòng, chú Lục đã biết rồi ư? Bình thường chú Lục rất thích mình, chắc có lẽ sẽ không phản đối đâu nhỉ?

\_ Vậy... vậy chú Lục nói thế nào...?

Sau khi gửi xong cô căng thẳng nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, phía bên kia hồi tin rất nhanh. Mà khi cô đọc xong tin nhắn thì đôi chân lập tức mềm oặt ngã hẳn xuống giường.

\_ Đừng lo, ba anh rất thích em.

Đêm xuống Vương Tuệ Lâm và Tổng Khánh Quốc nằm trên giường, vì Vương Tuệ Lâm có lòng riêng nên cứ trằn trọc mãi không ngủ được. Rốt cuộc khi bà trở mình đến lần thứ n thì Tổng Khánh Quốc cất giọng hỏi: "Bà xã, bà có tâm sự gì sao? Chỉ bằng nói ra với tôi này?"

Vương Tuệ Lâm nghiêng người đối mặt với ông, trong lòng bà đang nghĩ thật ra chính là chuyện Kinh Tả có bạn gái. Bà có chút cảm thán, một đứa trẻ tốt như vậy có bạn gái ầu ơ cũng là lẽ thường tình. Nhưng sâu thẳm trong thâm tâm bà vẫn hy vọng thằng bé sẽ làm con rể của mình, nếu thằng bé có thể làm con rể của mình thì tốt biết bao...

Tổng Khánh Quốc thấy cặp chân mày của Vương Tuệ Lâm đã co quắp lại rồi mà bà ấy vẫn không chịu nói gì với mình, ông bèn nhin không nổi hét lên: "Bà xã?"

Tâm tư ngổn ngang của Vương Tuệ Lâm từng bước chạy về quỹ đạo, bấy giờ bà mới nhìn thẳng vào mặt Tổng Khánh Quốc, chỉ là khi bà nhìn vào bàn mặt nghiêm túc nọ thì bỗng dừng lại không muốn nói gì nữa: "Thôi bỏ đi, ngủ!"

Tổng Khánh Quốc: "..."

"Bà xã?"

"Câm miệng, phiền phức!"

\*\*\*

Tổng Kiều Kiều vì chuyện chú Lục đã phát hiện ra mối quan hệ giữa mình và Lục Kinh Tả mà ngày hôm sau đi chúc Tết cũng chẳng có tâm trạng gì, cả

người cứ èo ụot, không còn chút sức sống nào. Vương Tuệ Lâm còn tưởng rằng cô đổ bệnh, suýt chút nữa lôi cô đi bệnh viện khám rồi.

"Kiều Kiều, mau ra đây xách đồ ăn vào phụ mẹ."

Tổng Kiều Kiều nghe Vương Tuệ Lâm gọi bèn nhanh chóng ra ngoài, vừa bước ra liền trông thấy trên tay bà xách đùm đề túi lớn túi nhỏ, cô vừa giúp bà vừa hỏi: "Mẹ, không phải họ hàng thân thích nhà mình đã đi chúc Tết hết rồi ư? Sao còn mua nhiều nguyên liệu nấu ăn thế này?"

Vương Tuệ Lâm xách đồ nguyên liệu vào bếp: "Đúng là chúc hết rồi, nhưng chú Lục của con bảo hôm nay muốn qua chúc Tết. Bọn họ cũng thật là, hai gia đình ở đối diện nhau mà..."

Ánh mắt của Tổng Kiều Kiều thoáng vẻ nghi hoặc, thật sự chỉ muốn chúc Tết thôi sao? Nhưng nếu vậy thì hà cớ gì mí mắt của cô lại giật đùng đùng thế này? Cô có cảm giác không đơn giản chỉ là chúc Tết thôi?

Nghĩ vậy cô vội bỏ túi hàng trong tay xuống rồi chạy về phía phòng ngủ.

Vương Tuệ Lâm nhìn bóng dáng hốt ha hốt hải của cô mà không khỏi lắc đầu: "Con bé này, suốt ngày bộ cha bộ chộp, tương lai sao mà khá khẩm được đây?"

Tổng Kiều Kiều lấy di động dưới gối ra.

\_ Hôm nay anh muốn qua chúc Tết à?

\_ Uhm.

\_ Không đơn giản là chúc Tết thôi phải không? Đừng nói là...

\_ Bà xã thật thông minh.

Tổng Kiều Kiều: "..."

\_ Thật sự định công khai vào hôm nay luôn ư?

\_ Em hỏi hận rồi?

Tổng Kiều Kiều không hỏi hận, chỉ là hỏi căng thẳng.

\_ Không có, căng thẳng thôi.

\_ Không sao, sớm muộn gì ngày này cũng phải đến.

Tổng Kiều Kiều nhớ lại bữa cơm tất niên tối hôm qua, xem ra chủ ý của ba cô hình như không muốn để cô thảo luận về vấn đề yêu đương, mấy ngón tay của cô ngập ngừng trên màn hình điện thoại.

\_ Anh nói xem... có khi nào ba em đánh anh không?

Lục Kinh Tả đang cùng Lục Giản chọn quà biếu Tết, khi đọc được tin nhắn này thì không nhịn được phải phì cười, khiến Lục Giản đứng bên cạnh đánh mắt nhìn cậu mấy lần.

"Cười gì vậy?"

"... Không có gì."

Lục Giản ném một ánh mắt lườm nguyệt về phía cậu, đừng tưởng tôi không biết anh đang nhắn tin với người yêu bé nhỏ của anh nhé!

"Mua cái này đi, chú Tổng của con thích lắm."

"Được."

\_ Vậy em phải bảo vệ anh đấy.

Tổng Kiều xem tin nhắn này mà trong lòng càng hoảng sợ hơn.

\_ Lỡ như ba cũng đánh em luôn thì sao?

Thật ra sau khi gửi xong Tổng Kiều Kiều cảm thấy không thể nào có chuyện này được. Dù rằng ba cô từ nhỏ đã cực kỳ nghiêm khắc, nhưng nếu nói động chân động tay với cô thì chưa từng xảy ra. Và lại cô còn có một người mẹ vô cùng bảo bọc mình, căn bản không có khả năng cho ba cô nhúc nhích một đầu ngón tay.

\_ Vậy anh sẽ bảo vệ em, nếu chú có đánh em, anh sẽ đỡ hộ em

Tổng Kiều Kiều đọc qua, không khỏi cười khê. Cô nghe thấy tiếng mở cửa và tiếng trò chuyện bên ngoài, chắc hẳn ba cô đã về rồi. Nghĩ đến những chuyện chốc lát nữa sắp xảy ra, cô cố gắng hít một hơi thật sâu, đừng lo lắng, đừng lo lắng...

\*\*\*

Bình thường Lục Kinh Tả mà sang đây thì chắc chắn Tổng Kiều Kiều sẽ là người chạy ra mở cửa đầu tiên, nhưng hôm nay cô lại ngây người trong phòng không chút động thái, cuối cùng Vương Tuệ Lâm phải tự mình ra mở cửa. Khi nhìn thấy Lục Kinh Tả tay cầm hộp quà, bà hơi ngạc nhiên: "Thằng bé này sao lại mua nhiều đồ vậy chứ?"

Lục Kinh Tả vừa cười vừa nói: "Dì à, dì nhất định phải nhận đấy."

Khóe miệng Vương Tuệ Lâm đượm ý cười: "Được rồi, được rồi, mau vào thôi."

Lúc bỏ quà xuống, Lục Kinh Tả đột nhiên nín Vương Tuệ Lâm lại: "Dì à, chút nữa dì hãy yểm trợ giúp con với nhé."

Ánh mắt Vương Tuệ Lâm lộ vẻ mù mờ, yểm trợ? Yểm trợ vụ gì?

Nhưng mà bà còn chưa nghĩ thông ý tứ trong mấy lời này thì Lục Kinh Tả đã bước về phía Tổng Khánh Quốc.

Vương Tuệ Lâm dõi theo bóng lưng thẳng tắp của cậu, mông lung lắc đầu. Thằng bé này, muốn mình giúp nó mà nó cũng không nói rõ phải giúp cái gì, cũng thật là... Thôi bỏ đi, bỏ đi, trước mắt đi nấu ăn đã.

Tổng Kiều Kiều không thể trốn mãi trong phòng nữa, cô đánh chầm rãi bước ra ngoài, khi trông thấy Lục Giản nở nụ cười quý mến về phía mình và nét mặt đầy ý tứ sâu xa của ông, cô cũng dè dặt cười lại với ông, chủ động chào hỏi: "Chú Lục."

Lục Giản cười nhẹ: "Uhm."

Tổng Khánh Quốc cầm hộp cờ tướng từ trong phòng ra, nét mặt ông phần chần: "Lão Lục, mau đến đây. Tôi vừa nhờ bạn tôi làm một bộ cờ tướng, viên nào viên nấy đều được làm bằng bạch ngọc, đồng âm hề mát, cảm giác khi chạm vào đã lắm. Hai chúng ta tranh thủ chơi một ván xem, ván cờ đầu tiên của tôi ấy vậy mà dành cho ông đấy nhé, đừng có nói tôi đối xử với ông không tốt nữa đấy..."

Lục Giản cười xòa, ông liếc sang Lục Kinh Tả bên cạnh, ném cho cậu ánh mắt "tự giải quyết cho êm thấm" rồi cùng Tổng Khánh Quốc đi đánh cờ.

Tổng Kiều Kiều chầm rãi chạm vào người Lục Kinh Tả, trên khuôn mặt trắng ngần hẳn lên nỗi lo lắng không thể diễn tả, cậu bật cười: "Sợ à?"

"... Hơi hơi."

"Không sao, giao hết cho anh, một mình anh đi là được rồi." Nói rồi Lục Kinh Tả giờ tay xoa nhẹ đỉnh đầu cô, sau đó đi về phía Tổng Khánh Quốc.

Mới đi được một bước thì nơi góc áo đã bị một đôi bàn tay bé nín lại, cô nhìn cậu, hạ quyết tâm: "Em đi với anh."

Lục Kinh Tả nhìn cô, cuối cùng khẽ gật đầu, thế là hai người cùng nhau bước đến.

Tổng Khánh Quốc vẫn đang hăng hái nói rằng ông tốt bụng như thế nào, khóe miệng nhếch lên đầy đắc ý, thoát nhìn tâm tình tốt vô cùng. Khi trông thấy hai người đang lại đây, ông càng vui mừng hơn hớ: "Bọn con mau lại đây xem đánh cờ, chút nữa có thể cùng nhau chơi một ván."

"Chú Tổng"

"Hửm?" Tầm mắt Tổng Khánh Quốc vẫn vững trên bàn cờ.

Lục Kinh Tả không báo trước mà cứ thế quỳ xuống.

Chuyện này khiến Tổng Khánh Quốc hết hồn: "Kinh... Kinh Tả, con đang làm gì vậy? Sao con phải quỳ với chú?"

"Chú Tổng, con muốn nói câu xin lỗi với chú."

"Xin lỗi? Con có chuyện gì mà phải xin lỗi..."

Tổng Khánh Quốc còn chưa nói xong thì Tổng Kiều Kiều đang đứng bên cạnh Lục Kinh Tả cũng quỳ xuống kế bên cậu.

"Con... con đang yên đang lành cũng quỳ là sao?"

Vương Tuệ Lâm đứng trong bếp nghe thấy động thái cũng nhanh chân chạy ra ngoài, vừa mới ra tới liền trông thấy hai đứa nhỏ đang quỳ gối trước mặt Tổng Khánh Quốc, bà bước đến: "Chuyện này là..."

"Chú dì, con và Tổng Kiều Kiều đang bên nhau."

"Rầm~!" Cái xẻng lật trong tay Vương Tuệ Lâm rớt xuống đất, mà quân cờ bạch ngọc trong tay Tổng Khánh Quốc cũng rơi tự do. Vì trên mặt đất phủ một tấm thảm lông cừu dày dặn nên chút âm thanh phát ra cũng không có. Ông trợn trừng mắt nhìn hai con người đang quỳ gối kia, sắc mặt cực kỳ nặng nề.

"Chú dì, con thật sự rất thích Kiều Kiều, con hy vọng hai người có thể chấp nhận con."

Lúc này Vương Tuệ Lâm cũng đã đi đến, đầu tiên bà nhìn thoáng qua nét mặt hai người đang quỳ gối, rồi lại đánh mắt nhìn qua khuôn mặt sầm sì của Tổng Khánh Quốc. Bỗng dưng bà hiểu ra vừa nãy khi mới bước vào nhà Lục Kinh Tả bảo bà hãy yểm trợ cho nó là có ý gì, hóa ra chính là việc này.

Bà bước đến bên cạnh Tổng Khánh Quốc, dịu dàng nói: "Lão Tổng, trước mắt cho hai đứa nhỏ đứng lên đã, quỳ gối cũng không ra thế thống gì."

Sắc mặt Tổng Khánh Quốc vẫn tệ hại như ban nãy, nhưng vẫn rất nghe lời vợ, vậy nên giọng điệu miễn cưỡng bảo: "Đứng lên rồi hẵng nói."

Lục Kinh Tả gờ tay đỡ Tổng Kiều Kiều một cách rất tự nhiên, Tổng Khánh Quốc thu động tác này của cậu vào đáy mắt rồi "hừ" một tiếng, ngược lại cũng không nói gì.

Sau khi cả hai ngồi xuống, lúc này ông mới bắt đầu chất vấn: "Bên nhau từ khi nào?"

Bạn đang đọc truyện *Thor Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 58: Nịnh nọt

Tổng Kiều Kiều liếc nhìn Lục Kinh Tả, Lục Kinh Tả cũng kính cẩn đáp lời ông: "Năm nhất đại học ạ."

Nghe xong câu này, Tổng Khánh Quốc và Vương Tuệ Lâm hít một hơi thật sâu: "Năm nhất đại học?!"

Vương Tuệ Lâm hỏi: "Vậy chẳng phải bọn con bên nhau được ba năm rồi sao?"

Lục Kinh Tả gật đầu: "Vâng ạ."

Tổng Khánh Quốc cảm thấy huyết áp trong người đang cuộn cuộn như gió lốc. Hai đứa nhỏ này lại có thể qua mắt bọn họ lên lút vụng trộm với nhau tận ba năm trời, mà ba năm ấy ông tuyệt nhiên không chút mảy may phát giác.

"Chú dì, đối với Kiều Kiều con rất nghiêm túc. Xin hai người hãy giao cô ấy cho con, con nhất định sẽ đối xử thật tốt với cô ấy." Ánh mắt của Lục Kinh Tả nhìn Tổng Khánh Quốc rất kiên định.

Tổng Khánh Quốc vẫn im lặng, ông chỉ quan sát lại cậu.

Vương Tuệ Lâm đứng bên cạnh cũng không nói lời nào, bà hiểu rõ ở phương diện này vẫn phải nể mặt chồng mình.

Rất lâu sau, Tổng Khánh Quốc mới cất giọng: "Cậu bảo sẽ đối xử tốt với con bé, vậy cậu định đối xử tốt với nó như thế nào?"

Lục Kinh Tả thở phào một hơi, tiếp tục nói: "Hiện tại thành tích chuyên ngành của con đang đứng đầu toàn trường, khi có thời gian rảnh con cũng đi thực tập ở công ty của ba con, học hỏi từng chút một từ chức vụ có cấp bậc thấp nhất. Con tin rằng chỉ cần con chịu khó nỗ lực, tương lai sau này con chắc chắn sẽ cho Kiều Kiều một cuộc sống ấm no hạnh phúc. Và con cũng sẽ vì mục tiêu này mà cố gắng phấn đấu, cho dù có đang trăm công nghìn việc cũng tuyệt đối không bỏ bê cô ấy. Chỉ cần là những thứ cô ấy thích con đều thích, chỉ cần là những việc cô ấy muốn làm con đều sẽ ở bên ủng hộ. Sau này con cũng muốn bản thân trở thành một đứa con đúng nghĩa để có thể làm trọn đạo hiếu với chú và dì. Chú Tổng, xin chú hãy cho con một cơ hội để con có thể chứng minh năng lực của mình với chú."

Nội tâm Vương Tuệ Lâm đã hơi dao động rồi, thật ra đối với chuyện này bà mừng còn không hết ấy chứ. Đêm hôm nọ bà vẫn đang tiếc hùi hụi vì Kinh Tả có bạn gái, ngờ đâu trong hoàn cảnh khốn khó lại tìm thấy tia hy vọng. Nếu Kinh Tả có thể làm con rể mình, e rằng bà nằm mơ cũng thấy mình đang mỉm cười nữa.

Lục Giản trầm lặng nãy giờ cũng thừa dịp châm một mũi lửa: "Lão Tổng, ông đồng ý cho hai đứa nhỏ bên nhau đi. Sau này Kiều Kiều làm con dâu tôi, lẽ nào ông nghĩ tôi sẽ để mặc con bé chịu uất ức sao?"

"Vậy ý ông là nếu con bé không làm con dâu ông, ông sẽ trơ mắt nhìn con bé bị ức hiếp mà không thèm đếm xỉa phải không?"

Mũi lửa này châm có vẻ hơi ló, Lục Giản phải vội vã giải thích: "Đương nhiên không phải rồi!"

Tổng Khánh Quốc hừ lạnh một tiếng, ông không thèm nhìn Lục Kinh Tả mà nhìn sang phía Tổng Kiều Kiều: "Con cũng thích nó sao?"

Tổng Kiều Kiều thấy ông hỏi đến mình, bèn nhanh chóng trả lời: "Ba, con thật sự thích anh ấy."

Tổng Khánh Quốc cũng quan sát Tổng Kiều Kiều hồi lâu, cuối cùng nói: "Hai đứa thậm thụt bên nhau tận ba năm, bây giờ nói ra, nhận được một cái gật đầu của tôi thì cũng có tác dụng gì? Tiền trăm hậu tấu, ai thông cảm nói?"

Lục Kinh Tà và Tổng Kiều Kiều liếc nhìn nhau, Tổng Khánh Quốc thấy tầm mắt của cậu rơi trên người con gái rượu mình thì lại khó chịu: "Trước mắt không bàn chuyện này nữa!"

"Ba..." Tổng Kiều Kiều có chút nóng lòng.

Tổng Khánh Quốc thấy vậy càng bức mình hơn, như này còn ra thể thống gì nữa? Chưa gì đã bắt đầu xem trọng người ngoài hơn người nhà rồi!!

Lục Kinh Tà thấy sắc mặt Tổng Khánh Quốc không vui, tầm mắt của cậu khựng lại trên bàn cờ, ngẫm nghĩ rồi nói: "Chú Tổng này, hay con đấu vài ván cờ với chú nhé?"

Tổng Khánh Quốc lại hừ lạnh lần nữa: "Đấu với tôi, cậu đấu nổi với tôi à?"

"Chẳng phải có câu trong một cuộc thi đấu, tình hữu nghị mới là trên hết, còn việc thi đấu chỉ là chuyện phụ thôi. Đúng chứ ạ?"

"Ai tình hữu nghị với cậu?" Mặt Tổng Khánh Quốc đen thui.

Lục Kinh Tà: "..."

Lục Kinh Tà từ nhỏ luôn được Tổng Khánh Quốc yêu quý, hôm nay vẫn là lần đầu tiên cậu bị oán giận đến thương tích đầy mình như thế này. Tuy vậy trong lòng cậu cũng xem như nhẹ nhõm phần nào, chú Tổng mặc dù nói rằng tạm thời không đề cập đến chuyện này, nhưng cũng chưa hề nói sẽ không chấp thuận cậu, cho nên sau này cậu chỉ cần dốc sức hơn nữa thì vẫn có hy vọng rất cao.

Tổng Khánh Quốc thấy Lục Kinh Tà ngồi nghe mình trách móc, suy nghĩ rồi bảo: "Được rồi, đấu vài ván cờ hẵng nói tiếp."

Nét mặt Lục Kinh Tà lập tức phấn chấn hơn, cậu nịnh nọt nhất quân cờ mà ban nãy Tổng Khánh Quốc làm rơi dưới đất lên.

Lục Giản trao vị trí ngồi của mình lại cho con trai, còn nhớ lúc đầu Tổng Khánh Quốc bảo ông ấy dành ván cờ đầu tiên này cho mình, rốt cuộc bây giờ lại biến thành con trai mình. Nếu ông không phải ba ruột của nó thì ông nhất định đã phớt lờ nó rồi. Ông lên ngược mắt nhìn Tổng Khánh Quốc, nội tâm mừng rỡ hải lòng. Người anh em này của ông ấy mà, chính là kiểu ngoài miệng thì ăn nói chua ngoa đánh đá, nhưng trong tâm tư lại mềm như miếng đậu phụ vậy. Rồi ông lại đánh mắt nhìn sang cô con gái dịu dàng ngoan ngoãn, lần đầu tiên ông cảm thấy mình nuôi đứa con trai này thật quá đáng giá - nuôi một đứa được tặng thêm một đứa, hahaha.

Dù Tổng Khánh Quốc mặt mũi sầm sì với Lục Kinh Tà nhưng khi nhìn về phía Vương Tuệ Lâm nét mặt lại dịu dàng hẳn: "Bà xã, mau nấu com đi, lát nữa chúng ta còn phải ăn com nữa."

"À, được rồi." Vương Tuệ Lâm đáp.

Khi tầm mắt của ông lia về phía Tổng Kiều Kiều thì lại trở nên nghiêm túc vài phần: "Kiểu Kiều, vào bếp phụ mẹ con đi."

Tổng Kiều Kiều liếc nhìn Lục Kinh Tà, thấy cậu nháy nháy mắt với mình. Cô vội dịu giọng trả lời rồi theo sau Vương Tuệ Lâm đi vào bếp.

Tổng Khánh Quốc rất tinh mắt, quả nhiên ông nhìn thấy hết mấy hành động mờ ám mới nãy. Thôi được rồi, tôi nhin!

\*\*\*

Sau khi Tổng Kiều Kiều đi vào bếp, Vương Tuệ Lâm ngay lập tức đóng cửa lại, bà thò tay chọt vào trán cô một cái: "Hai đứa con đây... thật là..."

Tổng Kiều Kiều vội ôm lấy cánh tay bà, nũng nịu nói: "Mẹ, thật ra mẹ thích lắm phải không?"

Vương Tuệ Lâm cố tình bày ra vẻ mặt lạnh lùng: "Sao tôi phải thích hả?"

"Chẳng phải mẹ thích Lục Kinh Tà lắm sao? Bây giờ con đã nắm anh ấy trong lòng bàn tay rồi, sau này sẽ là con rể của mẹ, lẽ nào mẹ không thích à?"

Vương Tuệ Lâm nghe cô nói, không nhin được bật cười: "Con bé này, nói mà không biết ngượng miệng. Nắm trong lòng bàn tay là gì chứ? Con tưởng Kinh Tà là chú gà con à?"

Tổng Kiều Kiều cũng phì cười: "Mẹ, về phía ba, mẹ có thể giúp bọn con với được không?"

"Con bé này, lẽ nào con không nhìn ra sao?"

"Hừm? Không nhìn ra gì cơ?"

"Ba của con đây, thật ra trong lòng đang vui không xuể ấy chứ."

"Hả?"

"Con không hiểu tính ba con à? Nếu ba con thật sự ghét bỏ thì đã cầm cây chổi ra đánh từ lâu rồi, còn ngồi đây mà đánh cờ với nó sao?"

Tổng Kiều Kiều từ khe cửa lén nhìn ra: "Thật ả?"

"Chắc chắn." Bây giờ Vương Tuệ Lâm cũng không buồn giấu giếm lòng quý mến của mình đối với Lục Kinh Tả nữa. Con rể tương lai của bà ưu tú như vậy, nghĩ đến đã phần khích rồi. Lần đầu tiên bà cảm thấy mình sinh đứa con gái này ra thật quá đáng giá.

Vì quá vui nên lúc nấu ăn bà cứ hát nghêu ngao mãi, Tổng Kiều Kiều đang ở bên cạnh rửa rau: "Mẹ, đừng nói sau này mẹ đối xử với anh ấy còn tốt hơn cả con nữa nhé?"

"Sao thế? Ghen tị à?"

Tổng Kiều Kiều lắc đầu, cô nói: "Mẹ, sau này mẹ hãy đối xử với Lục Kinh Tả tốt hơn nữa đi, con không ghen đâu."

Động tác xào rau của Vương Tuệ Lâm khựng lại, bà ngoảnh đầu nhìn sang cô: "Con biết chuyện của mẹ Kinh Tả rồi sao?"

"Vâng."

"Thằng bé nói với con à?"

Khóe miệng Tổng Kiều Kiều giật giật: "Không phải, do đột trước mẹ nói chuyện điện thoại với ba con nghe được."

Vương Tuệ Lâm: "..."

"Thằng bé Kinh Tả này mẹ thật sự thích nó, vậy nói rồi nhé, sau này nhất định không được ghen đấy."

Tổng Kiều Kiều gật đầu một cách nặng nề.

Ngày trước mỗi khi Lục Kinh Tả đánh cờ cùng với Tổng Khánh Quốc, thắng thua đều tuân theo ý trời. Nhưng hiện tại ngồi đối diện cậu không còn là chú Tổng nữa, mà chính là ba vợ tương lai của mình. Đằng sau mỗi nước cờ chính là sự cầu kỳ mà tình ý, không được thắng mà cũng không thể thua, cứ thế đánh đến khi cả hai bắt phân thắng bại.

Tổng Khánh Quốc nhìn thế cờ hòa trên bàn, quả nhiên tâm trạng của ông khá hơn rất nhiều, có điều ông vẫn gặng dần lòng: "Uhm, không tồi."

Lục Kinh Tả nhếch môi, tiếp tục dốc sức: "Vậy chú Tổng, chúng ta lại đánh thêm ván nữa chứ ả?"

Tổng Khánh Quốc đã bị Lục Kinh Tả dụ dỗ đến nghiện, ông tỏ vẻ điềm tĩnh nói: "Vây được, tôi đánh với cậu ván nữa."

Mấy ván sau Lục Kinh Tả đều không thắng ông ván nào, lần nào cậu cũng đi sai một nước cờ dẫn đến đảo ngược tình thế, rốt cuộc bại dưới tay Tổng Khánh Quốc. Nhưng chính vì một ván cờ như vậy mà có thể đấu thắng mới dễ khiến tâm tình người khác khoan khoái hơn, như Tổng Khánh Quốc khi vừa bắt đầu lâm trận thì mặt mày còn sầm sì nhưng giờ đây đã tươi tắn hơn rồi, ông còn an ủi cậu: "Kỹ thuật đánh cờ của oắt con cậu có chút tiến bộ rồi đấy."

Lục Kinh Tả thờ dãi, nói: "Chú Tổng mới lợi hại ả, xem ra sau này con cần phải học hỏi từ chú nhiều hơn nữa."

Tổng Khánh Quốc vì thắng được cậu mà vui vẻ, nghe thấy câu này liền đồng ý: "Được thôi, đến lúc đó chú sẽ dạy con đàng hoàng."

"Vây con cảm ơn chú."

Quãng thời gian sau này dù đã vào học, nhưng bất luận cuối tuần có bận rộn đến mấy Lục Kinh Tả vẫn sẽ bớt thì giờ để quay về nhà một chuyến. Thật ra cũng chẳng vì chuyện gì khác, chỉ vì để đánh cờ cùng với Tổng Khánh Quốc cũng như tích cực tạo hảo cảm với ông, và cũng vì điều này sẽ đặt nền móng vững chắc cho sự nghiệp làm rể trong tương lai của cậu.

\*\*\*

Vương Tuệ Lâm bảo Tổng Kiều Kiều bắt đầu sửa soạn bàn chuẩn bị ăn cơm, cũng gọi ba người vẫn còn đang đánh cờ bên ngoài vào: "Lão Tổng, lão Lục, Kinh Tả, thu dọn rồi vào ăn cơm thôi."

Đúng lúc cả hai cũng đã đánh xong ván cờ, Tổng Khánh Quốc vẫn nhắm vào nước cờ sai mà đánh thắng Lục Kinh Tả, tâm trạng phần khởi không thời: "Được rồi, được rồi, ăn cơm, ăn cơm."

"Vâng, chú Tổng, để con giúp chú dọn bàn cờ."

"Oh, được."

"Lão Lục, đi vào dọn món với tôi nào."

Lục Giản đứng dậy: "Được thôi."

Khi tạt ngang qua Lục Kinh Tả, Lục Giản trầm giọng xuống nói: "Hồ ly xảo quyết."

Lục Kinh Tả nhướng mày về phía ông: "Như nhau cả thôi."

Trên bàn cơm Tống Khánh Quốc vẫn còn khó chịu, nhưng thái độ đối với Lục Kinh Tả đã hòa hoãn hơn nhiều rồi. Tất nhiên không thể so với quãng thời gian khi trước được, nhưng so với vẻ mặt u ám hận không thể đánh người như ban nãy thì thái độ này đã khá khâm lắm rồi.

Sau khi ăn xong, Tống Khánh Quốc vẫn choàng vai Lục Giản ra ngoài lên mạng như mấy ngày trước, vừa xuống dưới lầu ông liền nện cho Lục Giản một quyền.

Lục Giản đau đón gào lên: "Lão Tống, sao ông lại đánh tôi? Ông định giết người à?"

Tống Khánh Quốc trừng mắt lườm Lục Giản: "Lão già nhà ông biết rõ chuyện này phải không?"

Lục Giản nghe xong không la lối nữa, ông cười cười lấy lòng: "Ông nhìn ra rồi à?"

"Chứ ông nghĩ sao?"

"Lão Tống, không phải tôi khoe khoang về con trai của mình đâu, nhưng mà thằng bé từ nhỏ đã chịu khổ không ít nên chỉ mới tí tuổi nó đã chín chắn và thấu đời rất sớm rồi. Tôi có thể nhìn ra rằng nó thật lòng thích Kiều Kiều, nếu là người mà nó không thích thì còn lâu nó mới đeo bám như vậy, tính tình của nó ngoan cố lắm. Sau này nếu nó dám tệ bạc với Kiều Kiều, tôi sẽ là người đầu tiên không tha thứ cho nó."

Bờ môi Tống Khánh Quốc giật giật, như đang phản ứng lại câu nói ấy, ông lại vờn tay ra nện một quyền vào Lục Giản: "Lão già nhà ông còn dám mặt dày với tôi! Tôi nói cho ông biết, tôi vẫn chưa bằng lòng tên oắt con ấy đâu, nếu muốn tôi chấp thuận, còn phải xem thêm cách xử sự của nó đã."

Nói rồi ông bỏ mặc Lục Giản ở phía sau, Lục Giản nhanh chân đuổi theo: "Trời ơi lão Tống, con tôi là con tôi, còn tôi là tôi, sao ông nỡ đối xử với tôi vậy chứ?"

"Thằng nhóc ấy cùng lắm cũng chỉ là ranh 'con' thôi, còn ông mới chính là ranh 'cụ' đấy, cút."

"..."

\*\*\*

Sau khi hai người đàn ông ra khỏi nhà, Vương Tuệ Lâm rửa sạch dầu tây rồi đặt trên bàn. Tống Kiều Kiều và Lục Kinh Tả ngoan ngoãn an tọa trên chiếc ghế sofa. Vừa nãy phải đối mặt với ba vợ, bây giờ đến lượt mẹ vợ rồi.

"Ăn chút dầu tây này."

Lục Kinh Tả: "Cám ơn mẹ."

Tống Kiều Kiều: "!!!"

Vương Tuệ Lâm: "!!!"

Vương Tuệ Lâm vui vẻ cười mãi không thôi: "Tiểu từ thối này gọi đi là gì đấy?"

Lục Kinh Tả mỉm cười nhìn về phía bà: "Mẹ."

Vương Tuệ Lâm thích thú vô cùng, bà đẩy đồng dầu tây trên bàn về phía cậu. Tục ngữ có câu mẹ vợ mà đã ưng con rể thì càng nắm càng thích. Huống gì bà đã có cảm mến với cậu ngay từ đầu, thế này chẳng phải càng thích hơn nữa sao: "Kinh Tả này, con thật sự muốn làm con rể của dì à?"

Nét mặt Lục Kinh Tả nghiêm lại: "Con không chỉ muốn làm con rể của mẹ, mà con còn muốn làm con của mẹ luôn."

Vương Tuệ Lâm được Lục Kinh Tả lấy lòng nên mặt mày rạng rỡ, đột nhiên bà nhớ ra trong bữa cơm tất niên hôm trước bà có hỏi cậu: Bạn gái trông có xinh đẹp không? Khi ấy cậu trả lời: Xinh đẹp giống y như dì vậy. Than ôi, đứa con rể này của bà thật sự vượt quá mức mong đợi!!

"Kinh Tả này, dì... à không mẹ chắc chắn sẽ đứng về phía con, con cứ yên tâm. Có mẹ ở đây rồi, con nhất định sẽ là con rể của gia đình họ Tống này."

"Cám ơn mẹ. Mẹ, mẹ ăn dầu đi, trái này vừa to lại vừa ngọt nữa."

Nhìn một loạt hành vi nịnh nọt của Lục Kinh Tả thật khiến Tống Kiều Kiều ngỡ ngàng, quả nhiên là cao nhân mà! Bái phục!!

## Chương 59: Mật ngọt chết ruồi

Vương Tuệ Lâm bị Lục Kinh Tả dùng những lời mật ngọt phỉnh nịnh nên vô cùng vui vẻ, sau khi Tống Khánh Quốc về nhà bà bắt đầu gắng sức gia tăng hảo cảm giúp cậu.

"Lão Tống này, thằng bé Kinh Tả thật sự rất tốt, vừa thông minh vừa hiểu chuyện, tính tình lễ phép, thành tích học tập lại xuất sắc."

"Đã vậy còn đẹp trai, đẹp trai hơn cả ba nó nữa, cho nên cặp với Kiều Kiều nhà mình thật xứng đôi vừa lứa."

"Thằng bé từ nhỏ có ba mẹ mà cũng như không, căn bản đều do gia đình mình nuôi nấng, cho nên nó là người như thế nào chúng ta vẫn hiểu rõ nhất..."

"..."

Tống Khánh Quốc thấy đáng về Vương Tuệ Lâm nói thao thao bất tuyệt, cuối cùng không chịu nổi nữa: "Oát con kia tẩy não bà à?"

Vương Tuệ Lâm thấy ông phản ứng lại mình, vội nói: "Đâu có, tại tôi thích nó thôi. Chẳng phải ngày xưa ông cũng rất thích nó sao?"

"Thích thì thích, nhưng thích kiểu ấy với thích kiểu con rể sao giống nhau được?"

"Sao lại không giống nhau?"

"Con rể có nghĩa trong tương lai chúng ta phải giao con gái của mình vào tay người ấy, bởi vậy sao tôi có thể qua loa sơ sài được. Tôi không phủ nhận cảm tình của tôi đối với thằng bé rất khá, nhưng cụ thể thế nào tôi cần phải truy cứu dò xét thêm đã."

Vương Tuệ Lâm thấy ông quá cứng đầu: "Cái ông này..."

Tống Khánh Quốc giữ vai bà: "Bà xã, tôi rất rõ bà quý mến Kinh Tả. Nhưng với tư cách là một người đàn ông, tôi nhất định phải cân nhắc thêm nữa. Nếu cứ dễ dàng chấp thuận thằng bé như vậy, hà chẳng phải sau này nó sẽ cảm thấy không có chút áp lực nào hay sao? Bây giờ tôi làm vậy chính là để nó biết, muốn có được sự đồng ý của tôi không phải chuyện dễ dàng. Nếu nó không trân quý con gái tôi, tôi chắc chắn sẽ nghiêm trị nó cho nó biết mặt. Hơn nữa nếu chút thử thách còn con này mà cũng không vượt qua được, vậy dựa vào đâu để chứng minh mai này nó nhất định sẽ đối xử tử tế với con gái tôi chứ?"

Vương Tuệ Lâm trầm mặc, bà đang tiếp thu những lời Tống Khánh Quốc nói.

Tống Khánh Quốc thấy bà im lặng, vội hỏi: "Bà xã, Kiều Kiều nó là con gái tôi, bà nghĩ kẻ làm ba như tôi lại đi mưu hại con gái mình hay sao?"

Vương Tuệ Lâm nhìn sang Tống Khánh Quốc, cuối cùng vẫn lắc đầu.

Tống Khánh Quốc lại nói: "Cho nên bà xã à, tôi chỉ đang thử thách thằng bé thôi. Bởi vậy bà đừng lo lắng làm gì, trong lòng tôi đã có đường đi nước bước cả rồi."

"Thật không?"

"Đương nhiên là thật rồi, bà là vợ tôi, lý nào tôi lại đi lừa gạt bà?"

Tống Khánh Quốc cứ nói thế, Vương Tuệ Lâm cũng không còn xoắn quýt nữa: "Vậy được, tôi tin tưởng ông. Bận rộn cả ngày trời rồi, tôi đi tắm trước đây."

"Vâng, bà xã, tôi ừ ảm chắn cho bà nhé."

"Biến, chưa tắm đừng hòng bước lên giường."

Tống Khánh Quốc: "Vâng, bà xã!"

Vương Tuệ Lâm đã hoàn toàn quên mất mục đích ban đầu của mình. Vốn dĩ bà định đến để tẩy não Tống Khánh Quốc, kết quả cuối cùng bà lại là người bị tẩy não. Trong lòng Tống Khánh Quốc đã có tính toán cả rồi, cho nên hiển nhiên ông sẽ không đại gì mà nhắc bà.

\*\*\*

Lúc này Tống Kiều Kiều đang chui rúc trong chăn nói chuyện điện thoại với Lục Kinh Tả. Có lẽ do hôm nay thấp thỏm quá độ nên cô cố tình ém giọng



mình xuống cực kỳ thấp. Lục Kinh Tả nghe thấy giọng cô bên kia bé tí mà không khỏi buồn cười: "Làm gì vậy? Làm trộm à?"

Tổng Kiều Kiều bị cậu nói nên đỏ mặt, nhưng vẫn áp thấp giọng: "Còn không phải trộm hay sao?"

Lục Kinh Tả bị cô chọc cười: "Cô bé ngốc, chúng ta xem như đã thông qua rồi."

"Tuy rằng nói vậy, nhưng chỉ cần ngày nào ba em còn chưa buông lỏng thì ngày đó em vẫn chưa thể yên tâm."

Lục Kinh Tả nhớ lại thái độ ngày hôm nay của chú Tổng. Mặc dù bình thường chú Tổng vô cùng nghiêm khắc với Kiều Kiều, nhưng cậu biết rằng, trên thế gian này không có người ba nào lại không yêu thương con gái mình. Trong thâm tâm chú Tổng, ắt hẳn Kiều Kiều phải xứng đáng có được những điều tốt đẹp nhất, vậy nên ông không hài lòng lắm với cậu cũng là lẽ đương nhiên: "Kiều Kiều, cho dù mọi chuyện có như thế nào chăng nữa, anh nhất định cũng sẽ cố gắng hết mình để đạt được sự chấp thuận của chú Tổng."

Tổng Kiều Kiều bật cười: "Được, chúng ta cùng nhau cố gắng."

"Cô bé ngốc, đừng suy nghĩ nhiều làm gì, giao hết cho anh là được rồi."

Tổng Kiều Kiều mấp máy môi rồi nói: "Thật ra em có thể cáng đáng mọi chuyện cùng với anh mà, anh không cần phải chịu đựng một mình đâu."

Phía bên kia Lục Kinh Tả hơi ngần ngại, cậu vội nói: "Nhưng anh không đành lòng."

Cậu chỉ muốn dành những điều tốt đẹp nhất cho cô. Dù rằng trước mặt người khác hay cả những khi không có ai, cậu đều muốn nâng niu o bé cô. Chỉ cần cô cảm thấy vui vẻ, chỉ cần cô cảm thấy hạnh phúc thì cậu có thể làm bất cứ chuyện gì vì cô. Vào khoảnh khắc phát hiện ra mình thích cô, cậu đã biết rõ bản thân sẽ chìm đắm trong chuyện này rồi, nhưng cậu cam tâm tình nguyện chịu đựng điều ấy.

Tổng Kiều Kiều cảm thấy hốc mắt trở nên nóng nóng: "Nếu anh cứ đối xử tốt với em như vậy, sau này em không thể rời xa anh thì phải làm sao đây?"

Lục Kinh Tả nhún mày: "Rời xa? Em muốn đi đâu?"

Tổng Kiều Kiều bị khẩu khí nghiêm túc của cậu chọc cười: "Ý em là không rời bỏ anh nổi, rồi chuyện gì cũng muốn dựa dẫm, kè kè vào anh, đến khi ấy anh lại chê em phiền hà..."

Cô còn chưa nói hết câu, Lục Kinh Tả đã chặn ngang lời cô, giọng điệu kiên quyết: "Không bao giờ."

Tổng Kiều Kiều vui mặt vào tận chân, lòng dạ ngọt ngào: "Vậy em ghi nhớ rồi đây."

"Em nhất định phải ghi nhớ."

"Tà ca?"

"Hm?"

"Cám ơn anh."

"Đồ ngốc."

Trước ngày nhập học, cuối cùng Tổng Khánh Quốc cũng tìm cô để nói chuyện, thật lòng mà nói thì mọi năm vào ngày này ông không bao giờ tìm cô cả. Còn cô mấy hôm nay vẫn đang thấp thóm không yên, bây giờ được ông tìm đến cô lại không còn lo lắng nữa, mà chỉ thở phào nhẹ nhõm.

"... Ba?"

Tổng Khánh Quốc chỉ vào chiếc ghế bên cạnh: "Ngồi đi."

Tổng Kiều Kiều ngay lập tức ngồi xuống, hơn nữa còn ngồi đặc biệt nghiêm chỉnh, hai chân khép sát vào nhau, hai tay đặt bên trên đầu gối.

Tổng Khánh Quốc liếc nhìn tư thế ngồi của cô, tiếp theo mới nói: "Ngày mai phải nhập học rồi, đồ đạc sửa soạn xong hết chưa?"

Vốn dĩ Tổng Kiều Kiều nghĩ ông sẽ hỏi han về chuyện của mình và Lục Kinh Tả, nhưng không ngờ ông lại hỏi vấn đề này, cô gật đầu nói: "Sửa soạn xong hết rồi ạ."

"Uhm, phải mang đồ đầy đủ, đừng có để quên đấy."

"Vâng ạ..."

"Năm nay con đã học năm ba, sang năm là năm cuối rồi, không còn nhỏ bé gì nữa, chuyện công việc trong tương lai đã có suy tính gì chưa?"

Tổng Kiều Kiều thấy ông bắt đầu bàn về vấn đề công việc, bèn nói: "Khi về trường con cần phải thi để lấy đủ bằng, sau này lên năm cuối con sẽ tìm công ty thực tập."

Tổng Khánh Quốc gật đầu: "Thực tập trước thời hạn cũng được, thích nghi với xã hội càng sớm càng tốt."

Tổng Kiều Kiều không biết phải nói gì, chỉ biết gật gù hùa theo.

"Trương lai sẽ ở lại Thành phố S làm việc à?"

Tổng Kiều Kiều hơi sững người, chần chừ là ở lại đây rồi, cô chưa từng nghĩ đến việc sau này sẽ chuyển sang thành phố khác. Dù gì từ bé đến giờ cô đều cư ngụ ở đây, đối với nơi này cũng đã thân quen: "Dạ phải."

"Uhm"

Vương Tuệ Lâm đang nấu bữa tối trong bếp, thỉnh thoảng bà lại ló đầu ra nhìn hai ba con vài lần, trông tình hình bọn họ nói chuyện có vẻ cũng khả quan nên bà lại quay vào bếp tiếp tục xào rau.

Tổng Kiều Kiều bắt đầu không chịu nổi bầu không khí lúc này nữa, cô thấy ông tựa hồ không có ý định nói chuyện, vậy nên nhân cơ hội này, cô cẩn thận thử lòng, chủ động mở lời: "Ba, chuyện này là con sai, ba đừng giận con được không?"

Tổng Khánh Quốc nghe thấy, ngược lại ngược mắt nhìn cô: "Con sai?"

"Vâng, con sai rồi..."

Tổng Khánh Quốc cau chặt mày, tông giọng rướn cao thêm vài phần: "Con sai chỗ nào!"

Tổng Kiều Kiều bị dọa giật thót: "Con... con..."

Vương Tuệ Lâm đang trong bếp cũng hết hồn, bà bước ra định phân trần gì đó thì lại nghe thấy Tổng Khánh Quốc nói: "Chuyện này con sai chỗ nào chứ, có sai cũng là chẳng nhóc Lục Kinh Tà ấy sai, con thay nó nhận lỗi làm gì?"

Tổng Kiều Kiều: "..."

Vương Tuệ Lâm: "..."

Sau khi Vương Tuệ Lâm nghe thấy mấy lời này, bà lại lẳng lặng trở vào bếp tiếp tục xào rau.

"Ba?" Tổng Kiều Kiều nhìn Tổng Khánh Quốc.

"Kiểu Kiều, đây là chuyện riêng của ba và Kinh Tà, phải xử lý ra sao trong lòng ba tự biết. Sau khi con quay về trường chỉ cần chuyên tâm học hành là đủ rồi, hiểu chưa?"

Tổng Kiều Kiều ngậm ngút gật đầu: "Dạ hiểu."

"Được rồi, con đi xem xem cơm chín chưa."

"Dạ vâng."

\*\*\*

Vốn dĩ mỗi dịp nhập học Tổng Kiều Kiều và Lục Kinh Tà đều đi cùng nhau, nhưng lần này Tổng Khánh Quốc muốn tự lái xe đưa cô đến trường. Tổng Kiều Kiều gửi một tin nhắn Wechat cho Lục Kinh Tà, Lục Kinh Tà hồi âm: "Ngoan ngoan vâng lời, buổi trưa đợi anh cùng ăn cơm."

Tổng Khánh Quốc chở Tổng Kiều Kiều đến trước cổng trường, sau đó xách vali xuống giúp cô: "Được rồi, tiền con đến đây thôi, vào trường đi."

Tổng Kiều Kiều vẫy vẫy tay với ông: "Tạm biệt ba."

"Uhm"

Đợi sau khi Tổng Khánh Quốc lái xe rời đi, lúc này Tổng Kiều Kiều mới kéo vali về ký túc xá. Trên đường về cô còn chạm mặt Tào Nhuế cũng mới quay lại trường, đương nhiên Tào Nhuế cũng nhìn thấy cô, cả hai có hơi sững sờ. Mặc dù bọn họ học cùng trường, nhưng Đại học S lớn như vậy, học viện lại phân bố khắp, nếu không phải có ý định sẵn thì muốn gặp mặt nhau chẳng phải chuyện dễ dàng.

Tổng Kiều Kiều nhìn cô ta một cái rồi thu hồi tầm mắt ngay, đối với cô nếu đã không phải người quan trọng thì cô không việc gì phải bận lòng. Cô kéo vali bước nhanh về phía Học viện Ngôn ngữ Anh, ngay khi cả hai mỗi người mỗi ngả thì Tào Nhuế chợt gọi cô.

"Tổng Kiều Kiều."

Tổng Kiều Kiều không thể không dừng bước, cô ngoảnh đầu lại nhìn cô ta: "Có việc gì?"

Trên mặt Tào Nhuế thoáng chút ngần ngại lẫn chật vật, nhưng cuối cùng vẫn mở miệng nói: "Chuyện trước đây... rất xin lỗi."

Tổng Kiều Kiều khẽ nhướn mày, rõ ràng cô không ngờ rằng cô ta sẽ chủ động nói về chuyện này với mình. Suy cho cùng cũng đã ba năm trôi qua, cô ngẫm nghĩ rồi chỉ "uhm" một tiếng.

Về mặt Tào Nhuế thẳng thốt: "Chỉ... uhm thôi?"

"Không thì sao?" Cô hỏi vặn lại cô ta.

Tào Nhuế hơi quần bách, cô ta lắc đầu: "Không sao, chỉ là vụ việc trước đây tôi vẫn chưa từng đường đường chính chính nhận lỗi với cô. Ngày hôm nay chạm mặt, chỉ muốn trực tiếp nói câu xin lỗi với cô thôi."

Tổng Kiều Kiều khẽ gật đầu: "Chuyện trước đây cũng đừng nên nhắc lại nữa, đã là quá khứ cả rồi."

Nói xong cô kéo vali tiếp tục bước về phía trước, ngược lại Tào Nhuế vẫn còn đứng ngay chỗ cũ dõi theo bóng cô hồi lâu.

"Kiểu Kiều!" Một giọng nói quen thuộc từ sau vọng đến.

Không phải Tào Nhuế, là Thang Viên Viên.

Tổng Kiều Kiều theo tiềm thức xoay người lại, cô trông thấy Thang Viên Viên đang kéo vali chạy như bay về phía mình. Khi chạy ngang qua Tào Nhuế, cô ấy bất giác liếc nhìn cô ta nãy cái.

Thang Viên Viên một tay cầm vali, một tay khoác vai Tổng Kiều Kiều: "Chúng mình năm mới nhé, Tết ở nhà có vui không?"

Tổng Kiều Kiều mỉm cười: "Uhm... cũng khá vui."

Thang Viên Viên bầu bầu vào vai cô: "Có phải ban nãy Tào Nhuế vừa nói chuyện với cậu không?"

Bạn đang đọc truyện *Thor Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 60: Tan vỡ

Tổng Kiều Kiều gật đầu: "Uhm, có nói mấy câu."

"Cô ta nói gì với cậu?" Vì mấy chuyện xảy ra trước đây mà cả đám trong ký túc xá đều có ấn tượng xấu về Tào Nhuế.

"Chỉ nói câu xin lỗi thôi, không nói gì nữa."

"Xin lỗi à? Đừng bảo là xin lỗi chuyện cũ nhé?"

"Đúng vậy."

"Chuyện qua từ đời nào rồi chứ..." Thang Viên Viên lăm bằm.

Khi bọn họ về ký túc xá, Phương Du Nhiên và Tần Mẫn vẫn chưa đến, cho nên cả hai bèn cùng nhau dọn dẹp vệ sinh.

"Nghỉ có mấy tháng hè mà bụi đã bám đầy thế này."

"Uhm, nhiều thật, may mà trên giường tụi mình có phủ tấm chống bụi."

Trùng hợp làm sao, đợi đến khi cả hai dọn dẹp gần xong thì lúc này Phương Du Nhiên và Tần Mẫn mới ung dung đến. Thang Viên Viên xông qua, mỗi tay choàng một người: "Bọn cậu đến đúng lúc nhỉ? Lại còn đi cùng nhau nữa?"

Phương Du Nhiên cười mấy tiếng: "Chạm mặt ngay cổng trường đấy, các cậu dọn dẹp xong hết rồi à?"

Tổng Kiều Kiều mang bịch rác cuối cùng ra đặt ngay cửa chính: "E hèm."

"Thôi mà, thôi mà. Tớ vừa mới bàn với Tần Mẫn, hai đứa bọn tớ mời bọn cậu một chiều nhé, lẩu với xiên nướng, OK?"

Thang Viên Viên chép miệng: "OKOK."

Tổng Kiều Kiều nhớ đến lời Lục Kinh Tả nhắn nên quay sang nói với ba người họ: "Tớ không đi với mấy cậu được rồi."

"Sao vậy?" Tần Mẫn hỏi.

Thang Viên Viên khoác vai cô ấy, cười hẹp hòi: "Cậu ngốc à, chắc chắn người ta đi với bạn Lục đẹp trai rồi."

Tần Mẫn bấy giờ mới tỉnh ngộ: "Thế thôi vậy, để tối nay bọn tớ xách mấy món ngon về cho cậu nhé."

Tổng Kiều Kiều ra dấu OK với bọn họ, không lâu sau khi các cô ấy rời khỏi, Tổng Kiều Kiều nhận được điện thoại của Lục Kinh Tả, cô hỏi: "Anh đến rồi à?"

Lục Kinh Tả nghe thấy giọng cô hồ hồ, cười nói: "Uhm, ban nãy trên đường anh gặp mấy cô bạn cùng phòng của em, em vẫn ở ký túc xá sao?"

"Còn không phải vì em đợi anh ư?"

"Vậy em xuống đi, anh sắp đến nơi rồi."

"Được!"

Tổng Kiều Kiều nhanh chóng xuống giường mang giày, lấy áo khoác và di động theo rồi lập tức vọt ra ngoài. Xa xa ngoài ký túc xá cô đã trông thấy bóng dáng cao cao gầy gầy nọ, cô chạy lững thững về phía cậu: "Ăn gì bây giờ?"

Lục Kinh Tả mỉm cười ôm chầm lấy cô: "Nghe em hết."

Tổng Kiều Kiều đếm đếm ngón tay: "Uhm... em muốn ăn nhiều món lắm. Em muốn ăn lẩu, xiên nướng, thịt nướng, cá nướng, pizza sầu riêng..."

Lục Kinh Tả nghe cô nêu hàng loạt món ăn, cười nói: "Em không sợ no bở bụng à?"

"Em đâu có nói sẽ ăn hết trong một lần chứ." Thật ra trong ba năm qua, bọn họ đã ăn gần hết mấy món ngon quanh Đại học S rồi, toàn ăn lặp đi lặp lại thôi.

"Anh nghe Kỳ Vị nói gần đây vừa mở một nhà hàng Thái, muốn đi ăn thử không?"

Tổng Kiều Kiều thè lưỡi liếm môi: "Món Thái á?"

Hình như cô chưa ăn món Thái bao giờ.

"Uhm, nghe cậu ấy bảo rất ngon."

"Được, vậy chúng ta đi ăn thử món Thái."

Nhà hàng Thái này cũng không gần lắm, mất hơn nửa giờ đi bộ. Ban đầu Lục Kinh Tả định gọi taxi để chạy sang đó, nhưng Tổng Kiều Kiều lại bảo muốn đi bộ, thế là cả hai bèn đi bộ qua, dọc đường tuyết cũng sắp tan hết rồi.

Cả hai tay trong tay, cùng nhau đi bộ thể này ngược lại cũng rất thú vị. Sau khi bước vào nhà hàng, có một cảm giác ấm áp áp vào người, nhân viên phục vụ tại nhà hàng chào mừng họ bằng loạt tiếng Thái: Xin chào quý khách. Thực đơn của nhà hàng cũng bao gồm tiếng Trung và tiếng Thái, tiếng Trung ở mặt trước, còn tiếng Thái ở mặt sau.

Lục Kinh Tả đưa thực đơn cho cô: "Em muốn ăn gì?"

Tổng Kiều Kiều nhận thực đơn rồi liếc nhìn: "... Uhm, cua rang cà ri, với một phần súp tom yum nữa."

Lục Kinh Tả cũng lấy thực đơn, sau khi nhìn qua một lượt cậu nói: "Gà nấu cà ri xanh, một phần salad Thái, hai phần cơm rang dưa kiệu Thái."

"Ăn hết không?" Cô nhỏ giọng hỏi.

"Thật ra không nhiều đâu." Lần trước Kỳ Vị có nói, ăn thì ngon thật nhưng số lượng khá ít.

"Vâng ạ, xin đợi một chút." Nhân viên phục vụ ghi chép xong liền xoay người rời đi.

Tốc độ lên món của nhà hàng rất nhanh, chưa đầy mấy phút đã bày đủ tất cả món ăn của họ lên bàn rồi. Màu sắc của món Thái vô cùng tươi mát, cho dù phối trộn với nhau như thế nào trông vẫn đẹp mắt, vừa nhìn thấy đã muốn ăn ngay.

Tổng Kiều Kiều nếm thử món cua rang cà ri, đôi mắt tĩnh lặng của cô chợt vụt sáng, cô gật gù: "Ngon thật."

Lục Kinh Tả đưa cô tờ khăn giấy, trầm giọng nói: "Ăn món khác thử xem."

Tổng Kiều Kiều lau miệng, rồi lại nếm sang món khác: "Món nào cũng ngon hết."

Đây là lần đầu tiên Tống Kiều Kiều ăn thử món Thái, nhưng rõ ràng nó rất hợp khẩu vị của cô. Cô vừa ăn cơm vừa trò chuyện với Lục Kinh Tà: "Hôm nay ba em tìm em nói chuyện đây."

Lục Kinh Tà nhìn về phía cô: "Chú nói gì với em?"

"Nói về chuyện tốt nghiệp, có lẽ ý ba bảo em hãy suy nghĩ thật kỹ, dù gì cũng đã năm ba, chẳng mấy chốc sang năm cuối rồi."

"Vậy em nghĩ sao?"

"Mấy việc như phiên dịch viên chắc chắn em sẽ không nghĩ đến, năm nay em định lên kế hoạch thi lấy bằng, sau này sẽ làm giáo viên dạy tiếng Anh."

"Dạy cấp hai hay cấp ba?"

"Cấp hai."

"Cấp hai cũng ổn, thật ra em vẫn có thể dạy cấp ba. Tiếng Anh cấp ba cũng không quá khó so với trình độ của em"

"Hiện tại em vẫn cân nhắc việc dạy cấp hai thôi, còn về cấp ba trong tương lai rồi hãy nói."

"Vậy cũng được."

Sau khi ăn uống xong, Lục Kinh Tà nhận được điện thoại từ ban chỉ đạo nhà trường, đại loại có chuyện gì đó rất gấp, vậy nên cả hai liền quay trở về trường.

Lục Kinh Tà đưa cô đến trước cửa Học viện Ngôn ngữ Anh, cậu ôm cô: "Anh không thể đưa em vào được rồi, em có giận anh không?"

Tống Kiều Kiều véo hai má cậu: "Không đâu mà, sao phải giận chứ, có anh đó, mau đi đi."

Lục Kinh Tà nắm chặt đôi bàn tay nhỏ xíu của cô, đưa lên môi hôn một cái: "Vậy anh đi trước nhé."

"Được, tạm biệt."

Tống Kiều Kiều dõi theo bóng lưng của cậu, cô nhìn hồi lâu rồi mới quay vào ký túc xá. Lúc này đã hơn bốn giờ chiều nhưng đám Thang Viên Viên vẫn còn chưa về. Cô lấy quyển sách tiếng Anh từ trong balo ra định học từ vựng, vừa mới lấy ra còn chưa kịp học từ nào thì di động trên bàn bỗng reo vang.

Cô vừa bắt máy, giọng nói nghẹn ngào của Từ Cẩm đã truyền đến.

"Kiều Kiều, tớ với Đường Kỳ tan vỡ rồi."

\*\*\*

Tống Kiều Kiều nhìn Từ Cẩm khóc đỏ gay mắt, cô giờ tay vỗ vai cô ấy: "Thôi mà thôi mà, đừng khóc nữa. Cậu khóc hơn nửa tiếng rồi đấy, vì cậu khóc mà cả bịch khăn giấy gần hết rồi đây này."

Từ Cẩm khóc thút thít, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

"Nói tớ nghe xem nào, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Đường Kỳ sắp đi du học."

"Du học?"

"Uhm"

"Cho nên hai cậu chia tay vì chuyện này à?"

"Uhm, cậu ta bảo phải sang Anh ít nhất năm hoặc sáu năm, không muốn làm lỡ dở thời gian của tớ. Xàm xí, thật ra ngay từ đầu cậu ta đã không hề thích tớ rồi!"

"Không phải đâu, nếu Đường Kỳ không thích cậu thì sao lại quen cậu trong ba năm được?"

"Ba năm gì chứ, rõ ràng ba năm này với ba năm yêu xa hoàn toàn chẳng khác gì nhau. Hơn nữa... hơn nữa..." Từ Cẩm không muốn nói tiếp, vì chính bản thân cô ấy cũng không biết phải nói sao. Chẳng phải người ta vẫn thường bảo con trai khi đứng trước mặt cô gái mà mình thích sẽ không thể nào kiềm chế bản thân được ư?

Dù sao Tống Kiều Kiều cũng đã trải qua nhân tình thế thái rồi, trông thấy đáng vẻ cô ấy ngại ngùng cô liền hiểu rõ ngay, bèn nhỏ giọng hỏi han: "Cậu ta..."

không chạm vào cậu à?"

Từ Cám cúi gầm mặt: "Cậu ta cảm thấy tớ còn nhỏ."

Từ Cám cũng định nói, thật ra cả hai không phải chưa từng cùng chung chăn gối, nhưng chỉ đắp chăn tâm sự rất đơn thuần trong sáng mà thôi, quần áo vẫn còn dính chặt trên người. Thành thạo cô ấy cảm thấy phải chăng trong chuyện tình cảm nam nữ này mình và cậu ta đã bị hoán vai cho nhau mất rồi.

Tổng Kiều Kiều dùng khăn giấy lau giọt nước mắt toan rơi xuống cho Từ Cám: "Cậu thật lòng thích cậu ta ư?"

"Thích, thật ra tớ có thể đợi cậu ta về mà... nhưng... ngay cả tư cách cậu ta cũng không cho tớ nữa." Nói đến đây Từ Cám bất giác nở nụ cười tự giễu.

Tổng Kiều Kiều nhìn thấy mà đau lòng: "Từ Cám..."

Từ Cám lấy khăn giấy lau thật mạnh đôi mắt, hít thở thật sâu rồi nói chắc như đinh đóng cột: "Là cậu ta buông bỏ tớ trước... là cậu ta có mắt như mù. Chắc chắn sau này cậu ta sẽ không bao giờ gặp được ai thích cậu ta nhiều như tớ nữa, trong tương lai cậu ta nhất định sẽ hối hận."

"Nhất định là cậu ta, chắc chắn là cậu ta, tớ đảm bảo sau này cậu sẽ tìm được người tốt hơn cậu ta, cậu phải hạnh phúc hơn cậu ta!"

Từ Cám ngoảnh mặt nhìn Tổng Kiều Kiều, một giây trước còn thề non hẹn biển, một giây sau lại bắt đầu nước mắt lưng tròng: "Nhưng mà tớ còn thích cậu ta lắm, cái tên Đường Kỳ khốn kiếp này! Tớ ghét cậu ta chết đi được! Sau này tớ không muốn trông thấy bản mặt của cậu ta nữa!"

"Cậu ta đi Anh rồi tớ sẽ không nhìn thấy cậu ta nữa, bên Anh mấy cô nàng đẹp gái đầy rẫy ra... chắc chắn mai này cậu ta sẽ vui quên lối về!"

"Khốn nạn!! Khốn kiếp!! Hu hu hu hu hu....."

"....."

Tổng Kiều Kiều nghe cô ấy nói không đầu không đuôi, ba hồi bảo thích ba hồi bảo ghét, cô chỉ biết im lặng ôm cô ấy vào lòng mà an ủi. Hóa ra trong chuyện này, người ngoài cuộc cho dù có khuyên nhủ hàng ngàn hàng vạn lần cũng mãi vô dụng, chỉ có bản thân người trong cuộc phải tự mình đối mặt thì mới có thể đường đường chính chính vượt qua chuyện ấy được.

Bằng đi một quãng thời gian dài, Lục Kinh Tà phải bận rộn với chuyện học hành và thực tập. Còn Tổng Kiều Kiều ngoài việc học ra thì đa số thì giờ đặt trên người Từ Cám. Từ sau khi Đường Kỳ ra nước ngoài thì Từ Cám chẳng khác gì một bông hoa héo úa, cả ngày ừ ờ ề ề ồ ồ. Đây cũng là lần đầu tiên Tổng Kiều Kiều thấy cô ấy như vậy. Về sau cô cũng suy nghĩ, sở dĩ Từ Cám ra nông nổi như vậy, có lẽ vì cô ấy thật lòng thích Đường Kỳ. Dù sao mỗi tình đầu vẫn luôn khiến người khác nhớ mãi không quên mà.

Sau khi lên năm cuối, áp lực học hành càng đè nặng hơn so với năm ba. Từ Cám dần dần lấy lại tinh thần sau màn chia tay với Đường Kỳ, cô ấy cũng không còn thất thểu như hồi trước nữa. Về phần Tổng Kiều Kiều cô rất mừng rỡ, bất luận mọi chuyện có ra sao, chỉ cần cô ấy có thể đứng lên bước tiếp là tốt rồi.

Vào tháng chín, Tổng Kiều Kiều nộp đơn thi lấy bằng chứng nhận giáo viên tiếng Anh, sang tháng mười một cô còn có kỳ thi viết. Mà trong ký túc xá của bọn cô, Tần Mẫn và Thang Viên Viên chuẩn bị thi nghiên cứu sinh, đoán rằng trong tương lai bọn họ sẽ đi theo con đường phiên dịch viên. Về phần Phuong Du Nhiên, cô ấy cũng ghi danh lấy bằng chứng nhận giáo viên tiếng Anh giống cô. Sau khi tốt nghiệp cũng suy xét đến việc sẽ làm giáo viên tiếng Anh, vậy nên cả hai thường cùng nhau hì hục ôn tập một cách điên cuồng.

Khi gần đến kỳ thi, hai người hoàn toàn châu chực ở thư viện. Trong hai tháng qua ngoài việc học ra chính là học và hành. Làm từng bộ từng bộ đề thi, thậm chí nhìn thấy chiếc radio là đau đầu, cảm thấy còn khó hơn so với kỳ thi CET-6\* nữa. Phuong Du Nhiên đã từng khổ sở đến nổi trên đường về ký túc xá tâm sự roi cả nước mắt. Một Phuong Du Nhiên mạnh mẽ như vậy còn chịu không nổi, Tổng Kiều Kiều bị cô ấy tác động làm ảnh hưởng đến tâm trạng nên cũng không gắng gượng được nữa. Cuối cùng cả hai vô cùng xấu hổ đành phải tìm một nơi không bóng người mà ôm nhau khóc thảm thiết.

(\* College English Test hay CET là kỳ thi tiếng Anh toàn quốc tại Trung Quốc. Kỳ thi này được chia thành CET-4 và CET-6, sẽ được tổ chức hai lần hàng năm nhằm kiểm tra trình độ cũng như năng lực tiếng Anh của sinh viên đại học và sinh viên đang được đào tạo sau đại học.)

Sau đó hai người đã ngầm hứa với nhau rằng sẽ không lưu tâm đến vụ việc ấy nữa, suy cho cùng bị dồn ép đến mức phải khổ sở như vậy nói ra cũng thật quá bề mặt.

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 61: Xót xa

Sau hơn hai tháng ôn luyện, ngày 2 tháng 11 Tổng Kiều Kiều và Phuong Du Nhiên chính thức bước vào kỳ thi.

Lục Kinh Tả biết hôm nay cô phải thi nên đặc biệt dành thời gian đi theo ủng hộ cô. Tống Kiều Kiều cũng rõ quãng thời gian này cậu rất bận, vốn dĩ không muốn cho cậu đi cùng, nhưng cô không ngăn nổi ý định của cậu. Buổi sáng sau khi hoàn thành một môn cả ba cùng nhau đi ăn trưa, ăn uống xong cũng đã hơn mười hai giờ. Môn thi tiếp theo của hai người sẽ diễn ra vào lúc một giờ chiều, vậy nên cả ba lại quay trở về địa điểm thi.

Có lẽ do hai tháng qua ôn luyện quá mức khổ sở nên khi hoàn thành cả hai môn thi Tống Kiều Kiều cảm thấy không khó khăn gì mấy. Sau khi cuộc thi chấm dứt, ra đến ngoài đã sáu giờ tối. Phương Du Nhiên lại rất ý tứ, nói cỡ nào cũng không chịu đi ăn tối với bọn họ, thay vào đó cô ấy lên Wechat hẹn đám Thang Viên Viên rồi bỏ về trước.

Tống Kiều Kiều nắm tay cậu, thấy tay cậu hơi lạnh, cô xột xa: "Anh ở ngoài đợi lâu như vậy mà cũng không biết tìm chỗ nào ngồi nữa."

Lục Kinh Tả khẽ cười: "Không sao, em nhìn xem, chẳng phải ngoài cổng cũng có rất nhiều người đợi bạn gái còn gì?"

Ban đầu Tống Kiều Kiều định giấu tay cậu vào túi áo mình, nhưng cuối cùng lại thấy thay vì vậy cô giấu vào túi áo của cậu có vẻ tiện hơn: "Nhưng em xột."

Đôi mắt sâu xa của Lục Kinh Tả thấp thoáng ý cười, cậu giờ tay xoa nhẹ đầu cô: "Được rồi, anh biết rồi, lần sau không thế nữa."

Nghe cậu nói vậy, sắc mặt Tống Kiều Kiều mới tươi tắn hơn chút đỉnh: "Em cảm thấy hình như ba em đang dần dần chấp nhận anh rồi."

Lục Kinh Tả kể từ sau dịp Tết năm ngoái công khai mối quan hệ của cả hai với chú Tống, chỉ cần có thời gian rảnh cậu sẽ lập tức bật mạng quay về vun vén thiện cảm, công cuộc gây ấn tượng này phải mất hẳn mấy tháng trời. Tuy ngoài mặt Tống Khánh Quốc chẳng nói chẳng rằng, nhưng quan sát thái độ cũng đủ biết ông đã xiêu lòng rồi. Đặc biệt trong mấy tuần gần đây khi về thăm nhà, thái độ của ông lại càng rõ rệt hơn.

Nghĩ đến chuyện chú Tống đã chấp nhận mình, Lục Kinh Tả có cảm giác như được trông thấy cầu vồng sau cơn mưa vậy: "Đương nhiên rồi, rốt cuộc gây ấn tượng bao lâu nay cũng không phải công dã tràng."

Tống Kiều Kiều bật cười ôm rịt cánh tay cậu: "Vậy tuần này chúng ta vẫn quay về nhà à?"

"Uhm, vẫn về."

Kỳ này về nhà, cả hai đã gặp một người mà bọn họ không ngờ tới - Trịnh Tú Vận vừa từ Tân Xuyên trở về.

Trịnh Tú Vận vừa mới đến cổng tiểu khu, khi bắt gặp bọn họ đang tay trong tay thân mật bước đến thì chợt sững người, nhưng bà đã định thần lại rất nhanh: "Kinh Tả."

Lục Kinh Tả trông thấy Trịnh Tú Vận tay cầm vali, cậu nhất thời cũng đờ người ra. Cả hai tiến đến trước mặt bà, cậu gọi một tiếng: "Mẹ." Tống Kiều Kiều cũng gọi một tiếng: "Di." Ánh mắt Trịnh Tú Vận quan sát Tống Kiều Kiều. Ban đầu trong mắt bà đầy vẻ nghi hoặc, bà thấy cô có vẻ khá quen mắt. Sau đó bà khẽ nhủ mảy, hỏi dò: "Là Kiều Kiều sao?"

Tống Kiều Kiều lập tức gật đầu: "Vâng thưa dì."

Trịnh Tú Vận nở nụ cười nhã nhặn. Người phụ nữ ngoài bốn mươi này đã chăm sóc bản thân mình vô cùng tốt, mặt mày vẫn trắng trẻo nõn nà như ngày xưa, chỉ khi nào cười lên mới có thể trông thấy chút ít dấu vết thời gian hằn đọng nơi đuôi mắt. Nhưng so với những phụ nữ cùng trang lứa thì vẫn khác xa một trời một vực: "Thật sự là Kiều Kiều đây sao, đã trưởng thành như vậy rồi à, bây giờ ra dáng thiếu nữ rồi."

Khi bọn họ mười tuổi, Trịnh Tú Vận đã bỏ đi mất. Thật ra một đứa bé mười tuổi đã sớm có ký ức rồi, vậy nên trong trí nhớ của cô dì Trịnh là một người phụ nữ rất dịu dàng nên nã. Nhưng sau khi bà bỏ đi ròng rã mười mấy năm, cán cân trong lòng cô đã nghiêng về phía Lục Kinh Tả và chú Lục từ lâu rồi. Vì vậy cô chẳng biết phải nói gì hơn ngoài việc mỉm cười đáp lễ.

Trịnh Tú Vận vẫn chưa quên vừa nãy bọn họ tay trong tay, đáng vẻ vô cùng thân mật, bà bèn hỏi: "Hai đứa..."

Lục Kinh Tả nhìn về phía bà, đáp: "Kiều Kiều là bạn gái con."

Trong lòng Trịnh Tú Vận đã sớm có dự liệu, cho nên càng nở nụ cười chân thành hơn: "Vậy tốt quá rồi, Kiều Kiều là một cô bé ngoan, con phải đối xử tử tế với con bé đấy."

Lục Kinh Tả gật đầu, ánh mắt của cậu nhìn xuống chiếc vali trong tay bà, hỏi: "Sao mẹ lại đến đây?"

Mặt Trịnh Tú Vận lộ vẻ lúng túng: "Mẹ... mẹ chỉ định ghé thăm con thôi."

Lục Kinh Tả ngược lại không nói gì, cậu với tay qua cầm lấy vali của bà: "Uhm, vậy trước mắt vào trong đã."

"Ah, được." Trịnh Tú Vận rõ ràng rất vui mừng.

Lục Kinh Tả xách vali lên lầu, cậu nghiêng đầu nhìn sang Tống Kiều Kiều: "Kiều Kiều, hôm nay anh không qua ăn cơm được rồi, em nói với chú dì một tiếng hộ anh nhé."

Tống Kiều Kiều gật đầu: "Uhm, được rồi."

Sau khi Tống Kiều Kiều bước vào nhà, Vương Tuệ Lâm từ trong nhà bếp lộ đầu ra, còn Tống Khánh Quốc cũng bỏ tờ báo trong tay xuống.

"Tiểu Lục đâu?"

"Sao Kinh Tả không về cùng con?"

Hai vợ chồng gần như đồng thanh hỏi.

Tống Kiều Kiều đang thay giày ngay trước cửa, vừa thay vừa đáp: "Hôm nay anh ấy không qua ăn cơm."

"Kiều Kiều, không phải bọn con gây nhau đấy chứ?"

"Có phải do con có ý sinh sự không?"

Tống Kiều Kiều: "???"

Thật ra Tống Khánh Quốc và Vương Tuệ Lâm suy nghĩ như vậy cũng không phải không có cơ sở. Vương Tuệ Lâm cảm thấy bản thân mình đã rất nuông chiều con gái rồi, nhưng nếu so với chồng bà thì nhất định phải dùng câu "núi cao còn có núi khác cao hơn". Thật sự phải nói rằng ông ấy thuộc tuýp người con gái muốn gì sẽ được nấy, thờ con gái tận trên đầu. May mắn thay con gái họ cũng thật lòng thích thằng bé Kinh Tả, căn nguyên sẽ không bị gả cho người ngoài. Bằng không chắc vô cùng kinh khủng, con bé sẽ không thể nào tác oai tác quái, vô có sinh sự trước được?

Tống Kiều Kiều thấy hai người như vậy, vội phân bua: "Không có, bọn con không hề gây gỗ, con cũng không có ý sinh sự gì hết."

"Vậy tại sao Kinh Tả lại không sang đây?"

Tống Kiều Kiều mấp máy môi, vẻ mặt thoáng lưỡng lự, cô đang nghĩ xem phải trả lời bọn họ như thế nào. Nhưng cũng vì cô vừa ngập ngừng vừa xoắn xuýt lại khiến sắc mặt của Vương Tuệ Lâm và Tống Khánh Quốc biến đổi. Chắc không phải hai đứa thật sự gặp trục trặc trong vấn đề tình cảm đấy chứ?

Tống Kiều Kiều thấy sắc mặt bọn họ khác thường nên cũng không chần chừ nữa, nhanh chóng nói: "Vì... vì dì Trịnh đã quay về rồi."

Hai vợ chồng sững sờ liếc nhìn nhau. Dì Trịnh? Trịnh Tú Vận?

"Chính là người cả hai đang nghĩ đấy ạ." Tống Kiều Kiều kịp thời chêm vào một câu: "Vừa nãy bọn con chạm mặt ngay cổng tiểu khu, dì Trịnh còn xách cả vali đến nữa cơ."

Nghe thấy câu xách cả vali đến khiến Vương Tuệ Lâm sầm mặt, lập tức nhắc chân chuẩn bị bước ra ngoài: "À đàn bà ấy rốt cuộc còn muốn làm gì nữa đây?"

Tống Khánh Quốc thấy vậy vội ngăn bà lại: "Bà xã, bà xã. Bình tĩnh nào, bình tĩnh nào."

"Mẹ, mẹ đừng xúc động mà."

Vương Tuệ Lâm thật sự căm ghét Trịnh Tú Vận, kể cả khi bà ta có là mẹ ruột của Lục Kinh Tả hay trong tương lai có trở thành sui gia với bà đi chăng nữa cũng vậy. Chỉ cần nghĩ đến những chuyện bà ta đã gây ra, Vương Tuệ Lâm lại giận vô cùng. Bà ta tái hôn rồi mà còn vác vali về đây, bà ta có ý gì?

"Bà ta hại đời lão Lục còn chưa đủ phải không? Lão Lục bị bà ta phỉ phạm hơn nửa đời người, bây giờ còn dám vác mặt về à?"

"Bà xã, tôi biết bà ầm ức thay lão Lục, nhưng chúng ta không thể nào hành xử mù quáng được. Chúng ta vẫn nên bình tĩnh giải quyết vấn đề, trước mắt cứ theo dõi xem rốt cuộc bà ta quay về với mục đích gì, được chứ?"

Nhờ Tống Khánh Quốc thuyết phục hồi lâu, lúc này Vương Tuệ Lâm mới bình tĩnh lại đôi chút.

\*\*\*

Phía bên này Trịnh Tú Vận đang đi theo Lục Kinh Tả vào nhà. Bố cục căn nhà vẫn giống y như trước, không có gì thay đổi. Thứ thay đổi duy nhất chính là cách trang trí trong nhà rất âm cúng, giống như chủ nhân của ngôi nhà này là nữ vậy. Bà rất rõ, Lục Giản và Lục Kinh Tả đều không phải những người khéo léo. Nghĩ đến đây sắc mặt bà bất giác tái xanh: "Kinh Tả, có phải ba con..."

Lục Kinh Tả biết có lẽ bà đã hiểu lầm, cũng không muốn bà hiểu lầm nên giải thích: "Không phải, đều do Kiều Kiều trang trí cả."

"Kiều Kiều?" Nghe vậy khiến Trịnh Tú Vận có chút ngạc nhiên: "Trang trí... trang trí đẹp lắm."

"Uhm."

Lục Kinh Tả kéo vali của bà vào phòng ngủ: "Ba con không có nhà, ông ấy không hay về..."



"Để mẹ ngủ ngoài phòng khách được rồi." Trịnh Tú Vận ngắt lời cậu.

Lục Kinh Tả ngoảnh lại nhìn bà, thấy nét mặt Trịnh Tú Vận hơi gượng gạo.

Rồi bà nói: "Mẹ chỉ muốn về thăm con thôi."

Lục Kinh Tả "uhm" một tiếng, sau đó kéo vali của bà ra phòng khách lại: "Phòng khách chưa dọn dẹp gì, để chút nữa con dọn lại giúp mẹ."

"Không sao, mẹ tự dọn là được rồi."

"Uhm, vậy tùy mẹ."

Sắc mặt Trịnh Tú Vận vẫn hơi tái nhợt. Bọn họ của những năm tháng trước đây đã vĩnh viễn bị ngăn cách bởi một lớp màng mỏng rồi, dù lớp màng ấy không dày nhưng lại chẳng thể nào đâm thủng được. Rõ ràng đang rất gần kề nhau, thế nhưng lại là hai thế giới khác.

Lục Kinh Tả thấy dáng vẻ bà lạc lõng, cậu bèn hỏi: "Mẹ ăn cơm chưa? Nếu chưa thì con nấu cho mẹ ăn?"

"Hay để mẹ nấu cho." Trịnh Tú Vận nói.

"Cũng được, nhưng chắc phải đi siêu thị một chuyến, trong nhà không có nguyên liệu gì để nấu cả."

"Được thôi, vậy... chúng ta có thể đi chung chứ?" Câu cuối cùng Trịnh Tú Vận thốt ra rất dè dặt.

Sau khi thấy Lục Kinh Tả gật đầu bà mới thở phào nhẹ nhõm, hai người sửa soạn một chút rồi ra ngoài.

Thời điểm mua đồ, Lục Kinh Tả có thể nhận thấy tâm tình của bà rất khá. Nhìn bà thành thạo chọn đồ, thậm chí cậu còn có một cảm giác man mác mơ hồ. Hình như khi còn nhỏ, cậu cũng đã từng lẻo đẻo theo bà giống như bây giờ vậy.

Trịnh Tú Vận thấy cậu thần thờ, không khỏi gọi cậu một tiếng: "Kinh Tả?"

Lục Kinh Tả hoàn hồn: "Dạ."

"Vừa nãy sao dờ người ra vậy con? Con nhìn xem có còn muốn ăn gì nữa không?" Trịnh Tú Vận mỉm cười hỏi cậu.

Lục Kinh Tả liếc nhìn chiếc xe đẩy, bây giờ mới phát hiện trên xe toàn những món mà cậu thích ăn. Cậu mím môi, lắc đầu: "Không."

"Vậy chúng ta thanh toán thôi, về nhà mẹ sẽ nấu bữa tối cho con ăn nhé?"

Chỉ một câu nói hết sức đơn giản cũng đủ khiến nội tâm Lục Kinh Tả dấy lên sự xáo động mãnh liệt, nhưng ngoài mặt cậu vẫn dửng dưng. Cậu gật đầu: "Vâng."

Sau khi về nhà Trịnh Tú Vận lập tức đeo tạp dề, bắt tay vào rửa rau xắt đồ ăn nấu cơm. Mặc dù đã rời bỏ nơi đây rất lâu rồi, nhưng bà vẫn cực kỳ sành sỏi mọi thứ trong căn bếp này.

"Cần con giúp không?" Lục Kinh Tả hỏi bà.

Trịnh Tú Vận đuổi cậu ra ngoài: "Không cần, tự mẹ làm được, con chỉ việc đợi đến chút nữa ăn cơm là được rồi."

"Uhm"

Khi đang nấu, bà liếc nhìn Lục Kinh Tả đang ngồi trên ghế sofa, đáy lòng dâng trào nỗi xót xa. Dáng vẻ của cậu lúc này cực kỳ giống thuở bé, khoảng tám chín tuổi cậu cũng ngoan ngoãn ngồi trên ghế sofa rồi đợi bà gọi cậu vào ăn cơm như vậy.

Trịnh Tú Vận lập tức thu hồi tầm mắt, bà không dám nhìn thêm nữa, bà cảm thấy hốc mắt mình ngân ngấn nước rồi. Thật ra ban nãy khi gặp cậu ngay trước cổng tiểu khu, bà biết dù ngoài mặt cậu tỏ vẻ thần nhiên nhưng trong mắt cậu lại tràn đầy bất ngờ lẫn mừng vui, mà cậu cũng không hề trốn tránh tầm mắt của bà, đến khi vào nhà cậu còn muốn chuyển vali của bà vào phòng ngủ. Đột nhiên bà không biết lần này bà quay về đây là quyết định đúng đắn hay sai lầm nữa.

Trịnh Tú Vận lập tức gói ghém cảm xúc lại, tốc độ nấu nướng cũng nhanh chóng hơn. Chẳng mấy chốc bốn món ăn đơn giản và một món canh đã được bày biện trên bàn. Bà cời tạp dề ra rồi gọi Lục Kinh Tả đang trên ghế sofa: "Kinh Tả, ăn cơm nào con."

"Vâng." Lục Kinh Tả đáp lời bà.

Thời điểm ăn cơm cả hai không ai nói năng gì, chỉ mau chóng ăn cho đến khi xong bữa, lúc này Lục Kinh Tả mới cất giọng hỏi bà: "Lần này quay về mẹ nán lại đây bao lâu?"

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 62: Anh chịu nổi không?

Trịnh Tú Vận ngẩng đầu nhìn cậu, nói: "... Thứ Hai mẹ đi."

Động tác trên tay cậu trong nháy mắt khựng lại: "Thứ Hai?"

"Uhm."

"Gấp vậy sao?"

"Mẹ xin nghỉ phép mà."

"Uhm."

Và bầu không khí trên bàn cơm lại lần nữa rơi vào trạng thái yên tĩnh, kỳ này cả hai không ai nói gì cho đến tận khi kết thúc bữa ăn. Ăn uống xong Lục Kinh Tả rửa sạch chén đĩa, ban đầu Trịnh Tú Vận định tự tay rửa, nhưng cuối cùng vẫn đành thỏa hiệp. Trong khi cậu rửa chén, bà ngồi trên ghế sofa dõi theo cậu, càng nhìn càng cảm thấy cay đắng.

Lục Kinh Tả từ trong bếp ra, nói với bà: "Hôm nay chắc mẹ cũng mệt rồi, mẹ tắm rồi ngủ sớm đi."

"... Uhm, được."

Sau khi tắm xong, Trịnh Tú Vận từ phòng tắm quay về phòng khách. Đúng lúc ấy di động trên mặt ghế nhấp nháy, bà vội bước qua nhận máy: "Alo?"

Khi Lục Kinh Tả từ phòng ngủ ra vừa hay cũng nghe thấy âm thanh từ phòng khách vọng đến, cậu loáng thoáng nghe được mấy câu "vẫn chưa", "đợi một chút", "... Cậu giấu cảm xúc trên mặt đi, không hề dừng bước mà xông thẳng ra phía cửa.

Vừa mở cửa thì Trịnh Tú Vận đi ra, trông thấy cậu bà ngạc nhiên hỏi: "Định ra ngoài à con?"

"Uhm."

Mới đầu Trịnh Tú Vận còn tính hỏi cậu đi đâu, thế nhưng mọi lời nói dồn đến cửa miệng rồi lại chẳng thể nào thốt ra được, cuối cùng chỉ đành dặn "về sớm chút nhé" mà thôi.

Lục Kinh Tả gật đầu với bà rồi rời khỏi nhà.

Sau khi cậu ra ngoài Trịnh Tú Vận mới rũ mắt xuống, che giấu bao cảm xúc ngổn ngang trong đôi mắt mình.

Lục Kinh Tả đóng cửa lại rồi tiến thẳng về trước, vừa đi mấy bước đã trông thấy Tống Kiều Kiều đứng dưới chân cầu thang. Sau khi Tống Kiều Kiều nhìn thấy cậu thì đôi mắt sáng rỡ, vẫy vẫy tay với cậu. Cậu bước về phía cô, giơ tay ôm lấy tấm vai gầy của cô rồi cả hai xuống dưới lầu.

"Đi đâu rồi?" Cô hỏi.

"Mới tắm xong, chắc chút nữa sẽ ngủ thôi."

Tống Kiều Kiều gật đầu, cả hai không ra khỏi chung cư mà hướng về phía công viên nhỏ trong khu. Giờ này công viên không đông người lắm, nhưng hai người vẫn tìm một chỗ để ngồi xuống. Ban nãy khi đang ăn cơm, ba mẹ cô đã bóng gió bảo cô phải dò hỏi cậu, rốt cuộc đi Trịnh bắt ngờ quay về đây là vì chuyện gì?

Cô biết rằng ba mẹ cô chỉ đang lo lắng cho cậu mà thôi, bởi vậy cô cũng không từ chối làm gì. Huống hồ đây cũng là lần đầu tiên đi Trịnh quay về đây từ sau cái ngày bà ấy rời khỏi nơi này. Nếu nói không có chuyện gì thì là điều không thể.

Khi Lục Kinh Tả thấy cô gục mặt xuống, ngón tay cay cay trong vô thức thì cậu đã hiểu rõ ý nghĩ trong đầu cô rồi, không đợi cô hỏi cậu đã nói: "Anh cũng không biết vì sao bà ấy về đây nữa."

"Hà?" Tống Kiều Kiều còn đang suy nghĩ xem nên mở lời với cậu như thế nào, vậy mà chỉ một câu nói bất ngờ của Lục Kinh Tả đã khiến mọi suy nghĩ trong cô bốc hơi mất, cô nghệt mặt ra nhìn cậu.

Vốn dĩ tâm trạng của Lục Kinh Tả đang chùng xuống, nhưng chẳng hiểu sao sau khi nhìn thấy dáng vẻ này của cô thì tâm trạng liền khá khảm hơn nhiều. Cậu giơ tay xoa đầu cô, rồi lặp lại lần nữa: "Anh nói anh cũng không rõ rốt cuộc bà ấy quay về đây để làm gì."

Ban đầu cậu cho rằng bà ấy có ý định quay về đây. Phải, không thể phủ nhận rằng tâm tình của cậu quả thật trong phút chốc đã khá khỏi. Nhưng vào

khoảnh khắc bà ấy từ chối vào phòng ngủ cậu đã hiểu ra, có lẽ lần trở về này của bà ấy không hề giống với những gì cậu tưởng tượng.

Tổng Kiều Kiều khẽ chau mày: "Không biết vì sao mà em cảm thấy hơi sợ."

Lục Kinh Tà cười: "Em sợ gì chứ?"

"Em sợ... anh sẽ buồn."

\*\*\*

Lục Kinh Tà cảm thấy lồng ngực dâng tràn ấm áp, sự ấm áp ấy bao bọc lấy tâm hồn cậu. Cô lúc nào cũng vậy, có thể kéo cậu từ dưới vực thẳm lên đỉnh núi cao. Cậu dang tay ôm chặt cô vào lòng, mùi hương nhẹ nhàng thoang thoảng nhưng lại chân thật biết mấy. Được ôm như vậy khiến tất cả những giận hờn phiền não lắng đọng trong lòng cậu tan biến sạch sẽ.

"Kiều Kiều..."

Tổng Kiều Kiều ngẩng đầu khỏi vai cậu, cô giơ hai tay ôm lấy gương mặt cậu, nhắm nghiền rồi ghé sát bờ môi qua.

Đôi môi cô gái ngát hương thơm, mềm mại và ngọt ngào như viên kẹo mềm vậy. Chẳng mấy chốc Lục Kinh Tà đã chuyển từ bị động sang chủ động, bàn tay cậu đặt sau sống lưng cô ra sức áp sát về phía mình, hoàn toàn nẹp chặt. Sự gần gũi này quá mức thân thuộc, nụ hôn hôm nay của cậu dịu dàng hơn bao giờ hết. Khẽ cắn thật nhẹ, rồi lại mút vào, rồi lại quần quýt, khiến cội lòng người khác dần dâng tràn nỗi xuyến xao.

Xét về kỹ thuật hôn Tổng Kiều Kiều không bị được với cậu, suy cho cùng kỹ thuật hôn của cô cũng do cậu luyện mà thành. Có lẽ các chàng trai thường nhanh nhẹn trong mấy phương diện này, chẳng cần chỉ dạy vẫn tự làm nên chuyện.

Mãi đến khi cô không thở nổi nữa Lục Kinh Tà mới từ từ buông môi cô ra. Toàn thân cô bủn rủn tựa vào lồng ngực cậu, vành tai đỏ hỏn hập, trong hơi thở tràn ngập mùi hương dịu nhẹ và dễ chịu trên người cậu, đây chính là loại sữa tắm mà cô rất yêu thích.

Lục Kinh Tà hài lòng ôm chầm cô: "Phải luyện thêm nữa."

Tổng Kiều Kiều lẳng lặng liếm lấy đôi môi bị hôn đến ửng đỏ và hơi đau của mình, nói: "Em cố hết sức rồi."

Lục Kinh Tà cười: "Uhm."

Tổng Kiều Kiều nín hơi dây mũi trên chiếc áo hoodie của cậu, vòng vòng quanh ngón tay mình: "Tâm trạng của anh khá hơn chưa?"

"Hm?" Lục Kinh Tà nhìn về phía cô.

Tổng Kiều Kiều cũng nhìn vào mắt cậu, đôi mắt của cậu vừa sáng vừa sâu. Khi cậu dùng ánh mắt đào tạt tình cảm ấy nhìn vào người khác, sẽ thường khiến người ta chẳng thể nào chịu nổi. Cô nhắm nghiền rồi lí nhí nói: "Nếu tâm trạng vẫn chưa khá lắm hơn, em có thể hôn anh thêm lần nữa."

Đôi mắt đẹp dễ của Lục Kinh Tà ngập tràn vui sướng, khóe môi nhếch lên đường cong không hạ xuống được: "Oh?"

Tổng Kiều Kiều trừng to mắt nhìn cậu: "Vậy rốt cuộc tâm trạng có khá hơn chưa?"

"Khá rồi."

"Ah... um..." Tổng Kiều Kiều còn chưa nói xong đã bị cậu chặn lại, cô mở to mắt theo bản năng, đôi mắt trong veo toát ra sự khó hiểu, chẳng phải tâm trạng đã khá hơn rồi sao?

Sau khi buông môi ra, cậu khàn giọng nói: "Tâm trạng khá hơn nhưng vẫn muốn hôn."

Tổng Kiều Kiều bật cười.

Tầm mắt Lục Kinh Tà rơi vào đôi môi đỏ mọng của cô, đôi môi ấy như nụ hoa đang nở rộ, tươi tắn mon mọn tưởng chừng không thật. Cậu cảm thấy cổ họng mình khô khốc, không nhịn được duỗi ngón tay miết nhẹ một cái.

"Ây ya --" Tổng Kiều Kiều bị cậu miết nên hơi đau.

"Đau sao?"

"Hơi hơi." Mặt cô lộ vẻ đáng thương.

Lục Kinh Tà cung chiều xoa nhẹ đầu cô, đứng lên trước mặt cô rồi kéo cô dậy: "Chúng ta về nhé?"

"Uhm... được thôi."

Lúc cô chuẩn bị đi thì Lục Kinh Tà đột nhiên ngồi xổm xuống trước mặt cô: "Muốn công em à?"

"Vậy em muốn không?"

"Muốn." Nói rồi Tống Kiều Kiều lập tức trèo lên.

Sau khi Lục Kinh Tả đứng dậy, Tống Kiều Kiều cảm thấy độ cao so với mặt đất tăng lên vượt trội, cô lập tức cảm thán: "Tầm nhìn của 1m87 vẫn thích hơn."

Lục Kinh Tả mỉm cười xóc cô lên lưng mình. Cô nhóc này thật sự nhẹ bẫng, nuôi ăn bao năm nay mà không thấy có da có thịt hơn chút nào. Cao 1m62 nhưng nặng chẳng đến 45kg, thậm chí có phần gầy hơn trước nữa. Chẳng trách chú Tống nhìn cậu với ánh mắt không ra gì, nhưng cô gái này chính là tạng người ăn uống điên cuồng cũng không mập nổi, cậu cũng đâu còn cách nào chứ.

"Chiều cao của em cũng rất thích."

"Sao lại thích..." Tống Kiều Kiều như nghĩ đến điều gì đó, cô hỏi cậu: "Có phải bọn con trai các anh thích nhất mấy kiểu cách biệt chiều cao không?"

Lục Kinh Tả nghiêng đầu nhìn cô, còn chưa kịp trả lời đã nghe cô hỏi tiếp: "Có phải mấy cô gái thấp bé sẽ khiến bọn con trai các anh nảy sinh ý muốn bảo vệ không?"

"Hả? Đang hỏi anh đấy?" Tống Kiều Kiều thấy cậu không hồi đáp bèn giơ tay vò vào mái tóc mềm mại của cậu.

Lục Kinh Tả cười khề, hỏi: "Em đang hỏi bọn con trai khác hay đang hỏi cá nhân anh?"

"Khác nhau sao?"

"Bọn con trai khác là bọn con trai khác, còn anh là anh chứ?"

"Em... hỏi anh."

"Anh không quan tâm đến vấn đề chiều cao, cũng không quan tâm xấu đẹp ra sao, cũng chẳng quan tâm tính tình nóng nảy hay dịu dàng. Anh chỉ quan tâm mình em thôi, cho dù em cao hay thấp, đẹp hay xấu, dịu dàng hay nóng nảy, anh vẫn thích em."

Khóe môi Tống Kiều Kiều không nhịn được rướn lên: "... Uhm, khát vọng sống cũng mãnh liệt đấy."

Lục Kinh Tả dừng bước, nhúm mày: "Anh nói thật."

Tống Kiều Kiều ghé sát vào tai cậu rồi cắn nhẹ một phát: "Uhm, em biết mà."

Đôi môi ấm nóng mềm mại vừa chạm vào khiến toàn thân Lục Kinh Tả hoàn toàn cứng nhắc, cậu nghiêng răng: "Tống Kiều Kiều."

Tống Kiều Kiều lập tức nhả ra, mặt ngậy thơ nói: "Như nào, anh muốn cậu mạnh hiếp yếu à?"

"Có tin anh xử em không?"

"Oh."

Lục Kinh Tả hạ mình: "Đừng phá nữa."

"Biết rồi." Tống Kiều Kiều trả lời rất nhỏ nhẹ, lần này cô thật sự không quấy nữa mà ngoan ngoãn tựa đầu vào vai cậu.

Đền trong chung cư thuộc kiểu cảm biến âm thanh, chỉ cần phát ra tiếng động chúng sẽ lập tức bật sáng. Sau khi vào chung cư, Tống Kiều Kiều ngo ngoáy: "Tầng sáu lặn đây? Bỏ em xuống để em tự đi được rồi?"

"Đừng nhúc nhích, anh cõng em."

"Anh chịu nổi không?"

Tống Kiều Kiều thề, cô thật lòng không có ý, thật sự! Cô chỉ buột miệng hỏi mà thôi...

Quả nhiên Lục Kinh Tả lại gằn giọng: "Tống Kiều Kiều, em đang ám chỉ mặt nào của anh hả?"

Tống Kiều Kiều lắc đầu nguầy nguậy: "Không có không có, em không có mà."

Vì những lời của Tống Kiều Kiều mà Lục Kinh Tả quả thật đã cõng cô lên tận tầng sáu không chút phí sức, hô hấp vẫn đều đặn thoải mái như thường. Cậu đặt cô xuống rồi chặn ngay góc tường, hết sức trầm giọng xuống nhưng vẫn nghe ra chất khàn: "Em nói anh chịu nổi không?"

Phía sau lưng là bức tường, đằng trước mặt là lồng ngực còn rắn chắc hơn cả bức tường. Tống Kiều Kiều vô cùng thức thời, nhanh chóng gật đầu tăng tốc: "Nổi nổi nổi, anh chịu nổi."

Cách nói đầy nịnh bợ này càng khiến Lục Kinh Tả sôi máu hơn, khi Tống Kiều Kiều vẫn còn đang nghĩ cách chuồn thoát thì giọng nói của cậu đã khôi phục về trạng thái ôn hòa như trước: "Về nhà đi."

Tống Kiều Kiều: "???"

"Sao? Không muốn về à?"

Tống Kiều Kiều lập tức lắc đầu: "Về về về."

Lục Kinh Tả lùi về sau một bước, Tống Kiều Kiều lập tức lấy chìa khóa ra mở cửa, sau khi mở cửa cô ngoảnh đầu nhìn cậu: "Em vào nhé?"

"Uhm, ngủ sớm chút, ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Tống Kiều Kiều bước vào nhà rồi đặt chìa khóa trên tủ, vừa mới thay giày chuẩn bị bước về phòng thì trong phòng khách bỗng nhiên có hai bóng người đứng phắt dậy khỏi ghế sofa, dọa cô sợ đến mức bủn rủn tay chân, hoảng hốt vịn vào tường mới không ngã lảo nhào, cô vỗ vỗ lồng ngực: "Ba mẹ, hai người làm trò gì vậy?"

Vương Tuệ Lâm bước về phía cô: "Con quên chuyện mẹ bảo con rồi sao?"

Tống Kiều Kiều hiểu ra, vội đáp: "Không có, sao con quên được?"

"Vậy Kinh Tả nó kể với con chứ?"

"Có kể, nhưng anh ấy cũng không rõ đi Trịnh rốt cuộc quay về đây vì mục đích gì nữa. Di Trịnh không nói, anh ấy cũng không chủ động hỏi."

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 63: Hãy lắng nghe trái tim mình

Tống Khánh Quốc và Vương Tuệ Lâm liếc nhìn nhau, vẫn chưa nói gì? Lẽ nào do bọn họ suy diễn quá nhiều sao? Hay do chưa đến lúc nói ra?

Tống Kiều Kiều thấy hai người rơi vào trầm ngâm, đành nói: "Ba mẹ, con về phòng trước nhé."

Vương Tuệ Lâm còn đang nghĩ ngợi về chuyện kia nên khi nghe cô nói cũng chỉ phất tay về phía cô rồi "uhm" một tiếng, sau đó bà lại bước sang chỗ Tống Khánh Quốc: "Lão Tống, ông thấy chuyện này có nên báo với lão Lục không?"

Tống Khánh Quốc khẽ nhủ mảy: "Không nên nói thì hơn, nếu Kinh Tả muốn lão Lục biết, nó tự khắc nói."

Vương Tuệ Lâm ngẫm thấy Tống Khánh Quốc nói cũng phải, vậy nên bà bèn gạt bỏ ý nghĩ nói với Lục Giản ra khỏi đầu.

Mà cuối tuần vì chuyện của Di Trịnh nên Tống Kiều Kiều không dám bám cậu như thường lệ. Dù gì Di Trịnh vẫn còn trong nhà, nếu bọn họ kéo nhau ra ngoài cảm giác cũng không được phải phép cho lắm. Ngược lại hai ngày này Trịnh Tú Vận đã dẫn Lục Kinh Tả đi siêu thị mua không ít đồ, đa số đều mua cho Lục Kinh Tả. Mặc dù cậu bảo không cần, nhưng Trịnh Tú Vận tựa hồ muốn bù đắp những chuyện trong quá khứ nên vẫn điên cuồng mua.

Hai ngày nay Trịnh Tú Vận ra vẻ như bà chỉ đơn thuần ghé về thăm cậu thôi vậy. Bà hỏi han chuyện học hành, chuyện công việc và thậm chí cả chuyện của Tống Kiều Kiều với cậu. Thế nhưng Lục Kinh Tả biết, kỳ này bà quay về nhất định có chuyện muốn nói với cậu. Có điều nếu bà không nói, cậu cũng sẽ không hỏi. Cứ như vậy đến tận chiều Chủ nhật, Lục Kinh Tả bắt đầu thu xếp đồ đạc chuẩn bị quay về trường.

Trịnh Tú Vận đứng ngay cửa nhà, vẻ mặt như muốn nói rồi lại thôi. Lục Kinh Tả kéo khóa balo rồi ngoảnh đầu nhìn bà, lúc này mới bình đạm hỏi: "Định không nói với con luôn hay sao?"

"... Kinh Tả." Trịnh Tú Vận ngạc nhiên: "Con biết ư?"

"Uhm, kỳ này mẹ về đây có chuyện gì? Mẹ nói thẳng đi."

Thấy giọng điệu cậu lạnh lùng, Trịnh Tú Vận hơi lo sợ, bà ngần ngại mấy giây, rồi từ từ cất giọng: "Kỳ này mẹ trở về quả thật có chuyện muốn nói với con."

Lục Kinh Tả nhìn bà, đôi mắt sâu thẳm chẳng chút cảm xúc. Cậu chỉ im lặng, dường như đang đợi bà nói đoạn sau.

"Mẹ... mẹ sắp... kết hôn." Trịnh Tú Vận bật ra những lời ấy trong khó khăn, sau khi nói xong bà vội quan sát cậu, tựa như đang muốn kiểm tìm chút gì trên gương mặt của cậu. Nhưng cuối cùng bà vẫn thất vọng, bởi vì biểu cảm gương mặt hay thậm chí cả ánh mắt của cậu đều không chút suy suyển.

Qua mấy giây, Lục Kinh Tả gật đầu: "Uhm."

Trịnh Tú Vận bất an, bà không hiểu "uhm" ở đây có ý gì: "Kinh Tả... con có giận mẹ không?"

Bờ môi Lục Kinh Tả run run: "Giận mẹ chuyện gì?"

Trịnh Tú Vận không nói nên lời.

"Con không giận mẹ, còn nếu mẹ muốn con chúc phúc cho mẹ thì chắc con không làm được rồi." Lục Gian chưa từng đứng trước mặt cậu nói rằng Trịnh Tú Vận là người có lỗi, thậm chí ông còn thường xuyên bảo vệ bà, khuyên cậu hãy thông cảm cho bà. Có lẽ khi cậu còn nhỏ, cậu còn tin những lời Lục Gian nói là thật, nhưng sau này bản thân đã biết phân rõ trắng đen, cậu cũng dần dần tự mình nghiệm ra. Về phần tình cảm của ba mẹ, cậu không muốn bàn luận chi nữa. Xét cho cùng nước trong ly nóng hay lạnh, cũng chỉ có người được uống mới biết mà thôi.

Song, cậu có suy nghĩ và lập trường của riêng mình, cậu hiểu rõ bản thân mình muốn gì nhất, cậu không hề mắc nợ bọn họ. Nhìn thấy hai má bà dần tái xanh, cậu siết chặt lòng bàn tay: "Sự lựa chọn của mẹ con không có quyền xen vào. Nếu mẹ chỉ muốn báo với con một tiếng, vậy con cũng chỉ có thể nói với mẹ một câu rằng con biết rồi."

\*\*\*

Trên đường cùng nhau quay về trường, Tống Kiều Kiều có thể cảm nhận rõ ràng tâm trạng của Lục Kinh Tả bất ổn. Cô ngoảnh mặt nhìn cậu mấy lần mà cậu từ đầu đến cuối đều phóng tầm mắt về nơi vô định nào đó.

Cô nhẹ nhàng đưa tay vào túi, lấy di động ra rồi cầm tai nghe vào, cô đeo một dây nghe vào tai cậu. Khi giai điệu nhẹ nhàng du dương cất vang, lúc này cậu mới choàng tỉnh, như ý thức được mình đã thất thần trong quãng thời gian dài, cậu hơi áy náy: "Kiều Kiều, xin lỗi."

Tống Kiều Kiều lắc đầu, mỉm cười với cậu. Sau đó áp tay mình vào lòng bàn tay cậu, mười ngón tay đan vào nhau. Cả hai không nói gì nữa, chỉ yên lặng nắm tay mà nghe nhạc.

Khi sắp đến trạm xe, Tống Kiều Kiều cất di động và tai nghe vào.

Hai người sai bước về phía trường học, Chủ nhật nên sinh viên quay về trường cũng khá nhiều, khắp nơi đều tràn ngập hơi thở thanh xuân của những cô cậu sinh viên.

Lục Kinh Tả đột ngột cất giọng hỏi cô: "Em không muốn hỏi anh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì sao?"

Tống Kiều Kiều ngẩng đầu nhìn cậu: "Vậy anh bằng lòng nói em nghe chứ?"

Lục Kinh Tả mỉm cười kéo cô về phía sân thể dục của trường, cậu ôm cô ngồi trên bệ bóng bàn, nói: "Bà ấy... sắp kết hôn."

Sắc mặt Tống Kiều Kiều hơi biến chuyển. Về chuyện đi Trịnh muốn tái hôn, thật lòng mà nói cô đã chuẩn bị tâm lý sẵn. Mấy tháng trước cô có nghe ba mẹ nói về chuyện này trong bếp. Ban đầu cô còn tưởng đã kết hôn rồi, hóa ra vẫn chưa: "Cho nên đi Trịnh ghé về đây vì muốn nói với anh chuyện này à?"

Lục Kinh Tả gật đầu: "Uhm."

"Rồi sao? Bà ấy báo với anh là muốn anh thế nào?"

Lục Kinh Tả khẽ rướn khoe môi: "Có lẽ anh hiểu tâm lý của bà ấy, chắc bà ấy hy vọng anh có thể chúc phúc cho mình."

"Vậy anh... sẽ chúc phúc cho bà ấy chứ?"

"Kiều Kiều, em cảm thấy anh làm vậy liệu có đúng không?"

Tống Kiều Kiều nhìn thấy mà đau lòng, cô không nhìn được vòng tay qua cổ cậu rồi chậm rãi ôm lấy cậu, ngay cả khi sự ầm áp này chẳng đáng là bao nhưng cô vẫn muốn trao cho cậu: "Em không có quyền đánh giá chuyện này đúng hay sai, em chỉ muốn anh hãy lắng nghe trái tim mình."

Lục Kinh Tả vòng một tay qua eo cô, tay còn lại đặt sau gáy cô, nhẹ nhàng vỗ về: "Cô bé ngoan."

Tống Kiều Kiều nghe cậu nói vậy, chợt cảm thấy xúc động muốn khóc. Cậu và chú Lục là những người tốt, có sao lại gặp phải mấy chuyện này chứ?

Cả hai ôm nhau hồi lâu, đến khi buông ra cậu mới trông thấy đuôi mắt và chóp mũi ửng hồng của cô, cậu bật cười vuốt vuốt sống mũi cô: "Đồ mít ướt."

Tống Kiều Kiều chậm rãi thở phào ra, chối bỏ: "Không hề khóc nhé..."

"Được được được, không khóc, không khóc."

Tổng Kiều Kiều những tưởng chuyện này cứ thế trôi qua, nhưng cô không ngờ Trịnh Tú Vận lại đến tìm cô. Buổi chiều vừa kết thúc tiết học, cô nhận được tin nhắn.

Cô tạm biệt đám Thang Viên Viên rồi đến tiệm trà sữa mà Trịnh Tú Vận hẹn.

Sau khi Trịnh Tú Vận gặp cô, bà nở nụ cười nhã nhặn: "Kiều Kiều, cháu đến rồi à, cháu muốn uống gì?"

"Không cần đâu dì." Tổng Kiều Kiều ngồi xuống rồi lắc đầu với bà.

"Cháu không muốn uống trà sữa đi mời sao?" Giọng Trịnh Tú Vận hệt hằng.

Tổng Kiều Kiều chột sững người, cô vội lắc đầu, đành phải gọi đại một loại trà sữa đang thịnh. Cô không nói gì, chỉ biết ngồi ôm ly trà sữa hút từng ngụm nhỏ. Cô cảm thấy ánh mắt của bà ấy giống như tia X vậy, rà quét toàn bộ người cô.

Lát sau Trịnh Tú Vận mới cất giọng hỏi: "Kiều Kiều này, cháu và Kinh Tà bên nhau được bao lâu rồi?"

"Ba năm ạ."

"Ba năm sao?" Trịnh Tú Vận nháy mắt trầm mặc, rồi tiếp tục hỏi: "Nghĩa là năm nhất đại học đã bên nhau rồi phải không?"

Tổng Kiều Kiều gật gật đầu.

"Vậy chú Lục có biết không?"

"Biết ạ, ba mẹ cháu cũng biết nữa." Tổng Kiều Kiều buột miệng nói ra, nhưng sau khi nói hết câu cô có chút hối hận.

Quả nhiên nét mặt Trịnh Tú Vận hơi chua xót.

Tổng Kiều Kiều ngẫm nghĩ rồi nói thêm: "Bọn họ cũng mới biết vào Tết năm nay thôi ạ."

Trịnh Tú Vận thấy cô bỏ sung câu ấy, bà bèn mỉm cười với cô: "Kiều Kiều, cháu là một cô gái tốt. Dì rất thích cháu, cháu có thể ở bên cạnh Lục Kinh Tà khiến dì rất vui."

Tổng Kiều Kiều cắn môi, không biết phải nói gì.

Trịnh Tú Vận cũng không bận tâm, lại nói: "Dì cũng có thể nhìn ra Kinh Tà rất thích cháu. Hai đứa nhất định phải thật hạnh phúc đấy nhé."

"Dạ cháu biết rồi, thưa dì."

Chủ đề của hai người hoàn toàn xoay quanh Lục Kinh Tà, cuối cùng khi sắp rời khỏi, bà đột nhiên nói: "Chuyện hôm nay hai chúng ta gặp nhau, cháu có thể đừng nói với Kinh Tà không?"

"... Dạ được."

Khi Trịnh Tú Vận ngồi dậy, bấy giờ Tổng Kiều Kiều mới chú ý đến chiếc vali bà đặt bên cạnh, cô hỏi: "Dì à, hôm nay đi đi rồi sao?"

"Uhm"

"Không gặp anh ấy chút sao ạ?"

Trịnh Tú Vận lắc đầu: "Không gặp."

Tổng Kiều Kiều im lặng rù mắt xuống, cô tiễn bà ra taxi. Sau khi bà lên xe, bà lại bất ngờ nói với cô: "Kiều Kiều, cháu thay dì gửi lời hỏi thăm đến mẹ cháu nhé."

"Sao ạ...?"

\*\*\*

Chuyện Trịnh Tú Vận hẹn gặp cô, Tổng Kiều Kiều thật sự không kể lại với Lục Kinh Tà. Cũng chẳng phải cô nghe lời bà ấy dặn, chỉ là cô cảm thấy không có gì đáng để kể cả. Còn về chuyện bà ấy gửi lời hỏi thăm đến mẹ cô thì cô có nghe theo, tiện bề cô cũng kể với mẹ chuyện Trịnh Tú Vận muốn nói với Lục Kinh Tà chính là chuyện bà ấy kết hôn.

Vương Tuệ Lâm sôi máu ngay tại chỗ, nổi trận lôi đình.

"Hỏi thăm? Chẳng phải chuyện kết hôn này biết từ lâu rồi sao?"

"Sao mặt bà ta có thể dày như vậy? Còn muốn Kinh Tả chúc phúc cho bà ta ư? Vậy chắc bà ta cũng muốn lão Lục chúc phúc cho mình có phải không?"

"..."

Nội tâm Tống Khánh Quốc cũng trĩu nặng, này là gặp phải thể loại gì đây chứ?

Mà một tháng sau, Lục Kinh Tả lại nhận được cú điện thoại của Trịnh Tú Vận.

Cậu đứng bên ban công, điềm tĩnh lắng nghe những âm thanh huyền ảo phía đầu dây bên kia, hỏi: "Mẹ còn chuyện gì nữa sao?"

Giọng Trịnh Tú Vận nghẹn ngào: "Kinh Tả à, xin lỗi con."

Lục Kinh Tả nhắm chặt mắt lại: "Không việc gì phải xin lỗi, mẹ không nợ con gì cả." Và con cũng không phải người nợ mẹ.

Cậu nghĩ đến những lời Tống Kiều Kiều nói vào ngày hôm ấy: Hãy lắng nghe trái tim mình. Vậy nên cậu bổ sung: "Nếu mẹ đã đưa ra lựa chọn, vậy sau này con và ba con mẹ cũng đừng nhọc lòng chi nữa, bởi vì chúng ta xem như chia thành hai gia đình rồi. Còn về phần mẹ, sau này mẹ hãy sống một cuộc đời hạnh phúc hơn trước."

Dù nghe thấy tiếng khóc vọng từ đầu dây bên kia nhưng cậu vẫn ngất máy không chút do dự. Cậu giơ tay lên xoa xát sống mũi chua xót của mình, bỗng nhiên phía sau lưng có một sự ấm áp và mềm mại vây lấy.

Tống Kiều Kiều áp đôi má của mình vào lưng cậu, hai cánh tay thon thả siết chặt eo cậu. Lục Kinh Tả bao bọc tay mình lên cánh tay cô, đắm giọng nói: "Anh không sao."

"Em biết, chỉ là em muốn ôm anh thôi." Giọng nói êm ái của Tống Kiều Kiều từ sau truyền đến.

Khóe môi Lục Kinh Tả dần rướn lên, thật ra trong cuộc sống của cậu vẫn còn đó một tia hy vọng, đủ để xóa tan những đám mây mù u tối ra khỏi con người cậu.

Bạn đang đọc truyện *Thor Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 64: Phỏng vấn

Sau khi Lục Giản quay về, Lục Kinh Tả cũng không đề cập đến chuyện của Trịnh Tú Vận với ông, nhưng cậu chắc chắn ông nhất định đã biết rồi, cuối cùng cậu vẫn chủ động nhắc đến vấn đề này.

"Ba biết phải không?" Cậu hỏi ông.

Lục Giản đang thu xếp hành lý, bởi vì tối nay ông phải lập tức rời nhà bắt kịp chuyến bay. Ông ngược nhìn cậu, hỏi: "Biết chuyện gì?"

"Mẹ con tái hôn." Lục Kinh Tả cũng không dài dòng với ông.

Hai tay Lục Giản thoáng khựng lại, nhưng rất nhanh ông đã vừa cười vừa nói: "Uhm, biết, có vấn đề gì không?"

Không giống với Lục Kinh Tả, rõ ràng Lục Giản yêu mẹ cậu rất nhiều. Bởi vì cậu hiểu điều này, nên khi nhìn thấy dáng vẻ bình thản của ông càng khiến nội tâm cậu khó chịu hơn: "Ba, có lẽ ba cũng nên bắt đầu cuộc sống mới rồi."

Lục Giản ngạc nhiên nhìn cậu: "Câu này của con có ý gì?"

Lục Kinh Tả ngồi xuống mép giường, nói: "Chẳng lẽ ba chưa từng tính đến chuyện tìm người khác sao?"

Lục Giản trừng mắt: "Oát con này nói vớ vẩn gì vậy? Ba già chùng này tuổi rồi, tìm gì nữa mà tìm?"

Ba mẹ cậu kết hôn sớm, bọn họ lấy nhau năm hai mươi hai tuổi. Hiện tại cậu hai mươi hai tuổi, vậy Lục Giản cũng chỉ bốn mươi bốn tuổi mà thôi. Đàn ông trong ngưỡng tuổi trung niên luôn đẹp nhất, vậy mà ông còn không biết xấu hổ tự nói mình già?

"Ba, con đang nói nghiêm túc đấy, con không ngại chuyện ba tìm người khác đâu, miễn sao người ấy đối xử tốt với ba là được rồi."

Lục Giản trầm ngâm chốc lát, cuối cùng nói: "Được rồi, con hãy tự chăm sóc tốt cho bản thân mình đi, ba có mình con thôi đã đủ rồi. Đợi mấy năm nữa con kết hôn với Kiều Kiều ba sẽ được bế cháu nội. Bây giờ tìm gì nữa mà tìm, mệt lắm."



Lục Giản trao trọn niềm tin yêu cho Trịnh Tú Vận, chuyện ông yêu Trịnh Tú Vận chẳng cần phải hoài nghi nữa, nhưng tình yêu này thật lòng mà nói quá mức một mối rồi.

Lục Kinh Tà nhìn Lục Giản, cũng không nói thêm nữa, cậu chỉ muốn bày tỏ quan điểm của mình cho ông biết mà thôi. Còn về chuyện trong tương lai ông không tái hôn, cậu cũng không bận tâm. Nhưng nếu có ai kề cạnh săn sóc cho ông, cậu sẽ cảm thấy yên lòng hơn rất nhiều.

"Dù sao con cũng nói đến đây thôi, nếu ba vẫn thật lòng không muốn tái hôn, vậy cùng lắm con nuôi ba."

Lục Giản lườm cậu: "Tôi là ba anh, anh không nuôi tôi vậy định nuôi ai?"

"Con còn phải nuôi vợ con nữa."

Lục Giản trừng mắt lườm cậu: "Được được được, khoe ân ái với tôi vậy đủ rồi, mau xéo lại đây thu xếp hành lý cho tôi."

Lục Kinh Tà bật cười, bước qua giúp ông thu xếp hành lý.

\*\*\*

Chẳng lâu sau đã đến ngày tra điểm thi lấy bằng chứng nhận giáo viên. Cả Tống Kiều Kiều và Phương Du Nhiên đều thấp thỏm không yên, lúc hai người tra điểm bàn tay đều run cầm cập, cảm giác này chẳng kém cạnh năm xưa khi phải tra điểm thi đại học.

Cuối cùng Thang Viên Viên không nhìn nổi nữa, thẳng thừng xô cả hai qua một bên: "Xem bọn cậu người nào người nấy run lấy bấy kia, đề tở, đọc cho tở."

Phương Du Nhiên đọc số chứng minh và mặt khẩu đăng nhập của mình trước, trong ký túc xá tĩnh lặng chỉ còn những tiếng gõ bàn phím lạch cạch của Thang Viên Viên.

Sau giây phút im ắng, giọng của Thang Viên Viên cất vang: "Đậu hết ba môn, có thể báo phòng vấn được rồi, báo không?"

"Hả?" Phương Du Nhiên chưa bắt kịp.

"Tớ nói cậu thi viết đậu rồi." Thang Viên Viên thấy mặt cô ấy nghệt ra, không ngại nhắc lại.

"Tớ... tớ tớ tớ... tớ đậu rồi?" Về mặt Phương Du Nhiên không tin nổi.

"Không tin cậu tự mà xem này." Thang Viên Viên đẩy laptop qua trước mặt cô ấy.

Phương Du Nhiên liếc nhìn, đích xác đậu hết ba môn: "Ah ah ah ah!"

"Khoan hãy báo phòng vấn, xem kết quả của Tống Kiều Kiều đã." Cô ấy nói.

Tống Kiều Kiều cũng cảm kích đọc số chứng minh và mặt khẩu của mình, sau khi tiếng gõ bàn phím của Thang Viên Viên dừng hẳn, cô hồi hộp nhắm tịt mắt không dám nhìn. Nhưng chào đón cô chỉ có hồi dài yên ắng, nỗi lo lắng trong lòng cô dần lan tràn. Cuối cùng cô từ từ mở mắt, thấy ba người cùng nín thinh, cô rút cuộc cũng đã hiểu chuyện gì xảy ra.

Cô mím môi: "Tớ trượt rồi sao?"

Ba người liếc nhìn nhau, không ai trả lời.

Tống Kiều Kiều thờ dãi, cười nói: "Không sao, vẫn báo danh lần nữa được mà, tớ thi lại thôi."

"Phải rồi, tớ thi trượt một trong số mấy môn thôi phải không? Chắc không phải trượt hết ba môn đấy chứ?"

"Sùi cáo..."

"Uhm?"

Phương Du Nhiên bất ngờ giơ tay ôm hai má cô vò nắn: "Sao cậu ngốc nghếch đáng yêu vậy?"

"Hả?" Tống Kiều Kiều mơ hồ.

Tần Mẫn không nhịn nổi nữa, cười nói: "Bọn tớ chọc cậu thôi, cậu đậu rồi, đậu hết ba môn!"

Tống Kiều Kiều ngây ngốc mấy giây mới tỉnh ngộ: "Tớ đậu rồi sao?"

"Đúng vậy, Sùi cáo ngốc."

"Được lắm, rõ ràng các cậu thông đồng với nhau gạt tớ mà, xem tớ có xử các cậu không!" Ban đầu Tống Kiều Kiều còn hựt hắng, giờ đây sự hựt hắng

ấy đã hoàn toàn biến mất, cô bật cười nhào vào bọn họ.

Bốn người cười hả hê nhào thành mớ bông bong, ầm ĩ xong cả hai mới đăng ký phòng vắng vào tháng Một.

Buổi tối Tống Kiều Kiều nhắn Wechat cho Lục Kinh Tà, báo cho cậu biết mình đậu kỳ thi viết rồi. Nhắn xong cô để di động trên bàn rồi cùng Phương Du Nhiên xuống lầu rót nước ấm. Đến khi quay về, vừa bước vào phòng đã nghe Tần Mẫn hô hào với cô: "Sùi cảo, anh Lục đẹp trai của cậu vừa gọi cho cậu đấy."

Tống Kiều Kiều đặt bình thủy vào phòng tắm rồi lập tức cầm di động trên bàn qua, quả nhiên thấy trên màn hình có hai cuộc gọi nhờ của cậu, cô vừa gọi lại cho cậu vừa bước ra ngoài. Mà trong khi đó, ba con người độc thân lại đang nhìn cô với vẻ thêm khát đổ kị. Trông thấy mấy cô nàng sắp tốt nghiệp đại học đến nơi mà vẫn ế, hơn nữa còn thuộc dạng ế bền vững, ngầm nghĩ cũng tuyệt vọng làm sao.

Sau khi di động Tống Kiều Kiều được kết nối, vừa vang mấy tiếng phía bên kia đã nhận máy.

"Em vừa xuống lầu rót nước ấm." Nói máy rồi cô lập tức giải thích với cậu.

Bên kia vọng qua tiếng cười của Lục Kinh Tà: "Uhm, không sao. Anh thấy em nhắn Wechat cho anh, đậu kỳ thi viết rồi à?"

"Đúng vậy, em đậu kỳ thi viết rồi đấy, em có giỏi không?"

"Uhm, Kiều Kiều của anh giỏi lắm."

Tống Kiều Kiều vì câu nói ấy mà thâm ửng hồng đôi má, nhưng dù gì cậu cũng chẳng thấy được: "Em với Phương Du Nhiên đều đậu cả, hai đứa em báo phòng vắng vào tháng Một rồi."

"Phòng vắng có sợ không?"

"Cũng hơi sợ, nghe mấy đàn chị khóa trên thi rồi bảo, khi phỏng vấn sẽ bốc chủ đề ngẫu nhiên ngay tại nơi phỏng vấn, chủ đề sẽ được nêu ra trước hai mươi phút. Họ còn muốn phải trình bày suy nghĩ về công tác giảng dạy trong thời gian rất ngắn nữa, thiết kế chương trình giảng dạy còn bao gồm các hình thức hỏi đáp, dạy thử, biện luận và soạn giáo án. Đúng rồi, còn phải dạy hoàn toàn bằng tiếng Anh nữa."

"Xem ra em hiểu rất cặn kẽ."

"Tất nhiên rồi, đầu thế nào tay không lâm trận được." Tống Kiều Kiều cười đáp.

Hai người trò chuyện hồi lâu, Lục Kinh Tà đột nhiên nói: "Ngoài trời rét đấy, em mau quay vào thôi."

Tống Kiều Kiều ngạc nhiên: "Sao anh biết em đang bên ngoài vậy?"

"Anh nghe thấy tiếng gió."

Tống Kiều Kiều yên lặng, hình như đúng là tiếng gió: "Có vẻ trời sắp mưa rồi."

"Tối nay và mấy ngày tiếp theo trời sẽ mưa, ra ngoài nhớ mang theo dù. Ngày mai ban ngày anh hơi bận nên trưa sẽ không ăn với em được, buổi tối anh sẽ dẫn em ra ngoài ăn, mừng em đậu kỳ thi viết."

Tống Kiều Kiều biết dạo này cậu rất bận, vậy nên thông cảm, gật đầu đồng ý: "Uhm, được thôi."

"Vậy được rồi, quay vào đi, buổi tối ngủ sớm một chút."

"Vâng."

Bên này Lục Kinh Tà vừa ngắt máy, ba người bạn cùng phòng đã ủa qua, nhiều chuyện hỏi: "Gi mà đậu kỳ thi viết vậy?"

"Uhm, bạn gái tớ thi viết đề lấy bằng chứng nhận giáo viên đậu rồi, ý kiến gì không?"

Cả ba đồng loạt lắc đầu: "Không có, không có."

"Đậu thi viết rồi, hình như qua tháng Một phải phỏng vấn hay sao ấy?"

"Phải, đăng ký rồi."

"Tớ nghe bạn tớ bên Khoa Ngôn ngữ Anh bảo, năm nay tiếng Anh thi viết rất khó, đậu trong một lần là giỏi lắm đấy." Trương Trì nói.

Lục Kinh Tà khẽ nhướn mày: "Bạn gái tớ mà."

Ba người nghe ra sự đắc ý trong giọng cậu: "... " Có vẻ không nên chủ động nhắc đến chuyện này.

"Lão Lục, cậu xem ký túc xá của chúng ta có mỗi mình cậu có bạn gái thôi, còn ba đứa tớ đều độc thân cả. Ba cô nàng bên ký túc xá của em đâu hình như cũng không có bạn trai đấy. Hai người có thể suy xét đến chuyện mai mối cho bọn này không?"

Lục Kinh Tà lườm ba người họ: "Bình thường các cậu giao du còn chưa đủ hay sao?"

Hàm ý sâu xa chính là: Bình thường các cậu giao du nhiều như vậy mà không ai thèm ưng các cậu, còn trách ai?

Ba người: "...". Thật muốn tống cậu ta ra khỏi ký túc xá mà.

\*\*\*

Thời gian cách ngày phỏng vấn không còn xa, Tống Kiều Kiều và Phương Du Nhiên hầu như chẳng có thì giờ ngơi nghỉ sau kỳ thi viết. Các cô thông qua mấy đàn chị khóa trên nắm được vài chủ đề phỏng vấn và mấy câu hỏi biện luận, sau đó lại bước vào vô vàn những buổi phỏng vấn thử.

Đến ngày phỏng vấn chính thức, thời điểm ngồi đợi Tống Kiều Kiều căng thẳng đến nỗi tay run cầm cập mắt kiểm soát. Nhưng sau khi chính thức bước vào phòng học phỏng vấn, Tống Kiều Kiều lại dần thả lỏng hơn. Cô sử dụng vốn tiếng Anh lưu loát của mình để bắt đầu giảng dạy, phần sau khi giám khảo phỏng vấn đặt câu hỏi cho cô, cô cũng trả lời rất bài bản. Cuối cùng khi giám khảo nói với cô được rồi, cô mới cúi chào rồi khỏi phòng học.

Phương Du Nhiên hoàn thành buổi phỏng vấn trước cô, khi cô ra ngoài, cô ấy đã đứng đợi sẵn. Trông thấy cô, Phương Du Nhiên lập tức chạy đến: "Kiều Kiều, phỏng vấn sao rồi? Khó không?"

Tống Kiều Kiều mỉm cười với cô ấy: "Bản thân cảm thấy rất ổn, chắc không vấn đề gì, còn cậu thì sao?"

"Tớ cũng vậy, dù sao phỏng vấn cũng phỏng vấn rồi, về phần kết quả gì gì đấy, đành đợi thôi." Tâm thái Phương Du Nhiên lúc này y như bụt vậy.

Kỳ thi viết vào tháng Mười một Lục Kinh Tà đã đến cùng cô, nhưng đợt này phỏng vấn cậu không đến nữa. Hiện tại cậu bận rộn nên căn bản không đến được, trước đây mỗi ngày còn gặp nhau một lần, sau này hai ngày mới có thể gặp nhau một lần, còn những ngày cuối tuần lại càng bị vất kiệt không còn chút thì giờ.

Phương Du Nhiên cũng an ủi cô: "Thật ra cậu ấy bận như vậy mới tốt, cậu không biết thôi, sinh viên năm tư đại học sợ nhất chính là rảnh rỗi đấy."

Năm tư đại học nếu còn không bận nữa chắc thật sự tàn đời rồi, áp lực của năm tư đại học vô cùng nặng nề, vừa phải đối mặt với chuyện thi nghiên cứu sinh, vừa phải đối mặt với vấn đề thực tập.

Tống Kiều Kiều gật đầu thấu hiểu: "Bận rộn một chút cũng tốt." Chỉ là đôi khi bất gặp đáng về mặt môi của cậu, cô vẫn hơi đau lòng.

"Viên Viên và Tiểu Mẫn sắp thi nghiên cứu sinh, hai đứa mình không thi chắc nửa học kỳ sau phải ra ngoài thực tập rồi, không biết bị phân đến trường nào nữa?" Đây là vấn đề khá nhức não đối với Phương Du Nhiên, cô ấy không muốn bị phân đến nơi quá xa, vẫn muốn được phân cùng trường với Tống Kiều Kiều.

"Cho dù có bị phân đến trường nào, miễn sao cố gắng thực tập nhất định sẽ ổn cả."

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

## Chương 65: Du lịch

Kết quả phỏng vấn được thông báo vào tháng Hai, Tống Kiều Kiều và Phương Du Nhiên đã thành công vượt qua buổi phỏng vấn. Thi viết và phỏng vấn đều thông qua chỉ trong một lần, giờ chỉ cần đợi sang tháng Ba xin cấp bằng chứng nhận nữa thôi. Ngay tối hôm ấy, bốn người trong ký túc xá cùng nhau ra ngoài ăn mừng.

Chẳng mấy chốc đã bước sang kỳ nghỉ đông, kỳ nghỉ đông vào năm tư đại học này Tống Kiều Kiều mong đợi từ rất lâu rồi. Bởi vì cô và Lục Kinh Tà đã hẹn nhau, kỳ nghỉ đông năm nay sẽ cùng đến thành phố phía Bắc du lịch. Tống Kiều Kiều đã sớm xem xong địa điểm, bọn họ dự định sẽ đến Vân Thành - một thành phố phương Bắc điển hình. Nơi mùa đông trải dài suốt bốn mùa quanh năm, thời điểm này du lịch cũng vừa hay ngay mùa tuyết rơi nhiều nhất.

Về chuyện ra ngoài du lịch cô đã báo cáo đầy đủ với phụ huynh trong nhà. Trải qua quãng thời gian dài, thái độ của Tống Khánh Quốc đối với Lục Kinh Tà đã dịu xuống từ lâu, chân chính đón nhận và chấp thuận cậu, còn Vương Tuệ Lâm vẫn luôn đứng về phía Lục Kinh Tà chưa khi nào nao núng. Riêng chú Lục, sau khi biết họ sắp đi du lịch, ông thẳng tay dúi cho Tống Kiều Kiều tấm thẻ, đồng thời còn dặn cứ chi tiêu thoải mái không cần phải tiết kiệm. Sau đó Tống Kiều Kiều có kiểm tra qua, trong tấm thẻ này lại chứa tận mười vạn, cô lập tức sợ đến nỗi rơi cả tấm thẻ trên tay.

Tấm thẻ không khác gì củ khoai nóng này bị ném sang Lục Kinh Tà: "Chú cho... nhiều quá rồi, chúng ta có tiền mà, anh nên trả lại thì hơn." Hiện tại bọn họ đã tiết kiệm được khá khá tiền, hơn nữa hôm qua Vương Tuệ Lâm lại còn dúi cho cô một vạn tệ, kinh phí du lịch xem như ổn thỏa.

Lục Kinh Tả lại lần nữa chuyển tấm thẻ vào tay cô: "Nếu ba anh đã cho rồi thì em cứ yên tâm cầm lấy."

"Nhưng mà... nhiều tiền quá." Tận mười vạn tệ, không phải một tệ cũng chẳng phải một nghìn tệ, mà là vạn tệ, quá khoa trương.

Lục Kinh Tả mỉm cười hôn lên đôi môi khẽ hé mở của cô, nói: "Trưởng lão ban tặng không được từ chối."

Tổng Kiều Kiều vẫn thấy vô cùng bất an, cuối cùng Lục Kinh Tả không còn cách nào khác, đành phải thu hồi tấm thẻ về.

Kế hoạch ban đầu của họ là chuyến du lịch đôi, rốt cuộc thì hay rồi, Kỳ Vị biết chuyện họ sắp đi du lịch nên không nói câu nào tự thu xếp hành lý muốn theo cùng. Kỳ Vị biết có nghĩa Triệu Thanh Nghiên cũng biết, về sau loan rộng ra đến Từ Cẩm cũng hồ hởi muốn đi theo, rồi sau nữa còn tăng thêm một người là Sở Nhập Ngộ. Vốn tưởng rằng chuyến du lịch đôi lãng mạn nay lại trở thành chuyến du lịch đoàn sáu người.

Tổng Kiều Kiều nhìn bốn người riu riu kéo vali, thật bó tay.

Bọn họ bay chuyến buổi chiều, phải mất hơn ba tiếng để bay từ Thành phố S đến Vân Thành. Ban đầu Từ Cẩm muốn ngồi cùng Tổng Kiều Kiều, nhưng Lục Kinh Tả mặt mũi nặng nề không chịu nhường chỗ với cô ấy, cuối cùng cô ấy bị Sở Nhập Ngộ gọi về.

Sau khi quay lại chỗ ngồi, Từ Cẩm còn nhỏ giọng lèm bèm: "Nhỏ nhen, quá nhỏ nhen."

Sở Nhập Ngộ nhìn cô ấy, cười nói: "Vốn dĩ người ta là chuyến du lịch đôi ngọt ngào biết mấy, bỗng chốc biến thành chuyến du lịch đoàn sáu người. Bây giờ cậu còn muốn chiếm luôn người của cậu ta, cậu nói xem cậu ta có thể rộng rãi được không?"

Tổng Kiều Kiều rất hiếm dịp được ngồi máy bay, cho nên sau khi máy bay cất cánh còn khá phấn khích, cô khều Lục Kinh Tả rồi thấp giọng nói: "Anh xem, bay rồi kia, bay rồi kia."

"Chúng ta đang lên cao này."

"Cao quá đi mất."

"Hóa ra Thành phố S của chúng ta nhìn từ trên cao xuống trông như thế này, thật xinh đẹp làm sao."

Lục Kinh Tả cưng chiều xoa đầu cô: "Nếu nhìn vào ban đêm sẽ càng đẹp hơn nữa."

Tổng Kiều Kiều vô cùng háo hức, nhưng háo hức tầm nửa tiếng lại bắt đầu buồn ngủ, cô không khỏi ngáp vài cái, thấy vậy Lục Kinh Tả hỏi cô: "Buồn ngủ rồi phải không?"

"... Uhm, hơi hơi."

Lục Kinh Tả ấn đầu Tổng Kiều Kiều lên vai mình: "Nếu buồn ngủ thì ngủ một lát đi."

Tổng Kiều Kiều gật đầu, giấu tay mình vào lòng bàn tay ấm áp của cậu rồi từ từ nhắm mắt lại.

Đợi đến khi Tổng Kiều Kiều được Lục Kinh Tả đánh thức thì máy bay đã hạ cánh rồi, cô mơ màng hỏi: "Đến rồi sao?"

"Uhm, đến rồi." Lục Kinh Tả dịu dàng đáp.

Sau khi máy bay hạ cánh an toàn, sáu người cùng nhau xuống máy bay. Bởi vì mọi người đi tận bảy ngày, lại còn đến thành phố phía Bắc nên vali của mọi người hầu như đều thuộc cỡ lớn. Xuống máy bay rồi bọn họ dựa theo chỉ dẫn tại sân bay đi lấy vali của mình.

Khi đến nơi mọi người đã đặt xong khách sạn, khách sạn này khá gần sân bay. Mất khoảng mười phút để gọi xe, nhưng vì đám bọn họ đông người nên phải gọi hai chiếc.

Khách sạn là do Lục Kinh Tả đặt, bọn họ sáu người đặt ba phòng. Từ Cẩm riêng lẻ một phòng, ba tên con trai đám Kỳ Vị một phòng lớn, cậu và Tổng Kiều Kiều một phòng. Dàn xếp vô cùng ổn thỏa.

Tổng Kiều Kiều thấy Từ Cẩm mặt mày âm ỉ lại còn không nói không rằng, cô lên giật giật tay áo cậu: "Hay để em với Từ Cẩm ở chung một phòng nhé?"

Lục Kinh Tả nhìn cô, lạnh lùng cự tuyệt: "Đừng hòng nghĩ đến chuyện này."

Tổng Kiều Kiều: "..."

Lục Kinh Tả kéo vali của Tổng Kiều Kiều vào phòng, sau đó mở vali ra sắp xếp. Tổng Kiều Kiều ngẫm nghĩ rồi nói với cậu: "Em qua xem phòng của Từ Cẩm nhé?"

Sau khi nói xong cô vẫn chưa rời khỏi, vốn dĩ Lục Kinh Tả đang ngồi xổm dưới đất sắp xếp lại hành lý bỗng bất ngờ bật dậy, nắm chặt cổ tay cô, mạnh mẽ ôm cô vào lòng, trầm giọng nói: "Anh không vui."

Tổng Kiều Kiều biết, chuyến du lịch đôi ngọt ngào nay biến thành sáu người, ắt hẳn cậu phải không vui rồi, nên cô chỉ mỉm cười an ủi cậu: "Được rồi, không sao đâu mà."

"Anh chỉ muốn du lịch đôi với em, không muốn dẫn bọn họ theo."

Tổng Kiều Kiều vuốt ve cằm má anh tuấn của cậu: "Vậy bây giờ phải làm sao? Bọn họ đều theo cả rồi, chẳng lẽ đuổi họ về à?"

Chuyện này chắc chắn không thể nào.

"Còn em nữa, ban nãy không muốn ở chung phòng với anh." Lục Kinh Tà đột nhiên nói rất âm ỉ.

Tổng Kiều Kiều bất ngờ, tỏ vẻ cực kỳ oan uổng: "Đâu có, em nào không muốn chung phòng với anh chứ."

"Vậy mà vừa nãy em còn muốn ở chung phòng với Từ Cẩm."

"Chuyện đấy... chẳng phải bọn em đều là con gái sao?"

"Nhưng em vẫn là bạn gái của anh."

Tổng Kiều Kiều: "..."

Rốt cuộc cô đành đầu hàng: "Được được được, bạn gái của anh, bạn gái của anh, chịu chưa?"

Lục Kinh Tà ôm chặt hơn nữa, cô cảm thấy chút kê hờ hoàn toàn bị cậu lấp kín mất rồi, may mà cô mặc áo lông nên còn dư ra được chút đỉnh.

"Kiểu Kiểu..." Giọng nói của cậu bỗng dưng trầm thấp hẳn.

Mặt Tổng Kiều Kiều chợt ửng hồng: "Sao... sao thế?"

"Anh muốn hôn em."

"Nhưng mà... ưm..." Những lời còn dở dang ấy đã bị cậu nuốt chửng.

"Ngọt..." Thăm dò hồi lâu cậu chợt thốt ra.

"Lúc này Từ Cẩm có cho em viên kẹo."

Lục Kinh Tà nhìn xoáy vào cô, rồi lần nữa phủ môi xuống, tiếp tục quẹt lấy chút tư vị ngọt ngào còn sót lại, sau đó bờ môi mỏng neo xuống cần cổ mảnh mai rồi mút vào.

Tổng Kiều Kiều run giọng: "Đừng, đừng làm vậy." Sẽ hẳn lại dấu mất.

Lục Kinh Tà không hề nghe cô, còn mút mạnh từng cái rồi từng cái. Tổng Kiều Kiều vừa giận vừa ngượng, cô giơ tay đẩy cậu ra: "Hắn lại dấu sẽ bị người ta nhìn thấy đấy, anh cũng thật là..."

"Không sao."

"Sao lại không sao?"

"Anh có mang khăn quàng cổ cho em, còn có áo len cổ cao nữa."

Tổng Kiều Kiều lúc này chẳng biết nên tức giận hay nên buồn bực nữa, không ngờ cậu đã tính toán vẹn toàn từ lâu như vậy rồi.

Hôn từ dưới lên trên, rồi lại lần nữa phủ lấp. Cô cảm giác sống lưng mình đang chạm vào mặt giường êm ái, đôi mắt sâu thẳm của cậu như bùng cháy ngọn lửa hùng hực. Trái tim Tổng Kiều Kiều bất giác đập dồn dập, vừa xao xuyến lại vừa tê dại.

Ngay tại thời điểm tình nồng ý đậm thì ngoài cửa lại vang lên tràng dài tiếng gõ cửa không chút thích hợp. Là Từ Cẩm: "Kiểu Kiều, hai người sửa soạn xong chưa? Cùng ra ăn chiều nhé?"

Tổng Kiều Kiều chợt bừng tỉnh, cô vội gỡ tay cậu ra, hơi rướn cao giọng đáp: "Sắp xong rồi."

"Bọn tớ đợi hai người ngay đại sảnh nhé."

"Được."

Qua hồi lâu, Tổng Kiều Kiều nghĩ chắc có lẽ cô ấy đã rời đi, lúc này mới thở phào một hơi. Cô thật sự điên mất rồi, rõ ràng bị cậu mê hoặc mà, suýt chút nữa đã...

Tổng Kiều Kiều giờ tay đẩy người trước mặt ra: "Mau đứng dậy, bọn họ còn đợi mình ra ăn kia kìa."

Lục Kinh Tà khép chặt đôi mắt u ám lại, cắn hận nói: "Thật muốn ném bọn họ về Thành phố S mà."

Tổng Kiều Kiều cười mấy tiếng, thấy toàn thân cậu mềm nhũn bèn giờ tay đẩy cậu ra. Cô ngồi trở dậy, vòng tay ra sau lưng cài chặt móc, kéo chiếc áo mỏng xuống rồi kéo dây khóa chiếc áo lông lên: "Anh cũng sửa soạn nhanh chút đi."

Lục Kinh Tà bước bình nằm bất động, Tổng Kiều Kiều thấy vậy bèn thò tay ra véo cậu: "Mau lên, em đói bụng rồi."

"Đói bụng sao?"

"Uhm"

Lục Kinh Tà lúc này mới trở dậy: "Được rồi, vậy chúng ta ra ngoài ăn thôi."

"Mặc thêm chiếc áo len nữa, ngoài trời rét lắm." Nói rồi cậu lấy từ vali ra một chiếc áo len cổ cao.

Tổng Kiều Kiều vốn không muốn mặc, nhưng khi nhìn vào chiếc áo cổ cao này cô bỗng nhớ đến cảm giác nhoi nhói mà ban nãy bị cậu mút. Không cần soi cô cũng biết chắc chắn trên cổ mình đã hằn lại dấu rồi, nên cô chỉ có thể cởi áo khoác lông ra rồi mặc chiếc áo len này vào. Hẳn nhiên khi mặc áo len vào cô nhất quyết không màng đến ánh mắt cháy bỏng nọ.

Mặc xong quần áo, cô chải chuốt lại mái tóc dài có phần đẽnh đoảng của mình rồi mới kéo Lục Kinh Tà ra tụ họp với đám bọn họ.

Khi cả hai đến đại sảnh thì bốn người còn lại cũng đã có mặt, trông thấy hai người cả đám liền ra chào đón.

"Đến rồi à? Buổi chiều nên ăn món gì đây?"

"Vừa nãy tớ có xem qua cẩm nang những món ăn ngon, bọn mình ăn thử món lẩu ở đây nhé, thế nào?"

"Được thôi, trời lạnh như này mà ăn một chậu lẩu nóng hổi thì hơi đã đấy."

Thế là một chậu lẩu vào buổi chiều đều nhận được tám vé thông qua.

Dựa theo cẩm nang những món ăn ngon tại Vân Thành, bọn họ đã tìm thấy một nhà hàng lẩu nức tiếng có mạng lưới chi nhánh rộng khắp. Bước vào nhà hàng liền bị hương thơm phả vào mặt làm thêm cháy cả nước bọt, Từ Cẩm hít hít mũi: "Thơm quá đi mất."

Tổng Kiều Kiều liếm môi, công nhận thơm thật.

Buổi trưa khách rất đông, bọn họ phải đợi một khoảng thời gian mới xếp được chỗ.

Chậu lẩu này mọi người ăn phải gọi là thỏa thuê. Thậm chí người lúc nào mở miệng ra cũng bắt bẻ như Triệu Thanh Nghiên còn nói rằng ngày mai, ngày kia, ngày nữa vẫn muốn cùng nhau ăn lại. Đương nhiên tâm tư của mọi người cũng đều nghĩ như vậy, món lẩu ngon thế này thật sự có ăn thêm mấy ngày nữa cũng không ngán.

Ăn xong chậu lẩu đã gần tám giờ tối. Vì hôm nay là ngày đầu tiên, cộng thêm việc ngồi máy bay trong quãng thời gian dài nên cũng không có chuẩn bị gì. Sau bữa ăn chiều mọi người liền mệnh ai người nấy về khách sạn.

Lục Kinh Tà dọn quần áo trong vali ra treo vào tủ đồ trong khách sạn, cậu liếc nhìn Tổng Kiều Kiều đang nằm trên sofa chơi di động, lấy đồ ngủ của cô ra rồi nói: "Kiều Kiều, đi tắm đi."

Tổng Kiều Kiều quăng di động xuống rồi đáp lời, sau khi nhìn vào bộ đồ ngủ cảm trên tay thì toàn thân như bị sét đánh: "Anh... anh, anh bảo em mặc kiểu đồ ngủ này á?"

Mỏng như vậy? Hở như này?

Bạn đang đọc truyện *Thor Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 66: Ngộ tui

Tổng Kiều Kiều xấu hổ vô cùng, cô tỏ vẻ cự nự, tìm một lý do đầy tính thuyết phục: "Em không mặc đâu... nhìn thôi đã thấy lạnh cóng rồi..."

Lục Kinh Tà liếc nhìn mấy điều hòa, ngụ ý gì không cần nói cũng biết.

Tổng Kiều Kiều lườm cậu: "Anh cố ý phải không?"

"Không hề nhé."

"Chuyện này cũng..." Mất mặt quá rồi!!

Lục Kinh Tà thấy hai má cô đỏ bừng, đành nói: "Nếu em thật sự không muốn mặc... vậy..."

Chẳng biết có phải do ảo giác hay không mà Tổng Kiều Kiều cảm thấy giọng cậu chùng xuống thấy rõ. Nội tâm cô đẩy lên chút đấu tranh, cuối cùng cô vẫn tiến về phía cậu, chìa tay cầm bộ đồ qua, dứt tọng nói: "Chỉ lần này thôi đây!"

Khóe môi Lục Kinh Tà không khỏi rướn lên đôi chút: "Được."

Tổng Kiều Kiều cảm giác má mình nóng muốn bừng cháy rồi, cô siết chặt bộ đồ rồi quay vào phòng tắm, không định tiếp tục nán lại nữa.

Lục Kinh Tà dõi theo bóng dáng thon gầy xinh đẹp ấy, gam trầm trong mắt ngày càng sẫm màu hơn.

Sau khi vào phòng tắm, Tổng Kiều Kiều bung bộ đồ ngủ ra xem, càng nhìn càng ngượng chín, bộ đồ này mặc vào cũng có khác gì không mặc đâu chứ?!!

Tổng Kiều Kiều khóa nước lại, lấy khăn tắm lau sạch vài giọt nước còn đọng trên cơ thể rồi dùng máy sấy hong hơi khô mái tóc, sau đó cô nhìn qua bộ đồ ngủ treo trên giá phơi, đấu tranh trong giây lát, cuối cùng cô vẫn mặc vào. Chiếc váy đen chỉ dài đến trên bắp đùi, cả tấm vải voan phải nương vào hai sợi dây mỏng te treo trên cầu vai. Tổng Kiều Kiều ngược mắt nhìn chính mình trong gương, đôi gò má đỏ hây hây, mái tóc dài vẫn chưa khô hẳn bung xòa sau bờ vai, trên cổ còn hằn lốm đốm mấy dấu "hồng mai".

Cô đang trong phòng tắm đi qua đi lại, bỗng nhiên thấy khá e dè, không dám ra ngoài...

"Kiều Kiều, xong chưa?"

Có vẻ vì cô ở bên trong quá lâu nên giọng Lục Kinh Tà từ bên ngoài vang lên.

Tổng Kiều Kiều đáp: "Ra... ra ngay."

Tổng Kiều Kiều hít một hơi thật sâu, chung quy cô chẳng thể trốn mãi trong phòng tắm được, dù có như nào cũng phải ra ngoài, cho nên cô thu hết can đảm từ từ vận cửa phòng tắm ra.

Lục Kinh Tà nhìn vào khe cửa phòng tắm mở hé hé, tiếp sau có một mái đầu xù xù lộ ra. Thấy đáng vẻ cô chẳng khác gì chú nai con hoảng loạn, trái tim cậu cực kỳ xao xuyến.

Tổng Kiều Kiều căng thẳng vô cùng, vừa mới lộ đầu ra đã chạm phải ánh mắt của Lục Kinh Tà, bàn tay đang nắm khóa cửa vội siết chặt.

"Xong rồi à?"

"... Uhm."

"Vội ra ngoài thôi."

Tổng Kiều Kiều không còn lựa chọn nào khác, đành phải chầm chậm bước ra ngoài.

Một giây sau ánh mắt Lục Kinh Tà liền trở nên u ám nặng nề, Tổng Kiều Kiều cảm thấy ánh mắt cậu nhìn cô như thể đang nhìn một con mồi vậy. Cô đi về phía chiếc giường theo bản năng, muốn trốn vào trong chăn. Nhưng còn chưa đến gần chiếc giường đã bị người nọ chụp lấy cổ tay, ngay sau đó bị một lực cực mạnh ôm vào lồng ngực săn chắc.

Mềm mại cùng rắn rỏi khảm chặt, khiến cả hai không kim nổi mà rên khẽ một tiếng, Lục Kinh Tà cảm thấy lồng ngực mình cũng trở nên nóng rẫy.

Hai dây áo mỏng manh treo trên đôi vai gầy trắng trẻo, nơi cần cổ thon dài vẫn còn hằn vài dấu vết tựa cánh hoa mơ do chính cậu lưu lại mấy giờ trước, xương quai xanh xinh đẹp như một tác phẩm nghệ thuật. Cả cơ thể cô ngời sáng, da dẻ nõn nà, màu đen của vải vóc hòa cùng màu trắng của nước da khiến hiệu quả thị giác chấn động đến cùng cực. Đôi đồng tử trong mắt cô như đang ngậm làn sương mờ vậy, trong trẻo thuần khiết nhưng cũng đầy nét huyền hoặc người khác.

Yết hầu của cậu vô thức lay động lên xuống, đôi mắt phùng phực lửa cháy. Ngay khi cô rú tầm mắt trong trẻo xuống, cậu chậm rãi cúi đầu cắn một phát vào cần cổ mảnh khảnh thon dài của cô.

Tổng Kiều Kiều kêu khẽ một tiếng, cô gờ tay đẩy đầu cậu ra: "Đừng cắn... đau..."

Nghe vậy Lục Kinh Tà giảm nhẹ lực xuống, chuyển sang dịu dàng mút vào.

Trái tim Tống Kiều Kiều tê dại hoàn toàn.

"Anh... mau đi tắm đi." Cô nói nhỏ.

Lục Kinh Tà ngẩng đầu lên: "Vẫn muốn hôn nữa."

"Tắm xong rồi hôn tiếp, đi đi."

Cuối cùng Tống Kiều Kiều vẫn vùng khỏi lồng ngực cậu rồi bước về phía chiếc giường êm ái, vừa đi vừa nói: "Nước hơi nóng, lúc anh tắm nhớ chỉnh lại."

Lục Kinh Tà dõi theo dáng cô, đánh mắt nhìn tấm lưng thanh mảnh xinh đẹp của cô, cặp mông cong vút cùng đôi chân nuột nà thon dài. Cuối cùng vẫn dịch chuyển tầm mắt một cách khó khăn, nếu sớm biết như vậy cậu đã tắm trước rồi, chuyện này không khác gì bị tra tấn.

Tống Kiều Kiều ủ người vào ổ chăn mềm mại rồi lắng nghe tiếng nước chảy bên trong, còn chưa đầy mười phút âm thanh ấy đã ngưng bật, cô không khỏi buồn cười.

Lục Kinh Tà đầu phủ khăn tắm từ trong bước ra, ánh mắt khóa chặt vào người nằm trên giường. Tống Kiều Kiều bị ánh mắt rực lửa của cậu nhìn vào bèn kéo chăn lên, nói lí nhí: "Anh đi tắt đèn đi."

"... Được."

Chỉ chừa lại ngọn đèn ngủ nhỏ bên đầu giường, còn tất cả bóng đèn lớn khác đều bị tắt hết, cả căn phòng lập tức hóa mờ mịt hư ảo.

Tắm chăn trên người cô bị cậu xốc lên, cũng may điều hòa trong phòng được chỉnh rất vừa. Mới kéo chăn ra thì có lạnh giãy lát, nhưng sau khi thích nghi rồi lại thấy cũng bình thường. Hướng chỉ cơ thể của cậu còn ấm áp hơn cả chăn, thậm chí còn nóng hừng hực nữa này. Cậu say mê hôn vào hai cánh môi mềm ngọt ấy, bàn tay tự do lộng hành, vung vẩy khắp nơi những mồi lửa nóng bỏng.

Mượn nguồn sáng mập mờ, cậu tỉ mỉ ngắm nhìn cô, dưới ngọn đèn ngủ, cô trông dịu dàng xinh đẹp không tưởng nổi.

Tống Kiều Kiều cảm thấy cậu mua bộ đồ ngủ này chẳng có tác dụng gì cả, mới mặc có một chút đã bị vứt sang một bên rồi. Cô giờ tay ôm đầu cậu, luồn những ngón tay vào mái tóc đen nhánh mềm mượt của cậu, cảm giác tê dại trong tim đã lan tỏa tràn lấp.

Qua hồi lâu, Tống Kiều Kiều bỗng nhớ đến một thứ, cô hỏi cậu: "Cái đó... có mang theo không?"

Lục Kinh Tà thò tay ra mò mẫm dưới gối, cười đáp: "Chuẩn bị từ lâu rồi."

"Anh lên kế hoạch lộ liễu quá đấy nhé."

Hô hấp của cậu dồn dập nhưng vẫn có chút âm ỉm: "Đã lâu rồi chúng ta không như thế này."

Tống Kiều Kiều mỉm cười, đúng là đã rất lâu rồi cả hai không gần gũi nhau như vậy. Bởi vì đôi bên đều bận bịu nhiều chuyện, cậu bận thực tập, cô bận thi cử. Rõ ràng học cùng trường, vậy mà rất nhiều lúc chỉ biết dựa vào việc gọi điện thoại để vui vớ chút nhớ nhung. Nhưng có đôi lần cậu không thể chịu đựng nổi nữa, ngay cả khi sắp tắt đèn rồi, cậu vẫn lén lút chạy qua ký túc xá của cô. Một người ở bên trong còn một người ở bên ngoài, ngăn cách nhau bởi vách lan can cao ngất, chỉ để có thể gặp nhau một lần, nói chuyện với nhau mấy câu.

Thời gian ấy còn cảm thấy rất ngọt ngào, nhưng bây giờ nghĩ lại mới thấy rất nhớ nhung nhưng cũng rất đau lòng.

Giọng Tống Kiều Kiều nũng nịu: "... Để em."

Toàn thân Lục Kinh Tà cứng đờ, cậu hôn vào khóe môi cô, cuối cùng để nước chảy thành sông.

Có trái ngô tươi non bị lột sạch vỏ, lúc cắn vào đầy ắp hương vị thơm ngọt mộng nước, sau khi bị gặm cắn hết lần này đến lần khác, trái ngô ấy không còn dư thừa một hạt nào.

\*\*\*

Có lẽ do bị gầy vò quá sức chịu đựng nên sau khi kết thúc Tống Kiều Kiều không còn sức lực để nói chuyện với cậu như trước nữa, cô nằm nhoài vào lồng ngực cậu ngủ thiếp đi.

Lục Kinh Tà nhìn đôi gò má ửng hồng của cô, kim lòng không đành ghé người qua hôn một cái.

Cậu xuống giường mặc quần áo vào rồi bước về phía phòng tắm, đến khi trở ra trên tay đã cầm thêm một chiếc khăn mặt và chậu nước ấm. Thấm ướt khăn mặt rồi vắt khô, làn da trắng mịn của cô đầy những dấu "hồng mai" do cậu lưu lại. Cậu nhắm chặt mắt, buộc bản thân không được động lòng mà phải tập trung lau người giúp cô. Sau khi thay xong mấy chậu nước mới xem như thu dọn ổn thỏa.

Cuối cùng cậu thay giúp cô bộ đồ ngủ bằng bông rồi mới hài lòng kéo cô vào lòng mình.



Buổi sáng khi Tống Kiều Kiều tỉnh giấc, trên giường chỉ còn lại mình cô, cô vô thức nhìn xung quanh nhưng không thấy bóng dáng Lục Kinh Tà đâu. Cô ôm chăn ngồi dậy định gọi cậu, nhưng bảy giờ mới phát hiện trên người đang mặc bộ đồ ngủ bằng bông. Bộ đồ ngủ này trước giờ cô chưa từng mặc, có vẻ cậu vừa mới mua cho cô đây thôi.

"Lục Kinh Tà?" Cô gọi cậu một tiếng.

Nhưng vẫn không có ai trả lời, khi cô vén chăn bước xuống giường thì phía cửa chính vọng lại âm thanh mở cửa.

Lục Kinh Tà xách túi đồ vào phòng, thấy Tống Kiều Kiều còn đang mơ màng ngồi bên mép giường, cậu mỉm cười: "Dậy rồi à?"

Ánh mắt Tống Kiều Kiều chiếu xuống túi đồ cậu đang xách, hỏi: "Anh ra ngoài mua điểm tâm hả?"

"Uhm, em dậy đánh răng rửa mặt rồi ăn sáng, chút nữa ăn xong lại ngủ thêm lát nữa."

"Ngủ thêm lát nữa? Không ra ngoài chơi sao?" Thật ra dự định ban đầu của cả hai là dạo chơi, không vội vàng tham quan thắng cảnh hay địa điểm du lịch, chỉ muốn ăn uống mà thôi. Nhưng tình hình hiện tại đám Kỳ Vị đã đến tận đây rồi, chẳng biết bọn họ có muốn ra ngoài thưởng ngoạn cảnh sắc đó đây hay không, bởi vậy mới thay đổi kế hoạch.

"Mặc kệ bọn họ."

"Sao vậy?"

"Bọn họ chơi phía bọn họ, mình chơi phần mình."

"Hử? Không chơi cùng á?"

"Không chơi cùng." Khi quay về cậu đã suy nghĩ thấu đáo rồi, bọn họ có thể cùng nhau đến đây cũng không tồi, nhưng về chuyện chơi cùng nhau thì đừng mơ.

"Vậy à."

"Chúng ta vẫn chơi như kế hoạch ban đầu của mình, nếu bọn họ chịu vâng theo lộ trình của chúng ta thì được phép đi cùng." Cả hai du lịch trong bảy ngày, nhưng sẽ có một ngày chơi một ngày nghỉ, và không phải địa điểm du lịch nào cũng đến tham quan mà chỉ chọn ra những thắng cảnh nổi tiếng nhất để tham quan mà thôi.

"Nếu bọn họ không chịu theo lộ trình của mình thì sao?"

"Thì thôi, mình chơi một ngày nghỉ một ngày, còn ý của bọn họ là ngày nào cũng chơi, nên hôm mình nghỉ ngơi thì bọn họ sẽ đến những nơi anh với em không có ý định đến."

"Vậy bọn họ xuất phát rồi à?"

"Uhm." Lục Kinh Tà gật đầu.

Tống Kiều Kiều cũng thoải mái hơn nhiều, cô không thích kiểu du lịch nhanh vội, cô vẫn phù hợp với kiểu du lịch nghỉ dưỡng hơn. Nếu chơi với bọn họ trọn cả bảy ngày chắc cô sẽ tàn tạ mất, chưa kể chơi xong quay về chưa chắc cậu sẽ buông tha cho cô.

"Vậy em dậy đánh răng rửa mặt trước nhé, hôm nay chúng ta phải nằm trong khách sạn ngủ cả ngày mới được." Nghĩ đến bỗng thấy vô cùng mãn nguyện.

"Chỉ ngủ thôi à?" Lục Kinh Tà bày điểm tâm ra bàn, nghe cô nói xong bèn nghiêng đầu liếc nhìn cô.

Tống Kiều Kiều ngượng chín mặt: "Chỉ ngủ thôi, đừng hòng nghĩ mấy chuyện khác!"

Lục Kinh Tà nhếch môi: "Chuyện khác? Chuyện khác là chuyện gì cơ? Em đang nghĩ gì đấy? Chẳng phải em mới là người nghĩ sao?"

Tống Kiều Kiều bị cậu up nôi như vậy liền thẳng thừng bỏ đi: "Không nói chuyện với anh nữa." Nói xong bèn nhanh chóng tót vào phòng tắm.

Lục Kinh Tà không nhịn được cười, thật đáng yêu làm sao.

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

# Chương 67: Ngày ba bữa

Sau khi Tống Kiều Kiều vệ sinh cá nhân rồi ra ngoài, Lục Kinh Tà đã bày biện xong bữa sáng. Một bữa sáng đặc sắc tại Vân Thành: Tào phớ mặn, cơm nắm chà bông, Muffin ốp-la và sữa đậu nành ngọt ngào nóng hổi.

"Trông có vẻ rất ngon." Tống Kiều Kiều bắt giác nuốt nước bọt.

Lục Kinh Tà nhìn đáng vẻ thèm thuồng của cô mà trái tim mềm nhũn. Cậu rất thích nhìn cô bộc lộ niềm đam mê đối với ẩm thực, từ ngày bé cô đã thích ăn rồi, món gì cô cũng có thể ăn ngon miệng được. Cậu chưa từng nói gì cô, vì thật ra được nhìn ngắm cô ăn cũng xem như một kiểu hưởng thụ. Đặc biệt từ sau khi bên nhau, cậu còn có thể ngày ba bữa được chiêm ngưỡng cô ăn.

"Đến đây ăn thôi."

Ngay khi Lục Kinh Tà định động thìa thì Tống Kiều Kiều bỗng la lên: "Khoan đã, em muốn chụp tấm ảnh rồi gửi vào nhóm mình để bọn họ thèm chơi."

Tống Kiều Kiều: Hình ảnh.jpg

Tống Kiều Kiều: Hình ảnh.jpg

Tống Kiều Kiều: Hình ảnh.jpg

Tại nơi khác đang có bốn con người lội ngược gió rét để leo núi, nhưng sau khi nhìn thấy mấy tấm ảnh điểm tâm ngon miệng do ai đó gửi vào nhóm thì phút chốc suy sụp hoàn toàn, không cần nghĩ cũng biết chắc chắn con nhóc ấy cô ý.

Kỷ Vị: Lão Lục, có thể nào canh chừng vợ cậu không hả?

Triệu Thanh Nghiên: Đề ý vợ cậu hộ cái

Từ Cám: Trông nom giùm

Sở Nhập Ngô: Quản thúc giùm

Lục Kinh Tà: Hình ảnh.jpg

Lục Kinh Tà: Hình ảnh.jpg

Kỷ Vị:...

Từ Cám:...

Sở Nhập Ngô:...

Triệu Thanh Nghiên:...

Thậm chí cả bọn bắt đầu suy nghĩ, trời đã lạnh buốt như này rồi, hà có gì còn phải nhắm vào hướng gió rét thổi đến để leo núi nữa chứ? Ngủ trong chăn ấm nệm êm không sung sướng hơn sao? Thường thức bữa sáng nóng hổi không hạnh phúc hơn à?

Tống Kiều Kiều nhìn bốn người trong nhóm sát phạt nhau mà buồn cười vô cùng, cô xoa xoa khoe môi sắp cứng đờ của mình, hỏi: "Chúng ta làm vậy có khôn nạn quá không?"

Lục Kinh Tà cung chiều dứt cho cô một thìa tào phớ mặn: "Không hề."

Tào phớ mặn hơi cay nhưng lại không cay, ăn kèm với dưa muối và tôm nõn. Tào phớ vô cùng non mịn, vẫn còn phảng phất hương thơm của đậu phụ, ngon đến nỗi đầu lưỡi cũng muốn tan chảy ra, cô cầm lấy chiếc thìa từ tay cậu: "Tự em ăn."

Lục Kinh Tà đưa thìa cho cô, Tống Kiều Kiều ăn liên tiếp mấy chén mới ngưng

"Ăn món này nữa, cũng ngon lắm"

Tống Kiều Kiều cắn một miếng Muffin ốp-la, xốp xốp giòn giòn. Trứng ốp-la được trộn với ít hành và tỏi, phần thịt vừa tươi vừa mềm, nước sốt ngập ngụa: "Công nhận ngon thật đấy, cho anh cắn một miếng này."

Cô ghé phần bánh của mình đến cạnh môi cậu để cậu cắn một miếng, rõ ràng bữa sáng mỗi món đều có hai phần, nhưng cuối cùng khi ăn cả hai không hề phân chia, rốt cuộc anh một miếng em một miếng, đến khi ăn xong hai người vẫn no căng.

"Sáng mai mình vẫn ăn mấy món này chứ?" Tống Kiều Kiều hỏi.

Cô đã muốn ăn, đương nhiên Lục Kinh Tả không thể không đồng ý, cho nên cậu gật đầu: "Được thôi, ngày mai có muốn ăn thử tào phớ ngọt không?"

"Có muốn."

Cả hai đã nhất trí hôm nay sẽ không ra ngoài, cho nên sau khi dọn dẹp xong, Tống Kiểu Kiểu lại vui mình vào trong chăn.

Lục Kinh Tả cũng cởi áo rồi nằm xuống, Tống Kiểu Kiểu tựa vào bả vai cậu, cánh tay choàng lên bả vai còn lại, vô cùng mãn nguyện nói: "Ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, thật sự chẳng khác gì cuộc sống của thần tiên cả."

Nghe xong đột nhiên Lục Kinh Tả bật cười, cô ngước mắt nhìn cậu, hỏi: "Anh cười gì vậy?"

"Chứ không phải cuộc sống của con heo à?"

Tống Kiểu Kiểu nghếch mặt, ngay lập tức cũng phì cười: "Cho dù có là cuộc sống của con heo thì em vẫn thích đấy."

Lục Kinh Tả hôn vào vàng trán căng má của cô: "Uhm, xem như anh đang nuôi một bé heo con vậy."

Tống Kiểu Kiểu "hừ" một tiếng: "Em xem anh là bạn trai, còn anh lại xem em như con heo á?"

Lục Kinh Tả thấy cô đáng yêu khủng khiếp, cậu thật sự quá say mê cô rồi.

\*\*\*

Cả hai đùa giỡn được một lúc thì Tống Kiểu Kiểu lại bắt đầu buồn ngủ, cô cảm thấy mình sắp biến thành heo thật rồi, chẳng mấy chốc mà đã buồn ngủ: "Em lại buồn ngủ rồi, anh buồn ngủ không?"

Lục Kinh Tả vỗ nhẹ vào lưng cô: "Anh vẫn ổn, nếu buồn ngủ thì em ngủ đi, thức dậy cũng vừa giờ ăn tối."

"Bây giờ mới chín giờ hơn mà ngủ đến khi ăn tối, anh nghĩ em có thể ngủ nhiều vậy sao?" Ăn uống xong ít nhất cũng phải sáu giờ tối.

Nhưng Tống Kiểu Kiểu đã bị và mặt bởi câu nói trên, vì sự thật chứng minh cô quả nhiên có thể ngủ như vậy. Đợi đến khi cô tỉnh dậy ngoài trời đã sẩm tối, nhìn tình hình chắc phải hơn sáu giờ tối rồi. Còn Lục Kinh Tả cũng không nằm trên giường mà đang ngồi bên bàn làm việc gần đó, trước mặt đặt chiếc laptop, nhìn đáng vẻ chắc là đang làm việc.

Người ta vẫn thường nói khoảnh khắc quyến rũ nhất của người đàn ông chính là khi họ đang tập trung làm việc. Và ngay lúc này, khi Tống Kiểu Kiểu quan sát Lục Kinh Tả mới thấy câu nói ấy không hề sai chút nào.

Cậu hơi cúi đầu, cặp mắt rủ xuống, chiếc mũi cao thẳng, bờ môi mỏng khẽ mím như đang gặp phải vấn đề nan giải. Nét mặt cậu chăm chú nghiêm túc, âm thanh cậu đánh bàn phím cũng cực kỳ nhỏ.

Tống Kiểu Kiểu kéo chăn trùm kín đầu, chỉ chừa chút kẽ hở để ngắm cậu. Cậu chưa từng ngẩng đầu nhìn nhưng lại cất giọng hỏi, thanh âm trầm ấm êm tai: "Dậy rồi?"

Cô chỉ đành vung chăn ra, nhìn về phía cậu: "Anh phát hiện rồi sao?"

Lục Kinh Tả gờ tay gấp laptop xuống rồi bước về phía cô: "Cuộn qua cuộn lại như con nhộng vậy, muốn không phát hiện cũng khó."

"Em có làm vậy ư?"

"Có." Lục Kinh Tả ngồi xuống bên mép giường.

Tống Kiểu Kiểu tiện bệ gối đầu lên đùi cậu: "Vừa nãy anh làm việc à?"

Lục Kinh Tả thò tay chồn vờn mấy lọn tóc của cô: "Uhm, tạm thời có một hạng mục."

"Vậy anh làm xong chưa?"

"Làm xong rồi."

"Vậy được. Đúng rồi, bây giờ mấy giờ rồi?"

Lục Kinh Tả mỉm cười véo mũi cô: "Sắp bảy giờ rồi, em ngủ giấc này phải gọi dài ngoằng ngoặc đấy."

Sau khi cô ngủ cậu cũng nằm xuống chợp mắt một lát, nhưng khoảng hai giờ hơn đã dậy rồi, còn cô nhóc nọ vẫn rúc vào chăn ngủ ngon lành. Vừa hay bên phía cậu nhận được một hạng mục, cậu bèn làm việc đến tận bây giờ.

Tống Kiểu Kiểu hơi xấu hổ: "Chắc có lẽ em bị thần ngủ nhập." Sau đó cô như nghĩ đến điều gì, ngay lập tức xì mặt: "Thôi rồi."

"Sao vậy?"

"Hôm nay em ngủ nhiều quá, chắc chắn buổi tối em không ngủ nổi nữa, nhất định tối nay em mất ngủ rồi." Tống Kiều Kiều chỉ biết ngủ đã đòi, cũng không nghĩ đến điều này, bây giờ nghĩ đến mới thấy khổ thân.

Lục Kinh Tà nhìn vẻ mặt bí xị của cô rồi bất chợt cười nhếch mép, nói: "Không sao, tối nay vận động vài chập bảo đảm em sẽ ngủ vô cùng ngon giấc."

Ban đầu Tống Kiều Kiều ngẩn người mấy giây chưa kịp hiểu, mãi sau mới hiểu được ẩn ý của cậu, cô "hừ" một tiếng: "Anh lưu manh."

"Chẳng phải anh vì em sao?"

"Anh nói mà không biết ngượng à?"

"Hm? Sao phải ngượng?"

Tống Kiều Kiều bắt lực, dứt khoát không bàn chủ đề này với cậu nữa: "Phải rồi, mấy người Từ Cám về chưa?"

"Về rồi."

"Nhanh vậy á?"

"Vừa leo đến nơi đã ngồi cáp treo xuống lại, vừa xuống dưới lập tức về thẳng khách sạn, sau khi trở về bọn họ ngủ mất đất rồi."

Khi cậu ngủ dậy bốn người họ cũng vừa mới quay về, cả đám vẫn còn đứng trong hành lang buồn chuyện hồi lâu. Trông bốn người chẳng khác gì mấy trái cà chua dãi gió dầm sương, toi tã rũ rượi. Mới nói được mấy câu đã kêu gào đòi về phòng ngủ, chẳng biết lúc này đã dậy chưa.

Tống Kiều Kiều nói với cậu: "Lấy hộ em đi động với, để em gửi tin nhắn xem bọn họ đã dậy chưa, nếu dậy rồi thì cùng nhau đi ăn tối."

Lục Kinh Tà cầm di động trên đầu giường đưa cho cô.

Tống Kiều Kiều mở Wechat ra rồi gửi vài tin nhắn vào nhóm. Người đầu tiên trả lời là Từ Cám, cô ấy đã dậy rồi. Tiếp theo sau Triệu Thanh Nghiên cũng hồi tin. Còn về hai con người vẫn chưa nhắn lại kia, chẳng biết do chưa dậy hay dậy rồi mà không thèm đọc nữa.

Tống Kiều Kiều: Tối nay cùng nhau ăn tối chứ?

Từ Cám: Được, tớ vẫn thèm ăn món lẩu hôm qua quá.

Chỉ có trời mới biết khi đang leo núi cô ấy thèm lẩu đến mức nào!

Triệu Thanh Nghiên: Tớ cũng vậy.

Tống Kiều Kiều: Lão Triệu, Kỳ Vĩ với Sở Nhập Ngô dậy chưa?

Triệu Thanh Nghiên: Lão Sở dậy rồi, đang vệ sinh cá nhân, còn lão Kỳ vẫn ngủ đây.

Tống Kiều Kiều: Vậy cậu gọi cậu ấy dậy ngay, bọn mình sửa soạn rồi đi ăn tối.

Triệu Thanh Nghiên: Được.

Gửi tin nhắn xong Tống Kiều Kiều vút đi động sang một bên, cô ngẩng đầu khỏi đùi Lục Kinh Tà rồi chuyển sang ôm cổ cậu: "Tối nay vẫn ăn lẩu nhé, được không?"

Lục Kinh Tà ôm chặt cô: "Được."

"Vậy em đi đánh răng rửa mặt rồi thay quần áo."

"Uhm"

Khi thay quần áo, Tống Kiều Kiều liếc nhìn mấy dấu "mai hồng" phủ kín phần xương đòn và bả vai mình, cô đành chọn chiếc áo len cổ cao, Lục Kinh Tà ném cho cô một chiếc quần bông: "Mặc thêm quần này nữa."

"Em có mặc quần leggings rồi."

"Ngoài trời giá rét, ngoan."

Tống Kiều Kiều thật sự không có sức chống cự với từ "ngoan" ấy, cô đành phải mặc quần bông vào. Sau khi mặc xong, Lục Kinh Tà lôi ra một chiếc mũ chụp tai và một đôi bao tay cho cô mang, được trù mực kỳ kín kẽ.

"Em qua phòng Từ Cám trước xem sao."

"Đi đi."

Tổng Kiều Kiều qua gõ cửa phòng Từ Cám, phía trong vọng ra tiếng bước chân: "Ai vậy?"

"Cậu đoán xem."

Cửa phòng mở ra, Từ Cám lườm cô: "Cậu thiếu muối thật đấy."

Tổng Kiều Kiều bật cười bước vào, tiện thể giúp cô ấy đóng chặt cửa phòng. Từ Cám vẫn chưa mặc áo khoác ngoài: "Cậu xem giúp tớ trong hai chiếc áo này chiếc nào đẹp hơn?"

Tổng Kiều Kiều liếc nhìn: "Mặc màu đen đi, để chút nữa ăn lẩu tránh bị vậy bản."

Từ Cám ngẫm nghĩ giây lát, cuối cùng vẫn cất chiếc áo lông trắng vào. Nói có lý, ngộ nhờ đang ăn lẩu mà bị văng bản cũng không được, rất khó giặt ra.

Hôm nay Từ Cám mặc chiếc váy ngắn ôm sát cùng áo khoác lông phủ xuống bắp chân, phía bên trong cô ấy chỉ mặc một chiếc quần leggings. Còn Tổng Kiều Kiều đã mặc quần jean rồi nhưng vẫn bị Lục Kinh Tả ép mặc thêm quần leggings và quần bông bên trong nữa.

"Cậu không kéo khóa sao?" Tổng Kiều Kiều ngạc nhiên hỏi.

"Nếu kéo khóa vậy tớ còn mặc váy ôm sát làm quái gì?"

"Cậu không lạnh à?" Ban đầu Tổng Kiều Kiều nghĩ rằng mình có thể đương đầu với giá lạnh, nhưng khi đặt chân đến chốn trời đông tuyết phủ như Vân Thành cô đã hãi hùng rồi.

"Vẫn khá ổn, phải rồi, tớ còn mang theo miếng dán giữ nhiệt này, cậu muốn dán một miếng không?"

"Không cần đâu." Dù sao cô cũng mặc đầy đủ rồi. Kể từ ngày ở bên Lục Kinh Tả, đặc biệt khi trời vào đông, quần áo của cô đều phải bước qua ải kiểm tra ngặt nghèo của cậu. Mùa đông năm ngoái cô chỉ mặc váy cùng chiếc quần leggings mỏng manh để đi hẹn hò với cậu, kết quả ngày hôm ấy chưa kịp hẹn hò gì đã bị cậu chờ ngược về ký túc xá. Cậu cảnh cáo rằng nếu sau này còn ăn bận thiếu thốn giống vậy thì mùa đông khỏi gặp nhau nữa. Mặt cậu khi ấy rất nặng nề u ám, vô cùng đáng sợ.

Từ Cám rà quét cô từ đầu xuống chân, được trùm phải nói kín mít, vậy nên cô ấy thu miếng dán giữ nhiệt của mình về: "Công nhận cậu trang bị đầy đủ đấy."

Tổng Kiều Kiều bắt lực nhún vai: "Tớ cũng hết cách rồi."

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 68: Dấu hôn

*\*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lại tập hợp ngay tại đại sảnh như trước, bốn chàng trai đang cùng đội hai cô gái, tất cả mọi người đều nhất trí với nhau vẫn sẽ ăn lẩu. Trong khi chờ xe trước cửa khách sạn, Tổng Kiều Kiều vô tình ngoảnh đầu nhìn và trông thấy Từ Cám cùng Sở Nhập Ngộ bị tụt lại phía sau. Cả hai hình như đang nói chuyện gì đó, rồi cô bắt gặp Sở Nhập Ngộ kéo khóa áo khoác lông lên giúp Từ Cám.

"Nhìn gì vậy?" Giọng Lục Kinh Tả vang lên.

"Hả?" Tổng Kiều Kiều bùng tỉnh rồi lắc đầu: "Không có gì."

Ăn lẩu xong mọi người không vội vã quay về mà cùng nhau ghé qua khu phố ẩm thực nổi tiếng tại Vân Thành. Bên trong phố ẩm thực không chỉ bán thức ăn mà còn có cả trung tâm thương mại nữa, nơi này chính xác là tụ điểm ăn chơi. Khi cả bọn đến đây du lịch đã đặc biệt chăm chỉ này.

Mua sắm là một việc vô cùng lý tưởng. Sau khi từ tầng trệt nhà hàng ẩm thực lên lầu, Tổng Kiều Kiều lập tức kéo Từ Cám chui vào cửa hàng mua sắm. Cả hai dạo chơi cực kỳ vui vẻ, cuối cùng hai người nhìn thấy một cửa hàng bán Hán phục\*, Từ Cám cảm thấy rất có hứng thú: "Kiểu Kiều, bọn mình vào xem Hán phục không?"

"Được chứ."

(\* Từ dùng chung để chỉ những bộ trang phục cổ trang Trung Quốc.)

Trong cửa hàng bát điều hòa rất cao, vừa bước vào đã lập tức cảm nhận được sự ấm áp, hơi ấm này khiến người ta có chút hâm nóng, vì vậy Tống Kiều Kiều không mấy may do dự mà cởi áo khoác ra. Lục Kinh Tả bước đến rồi vươn tay nhận áo khoác từ cô, Tống Kiều Kiều quay qua nở nụ cười với cậu.

Bấy giờ trong cửa hàng cũng có không ít cô gái đang thử Hán phục. Thật ra khi bốn chàng trai bước vào cửa hàng đã có kha khá ánh mắt chiếu vào bọn họ rồi, dù sao vừa mới vào cũng là những anh chàng đẹp trai cao to, khó lòng nào khiến người ta không chú ý.

Bởi vì bốn chàng trai và hai cô gái phía trước vào cách nhau một khoảng thời gian ngắn nên không ai nghĩ rằng sáu người họ đi cùng nhau. Vào khoảnh khắc Lục Kinh Tả bước về phía cô gái và cầm giúp cô áo khoác thì mấy cô nàng mới nhận ra. Hóa ra sáu người họ đi cùng nhau, hơn nữa trong nhóm còn có một cặp... À không, phải là hai cặp.

Từ Cẩm ném áo khoác cho Sở Nhập Ngô, Sở Nhập Ngô đang đứng cách cô ấy không xa. Mặc dù trên mặt chẳng lộ rõ tâm tình nhưng ánh mắt vẫn luôn hướng về phía cô gái ấy.

Sau khi bọn họ bước vào, nhân viên tại cửa hàng Hán phục lập tức tiến đến giới thiệu niềm nở. Nhân viên của Tống Kiều Kiều và Từ Cẩm khác nhau, nhưng cuối cùng cả hai lại ưng ý cùng một kiểu Tề hung nhu quần\*, kiểu váy này còn có tên gọi vô cùng mỹ miều - Thanh Loan Ngự.

(\* Tên gọi riêng dùng để chỉ những bộ trang phục nữ nhân vào triều đại nhà Tùy, nhà Đường và thời kỳ Ngũ Đại.)

Khi cầm bộ Hán phục chuẩn bị vào thử, cả hai nhìn bộ Hán phục trên tay đối phương mà không khỏi bất ngờ, rồi hai người cùng nhau bật cười.

Sau khi nhân viên bán hàng hướng dẫn bọn cô cách mặc như thế nào xong thì cả hai liền chui vào phòng thử đồ. Không gian tại phòng thử đồ tương đối rộng rãi, hai người vào đứng vẫn vừa.

Cả hai lại ngẫm hiểu ý mà chỉ cười nửa người trên, sau khi cởi đồ ra Từ Cẩm chợt ré lên hãi hùng, Tống Kiều Kiều sợ đến nỗi vội ôm bộ Hán phục trước ngực: "Cậu... cậu bị sao vậy?"

Từ Cẩm thất thần rồi chỉ vào cổ mình ra hiệu cho cô, còn Tống Kiều Kiều cũng sợ hãi nhớ ra, cô cúi xuống nhìn nhưng chỉ có thể thấy lốm đốm trên bả vai, nhưng cô biết chắc chắn trên cổ mình sẽ còn nhiều hơn nữa.

Tống Kiều Kiều tức khắc đỏ mặt, vừa xấu hổ vừa hối hận, đáng vẻ như sắp khóc đến nơi, trước giờ cô chưa từng nghĩ đến vấn đề này: "Tớ... tớ không thử nữa."

Từ Cẩm vội giữ cô lại: "Thử đi, thử đi, không sao đâu."

"Nhưng mà..." Đơn giản là bộ Hán phục này không thể che khuất được dấu hôn trên người cô.

"Không sao cả, các cậu là người yêu, có dấu hôn cũng là chuyện bình thường thôi mà, phải không nào?"

Tống Kiều Kiều vẫn không muốn thử, sự mong mỏi cực độ cô dành cho bộ Hán phục này đã bị những dấu hôn dọa mất vía.

"Vẫn che được chút đỉnh, không lộ nhiều đâu. Hơn nữa đã vào tận đây rồi, không thử tiếc lắm."

Rốt cuộc Tống Kiều Kiều cũng bị cô ấy thuyết phục.

Tống Kiều Kiều chỉnh sơ phần cổ áo: "Che được không?"

Từ Cẩm gật đầu: "Che được mà."

Từ Cẩm ra ngoài trước Tống Kiều Kiều: "Tớ đợi cậu bên ngoài nhé."

Tống Kiều Kiều khẽ "uhm" một tiếng.

Ánh mắt của Kỷ Vị đầy vẻ đơn thuần tán thưởng: "Từ Cẩm, không ngờ cậu mặc Hán phục trông đẹp vậy đấy."

Nhìn rồi Kỷ Vị bỗng không nhịn nổi thò tay ra sờ sờ váy của cô ấy: "Chất vải cũng rất thoải mái nữa... á..."

"Bốp" một tiếng, Từ Cẩm đẩy tay Kỷ Vị ra: "Ai cho phép cậu sờ vào váy tớ, muốn ăn đập à?"

Kỷ Vị mặt uất ức: "Chỉ sờ có chút xíu thôi mà?"

Triệu Thanh Nghiên bật cười: "Chả trách người ta đánh cậu, váy con gái là thứ cậu có thể sờ vào sao?"

Sở Nhập Ngô lạnh lùng nhìn Kỷ Vị: "Còn sờ lần nữa, chặt tay."

Kỷ Vị: "...". Cả thế giới không ai yêu thương

Ánh mắt Lục Kinh Tả từ đầu đến cuối hoàn toàn dán vào cánh cửa phòng thử đồ, cả hai cùng nhau vào nhưng Kiều Kiều vẫn chưa ra.

Từ Cẩm nương theo tầm mắt của Lục Kinh Tả nhìn qua, sau đó cô ấy nói với ba người kia: "Các cậu qua xem giúp tớ còn bộ nào đẹp nữa không?"

Kỷ Vị: "Kiều Kiều còn chưa ra mà."

Từ Cẩm lườm cậu ta: "Sao? Cậu còn tính sờ váy của Kiều Kiều nữa à?"

Sau câu nói này của Từ Cẩm, Kỷ Vị lập tức cảm nhận được luồng ánh mắt lạnh thấu, nhìn sang chẳng ai khác ngoài Lục Kinh Tả, cậu ta vội vã lắc đầu: "Đầu có đầu có, cậu đừng vu oan giá họa cho tớ chứ."

Mọi người nhìn đáng về kinh hãi vô độ của Kỷ Vị mà bị chọc cười, Từ Cẩm thẳng thừng lời cậu ta: "Đi mau."

Hai người còn lại cũng không ngờ EQ của Kỷ Vị lại thấp đến mức này, cả hai theo sau Từ Cẩm rời đi, nên bây giờ phòng thử đồ chỉ còn mỗi mình Lục Kinh Tả. Lục Kinh Tả tiến về phía phòng thử đồ, dầm giọng nói qua cánh cửa: "Kiều Kiều, mọi người đi hết rồi."

Phòng thử đồ vọng ra chút tiếng động, tiếp sau cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, Tổng Kiều Kiều nhìn cậu, câu đầu tiên chính là: "Tại anh cả."

Lục Kinh Tả cũng chẳng hỏi vì sao mà chỉ đáp theo bản năng: "Uhm, lỗi của anh, tại anh hết."

"Vậy anh biết anh sai chỗ nào không?"

"Không biết."

Tổng Kiều Kiều: "..."

Tổng Kiều Kiều vén tóc ra, chỉ vào cần cổ: "Nếu không vì cái này, em có đến mức phải trốn chui trốn nhủi trong phòng thử đồ không?"

Nhưng cô chẳng nhìn thấy chút ăn năn hối lỗi nào trong mắt Lục Kinh Tả, thay vào đó chỉ có sự lặng thinh quen thuộc, giọng cậu hơi khàn: "Em đang quyến rũ anh đấy."

Tổng Kiều Kiều trừng mắt: "Em không hề, anh mau tránh ra!"

Cô vờn tay đẩy cậu ra rồi bước đến tấm gương thử đồ phía trước ngắm mình trong gương. Chẳng biết có phải do bản thân ảo giác hay không mà cô cảm thấy hình như trong gương mình cao ráo và gầy hơn đôi chút?

Cô bày tỏ nỗi nghi hoặc của mình cho cậu biết, sau khi nghe xong Lục Kinh Tả mỉm cười nói: "Tấm gương thử đồ này không đặt thẳng góc, đặt hơi nghiêng như vậy sẽ khiến người ta trông cao và gầy hơn."

"Vậy có nghĩa thực tế em không được đẹp như trong gương phải không?" Tổng Kiều Kiều định mua nhưng bây giờ lại hơi ngần ngại.

Lục Kinh Tả bước đến sau lưng cô, dịu dàng nói: "Em trông còn đẹp hơn trong gương nữa."

"Thật không?"

"Thật, rất đẹp." Đẹp đến mức khiến người ta muốn nuốt chửng.

Cuối cùng cả hai mỗi người mua hai bộ Hán phục. Tổng Kiều Kiều mua một bộ Thanh Loan Ngừ một bộ Linh Diên, còn Từ Cẩm mua một bộ Thanh Loan Ngừ một bộ Nhuyễn Yên La. Lúc tính tiền, Lục Kinh Tả quẹt thẻ giúp Tổng Kiều Kiều như lẽ hiển nhiên. Khi Từ Cẩm chuẩn bị quẹt thẻ của mình thì Sở Nhập Ngô bên cạnh bỗng đưa thẻ của cậu ấy cho nhân viên bán hàng. Từ Cẩm nhìn cậu ấy: "Không cần cậu trả, tớ tự trả được rồi."

Nhân viên bán hàng nhìn hai tấm thẻ của hai người, cảm thấy không biết phải nhận của ai.

Sở Nhập Ngô nhét thẻ của mình vào tay Từ Cẩm: "Quẹt của tớ."

Từ Cẩm: "Tớ đã nói..."

Sở Nhập Ngô liếc nhìn cô ấy, Từ Cẩm cũng cảm lạnh trong vô thức. Được, được, được, cậu có tiền cậu trả, dù sao người vớ bở cũng là tôi.

\*\*\*

Buổi tối sau khi quay về khách sạn Tổng Kiều Kiều vẫn hí hoáy với bộ Hán phục mới của mình, mặc xong cô chạy ra tấm gương trong phòng tắm ngắm nghía. Gương trong phòng tắm trông không gầy như gương thử đồ ở cửa hàng Hán phục, nhưng rất chân thật. Lục Kinh Tả bước đến, cậu giơ tay ôm cô từ phía sau rồi nhìn ngắm dáng hình cô trong gương. Sắc tím làm tôn lên nước da nõn nà của cô, đã vậy nơi cần cổ trắng trẻo còn điểm xuyến mấy đốm hôn màu hồng nhạt. Đôi mắt cậu sâu xa, giọng nói khàn khàn: "Anh đã bảo trông rất đẹp mà phải không?"

Mặt Tổng Kiều Kiều thấp thoáng niềm vui, chỉ dốc hết tâm tư vào bộ Hán phục mới: Chất vải thoải mái, mặc vào còn trông rất cao nữa. Cô thật sự

không hề chú ý đến điểm bất thường nơi cậu: "Uhm, công nhận nhìn rất đẹp."

Giây sau cô bỗng nhiên bị nhấc bổng, cô hét lên một tiếng rồi ôm chặt cổ cậu theo quán tính: "Anh... anh làm gì vậy?"

Lục Kinh Tà nhìn cô rồi bế cô về phía chiếc giường lớn, đến lúc này nếu Tống Kiều Kiều còn không biết cậu muốn làm gì nữa thì cô thật sự đần độn rồi.

"Đừng đừng đừng... Hán phục mới của em sẽ nhăn nhoe mất..." Khi bị đè xuống Tống Kiều Kiều đã kịp tỉnh táo, cô giơ tay chặn cậu lại, không muốn cậu đến gần.

Lục Kinh Tà quét cô từ đầu xuống chân, ánh mắt toàn vẻ chiêm đoạt, rồi bỗng nhiên cậu kéo cô từ trên giường ngồi dậy.

Tống Kiều Kiều nhìn cậu khó hiểu: "Anh..."

Vừa dứt lời, cô lập tức thấy cậu giơ tay cời phần cạp váy trên ngực mình. Nhưng bộ đồ này không dễ cời bởi vì cô quần rất nhiều lớp, song cậu vẫn cời rất nhẫn nại. Tống Kiều Kiều mặt đỏ muốn biến dạng, cô cầm chặt tay cậu: "Chúng ta... chúng ta vẫn chưa tắm đấy."

"Không vội." Giọng cậu vừa trầm vừa khàn, phảng phất nét gợi cảm khó nói.

Cậu tháo hồi lâu mới cời ra được, cời ra rồi đột nhiên cậu hỏi: "Chẳng lẽ người xưa muốn cời quần áo cũng phức tạp vậy sao?"

Tống Kiều Kiều không nhìn được bật cười, khi cô cười ánh mắt của cậu càng trở nên u tối, sau khi lột sạch cậu tiếp tục vứt bộ Hán phục xuống dưới giường, cô xốt xa gào thét: "Hán phục của em..."

Cô còn định nhặt bộ Hán phục trên mặt đất nhưng lại bị cậu cường bạo kéo về. Cậu tung chăn ra nhét cô vào, chẳng mấy chốc tấm chăn cũng nương theo những động tác mạnh mẽ ấy mà nhấp nhô phập phồng.

Mắt Tống Kiều Kiều ngập sương, đuôi mắt hoàn toàn phấp hồng, cô mệt mỏi véo cậu: "Vẫn... chưa xong sao..."

Lục Kinh Tà chặn cánh môi đỏ thắm của cô lại, chưa xong, chưa thỏa mãn, không bao giờ thỏa mãn.

Cuối cùng khi Lục Kinh Tà bế cô vào phòng tắm rửa ráy, Tống Kiều Kiều còn ngỡ rằng đã kết thúc, nhưng chẳng bao lâu sau trong phòng tắm lại vang lên giọng nói không thể tin nổi của Tống Kiều Kiều: "Chẳng phải kết thúc rồi sao?"

"Không phải kết thúc, mà chỉ đổi địa điểm khác để tiếp tục bắt đầu."

"Anh... um!"

Một loạt âm thanh mới đầy hưng phấn từ phòng tắm lại vọng ra lần nữa.

Khi Tống Kiều Kiều hoàn toàn say giấc nồng, cô cảm thấy chắc có lẽ sau này mình sẽ không vì ban ngày ngủ nhiều mà ban đêm phải mất ngủ nữa.

*Tê hưng nhu quần*

Bạn đang đọc truyện *Thor Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 69: Trở về

Mấy ngày tiếp theo mọi người ghé qua rất nhiều nơi: Ngắm sông Tùng Hoa, tham quan Nhà thờ Thánh Saint Sophia ngập tràn hơi thở tôn giáo huyền bí, ban đêm đến Thế giới băng tuyết. Ba ngày cuối cùng, sáu người di chuyển đến Thung lũng tuyết bằng xe. Thung lũng tuyết trứ danh mang đậm bản sắc vốn có của vùng Đông Bắc: Trên chiếc giường sưởi trải tấm drap giường in đầy hoa, họa tiết giấy dán tường cũng sắc sỡ lòe loẹt, lò sưởi được đốt ở nhiệt độ vô cùng vừa phải, mọi người còn mặc cả áo khoác hoa truyền thống của người Đông Bắc nữa.

Vì chuyến du lịch kỳ này mà Tống Kiều Kiều còn đặc biệt mang theo máy ảnh DSLR, cô chụp lại rất nhiều hình. Sau khi sắp xếp hành lý xong xuôi, sáu người cùng nhau đến khu trượt tuyết trên đảo Vụ Tùng. Dù đây là lần đầu tiên mọi người trượt tuyết, nhưng có thể thấy rõ tuyến thân kinh vận động của mấy chàng trai nhay bén hơn mấy cô gái rất nhiều. Chẳng mấy chốc bốn anh chàng đã nắm vững được cốt yếu, sau đó chơi một màn trượt tuyết thỏa thuê tại nơi trời băng đất tuyết này. Lục Kinh Tà trượt một vòng rồi quay về bên Tống Kiều Kiều kiên nhẫn chỉ cô trượt.

Còn Từ Cẩm lại được Sở Nhập Ngõ kèm cặp. Có lẽ do hai chàng trai thật sự nhẫn nại, và hai cô gái cũng học rất nghiêm túc nên chẳng lâu sau cả hai đã có thể tự trượt được. Mọi người chơi trong khu trượt tuyết suốt cả buổi chiều, mãi đến khi mặt trời lặn mới bắt đầu quay về.



Sau khi thưởng thức xong bữa tối đậm chất Đông Bắc, cuối cùng Tống Kiều Kiều cũng được đón trận đại tuyết mà cô thiết tha mong chờ. Một trận đại tuyết thật sự, khác hẳn những trận tuyết rơi tại thành phố S. Tống Kiều Kiều hớn hơ tưởng chết, đến nỗi ban nãy cô đã thay hết quần áo chui vào giường sưởi rồi, nhưng bây giờ cô lại bỏ dậy luống cuống mặc quần áo vào từ tể, còn bị Lục Kinh Tà bắt mặc áo lót và quần giữ ấm nữa. Những thứ như khẩu trang, mũ, bao tay hay khăn quàng cổ đều không thể thiếu. Đến khi ra ngoài cô lần lượt gõ cửa phòng những người khác.

"Từ Cám, tuyết rơi rồi!!"

"Kỳ Vĩ!"

"Triệu Thanh Nghiên!"

"Sở Nhập Ngộ!"

Gọi một lượt xong cô bắt đầu kéo Lục Kinh Tà dán thân vào màn tuyết rơi. Chơi ngoài trời chưa đầy một phút mà bông tuyết đã dính đầy khẩu trang và chóp mũi của cô, thậm chí trên hàng mi của cô còn phủ hẳn một lớp tuyết trắng, tất cả mọi thứ khiến cô trông như một thiên thần tuyết vậy. Cô ngẩng đầu nhìn Lục Kinh Tà: "Anh nhìn xem, có phải trên mi của em đang dính tuyết không?"

Lục Kinh Tà thấy cô mặt mày phấn khích, đến mức còn không dám chớp mắt, bèn đáp: "Uhm, rất đẹp."

Rồi cậu bắt chợt giờ chiếc máy ảnh treo trên cổ lên và chụp cho cô tấm ảnh bên sườn mặt trong cự ly gần, lưu giữ lại lớp tuyết trắng phủ trên hàng mi cô. Sau khi xem ảnh Tống Kiều Kiều thích vô cùng: "Đẹp quá. Em cũng chụp cho anh một tấm nhé, hai đứa mình có thể đặt ảnh đại diện đôi."

"Được." Lục Kinh Tà gạt đầu rồi đưa máy ảnh cho cô.

Sau khi cậu quay qua, Tống Kiều Kiều ngay lập tức chụp cho cậu một tấm góc nghiêng bên mặt giống cô. Lông mi của Lục Kinh Tà còn muốn dầy và rậm hơn cả cô nữa, góc nghiêng mặt lại càng đẹp trai vô vàn. Ngắm hồi lâu Tống Kiều Kiều bắt đầu hâm mộ rồi ghen tị: "Anh đẹp trai quá đi mất, có vẻ em đã tìm được người bạn trai trong truyền thuyết rồi!"

Mấy người Từ Cám vừa ra đến nơi đã nghe thấy câu ấy, cảm giác chua chát lập tức bùng nổ. Mặt mũi cả đám chìm trong tuyệt vọng, bọn họ ra ngoài ngắm tuyết rơi chứ không phải ra ngoài ăn "câu lương"!

Tống Kiều Kiều trông thấy bốn người bèn cầm máy ảnh chạy chậm qua: "Cậu muốn chụp ảnh à? Để tớ chụp giúp cậu!"

Cô lướt qua tấm ảnh chụp sườn mặt của mình ban nãy, Từ Cám vừa xem quả nhiên thích vô cùng, bởi vì tấm ảnh thật sự nhìn rất đẹp.

Ban đầu Tống Kiều Kiều và Lục Kinh Tà định đặt ảnh đại diện đôi trên Wechat, rốt cuộc lại biến thành ảnh đại diện đội sáu người!!

Sau cùng vì tuyết rơi quá dày đặc nên mọi người không chạy ra bên ngoài nữa, nhưng lại khơi dậy hứng thú chụp ảnh của Tống Kiều Kiều và Từ Cám. Cả hai ôm máy ảnh rồi chụp, chụp người, chụp cảnh, chụp cực kỳ tận tâm. Lát sau cô còn giúp mấy cặp đôi khác chụp ảnh, Tống Kiều Kiều thêm cả Wechat của mấy cô bạn gái ấy, hứa với họ khi nào về sẽ xuất ảnh ra rồi gửi qua Wechat cho các cô ấy.

\*\*\*

Đây là lần đầu tiên Tống Kiều Kiều ngủ giường sưởi nên cô rất phấn khích, phấn khích đến nỗi mãi không ngủ được. Đến tận khi bị Lục Kinh Tà dọa dẫm cô mới không thể không nhắm mắt vào yên ổn ngủ. Lò sưởi rất vừa vặn, chăn giường cũng rất ấm áp, lại còn được vui trong lòng ngực cực kỳ an toàn của cậu nên chẳng bao lâu sau cô đã ngủ mất.

Sáng hôm sau Tống Kiều Kiều tỉnh giấc rất sớm, vì trong chăn ấm áp kinh khủng nên cô không muốn dậy chút nào. Một buổi sáng tốt lành thế này rất thích hợp với việc ngủ, chỉ có điều chút nữa mọi người còn phải ghé Làng tuyết, bởi vậy cuối cùng cô vẫn bị Lục Kinh Tà từ tốn lôi ra khỏi chăn.

Mọi người được ăn món sủi cảo mà bà chủ nhà trọ nấu, phần sủi cảo chia cho mỗi người thật sự rất nhiều, Tống Kiều Kiều không ăn hết đều đưa cho Lục Kinh Tà ăn. Sau khi ăn xong sủi cảo sáu người đi bộ đến Làng tuyết. Tham quan Triển lãm băng tuyết siêu đẹp, Tống Kiều Kiều còn được ngắm lợn rừng, hươu bảo,... Dọc đường cực kỳ phấn khởi, chỉ có điều trời lạnh chịu không nổi, lạnh đến mức mũi hoàn toàn đỏ ửng, sáu người không ai không bị.

Phần mà Tống Kiều Kiều thích nhất chính là ngồi xe mô tô băng qua khu rừng Bạch Dương, bởi vì cực kỳ kích thích. Đây là lần đầu tiên cô phát hiện ra bản thân mình cũng rất yêu thích loại hình thể thao mạo hiểm này.

Cuối cùng mọi người cùng nhau thưởng thức bữa ăn Đông Bắc do bà chủ nhà trọ nấu rồi mới quay về Vân Thành. Bọn họ bay chuyến chín giờ tối nên sáu người chạy thẳng ra sân bay. Khoảng tám giờ mọi người đến sân bay, sau khi ký gửi hành lý xong xuôi mới cùng nhau ngồi đợi. Còn một khoảng thời gian nữa mới đến giờ lên máy bay, cho nên Tống Kiều Kiều và Từ Cám bèn vui đùa vào một chỗ xem ảnh mọi người chụp mấy hôm nay. Rất nhiều tấm trông vừa xinh đẹp vừa thần tiên, cũng có rất nhiều tấm trông cực kỳ ngốc nghếch. Nhưng cho dù vậy thì những khoảnh khắc này sẽ mãi mãi là dòng hồi ức vô cùng trân quý của họ.

Khi đáp xuống sân bay thành phố S đã hơn mười hai giờ sáng. Thành phố S không lạnh lẽo như Vân Thành nên sau khi xuống máy bay Tống Kiều Kiều lập tức bỏ hết khăn quàng cổ, bao tay và mũ chụp tai xuống. Nếu không vì Lục Kinh Tà không cho phép, chắc cô đã cởi bỏ áo khoác ra nốt rồi.

Ngắm nhìn phong cảnh đường phố thân thuộc, Tống Kiều Kiều chân thành nói: "Mặc dù khi ở Vân Thành chơi rất vui vẻ, nhưng tớ vẫn thích thành phố S của chúng ta hơn."

Từ Cám cười đáp: "Có lẽ đây chính là lòng trung thành mà người ta vẫn thường nói đấy."

"Không sai."

Mọi người ai nấy tự bắt xe ngay cổng sân bay rồi về nhà. Khi về đến nhà đã gần hai giờ sáng, Tống Kiều Kiều không về nhà mình vì sợ quấy rầy ba Tống và mẹ Tống còn đang ngủ, vậy nên cô qua nhà Lục Kinh Tả phía đối diện.

Tống Kiều Kiều mệt mỏi quá độ nên không muốn tắm tãp gì nữa, tắm rồi còn phải sấy tóc rất phiền phức, vì thế Lục Kinh Tả bèn hứng nước ấm giúp cô, trực tiếp để cô rửa mặt rửa chân rồi đi ngủ.

Lục Kinh Tả nhìn đôi chân nhỏ nhắn trắng đến kỳ lạ bên trong chậu nước, cậu tự tay rửa sạch chân rồi lau khô cho cô, sau cùng cậu bế cô vào phòng ngủ. Tống Kiều Kiều gần như cởi áo khoác và áo len trong trạng thái nhắm mắt, cuối cùng cô cởi chỉ còn quần áo giữ ấm rồi mới chui vào trong chăn.

Đến khi Lục Kinh Tả trở vào thì cô gái nhỏ đã rúc trong chăn ngủ mất rồi, khuôn mặt nhỏ khi ngủ ung ứng hồng, trông ngoan ngoãn vô cùng.

Lục Kinh Tả thả nhẹ bước chân, sau khi tắt hết đèn phòng ngủ cậu mới lên giường. Ngay khi vừa nằm xuống, cô gái nhỏ đang mê ngủ đã quăn rịt lấy cậu, động tác cực kỳ thuần thục. Cậu biết không phải vì cô tỉnh giấc, chỉ là cô đang hành động như một thói quen mà thôi.

Cậu ôm chặt cô, sau đó cũng nhắm mắt lại.

\*\*\*

Khi Tống Kiều Kiều thức giấc mặt trời đã đứng bóng. Hôm qua gần ba giờ sáng cả hai mới ngủ nên ngủ một mạch đến giữa trưa cũng không có gì lạ. Bên cạnh không thấy bóng dáng của Lục Kinh Tả, cô trở mình ngồi dậy và nghe loáng thoáng âm thanh nồi luộc và chạm nhau, xem ra cậu đang nấu bữa trưa.

Cô trườn vào người chiếc áo choàng ngủ siêu dày bằng chất liệu nhung san hô của cậu, sau đó xỏ dép lê bước ra ngoài. Cô ra ngoài đúng thời điểm cậu đang dọn món nên vừa hay cậu cũng trông thấy cô đang khoác áo choàng ngủ của mình bước ra ngoài. Cô gái nhỏ vừa mới ngủ dậy, tóc tai bù xù, áo choàng ngủ dày nặng bọc quanh người cô trông chẳng khác gì trái banh. Cậu không khỏi buồn cười: "Dậy rồi à? Đói bụng sao?"

Tống Kiều Kiều gật gật đầu: "Uhm."

"Vậy đánh răng rửa mặt rồi ra ăn cơm."

"Được."

Trên bồn rửa mặt nhà Lục Kinh Tả có một hộp nhỏ đựng dây cột tóc, bên trong toàn dây cột tóc của Tống Kiều Kiều. Lúc rửa mặt cô vớ bừa một sợi rồi buộc đồng tóc lù xù thành kiểu đuôi ngựa. Sau khi vệ sinh cá nhân xong cô sáng khoái bước ra ngoài ăn trưa.

Lục Kinh Tả gấp cho cô một miếng sườn.

"Tay nghề của anh có vẻ ngày càng điêu luyện hơn rồi."

"Chuyện này phải cảm ơn em đấy."

"Hả?"

"Vì muốn khiến em hài lòng phải tập nấu nhiều hơn chẳng phải sao?"

Tống Kiều Kiều bật cười, đôi mắt cong cong thành mảnh trăng khuyết: "Em rất hài lòng rồi." Có người nấu cho ăn đã mừng rồi, yêu cầu của cô đối với mấy vấn đề sinh hoạt này vẫn còn đơn giản lắm.

"À đúng rồi, sáng nay dì gọi cho em đấy."

"Hả?" Tống Kiều Kiều ngạc nhiên: "Sao em chẳng biết gì hết vậy?"

"Tại em ngủ say quá, gọi hai cuộc mà em vẫn không có động tĩnh gì nên anh bắt máy giúp em rồi."

"Uhm, vậy được, chắc hai người đi làm rồi phải không?"

"Đi rồi, tối nay chú dì đều không về nhà nên bảo hai đứa mình tự xử lý."

"Được thôi."

Lúc Lục Kinh Tả rửa chén, Tống Kiều Kiều bèn đứng cạnh cậu nhìn: "Có cần em rửa giúp anh không?"

"Không cần, có mấy cái thôi nên rửa nhanh lắm."

"Uhm."

Sau khi đợi gần ráo nước Lục Kinh Tả mới xếp chén vào tủ quầy trên cao, Tống Kiều Kiều ngửa đầu nhìn, cảm thán nói: "Cao quá."

Mọi thứ trong phòng bếp nhà cậu được thiết kế rất cao, kể cả bồn rửa tay trong buồng vệ sinh cũng vậy. Chủ yếu vì chú Lục và dì Trịnh ai cũng cao ráo, chú Lục tầm 1m85, còn dì Trịnh 1m71, cho nên tướng tá của Lục Kinh Tả mới cao thế này.

Lục Kinh Tả cúi đầu nhìn cô, vừa cười vừa nói: "Hai chúng ta cách biệt chiều cao như vậy, sau này phải làm sao?"

"Há? Phải làm sao chuyện gì cơ?"

"Em nói xem sau này tủ bếp nhà chúng ta nên thiết kế cao một chút? Hay thấp một chút?"

Tống Kiều Kiều ngơ ngác mấy giây, rồi chợt bừng tỉnh: "Gi mà nhà của chúng ta, ai muốn cùng anh... Á..." Cô còn chưa nói hết câu đã bị Lục Kinh Tả bóp chặt eo bế lên bế rửa chén.

Hai tay cậu chống hai bên cơ thể cô, cậu ngả người về phía trước, cảm giác áp bức cùng cực: "Vừa rồi em định nói gì?"

Tống Kiều Kiều chớp chớp mắt, chối: "Em có nói gì đâu."

Lục Kinh Tả ghé sát về phía cô, Tống Kiều Kiều căng thẳng đến mức tim đập loạn xạ. Lại gần cô rồi cậu mới buông hai cánh tay chống hai bên sườn xuống. Mãi đến khi cảm thấy eo mình sắp không chịu nổi nữa, Tống Kiều Kiều mới cup mắt xuống. Thấy mắt cô rom rớm nước, Lục Kinh Tả lập tức ôm chặt eo cô rồi kéo đến gần mình, ra sức khâm cô vào lòng: "Đừng nói vậy."

Tống Kiều Kiều cắn môi, thật ra cô chỉ nói giỡn thôi mà, ai nghĩ cậu lại nghiêm túc vậy đâu chứ.

"Kiều Kiều?"

Tống Kiều Kiều gơ tay ôm cổ cậu, tựa đầu vào bả vai cậu: "Em biết rồi, em chỉ muốn chọc anh thôi."

Bạn đang đọc truyện *Thor Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 70: Món hời lớn

Sau khi dọn dẹp xong nhà bếp, cả hai chậm rãi quay về phòng ngủ. Tống Kiều Kiều ngồi khoanh chân trên giường bắt đầu chép ảnh du lịch ra ngoài, còn Lục Kinh Tả ngồi ngay bàn học bên cạnh xử lý tài liệu do Lục Giản gửi cho cậu. Đôi khi vô tình ngẩng đầu ánh mắt cả hai sẽ giao nhau, nhưng chẳng mấy chốc lại việc ai nấy làm. Dù vậy bầu không khí ấm áp vẫn luôn vẫn vút quanh phòng.

Tống Kiều Kiều chép ảnh cô chụp cho mấy cặp đôi ra rồi gửi qua Wechat cho mọi người, sau cùng mới từ từ chỉnh sửa từng tấm ảnh của hai người họ. Khi đang ngắm Lục Kinh Tả bên trong ảnh, cô không nhận được bên ngang đầu liếc nhìn người đang ngồi ngay bên cạnh. Sau đó cô tỉ mỉ so sánh rồi chợt phát hiện ra: Ngoài đời cậu cũng đẹp trai y hệt trong ảnh!

Cô thích thú sửa từng tấm ảnh, đến khi ngẩng đầu lên lần nữa thì đã bị ánh mắt của cậu chiếm trọn. Cô nhìn thẳng vào đôi mắt sâu xa ấy, trái tim lập tức lạc nhịp: "Anh..."

Lục Kinh Tả buồn cười nhìn cô, hỏi: "Đẹp trai không?"

Tống Kiều Kiều gật đầu, thật lòng đáp: "Đẹp trai."

Lục Kinh Tả từ bàn học đứng dậy rồi bước về phía cô, cậu ngồi bên mép giường, nhìn vào mấy tấm ảnh cô đang chỉnh sửa, nụ cười thấp thoáng bên khóe môi: "Có phải cảm thấy vợ được món hời không?"

Tống Kiều Kiều không nhận được phì cười, thẳng thắn gật đầu: "Phải, vợ được món hời lớn luôn."

Lục Kinh Tả thò tay véo khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn của cô: "Anh cũng vậy."

"Hửm?"

"Anh cũng vợ được món hời lớn."

Tống Kiều Kiều nhìn đôi mắt ngập tràn dịu dàng của cậu, nỗi ngọt ngào trong lòng dần lan tỏa, cô hỏi cậu: "Anh không đi xử lý tài liệu à?"

Lục Kinh Tà liếc sang phía bàn học, trả lời: "Đi ngay đây."

Tổng Kiều Kiều giơ tay đẩy cậu ra: "VẬY ĐƯỢC RỒI, ĐI NHANH ĐI."

Suốt cả buổi chiều Tổng Kiều Kiều và Lục Kinh Tà đều việc ai nấy làm, ngoài âm thanh gõ bàn phím của hai người, thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy những tiếng reo hò và cười đùa của bọn trẻ trong chung cư.

Năm mới trôi qua, chẳng mấy chốc đã đến ngày nhập học, học kỳ cuối của năm tư đại học chính thức bắt đầu.

"Sùi cảo, tớ thấy cậu đăng ảnh trong vòng bạn bè đấy nhé, đi chơi vui không?"

"Siêu vui luôn."

"Tuyệt ở Vân Thành cực nhiều ấy, kiểu như vừa bước ra ngoài là tuyết có thể phủ ngập cả người cậu ngay vậy."

Con gái phương Nam vẫn luôn mang trong mình niềm đam mê sâu sắc đối với tuyết phương Bắc.

Sống sót qua quãng thời gian nhập học bọn trẻ nhất ấy thì chuyện học hành sau này vẫn tiếp tục như mọi khi. Không lâu sau đã bước sang tháng Tư, giáo viên hướng dẫn bắt đầu sắp xếp công việc thực tập cho sinh viên.

"Kiểu Kiều?"

Tổng Kiều Kiều chột búng tỉnh, cô nhìn sang Lục Kinh Tà với vẻ mù mịt: "Anh gọi em sao?"

"Anh gọi em tận ba lần rồi đấy, cá trong đĩa bị em dầm nát hết rồi kia, dạo này có chuyện gì buồn à?"

Tổng Kiều Kiều vô thức cúi xuống nhìn con cá nướng bị mình dầm đến biến dạng, cô khẽ thở dài rồi buông đũa: "Thật ra cũng chẳng phải chuyện gì to tát, em chỉ đang nghĩ đến chuyện thực tập thôi."

"Thực tập có vấn đề gì sao?"

"Em khá lo lắng."

Chỉ cần nghĩ đến chuyện thứ Hai tuần sau giáo viên hướng dẫn sẽ thông báo trường học mà mọi người thực tập là cô lại lo lắng không thôi. Cô muốn được phân cùng trường với Phương Du Nhiên, không muốn bị phân đến trường nào quá xa.

Lục Kinh Tà âm giọng dỗ dành: "Không sao, lần đầu tiên thực tập không tránh khỏi chuyện lo lắng."

Lục Kinh Tà bắt đầu công việc thực tập tại công ty con của chú Lục vào học kỳ đầu năm tư đại học. Thời điểm được nghỉ dài hạn cũng sẽ ra ngoài công tác cùng chú Lục. Nhìn cậu của hiện tại dường như rất khó để tìm thấy nét trẻ trung năng động của chàng thiếu niên năm nào nữa, mà dần được thay thế bằng sự chín chắn trầm tĩnh không thể diễn tả thành lời: "Thời gian đầu thực tập anh cũng lo lắng sao?"

"Đương nhiên, nhưng sau này bắt đầu quen rồi sẽ không lo lắng nữa."

\*\*\*

Trong tiết sinh hoạt lớp sáng thứ Hai đầu tuần, giáo viên hướng dẫn đã đặc biệt nói về chuyện thực tập. Tổng Kiều Kiều được phân đến trường cấp III Duệ Đức, trường này cách trường đại học của họ khoảng một tiếng rưỡi. May mắn thay Phương Du Nhiên cũng được phân đến trường Duệ Đức thực tập cùng cô. Mặc dù quãng đường khá xa nhưng cả hai vẫn rất vui mừng vì có thể thực tập chung trường.

Kỳ này thực tập cùng hai người họ còn có một bạn nữ khác lớp tên Vương Đình. Trưởng khoa nhìn ba thực tập sinh năm nay mà cực kỳ hài lòng, vừa này khi phỏng vấn ông cũng đã nắm rõ được sơ bộ. Kiến thức chuyên ngành của ba cô gái đều rất vững, phát âm tiếng Anh rất chuẩn và cũng cực kỳ trôi chảy. Hơn nữa trong thời gian đang học đã lấy được bằng chứng nhận giáo viên, trông cả ba cô gái cũng rất dịu dàng và ngoan ngoãn.

Dưới sự chỉ định của trưởng khoa, Tổng Kiều Kiều được phân thực tập tại lớp 11A2, Phương Du Nhiên được phân thực tập tại lớp 11A4, còn Vương Đình được phân thực tập tại lớp 10A1. Cũng vì năm nay có ba giáo viên trẻ được điều đến thực tập nên mấy giáo viên tổ Anh văn đã tự tổ chức một buổi tiệc liên hoan.

Phía Tổng Kiều Kiều đương nhiên sẽ không từ chối, mấy thầy cô rất nhiệt tình và thân thiện nên cả ba cũng thoải mái hơn rất nhiều.

"Tổng Kiều Kiều?" Một giọng nói đầy ngờ vực vang lên ngay phía sau.

Tổng Kiều Kiều vô thức ngoảnh đầu nhìn. Cô thấy người đang bước gần về phía mình là một chàng trai có vóc dáng cao gầy thư sinh, nhưng cũng vừa phẳng phiu nét trường thành chín chắn. Sau khi trông thấy cô, anh chàng bẽn lẽn lộ nét mặt tươi cười cùng hàm răng trắng sáng. Cô nhìn cũng thấy khá quen mắt, nhưng nhất thời lại không thể nhớ ra đây rốt cuộc là ai.

Cao Khải vừa nhìn thấy vẻ mặt của cô đã hiểu ngay, tồn thương nói: "Chẳng lẽ trông anh tầm thường vậy sao?"

Tổng Kiều Kiều mím môi, dường như đang cố gắng nhớ lại.

Cao Khải thấy đáng vẻ cô đề phòng, bèn cười nói: "Là anh, Cao Khải đây."

Cao Khải?

Đầu óc Tổng Kiều Kiều dần thông suốt, cô liền nở nụ cười với anh: "Đàn anh Cao Khải?"

"Là anh đây."

"Anh cũng thực tập trường này à?" Sau khi nói xong Tổng Kiều Kiều cảm thấy không ổn, vì hình như anh ấy đã qua quãng thời gian thực tập rồi.

Cao Khải cười nói: "Không thực tập nữa, bây giờ anh làm giáo viên chính thức."

Tổng Kiều Kiều gật đầu, hỏi tiếp: "Ngay từ đầu anh đã thực tập ở đây rồi à?"

"Uhm, sau khi kết thúc thực tập anh trở thành giáo viên chính thức luôn. Vừa nãy anh đi đào tạo về liên hệ trường khoa nói trường mình có ba thực tập sinh khoa Ngôn ngữ Anh của Đại học S, anh còn nghe phong thanh được tên em nữa. Mới đầu còn tưởng ai trùng tên thôi, không ngờ là em thật."

Tổng Kiều Kiều cười: "Ngoài em ra còn có cô bạn cùng phòng Phương Du Nhiên nữa, với cả cô bạn mới quen Vương Đình."

Cả hai đang nói chuyện thì giọng Phương Du Nhiên vọng qua: "Kiểu Kiều."

Quả nhiên vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến ngay mà.

Tổng Kiều Kiều vẫy tay với cô ấy: "Nhiên Nhiên."

Phương Du Nhiên đi về phía họ, cô ấy nhìn Cao Khải từ trên xuống dưới, ánh mắt thoáng ngờ ngợ: "Đàn anh Cao Khải?"

Cao Khải lập tức nhe tám chiếc răng đầy nét đặc trưng của mình ra, vẻ mặt hớn hở: "Em còn nhớ anh sao?"

"Vẫn còn đọng lại chút ấn tượng."

Tổng Kiều Kiều nhận được ánh mắt lên án của Cao Khải lập tức xấu hổ, trí nhớ của cô thật tệ mà.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ba người đã trò chuyện với nhau vô cùng thân thiết. Cao Khải cũng biết tối nay tổ Anh vẫn sẽ tổ chức một bữa tiệc chào mừng nhỏ cho ba giáo viên trẻ để cùng nhau liên hoan. Bản thân anh cũng thuộc tổ Anh vẫn nên đương nhiên cũng muốn đi cùng.

\*\*\*

Lục Kinh Tả ngẩng đầu nhìn đồng hồ trong văn phòng, đồng nghiệp bên cạnh thấy cậu chốc chốc lại nhìn đồng hồ bèn không tránh khỏi nghi ngờ. Con người này thường ngày một khi đã vui đầu vào công việc thì không còn chút khái niệm nào về thời gian, ấy vậy mà hôm nay thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ, rõ ràng có ẩn tình ở đây.

"Anh Lục, hôm nay nôn nóng muốn tan làm à?"

Lục Kinh Tả nhìn đồng nghiệp, khoe môi hơi cong, không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận.

Điều này càng khiến anh chàng đồng nghiệp ngờ ngàng: "Anh Lục, nhìn đáng vẻ này của anh chắc không phải sắp có hẹn với người đẹp đấy chứ?"

"Cậu vẫn còn lòng dạ mà bận tâm về anh sao? Cậu tranh thủ làm việc của mình đi, làm không xong sau này anh sẽ không giúp cậu nữa đâu."

Đồng nghiệp nhỏ giọng "ồ" một tiếng, lẩm bầm trong miệng: "Nhất định có hẹn với người đẹp rồi."

Lục Kinh Tả nghe anh chàng đồng nghiệp lẩm bầm nhưng cũng không nói gì, chỉ càng tăng nhanh tốc độ tay. Hôm nay là ngày đầu tiên Kiều Kiều thực tập, cậu đã nói sẽ đích thân đến đón cô nên đương nhiên không thể nuốt lời. Qua hồi lâu, di động bên góc bàn chợt rung lên. Cậu đánh mắt nhìn sang, sau khi thấy nick Wechat trên màn hình di động cậu mới vội cầm qua.

Người gửi Wechat cho cậu không ai khác ngoài Tổng Kiều Kiều.

\_ Tà ca, tối nay tổ Anh vẫn muốn tổ chức liên hoan nên tan học anh không cần đến trường đón em đâu.

Lục Kinh Tả bỗng thấy có chút hụt hẫng dâng lên nơi đáy lòng, vậy là không cần đến đón sao? Vẫn còn chưa hết hụt hẫng thì tin nhắn của Tổng Kiều Kiều lại gửi đến lần nữa.

\_ Tối nay anh có tặng ca không? Nếu không tặng ca thì khi nào ăn uống xong anh đến đón em được không?

Sau khi nhìn thấy tin nhắn này, cảm giác hụt hẫng ban nãy hoàn toàn biến mất.

\_ Tất nhiên được rồi.

\_ Vậy tối nay khi nào gần tan tiệc em sẽ gọi cho anh nhé?

\_ Được, em chơi vui về.

\_ OK.

Vương Đình vừa ngoảnh đầu liền bắt gặp Tổng Kiều Kiều đang nhắn tin với vẻ mặt rạng rỡ. Cả ba vừa học chung trường đại học vừa học chung chuyên ngành, tuy rằng khác lớp nhưng Tổng Kiều Kiều và Lục Kinh Tả là cặp đôi nổi tiếng tại Đại học S. Giá trị nhan sắc của cả hai vượt trội, lại còn học giỏi cả đôi nên muốn không biết cũng khó. Nhưng dù sao trước đây cũng không thân quen gì, thuộc dạng có gặp mặt cũng chẳng hề hay biết, càng chưa từng tình cờ chạm mặt nhau bao giờ. Thật lòng mà nói khi Vương Đình hay tin sẽ được phân thực tập cùng trường với Tổng Kiều Kiều, trong thâm tâm còn có chút thấp thỏm không yên, không biết cảm giác khi chung đụng với người thật sẽ ra sao.

Nhưng sau khi tiếp xúc với Tổng Kiều Kiều, Vương Đình mới phát hiện tính cách của cô ấy thật sự rất tốt, ngọt ngào nhưng cũng không kém phần mặn mòi. Cô bạn của Tổng Kiều Kiều cũng cực kỳ cởi mở, buổi trưa ăn uống đều gọi cô đến ăn chung, khiến nỗi lo lắng trong lòng cô cũng nguôi ngoai phần nào. Con gái vẫn luôn rất sợ hãi mình sẽ bị cô lập, và đương nhiên, giáo viên cũng không ngoại lệ.

"Gửi tin nhắn cho bạn trai à?" Vương Đình trêu hỏi.

Vừa hay Tổng Kiều Kiều cũng hỏi tin cho Lục Kinh Tả xong, cô gật đầu cười với cô ấy: "Chính xác."

Vương Đình bị nụ cười của Tổng Kiều Kiều làm lóa mắt, khi cười tươi trông cô quá mức xinh đẹp, nhìn cực kỳ thoải mái.

Phương Du Nhiên thấy Vương Đình bần thần cả người, cô ấy cũng rõ vì sao, bèn hỏi: "Có phải thấy Sui cười tươi lên đẹp quá mức cho phép phải không?"

Vương Đình gật gù đầu: "Uhm, đẹp thật."

Tổng Kiều Kiều bị cả hai khen nên có hơi ngại ngùng: "Nào có như các cậu nói chứ?"

Phương Du Nhiên nháy mắt với cô: "Nói thật mà."

"Thôi được rồi, bớt buồn chuyện nào, chiều nay bọn mình còn có tiết đấy, chi bằng chuyên tâm nghĩ cách dạy sao cho tốt thì hơn."

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 71: Liên hoan

Tổng Kiều Kiều được cô Hạ - giáo viên chủ nhiệm dẫn vào lớp giới thiệu. Bà không tài nào nhìn ra cô gái nhỏ trước mặt thật ra đã là sinh viên năm cuối sắp tốt nghiệp đại học rồi. Bởi vì trông cô quá trẻ so với tuổi, ăn mặc cũng đơn giản thoải mái, mái tóc được cột cao kiểu đuôi ngựa, nhìn vào rất thanh thuần tươi tắn. Bà thấy cô chẳng khác gì mấy học sinh mà bà đang dạy cả.

Sau khi trông thấy khuôn mặt đầy căng thẳng của cô, bà bèn trấn an tâm lý cô bằng một câu: "Không việc gì phải lo lắng, cũng chỉ là một tiết học đơn giản thôi."

Tổng Kiều Kiều đàn áp nỗi lo lắng trong lòng xuống, gật đầu: "Dạ vâng."

Cô Hạ nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn của cô, cảm tình trong lòng ngày càng nồng đậm.

Thời điểm cô Hạ bước vào lớp, có vẻ các học sinh đã báo trước với nhau từ lâu nên phòng học vốn ồn ào lập tức im ắng ngay. Khi trông thấy mấy học trò của mình ngồi ngay ngắn ngoan ngoãn, đầy lòng bà cũng hài lòng phần nào.

Ánh mắt của tất cả học sinh đều chiếu vào Tổng Kiều Kiều - người đang đứng cạnh cô Hạ, họ suy đoán sôi nổi: Lẽ nào có học sinh mới sắp chuyển vào lớp?

Lúc mọi người còn đang suy đoán, cô Hạ đã giới thiệu Tổng Kiều Kiều với họ: "Các em cũng biết giáo viên tiếng Anh đang có thai nên không tiếp tục dạy các em được, vậy nên môn Anh văn học kỳ này sẽ do cô Tổng phụ trách. Các em đừng thấy cô Tổng còn trẻ tuổi, thật ra kiến thức chuyên ngành của cô ấy rất vững, hơn nữa còn sắp tốt nghiệp đại học rồi nữa..."

Mấy học sinh phía dưới nhìn Tống Kiều Kiều đứng cạnh cô Hạ với nét mặt tươi tắn rạng rỡ, thâm tâm bị tổn thương sâu sắc.

Ban đầu mọi người còn tưởng có học sinh xinh đẹp nào mới chuyển trường, hóa ra là giáo viên dạy thể của họ? Hơn nữa còn sắp tốt nghiệp đại học rồi? Nhưng vì sao trông cô không khác biệt gì mấy so với các bạn nữ trong lớp vậy?

Tống Kiều Kiều thấy ai cũng nhìn cô bằng ánh mắt khó tin, thật lòng mà nói cô cũng rất lo lắng, nhưng song song đó vẫn giấu chút mừng thầm nho nhỏ. Giáo viên? Sau này cô sẽ được làm giáo viên của người khác sao?

Sau khi cô Hạ giao lớp lại cho Tống Kiều Kiều, bà lập tức xuống hàng ghế dãy cuối cùng ngồi, vô tình vị trí của học sinh nghỉ phép này gần ngay cạnh một học sinh cá biệt trong lớp, học sinh cá biệt nhìn giáo viên chủ nhiệm ngồi kế bên mình mà tuyệt vọng đến cùng cực.

Tống Kiều Kiều quan sát mấy học sinh ngồi phía dưới, cô cố gắng xua tan nỗi căng thẳng trong lòng. Vừa bắt đầu cô còn chưa quen nhưng càng về sau mọi thứ đã suôn sẻ hơn nhiều. Phát âm tiếng Anh của cô trôi chảy rành mạch, kết hợp giữa tiếng Trung và tiếng Anh rất mượt. Mấy học sinh cá biệt bên dưới cho dù có nghe không hiểu nhưng chỉ cần ngược mắt trông thấy cô giáo trẻ trung xinh đẹp như vậy cũng xem như cảnh đẹp ý vui.

Cô Hạ để ý mấy học sinh cá biệt trong lớp, bà phát hiện bọn họ không hề ngủ gật, cũng không chụm đầu nói chuyện riêng nên cực kỳ hài lòng.

Một tiết học cứ thế hoàn thành mỹ mãn, khoảnh khắc cả lớp đứng dậy cùng hô "tạm biệt cô" thì Tống Kiều Kiều mới thả lỏng. Hóa ra làm giáo viên miễn nguyện vô cùng, vui hơn mấy chuyện học hành buồn chán trong trường nhiều.

Xong một tiết học, ấn tượng của cô Hạ đối với Tống Kiều Kiều vẫn vẹn nguyên hài lòng. Mặc dù vẫn còn non trong cách dạy, nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên cô lên lớp, chỉ cần dạy nhiều cô sẽ quen hơn thôi, ít nhất cô cũng đã dũng cảm cất bước đầu tiên này.

"Cô Tống, biểu hiện xuyên suốt tiết học của em khá lắm, sau này tiếp tục phát huy nhé."

Tống Kiều Kiều lập tức đáp lời: "Dạ vâng ạ!"

Thật ra kết thúc tiết học cổ hòng Tống Kiều Kiều đã khô rất không chịu nổi nữa, ban đầu còn định vội vã quay về rót nước uống, nhưng sau khi quay về văn phòng cô phát hiện ly nước bên góc bàn của mình đã được rót đầy rồi. Cô nhìn Phương Du Nhiên - người quay về trước mình cũng đang cầm ly nước uống, nói: "Nhiên Nhiên, cậu thật có lòng quá."

"Không phải rót đâu." Phương Du Nhiên phân trần, khi cô quay về thì trên bàn hai người đã bày sẵn nước ấm rồi.

"Không phải cậu rót sao?" Tống Kiều Kiều ngạc nhiên, chẳng lẽ Vương Đình?

"Là đàn anh Cao Khải."

Đang nói, Cao Khải chợt đẩy cửa văn phòng họ bước vào, Phương Du Nhiên nói với anh ấy: "Đàn anh, cảm ơn anh đã rót nước cho tụi em nhé."

Cao Khải cười tươi rói: "Mấy đứa em thiếu kinh nghiệm quá, sau này lên lớp nhớ mang theo nước riêng, không thì dạy xong một tiết sẽ không chịu nổi đâu."

Hai cô gái thụ giáo rồi gật đầu.

Sau khi Vương Đình quay về, mấy cô gái cùng ngồi trao đổi với nhau cảm giác của mình. Cả ba người ai cũng thấy khá ổn, chỉ ít không xuất hiện sự cố gì quá đáng.

\*\*\*

Buổi chiều sau khi tan trường, các thầy cô tổ Anh văn đã sớm quyết định xong địa điểm tổ chức liên hoan, hôm nay mọi người sẽ cùng nhau ăn tiệc buffet.

Mới hôm trước mấy cô gái vẫn còn là sinh viên, vậy mà sang hôm nay đã trở thành giáo viên rồi. Ngay lúc này lại còn ra ngoài liên hoan cùng mấy thầy cô có thâm niên trong nghề càng khiến ba người căng thẳng. Nỗi căng thẳng này còn hơn cả việc dạy học nữa. Khi còn ngồi trên ghế trường cấp III, nào có ai nghĩ đến chuyện trong tương lai mình cũng sẽ trở thành giáo viên, lại còn dùng cả thân phận giáo viên để cùng nhau liên hoan ăn uống chứ.

Trong tổ Anh văn giáo viên nữ chiếm đa số, hầu hết đều đã lập gia đình và có con. Giáo viên trẻ cũng chỉ có hai người nhưng đều là nam, một người là Cao Khải, người còn lại tên Trình Minh. Trình Minh lớn hơn bọn cô năm tuổi, nghĩa là năm nay đã hai mươi bảy tuổi rồi. Sau khi tiếp xúc có thể nhận ra tính cách của anh ấy rất tốt, quan hệ giữa anh ấy và Cao Khải cũng khá thân thiết.

Trong quá trình liên hoan, thỉnh thoảng các thầy cô có đặt ra vài câu hỏi cho cả ba. Thật ra ý định ban đầu của các thầy cô là muốn mọi người chuyện trò thoải mái, cùng nhau bồi đắp tình cảm mà thôi. Nhưng sau khi thấy ba người trả lời đầu ra đầu, điệu bộ còn có chút mất tự nhiên càng khiến mấy thầy cô buồn cười. Có điều mọi người cũng thông cảm cho cả ba, dù sao các cô gái đều là những thiếu nữ đôi mươi nên khó tránh khỏi chuyện căng thẳng. Hồi tưởng về những năm tháng khi xưa, tất cả bọn họ cũng đều như vậy cả thôi.

Bữa tiệc này mọi người ăn uống vô cùng vui vẻ, đến khi sắp tan tiệc Tống Kiều Kiều mới gửi Wechat cho Lục Kinh Tả, mà tốc độ hồi tin của Lục Kinh Tả cũng rất nhanh.

Ban đầu anh chàng đồng nghiệp còn tưởng hôm nay mình sẽ về trước, còn Lục Kinh Tà sẽ tăng ca đến sáng. Vẫn còn nghĩ như vậy thì Lục Kinh Tà chợt nhìn vào di động, sau khi hồi tin xong lập tức muốn về trước. Đồng nghiệp tuyệt vọng nhìn cậu thu dọn đồ đạc: "Không tăng ca sao? Giờ phải về rồi sao?"

Lục Kinh Tà gật đầu rồi "uhm" một tiếng.

"Anh cứ bỏ mặc em một mình vậy ư?" Đồng nghiệp tỏ vẻ đau khổ, chẳng phải họ vẫn là bộ đôi tăng ca của công ty sao?

Nghe vậy Lục Kinh Tà liếc anh chàng đồng nghiệp: "Mọi ngày số lần cậu bỏ mặc anh một mình chắc ít nhỉ?"

Đồng nghiệp: "... " Không dám nói gì nữa, dù gì phần việc còn lại anh chàng vẫn đủ khả năng hoàn thành được.

Và rồi Lục Kinh Tà cứ thế ra về trong ánh mắt đầy sự hâm mộ của đồng nghiệp.

Sau khi buổi liên hoan kết thúc, mọi người ai về nhà nấy. Vương Đình được bạn trai đến đón, còn Phương Du Nhiên buổi trưa có nói với cô tối nay cô ấy sẽ không về ký túc xá mà sẽ về nhà, vậy nên cô ấy cũng về trước. Cô cũng từ chối lời mời của mấy giáo viên muốn đưa cô về.

"Tin tin --" Tiếng còi xe vang vọng từ phía sau, chiếc xe hơi màu đen đậu sát cạnh cô, người ngồi bên trong hạ kính xe xuống, là Cao Khải.

"Vẫn chưa về à? Để anh đưa em về nhé?"

Tổng Kiều Kiều nhò nhẹ từ chối: "Không cần đâu anh, chút nữa bạn trai em đến đón."

Cao Khải ngẫm nghĩ chốc lát: "Là cậu bạn bên Khoa Tài chính đúng không?"

"Đúng rồi."

Cao Khải khẽ gật đầu: "Vậy anh đợi chung với em nhé?"

Tổng Kiều Kiều còn chưa trả lời đã nghe giọng nói thân thuộc truyền đến từ phía sau: "Kiều Kiều."

Cô theo bản năng ngoảnh đầu nhìn, lập tức trông thấy người quen đang đứng đằng sau. Ánh mắt cô sáng rỡ, cô quay qua chào tạm biệt Cao Khải: "Đàn anh, bạn trai em đến rồi, em về trước đây, ngày mai gặp anh nhé."

"Được..." Cao Khải còn chưa nói hết Tổng Kiều Kiều đã xoay người đi mất, anh dõi theo từ kính chiếu hậu và thấy cô chạy lon ton về phía chàng trai như én bay về tổ.

"Tà ca!" Tổng Kiều Kiều ủa vào lòng cậu: "Em nhớ anh lắm."

Lục Kinh Tà nghe thấy thanh điệu êm ái dịu ngọt đầy lưu luyến của cô, cậu cúi xuống hôn vào trán cô: "Uhm, anh cũng rất nhớ em, hôm nay dạy vui không?"

"Khá ổn, các thầy cô ai cũng tốt bụng, học sinh cũng ngoan ngoãn nữa, em cảm thấy em rất có tiềm năng làm giáo viên nhé." Tổng Kiều Kiều hào hứng kể với cậu.

Khóe môi Lục Kinh Tà thoáng cười: "Vậy sao?"

"Uhm, đúng vậy."

Lục Kinh Tà nhớ đến chiếc xe hơi màu đen ban nãy, cậu không trông thấy được người bên trong, nhưng trực giác mách bảo cậu rằng đây chắc chắn là nam, cậu ngẫm nghĩ rồi hỏi: "Người lúc nãy nói chuyện với em là đồng nghiệp à?"

"Phải, à đúng rồi, anh ấy là đàn anh Cao Khải đấy. Chắc anh không biết đâu, bây giờ anh ấy đang dạy ở trường cấp III Duệ Đức luôn, nhưng mà anh ấy là giáo viên chính thức rồi."

Cao Khải? Bộ não Lục Kinh Tà dần tái hiện những thông tin về người tên Cao Khải này, và mối quan hệ giữa anh ta cùng Kiều Kiều cũng ngày càng rõ ràng hơn.

"Tà ca?"

Lục Kinh Tà nhìn sang Tổng Kiều Kiều, hỏi: "Sao vậy?"

"Em gọi anh hai lần rồi đấy, anh đang nghĩ gì vậy?"

Lục Kinh Tà xoa đầu cô: "Không gì cả, về thôi, anh đưa em về."

"Được."



\*\*\*

Lục Kinh Tà đưa Tống Kiều Kiều đến lầu dưới ký túc xá: "Đến rồi, em vào đi."

Tống Kiều Kiều dựa dẫm ôm chăm lấy cậu: "Em không muốn xa anh đâu."

Lục Kinh Tà tựa cằm trên đỉnh đầu cô: "Anh cũng vậy."

Cả hai ôm ghì lấy nhau, cảm nhận hơi thở của đối phương cùng nỗi nhớ nhưng mãnh liệt.

Lục Kinh Tà nhìn đáng vẻ đáng thương của cô, nhịn không được bèn hôn nhẹ vào môi cô: "Ngoan."

Tống Kiều Kiều cắn môi, cô muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại thôi, cuối cùng cô nói: "Vậy em vào nhé, anh cũng về đi, tạm biệt."

"Tạm biệt."

Khi lên lầu Tống Kiều Kiều vẫn đang chìm trong suy tư, thật ra cô muốn hỏi Lục Kinh Tà sau này hằng ngày có thể đến đón cô tan làm không. Nhưng nghĩ đến chuyện dạo gần đây cậu bận biết bao việc nên câu hỏi này cô lại không bật ra được, cô không muốn đề thêm gánh nặng cho cậu.

Sau khi quay về ký túc xá, Thang Viên Viên và Tần Mẫn đã nằm trên giường rồi. Cô còn tưởng mấy cô ấy đang ngủ nên nhất cử nhất động đều rất nhẹ nhàng, ngờ đâu giọng nói của cả hai vang lên gần như cùng lúc: "Về rồi à?"

Tống Kiều Kiều giật mình, lập tức nói: "Hai cậu còn chưa ngủ sao?"

Tần Mẫn kéo màn giường ra, Thang Viên Viên bật đèn ngủ của mình lên: "Sao ngủ sớm vậy được, đang nằm trên giường chơi đi động ấy mà."

"Ủa? Nhiên Nhiên đâu?"

"Tối nay Nhiên Nhiên về nhà cô ấy rồi."

"Vậy á, hôm nay đi dạy thế nào?" Cô ấy và Tần Mẫn vì muốn thi nghiên cứu sinh nên trường không sắp xếp cho hai người thực tập.

"Rất tốt."

"Vậy trong tương lai phải gọi cậu là cô Tống rồi."

"Sao hôm nay về trễ thế?"

"Tối nay tớ ăn liên hoan với mấy thầy cô ấy mà."

"Đúng rồi, cậu còn chưa tắm đấy."

Tống Kiều Kiều chợt nhớ ra, phải rồi, cô còn chưa tắm nữa!! Sau khi ký túc xá tắt đèn thì nhà tắm cũng đóng cửa, đồng nghĩa với việc tối nay cô không thể tắm gội gì được!!!

Tần Mẫn nhìn đáng vẻ lúng quẻ của Tống Kiều Kiều, cười nói: "Yên tâm, bọn tớ thấy các cậu trễ rồi còn chưa về nên có lấy nước ấm cho các cậu đây, rót đây tắm cái bình thủy của tụi mình luôn. Bấy giờ Nhiên Nhiên không về vậy xem như tắm cái bình thủy này của cậu hết đấy."

Tống Kiều Kiều lập tức dâng trào xúc động.

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 72: Ngậm sương

Lúc Lục Giản quay về khách sạn trời đã hừng sáng, sau khi tắm rửa rồi lên giường nằm ông mới cảm di động qua như thường lệ, vừa hay nhìn thấy tin nhắn Wechat của con trai mình.

\_ Khi nào về khách sạn gọi cho con.

Lục Giản kiểm tra thời gian, bây giờ đã hơn mười hai giờ sáng, không biết cậu đã ngủ hay vẫn còn thức. Vậy nên ông nhắn tin cho cậu trước, sau khi thấy cậu hồi tin ông mới gọi cho cậu.

"Con trai, tìm ba có việc à?"

"Dạ, có việc."

Cả hai trò chuyện hồi lâu, sau khi gác máy Lục Giản bắt gặp nụ cười: "Xem ra Kiều Kiều bắt đầu thực tập rồi."

Tổng Kiều Kiều dù đã trưởng thành nhưng trông cô vẫn rất trẻ trung, hơn nữa tính tình của cô cũng tốt bụng nên khi ở cạnh các em học sinh nhìn chung không hề có khoảng cách thế hệ, bình thường cô còn hay thích đi cùng các em ấy nên học sinh trong trường ai cũng yêu quý cô. Mấy học sinh giỏi có tiếng ở trường vì được bàn luận vài chủ đề học tập với cô mà khiến cô có ấn tượng, bởi vậy khi đi học họ tập trung rất cao độ, chỗ nào không biết sẽ chạy ngay đến văn phòng hỏi. Còn chưa kể, Tổng Kiều Kiều cũng thật sự có ấn tượng sâu sắc với một vài học trò của mình.

Về phần nhóm học sinh cá biệt, bọn họ đích thực chỉ ngồi hưởng thức giá trị nhan sắc của cô. Dù sao cô xinh đẹp đến vậy, ngồi ngắm thôi cũng đã mãn nhãn rồi. Bọn họ cũng chẳng có ý định nghe giảng đâu, nhưng chẳng biết chó ngáp phải ruồi thế nào mà lại nghe thủng vài chỗ, khiến thành tích môn Anh văn tiến bộ hơn chút đỉnh, chuyện này khiến chủ nhiệm Hạ vui mừng khôn xiết.

Sau khi dạy thế một quãng thời gian, Tổng Kiều Kiều dần thích nghi rất tốt. Dựa vào thái độ của ba giáo viên chủ nhiệm của ba người, có thể nhận thấy ba cô gái đã thực tập vô cùng nghiêm túc và đầy trách nhiệm, mối quan hệ với các học sinh trong trường cũng rất hòa hợp. Vì vậy hiệu trưởng và trường khoa cực kỳ hài lòng về ba người họ.

Tổng Kiều Kiều cảm thấy dạy học rất vui, chỉ có điều lắm lúc mệt là người, nếu lên lớp mà không mang theo chai nước y như rằng kết thúc tiết học cổ họng sẽ không thể nào chịu nổi. Cho nên cô hay ghé tiệm thuốc tây mua mấy hộp kẹo ngậm, mỗi lần dạy xong một tiết lập tức ngậm một viên, ấy vậy mà hiệu quả cực kỳ tốt.

Sau khi cô cho Phương Du Nhiên và Vương Đình một hộp, cả hai cũng bắt đầu muốn mua kẹo ngậm, và câu nói cửa miệng của các cô luôn là.

"Ăn hết kẹo ngậm chưa?"

"Đi mua kẹo ngậm à?"

"Cho tớ một viên đi, lần sau trả cậu."

"..."

Ngoài vấn đề này thì còn một vấn đề ngoài ý muốn khác nữa, đó là vấn đề đi làm. Mỗi lần đi làm phải mất nửa tiếng, quá thật khá xa. Vương Đình có bạn trai đưa đón nên cũng đỡ, còn ba mẹ Phương Du Nhiên thương cô ấy, muốn cô ấy quay về nhà ở để ba cô ấy tiện đường đưa đón mỗi ngày. Nhưng Phương Du Nhiên không đành lòng để Tổng Kiều Kiều đi làm một mình nên vẫn cùng cô ngụ lại ký túc xá.

Thật lòng Tổng Kiều Kiều rất cảm động, nhưng cho dù Phương Du Nhiên có đi cùng cô chẳng nữa thì quãng đường đi làm xa như vậy vẫn khó khăn vô cùng. Dù sao các cô cũng đang ở cuối học kỳ năm tư rồi, đã bắt đầu quá trình thực tập. Ý định của cô là thuê một căn nhà gần trường, như vậy sau này sẽ không cần phải quay về ký túc xá nữa.

Ngay khi cô đang ôm ý định này trong đầu thì có người đã chủ động nói ra.

"Anh nói anh muốn chuyển ra ngoài!" Tổng Kiều Kiều kinh ngạc hét to.

Lục Kinh Tả bật cười, ôm cô ngồi xuống đùi mình: "Uhm "

"Chẳng phải chỗ anh có ký túc xá cho nhân viên sao?"

Lục Kinh Tả đáp: "Có ký túc xá cho nhân viên nhưng anh vẫn có thể ra ngoài tìm nhà mà, tìm căn nào gần trường của em chút để em không phải ngày nào cũng chạy tới chạy lui nữa."

Tổng Kiều Kiều tròn tròn hai mắt, chột hiểu ra: "Anh... anh vì em nên mới nghĩ đến việc thuê nhà phải không?"

Lục Kinh Tả kéo tay cô qua, đặt lên môi hôn một cái: "Em không muốn ở cùng anh sao?"

Tổng Kiều Kiều mím môi, không phải cô không muốn ở cùng cậu, nhưng nếu cả hai ở cùng nhà, vậy có phải xem như sống chung rồi không? Sống chung đấy!!!

"Không... Không phải..."

Lục Kinh Tả mỉm cười, nói: "Chuyện này chúng ta sẽ nói với chú dì."

"Anh định nói cho họ biết ư?" Tổng Kiều Kiều vô cùng kinh ngạc.

"Lẽ nào em còn muốn gặt họ sao?" Lục Kinh Tả cười hỏi ngược lại cô.

Tổng Kiều Kiều cắn môi, đôi gò má phớt hồng.

\*\*\*

Lục Kinh Tà đã thật sự tìm Tổng Khánh Quốc và Vương Tuệ Lâm nói chuyện này. Đương nhiên Tổng Khánh Quốc không đồng ý, cuối cùng không biết bọn họ nói gì mà dùng hai phòng ngủ một phòng khách rồi kết thúc hẳn chủ đề này.

Cuối tuần cả hai cùng nhau đi xem nhà. Lựa chọn cả buổi Lục Kinh Tà ưng ý được ba căn, ba căn này đều gần trường cấp III Duệ Đức. Tất cả đều có hai phòng ngủ, một phòng khách, một phòng bếp và một nhà vệ sinh. Nhưng trong ba căn có hai căn thuộc kiểu nhà chung cư, căn còn lại thuộc kiểu nhà cao tầng. Tầng trệt gồm nhà bếp, nhà vệ sinh và phòng khách; tầng trên có hai phòng ngủ nằm ở hướng Nam và một phòng làm việc ở hướng Bắc.

Tổng Kiều Kiều ưng ý căn nhà cao tầng nên Lục Kinh Tà lập tức liên lạc với chủ tòa nhà, ký hợp đồng với tốc độ cực nhanh. Hợp đồng ký trong vòng một năm, tiền thuê nhà trả trước nửa năm, tiền nước - điện - gas và chi phí vật tư cả hai sẽ tự chi trả.

Mà sau khi ký xong hợp đồng Tổng Kiều Kiều mới phát hiện ra, căn nhà mà họ thuê quả thật khá gần trường cô nhưng không hề gần công ty Lục Kinh Tà đang làm việc.

Lục Kinh Tà quay về liền trông thấy khuôn mặt nhỏ của Tổng Kiều Kiều nhăn nhó, vẻ mặt lo lắng buồn bã. Cảm thấy hơi buồn cười, cậu bèn đến trước mặt cô rồi thò tay véo khuôn mặt nhỏ nhắn ấy: "Sao tự dưng ủ dột vậy?"

Tổng Kiều Kiều giơ tay nắm chặt bàn tay cậu: "Không phải em ủ dột, mà do em phát hiện ra chuyện này."

"Chuyện gì?"

"Minh thuê căn nhà này đúng là gần trường em, từ đây đến trường em chỉ mất hơn mười phút, nhưng mà lại cách công ty anh xa lắm. Mỗi lần anh đi làm phải mất gần cả tiếng đồng hồ, như vậy có phải quá xa rồi không?"

Lục Kinh Tà phì cười: "Là vì chuyện này sao?"

"Phải, hay mình..."

Lục Kinh Tà giơ tay chặn môi cô lại: "Đừng lo, anh sẽ giải quyết chuyện này."

Tổng Kiều Kiều chớp chớp đôi mắt huyền trong veo của mình: "Anh giải quyết thế nào?"

"Sau này em sẽ biết."

Tổng Kiều Kiều chủ động vươn tay ra ôm lấy cổ cậu, cọ cọ máy cái: "Có thể nói em biết ngay bây giờ không?"

Lục Kinh Tà ngấm nhìn cặp môi cong cong của cô, trông chúng như những cánh hoa xinh tươi ướt át vậy. Không chịu nổi sức hấp dẫn từ cô, cậu bèn cúi đầu phủ xuống bờ môi ấy. Rồi cậu khéo léo luồn sâu vào khoang miệng ấm áp tràn ngập hương thơm của cô. Hôn mãi đến khi cô sắp không thở nổi cậu mới bịn rịn buông cô ra.

Tổng Kiều Kiều bị hôn đến đôi mắt ngậm sương, bờ môi mọng hơi sưng, đầu lưỡi tê dại hết cả nhưng cô vẫn không quên mục đích ban đầu của mình, cô khàn giọng hỏi: "Nói em biết được không?"

Lục Kinh Tà vươn tay khẽ chạm vào cánh môi non mềm của cô, cậu cảm nhận sự nóng rẫy nơi ấy, mỉm cười lắc đầu với cô: "Ngaoan, hãy đợi anh."

Tổng Kiều Kiều mỉm môi: "Vậy được, đến lúc ấy anh phải nói cho em biết đấy nhé."

Lục Kinh Tà yêu thương cọ vào vầng trán trắng ngời của cô: "Được, chắc chắn anh sẽ nói."

\*\*\*

Sau khi hoàn tất thủ tục thuê nhà, việc đầu tiên Tổng Kiều Kiều làm là nói chuyện này với Phương Du Nhiên. Cô bảo sau này Phương Du Nhiên không cần phải về ký túc xá cùng cô nữa, đồng nghĩa với việc cô ấy có thể về nhà ở với gia đình. Sau khi Phương Du Nhiên biết chuyện có vẻ không được vui như Tổng Kiều Kiều nghĩ, ngược lại mặt cô ấy buồn thiu.

"Tớ vẫn muốn ở chung với cậu, vẫn muốn cùng cậu đi làm rồi tan làm"

Tổng Kiều Kiều cười cười gõ vào trán cô ấy: "Ngày nào cũng cực khổ như vậy có gì thích chứ?"

Phương Du Nhiên bắt lặc: "Đây là vấn đề mấu chốt sao? Vấn đề mấu chốt không phải ở chỗ này, mấu chốt ở chỗ tớ muốn ở chung với cậu, ở chung với cậu cơ."

Tổng Kiều Kiều tròn tròn mắt: "Nhiên Nhiên à, nhưng tớ đã có người yêu rồi"

Phương Du Nhiên sững người, lập tức vươn tay ra định đánh cô: "Cậu đang nghĩ vớ vẩn gì vậy?"

Phương Du Nhiên và Tống Kiều Kiều không giấu chuyện này nên Thang Viên Viên và Tần Mẫn cũng biết. Cả hai cô ấy đều không muốn, dù sao bốn người họ hơn ba năm nay lúc nào cũng kề vai sát cánh bên nhau. Cứ cho rằng bây giờ hai người phải ra ngoài thực tập nhưng chỉ ít buổi tối cả hai vẫn sẽ quay về. Vậy mà bây giờ hai người đều dọn ra ngoài, có nghĩa sau này thời gian gặp mặt nhau đã ít nay càng ít hơn.

Cả hai cùng an ủi Thang Viên Viên và Tần Mẫn hồi lâu, còn giao kèo sau này cho dù có chuyện gì thì mỗi tháng nhất định phải gặp nhau một lần mới được.

Mặc dù hợp đồng thuê nhà đã ký kết ổn thỏa nhưng đồ đạc cá nhân vẫn chưa chuyển qua. Tống Kiều Kiều định cuối tuần này mới gọi dịch vụ chuyển nhà giúp cô chuyển đồ sang, còn hứa với mọi người khi nào trang trí dọn dẹp xong sẽ mời họ qua nhà chơi.

Buổi chiều nọ sau khi tan làm mọi người cùng nhau ra trước công trường. Tống Kiều Kiều và Phương Du Nhiên giờ đây không còn phải vội vã về nhà như trước nữa. Hiện tại Tống Kiều Kiều thuê nhà rất gần trường, còn ba của Phương Du Nhiên sau mấy lần đưa đón bỗng nhiên sợ phiền toái, bèn mua thẳng cho cô ấy một chiếc xe để sau này cô ấy tự lái xe đi làm.

"Hay tối nay bọn mình cùng nhau đi ăn tối nhé?" Phương Du Nhiên đề nghị.

Vương Đình và Cao Khải không ai có ý kiến, đến khi Tống Kiều Kiều chuẩn bị nói gì đó thì chợt có tiếng còi xe vang lên ngay phía trước. Bốn người theo bản năng nhìn qua, sau khi Tống Kiều Kiều trông thấy đôi gò má thân thuộc ngay ghé điều khiển bên trong xe, cô lập tức bày ra vẻ mặt kinh ngạc xen lẫn vui mừng. Cô nhón chân định chạy về phía Lục Kinh Tà, nhưng vừa dậm bước cô bỗng nhớ đến ba người đang đứng bên cạnh mình.

Sau khi Lục Kinh Tà đỗ xe xong lập tức tiến về phía họ, ánh mắt bốn người không hẹn mà đều chiếu vào cậu.

Trong ba người có mặt ở đây, người thật sự thân quen với Lục Kinh Tà chỉ có mình Phương Du Nhiên, hai người còn lại không hề thân, nhưng Cao Khải vẫn còn đỡ hơn Vương Đình đôi chút. Nên đầu tiên Lục Kinh Tà gật đầu với Phương Du Nhiên, sau đó cậu mới chào hỏi hai người còn lại: "Chào hai người."

Mặc dù không nói ra thân phận nhưng hai người kia cũng tự ngầm hiểu, bèn chào hỏi lại cậu.

"Lục Kinh Tà, bốn đứa tớ định đi ăn tối với nhau, vừa hay cậu cũng đến nên đi cùng nhé?" Phương Du Nhiên mời Lục Kinh Tà.

Lục Kinh Tà cười lịch sự với cô ấy: "Được, vậy cùng đi."

Năm người cùng nhau ghé qua khu phố ẩm thực gần đó, vì nằm trong ngõ hẻm nên họ không lái xe qua, hơn nữa khu này rất đông người nên xe cũng không thể vào được.

Bữa tối này ăn rất vui vẻ, không hề chán chút nào. Khi sắp ăn xong Lục Kinh Tà đứng dậy vào nhà vệ sinh, lát sau đến lúc tính tiền họ mới biết hóa ra Lục Kinh Tà đã thanh toán xong cả rồi.

Vương Đình cảm thấy ngại nên cô ấy muốn trả tiền lại.

"Mọi người đều là đồng nghiệp của Kiều Kiều, với tư cách bạn trai của Kiều Kiều, tôi mời mọi người ăn một bữa cũng là chuyện nên làm." Lục Kinh Tà điềm đạm nói.

Tống Kiều Kiều vội nói thêm: "Đúng vậy, không sao đâu mà."

Cao Khải quan sát Lục Kinh Tà, đáy lòng có chút phức tạp. Ban đầu anh cũng muốn thanh toán trước nhưng ngờ đâu lại bị giành phần, đành nói: "Lần sau tôi mời cậu, mong cậu không từ chối."

Lục Kinh Tà mỉm cười với Cao Khải: "Chắc chắn."

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 73: Muốn em

Mọi người tạm biệt nhau trước cửa nhà hàng, Lục Kinh Tà dắt Tống Kiều Kiều ra chỗ đỗ xe của họ, tiện đường mua cho cô một phần trái cây thập cẩm.

Tống Kiều Kiều ăn trái cây ngon lành, cô đút cho mình một miếng rồi đút cho Lục Kinh Tà một miếng, trên đường quay về còn không quên hỏi vấn đề mà cô đã nín nhịn bấy lâu: "Chiếc xe bạn này anh lái..."

"Uhm, anh mua đấy."

Dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng khi nghe chính miệng cậu thừa nhận cô vẫn đột ngột bị ghen miến xoài ngay cô hòng.

Lục Kinh Tà vội giơ tay vuốt vuốt sau lưng giúp cô: "Bất ngờ quá à?"

Cô cố gắng nuốt miếng xoài nghẹn ngay cổ họng xuống, sau đó ra sức gạt đầu.

Lục Kinh Tà nhìn cô bày ra vẻ mặt ngu ngơ, nhìn không nổi cúi xuống thom nhẹ vào bờ môi ướt mềm của cô.

Tổng Kiều Kiều nhanh tay che miệng mình, vội nhìn đảo dác, thấy không có ai để ý cô mới thở phào nhẹ nhõm, bực bội nói: "Đang trên đường lớn đấy? Anh có thể ý tứ chút không?"

"Anh hôn bạn gái anh đâu phải chuyện phạm pháp."

Tổng Kiều Kiều nhìn bản mặt không sợ trời không sợ đất của cậu, tuy rằng ngoài mặt cô tỏ vẻ xấu hổ lần bực bội nhưng trong thâm tâm vẫn thoáng ngọt ngào, cô đỏ mặt đánh trống lảng: "Anh mới nói chiếc xe ấy do anh mua?"

"Uhm."

"Tiền đâu anh có nhiều vậy?"

Lục Kinh Tà quệt mũi, đáp: "Tiền tiết kiệm suốt mấy năm nay của anh, với... anh mượn của ba anh chút ít nữa."

Tổng Kiều Kiều không nói gì mà chỉ nhìn cậu, Lục Kinh Tà bị đôi mắt sáng ngời của cô nhìn đến run rẩy: "Sao... sao vậy? Em không thích sao?"

Bất gặp vẻ mặt lo lắng của cậu, Tổng Kiều Kiều bèn ra hiệu cho cậu cúi xuống. Lục Kinh Tà không hiểu gì, chỉ biết khom người xuống trước mặt cô. Một tay Tổng Kiều Kiều cầm phần trái cây, tay còn lại bấu chặt cổ áo cậu, kiềng chân hôn vào bờ môi mỏng của cậu.

Hôn nhẹ rồi cô lập tức buông cậu ra, mặt mày rạng rỡ: "Thích, siêu siêu thích. Tà ca, anh thật sự giỏi lắm."

Những lời thật tâm của cô khiến Lục Kinh Tà vui mừng khôn xiết, khoảnh khắc này còn khiến cậu rộn ràng hơn cả khoảnh khắc cậu nhận xe nữa: "Kiểu Kiều..."

"Đi thôi, đi xem xe mới của hai đứa mình." Tổng Kiều Kiều không màng ăn trái cây, dùng tay còn lại dắt cậu kéo về phía trước.

Lục Kinh Tà nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng ngần của cô hăm hở, khoe môi cũng dần cong cong.

Tổng Kiều Kiều chạm vào thân xe bóng nhoáng: "Tà ca, sờ vào rất đã."

Lục Kinh Tà cười xoa đầu cô, lưng lảng chiếc chìa khóa trước mặt cô: "Em chờ anh, thấy sao?"

"Hả?" Tổng Kiều Kiều sững người, cô nhìn cậu với vẻ nghi ngại: "Anh... anh dám để em chờ anh sao? Em lái?"

"Chẳng phải em có bằng lái xe rồi sao? Vậy giờ không lái đúng không?"

Tổng Kiều Kiều lắc đầu như trống bỏi: "Em lái, em lái, nhưng mà..." Cô ngược mắt nhìn cậu với vẻ ngoan ngoãn: "Anh tin tưởng em thật sao? Dám ngồi vào xe à?"

Lục Kinh Tà nhìn cô, nói đúng một chữ: "Dám."

Tổng Kiều Kiều liền cảm thấy khí thế ngút trời, cô cầm chiếc chìa khóa trên tay cậu qua: "Tốt! Anh đã dám ngồi, vậy em cũng dám chờ!"

Sau khi Tổng Kiều Kiều ngồi vào ghế lái, cô bỗng thấy thấp thòm trong lòng. Nhưng sau khi quay sang nhìn Lục Kinh Tà, cô thấy cậu đang thắt dây an toàn đầu vào đây, dáng vẻ đầy tin tưởng của cậu khiến nỗi lo lắng trong cô cũng vơi đi không ít.

Dù sao hồi ấy cô thi một lần đã đậu, đâu phải người chưa từng lái xe lần nào, vậy có gì lo lắng chứ?

Nói không lo lắng thể nhưng dọc đường cô vẫn hoảng sợ.

"Ôi trời mẹ ơi!!! Sao bây giờ?"

"Sao người kia lái nhanh quá vậy?"

"....."

Suốt quãng đường Tổng Kiều Kiều sợ đến mức thốt ra mấy câu bằng phương ngữ Đông Bắc.

Cuối cùng dưới sự hướng dẫn đầy bình tĩnh của Lục Kinh Tà, dần dần Tổng Kiều Kiều cũng tìm được cảm giác. Sau khi lái xe vào hầm xe an toàn, đến chính cô cũng không thể tin vào bản thân mình: "Em lái cừ quá đúng không?"

Lục Kinh Tả mỉm cười đầy cung chiều: "Đúng."

\*\*\*

Sau khi sắm xe mới, kế hoạch cuối tuần về ký túc xá chuyển đồ cô không gọi cho bên công ty chuyển nhà nữa, thay vào đó cô để Lục Kinh Tả lái xe chở cô về lấy hành lý. Thật ra đồ đạc không nhiều, cũng chẳng có đồ gì to tát, chủ yếu là sách vở, chăn nệm cùng với mấy bộ quần áo mà thôi. Cô lấy vài bộ quần áo đơn giản để thay cùng với mấy vật dụng vệ sinh cá nhân sang chỗ mới thuê.

Mấy ngày nay Lục Kinh Tả vẫn luôn tăng ca ở công ty, đến hôm nay quay về mới thấy tất cả đồ đạc của cô đã dọn sang phòng khác. Cậu đứng ngay cửa phòng nhìn cô đang xếp đồng quần áo trên giường: "Em định ngủ riêng à?"

Tống Kiều Kiều vẫn không dừng tay: "Không ngủ riêng vậy thuê hai phòng làm gì?"

"Thuê hai phòng vì..." để qua mắt chủ đi chứ còn gì nữa, ai nghĩ bạn gái không thêm phôi hợp chứ.

Tống Kiều Kiều quay sang nhìn bộ dạng không thể nói thành lời của cậu, cười thầm: "Em thấy ngủ riêng hai phòng như này rất tốt, quần áo của em cũng nhiều nữa."

"Không hề tốt."

"Nhưng em rất muốn một mình một phòng."

"Em không muốn."

Tống Kiều Kiều: "..."

Lục Kinh Tả bước về phía cô, Tống Kiều Kiều vô thức lùi về sau. Ngờ đâu cậu thuận nước đẩy thuyền, thẳng thừng đẩy cô ngã nhào xuống giường.

Tống Kiều Kiều: "???"

Lục Kinh Tả không để cô có cơ hội phản kháng, áp thẳng người xuống: "Ngủ chung với anh, không được ngủ riêng."

Tống Kiều Kiều bị cậu đè ngạt thở, cô giơ tay đẩy cậu ra: "... Anh nặng quá, đứng dậy mau."

"Em không dọn đồ qua anh không dậy."

Tống Kiều Kiều: "..."

Cô thẳng tay cào cậu, định thừa cơ lườn bên dưới người cậu chạy thoát. Nhưng cô cứ ngo ngoáy tới ngo ngoáy lui, ban đầu Lục Kinh Tả không hề suy nghĩ đến chuyện kia giờ đây bị cô khơi mào, hơn nữa còn hùng hực khí thế. Đợi đến khi cô nhận ra đã quá muộn màng, vì trong đôi mắt cậu chứa đầy những dục vọng mà cô hiểu rõ hơn bao giờ hết.

Lục Kinh Tả áp sát cô, dạo gần đây cậu bận rộn tăng ca, hôm nào quay về trời cũng tối khuya, còn người trên giường đã chìm vào cõi mộng từ lâu. Do bản thân cậu mệt mỏi cũng như không nhớ đánh thức cô đang ngủ say, nên tính ra trong quãng thời gian dài cả hai đều không đụng đến chuyện ấy.

"Em yêu." Cậu hôn cô, khẽ giọng gọi.

Tống Kiều Kiều cảm nhận được dòng điện từ xương cột chạy ngược lên trên, giọng cô ú ớ: "Sao... sao vậy?"

"Anh muốn em."

Cậu nói toẹt ra khiến cô muốn giả ngây cũng không được.

Cả hai ở bên nhau gần bốn năm, đối với cơ thể của đôi phương đã quen thuộc hơn bao giờ hết, chuyện ấy cũng làm không biết bao nhiêu lần. Tống Kiều Kiều ban đầu còn ngại ngùng sau này đã dần cởi mở hơn rất nhiều. Thật ra cô chưa từng nói cho cậu biết, rằng cô cũng muốn cậu.

Nhưng mọi nhất cử nhất động của cô đã nói cho cậu biết, bởi vì cô rất phối hợp với cậu. Cả khuôn mặt Lục Kinh Tả trở nên vui sướng, cậu nhanh chóng trút bỏ hết thảy.

Cảm giác quan hệ hòa hợp chẳng khác gì khi bạn dính vào cây thuốc phiện, nó sẽ không bao giờ khiến con người ta chán ngán, nó chỉ khiến bạn trôi lác trong những cơn mê hoặc, đắm chìm vào nó hết lần này đến lần khác.

Cuối cùng Tống Kiều Kiều không ngăn nổi cơ thể mình run rẩy. Cô xấu hổ đến mức trào nước mắt, những giọt lệ từ khóe mắt đỏ ửng tuôn xuống. Nhìn vào đáng thương cùng cực, nhưng Lục Kinh Tả trông thấy lại khiến cậu muốn ức hiếp cô một lần.

Tống Kiều Kiều cào cậu: "Nhẹ chút chết hay gì?"

"Không chết nhưng sẽ không sướng."

Tổng Kiều Kiều ngó người mấy giây, rồi cô vui mặt mình trong chăn, không muốn nói gì với cậu nữa.

Chuyện này một khi đã làm thì phần sau gần như diễn xuôi, hoàn toàn không tồn tại cái gọi là lý trí tỉnh táo. Đến khi bị cậu bức ép không chịu nổi nữa, cô có thể nói ra bất cứ điều gì. Thời điểm nói ra không biết mình đang nói gì, nhưng lát sau nhớ lại thật chỉ hận sao không cắn đứt lưỡi luôn cho rồi.

Lục Kinh Tả nhìn cô vui đôi gò má vào gối mà không nhúc nhích, cậu thò tay qua, khẽ khều bàn tay đang nắm chặt dưới gối của cô: "Không ngại thờ sao?"

Giọng Tổng Kiều Kiều ậm ờ không rõ: "Không ngại, có ngại cũng không phải chuyện của anh."

Lục Kinh Tả sát lại gần, bàn tay bao bọc lấy bả vai nõn nà như tuyết của cô, ra sức kéo cô qua. Cậu nhìn đáng vẻ đáng thương của cô, giờ tay đẩy mấy sợi tóc còn dính trên má cô ra: "Sao lại không phải chuyện của anh, anh đau lòng đấy."

Tổng Kiều Kiều hừ một tiếng, vẫn không đếm xỉa đến cậu. Ban nãy cô khóc lóc năn nỉ cậu mà cậu cũng không buông tha cho cô, bây giờ bày đặt nói mấy câu như vậy, cho nên hiện tại cô đặc biệt không muốn quan tâm đến cậu.

Lục Kinh Tả biết cô giận chuyện gì, cậu hôn vào đôi má ửng hồng của cô, hứa với cô: "Vậy lần sau anh nhẹ nhàng chút được không?"

Tổng Kiều Kiều đảo mắt: "Mấy lần trước anh cũng nói y như vậy."

Nguy ý là mấy lần trước cậu cũng nói vậy nhưng đâu có thực hiện được, cho nên lần này cô sẽ không tin cậu nữa.

"Em hãy tin anh lần nữa."

Lục Kinh Tả ngẫm nghĩ, nói: "Hay giờ mình làm thêm lần nữa, anh chứng minh cho em xem."

Tổng Kiều Kiều nghe xong mà ngỡ ngàng, vừa bức vừa cảm thấy buồn cười: "Bộ anh tưởng em ngốc hay gì?"

Lục Kinh Tả thấy cô cười cũng bật cười theo, cậu vươn tay ôm chặt cô vào lòng: "Em cười có nghĩa không giận nữa phải không?"

"Em cười với em giận đâu có liên quan gì đến nhau?"

"Không phải cười là đang vui à?"

"Em có thể cười trong khi đang giận đấy."

"Vậy em đừng giận nữa được không?"

Tổng Kiều Kiều mím môi, chuyện này hỏi thẳng thừng như vậy biết đáp sao chứ!!!

"Hm?" Lục Kinh Tả cọ cọ vào đỉnh đầu cô.

Tổng Kiều Kiều: "... Cậu đang làm nũng sao?"

"Kiểu Kiều?"

Thật ra Tổng Kiều Kiều nào có giận gì cậu, chỉ cảm thấy ảm ức quá mà thôi. Lần nào cậu cũng chiếm thế thượng phong, còn không cho phép ai đầu hàng.

"Vậy anh cho em véo anh đi, véo rồi em tha thứ cho anh."

"Được thôi."

Tổng Kiều Kiều véo vào mặt cậu, chắc do khi véo cảm thấy vui quá nên cô không hề nương tay. Chẳng mấy chốc đã bị véo đỏ hết mặt, còn hằn lại dấu, nhưng thấy cậu không hề nhíu mày, cô bỗng chợt dạ: "Có... đau không?"

Lục Kinh Tả nắm chặt tay cô, bao bọc trong tay: "Không đau."

Tổng Kiều Kiều không để ý đến đôi gò má đang ửng đỏ của cậu: "Không đau là được rồi."

"Vậy Kiểu Kiều, em về phòng với anh nhé?"

"Còn không anh dọn sang phòng em."

"Tóm lại chúng ta phải ở chung phòng."

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 74: Cảm giác an toàn

Bởi vì sự cứng đầu của Lục Kinh Tà và sự xiêu lòng của Tống Kiều Kiều mà căn phòng họ đã hoàn toàn biến thành phòng trang trí cho cô, nhưng đồ đạc bên trong họ vẫn bày biện như có người đang ở.

Đồ của Tống Kiều Kiều quá nhiều nên phải lấy phòng khác trang trí thành phòng của Lục Kinh Tà, trên bàn còn để mấy quyển sách Lục Kinh Tà đang đọc dở, rồi sau còn treo mấy bộ quần áo vào trong tủ, trái chần nệm gọn gàng chỉnh tề, cuối cùng căn phòng của phái nam đã được bày biện xong xuôi.

Phòng của cả hai đều có đầy đủ những kiểu nội thất dạng lớn, nhưng chẳng hiểu sao Tống Kiều Kiều vẫn cảm thấy trống trải đơn điệu, chưa đủ ấm cúng. Vậy nên cô mua rất nhiều đồ trang trí nhỏ xinh trên mạng về, chẳng hạn như đèn đứng, thảm lông trải sàn, cây xanh, kệ sách nhỏ,... Sau khi trang trí xong xuôi, căn phòng lập tức bày ra diện mạo hoàn toàn mới.

Cả hai còn mua mấy chiếc, buổi tối ăn uống xong có thể cuộn tròn trên sofa vừa ăn trái cây vừa xem phim, quá viên mãn.

"Cuộc sống như thế này tốt đẹp biết bao." Tống Kiều Kiều cảm thán, trang hoàng phòng ốc theo phong cách mình thích, sống cùng người mình thích, sống cuộc sống mà mình thích.

Lục Kinh Tà hôn vào đỉnh đầu cô: "Chỉ cần được ở cạnh em thì anh cảm thấy mọi thứ đều tốt đẹp."

Tống Kiều Kiều mỉm cười, ngẩng đầu nhìn cậu: "Công nhận anh thích em thật đấy."

"Em mới biết à?"

Tống Kiều Kiều định cào cậu nhưng cậu né tránh, cả hai cười giỡn hồi lâu, cuối cùng cô bị cậu đè xuống chiếc ghế sofa mềm mại.

Lục Kinh Tà áp trên người cô, nặng nề nói: "Hai chúng ta hình như chưa từng trên sofa..."

Tống Kiều Kiều che miệng cậu lại: "Đừng mơ tưởng."

"Uhm... không mơ tưởng, làm ngay và luôn."

Sau khi bị lật lọng, Tống Kiều Kiều ồ ồ uột tụt vào vai cậu: "Bé em đi tắm."

Lục Kinh Tà tự thấy đuối lý, gật đầu: "Đi ngay."

Hiện tại buổi sáng đi làm Tống Kiều Kiều đều được Lục Kinh Tà chở, đoạn đường chỉ hơn mười phút mà thôi. Vốn dĩ Tống Kiều Kiều không muốn phiền cậu nhưng cậu cứ khẳng khái muốn đưa cô đi, cho nên cô cũng đành mặc cậu. Dù bên ngoài cô hay bảo không cần, nhưng mỗi khi được cậu chở cô vẫn rất vui.

Buổi chiều tan làm, nếu hôm ấy không phải tăng ca cậu sẽ đến tận nơi đón cô, nhưng thật lòng mà nói cô thích cậu đi bộ đến đón cô hơn, như vậy cả hai có thể nắm tay nhau ung dung thông thả quay về, không như lái xe mới vài phút đã đến nhà, chẳng có gì thú vị.

Sau mấy lần dùng xe đón và được Tống Kiều Kiều nói qua vấn đề này, về sau cậu đã thật sự đi bộ đến đón cô. Cả hai cùng nhau tay trong tay về nhà, khi tạt ngang qua siêu thị liền ghé vào mua ít nguyên liệu để về nhà cùng nhau nấu ăn. Tống Kiều Kiều thích thể này cực kỳ, có cảm giác như một cặp vợ chồng lâu năm vậy.

Sau khi trang hoàng nhà cửa xong xuôi, Tống Kiều Kiều mời nhóm Phương Du Nhiên, còn Lục Kinh Tà mời ba cậu bạn cùng phòng của mình. Cũng may không gian tầng dưới đủ rộng, bằng không thật sự không thể tụ tập đông người như vậy được. Mọi người không ra ngoài ăn uống mà nấu nướng ngay tại nhà.

Thang Viên Viên và Tần Mẫn vô cùng hâm mộ, các cô ấy cũng muốn mình được như vậy, còn trêu ghẹo cô, bảo rằng nếu sớm biết thể này đã thực tập chung với cô rồi.

Sau khi mời tất cả mọi người, Từ Cẩm đưa Kỳ Vị cùng những người khác đến ăn ké. Có điều Lục Kinh Tà không chút khách sáo, ăn chùa cũng được thôi, nhưng yêu cầu mỗi người nấu một món, không nấu được miễn ăn chùa. Sau khi nấu xong mọi người ra ăn thử, người nấu ngon nhất lại là Từ Cẩm, nhưng Từ Cẩm lại thuộc kiểu con gái chẳng bao giờ động tay động chân làm việc gì.

Từ Cẩm nhướn mày đắc ý: "Biết sao được, trời phú rồi."

Sau khi ăn xong Tống Kiều Kiều và Từ Cẩm rúc bên ngoài phòng khách xem phim, bốn chàng trai vẫn còn ngồi bên trong trò chuyện ăn uống, phòng khách và nhà bếp được ngăn cách bởi tấm cửa kính chắn khói.



Cả hai chọn một bộ phim đề tài tình cảm, vừa ăn trái cây, vừa trò chuyện và xem phim.

Từ Cẩm đột nhiên nói: "Kiểu Kiểu, ngay lúc này tớ thật sự ghen tị với cậu đấy."

Tổng Kiểu Kiểu còn chưa hiểu ý cô ấy, đáp: "Đội nửa năm nữa cậu được chuyển ra ngoài ở, tớ sẽ giúp cậu trang trí, nhất định trang trí cực kỳ ấm áp cho cậu."

Từ Cẩm mỉm cười, Tổng Kiểu Kiểu chợt hiểu ra, cô bỏ trái cây trên tay xuống: "Cậu... vẫn chưa quên cậu ta à?"

"Chỉ thỉnh thoảng thôi."

"Nếu, tớ đang nói là 'nếu', nếu có ngày cậu ta về nước, cậu vẫn sẽ ở bên cậu ta sao?"

"Không." Từ Cẩm đáp chắc nịch.

Ngược lại Tổng Kiểu Kiểu khá ngạc nhiên: "Chẳng phải cậu rất thích cậu ta sao?"

"Chuyện tớ rất thích cậu ấy và chuyện tớ có ở bên cậu ấy hay không hoàn toàn khác nhau. Tớ luôn đinh ninh rằng tớ sẽ không bao giờ quên được cậu ấy, nhưng thật ra thứ tớ không thể quên không phải cậu ấy, mà là những đoạn hồi ức vô cùng thanh thuần và tươi đẹp mà tớ có, vậy nên thứ khiến tớ vẫn vương chằng qua chỉ là những đoạn hồi ức ấy mà thôi."

Tổng Kiểu Kiểu như hiểu được cảm giác của cô ấy, nhưng đồng thời cũng có vẻ không thể thông suốt tường tận.

\*\*\*

Buổi tối khi đi ngủ, Tổng Kiểu Kiểu bỗng nhiên hỏi Lục Kinh Tà: "Nếu sau này em với anh xa nhau, kiểu xa nhau một quãng thời gian rất dài ấy, vậy anh vẫn còn muốn ở bên em chứ?"

Lục Kinh Tà bị câu hỏi của cô làm cho sững sốt, mặt mày lập tức nghiêm trọng, cậu nhìn vào mắt cô, bình tĩnh hỏi: "Sao lại hỏi như vậy?"

Nhìn thấy dáng vẻ của cậu khiến Tổng Kiểu Kiểu không khỏi hoảng sợ, cô không biết làm gì bèn giữ giữ chân: "Em... em chỉ hỏi bừa thôi."

"Hỏi bừa thôi?"

"Uhm, hỏi bừa thôi."

Lục Kinh Tà bất ngờ nắm cổ tay cô: "Không."

Tổng Kiểu Kiểu ngẩn người, cô im lặng, rồi giọng Lục Kinh Tà lại vang lên: "Chúng ta sẽ không có cơ hội thứ hai đâu, chỉ có một lần thôi, vậy nên hãy trân trọng nó."

"Anh chắc chắn tương lai chúng ta sẽ không cãi vã, không mâu thuẫn ư? Lỡ như trong giây phút bốc đồng mình chia tay rồi sao?"

"Sẽ có những trận cãi vã cũng như mâu thuẫn, nhưng sẽ không xa nhau. Giữa chúng ta ngoại trừ chuyện chia tay, chuyện gì cũng có thể nói."

"Nhưng nếu em thích người khác thì sao, hoặc anh thích người khác... um..."

Tổng Kiểu Kiểu còn chưa nói xong đã bị Lục Kinh Tà nuốt chữ, cậu cuồng nhiệt gọi tên cô khiến cô không cách nào từ chối. Cô cũng chẳng biết vì sao mọi chuyện lại trở thành như vậy, cô bị cậu lấn lộn rồi tấn công hết lần này đến lần khác, cô chỉ cảm thấy cả cơ thể mình như rã rời. Cậu chuyển động liên hồi, hôn cô liên tục.

Cậu cứ lăm bầm tên cô trong miệng khiến cô cảm thấy khó chịu vô cùng, không phải vì cậu thô bạo với cô, mà vì cô đau lòng, dường như cô có thể cảm nhận nỗi sợ hãi ẩn sau những động tác của cậu.

Sau khi kết thúc, cả hai đều mệt lử nhưng vẫn ôm chặt lấy nhau, giọng Lục Kinh Tà trầm khàn: "Không được thích người khác, chỉ có thể thích mình anh."

Giọng Tổng Kiểu Kiểu cũng không khá hơn, cũng mất tiếng y như cậu: "Em chỉ đang ví dụ thôi..."

"Ví dụ cũng không được, anh sẽ không thích người khác, anh chỉ thích em, chỉ có thể là em, em cũng chỉ thích anh thôi được không?" Giọng Lục Kinh Tà nghe hơi nghẹn ngào. Thật ra cậu không hề có cảm giác an toàn, khi đi làm dù tăng ca hay liên hoan Tổng Kiểu Kiểu cũng không hỏi cậu nhiều. Có lẽ đây chính là kiểu bạn gái lý tưởng trong lòng mọi chàng trai, nhưng cậu lại không cảm thấy như vậy.

Thật ra cậu biết không phải cô không quan tâm gì đến cậu, mà do cô yên tâm quá mức về cậu. Đặc biệt sau khi chứng kiến các đồng nghiệp của mình nhận được điện thoại từ bạn gái của họ, cảm giác hụt hẫng này ngày càng rõ rệt.

Tổng Kiểu Kiểu theo bản năng muốn ngừng đầu nhìn cậu, nhưng lại bị đôi bàn tay to lớn áp giữ đầu mình xuống, cô khẽ giọng hỏi: "Lục Kinh Tà, có phải

anh khóc không vậy?"

"Không có..."

"Anh nói dối." Tống Kiều Kiều thoáng hoảng hốt, bởi vì dường như cô nhận ra một chuyện, rằng Lục Kinh Tà không có cảm giác an toàn.

Cảm giác an toàn - từ trước đến nay Tống Kiều Kiều chưa từng nghĩ đến từ này, bởi vì Lục Kinh Tà đã cho cô quá nhiều cảm giác an toàn, cô chưa bao giờ cảm thấy Lục Kinh Tà sẽ thích người khác hay sẽ rời xa cô. Nhưng đồng thời cô cũng không hề khiến cậu có cảm giác an toàn như cậu đã cho cô, nên ban nãy khi động đến chủ đề này cậu mới cảm thấy như có mối nguy, bởi vậy lúc sau mới mất kiểm soát.

Tống Kiều Kiều bỗng thấy rất buồn. Trong đoạn tình cảm này, cô nhận được từ Lục Kinh Tà nhiều hơn, trả giá cũng không bằng cậu. Ngẫm nghĩ, cô vô thức ôm chặt cậu: "Xin lỗi anh."

Lục Kinh Tà khẽ vuốt ve đầu cô: "Sao phải xin lỗi chứ?"

"Vừa nãy em không có ý đâu... em thật sự chỉ hỏi bừa thôi..."

"Uhm, anh biết rồi."

Tống Kiều Kiều ngẩng đầu nhìn cậu, lần này cậu không kịp giữ đầu cô nữa nên cô đã thấy được hốc mắt phỉm hồng của cậu. Cô ghé sát người hôn cậu, giọng nghẹn ngào: "Em chưa bao giờ nói với anh, rằng em thích anh đến nỗi không thể rời xa anh được."

Đôi mắt Lục Kinh Tà hơi ngời sáng, bàn tay to lớn bao bọc lấy cô hôn sâu hơn.

Tống Kiều Kiều vẫn còn thức khi Lục Kinh Tà đã say ngủ. Sau khi ngủ cậu chẳng còn chút đề phòng nào, mi tâm giãn ra, khóe môi dịu dàng, cô vрон tay phác họa đường nét gò má cậu. Cô thật sự thích cậu, cô thuộc kiểu người không hay thể hiện tình cảm ra ngoài như những cô gái khác. Dù không nói nhưng trước giờ cô chưa từng nghĩ đến chuyện xa cậu, chỉ mới nghĩ đến chuyện phải xa nhau thôi đã khiến cô đau đến không thở nổi rồi.

Cô ngắm cậu rất lâu, cuối cùng đến khi không chịu nổi nữa mới vùi mặt vào hõm vai cậu, từ từ nhắm mắt lại.

\*\*\*

Từ hôm ấy trở đi, Lục Kinh Tà có thể cảm nhận rõ ràng sự thay đổi của Tống Kiều Kiều đối với mình. Cô bám cậu hơn xưa, nói rất nhiều câu trước đây chưa từng nói, còn cả khi tăng ca cậu cũng sẽ thường xuyên nhận được điện thoại từ cô, hỏi cậu tăng ca cùng ai, mấy giờ mới về nhà.

Rất nhiều người không thích bị bạn gái tra khảo như vậy, nhưng Lục Kinh Tà lại thấy ngọt như mía lùi, thậm chí còn mừng thầm trong lòng.

Qua vài đợt như vậy đồng nghiệp cũng phát hiện ra, kìm nén mấy lần cuối cùng không kìm được nữa, bèn hỏi: "Cậu vừa thay bạn gái à?"

Lục Kinh Tà sầm mặt: "Cậu mới thay bạn gái ấy!"

Đồng nghiệp gãi đầu: "Tôi thay bao giờ, vẫn vậy mà."

Lục Kinh Tà liếc anh ta một cái, không muốn nói chuyện với anh ta nữa.

Đồng nghiệp vẫn như người có mắt không trông, sáp lại gần: "Chẳng phải lúc trước bạn gái không bao giờ gọi cho cậu khi cậu tăng ca ư? Sao bây giờ lại gọi thường xuyên vậy?"

"Cậu quan tâm làm gì?"

"Nhưng mà nếu một cô gái có thể gọi cho cậu như vậy, điều này chứng minh người ta thật sự quan tâm đến cậu đấy. Còn nếu cô ấy thờ ơ mấy chuyện này, vậy chỉ có thể chứng minh một điều - cô ấy không quan tâm gì đến cậu."

Lục Kinh Tà nhìn đồng nghiệp: "Còn có thể chứng minh một điều nữa."

"Điều gì?"

"Chứng minh rằng trai đã thực hiện bốn phận quá tốt nên mới khiến bạn gái yên tâm hết mực."

Đồng nghiệp nhủ mày, hỏi: "Vậy lúc đầu cậu khiến bạn gái không yên tâm à?"

Lục Kinh Tà: "..."

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 75: Có thể gọi bằng mẹ

Mỗi khi Lục Kinh Tả đến đón Tống Kiều Kiều, cậu đều sẽ nhắn Wechat cho cô trước, và hôm nay cũng vậy.

Buổi chiều sau khi dạy xong, Tống Kiều Kiều tạm biệt Phurong Du Nhiên rồi bước về phía cổng trường. Từ xa cô đã trông thấy Lục Kinh Tả đang đứng đợi, cô bèn chạy chậm chậm đến bên cậu. Bởi vì giờ tan học nên trước cổng trường có rất nhiều học sinh đang đứng, cô phải cố gắng kiềm chế để không sà vào lòng cậu.

Còn Lục Kinh Tả lại không chút kiêng dè, cậu bao bọc lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, cả hai nhìn nhau cười rồi bước ra ngoài cổng trường.

Trên đường về có gặp vài em học sinh, sau khi nhìn thấy Tống Kiều Kiều các em ấy bèn chào hỏi cô nhiệt tình: "Cô Tống."

Tống Kiều Kiều nhìn các em ấy hiền hòa, mỉm cười đáp: "Đi học về nhớ ôn bài kỹ càng nghe chưa, đừng quên ngày mai phải kiểm tra Anh văn đấy."

"Dạ biết rồi ạ."

Sau khi cả hai đi xa, nhóm học sinh mới bắt đầu bàn luận sôi nổi.

"Kia là bạn trai cô Tống à?"

"Chắc đúng rồi, cậu không thấy hai người ấy nắm tay nhau sao?"

"Bạn trai cô Tống đẹp trai quá nhỉ?"

"Đúng vậy, tình cảm hai người họ thật tốt, ghen tị ghê."

"Tớ còn nghe nói cô Tống và bạn trai còn là thanh mai trúc mã nữa thì phải?"

"Thật không, vậy hạnh phúc quá rồi còn gì?"

"..."

Những lời bàn luận ấy đương nhiên phía đối phương không thể nghe thấy, bởi vì hiện tại họ đang chuẩn bị ghé vào siêu thị, phần nguyên liệu nấu ăn mua hai hôm trước đã ăn hết nên hôm nay phải mua tiếp để lấp đầy chỗ trống trong tủ lạnh.

Tống Kiều Kiều đi bên cạnh Lục Kinh Tả, cậu vừa đẩy xe hàng vừa chọn nguyên liệu nấu ăn. Cậu mua hầu hết những món cô thích, khi tạt ngang qua khu vực trái cây cậu cũng mua thêm ít trái cây. Sau khi thanh toán xong xuôi, cả hai cùng đi bộ về nhà.

Lục Kinh Tả cầm ống hút vào lọ sữa chua rồi đưa cho cô, đây là hăng sữa chua cô thường hay uống. Giờ ăn trưa ở trường cũng có sữa chua nhưng đều không phải hăng cô thích: "Sữa chua của hăng này vẫn ngon nhất."

Tống Kiều Kiều đưa sữa chua đến bên miệng cậu theo thói quen, Lục Kinh Tả hút một hơi: "Anh mua mấy lốc để mai em mang đến trường nhé?"

"Thôi không cần đâu, em vẫn thích uống lúc mới lấy ra từ tủ lạnh hơn."

Sau khi Tống Kiều Kiều uống xong, Lục Kinh Tả cầm lọ sữa chua rồi ném thẳng vào thùng rác gần đó, vẫn một phát chuẩn xác như thường lệ.

Khi về đến nhà di động của Tống Kiều Kiều chợt reo vang, cô lấy di động ra xem, là điện thoại của Vương Tuệ Lâm: "Mẹ gọi em."

Lục Kinh Tả "uhm" một tiếng, xách bịch đồ vào bếp: "Em bắt máy đi."

Tống Kiều Kiều nghe máy: "Alo, mẹ ạ?"

Giọng Vương Tuệ Lâm truyền đến: "Kiều Kiều à, hai đứa con tan làm chưa?"

"Tan làm rồi ạ."

"Bây giờ đang ở nhà hay sao?"

"Dạ đang ở nhà."

"Vậy được rồi, giờ mẹ với ba qua thăm tụi con. Ba mẹ cũng vừa mua ít nguyên liệu để sang nấu bữa tối cho tụi con đây."

"Dạ được."

"Mẹ với ba con sắp tới rồi, hai đứa ở căn 7022 phải không?"

"Dạ phải."

Sau khi ngắt máy, Lục Kinh Tả hỏi cô: "Dì gọi có chuyện gì vậy?"

Tổng Kiều Kiều bình thản đáp: "Không có chuyện gì, chỉ nói sẽ đến đây ngay, còn bảo đã mua nguyên liệu nấu ăn cho tụi mình..."

Nói đến đoạn sau, giọng Tổng Kiều Kiều ngày càng nhỏ dần. Cô vô thức nhìn về phía Lục Kinh Tả, tiếp theo ánh mắt cả hai đồng loạt nhìn về phía phòng ngủ trên tầng hai. Giây sau, Tổng Kiều Kiều hét lên một tiếng rồi cả hai cùng vọt lên lầu.

Tổng Kiều Kiều mở tủ quần áo ra rồi vứt hết đồng quần áo của Lục Kinh Tả lên giường. Còn Lục Kinh Tả thì hồi há ôm đồng quần áo ấy chạy sang treo vào tủ quần áo phòng bên cạnh, ai nấy đều luống cuống. Vừa mới thu dọn xong thì tiếng chuông dưới nhà lập tức vang lên, cả hai liếc nhìn nhau rồi âm thầm thở phào nhẹ nhõm, sau đó cùng nhau xuống dưới lầu.

Lục Kinh Tả tót vào nhà bếp, còn Tổng Kiều Kiều lập tức chạy ra mở cửa. Sau khi cửa mở quả nhiên thấy ba Tổng và mẹ Tổng đang đứng bên ngoài.

"Ba mẹ đến rồi ạ, hai người vào đi."

Đây là lần đầu tiên Tổng Khánh Quốc và Vương Tuệ Lâm ghé thăm chỗ ở của cả hai, ban nãy họ cũng có chạy ngang qua ngôi trường cấp II mà Tổng Kiều Kiều đang thực tập, quả thực rất gần.

Vương Tuệ Lâm quan sát cả căn hộ cao tầng, phải nói căn nhà được quét dọn cực kỳ sạch sẽ, bài trí cũng rất ấm cúng. Tổng Khánh Quốc rảo mắt nhìn xung quanh, mặc dù không nói gì nhưng trong mắt ông ánh lên sự ưng ý. Có ai không muốn con mình được ở chỗ tốt chứ?

Đúng lúc Lục Kinh Tả từ trong bếp bước ra, cậu chào hỏi hai người: "Chú dì, hai người đến rồi ạ."

Vương Tuệ Lâm cười với cậu: "Đang nấu cơm hả con?"

"Dạ mới đi siêu thị về, đang chuẩn bị nấu đây ạ."

Tổng Khánh Quốc gật đầu, sự ưng ý trong mắt ông ngày càng nồng đậm, ông lập tức mỉm cười rồi đưa bịch đồ trong tay cho cậu: "Nấu đi, vừa hay chú dì cũng mua ít nguyên liệu này."

Lục Kinh Tả vội đón lấy, Vương Tuệ Lâm nói: "Đi thôi, để đi xem con nấu gì nào?"

"Dạ được."

Ban đầu Vương Tuệ Lâm định đảm nhận chức trách nấu bữa tối, nhưng Lục Kinh Tả lại không đồng ý: "Dì, để con nấu cho, hai người cũng chưa từng thử qua tay nghề của con, để lần này con nấu cho hai người thử ạ."

Vương Tuệ Lâm đánh mắt nhìn Tổng Khánh Quốc đang đứng bên ngoài phòng khách, rồi bà nói với Lục Kinh Tả: "Lúc ông ấy không có ở đây, con có thể gọi bằng mẹ."

Lục Kinh Tả theo bản năng nhìn sang ba Tổng đang đứng bên ngoài phòng khách, sau đó cực kỳ lễ phép gọi một tiếng: "Mẹ."

Vương Tuệ Lâm tức khắc vui mừng, sớm muộn gì chẳng trở thành con rể, gọi sớm một ngày hay gọi trễ một ngày cũng đâu có gì khác nhau, cho nên gọi sớm được ngày nào hay ngày ấy.

Tình cờ ngay lúc vào gọi Vương Tuệ Lâm, Tổng Kiều Kiều có nghe thấy màn trò chuyện của hai người, khéo môi cô bắt giắc cong cong. Mẹ cô thật sự thích cậu quá mức rồi, thậm chí cô có thể dự trước được cuộc sống sau này của mình sẽ như thế nào luôn. Cô mỉm cười bước vào: "Mẹ, con dẫn mẹ tham quan tầng trên trước nhé?"

"Được." Sau đó Vương Tuệ Lâm quay sang nói với Lục Kinh Tả: "Mẹ đi xem phòng trước đây."

"Dạ vâng."

Khi quay đi Tổng Kiều Kiều thấy Lục Kinh Tả đang nhường mầy về phía mình, cô cũng nhăn mặt làm trò hề với cậu rồi mới chạy theo bám lấy tay Vương Tuệ Lâm.

Tổng Kiều Kiều dẫn hai người tham quan mấy căn phòng ở tầng trên, thật ra cũng chỉ có ba phòng mà thôi, một phòng làm việc và hai phòng ngủ.

Phòng làm việc đã được lót thảm trải sàn, có bàn ghế sofa chuyên dùng uống trà và hai chiếc bàn làm việc, bên trên còn để vài quyển vở, còn có rất nhiều sách được xếp gọn gàng ngăn nắp ngay kệ sách phía bên cạnh. Vương Tuệ Lâm chợt nhìn thấy giữa dãy sách chuyên ngành bỗng lọt đầu mấy quyển tiểu thuyết không chút liên quan, vừa nhìn đã biết của con gái mình. Tổng Kiều Kiều cũng để ý, cô xấu hổ lấp liếm: "À... bình thường buổi tối tụi tụi con đều làm việc ở phòng này."

"Buổi tối mà còn làm việc à?"

"Có nhiều việc ở công ty anh ấy chưa xử lý xong sẽ mang về đây tối làm tiếp, còn con sau khi dạy về cũng phải chuẩn bị bài rồi soạn giáo án, không thì chấm bài thi các thứ ạ..."

Tiếp theo Tổng Kiều Kiều lại dẫn hai người đi tham quan phòng ngủ. Hai căn phòng ngủ đều nằm ở hướng Nam và có một tấm cửa sổ sát sàn cực lớn. Hai căn phòng được trang trí rất rõ ràng, một phòng tiêu biểu cho phong cách của phái nam, phòng còn lại điển hình cho phong cách của phái nữ.

Trước khi xuống lầu, Tổng Khánh Quốc rào mắt quét cả căn phòng lần cuối rồi mới quay đi.

Tổng Kiều Kiều chú ý đến ánh nhìn sau cuối của ông mà không khỏi chột dạ.

\*\*\*

Đây là lần đầu tiên Tổng Khánh Quốc và Vương Tuệ Lâm được nếm thử tay nghề nấu ăn của Lục Kinh Tà. Mặc dù không thể so sánh với đầu bếp chuyên nghiệp nhưng nấu ăn ở nhà thì như vậy đã giỏi rồi. Nhìn sang con gái mình đang ăn uống thỏa thuê, hai vợ chồng chỉ lặng lẽ liếc nhìn nhau.

Tổng Kiều Kiều gấp cho Vương Tuệ Lâm một miếng sườn om: "Mẹ, con nói mẹ nghe, món sườn om này anh ấy nấu cực kỳ ngon luôn, mẹ ăn thử xem."

Vương Tuệ Lâm ăn một miếng, tỏ vẻ đồng tình: "Uhm, quả thật rất ngon, tay nghề của Kinh Tà giỏi đấy."

Lục Kinh Tà mỉm cười: "Chú dì thích là được rồi ạ."

"Thích chứ thích chứ." Vương Tuệ Lâm gật đầu.

Chung quy ngày hôm nay ghé đây Tổng Khánh Quốc cảm thấy rất hài lòng, nhà cửa trang trí đàng hoàng, đồ ăn nấu cũng ngon, quan sát thái độ khi ở cùng nhau có thể nhận thấy con gái ông đang sống vô cùng tốt. Như chợt nhớ đến đến điều gì, ông bèn nói với Lục Kinh Tà: "Kinh Tà, vừa nãy trên đường đến đây chú dì có chạy ngang qua trường Kiều Kiều đang thực tập, chỗ này rất gần trường của con bé, vậy còn con?"

Ông biết Kinh Tà ban đầu đang ở ký túc xá dành cho nhân viên của công ty, sau khi Kiều Kiều thực tập mới chuyển ra ngoài, đã vậy còn thuê một căn hộ gần trường cô như vậy, vừa nhìn đã biết cậu suy nghĩ cho cô.

"Chú dì, con vẫn chưa nói cho hai người biết, con vừa mới mua xe ạ."

Tổng Khánh Quốc và Vương Tuệ Lâm ngỡ ngàng: "Mua xe?"

"Dạ, con lấy tiền tiết kiệm của con và vay ít tiền của ba con. Không phải xe đắt tiền nhưng dùng rất ổn, đợi sau này con sẽ tiết kiệm thêm rồi đổi xe tốt hơn."

Tổng Khánh Quốc gật đầu lia lịa, nghe cậu nói xong ông mới nói: "Xe chạy được là được rồi, đắt hay rẻ không quan trọng."

Tổng Kiều Kiều húp ngụm canh rồi nói: "Bây giờ sáng nào anh ấy cũng đưa con đi làm hết."

"Gần vậy mà còn phải đưa sao?"

Tổng Kiều Kiều: "..."

Lục Kinh Tà cười nói: "Vì gần nên không tốn bao nhiêu thời gian ạ."

Tổng Khánh Quốc liếc nhìn Tổng Kiều Kiều, rồi quay sang Lục Kinh Tà nói: "Kinh Tà, con đừng chiều chuộng nó quá, không là nó sẽ xem trời bằng vung đấy."

Lục Kinh Tà cười nói: "Dạ, con biết rồi."

Tổng Khánh Quốc thấy cậu ra vẻ đồng ý, nhưng có làm hay không lại là chuyện khác. Điều này khiến ông vui mừng nhưng cũng lo lắng. Vui mừng vì cậu thích con gái mình nhiều đến vậy, chắc chắn trong tương lai con bé sẽ không phải chịu áp lực. Còn lo lắng ở chỗ ông sợ sau này con gái mình sẽ được nuông chiều mà sinh thói kiêu ngạo, xem trời bằng vung.

Vương Tuệ Lâm lại thấy chẳng hề gì, nhìn Kinh Tà đối xử tốt với con gái mình, bà cảm thấy cực kỳ thân thích. Từ lâu bà đã biết cậu sẽ trở thành một đứa con rể tốt rồi, thật may mắn khi họ "ở chùa được hưởng lộc Phật".

"Ba, ba cứ yên tâm, con sẽ không xem trời bằng vung đâu mà." Tổng Kiều Kiều nói với Tổng Khánh Quốc.

Tổng Khánh Quốc lườm cô: "Con cũng vậy đấy, Kinh Tà đi làm vất vả biết bao nhiêu, con phải thông cảm cho nó một tí."

"Con biết mà, bởi vậy dạo này con bắt đầu học nấu ăn rồi."

"Con mà cũng nấu ăn? Ăn được không đấy?"

Tổng Kiêu Kiêu: "... " Đây là ba ruột mình thật sao?

Lục Kinh Tà thấy Tổng Kiêu Kiêu xụ mặt, bộ dạng tuyệt vọng, cậu bèn cười nói: "Kiêu Kiêu nấu cũng ngon lắm ạ."

Mắt Tổng Kiêu Kiêu sáng rỡ, lập tức bùng nổ sự tự tin: "Con nấu ngon lắm, mỗi lần anh ấy tặng ca con toàn tự nấu không đấy."

Vương Tuệ Lâm tỏ ra mừng rỡ, quyết đứng về phía con gái và con rể của mình: "Lão Tổng, ông đừng có xem thường con gái tôi, con gái tôi cũng tốt đẹp vô cùng."

Tổng Kiêu Kiêu nghe thấy, lập tức vênh cao chiếc đuôi nhỏ của mình lên.

Bạn đang đọc truyện *Thơ Tình Trong Gió* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.